

Giới thiệu Âm Láy Ma Quỷ

Truyện Âm Láy Ma Quỷ, đây là một câu chuyện nói về những cuộc trinh thám phá án kết hợp tình cảm, các tình tiết và nhân vật được tác giả xây dựng rất hấp dẫn chắc chắn sẽ là cuốn sách mà các bạn không thể bỏ qua.

Một anh chồng nói với cô về những bức tranh với những bông hoa màu tím mà một nhà tiên tri đã vẽ và những điều bí ẩn đằng sau bức tranh đó. Những bông hoa diên vĩ màu lam tím không ngừng vươn lên sinh sôi, nhưng có một bông hoa màu trắng duy nhất mọc tách biệt.

Nhưng đột nhiên khi anh viết một chữ lên tờ giấy thì có điều gì đó đột nhiên xuất hiện khiến cho phòng rất u ám và rùng rợn.

Bạn đang đọc truyện *Âm Láy Ma Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đêm trước

Gần hết giờ, điện thoại ở bàn làm việc của Chữ Thanh Hoành đổ chuông. Cô ngó thấy số máy nội bộ lạ lẫm, bèn nhắc ông nghe:

– Tôi là Chữ Thanh Hoành, khoa bệnh lý xin nghe.

Một giọng nói trầm ấm vang lên ở đầu dây bên kia:

– Xin lỗi vì hết giờ làm vẫn làm phiền cô. Cô có thể bớt chút thời gian ghé qua phòng giải phẫu, được không? Bác sỹ Nhuế Vân ở khoa cô vừa ngất xỉu.

Thanh Hoành lôi chiếc blu trắng từ túi giặt ra, vừa rảo bước vừa khoác lên người. Cô lấy đồng hồ trong túi áo xem, đã hết giờ làm, vậy là hôm nay lại phải tăng ca! Công việc của cô vốn không biết đến ánh nắng mặt trời là gì. Đó là thế giới của máu chảy và chết chóc. Nếu tất cả những thứ đó biến mất, có lẽ thế giới của cô cũng sẽ tan theo.

Bầu không khí bên ngoài phòng giải phẫu nồng nặc phoóc-môn và thứ mùi hôi hám kỳ dị gì đó. Nhuế Vân nằm trên ghế băng bên ngoài phòng mổ, sắc mặt trắng bệch, tay cầm khăn giấy lau mép, trông thấy cô liền ra hiệu một cách mệt mỏi:

– Buổi trưa... ăn ít, bị tụt huyết áp.

Thanh Hoành cười với cô ấy, cô vừa dợm bước về phía phòng mổ, thì thấy có người đi ra. Người đó khoác áo choàng, đeo găng tay y tế, khẩu trang che kín nửa khuôn mặt, chỉ để lộ sống mũi cao, thẳng tắp và cặp mắt với đường nét tuyệt đẹp. Khoảnh khắc người đó khép hờ đôi mắt, Thanh Hoành thấp thoáng thấy hàng mi dài bất tận.

Chỉ với hàng mi “vô địch” ấy đủ để Thanh Hoành nhận ra, người đó chính là Tiêu Cửu Thiệu, cán bộ cấp cao, bác sỹ pháp y trẻ tuổi nhất Sở cảnh sát thành phố này. Biệt hiệu “Tay mổ 3000 dao” của anh nổi tiếng ngang tầm hàng mi dài vô biên của anh. Anh đã thức trắng nhiều đêm liên tiếp vì một vụ án lớn. Và sau khi hoàn tất công việc giải phẫu và phân tích, anh thiếp đi ngay tại phòng mổ vì quá mệt. Sáng hôm sau, lúc vào phòng dọn dẹp, chị lao công đã hét toáng lên và ngất xỉu tại chỗ khi thấy anh lồm cồm bò dậy từ đồng chân loang lổ vết máu trên bàn mổ.

Người ta gán những cái mác thật kêu cho anh: “kẻ cuồng việc”, “gã quái nhân”, “tên lập dị”, nên dù anh đi đến đâu, cũng không có gái nào dám “dần thân”.

– Chào anh, tôi đến thay Nhuế Vân.

Thanh Hoành định giải thích thêm, nhưng anh đã giẫm chân lên công tắc cửa xả gió, giọng nói thoát ra từ khẩu trang, mang theo âm mũi:

-Vậy thì bắt đầu thôi, mong là cô sẽ không ngất xỉu, nếu không, tôi sẽ phải yêu cầu lãnh đạo của các cô tăng ca.

Thanh Hoành bước qua cửa xả gió, vào phòng mổ, mùi thuốc khử trùng và mùi tanh nồng kì dị lúc trước càng thêm nhức mũi. Thi thể trước mặt cô im lìm bất động, nước da trắng ngần, vóc dáng thon gầy, nhưng từ bà vai đã bị xẻ ngang mấy đoạn, Thanh Hoành thoáng sửng sốt.

Cô như thấy chính mình đang thoi thóp trên bàn mổ, cảm giác ấy thật đáng sợ!

Bỗng một giọng nói châm chọc vang lên từ phòng theo dõi bên cạnh:

– Có vẻ không ổn nhỉ? Cửu Thiệu, người tiếp theo sẽ là ai?

Thanh Hoành đưa mắt về phía phòng theo dõi, nhận ra người vừa nói là Tần Tấn của đội điều tra. Anh ta ở đó chờ kết quả giám định. Cô lên tiếng:

– Tôi không sao, có thể bắt đầu được rồi.

Quan sát cô qua lớp kính mỏng, sau khi xác định chắc chắn cô sẽ không ngắt xiu, Cửu Thiệu mới bắt đầu lật thi thể trên bàn mổ.

Hơn tám giờ tối họ mới xong việc.

Cởi áo choàng và giặt tay, Thanh Hoành kí tên vào biên bản làm việc. Nét chữ của Cửu Thiệu rất đẹp và phóng khoáng, anh điền đầy đủ số liệu vào từng hạng mục, kể cả phần ký tên cũng ghi rõ ràng, rành mạch.

Thanh Hoành thay áo khoác, chợt nghe người bên cạnh lên tiếng:

– Nếu cô không bận, chúng ta ăn cơm chung, được không?

Thanh Hoành quay lại, thấy Cửu Thiệu đứng bên chậu rửa, bàn tay được rửa sạch ba lần bằng nước rửa tay y tế chuyên dụng. Không nhận được câu trả lời, anh ngoảnh sang nhìn cô. Khẩu trang được gỡ xuống, phần còn lại của gương mặt hiện ra, vẫn là những đường nét hoàn hảo không chê vào đâu được.

Từ lâu Thanh Hoành đã nghe mấy cô thực tập sinh xì xào, bàn tán về gương mặt khôi ngô, anh tuấn với những đường nét sống động như tác tượng của Tiêu Cửu Thiệu, có điều cô vốn không hứng thú với dung mạo ấy, nên không để tâm. Nhưng lúc này, khi được ngắm trực diện gương mặt ấy, trái tim cô không khỏi trầm trồ. Người ta ai cũng yêu và hướng về cái đẹp.

Thanh Hoành rút tay khỏi túi áo, ngoảnh hồ và đáp:

– Vâng.

– Tôi cũng chưa ăn đêm, hay là hai người ăn tối, còn tôi ăn đêm, chúng ta ngồi chung bàn.

Tần Tấn cười hi hỏ xen vào:

– Hai người có biết mẹ của nạn nhân là người thế nào không? Lúc trước tôi có tham gia lấy lời khai, nên từng gặp chị ta, rất trẻ, chỉ chừng 30 tuổi, lại xinh đẹp, là bà mẹ đơn thân.

Anh ta ngừng lại, cười cười nhìn Cửu Thiệu:

– Hay là để tôi giới thiệu cho cậu? Tôi thấy hai người rất tương xứng đấy.

Cửu Thiệu ngẩng lên, đáp:

– Cảm ơn! Cậu giữ cho riêng mình đi!

Thang máy vừa tới. Thanh Hoành bước vào đầu tiên. Đi xa khỏi phòng mổ, cô mới có cảm giác được trở về thế giới loài người. Cô soi gương trong thang máy, chỉnh trang lại đầu tóc. Cô thầm nghĩ, có ngày cô sẽ chết vì căn bệnh ưa hình thức của mình. Dù phải tăng ca đến sáng, cô cũng sẵn sàng dành ra cả tiếng đồng hồ quý báu để trang điểm.

Tần Tấn cười, bảo:

– Cô xinh đẹp lắm rồi, không cần soi gương đâu!

Thanh Hoành ngạc nhiên liếc xéo Tần Tấn. Cô biết rõ về dung nhan của mình, tuy không đủ mỹ miều, nhưng có thể khen là thanh tú. Nghe thấy lời nhận xét của Tần Tấn, Cửu Thiệu cũng quay sang, ngắm Thanh Hoành từ trên xuống dưới. Thanh Hoành lo lắng gả quái nhân này sẽ phản bác một cách nhiệt tình lời nhận xét vừa rồi của Tần Tấn, nếu vậy cô không biết mình nên ứng phó thế nào với bọn họ.

May mà anh chỉ nhìn cô một lát rồi lặng thinh.

Cạnh sở cảnh sát là phố đi bộ, buổi tối con phố này rất náo nhiệt, quán hàng la liệt. Họ nhanh chóng chọn được một quán ăn bình dân.

Thanh Hoành ngồi xuống, nhấp một ngụm trà, lúc này cô mới nhận thấy cái dạ dày trống không, tội nghiệp của mình đang bốc hỏa. Những người làm nghề này đều như vậy, giờ giấc đảo lộn hết thảy, đau dạ dày có thể xem là căn bệnh nghề nghiệp của họ. Ổn trời dạ dày của cô đặc biệt tốt, kết luận của bác sĩ khám sức khỏe tổng thể định kỳ mỗi năm đều là: rất tốt!

– Một đĩa gan xào lẫn trước nhé!

Tần Tấn phun phì phì nước trà ra khắp mặt bàn.

Thanh Hoành lườm anh ta:

– Anh sao thế?

So với người ngồi phía đối diện, Thanh Hoành may mắn hơn nhiều. Cửu Thiệu bóc gói khăn ướt đầu tiên ra lau, rồi lại bóc tiếp gói thứ hai, động tác

chậm rãi, tỉ mỉ.

– Cô vừa mổ nội tạng thối rửa kia mà, vẫn còn ăn được mấy thứ này à?

– Bởi vì anh bảo tôi sẽ bị ngất trong phòng mổ, anh biết không, phụ nữ thù dai lắm đó!

Thanh Hoành quay sang nói với nhân viên phục vụ:

– Thêm một đĩa lòng xào xả ớt!

– Buổi tối không nên ăn đồ nhiều dầu mỡ.

Cuối cùng, Cửu Thiệu cũng chịu lên tiếng.

– Đúng thế. Với lại, cô bé nằm trên bàn mổ ấy bị cắt ra từng đoạn, chẳng khác nào món cá diếc xắt khúc sốt hành.

Tần Tấn ngừng lại một lát, ôm đầu, rên rĩ:

– Trong suốt phần đời còn lại của mình, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy món cá diếc sốt hành nữa!

Cửu Thiệu ngắt lời anh ta:

– Vậy thì gọi thêm một đĩa cá diếc sốt hành đi.

Thanh Hoành vô cùng hả hê khi thấy sắc mặt Tần Tấn lúc tái lúc xanh. Tuy đã nghe nhiều lời đồn không hay về tính cách quái đản của Cửu Thiệu, nhưng khi tiếp xúc với anh, Thanh Hoành thấy Cửu Thiệu không phải người khó gần.

Thì ra món cá diếc sốt hành lại là món ăn độc đáo nhất của quán này. Cá diếc là loại được nuôi trong ao, thịt cá tươi ngon, tuy nhiều xương, nhưng nếu dùng dao khứa ngang vài đường trên mình con cá thì toàn bộ xương nhỏ đều sẽ gãy vụn. Cá sốt vừa miệng, Thanh Hoành ăn thỏa sức.

Tần Tấn nhìn đĩa cá, mặt mày tái mét:

– Sức chịu đựng của các bác sỹ pháp y quả rất đáng nể!

Thanh Hoành gấp một miếng gan xào lẫn, chao qua chao lại trước mặt Tần Tấn:

– Cái đó là do tôi luyện mà thành. Hồi tôi học đại học, chẳng mấy khi được thực hành trên xác chết, mà nếu có thì đều là những thi thể đã rửa nát, không còn nguyên vẹn. Mỗi lần mổ khám nghiệm nội tạng xong tôi đều đến nhà ăn gọi một đĩa gan xào lẫn và ăn hết veo.

– Những giờ học giải phẫu trước kia đều có lệnh cấm không được lấy trộm xương người đem về nhà.

Cửu Thiệu lên tiếng.

Tần Tấn bức xúc:

– Chỉ những kẻ lập dị mới mang mấy thứ đó về nhà.

– Xương cốt ở mấy vị trí đó rất đẹp, giống như những tác phẩm nghệ thuật vậy.

Thanh Hoành cố gắng tìm kiếm những miếng lòng già còn sót lại giữa ngọn ngọn ớt xanh ớt đỏ, nhưng không thu hoạch được gì, về mặt iu xiu.

Cửu Thiệu gật đầu tỏ ý tán đồng.

Tần Tấn hết nhìn người này lại nhìn người kia, bọn họ cứ ngang nhiên phơi bày sự lập dị của bản thân, như thể sợ người khác không nhận ra vậy!

Rời quán ăn, Thanh Hoành gọi taxi, nhưng những chiếc xe cứ thần nhiên lướt qua, nếu không chờ khách thì cũng vội vã về giao ban.

– Tôi nhớ là cô có xe ô tô kia mà.

Cửu Thiệu đột nhiên hỏi. Vị trí đầu tiên từ cửa vào của bãi đậu xe là của Thanh Hoành. Tên cô trùng với tên một nhân vật trong bộ tiểu thuyết kiếm hiệp mà anh yêu thích. Vì vậy, lần nào lái xe qua, anh cũng ngoái lại nhìn.

– Mấy hôm trước tôi bị một gã vừa tập tành lái xe đâm phải ngay trước cửa nhà, xe đang đưa đi sửa.

Một chiếc taxi lao tới, tiếc là xe đã có khách. Thanh Hoành giậm chân sốt ruột, giờ này thật khó bắt xe.

Cửu Thiệu đề nghị:

– Đi nào, tôi đưa cô về.

Cửu Thiệu chạy chiếc SUV kênh cang, điều này hoàn toàn khác với tưởng tượng của Thanh Hoành, vì nó không phù hợp với khí chất của anh. Thanh Hoành ngồi bên ghế phụ, hai người bắt đầu chuyến phiêu.

– Anh từng du học ở Đức?

– Tôi học tiến sĩ ở Đức.

Mắt vẫn nhìn thẳng, anh đặt một tay lên hộp đựng đồ:

– Trong này có tập ảnh lưu niệm hồi tôi ở Đức.

Thanh Hoành mở album, lật trang đầu tiên, đó là bức ảnh tập thể. Cô dễ dàng nhận ra anh giữa đám đông mặc bộ đồ trượt tuyết. Anh là gã người châu Á tóc đen mắt đen, mặc áo len và áo trượt tuyết cũng màu đen, không đeo kính, nụ cười thấp thoáng, trông anh thật trẻ. Phía dưới bức ảnh có đề ngày tháng, đó là thời điểm năm năm về trước.

Bỗng, cô hỏi:

– Trông anh rất trẻ, năm nay anh hai mấy?

Không biết có phải ảo giác hay không, nhưng cô thấy khóe miệng anh hơi giật.

– 16 tuổi tôi vào đại học, học đủ năm thì tốt nghiệp.

– Vậy cho tôi rút lại câu nói lúc trước. Tôi xin nói lại thế này: trông anh già dặn hơn nhiều so với tuổi của anh... Già dặn là điều rất đáng khen!

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Cửu Thiệu không buồn tiếp lời, có vẻ anh không hứng thú lắm với chủ đề này. Thanh Hoành nhất thời cũng không biết nên tiếp tục với chủ đề nào, chẳng lẽ nói chuyện khám nghiệm tử thi? Hai người im lặng một hồi, và đều cảm thấy bầu không khí thật gượng gạo.

Cuối cùng, Cửu Thiệu là người lên tiếng trước:

– Bắt đầu từ tuần sau, tôi được điều chuyển đến đội điều tra.

Thanh Hoành chỉ thoáng ngạc nhiên, không đến mức kinh ngạc. Cửu Thiệu là tiến sĩ, năng lực có thừa, thành tích huấn luyện thực chiến của anh cũng nhất, nhì. Xem ra, anh đã được xếp vào hàng cán bộ nguồn. Điều anh về đội điều tra tức là tạo cơ hội cho anh thăng tiến.

Cô trêu:

– Anh thuyên chuyển tới đó cũng có nghĩa là cho tôi cơ hội thăng tiến. Anh có nhận hối lộ không? Thôi cơ chín muồi, nhớ cất nhắc tôi đấy!

Cửu Thiệu ngoảnh sang ngó cô một cái rồi lại nhìn về phía trước:

– Tôi thấy cô không hợp với nghề pháp y.

Thanh Hoành giật mình nhìn anh, cô chỉ đùa cho vui thôi, nào ngờ đối phương đáp lại thẳng thắn như vậy.

– Theo tôi được biết, hồi học đại học, cô nghiêng về nghiên cứu sinh học và y học nhiều hơn. Kết quả kiểm tra thể lực và khả năng thực chiến của cô đều ở mức trung bình, cô cũng không có khả năng thiên phú về tâm lý học tội phạm. Công việc hiện tại không phù hợp với cô, cô hợp với một cuộc sống bình thường hơn.

– Anh cho rằng cuộc sống của chúng ta hiện nay không bình thường?

Đã đến nơi ở của cô, Cửu Thiệu cho xe sắp vô lễ đường.

– Những thứ không thích hợp thì đều không bình thường.

Anh ngừng lại một lát, nói tiếp:

-Đến nơi rồi.

Thanh Hoành mở cửa xe, vừa định bước xuống, lại đổi ý:

-Tuy anh nói rất có lý, nhưng tôi nghĩ, mỗi người đều có quyền lựa chọn, cho dù sự lựa chọn ấy không phù hợp với họ đi nữa. Bởi vì, không ai có quyền chỉ đạo người khác phải sống ra sao.

Cửu Thiệu về số 0, kéo cần phanh, quay sang nhìn cô. Anh điển trai đến nỗi, dù có là bộ dạng chau mày, thì vẫn toát lên vẻ nam tính, phong độ, đầy hấp dẫn.

— Biết rõ kết cục chẳng hay ho nhưng vẫn kiên trì theo đuổi, để rồi thất bại thảm hại, lẽ nào đó là việc làm có ý nghĩa?

Thanh Hoành không biết phải đáp lời ra sao, không ai nói với cô rằng con người này khi trò chuyện lại thẳng thắn đến tàn nhẫn như vậy.

— Bình thường anh cũng hay nói chuyện kiểu không nề nang ai như vậy sao?

— Có phải tôi nói thế khiến cô khó chịu?

— Không hẳn.

— Vậy chứng tỏ cách nói chuyện của tôi không có gì sai.

Thanh Hoành thoáng sững sờ, lập tức trả đũa:

— Nếu tôi nói anh là kẻ máu lạnh, anh có phiền lòng không?

— Không, tôi không thấy phiền.

Ngừng lại một lát, anh chữa:

— Vâng, tôi không thấy phiền.

Anh chữa lại theo lối tư duy của tiếng Anh!

Thanh Hoành chán nản cầm túi xách, xuống xe, bước được vài bước, thấy anh vẫn ở đó, bèn quay lại, gõ vào cửa kính. Cửu Thiệu kéo cửa kính xe, bắn khoăn nhìn cô.

Thanh Hoành đặt tay lên mép cửa, mỉm cười nhìn anh:

— Lúc thi vào Sở cảnh sát, bài kiểm tra thể lực của tôi không đạt yêu cầu. Anh có biết nhờ đâu mà tôi được chọn không?

Cô hạ thấp giọng, thì thào như thể đang ghé sát tai anh:

-Giám đốc Sở cho tôi đi cửa sau đấy. Tôi quen giám đốc Lăng, ông ấy là cậu anh.

Thanh Hoành rào bước vội vã, gấp đồng nghiệp đi trực đêm cô cũng chỉ chào hỏi qua loa.

— Hôm nay cô đến muộn hơn mọi ngày.

Chị đầu bếp ở nhà ăn tươi cười bắt chuyện.

— Tôi để phần cô một suất thịt bò viên chiên đó. Mấy người trực đêm cứ như bây hồ đói vậy.

Dù bạn làm việc ở bất cứ đâu, thì chỉ một thời gian sau, những người làm công tác hậu cần ở đơn vị của bạn cũng sẽ coi bạn như người nhà, hưởng hồ Thanh Hoành còn là khách quen của họ. Nếu nhà ăn của cơ quan có thẻ VIP, chắc chắn cô sẽ là người sở hữu tấm thẻ đó.

Thanh Hoành lắc đầu:

— Đêm qua tôi mất ngủ.

Cô mất ngủ vì suy nghĩ những lời Cửu Thiệu nói. Càng nghĩ càng tỉnh, trần trọc không sao chợp mắt nổi. Buổi sáng tỉnh dậy phát hiện thấy quầng thâm quanh mắt, cô đành tốn chút thời gian chườm mắt bằng nước nóng. Nhờ vậy mà lúc này mới tạm coi là tươi tỉnh.

Cô gọi thêm một bát cháo trắng, chọn cho mình một chỗ ngồi. Ăn được vài miếng thì thấy có người ngồi vào ghế đối diện. Cô ngẩng lên nhìn, thì ra là Tần Tấn.

– Cô đến đúng lúc lắm, xem cái này đi.

Anh ta bày một xấp ảnh lên bàn. Đúng lúc Thanh Hoành vừa nuốt miếng cháo, suýt nữa thì nghẹn.

– Đây là...

– Hiện trường vụ án của nạn nhân mà hôm qua cô mổ khám nghiệm tử thi.

Thanh Hoành bình tĩnh cầm bức ảnh đầu tiên lên xem. Cô như đang chứng kiến thi thể của cô bé bị cắt rời từng đoạn được gắn lại, tiếng kêu cứu vô thanh ai oán cất lên từ thi thể em. Thanh Hoành biết mình tương tượng thái quá, lập luận theo kinh nghiệm tích lũy từ bấy đến nay của cô, thì điều này là vô căn cứ.

Cô nhanh chóng lật đến bức ảnh cuối cùng, chỉ thấy một hàng dài những con số, nét bút còn non nớt: 9195521.

Cô xoay bức hình về phía Tần Tần:

– Điều này có nghĩa gì?

Tần Tần nhún vai:

– Hiện vẫn chưa rõ, dãy số này được viết bởi nạn nhân. Nét bút khớp với nét bút trong vở bài tập toán ở căn nhà thuê, vốn là hiện trường xảy ra vụ án. Tôi nghĩ, có khả năng đó chỉ là những con số viết chơi lên tường nhà, chưa chắc đã liên quan đến vụ án.

Đây cũng có thể là một khả năng. Thanh Hoành xoay bức ảnh lại, xem xét kỹ bức tường, nơi được dán chằng chịt nhiều tờ báo cũ và hình chụp quảng cáo của các ngôi sao màn bạc, nếu em nhỏ có tiện tay viết bừa vài con số lên đó thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Tần Tần vừa đi khỏi, lập tức có người khác thế chỗ anh ta.

Thanh Hoành mỉm cười chào:

– Chào!

– Chào!

Người ấy đưa tay che miệng, ngáp dài một cái:

– Gã Tần Tần đó đang theo đuổi cậu đấy à? Đạo gần đây, ngày nào cũng thấy gã lảng vảng chỗ cậu.

– Anh ta bảo cà phê chỗ chúng ta có hương vị rất đặc biệt.

– Phét lác! Cà phê mua ở máy pha cà phê tự động, lấy đâu ra hương vị đặc biệt!

Cô ấy chợt im bặt và lập tức xin lỗi:

– Xin lỗi cậu, tớ lỡ nói bậy.

Thanh Hoành mỉm cười:

– Tối hôm qua tặng ca à?

Mạc Nhã Ca là hoa khôi của đội cảnh sát điều tra, tóc ngắn đáng cao, thân hình bốc lửa, tính tình cởi mở, vui vẻ thoải mái. Vừa vào đội điều tra, cô giống như một luồng gió mới mát lạnh, hút hồn đám cảnh sát nam độc thân. Nhưng sau một tháng, cô biến tất cả những người theo đuổi cô thành “huynh đệ” của cô.

– Đúng thế, chính là vụ án phanh thây đó.

Nhã Ca ngáp dài mấy cái, đầu cô sắp chạm vào bát cháo trên bàn.

-Có thật Tần Tần không theo đuổi cậu ?

Thanh Hoành lắc đầu:

– Cậu có thấy ai theo đuổi người khác mà đưa cả xấp ảnh hiện trường vụ án phanh thây cho người đó xem không?

Nhã Ca mỗi một nhìn Thanh Hoành:

– Lúc cậu vừa đến, bao nhiêu anh độc thân suốt thế kỷ bên chỗ tôi muốn tán tỉnh cậu. Thế nhưng lần nào tôi rủ cậu tham gia liên hoan giao lưu giữa các

phòng ban, cậu đều kêu bạn. Này, nếu cậu còn độc thân thật sự, tôi sẽ giới thiệu mối này cho cậu, ổn lắm.

Thanh Hoành cười ngất:

– Tôi vẫn độc thân, nhưng tạm thời chưa nghĩ đến chuyện đó.

– Vì sao? Người tôi muốn làm mối cho cậu rất được. Chúng tôi quen nhau từ nhỏ, gia đình cậu ấy khá giả, học thức, cậu ấy lại không có thói quen xấu nào. Điểm đen duy nhất trong hồ sơ cá nhân là hơi nhỏ thường bị các bạn nam bắt nạt, khiến tôi lần nào cũng phải xông ra che chở, bảo vệ.

Nhã Ca đang đã hăng say, chợt thấy Thanh Hoành ngẩng đầu, nhìn ra phía sau cô ấy. Nhã Ca bèn ngừng lại, quay ra, thì thấy Cừ Thiệu đang đứng nghiêm trang ngay sau lưng cô, tay bưng đĩa com suất.

Bây giờ là giờ cao điểm ở nhà ăn, khó mà tìm được bàn trống, hầu hết mọi người đều phải ngồi ghép bàn.

Cừ Thiệu hơi ngập ngừng, sau đó thì đặt đĩa com của mình xuống chỗ trống bên cạnh Nhã Ca, cất giọng bình thản:

– Xin chào!

Trước đây, khi cô chẳng buồn để ý đến anh, Thanh Hoành nghĩ họ sẽ chẳng bao giờ chạm mặt nhau. Nhưng kể từ ngày quen biết, cô bỗng có cảm giác, con người này dường như xuất hiện ở khắp mọi nơi. Thanh Hoành quan sát anh kĩ hơn, anh quả nhiên mặc chứng ưa sạch sẽ, sơ mi trắng phẳng phiu, không một nếp quần, ngay cả nút thắt cà vạt cũng chẵn chu, thẳng thớm, ống tay áo xắn gọn, cài cúc, để lộ một đoạn cổ tay.

Họ chạm mặt nhau chừng nửa phút, đôi mắt anh đen thăm thẳm, như vực nước sâu hun hút.

Nhã Ca cười đùa:

– Thanh Hoành sẽ có mặt trong buổi liên hoan giao lưu tối nay, còn cậu?

Thanh Hoành quay sang nhìn Nhã Ca:

– Tôi có nói là tôi...

Đúng lúc đó, Cừ Thiệu khẽ lên tiếng:

– Chắc là tôi sẽ đến.

Nhã Ca vỗ tay:

– Cậu hứa rồi nhé, đừng có lật lọng.

– Nhưng tôi có nói là tôi...

Thanh Hoành chưa kịp nói hết câu đã bị chặn lại. Nhã Ca đứng dậy, mang theo khẩu phần com của mình:

– Tôi về ngủ trước đây, buồn ngủ không chịu nổi.

Người qua người lại tấp nập trong nhà ăn, ở các bàn bên cạnh, mấy cô gái trẻ cứ liếc nhìn Cừ Thiệu liên hồi rồi ghé tai nhau thì thầm to nhỏ.

Họ không mặc đồng phục, có vẻ mới vào cơ quan.

Khi ánh mắt họ chiếu đến cô, thì Thanh Hoành không muốn ăn nữa.

Cừ Thiệu trái lại, vẫn tự nhiên như không.

Thanh Hoành ăn nốt bát cháo, thu dọn đĩa com, đứng lên, nói:

– Tôi sẽ gửi báo cáo cho anh trước giờ nghỉ trưa.

Cừ Thiệu nhìn cô, thoáng ngạc nhiên:

– Không cần gấp vậy đâu, trước ngày kia đưa tôi cũng được.

Thanh Hoành mỉm cười:

– Việc hôm nay chớ để ngày mai, và lại, tối nay còn có buổi liên hoan, phải dành chút thời gian cho anh chứ. Nhân tiện, tôi cũng muốn nói với anh, thế giới này chưa tàn khốc đến mức phải vắt kiệt tài năng thiên bẩm mới giải quyết được vấn đề đâu.

Làm sao cô quên được câu nói của anh tối qua, anh bảo cô không có năng khiếu về lĩnh vực này. Ngữ điệu của anh khi ấy, thân nhiên như thể đang bảo

cô rằng: “Cô là một người phạm xuân ngọc”.

Cô biết mình chẳng thể so với anh, 16 tuổi đã vào đại học, sau đó học một mạch lên tiến sỹ, tất cả các môn đều đạt điểm xuất sắc. Nhưng, bù lại, cô rất nỗ lực trong công việc.

Cửu Thiệu ngược nhìn cô, khoe môi anh khẽ cong lên, nụ cười thấp thoáng. Vì ở khoảng cách gần, nên Thanh Hoành thấy rõ lúm đồng tiền khi anh cười:

– Được, tôi sẽ chờ xem sao.

Các cô gái ở bàn bên cạnh càng được dịp thì thầm nhỏ to.

Thanh Hoành ưỡn lưng, xoay người bước đi. Xem ra, cô có vẻ là người thù dai, bị nói một câu: không có năng khiếu bẩm sinh, mà để bụng đến tận hôm sau.

Trở lại phòng làm việc, Thanh Hoành bật máy tính kiểm tra bản báo cáo. Tối hôm qua, sau khi về nhà, cô đã tranh thủ viết xong, nên giờ chỉ cần xem lại vài lượt, thấy không có vấn đề gì, cô liền gửi email cho Cửu Thiệu.

Thanh Hoành mệt mỏi nhắm mắt, nhưng không hiểu tại sao, những bức ảnh hồi sáng Tần Tần mang cho cô xem cứ ám ảnh tâm trí cô, nét bút non nớt ấy, tiếng kêu cứu ai oán từ thân thể ấy...

Cô ngả đầu ra ghế: 9195521. Liệu những con số này có ý nghĩa gì không? Nếu chúng không có ý nghĩa gì đặc biệt, thì vì sao lại xuất hiện trên bức tường, nơi xảy ra hiện trường vụ án?

Cô suy ngẫm một lát, người bị hại chỉ là một cô bé lớp sáu.

Một học sinh trung học suy nghĩ điều gì khi viết ra dãy số ấy?

Cô mở sổ tay, ghi lại dãy số 9195521, rồi cô gạch hai gạch dưới hai số 9 và hai số 5. Trong hệ thống từ vựng tiếng Anh, thì “E” là chữ cái xuất hiện nhiều nhất. Và trong bảng chữ cái thì “E” là chữ cái thứ năm. Nếu vậy, số 9 đầu tiên sẽ là chữ “T”, số tiếp theo là 1 hay 19? Cô suy nghĩ một lát, tạm phán đoán là số 19, tức là chữ “S”.

Rất nhanh sau đó, một hàng chữ cái xuất hiện trên trang giấy.

Thanh Hoành nhớ lại đôi mắt mở to và thân thể trắng toát của cô bé. Đồng thời cũng nhớ lại ảo giác thoáng xuất hiện trong phòng mổ hôm đó. Cô có cảm giác mình đang thể thân cho cô bé, nằm trên bàn mổ, dùng ánh mắt thay cho lời nói: I SEE YOU (Tôi thấy cô!)

Có lẽ do thần kinh của cô quá mẫn cảm đó thôi.

Thanh Hoành mát-xa huyết thái dương, đột nhiên nghe thấy màn hình máy vi tính báo tín hiệu có thư mới. Cô mở hòm thư thì thấy thư trả lời của Cửu Thiệu.

Cô mở file đính kèm, thấy bản báo cáo của mình chỉ chút kí hiệu sửa lỗi sai, dùng sai từ, sai câu, thậm chí cả lỗi gõ sai chính tả. Vậy mà lúc kiểm tra, cô không hề phát hiện ra.

Thanh Hoành ngậm ngùi sửa lỗi, hồi sáng cô còn hùng hổ tuyên bố, cô chưa cần vất kiệt tài năng thiên bẩm của mình để làm việc này. Thế nhưng, việc làm của cô lúc này, chẳng khác nào tự tát vào mặt mình.

Sửa xong một vài đoạn, thì thấy tín hiệu báo có thư mới, liếc xuống bên dưới bản báo cáo, thấy một tràng dài những lời giáo huấn của Cửu Thiệu. Thanh Hoành nhấp chuột, mở hòm thư, thì thấy đề người gửi là Arthur.

Nội dung thư rất đơn giản, chỉ là những câu thăm hỏi xã giao: Đã lâu không gặp, dạo này thế nào?

Kỳ thực, Thanh Hoành và Arthur vốn không quen biết nhau. Dạo trước, vì phải tra cứu tài liệu về tâm lý học, gặp phải một vài cụm từ khó hiểu, cô mới đóng tiền để được phép đăng nhập vào trang mạng thư viện của một trường đại học ở nước ngoài để tra cứu. Nhưng vẫn có một số từ cô không thể tra nổi, đành cầu cứu trên diễn đàn bbs.

Kết quả, Arthur là người giải đáp giúp cô.

Về sau, cô nhận thấy, anh ta gần như có thể trả lời ngay lập tức mọi câu hỏi dù hóc búa đến đâu của cô. Cứ thế, họ trở thành bạn internet của nhau, thì thoảng trò chuyện với nhau đôi câu.

Arthur lúc nào cũng bận rộn điên cuồng, địa chỉ IP của anh ta ở khắp mọi nơi trên thế giới. Cô không biết con người thực ngoài đời của anh ta ra sao. Nhưng nếu kẻ đang di chuột đối thoại với cô ở phía bên kia màn hình vi tính là một con vượn gorila, thì cô cũng không lấy làm ngạc nhiên.

Cô ngẫm ngợi một lát, viết thư trả lời:

– “Nếu như anh đang làm một công việc mà anh không giỏi về lĩnh vực đó, nhưng vì một vài nguyên nhân, anh không thể không theo đuổi nó, thì anh có kiên trì đến cùng không?”

Đối phương trả lời rất nhanh:

– “Còn phải xem đó là việc gì. Gần đây có người nói với tôi, không ai có quyền chỉ trích quyết định của người khác, bởi vì mỗi người đều có quyền lựa chọn. Cô học xong chuyên ngành tâm lý học chưa?”

Chuyên ngành tâm lý học?

Thanh Hoành ngẫm nghĩ, và chợt nhớ ra, lúc trước anh ta có hỏi cô vì sao phải tra cứu những tài liệu về tâm lý học phức tạp, gai góc như vậy. Cô trả lời là vì đang theo học chuyên ngành tâm lý học. Rõ ràng là cô nói dối, nếu anh ta không hỏi lại, thì cô đã quên từ lâu.

– Tôi học xong rồi, có điều, đồng nghiệp đánh giá tôi rất thấp.

Rất lâu sau vẫn không thấy người kia có động tĩnh gì. Cô đã nghĩ vậy là vấn đề này sẽ kết thúc ở đây, đang định tắt máy để đi ăn, bỗng màn hình nhấp nháy báo có thư mới.

Cô mở hòm thư, thấy hiện lên nội dung:

– Có những người đôi khi không biết phải diễn đạt suy nghĩ của mình ra sao, đôi khi không hiểu suy nghĩ thật sự của người khác thế nào. Tôi nghĩ, có lẽ cô vừa gặp phải một người đang bối rối vì chưa tìm ra cách giải quyết vấn đề của người đó một cách hiệu quả và chuẩn xác nhất.

Buổi chiều hôm đó, mẹ của nạn nhân có buổi thăm vấn tại Sở cảnh sát. Cô ấy đến đúng lúc Thanh Hoành đi nộp báo cáo. Lúc họ lướt qua nhau, Thanh Hoành ngửi thấy mùi nước hoa thoảng thoảng, đó là mùi hoa quả ngọt lịm.

Thanh Hoành ngoảnh đầu nhìn theo bóng dáng tha thướt của người phụ nữ ấy, cô ăn mặc rất hợp mốt, lúc nhấc gót, để giày lộ nguyên nhãn mác chưa bóc. Thanh Hoành ngẫm nghĩ, và quyết định đi theo cô tới hành lang phòng thăm vấn. Cô đứng cạnh máy bán đồ uống tự động đặt trước cửa phòng, vờ đang chọn đồ uống.

Qua cửa kính trong suốt của phòng thăm vấn, cô nhìn rõ dung mạo của người phụ nữ. Người mẹ đơn thân ấy là một phụ nữ xinh đẹp, làn da trắng ngần, bàn tay thanh mảnh, với những ngón tay thon dài, lồng vào nhau, đặt ngay ngắn trên bàn. Gương mặt trang điểm kỹ càng. Tàn Tẩn đang ghi lại lời khai của cô. Giữa cuộc thăm vấn, người phụ nữ lôi trong túi xách ra bao thuốc lá, loại chuyên dành cho phụ nữ, dốc lấy một điếu, bật lửa vài lần mới bén, sau đó, cô rít một hơi thật sâu, nhả ra một vòng khói tròn.

Thanh Hoành như bị bỏ bùa, bước lại gần. Lúc lướt qua người phụ nữ này, cô đã có cảm giác rất quen thuộc, nhưng không nhớ nổi từng gặp cô ở đâu.

Bỗng sau lưng cô có tiếng nói vang lên:

– Cô làm gì ở đây?

Thanh Hoành giật mình quay lại, thì ra là Cửu Thiệu, anh mặc áo blu trắng, một tay cầm tập tài liệu, một tay đút trong túi áo. Dãy hành lang này vốn hướng Bắc, thiếu ánh sáng, sự xuất hiện đột ngột của anh, khiến cô có ảo giác cả tầng lầu này biến thành cái phòng mổ của anh vậy!

Thanh Hoành lúc lắc lon đồ uống

– Cà phê ở đây rất đặc biệt.

Cửu Thiệu liếc lon đồ uống, thoáng nhăn mặt:

– Cô thích Espresso?

– Đúng vậy.

Lúc này, Thanh Hoành mới nhận ra, cô thậm chí còn chưa mở nắp lon cà phê, đành cố lấp liếm:

– Hương vị loại này rất ngon, đây là lon thứ hai của tôi.

May mà Cửu Thiệu không định “vạch trần sự thật”.

Họ chờ bên ngoài chừng 2-3 phút thì cửa phòng thăm vấn bật mở, người phụ nữ bước ra, vẻ mặt lạnh lùng:

– Đây là lần cuối cùng rồi chứ? Tôi phải đi làm, không thể các anh gọi lúc nào là đến được lúc ấy.

Tàn Tẩn cũng chẳng khách sáo:

– Nếu còn phát sinh vấn đề, chúng tôi vẫn buộc phải gọi cho chị, mời chị phối hợp điều tra.

Người phụ nữ khẽ gật đầu, quay người bước đi. Thanh Hoành nhìn qua tấm gương soi cỡ lớn đặt ở góc hành lang. Trong gương phản chiếu hình ảnh của cả cô và người mẹ ấy. Vóc dáng họ hao hao giống nhau, chiều cao tương đương, nhìn thoáng thấy hai người như một. Thanh Hoành chợt hiểu, vì sao lúc

ở phòng mổ nhìn thấy cô bé nạn nhân, cô đã sinh ra ảo giác đó.

Họ rất giống nhau!

Tần Tấn lẩm bẩm:

– Nhìn chị ta xem, chẳng có vẻ đau đớn của người mẹ vừa mất con gì cả mà như vừa rũ bỏ được một thứ của nợ ấy.

Thanh Hoành lên tiếng:

– Tôi thì thấy cô ấy đang rất đau lòng, lúc bật lửa hút thuốc, cô ấy bật mãi không được, vì cả hai tay đều run rẩy. Đấy mắt xuất hiện quầng thâm, nhưng cô ấy trang điểm che đi rất khéo, nên không thấy rõ.

Tần Tấn quay lại nhìn Cừ Thiệu:

– Nhân tài kiệt xuất, anh phát biểu cảm tưởng xem nào!

Cừ Thiệu bình thản đáp một hơi liền không nghỉ:

– Vạt áo gió phía trước của cô ấy dính dầu mỡ, và chắc là trước lúc ra khỏi nhà cô ấy mới phát hiện ra, nhưng không buồn thay áo mới, mà chỉ dùng một miếng vải lụa che đi. Màu sắc của mảnh lụa và áo gió khác hẳn nhau, trông rất ketchup. Nhân mác dưới đế giày cao gót cũng chưa kịp bóc. Một người ưa hình thức sẽ không dễ dàng bỏ qua những tiểu tiết ấy, trừ phi cô ấy đang rơi vào trạng thái khủng hoảng tinh thần trầm trọng.

Chưa bao giờ thấy anh nói nhiều đến vậy, Thanh Hoành rất đối ngạc nhiên.

Hết giờ làm, Thanh Hoành đến nhà ăn như thường lệ.

Sống độc thân nên cô không mấy khi đi chợ, cơm nước, hầu hết đều giải quyết nhanh gọn tại nhà ăn của cơ quan. Lúc cuối giờ, Tần Tấn có gọi điện mời cô dự tiệc liên hoan, nhưng cô đã từ chối khéo.

Nhịp sống gấp gáp, các buổi tiệc tùng và các buổi xem mặt khiến cho tình cảm dường như cũng trở thành đồ ăn nhanh. Đồ ăn nhanh giúp người ta no bụng, nhưng không khiến người ta thấy ngon miệng.

Thanh Hoành làm thêm khoảng một tiếng sau đó tắt đèn, tắt máy tính, chuẩn bị ra về. Đang khóa cửa thì trông thấy Nhã Ca từ xa chạy lại, chỉnh trang lại mái tóc ngắn rối bời, rồi nắm chặt tay cô:

– Biết ngày tôi mà không đích thân đến, cậu sẽ lằng lằng bỏ về!

Không cho Thanh Hoành cơ hội giải thích, Nhã Ca đẩy cô đi, vừa đẩy vừa giục:

– Làm ơn đi mà, làm ơn đi mà! Cậu là nhân vật chính, không thể vắng mặt. Đi nhanh lên, nhanh lên!

Nhã Ca cao 1m75, cao hơn rất nhiều đồng nghiệp nam ở cơ quan, hai chân cô ấy rất dài, vì thế Thanh Hoành có cảm giác không phải Nhã Ca kéo mình đi mà đang kéo mình chạy.

Địa điểm tiệc tùng là một quán Karaoke trên phố đi bộ đằng sau Sở cảnh sát. Thanh Hoành bị kéo vào một phòng VIP, âm thanh ồn ào, náo nhiệt vây lấy cô.

Ghế sofa trong phòng VIP gần như chật cứng, chỉ còn duy nhất một chỗ trống ở bàn của Cừ Thiệu.

Bốn mắt giao nhau, ánh sáng màn hình tivi nhảy múa trên gương mặt anh, khiến đôi đồng tử của anh càng thêm thâm sâu. Thanh Hoành ngượng ngùng ngồi xuống cạnh anh.

Nhã Ca nhanh nhẹn đến giải vây cho cô:

– Tốt rồi, cuối cùng cũng rước được “hoa đẹp trên đỉnh núi” đến đây. Khi nãy cô ấy còn định trốn về, may mà tôi chạy tới kịp.

Mấy chàng trai vừa chân ướt chân ráo vào đội điều tra lập tức hô hào:

– Đến muộn chịu phạt một ly!

Trước khi thi vào ngành pháp y, Thanh Hoành từng có thời gian thực tập tại khoa gây mê của bệnh viện. Không biết có phải duyên nợ hay không, từ lượng của các đồng nghiệp ở khoa gây mê của cô đều rất cao. Ở bệnh viện ấy, bọn họ hầu như không có đối thủ. Cô biết phạt rượu là không thể tránh khỏi, nên khăng khải đón lấy ly rượu, uống cạn.

Tần Tấn nhét micro vào tay cô, cười giả lả:

– Phạt rượu xong rồi, giờ đến phạt hát.

Thanh Hoành nhìn vào máy chọn bài, thấy cả mấy trang dài dằng dặc các ca khúc hát đôi, lòng thầm kêu khổ, nhưng vì không muốn mọi người mất hứng, cô đành miễn cưỡng hát vài bài, rồi nhanh chóng chuyển micro cho người khác.

Tham gia buổi vui hôm nay hầu hết đều là các nhân viên cấp thấp của Sở cảnh sát, duy chỉ có Cửu Thiệu là cán bộ cấp cao. Ngồi được một lúc thì bầu không khí trở nên thoải mái, thân mật hơn, và họ bắt đầu hô hào Cửu Thiệu lên hát. Anh không tỏ ra cao ngạo, nhận micro, hát ca khúc tiếp theo đã được chọn sẵn:

– “Em đến và khóa lấp khoảng trống cuộc đời anh...”

Giọng anh trầm ấm, mê hoặc, khả năng cảm âm của anh rất tốt, chất lượng âm thanh trong phòng KTV cũng không thua kém phòng thu âm là bao. Vì thế, trong phút chốc, tất cả mọi người đều lặng đi. Nhã Ca cuống quýt gỡ một chiếc micro khác, đưa cho Thanh Hoành:

– Cậu hát rất khá, hát cặp với Cửu Thiệu đi.

Thanh Hoành hơi bối rối, anh hát hay như thế, cảm xúc như thế, cô sợ mình không theo nổi. Kết quả, cô bị nhỡ một nhịp trong câu hát đầu tiên, cũng may đến câu thứ hai cô đã bắt kịp. Cửu Thiệu khéo léo khóa lấp sai sót của cô bằng giọng hát điêu luyện của mình. Có thể nói, Thanh Hoành được anh dắt theo suốt cả bài hát, những đoạn cô chập chối, anh lập tức cứu nguy. Cuối cùng thì cũng xong, mọi người vỗ tay rần rần.

Nhã Ca nâng ly, chạm với Thanh Hoành, cười nói:

– Tôi và Cửu Thiệu quen nhau từ nhỏ, suốt những năm đi học lại cùng trường cùng lớp, thật đúng là nghiệp duyên! Thực ra, cậu ấy không nghiêm túc, chín chu, khó tính như bề ngoài đâu. Năm trước, cậu ấy đã cắt tóc ngắn cùn cùn để chào mừng đêm nhạc của Metallica đấy, gần như cạo trọc.

Không ngờ ngoài việc mở xê thi thể, anh còn có những sở thích như bao người khác.

So với luồng gió mới, trào lưu mới của nhóm nhạc Tokio Hotel, cô cũng thích dòng nhạc kinh điển của Metallica hơn. Thanh Hoành giật mình thảng thốt, người mà hồi sáng Nhã Ca nói sẽ giới thiệu cho cô, cái anh chàng rất được, chơi với cô từ nhỏ đến lớn ấy, không lẽ chính là Cửu Thiệu?

Cô liếc nhìn anh, thực không thể tưởng tượng lúc hẹn hò anh sẽ thế nào? Chưa biết chừng, trước khi quyết định theo đuổi ai đó, anh sẽ dùng phần mềm vi tính, tính toán xác suất thành công ấy chứ.

Khoảng nửa tiếng sau thì có người bắt đầu chán hát hò. Cô bé văn thư vừa tốt nghiệp đại học và chân ướt chân ráo vào sở là người chủ động đề nghị chơi trò chơi. Luật chơi rất đơn giản, mỗi người nói ra một chuyện mình chưa trải qua. Người từng trải qua phải giơ tay lên, người nào giơ ba lần thì bị phạt một cốc bia.

Tần Tấn cười mỉa:

– Vậy tức là người nào càng từng trải, kinh nghiệm sống càng phong phú thì bị phạt uống càng nhiều? Nếu đội trưởng có mặt, chắc chắn anh ấy sẽ bị chúc cho say quên trời quên đất.

Cô bé văn thư xung phong:

– Tôi chưa từng đi Mỹ.

Thanh Hoành thâm thò dài, buộc lòng giơ tay.

Lưu Hạ của đội điều tra cười, nói:

– Thành phần hủ bại, bị chủ nghĩa tư bản mua chuộc, dụ dỗ đều đáng bị phạt rượu. Tiếp theo nhé, tôi chưa từng yêu đương.

– Cậu chưa từng yêu? Thế hàng ngày cậu lén lút lút gọi điện cho ai?

Tần Tấn nhìn thấy Thanh Hoành giơ tay lần thứ hai:

– Vậy là đã có hai vị giơ tay lần hai. Cần thận nhé!

Ngừng một lát, anh ta tiếp tục:

– Tôi chưa có mối tình thứ ba.

Thanh Hoành liếc Cửu Thiệu, họ đều đã giơ tay hai lần. Nhưng lần này, anh kiên quyết không giơ tay. Cô do dự một lát, sau cùng, vẫn quyết định giơ tay lên.

Nhuế Vân lập tức rót một cốc bia đầy tràn, hai tay trịnh trọng trao cho Thanh Hoành:

– Xin mời người từng trải cạn ly!

Thanh Hoành ngậm ngùi uống cạn.

– Chưa ai cầu hôn tôi và tôi cũng chưa từng cầu hôn ai.

Lần này, Thanh Hoành ngồi im, nhưng cô thấy đằng sau có người động đậy.

Đám thiếu nữ dồn dập hỏi:

– Sếp Cửu Thiệu, đã có ai cầu hôn anh chưa? Anh từng cầu hôn ai chưa?

– Sếp Cửu Thiệu, anh vẫn còn độc thân hay đã có bạn gái rồi?

– Đẹp trai như anh chắc chắn không thể độc thân, huống hồ nghề pháp y của anh hoàng tráng biết bao!

Thanh Hoành cười buồn, bác sỹ pháp y cũng là người thường thôi mà, đâu như mấy bộ phim truyền hình. Thậm chí, cô thấy nghề này còn không bằng nhiều nghề khác, bởi vì họ thường xuyên phải tiếp xúc với người chết, nên thường bị mọi người kiêng kỵ, tránh xa.

Tần Tấn khoác vai Cửu Thiệu:

– Mấy cô vừa vào Sở nên không biết rồi, tuần sau cậu ấy chính thức được điều về đội điều tra của chúng tôi. Từ nay cậu ấy sống là người của đội điều tra, chết... à không, nói chung là, dù thế nào cũng vẫn là người của đội chúng tôi.

Cửu Thiệu uống cạn cốc bia, thản nhiên đáp:

– Tôi đã cầu hôn nhưng bị từ chối.

Không ngờ anh lại thẳng thắn như vậy. Thanh Hoành liếc nhìn anh, dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh quay đầu lại. Vừa đúng lúc đến lượt Thanh Hoành, cô ngấm ngội một lát, nói:

– Tôi không sống cùng người thân hay bạn bè.

Nhã Ca gờ tay lên, cười ha hả:

– Cậu chọn chủ đề thú vị lắm, đánh trúng tâm lý của chúng ta.

Tiếp theo đến lượt Cửu Thiệu. Thanh Hoành đoán tám, chín phần anh sẽ nói những câu đại loại như, anh chưa bao giờ nhận điểm số dưới bao nhiêu, sau đó, trò chơi sẽ kết thúc mỹ mãn: tất cả mọi người đều phải uống rượu. Nhưng không ngờ, sau một thoáng suy nghĩ, anh nói:

– Chưa bao giờ kết bạn với phụ nữ được quá ba tháng.

Gương mặt Nhuế Vân tròn xoe, thoáng hơi men, cô bật cười:

– Sếp Cửu Thiệu, điều anh vừa nói... Nếu anh chưa từng yêu thì chuyện đó có gì lạ đâu.

Thêm vài vòng nữa, đêm đã khuya, mấy cô gái bắt đầu ngáp lia lịa, ai nấy đều đã biếng biếng. Thanh Hoành cảm thấy cánh tay của Nhã Ca đặt trên vai mình, giọng cô bông đùa:

– Tôi nói nốt câu cuối, sau đó chúng ta sẽ về nghỉ. Tôi chưa từng thầm thương trộm nhớ Thanh Hoành.

Thanh Hoành kiên quyết phản đối:

– Câu này không tính.

– Sao không?

Tần Tấn say khướt, ngồi xuống sát bên Cửu Thiệu:

– Nào nào, mọi người thành thật khai báo đi.

Ánh sáng trong phòng VIP vốn yếu ớt, không thấy rõ biểu cảm trên gương mặt mọi người. Thanh Hoành chỉ lờ mờ thấy ai đó gờ tay, là người của đội điều tra, nhưng cô không nhìn rõ là ai. Cô nghĩ chắc chắn sắc mặt của cô đã tỏ cáo về bối rối, gương ngáp cực hạn của cô. Cô thấy mình thật sai lầm khi nhận lời tham gia buổi liên hoan này.

Đột nhiên, Nhuế Vân cất giọng run run:

– ... Sếp Cửu Thiệu, có phải anh say rồi không?

Thanh Hoành kinh ngạc ngoảnh lại, cô thấy anh ngồi trên ghế sofa, mắt nhắm nghiền, cánh tay đột ngột gờ cao.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Kết thúc buổi liên hoan, Thanh Hoành vẫy taxi về nhà. Nhã Ca dìu Cửu Thiệu tới, đẩy anh vào ghế sau:

– Niệm tình cậu ấy thâm thương trộm nhớ cậu đã lâu, đưa cậu ấy về nhà giúp tôi nhé.

Thanh Hoành đầu phải kẻ ngốc, ý đồ của Nhã Ca rõ ràng như thế mà cô không nhận ra thì thật đần độn. Nhã Ca nói muốn giới thiệu cho cô một anh chàng rất được, rồi kéo cô đến tham gia buổi liên hoan, chơi trò chơi, rõ ràng Nhã Ca đã sắp đặt đầu vào đấy. Sự cố duy nhất là: không ngờ Cửu Thiệu lại thẳng thắn và thành thật đến thế, chỉ là chơi trò chơi, vậy mà anh thật thà gợn tay hết lần này đến lần khác, bị phạt uống không biết bao nhiêu bia. Trong khi, tửu lượng của Thanh Hoành rất khá, thành ra, cô lại là người phải đưa anh về.

Thanh Hoành đặt tay lên cửa xe, hỏi:

– Nhà anh ấy ở đâu?

Nhã Ca lè lưỡi trêu đùa, gương mặt cô ấy thật xinh đẹp, dễ thương:

– Cậu tìm đi động của cậu ấy, rồi gọi về nhà cậu ấy mà hỏi. Bất quá thì đưa cậu ấy về nhà cậu, cho cậu ấy qua đêm trong nhà vệ sinh vậy. Đằng nào cậu cũng sống một mình. Miễn đừng vứt người ta lẫn lóc đầu đường xó chợ là được.

Thanh Hoành sững sờ:

– Có giá gớm nhỉ!

Nhã Ca bật cười hà hà:

– Đúng thế, ngày rộng tháng dài, chưa biết chừng cả tôi cũng phải lòng cậu đấy!

Thanh Hoành ngồi vào ghế sau, tài xế quay lại nhìn họ:

– Chị ơi, bạn chị say thế kia, liệu anh ấy có nôn ra ghế của tôi không?

Thanh Hoành ngoảnh nhìn người đàn ông say ngất ngây bên cạnh mình, ánh đèn đường rọi qua cửa kính, hắt lên gương mặt anh một vệt sáng:

– Nếu có, tôi sẽ trả anh tiền rửa xe.

Cô thò tay, vỗ vỗ túi áo comple của anh, nhưng không thấy di động, đành tìm trong túi quần, tay cô chạm vào vật gì đó có hình dáng giống chiếc điện thoại.

Cô đành thò tay vào túi quần anh để rút điện thoại ra, nhưng vì anh ngồi gập người, rất khó thao tác. Mồ hôi đầm đìa, Thanh Hoành trầm nghĩ, cứ sờ soạng thế này không ổn, Cửu Thiệu có thể không tỉnh lại, nhưng tài xế nhìn cảnh này chắc chắn sẽ nghi ngờ. Cô chợt nhớ có lần nghe ai đó nói anh sống ở phía Đông thành phố, nên cô bảo tài xế chạy xe về phía Đông theo đường vành đai.

Còn cô, tiếp tục đánh vật với cái máy điện thoại của anh. Khó khăn lắm mới lôi được ra, lúc bật màn hình thì thấy yêu cầu nhập mật khẩu. Thanh Hoành đành nhét di động vào lại túi áo anh, và nói với tài xế:

– Xin lỗi anh, phiền anh đến ngã rẽ trước mặt thì quay đầu lại.

Thanh Hoành nhìn ra ngoài cửa xe, đèn đường rực rỡ lướt đi trong đêm, chiếu sáng, soi tỏ mặt đường. Đã rất lâu rồi cô không có thời gian ngắm nhìn thành phố về đêm như hôm nay. Lúc nào cô cũng vội vã, mệt mỏi, vì cô dẫn bước quá mau lẹ, nên đã lãng quên hết thấy mọi thứ xung quanh. Cô chậm chậm đưa hai tay lên, úp mặt vào lòng tay. Kể từ ngày cô tốt nghiệp cao học và thi vào ngành pháp y đến nay, đã 3 năm trôi qua.

Nhưng cô không thể nghĩ ngợi nhiều, cũng không thể dừng lại.

Bỗng, tiếng chuông điện thoại bên cạnh khiến cô giật mình, vội ngồi thẳng dậy. Mí mắt Cửu Thiệu khẽ động đậy, anh rút điện thoại trong túi áo, nói khẽ:

– Chuyện gì vậy?

Giọng anh rất tỉnh táo.

Thanh Hoành trộm nghĩ, lẽ nào anh không hề say? Nếu vậy thì vì sao anh phải giả vờ?

Dường như chân tướng sự việc cùng chỉ về một đáp án, và đáp án đó thật khó tin.

– ... Được, tôi sẽ tới ngay.

Cửu Thiệu đột nhiên mở mắt nhìn cô, anh không có vẻ gì của một người say:

– Vừa có người trình báo phát hiện một thi thể, người chết sáng nay mới đến sở lấy lời khai.

Thanh Hoành kêu lên:

– Sao?

Cô có cảm giác đầu óc mình nổ tung. Người sáng nay đến sở lấy lời khai chính là người mẹ trẻ của cô bé nạn nhân. Cô đã nhìn thấy dung mạo của người mẹ đó trong gương, vóc dáng của họ rất giống nhau, hình ảnh trong gương như hòa vào làm một.

Cửu Thiệu ngồi thẳng dậy, nói với tài xế:

– Phiền anh cho xe quay đầu lại.

Giờ này chỉ có thể triệu tập được hai bác sỹ pháp y là cô và anh.

Lúc họ tới nơi, hiện trường xảy ra vụ án đã được chăng dây khoanh vùng. Đó là một dãy nhà tập thể già cỗi, tuổi chừng 30 năm ở khu phố cổ, xung quanh vẫn còn những thôn làng nhỏ chưa được giải tỏa, nơi này tuy náo nhiệt nhưng dân nhập cư lưu động rất đông.

Đây là lần đầu tiên Thanh Hoành đến hiện trường một vụ án. Cô là bác sỹ phụ trách bệnh lý, thường không phải đến hiện trường.

Đội trưởng Hình Mẫn của đội điều tra đến trước họ 15 phút, ông ấy chẳng buồn ngo Thanh Hoành, chỉ gật đầu chào Cửu Thiệu:

– Có thể là một vụ án liên hoàn, cậu lên kiểm tra đi.

Khu tập thể già cỗi này không có thang máy, Thanh Hoành mang theo đồ nghề leo một mạch 6 tầng lầu. Căn phòng xảy ra vụ án nằm cuối dãy hành lang dài và hẹp, một dãy dài đồ đạc linh tinh xếp cạnh tường nhà. Cửa phòng có bảo vệ, kéo dây cảnh giới, nhìn thấy họ liền chào:

– Sếp Cửu Thiệu, chào anh!

Cửu Thiệu hỏi ngắn gọn:

– Ở đâu?

– Trong phòng khách.

Cửu Thiệu gật đầu, đặt hộp đồ nghề xuống. Anh lôi áo khoác và găng tay ra, thận trọng khoác lên người.

Người kia nhìn thấy Thanh Hoành thì tỏ vẻ ái ngại:

– Cô nên chuẩn bị tâm lý.

Thanh Hoành hiểu rằng cảnh tượng sẽ vô cùng đáng sợ. Người chết có vóc dáng, hình thể rất giống cô, chắc chắn cô không chỉ khiếp sợ mà còn vô cùng khó chịu. Cô đeo găng tay, hít một hơi thật sâu, bước qua vạch phong tỏa.

Nạn nhân nằm im lìm trên đất, tư thế rất khó coi. Cơ thể cô ấy bị vật sắc cắt thành nhiều đoạn, vết cắt sắc lẹm, khắp nền nhà là chất dịch và máu tươi.

Theo hướng chỉ của ngón tay nạn nhân, Thanh Hoành nhìn thấy mấy lá bài rơi ngổn ngang trên đất.

– Nạn nhân là nữ, còn trẻ, thi thể không nguyên vẹn, kiểm tra phần thi thể lành lặn thấy có vết tích của vật gì đó giống một lưỡi cưa để lại. Thi thể bị xé dịch, nơi này không phải hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án.

Cửu Thiệu phát biểu vài câu, rồi đột nhiên quay sang nhìn cô. Lúc này Thanh Hoành mới nhớ ra, cô vội ghi lại nội dung câu nói của anh vào sổ tay.

– Thi thể không quá 40kg, kiểm tra các cơ quan nội tạng quan trọng thì thấy nạn nhân không mắc bệnh hiểm nghèo.

Anh khê lật thi thể, ra hiệu cho Thanh Hoành quan sát vết cưa trên phần đùi của nạn nhân, anh đo đạc các vết cưa ấy, phán đoán độ sâu và kết luận nạn nhân có bị cắt vào mạch máu hay không. Thanh Hoành tốc ký. Cô không phải nhân viên ở phòng ban của Cửu Thiệu, nhưng lúc này, cô đang bị anh chỉ

đạo, cô thấy hơi khó chịu.

– Van tìm đồng hồ bình thường, động mạch vành không có dấu hiệu bất thường. – Anh thở hắt ra một hơi: – Thì thể bắt đầu co cứng. Những thứ khác, để sau.

Người đứng cảnh vệ ngoài cửa thò đầu vào:

– Sếp Cừ Thiệu quả xứng danh với biệt hiệu đó.

Biệt hiệu? “Tay mổ 3000 dao” ư?

Thanh Hoành mỉm cười, không kìm được tò mò, cô hỏi:

– Mấy lá bài ở kia có nghĩa gì vậy?

– Hả, ý cô là lá bài kia? Khi trước đội điều tra cũng thắc mắc về điều đó, rất có thể chỉ đơn giản là trước khi chết nạn nhân từng chơi bài thôi.

Thanh Hoành nhanh chóng viết vào sổ tay theo thứ tự từ trái sang phải: 2, 3, A, 9, 2, Q, 4, 2, A, 3, 2, Q, 8.

Họ rời khu tập thể, Cừ Thiệu định bổ sung vài số liệu vào sổ ghi chép của Thanh Hoành thì thấy dòng chữ số liên quan đến mấy lá bài, anh liền hỏi cô:

– Cô nghĩ thế nào?

Thanh Hoành ghé sát lại, chỉ lên mấy con chữ:

– Nếu những con số này đại diện cho thứ tự của 26 chữ cái trong bảng chữ cái thì quân bài thứ nhất và thứ hai là đại diện cho chữ “W” đứng ở vị trí thứ 23 trong bảng chữ cái; “A” chính là “a”, số 9 là I, số 2 là B...

2 và Q ghép lại thành 20, chính là chữ “T”.

Cừ Thiệu đón lấy cây bút trong tay cô, viết tiếp.

– 2 và A ghép lại thành 21, tức là chữ U.

– Wait 4 U (chờ em)?

Thanh Hoành thấy tim mình đập nhanh dữ dội.

– Bốn quân bài cuối là 3, 20, 8, đại diện cho...

Họ gần như áp sát vào nhau, Thanh Hoành dường như có thể cảm nhận được hơi thở của anh phả trên gương mặt cô, nhưng lúc này, cô không hề cảm thấy tỉnh táo hay lãng mạn gì, toàn thân cô như chìm trong nước đá, cảm giác giá buốt len vào tận óc.

Ba chữ số đại diện cho ba chữ cái CTH, chính là ba chữ cái đầu tên gọi của cô. Lẽ nào chỉ là một sự trùng hợp?

Thanh Hoành vờ tỏ ra như không, khéo léo chuyển chủ đề:

– Nếu không còn việc gì nữa, tôi xin phép về trước. Ngày mai vừa khéo đến ngày nghỉ luân phiên của tôi, nếu cần tôi tăng ca, anh hãy gọi cho tôi.

Cừ Thiệu định nói nhưng lại thôi, anh tiễn cô xuống tầng trệt.

– Để tôi đưa cô về, muộn thế này cô về một mình không an toàn.

Thanh Hoành nhìn đồng hồ, cười bảo:

– Khi này tôi nói nhầm, hôm nay là ngày nghỉ luân phiên của tôi mới phải. Bây giờ là 3 giờ sáng, mấy kẻ xấu chắc cũng phải nghỉ ngơi chứ.

Cừ Thiệu mỉm cười. Lúc anh cười, má lúm đồng tiền hiện rõ, vẻ lạnh lùng, băng giá biến mất hoàn toàn trên gương mặt anh, vẻ điển trai khiến cho người đối diện ngây ngất.

Xuống đến tầng trệt thì thấy đội điều tra đang lấy lời khai của một vài chủ hộ sinh sống ở đây vừa đi làm ca đêm về. Liên tiếp xảy ra hai vụ giết người dã man, đây có thể xem là một vụ trọng án. Nếu họ không thể phá án, thì sẽ phải tăng ca dài dài như hôm nay.

Cô gái đang khai báo kéo dây đeo ba lô xuống, đưa tay lên vén tóc, hướng mắt về phía họ. Lúc nhìn thấy họ, gương mặt cô gái bỗng lộ vẻ kinh ngạc, bối rối.

Thanh Hoành thấy như có cơn gió lướt qua người cô. Cừ Thiệu lao xuống cầu thang, rượt theo cô gái. Ba lô tuột khỏi vai cô gái, rơi bịch xuống đất, đồ đạc rơi ra ngoài. Cô gái không buồn cúi xuống nhặt đồ mà vội vàng bỏ chạy.

Cửu Thiệu lao vút qua đồng nghiệp ở đội điều tra, băng qua đồng đồ đạc cá nhân vương vãi khắp mặt đất, đuổi theo cô gái.

Người của đội điều tra vẫn đứng ngẩn ngơ, tay cầm bút, rất lâu sau mới quay sang hỏi:

– ... Sếp Cửu Thiệu sao thế nhỉ?

Thanh Hoành cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra, cô đáp:

– Tôi cũng không biết vì sao.

Cô cúi xuống, thu dọn mấy thứ rơi vãi đó: một tuýp kem bôi tay, một chiếc gương nhỏ, một cây bút, chứng minh nhân dân và sổ tay. Chắc là lúc trình báo cô ấy đã lấy chứng minh nhân dân ra, nhưng vì vội vàng, chưa kịp cất đi.

Thanh Hoành cất gọn mọi thứ vào trong ba lô, cô đưa mắt nhìn chứng minh nhân dân của cô gái. Ảnh chứng minh nhân dân của mọi người thường xấu tệ, nhưng cô gái này còn nghiêm trọng hơn, gương mặt thanh tú của cô bị biến thành gương mặt nghiêm nghị, lạnh lùng đáng sợ như của giáo vụ trường học vậy! Thanh Hoành đang phui bụi bám trên chiếc ba lô thì thấy Nhã Ca ngật ngư đi tới, vừa ngáp vừa nói:

– Hai giờ sáng bị đánh thức, có để cho người ta ngủ yên không?

Nhã Ca tỉnh cả ngủ khi nhìn thấy Thanh Hoành:

– Người chạy vút qua tôi khi này có phải Cửu Thiệu không? Cậu ta làm sao mà chạy như ma đuổi thế?

Thanh Hoành nhún vai:

– Làm sao tôi biết được! Đây là mấy thứ cô gái kia bỏ lại. Lát nữa phiền cậu trả lại giùm người ta.

Nhã Ca cầm chứng minh nhân dân của cô gái kia lật đi lật lại:

– Tiêu Nguyệt ư? Tiêu Nguyệt....Sao lại là cô ấy? Cô ấy có liên quan đến vụ án này?

– Cô ấy chỉ là một hộ dân trong khu nhà này thôi.

Người của đội điều tra giải thích.

Nhã Ca vò đầu bứt tai như thể muốn trút giận vào động tác ấy. Đầu tóc bù xù thảm hại, cô ấy nãy nói với Thanh Hoành:

– Xin lỗi cậu. Tôi nghĩ Cửu Thiệu có cảm tình với cậu nên mới giới thiệu cho cậu. Tiêu Nguyệt là mối tình đầu của Cửu Thiệu. Nhìn điệu bộ của cậu ta thì có vẻ như vẫn còn tình cảm với cô ấy.

Thanh Hoành nhớ lại trò chơi trong quán Karaoke hôm trước, Cửu Thiệu đã thừa nhận từng có bạn gái, thậm chí còn cầu hôn cô ấy:

– Cô ấy là người cự tuyệt lời cầu hôn của anh ấy?

– Đúng vậy. Mặc dù tôi và Tiêu Nguyệt từng học cùng lớp hồi cấp ba, nhưng chúng tôi không thân nhau. Tôi chỉ biết họ yêu nhau một thời gian ngắn rồi chia tay.

Nhã Ca nhún vai bất lực:

– Mấy hôm trước Cửu Thiệu hỏi thăm tôi về cậu, tôi cứ nghĩ cậu ta dứt khoát với cô ấy rồi.

Thanh Hoành mỉm cười:

– Không sao, duyên phận vốn là chuyện không thể cưỡng cầu.

Thực lòng cô không phải không có cảm tình với Cửu Thiệu, nhưng mối quan hệ của họ chưa kịp bắt đầu đã bị giẫm nát. Có những chuyện, dù bạn nỗ lực bao nhiêu cũng không có kết quả. Dẫu vậy, đau khổ một mình chi bằng ngay từ đầu đừng nuôi hy vọng gì cả, như vậy sẽ dễ dàng từ bỏ hơn.

Thanh Hoành bị tiếng kẹt cửa làm cho giật mình thức giấc. Cô mơ màng mở mắt, thấy ai đó bước vào lau dọn đồ đạc trong phòng, người đó còn tiện tay cầm luôn cốc nước đặt lên chiếc kệ ở đầu giường của cô. Thanh Hoành ngạc nhiên thốt lên, cô dụi mắt, tung chăn, xuống giường, thay bộ đồ mặc ở nhà, kéo cửa sổ. Ánh nắng ban mai chiếu sáng cả căn phòng, ánh sáng buổi sớm tinh khiết và dường như trong suốt!

– Chắc là đêm qua lại tăng ca phải không, nên cháu mới ngủ say như thế!

Người phụ nữ trung niên quay vào phòng ngủ của cô, đặt một cốc nước ấm lên bàn trang điểm:

– Cháu thích ăn gì để dì nấu?

Thanh Hoành hôn hờ:

– Di nấu món gì cháu cũng thích hết.

Di Trần rất ưng bụng, bước lại, gỡ mấy sợi tóc vương trên áo Thanh Hoành:

– Lèo mép!

Hồi di Trần vừa đến nhà Thanh Hoành, cô mới học cấp hai. Bao nhiêu năm trôi qua, di vẫn thấy Thanh Hoành còn rất bé bỏng.

Thanh Hoành được trời phú cho cái dạ dày rất tốt. Năm xưa đi thực tập ở ngoại tỉnh, buổi tối ăn món bẻ bẻ ươn, cả đoàn thực tập miệng nôn trôn tháo, trong khi cô vẫn đứng đĩnh đạc vô bẻ bẻ mà không hề hấn gì. Hôm sau thì cả đoàn chỉ có mình cô bình an vô sự, hăng hái luyện tập. Chỉ tiếc nội dung kiểm tra ngày đó không có môn “Khả năng sinh tồn”, bằng không chắc chắn cô sẽ đạt điểm cao nhất.

Tắm rửa xong, cảm thấy vô cùng sảng khoái, Thanh Hoành nhanh nhẹn chui vào bếp phụ di Trần nấu nướng. Nhưng chưa kịp động tay động chân đã bị đuổi ra ngoài:

– Đi ra đi ra, trên bàn có ly nước hoa quả đấy. Cháu cứ ngồi ngoài chờ đi, đừng vào đây vướng chân vướng tay đi.

Di Trần là người phụ nữ đảm đang, hiền hậu, nhưng không may lấy phải ông chồng không ra gì, nên phải một thân một mình nuôi con trai khôn lớn. Di nấu ăn rất khéo, bao năm qua, Thanh Hoành vẫn cho rằng com di nấu là bữa com gia đình ngon nhất trên đời.

Thanh Hoành đành lúi thủi ra phòng khách. Trên bàn đã có sẵn một đĩa hoa quả gọt sạch vỏ, xắt thành miếng và còn cắm cả tăm tre. Cô thăm nhủ, may mà đi một tuần chỉ đến một, hai lần, chứ nếu không, sớm muộn cô cũng được chiều quá mà trở nên “thư hồng” vì chây ỳ, ỳ lại. Cô ăn mấy miếng táo, đưa mắt nhìn xung quanh. Trên bức tường trước mặt cô treo một bức tranh của Triệu Vô Cực, đó là tác phẩm mà sinh thời cha cô yêu thích nhất. Còn bộ bàn ghế làm từ gỗ hoàng hoa lê cổ xưa này là thứ mà mẹ cô yêu thích nhất. Năm xưa, lúc dọn tới nhà mới, cô đã rất vất vả, khổ sở với bộ bàn ghế này, còn phải tháo cả cửa chính mới khuôn được vào phòng.

Và còn khung ảnh trên bàn này nữa. Thanh Hoành cầm khung ảnh lên ngắm nghía. Thực ra, không cần nhìn lại cô cũng thuộc lòng kỉ niệm về bức ảnh này. Năm đó cô vừa tốt nghiệp đại học, chiếc mũ cử nhân lệch một bên đầu, cô cười tí mắt, hai tay lồng vào cánh tay của bố và mẹ.

Nhưng kể từ đó, cô không còn được cười tươi như thế nữa.

Cô ngẩng lên và thấy di Trần từ bếp đi ra, cô liền nhẹ nhàng đặt khung ảnh lên bàn, động tác nâng niu, thái độ thành kính như sợ làm kinh động đến người trong hình vậy.

Di Trần cười, bảo:

– Di biết cháu đói bụng rồi, ăn vãi chút đồ ăn chống đói trước đi. Còn món canh xương vẫn đang ninh trong nồi, cháu nhớ múc ra mà ăn đấy.

Thanh Hoành nhắc đũa, kéo dài giọng:

– Cháu biết rồi, di ạ! A, còn có cả món sớ trường xương sườn phi hành của cháu nữa.

Cô biết di Trần thích chăm cô như chăm trẻ, và cô cũng thích nũng nịu với di.

Di Trần xoa lưng cô:

– Cứ thông thả, có ai ăn mất của cháu đâu. Chắc là thường ngày ăn uống không đầy đủ, nên lần nào gặp di cũng thấy cháu gầy đi.

Thanh Hoành xoa bụng:

– Không đâu, cháu béo lên nhiều đấy. Lúc nào rảnh có thể véo bụng mớ nghịch chơi!

Di Trần phì cười, nhưng vẻ lo lắng lập tức lại hiện trên gương mặt:

-Di rất lo cho cháu, lúc nào cũng như trẻ con ấy, chẳng chịu tìm ai đó chăm sóc cho mình gì cả.

Thanh Hoành cũng hiểu ở độ tuổi của cô hiện nay mà chưa kết hôn chắc chắn sẽ bị người thân thúc giục. Nhưng vì cha mẹ cô không còn trên đời, và bản thân cô cũng chưa có dự định đó.

– Cháu chỉ cần đi chăm sóc cháu thôi.

– Chỉ được cái lèo mép! Di nghiêm túc đấy! Nhìn cháu xem, xinh đẹp rạng rỡ thế này, lại giỏi giang toàn diện, vì sao không có chàng trai nào theo đuổi? Có phải tại cháu yêu cầu cao quá?

Thanh Hoành gấp một miếng cá, khéo léo lách đũa vào, tuốt xương ra:

- Người ta nói “no com ám cất rậm rật khắp nơi”, cháu còn chưa được no ám thì sao đã nghĩ đến chuyện yêu đương lãng nhãng.
- Công việc thì ổn định, đã có nhà có xe, sao lại chưa no ám?
- Di đánh giá cao cháu như vậy, hay là chờ con trai đi trưởng thành, gả em ấy cho cháu đi!
- Chỉ giỏi đánh trống lảng thôi! Di là đi lo cho cháu thật đó!

Di Trần tươi cười mắng yêu Thanh Hoành:

- Phụ nữ cần gầy dựng mái ấm và tìm một chỗ dựa. Bây giờ cháu còn trẻ thì có quyền kén cá chọn canh, nhưng chỉ vài năm nữa, là già kén kẹn hom đây. Di là người từng trải, di biết chứ, đừng có học theo mấy người nước ngoài làm quý tộc độc thân gì gì đó, sớm muộn cũng sẽ ân hận.

Thanh Hoành không cho là vậy. Bản thân di Trần thực ra đã trải qua một cuộc hôn nhân thất bại. Và những người thuộc thế hệ của di dường như chưa bao giờ nghĩ, liệu đời mình có được dựa dẫm vào người mà mình lấy làm chồng không, và liệu đó có phải là mái ấm tràn đầy hạnh phúc của đời mình không. Nhưng cô không lên tiếng phản bác, vì cô nghĩ, họ lựa chọn cuộc sống đó và nhân duyên đó đều có lý do của họ, cô không nên xen vào.

- Vâng vâng, cháu sẽ cố gắng.

Di Trần thấy cô đồng ý qua loa đại khái kiểu chống chế thì tiếp tục căn nhắc:

- Cháu đừng trách di nhiều lời, bố mẹ cháu không còn, nên di phải thay ông bà khuyên bảo cháu. Mà này, cái tên con trai thứ nhà họ Tạ đó, cháu đừng qua lại với anh ta nữa. Kinh nghiệm nhìn người của di dày dặn hơn cháu nhiều. Anh ta chẳng phải hạng đàn ông tốt đẹp gì đâu. Chưa biết chừng ngày sau lại trắng tay, tan cửa nát nhà, khiến cháu chịu khổ theo đây.

- Vâng vâng vâng, được rồi, được rồi!

Thanh Hoành đồng ý ngay tắp lự.

- Chẳng phải đâu xa, lần trước anh ta đi Macao với cháu, chơi bạc thua bao nhiêu là tiền. Anh ta là loại công tử bột, là tay ăn chơi sành sỏi...

Thanh Hoành không chịu nổi nữa, cô đưa tay lên bóp trán. Tạ Doãn Luy là cậu hai nhà họ Tạ, một trong những gia đình giàu có nhất nhì thành phố này. Anh ta đúng là một tay chơi, nhưng không phải loại hư hỏng, trác táng. Có điều, di Trần có thành kiến sâu sắc với anh ta, nên Thanh Hoành cũng không muốn giải thích.

- Di không tin ở cơ quan cháu không có chàng trai nào ăn đứt gã công tử bột ấy. Nếu gặp được người như thế, cứ chủ động theo đuổi người ta, đừng xấu hổ, nhút nhát.

Di Trần nhắc Thanh Hoành mới nhớ, mười mấy tiếng đồng hồ trước, có người ngấm tò tình với cô, nhưng chớp mắt, anh ta đã vội vã đuổi theo mối tình đầu. May mà cô không có thói quen truy hỏi tường tận đầu đuôi ngọn ngành, bằng không cô sẽ rơi vào bị kịch của người thất tình chỉ trong vòng mấy giờ đồng hồ ngắn ngủi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Nghĩ tới đây, cô vội rút di động ra kiểm tra. Vừa mở máy đã thấy tin nhắn than khóc của Nhuế Vân:

- Hôm nay tôi lại bị mất mặt nữa rồi! Nôn thốc nôn tháo ở phòng mổ.

Thanh Hoành thoáng rùng mình.

Sao Nhuế Vân có thể thi đậu ngành pháp y được nhỉ?

Buổi chiều, sau khi di Trần ra về, Thanh Hoành rảnh rang, bèn đến Sở.

Áo blouse trắng đã được giặt là sạch sẽ, treo ngay ngắn trong buồng thay đồ. Thanh Hoành cầm áo, bước về phía phòng mổ. Nhuế Vân và Cửu Thiệu đang ở bên trong. Nhân viên đánh máy nhìn thấy cô thì cười bảo:

– Phải tặng bằng khen chiến sỹ thi đua cho cô mới được, ngày nghỉ mà vẫn không quên tăng ca.

Thanh Hoành cười, đáp:

– Tôi chỉ đến tham quan thôi, không có ý định động tay động chân.

Nhân viên đánh máy chỉ về phía Nhuế Vân, về mặt cảm thông:

– Cô ấy sắp nôn ra cả mặt xanh mặt vàng mà vẫn gắng gượng đây, tinh thần làm việc thật đáng khen ngợi!

Những người làm trong ngành pháp y thường phải tiếp xúc với đủ mọi loại thi thể, với đủ mọi hình dáng khủng khiếp. Ai cũng mất một khoảng thời gian để thích nghi, nhưng Nhuế Vân lại là trường hợp đặc biệt, cô ấy mãi vẫn không thể thích nghi. Giọng Cửu Thiệu vang tới:

– Theo kết quả xét nghiệm máu và nội tạng thì không có dấu hiệu của chất độc hay chất gây mê.

– Từ vong trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo, chắc chắn, còn gì đáng sợ hơn!

Kỹ thuật viên vừa đánh máy vừa lẩm nhẩm

Cửu Thiệu ngẩng lên, trông thấy cô, anh thoáng ngạc nhiên, nhưng lập tức tỏ ra như không, lẳng lặng cời áo choàng, tháo găng tay bỏ vào thùng chứa, giẫm chân lên công tắc cửa xả gió, rồi bước ra ngoài.

Nhuế Vân mặt cắt không còn giọt máu nào, lắc lắc cánh tay dường như đã kiệt sức, lặng lẽ lui đi mất.

Cửu Thiệu rửa tay xong, ngồi xuống chiếc ghế dài ngoài cửa phòng mổ. Anh tháo kính, xoa bóp huyết thái dương. Vết mỏi mệt hiện rõ trên gương mặt anh. Thanh Hoành tựa người cạnh ghế, bắt chuyện:

– Anh tăng ca bao lâu rồi?

– Hơn hai tháng, chính xác là bao nhiêu tôi cũng không nhớ.

Thanh Hoành sợ hãi lú cả lưỡi, dầu có là mình đồng da sắt cũng chẳng chịu nổi cường độ làm việc khủng khiếp như vậy. Cô đứng thẳng, định bước vòng qua chiếc ghế dài, đúng lúc ấy, cặp kính cận của Cửu Thiệu rớt từ đầu gối xuống đất. Âm thanh răng rắc vang lên, chiếc kính vỡ vụn.

– Xin lỗi, tôi sẽ mua đền cho anh.

Cửu Thiệu ngẩng đầu nhìn cô, gương mặt không mấy may cảm xúc. Thanh Hoành bỗng thấy chột dạ, thực ra cô không cố ý gây sự với anh. Cô vội nói đùa để làm dịu lại bầu không khí:

– Nếu anh mang theo số đo mắt kính, tôi sẽ đi mua trả anh ngay bây giờ. Anh thích thương hiệu nào?

– Không cần đâu.

Anh tỏ ra thờ ơ, lạnh nhạt. Lúc đứng lên, anh hơi chao đảo, vội bám vào tay vịn để giữ thăng bằng.

– Anh sao vậy?

Thanh Hoành lo lắng hỏi:

– Anh bị đau dạ dày hay là hạ đường huyết?

Cửu Thiệu đưa tay lên bóp mũi, đoạn đưa chìa khóa phòng cho cô:

– Phiên cô vào phòng lấy giùm tôi thuốc giảm đau cắt trong ngăn kéo thứ nhất.

Thanh Hoành chưa đến phòng làm việc của Cửu Thiệu bao giờ.

Theo lẽ thường, một người tiền đồ sáng lạn như anh, cô nên năng qua lại, gây dựng quan hệ mới phải. Nhưng cô đâu phải hạng người ưa nịnh bợ. Huống hồ người ta đồn anh là kẻ khác người, lập dị, chẳng sợ cứng chẳng ưa mềm, khó mà lấy lòng anh được.

Cô mở cửa bước vào. Văn phòng của Cửu Thiệu nằm tách biệt. Bàn làm việc của anh gồm hai chiếc bàn dài ghép lại với nhau, trên bàn bày la liệt đủ mọi loại giấy tờ tài liệu. Tủ sách năm sát tường cũng lên chặt các loại sách và tài liệu. Cô mở ngăn kéo thứ nhất, bên trong chỉ có một lọ aspirin. Loại thuốc này chỉ giúp giảm đau tức thời, không thể chữa trị tận gốc.

Cô cầm lọ thuốc và khóa ngăn kéo lại, đang định rời khỏi đó thì chợt thấy vật gì lóe sáng từ thùng đựng giấy lộn. Cô cúi xuống rất tự nhiên, nhặt vật đó lên: một chiếc nhẫn bạc. Xét kiểu dáng thì có vẻ là nhẫn đôi. Tôi lật xem logo và chữ khắc trên chiếc nhẫn.

Cô cúi xuống thùng giấy lộn, tìm kiếm một hồi thì thấy chiếc hộp màu xanh bạc hà, thì ra đó là bộ nhẫn đôi nhãn hiệu Tiffany. Mãi đến lúc đó Thanh

Hoành mới nhận ra hành động kỳ quặc của mình. Nếu Cửu Thiệu hoặc ai đó bước vào và trông thấy cô đang lục tung thùng giấy lộn, không biết sẽ có suy nghĩ thế nào?

Trong các vụ án, Thanh Hoành từng gặp một số bệnh nhân mắc bệnh thích nhìn trộm. Những người này thường có các hành vi như lục lọi thùng rác. Cô mong rằng, dù bản thân có mắc chứng bệnh này thì cũng đừng nghiêm trọng quá mức.

Cô bỏ chiếc hộp vào thùng rác, lấp liếm bằng vài mẩu giấy vụn, mục đích là trả lại nguyên vẹn hiện trường. Nhưng chưa kịp trả cặp nhẫn đôi về chỗ cũ, thì cửa phòng nhẹ nhàng mở ra. Cửu Thiệu xuất hiện sau cánh cửa, vẻ mặt bình thản, không hề tỏ ra ngạc nhiên, ngay cả ánh mắt cũng không gọn chút xao động.

Cặp nhẫn đôi nằm trên ngón cái và ngón trỏ của Thanh Hoành. Đứng vào khoảnh khắc nhìn thấy anh, bàn tay rung động, cặp nhẫn rơi tọt vào lòng bàn tay cô. Thanh Hoành khẽ nắm tay lại, lòng hoang mang không biết Cửu Thiệu có nhận ra hành động kỳ cục của cô không. Mặc dù cô biết cô chỉ quá ư tò mò, nhưng đầu vậy, gương mặt cô đã hiện rõ bốn chữ “có tật giật mình”, chẳng thể biện bạch.

Thanh Hoành đứng dậy, háng giọng, ngụy tạo lý do:

– Thùng rác của anh đầy rồi, tôi định đem đồ giùm anh.

Cửu Thiệu vẫn thình lạng, chỉ dùng ánh mắt quan sát cô, tuy ánh mắt anh không thể hiện vẻ nghiêm khắc, tức giận, nhưng cũng không mấy may cảm xúc thân thiện, mà giống như một chiếc máy scan quét qua người cô. Thanh Hoành cầm thùng rác lên, đặt lọ thuốc aspirin xuống bàn:

– Thuốc này chỉ giúp giảm đau tức thời thôi, anh không nên lạm dụng.

Cô bước ra cửa, Cửu Thiệu vẫn không hề răng nói nửa lời, anh khẽ nghiêng người, nhường lối cho cô.

Cuối hành lang có thùng trữ rác sạch bên cạnh cửa thoát hiểm, Thanh Hoành đứng đó, mở bàn tay, nhìn lại cặp nhẫn đôi bằng bạc trắng, mặt trong khắc chữ nhỏ xíu, đã có dấu hiệu mài mòn do được đeo trên tay thường xuyên. Cô đoán mãi mới ra dòng chữ: forever love (yêu em mãi mãi). Cô nắm tay lại, siết cặp nhẫn đôi trong tay một lúc, cuối cùng, cô quyết định, mở ví, nhét cặp nhẫn vào trong.

Cửu Thiệu dường như không phát hiện ra hành vi của cô, hoặc giả anh đã nhìn thấy nhưng vờ như không.

Thanh Hoành lái xe về nhà, trên đường, cô đột nhiên nhận được thư điện tử của Arthur. Dạo này họ thường xuyên trao đổi tin tức với tần suất cao hơn hẳn trước kia, cứ đã này chẳng mấy chốc họ sẽ trở thành bạn tri kỷ trên mạng. Xe đến ngã tư thì gặp đèn đỏ, Thanh Hoành mở hòm thư:

– Nếu người yêu cũ muốn quay lại với cô, cô sẽ làm gì?

Thanh Hoành mỉm cười, cô vốn nghĩ Arthur là một người lạnh lùng, lí trí, nào ngờ anh ta cũng có lúc rối bời vì tình yêu. Ngẫm ngẫm một lát, cô đáp:

– Hoàn cảnh của mỗi người mỗi khác, nhưng nếu là tôi, tôi sẽ đi tiếp và không quay đầu lại.

Một lúc sau, Arthur lại gửi thư cho cô:

– Nếu là trước kia, tôi sẽ cho cả hai một cơ hội làm lại, nhưng bây giờ, tôi nghĩ mình đã thích người khác.

Đèn đỏ chuyển sang xanh, Thanh Hoành rẽ vào khu phố nơi cô ở. Chỉ qua một ngã rẽ nữa là tới nơi. Gửi xe xong, cô nhấn nút thang máy, đồng thời lôi điện thoại ra trả lời thư:

– Tôi đã chứng kiến nhiều người chọn cách yêu người mới, nhưng không quên được tình xưa. Có lẽ dù chọn lựa thế nào, họ vẫn thấy luyến tiếc.

– Cô tin vào tình yêu không?

Thanh Hoành phì cười. Cô lấy làm lạ, vì sao những người có chỉ số IQ rất cao lại thường dễ dàng vướng vào vòng suy nghĩ luẩn quẩn? Hoặc có thể vì gần đây anh ta đọc quá nhiều tiểu thuyết của Raymond Carver cũng nên.

Ngày đầu tiên vào đại học, cô quen cậu hai nhà họ Tạ, Doãn Luy. Trước đó, cô chỉ biết anh ta là người mà cô phải kết hôn trong tương lai. Người đòi ai cũng bảo Doãn Luy là cậu ấm con nhà giàu ăn chơi hoang tàng, thay người yêu như thay áo. Nhưng như thế thì đã sao? Cô vốn chẳng bận tâm, cũng không tin đám cậu ấm cô chiêu con nhà giàu hiểu được tình yêu là gì. Sau đó, cha mẹ cô qua đời trong một tai nạn thảm khốc, cuộc hôn nhân vì lợi ích gia tộc ấy cũng theo đó mà đứt đoạn.

Thanh Hoành mỉm cười gõ thư trả lời:

– Tôi nghĩ tình yêu giống như việc hai người đứng trên vách núi, nắm tay nhau nhảy xuống vực sâu. Tất nhiên, tôi không tin vào bản thân tình yêu.

– Vì sao?

– Anh có biết lời giải cho câu hỏi ngàn đời này là gì không? Đó là phủ nhận thẳng thừng. Trời đất cao rộng là thế, không có tình yêu cũng chẳng hề gì, nhưng nếu thiếu không khí, nước và lương thực, thì chúng ta chết chắc.

Chương 5: Ám hoa

Vụ án cất rồi thì thể người đã xảy ra liên tiếp, nhưng đến nay cảnh sát vẫn chưa truy tìm được hung thủ, khiến cho thành phố vốn nổi tiếng an ninh tốt này được dịp dậy sóng. Tin tức nóng hổi hàng ngày đều liên quan đến vụ án nghiêm trọng này. Đây cũng là vụ án đầu tiên của Cửu Thiều kể từ khi anh được điều đến đội điều tra. Người của đội điều tra không một ai chịu hé răng tiết lộ diễn biến điều tra vụ án, nên dù muốn Thanh Hoành cũng không cách nào moi được tin tức từ họ. Do vậy, hàng ngày cô kiểm soát đi mua cà phê, lai vãng quanh phòng làm việc của đội điều tra.

Thực ra, mục tiêu cô nhắm đến là Tần Tấn, bởi vì anh ta là người thoải mái, cởi mở, chỉ cần hỏi khéo vài câu, là sẽ gặt hái được thông tin gì đó. Nghe nói, đội trưởng Hình Mẫn của đội điều tra cho rằng, hung thủ gây ra hai vụ trọng án này là cùng một tên. Và rằng, theo cách hấn gậy án thì chắc chắn sẽ có nạn nhân thứ ba. Vì vậy, đội điều tra đã khoanh vùng hành động, đồng thời cử hai chiến sỹ của đội “nằm vùng” luân phiên ở khu vực này, thực hiện chiến dịch dụ rắn ra khỏi hang.

Tần suất mua cà phê của Thanh Hoành tương đối dày đặc, nên rốt cuộc cũng có lần cô đụng phải Hình Mẫn và Cửu Thiều vừa đi họp về. Xưa nay Hình Mẫn vẫn tỏ ra lạnh nhạt với cô, nhưng Thanh Hoành không lấy thế làm buồn, cô hiểu rõ nguyên nhân vì sao.

Năm đó, cô thi được vào Sở cảnh sát, một phần cũng nhờ quan hệ, cô đã đánh bật một ứng cử viên trẻ tuổi mà Hình Mẫn rất ưng ý.

Hai người đó, người trước kẻ sau đi vào phòng làm việc, nhưng chưa đầy một phút sau, Cửu Thiều quay ra, liếc nhìn cô, rồi lạnh lùng hỏi:

– Lại đến mua cà phê à?

Vì muốn nhấn mạnh tính chân thực của hành động mua cà phê, Thanh Hoành láu cá bổ sung thêm một câu:

– Tôi rất mê cà phê.

Ngày hôm sau, khi Thanh Hoành lại kiểm soát đi mua cà phê để moi tin từ Tần Tấn thì Cửu Thiều từ văn phòng bước ra, bảo cô:

– Cô vào đây một lát.

– Tôi à?

Thanh Hoành băn khoăn không hiểu, nhưng vẫn đi theo anh. Gian ngoài của văn phòng làm việc của đội điều tra chẳng khác nào bãi rác, giấy lộn, com hộp vứt la liệt. Nếu là người mắc chứng ưa sạch sẽ, chắc chắn sẽ lập tức khom lưng thu dọn đồng bừa bộn này.

Phòng làm việc của Cửu Thiều nằm ở gian trong, để ý sẽ thấy, dường như đó là một thế giới hoàn toàn khác biệt so với gian ngoài. Cô có cảm giác anh là một cây nấm xinh đẹp, sạch sẽ, mọc giữa bãi rác thải.

Cửu Thiều mở tủ, lấy ra một bình giữ nhiệt chân không cỡ lớn, đặt trước mặt cô:

– Cho cô đây.

– ... Gì thế?

– Cô thích uống cà phê còn gì.

– Há?

– Hôm qua tôi pha thêm để mang đi cho cô đây.

Thanh Hoành cầm bình giữ nhiệt, muốn nói lại thôi.

– Sao vậy? Cô không thích cà phê?

– Không, không phải...

Cô bối rối không biết có nên nói thẳng nói thật với anh không. Cô ngẩng lên nhìn anh, anh kéo ghế ngồi xuống, chăm chú ký giấy tờ, nét bút cuối anh ấn rất mạnh, tưởng như có thể rách cả trang giấy. Anh nói mà không hề ngẩng lên:

– Đây là loại cà phê vừa sản xuất năm nay. Cà phê ở máy bán cà phê tự động pha nhiều hương liệu quá.

Cô không tin anh không biết cô chỉ giả vờ mua cà phê mà thôi. Nên cô cố gắng kiểm có thái thán:

– Nhưng tôi không mang theo cón.

– Cô cứ dùng cái cón này đi, tôi sẽ đem về khừ trờng sau.

Thanh Hoành thán thờ dài, mở nắp bình giữ nhiệt, rót một cón cà phê. Hương cà phê thom phưng phức như thán vào gan vào ruột. Cô cầm chiếc cón đặt trước mặt anh lên, hay quá, trong cón không có trà, cô rót cà phê cho anh:

– Nào, chúng ta cùng cạn ly!

Nhưng anh chẳng thích thú gì với câu nói đùa của cô. Anh lạnh lùng nhìn cô rồi tiếp tục cúi xuống ký giấy tờ.

Thanh Hoành lảng lạng uống cạn bình cà phê hảo hạng, rồi lảng lạng trở về văn phòng.

Cô uống cà phê hảo hạng liên tục trong ba ngày, đến sáng ngày thứ tư, lúc ngồi ăn sáng ở nhà ăn của cơ quan, Thanh Hoành ngáp liên hồi. Nhã Ca ngồi đối diện với cô cũng lơ thờ thiếu ngủ. Hai người như thể bị lấy bệnh thiếu ngủ của nhau, cứ đưa tay lên che miệng, ngáp mãi không thoi.

Nhã Ca lấy làm lạ, hỏi:

– Mấy hôm nay tôi phải tăng ca, thay đời địa điểm nằm vùng để dụ hung thủ lộ diện, còn cậu thì sao?

– ... Uống cà phê nhiều quá.

Vừa dứt lời đã lại thấy một bình giữ nhiệt cỡ lớn xuất hiện trước mặt.

Thanh Hoành chậm chậm ngẩng lên, và trông thấy Cửu Thiều. Anh đứng đó, cúi xuống nhìn cô.

– Hôm qua tôi pha hơi nhiều Latte, nên mang cho cô một ít.

Anh ngồi xuống, mỉm cười với cô.

Thanh Hoành thờ dài kính hải, sau một hồi suy tính, cô quyết định nói ra sự thật. Cô nhìn thẳng vào anh:

– Thực ra tôi không thích cà phê, tôi chỉ kiểm có thoi.

– Tôi biết.

– ... Anh biết gì?

– Không phải cô đến mua cà phê mà là kiểm có “săn” mỹ nam.

Cô đâu phải loại người dị hợm mà biến đời điều tra thành “bãi săn trai đẹp”? Thanh Hoành nói:

– Dù anh đẹp trai thể nào tôi cũng đâu cần cất công săn bắt ráo riết như thế.

Nhã Ca chen vào:

– Cậu sai rồi. Cửu Thiều là “hoa quý trên non cao” của Sở chúng ta. Đã có cậu ấy rồi, sao cậu vẫn muốn bắt cá nhiều tay thể?

– Trước hết, tôi không bài xích cách gọi “hoa quý trên non cao”. Nhưng trọng điểm của vấn đề là, tôi bắt cá nhiều tay khi nào? Tôi thấy mình giống người lạnh nhạt với chuyện nam nữ đấy chứ.

– Hả... thoi được, coi như tôi nói sai, bây giờ trọng điểm không phải là cà phê nữa mà là canh đường sinh bổ âm. Cửu Thiều, cậu mang nhảm món rồi.

– Câu nói nguyên văn của tôi là: “Tôi thấy mình giống người lạnh nhạt với chuyện nam nữ đấy chứ”, đó là một cách so sánh...

Cửu Thiều lên tiếng cất ngang lời cô:

– Không phải thủ pháp so sánh mà là nói quá...

Thanh Hoành chẳng còn đủ sức đáp trả, cô đầu hàng:

– Tôi hứa không lai vãng quanh cái máy bán cà phê tự động ấy nữa, anh làm ơn tha cho tôi đi!

Cuối cùng thì Cửu Thiều cũng chịu cầm chiếc bình giữ nhiệt cỡ lớn ấy đi. Anh vừa đi khỏi, đời trưởng Hình Mẫn cũng vừa đến. Ông gõ nhẹ lên mặt bàn,

ra hiệu cho Thanh Hoành:

– Lát nữa cô hãy đến văn phòng của anh Lăng.

Ý đồ của Hình Mẫn rất dễ hiểu, không cần đến chỗ giám đốc Lăng, Thanh Hoành cũng đoán ra được. Cô có thể suy luận ngụ ý của những con số và chữ cái đằng sau những quân bài thì Hình Mẫn chắc chắn cũng có thể. Hai cảnh sát của đội điều tra không thể dự được hung thủ lộ diện, nên Hình Mẫn quyết định chọn cô. Có điều, muốn điều động người của phòng bệnh lý thì phải xin ý kiến giám đốc Sở.

Lăng Trác Viễn mới hơn bốn mươi, tướng mạo đường bệ, nhưng tóc trên đầu đã gần bạc trắng. Nếu quan sát kỹ sẽ thấy ông và Cửu Thiệu có nhiều điểm giống nhau.

Thanh Hoành còn nhớ ngày đó cô vừa tốt nghiệp đại học, đang học năm đầu cao học. Hôm đó trời mưa to, cô lao đi giữa mưa giông, người ướt như chuột lột, tìm đến khu nhà của giám đốc Lăng. Cô chờ mãi chờ mãi, cho đến khi nhìn thấy chiếc xe ô tô kiểu dáng cũ chạy tới. Không chần chừ do dự, cô lao ra chặn đầu xe. Chiếc xe phanh “kít” lại.

Cô chăm chăm mong ngóng một kết quả.

Và Lăng Trác Viễn đã cho cô cơ hội này.

– Cháu bằng lòng thử, cháu chấp nhận nguy hiểm.

Lăng Trác Viễn bóp trán, lắc đầu:

– Thực lòng chú không tán thành quyết định này, cháu nên thu lại câu nói vừa rồi.

– Sẽ không nguy hiểm gì đâu, bởi vì tôi sẽ điều động cảnh sát giỏi nhất ở Sở ta đi theo bảo vệ cô ấy.

Lúc nào Hình Mẫn cũng đánh giá cao Cửu Thiệu, vì vậy, không ngoài dự đoán của cô, anh sẽ cùng cô thực hiện nhiệm vụ lần này.

Thanh Hoành cùng anh đến một căn cứ điểm tạm thời, đó là căn phòng cho thuê trong ngôi làng nằm sát thành phố. Thanh Hoành dạo quanh một vòng:

– Đây là khu vực có mức độ lưu động dân cư cao nhất. Gần đây có một vài khu chợ và một xưởng đóng tàu đang chờ di dời. Xem ra các anh đã vạch một hướng đi rất rộng.

Cửu Thiệu không giấu giếm, anh thẳng thắn trao đổi với cô:

– Kết quả xét nghiệm cho thấy, cửa điện trong xưởng đóng tàu có dính máu người.

Thanh Hoành đưa mắt về phía trước, nơi có nhà xưởng đóng tàu cũ:

– Chúng ta đến đó xem xét.

Cửu Thiệu không tán thành, cũng không phản đối, nên cô coi như anh đã đồng ý. Cửa ở khu vực xưởng cửa điện đã đóng chặt và dán niêm phong. Thanh Hoành ngó qua cửa sổ, đập vào mắt cô là chiếc cửa điện khổng lồ trong xưởng. Cô thậm chí có thể tưởng tượng ngay ra cảnh người mẹ đơn thân, nạn nhân thứ hai ấy đã khiếp hãi thế nào khi nhìn thân thể mình bị cắt rời từng đoạn.

Cô cảm thấy người phụ nữ ấy như vẫn quanh quẩn đâu đây, đang hôn tui tó giác với cô hình dáng và đặc trưng nhận dạng của kẻ bạo hành.

Thanh Hoành khẽ nhắm mắt lại, ra sức xua đuổi thứ ảo giác kỳ lạ này:

– Tôi bắt đầu cảm thấy bất an.

Cô quay mặt về phía anh:

– Anh sẽ bảo vệ tôi an toàn chứ?

– Xét từ góc độ nào đó thì có thể.

Cửu Thiệu trêu đùa:

– Giải thưởng trong các cuộc thi võ thuật từ bé đến lớn của tôi có thể chế thành một chiếc ô tô.

– Thế thì phải nhiều lắm. ... chắc phải tốn rất nhiều tiền.

Cửu Thiệu nhìn cô, phản ứng của cô thật lạ lùng, lúc này lẽ ra cô nên nói: “Chắc là anh đã khổ luyện rất nhiều” mới phải chứ!

– ... Đúng là rất nhiều.

– Anh còn là bác sỹ pháp y, thân thủ lợi hại, pha cà phê cũng rất ngon, anh định không nhường đường sống cho người khác đấy à?

Vừa dứt lời, Thanh Hoành liền trông thấy một người đàn ông cao lớn sải bước tới, đó là gương mặt bặm trợn, xám xịt của người nghiện thuốc lá nặng:

– Các người làm gì ở đây?

Cửu Thiệu giờ thể công an:

– Chúng tôi là cảnh sát điều tra, đến đây tìm manh mối.

Người đó dừng bước, quan sát họ một lúc, anh ta để mắt nhiều hơn đến Thanh Hoành, sau đó khẽ gật đầu rồi quay người bỏ đi.

– Người dân hoang mang lo sợ nên khó tránh khỏi thần hồn nát thần tính.

Thanh Hoành khẽ lầm bầm:

– Cô thấy là họ thần hồn nát thần tính?

Cửu Thiệu đột nhiên lên tiếng:

– Theo tôi, không phải cô mắc chứng lạnh nhạt với chuyện nam nữ mà là chậm hiểu.

Khi anh nói những lời này, có mấy công nhân vừa đi qua, tất cả đều quay lại nhìn, gương mặt họ hiển hiện vẻ cảm thông. Thanh Hoành vừa xấu hổ vừa tức tối, anh thật quá đáng. Mặc dù cô biết những người học ngành y thường nghĩ thoáng, nhưng cũng khó chấp nhận việc ai đó phê phán người khác ở chốn đông người giữa thanh thiên bạch nhật thế này, anh khiến cô bỗng nhiên trở thành tâm điểm cho những ánh mắt soi mói.

Sau khi đã làm quen với mọi thứ xung quanh, họ đến một khu nhà trọ. Hành lang thì hẹp, trên lối đi lại bày rất nhiều đồ đạc linh tinh, bụi bặm bám đầy, phòng ốc tối thui, thiếu ánh sáng. Thanh Hoành nhanh nhẹn dạo khắp phòng một lượt. Trong nhà vệ sinh vẫn còn bộ đồ đánh răng rửa mặt, vốn là đồ đạc người tiền nhiệm để lại.

Thanh Hoành cầm sữa tắm lên xem, là sữa tắm hương chanh. Cô mở nắp chai và ngửi:

– Giờ thì tôi có thể đoán chắc người tiền nhiệm của tôi không phải Nhã Ca, vì cô ấy không bao giờ dùng loại sữa tắm có mùi hương này.

– Xin thứ lỗi cho tôi được nói thẳng, hiện chúng ta vẫn chưa tìm được hung thủ. Kẻ đó ra tay rất tàn bạo, và tôi không dám chắc suốt 24 giờ đồng hồ tôi không hề sơ sẩy hay lơ đãng. Vì vậy, cô cũng nên chú ý đến an toàn của bản thân một chút.

Thanh Hoành biết anh không tin tưởng cô, bởi vì cô chưa từng được huấn luyện nghiệp vụ điều tra, cũng không phải tốt nghiệp trường an ninh hay cảnh sát. Năng lực của cô không thể so sánh với người trong ngành. Nhưng sự thật ấy không khiến cô cảm thấy xấu hổ, bởi mỗi người đều có chuyên môn của mình. Cô ngó lại một lượt nhà vệ sinh:

– Ở đây có gắn camera không?

– Không.

Cửu Thiệu trở chiếc máy tính xách tay đặt trên chiếc bàn nhỏ kê ở đầu giường:

– Chỉ có cái camera nhỏ xíu trên máy tính xách tay kia thôi. Vì vậy, hãy cố gắng để mọi cử chỉ, hành động của cô đều lọt vào tầm kiểm soát của camera đó.

Thanh Hoành quay vào phòng, cô đi một vòng quanh giường:

– Còn hai câu hỏi nữa, một, nhiệm vụ của tôi kéo dài trong bao lâu? Hai, hàng ngày tôi phải làm gì?

– Nhiệm vụ kéo dài một tuần, nếu vẫn không có kết quả, sẽ phải đổi người. Cô cứ sinh hoạt, đi lại bình thường, càng tự nhiên càng tốt. Tôi ở phòng bên cạnh, chúng ta liên lạc qua máy vi tính.

Thanh Hoành nhắm tính những vật dụng cần chuẩn bị:

– Vậy bây giờ tôi sẽ về nhà thu dọn đồ đạc, tối nay dọn đến đây.

Cô bước thẳng trước, Cửu Thiệu theo sau, cách cô vài bước. Đột nhiên, cô quay đầu lại, hỏi:

– Nhiệm vụ của anh bây giờ là theo sát tôi 24/24 giờ, đúng không?

Cửu Thiệu thoáng ngần ngừ, anh đáp:

– Đúng vậy.

– Có gồm các việc như đưa đón và mua com không?

Anh phì cười, hỏi ngược lại:

– Cô nghĩ tôi là người giúp việc của cô chắc?

– Anh làm sao làm được công việc này!

Cô quay đầu lại, tìm tìm cười. Đúng là anh không nên cười nhiều, vì khi cười, anh chẳng còn chút uy nghiêm nào, khiến người ta rất muốn trêu chọc anh.

– Nếu anh bằng lòng thực hiện nhiệm vụ đặc biệt đó, tôi hứa sẽ mở hai chai vang đắt nhất để tặng anh. (1)

(1) Ý muốn trêu Cừ Thiệu giống như tiếp viên nam ở quán bar, được khách VIP là Thanh Hoành mến mộ, sẵn lòng bỏ tiền gọi những chai rượu vang đắt nhất để anh có thu nhập cao từ phần trăm bán rượu của quán. (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch)

Vừa dứt lời cô đã hối hận, chỉ muốn cắn đứt lưỡi cho xong. Câu nói đùa kiểu này chỉ nên nói với gã cậu hai nhà họ Tạ, Tạ Doãn Luy. Vì hắn giàu có và hắn không tự ái. Nhưng đối với những người bình thường khác, thì hơi quá.

Cừ Thiệu quả nhiên thôi cười, gương mặt anh lại là vẻ lạnh lùng thường thấy.

Họ lặng lẽ bước đi. Nhà cửa khu vực này nằm cạnh nhau san sát, rất ít chỗ để có thể đỗ xe, vì vậy họ gần như phải đi hết một dãy phố. Thanh Hoành mở cửa, ngồi vào ghế phụ, nhìn trộm anh. Anh mở kính cửa sổ, gác tay lên đó, nhắm mắt nhìn gương chiếu hậu, nhanh chóng lùi xe khỏi chỗ đậu, chạy thẳng lên đường quốc lộ.

Thanh Hoành mở nắp chai nước suối, uống một ngụm, rồi nói:

-Khi này tôi đã lỡ lời, xin lỗi vẫn còn kịp chứ?

Cừ Thiệu quay lại nhìn cô, lát sau anh mỉm cười:

– Đúng là cô nên xin lỗi, sao cô chỉ nghĩ đến việc mở hai chai vang thượng hạng mà không nghĩ đến việc chúng ta còn làm gì tiếp theo.

– Há....

Thanh Hoành cuống cuống rút khăn giấy ra lau. Cô bị sặc nước.

– Xin lỗi anh, tôi không có ý...

Thanh Hoành quệt thề từ mở cửa phòng và chìa tay mời:

– Nhà hơi bừa bộn, anh thông cảm.

Thực ra cô nói vậy là vì khiêm tốn, mặc dù căn phòng không sạch như lau như ly, đến mức nếu đeo găng tay màu trắng và chạm vào mọi góc ngách, đồ đạc trong nhà từ nền nhà đến tủ bát đều không có lấy một hạt bụi. Nhưng cũng rất sạch sẽ, ngăn nắp, đồ đạc được sắp xếp ngay ngắn, gọn gàng. Thanh Hoành pha trà mời khách:

– Anh ngồi chờ một lát, tôi sắp đồ rất nhanh.

Cừ Thiệu gật đầu:

– Cô cứ lo việc đi, không cần tiếp tôi đâu.

Anh đưa mắt nhìn quanh, căn phòng không rộng nhưng trang trí rất trang nhã, sự kết hợp của đồ đạc trong phòng rất hài hòa về màu sắc. Thanh Hoành vừa vào làm trong Sở đã có rất nhiều người để ý đến cô. Cô ứng xử nho nhã, lịch duyệt, không quá cầu nệ, cũng không quá tùy tiện. Rất dễ rút ra kết luận, cô có điều kiện kinh tế tốt, gia đình học thức cao. Anh nâng ly trà, nhấp một ngụm, đó là vị trà Kim Tuấn Mi (2). Bỗng ngó thấy khung ảnh trên chiếc bàn thấp, anh liền quay sang nhìn.

(2) Một thương hiệu trà nổi tiếng của tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc

Trong ảnh, Thanh Hoành vừa tốt nghiệp đại học, cô mặc lễ phục cử nhân, nhìn thần thái và cử chỉ của hai người bên cạnh có thể dễ dàng đoán ra họ là cha mẹ cô.

Không hiểu sao, anh cảm thấy cha mẹ cô trông rất quen.

Cừ Thiệu thoáng chút băn khoăn. Anh vốn không hứng thú với tin tức về những người nổi tiếng. Vì bị Nhã Ca cưỡng ép nhờ sọ mấy thông tin lá cải nhảm nhí, anh mới biết đến Tạ Doãn Thiệu, anh chàng thường xuyên xuất hiện trên trang bìa tạp chí tài chính mà các cô gái trong Sở mê mẩn tìm đọc. Người con cả của tập đoàn tài chính lớn nhất thành phố ấy, từ gương mặt xương xương đến cái trán dô cao vợi, có thể nhận thấy anh ta là một người

thông minh và bướng bỉnh.

Vậy còn cha mẹ của Thanh Hoành, anh đã gặp ở đâu?

Anh chìm vào suy tư, bỗng thấy Thanh Hoành xách đồ ra ngoài:

– Xin lỗi để anh phải chờ lâu.

Cửu Thiệu đặt ly trà xuống, đứng lên, đón lấy túi đồ từ tay cô.

Cô cũng không từ chối, quay ra thu dọn cốc chén. Lúc ngoảnh lại thì thấy anh đang chăm chú nhìn chiếc đàn dương cầm và vi-ô-lông ở góc phòng. Cô cười, bảo:

– Đừng nói với tôi anh còn biết chơi đàn nữa nhé!

– Cả hai.

Cửu Thiệu chẳng buồn tỏ ra khiêm tốn.

– So với dương cầm thì tôi chơi vi-ô-lông tốt hơn.

– Tôi còn nhớ hồi học trung học, các bạn nam biết chơi đàn đều rất được hâm mộ. Có một cậu bạn thường xuyên xuất hiện và chơi đàn dương cầm trong các buổi liên hoan văn nghệ, chào mừng kỉ niệm, ngày nào cậu ta cũng nhận được thư tình.

– Còn cô thì sao?

Cô biết anh muốn hỏi cô có nằm trong nhóm người hâm mộ cuồng nhiệt của cậu bạn kia không. Cô lắc đầu, cười, đáp:

– Hồi đó tôi thích một anh chàng một sách, suốt ngày vùi đầu trong phòng thí nghiệm. Thực ra cũng không phải là thích, chỉ là rất tò mò về kiểu người lạ lùng ấy thôi.

– Sau đó thì sao?

Cô bắt gặp liếc anh, các cụ nói không sai “chớ xem mặt mà bắt hình dong”, cô không nghĩ người như anh lại hứng thú với những chuyện thế này.

– Sau đó tôi hỏi cậu ta có muốn thử nghiệm quá trình giải phóng hoóc-môn dopamine trong não không, cậu ta liền đồng ý.

Cửu Thiệu bật cười, những câu nói đùa hàm chứa kiến thức chuyên ngành thế này không phải ai cũng hiểu.

– Sau đó thì sao?

Sau đó họ đã chứng thực câu sấm truyền “tình yêu đầu đời thường không đem hoa kết quả”. Thanh Hoành nổi máu tò mò:

– Cứ nói mãi về đời tư của tôi thế này không công bằng cho lắm, anh cũng bộc bạch về bản thân đi chứ.

– Rất đơn giản, ba ngày trước khi thi hết cấp ba chúng tôi bắt đầu yêu nhau. Sau khi thi xong cô ấy dần tránh mặt tôi. Vào đại học, tôi đi làm thêm, mua nhẫn cưới và cầu hôn cô ấy, nhưng đã bị từ chối.

Mặc dù trước đó cô đã biết kết cục đáng buồn của lần cầu hôn ấy, nhưng cô không ngờ nó lại bi thảm đến thế, cô không biết phải an ủi anh thế nào, đành thờ dãi:

– Vì sao... cô ấy né tránh anh?

– Vì cô ấy thi trượt.

Cửu Thiệu nhìn cô:

– Cô ấy bảo sẽ ôn để thi lại, trước khi thi đỗ đại học, cô ấy không có mặt mũi nào để gặp tôi.

– Còn chuyện mua nhẫn cưới và cầu hôn thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Ám Lát Ma Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Mặc dù cô biết lúc này cô nên tỏ ra cảm thông, an ủi anh, nhưng cô không nhịn được cười, cô đã phải nhịn cười rất khổ sở.

– Kết thúc năm thứ nhất đại học, tôi dồn tiền đi làm gia sư mua một đôi nhẫn cưới. Cô ấy than ôn thi vất vả lắm. Tôi bảo thực ra, ban tự nhiên không hợp với em, nên mới vất vả như thế. Cô ấy khóc lóc, ném trả nhẫn cưới rồi bỏ đi. Sau đó, cô ấy lại thi trượt, và lần này dù tôi nài nỉ thế nào cô ấy cũng không chịu gập. Tôi đành chuyển phát nhanh chiếc nhẫn cưới đến chỗ cô ấy.

Bây giờ nghĩ lại, anh không còn nhớ tâm trạng của mình khi còng lưng đạp xe khắp thành phố giữa cái nắng như thiêu như đốt của mùa hè để đến hai lớp gia sư ngày đó thế nào nữa. Học sinh của anh đều rất thông minh, nhưng điểm số thì lúc nào cũng thấp lè tè. Chúng thích hỏi anh những câu hỏi kỳ quặc chẳng liên quan đến bài học.

Cuối cùng anh chọn mua cặp nhẫn đôi Tiffany, bên trong khắc những chữ cái viết tắt tên của hai người. Anh đã chờ đợi một người lâu đến thế, và người ấy cũng chiến tranh lạnh với anh dài đến thế. Họ không tiến xa cũng không rút lui. Thì ra, không phải mọi chuyện đều có kết quả giống như các cuộc thí nghiệm.

Thanh Hoành có thể tưởng tượng khi ấy anh sẽ nói những câu rất lạnh lùng kiểu như: “Những thứ không thích hợp đều không đúng đắn”. “Cứ cầm cái đi theo hướng không đúng sẽ càng cách xa mục tiêu cần đạt được”.

– Anh không cảm thấy nói những lời như vậy trong hoàn cảnh ấy là lý trí quá mức ư?

Bờ môi anh khẽ rung động, đó là dấu hiệu của việc anh chuẩn bị tuôn ra hàng tràng những lý lẽ đao to búa lớn. Nhưng Thanh Hoành đâu dễ cho anh cơ hội. Cô đi trước anh một bước:

– Khi đó cô ấy vẫn là học sinh, có đôi hờn, trách móc cũng là vì muốn nghe lời động viên của anh. Anh chẳng nên hắt nước lạnh vào người ta như thế. Anh nói đúng, cứ cố làm một việc không thích hợp với bản thân thì dù nỗ lực bao nhiêu cũng không đạt được kết quả như ý muốn. Nhưng cô ấy theo học ban tự nhiên là vì muốn học cùng trường cùng chuyên ngành với anh.

Cửu Thiệu thoáng ngập ngừng, anh nói:

– Những điều cô nói đều đúng, khi ấy tôi đã không nghĩ được như vậy.

Họ quay lại phòng trọ khi đã hết giờ làm, Thanh Hoành chủ động mời anh ăn tối, anh đồng ý ngay. Cô chọn một nhà hàng hải sản có tiếng, ông chủ là người Quảng Đông, vì vậy các món ăn Quảng Đông ở nhà hàng này rất ngon.

Cô chọn vài món ở quầy phục vụ, gọi thêm một bát cháo hải sản, rồi xách theo hai chai bia đến chỗ ngồi, đẩy một chai về phía anh.

Cửu Thiệu mỉm cười:

– Từ lượng của cô rất khá.

– Khả năng thiên bẩm! Đồng nghiệp ở khoa gây mê trong bệnh viện mà trước đây tôi từng đến thực tập là những người uống rượu không biết say là gì.

Thanh Hoành rót bia, vừa khéo đầy một cốc. Cô chạm cốc giòn tan với anh:

– Nghe nói uống rượu giúp thắt chặt tình anh em đồng chí. Tuy chúng ta đang nhận nhiệm vụ, nhưng hôm nay hãy phá lệ uống vài cốc...

Cửu Thiệu sa sầm mặt mày:

– Xin lỗi, nhưng tôi không hứng thú làm anh em đồng chí của cô.

Thanh Hoành sững sờ, bầu không khí vốn rất vui vẻ, thoải mái giữa họ đột nhiên bị câu nói của cô phá hỏng. Thanh Hoành trở nên lúng túng:

– ... Hay anh thích đổi thành tình chị em?

Cửu Thiệu lạnh lùng đáp:

– Trò đùa này chẳng hay ho gì.

Thanh Hoành không biết phải làm thế nào, chẳng lẽ phải hỏi xem anh thích kiểu đùa nào hay sao. Cô im lặng. Cũng may món ăn đầu tiên đã được dọn lên, cô tập trung vào việc ăn uống để khóa lấp bầu không khí nặng nề, thiếu tự nhiên giữa họ.

Chừng một phút sau, điện thoại của cô rung lên, cô mở màn hình, đó là tin nhắn của Nhã Ca:

– Nghe nói hôm nay là ngày đầu tiên cậu làm “mồi nhử”, còn có cả mỹ nam của Sở tháp tùng cậu, cảm thấy sung sướng chứ?

– Mỹ nam đang làm mặt nặng với tôi kia kìa!

– Đây, cách gọi mỹ nam cứ khiến tôi liên tưởng đến các chàng trai sáu múi.

Thanh Hoành phì cười, ngẩng lên nhìn và bắt gặp ánh mắt của anh đang hướng về cô. Nhưng, mặc dù bị cô phát hiện, anh chẳng hề tỏ ra ngại ngùng, né tránh.

– Nhã Ca gửi tin nhắn hỏi han tình hình?

Thanh Hoành giật mình:

– Sao anh biết?

– Bởi vì trước đó cô ấy đã bắt tôi phải báo cáo nhất cử nhất động cho cô ấy biết.

Cửu Thiệu xoay màn hình di động về phía cô, màn hình hiện thông báo có hơn mười tin nhắn chưa đọc. Tất cả đều là những lời trách mắng anh không biết giữ lời hứa.

– Thế vẫn còn nhẹ nhàng hơn nhiều so với chiêu “đoạt mệnh liên hoàn call” của cô ấy.

– Tôi đưa cô ấy vào danh sách đen rồi.

Thanh Hoành phì cười, bầu không khí căng thẳng khi nãy tan biến hết.

Xong bữa, Thanh Hoành chủ động thanh toán, nhưng ông chủ nhà hàng nói đã có người thanh toán, cô quay sang cảm ơn anh. Chỉ là một bữa cơm thôi mà, lần này anh mời thì lần sau cô sẽ đáp lại.

Họ chậm chậm quay về phòng trọ, hoàng hôn đỏ bóng, bóng anh dài thật dài, cô chỉ cần nhón bước là chạm vào. Không kìm nổi lòng, cô hỏi:

– Hồi nhỏ tôi rất thích chơi trò giẫm chân lên bóng của chính mình, nhưng không làm cách nào giẫm được, sau đó mới biết mình ngốc đại thế nào. Còn anh, có phải hồi bé anh còn bận suy tưởng về giả thuyết toán học của Goldbach (3) không?

(3) Christian Goldbach (1690 - 1764): Nhà Toán học nổi tiếng người Phổ.

Cửu Thiệu lắc đầu:

– Không phải, nhưng đúng là cũng rất khó sở với một vấn đề vừa nghiêm túc vừa buồn cười.

– Vấn đề gì vậy?

Cô trở nên hào hứng:

– ... Không cho cô biết.

– Phải làm thế nào anh mới chịu nói?

Sự tò mò quá lớn không được thỏa mãn chỉ càng khiến cô nhức nhối:

– Anh cho một gợi ý đi.

– Dù thế nào cũng không nói với cô.

Cửu Thiệu đọc được suy nghĩ của cô, nên nói thẳng:

– Nhã Ca cũng không biết đâu, chỉ cha mẹ tôi biết.

Làm sao cô có thể vô cớ đến nhà hỏi cha mẹ anh chuyện này được? Thanh Hoành thoáng ngập ngừng, tim cô đập rộn, không phải anh có ý đó đấy chứ? Cái giả phải trả cho việc được thỏa mãn sự tò mò hình như hơi cao thì phải.

Cô không biết phải tiếp tục câu chuyện thế nào, đành im lặng. Đúng lúc ấy, Nhã Ca gửi tin nhắn đến:

– Tôi vừa đi ăn về, bây giờ có thể tiếp tục được rồi, mỹ nam hôm nay cư xử khá chứ?

– Cũng tạm tạm, nhưng vui buồn hơi thất thường.

– Vui thì dễ hiểu rồi, nhưng vì sao mà buồn?

Thanh Hoành kể qua loa đoạn hội thoại khi nãy của họ. Nhã Ca đọc xong lập tức nhấn lại:

– Đầu cậu để trồng cây à (4), ý tứ của người ta rõ ràng thế mà còn không hiểu?

(4) ý muốn nói "đầu đất"

– Đầu cậu để trồng cây thì có! Dĩ nhiên là tôi biết, nhưng chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường thôi.

Gửi xong tin nhắn ấy cũng là lúc họ về đến chân cầu thang, cô leo một mạch lên tầng bốn. Mỗi tầng gồm sáu phòng. Hai phòng họ thuê để làm nhiệm vụ không nằm cạnh nhau.

Thanh Hoành tìm chìa khóa trong túi xách để mở cửa. Cô chợt thấy một tờ giấy rơi ra từ khe cửa, bay lượn một vòng trên không rồi mới đáp xuống đất. Cô nghĩ đó là tờ quảng cáo, cúi xuống nhặt lên. Nhưng khi đọc kỹ hàng chữ trên tờ giấy, giọng cô bỗng lạc đi:

– Cừu... anh mau đến xem cái này...

Cừu Thiều chạy lại, trên tờ giấy mà cô miết chặt trong tay là mấy chữ tiếng Anh xiêu vẹo: Be careful (hãy cẩn thận), bên dưới là ký hiệu hoa lá màu đen.

Bàn tay Thanh Hoành run lẩy bẩy, di động rớt xuống đất:

– Là Ám hoa, chính là hấn, chính hấn...

Cừu Thiều bóp nhẹ vai cô, giọng anh điềm tĩnh đến lạ lùng:

– Cô biết Ám hoa?

Thanh Hoành ngược nhìn anh, như thể cô đang rất cố gắng lấy lại bình tĩnh:

– Không, không có gì.

Cừu Thiều cúi xuống nhặt di động giúp cô, màn hình vẫn sáng, cô chưa khóa màn hình, trên đó hiện thông báo có nhiều tin nhắn chưa đọc. Vẫn là chuỗi tin nhắn của Nhã Ca:

– Cừu Thiều là người hướng nội, với tính cách đó mà bắt cậu ấy chủ động bày tỏ thì còn khó hơn cả yêu cầu cậu ấy cởi quần áo giữa đám đông. Nhưng cậu ấy nói thế không khác gì bảo rằng cậu ấy yêu cậu, yêu tha thiết, cháy bỏng...

Anh xiết chặt di động. Biết ngay hễ Nhã Ca nhúng tay vào việc gì là việc ấy hỏng bét!

Thanh Hoành nhận lại điện thoại, có lẽ cô cũng nhìn thấy mẫu tin, nên liếc nhìn anh. Hai người thoáng bối rối. Thanh Hoành vò nhàu tờ giấy viết chữ tiếng Anh, và cúi đầu nói:

– Tôi vào đây, liên lạc sau nhé!

Cừu Thiều gạt đầu, quay người đi tới một căn phòng khác.

Lúc mở cửa vào phòng, anh còn ngoảnh sang nhìn về phía phòng Thanh Hoành, cô đóng cửa và còn cẩn thận chốt cả khóa. Ám hoa, cô biết ý nghĩa của ký hiệu hoa lá màu đen ấy. Anh tựa lưng vào cửa, lục lại trong trí nhớ tất cả các vụ án liên quan đến Ám Hoa những năm gần đây. Ám hoa là một biệt hiệu, đằng sau biệt hiệu ấy là tên tội phạm trí tuệ đỉnh cao. Hấn từng gây ra vô số vụ án, nhưng chưa ai phát hiện ra thân phận thực sự của hấn.

Tài liệu ghi chép về Ám hoa mà anh phải nghiên cứu không khác một cuốn bách khoa toàn thư. Nhưng anh đã tìm thấy một thông tin quan trọng trong núi dữ liệu khổng lồ ấy. Rốt cuộc, anh cũng nhớ ra, hơn ba năm trước, trong buổi liên hoan cuối năm của tập đoàn được phẩm Tinh Triền xảy ra một vụ nổ khủng khiếp khiến hàng trăm người thiệt mạng, trong đó có ngài Chủ tịch hội đồng quản trị họ Chử.

Thì ra Thanh Hoành có liên quan đến vụ án đó.

Cô đứng giữa hành lang nhà hát kịch, nơi người qua kẻ lại ồn ào, tấp nập.

Xét cấu trúc tổng thể thì nhà hát này có hình cầu, thuộc lối thiết kế Tiền vệ hậu hiện đại. Chiếc đèn chùm bằng pha lê trên nóc nhà hát chực như sắp rớt xuống. Thớ ánh sáng thâm trầm chiếu xuống từ chiếc đèn như muốn nhuộm vàng mọi vật và khiến chúng trở nên hư ảo. Thanh Hoành ngược nhìn người đàn ông trong bộ vest đuôi tôm màu đen trước mặt. Tay phải cầm vĩ, tay trái cầm đàn, bờ môi nhấp nháy, anh ta đang nói với cô điều gì đó. Kỳ lạ là dường như mọi thanh âm của thế giới xung quanh đều biến mất, dù cố gắng thế nào cô cũng không nghe thấy những gì anh ta nói. Cô dịch lại gần, cố nhìn cho rõ khẩu hình của anh ta, ngón tay vô tình chạm vào cổ, và cô nhận ra chiếc vòng mà cô thường đeo bỗng biến đâu mất.

Cô xin lỗi, sau đó quay bước theo dòng người ra ngoài.

Cô cúi xuống, chăm chú tìm kiếm trên nền nhà lát đá hoa lấp lánh ánh đèn, nhưng không tìm thấy. Sau lưng cô, ai đó bắt đầu kéo vĩ cầm, tiếng đàn cao vút, thê thiết, như run rẩy, khóc than. Đó là bản sonate Âm lấy ma quỷ của nhà soạn nhạc Tartini (5), nhật ký của Tartini viết rằng, bản nhạc này ra đời trong đêm ông bán linh hồn mình cho quỷ dữ.

(5) Giuseppe Tartini (1692 - 1770) là nhà soạn nhạc, nghệ sĩ violon người Ý. Phong cách âm nhạc của ông tiêu biểu cho phong cách galant.

Lúc này, Thanh Hoành mới chợt tỉnh giấc, chà trách cô không thể nghe thấy âm thanh trò chuyện của những người xung quanh, những thanh âm ấy cứ mờ hồ, mờ lung hết như ánh đèn trong nhà hát, thì ra nguyên nhân là vì cô đang mơ.

Cô dừng bước, nhìn theo dòng người ngược xuôi, phân tích tỉ mỉ biểu cảm của từng gương mặt người qua lại. Vội vã, thích thú, phấn khích. Rồi bỗng nhiên có ai đó cũng giống cô, đi ngược chiều dòng người, hồi hải rảo bước, lúc ngang qua, còn va vào vai cô.

Lúc đụng phải cô, người đó chỉ thoáng kìm nhip bước, kéo thấp vành mũ, rồi tiếp tục chạy đi.

Thanh Hoành chìa tay ra, lòng thầm cầu mong mọi thứ dừng lại, dòng người ồn ào, xô bồ bỗng nhiên ngừng lại, người va vào cô khi này cũng giữ nguyên tư thế sải bước.

Cô len qua đám đông đứng hình và quan sát thật kỹ người đàn ông. Anh ta mặc một chiếc áo choàng màu nâu nhạt, khăn quàng cổ hình caro, chiếc mũ trên đầu kéo thấp tới mức che kín nửa khuôn mặt. Thanh Hoành rảo bước tới trước mặt anh ta. Với khoảng cách như vậy, chỉ cần ngẩng lên là cô có thể nhìn rõ gương mặt của người đàn ông. Tim cô đập thình thịch, cô kiễng chân lên, kéo chiếc mũ của anh ta xuống.

Bỗng thứ gì đó rung lên khiến cô choàng tỉnh giấc, bật dậy. Vì động tác hơi đột ngột, cô cảm thấy hơi choáng. Bầu không khí trong căn phòng dường như vẫn còn lưu lại âm hưởng bản sonate Âm lấy ma quỷ. Chỉ một chút xíu nữa thôi, một chút thôi là cô có thể nhìn thấy gương mặt thật của Âm hoa. Cô ngó chiếc di động ở đầu giường, điện thoại rung lên và xê dịch vị trí, chính âm thanh của chuông điện thoại đã cắt ngang giấc mơ của cô.

Thanh Hoành thờ dài, ấn nút nghe, tiếng Cừu Thiều vang lên ở đầu bên kia:

– Rốt cuộc cô định làm gì?

Giọng anh nghiêm khắc, lạnh lùng.

Cô không biết có nên nói sự thật với anh hay không. Đầu óc cô đang trì trệ, một lúc lâu sau cô mới trả lời anh:

– Khi này tôi đã thôi miên bản thân.

– Tôi biết cô đã làm thế. Nhưng ngay cả chuyên gia thôi miên cũng không dám mạo hiểm như cô. Cô biết hậu quả sẽ thế nào không?

Thanh Hoành lùa tay vào trong tóc, lưng cô ướt đầm mồ hôi:

– Tôi chỉ muốn biết gã Âm Hoa đó trông thế nào thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Sau đôi câu trao đổi, cô dần bình tâm trở lại, giọng nói cũng lưu loát hơn:

– Anh không biết điều này quan trọng với tôi thế nào đâu... Tôi đã nghiên cứu không bỏ sót bất cứ chi tiết nào về quá khứ, tính cách và mỗi việc hắn làm trong tài liệu ghi chép, nhưng tôi không sao hình dung ra nổi gương mặt của hắn. Rõ ràng khi ấy dường như hắn đã đi lướt qua tôi...

Cừu Thiều khẽ thờ dài, dịu giọng an ủi:

– Khi này cô đã thôi miên bản thân nhằm tái hiện lại hiện trường vụ án, nhưng vẫn không thấy được gương mặt của Âm Hoa, mà rất có thể thay vào đó, cô sẽ nhìn thấy một gương mặt thân quen, ví dụ như giám đốc Sở của chúng ta chẳng hạn, hoặc cũng có thể là tôi. Tôi đã xem đi xem lại nhiều lần băng ghi hình hiện trường vụ án năm đó. Thật lạ là, gương mặt duy nhất mà tất cả các camera theo dõi không thể ghi lại, chính là gương mặt của Âm Hoa.

Cừu Thiều mở danh bạ điện thoại, tìm đến một cái tên, và bấm gọi. Sau mười mấy hồi chuông, điện thoại sắp tự động ngắt kết nối thì bỗng nhiên có tiếng trả lời ủa ời, giọng ngái ngủ:

– A lô. – Giọng người đó khàn đặc, đầy bức tức: – Arthur, cậu có biết chỗ tôi bây giờ là mấy giờ không? Có chuyện gì sao không để ngày mai hãy gọi?

– Về một bệnh nhân của tôi, mấy năm qua cô ấy trải qua quá trình điều trị tâm lý với kết quả rất tốt, có điều, không thể áp dụng phương pháp thôi miên để điều trị cho cô ấy. Bởi vì bệnh nhân của tôi là một người rất kiên cường, mạnh mẽ, ngoại lực không thể tác động lên thần kinh của cô ấy. Nhưng cô ấy

lại thành công trong việc tự thôi miên. Marks, anh nghĩ sao về điều này?

Người đó chẳng cần suy nghĩ một giây:

– Người này nếu không là thiên tài thì là kẻ ngu xuẩn. Nếu không được các chuyên gia hướng dẫn cẩn thận mà tự ý thôi miên là một việc làm hết sức nguy hiểm. Tôi không rõ cô ta là người thế nào, nhưng tôi dám chắc cô ta là một kẻ điên rồ.

Im lặng một lát, Marks chợt nhớ ra:

– Có phải người bệnh mà mấy năm trước dành được sự quan tâm đặc biệt của cậu? Cô ấy bị chấn động tâm lý sau tai nạn? Và cậu nói rằng cô ấy là bệnh nhân phục hồi nhanh nhất, đáng kinh ngạc nhất sau chấn thương nghiêm trọng mà cậu từng gặp?

Cửu Thiệu thoáng sững sờ, anh đã quên những điều đó. Lúc bắt đầu, anh chỉ xem cô là một bệnh nhân đang tìm kiếm sự hỗ trợ về tâm lý trên diễn đàn BBS. Cô đã cố gắng che giấu bằng cách nói rằng đang theo học chuyên ngành tâm lý học, nhưng lời nói dối của cô yếu ớt đến mức anh dễ dàng nhận ra dù chỉ qua màn hình vi tính.

– Cậu biết không, đôi lúc các bác sỹ yêu bệnh nhân của mình lúc nào không hay. – Marks nói. – Điều đó vi phạm đạo đức nghề nghiệp, bởi vì khi có sự can thiệp của tình cảm, lý trí của cậu sẽ bị tác động, ảnh hưởng đến những phán đoán của cậu. Nhưng điều quan trọng hơn cả, đó là gốc rễ của thứ tình cảm này là gì? Sự cảm thông, cảm giác phấn khích với những trường hợp bệnh lý đặc biệt, hay là tình yêu đích thực? Tôi từng chứng kiến nhiều trường hợp tương tự. Bệnh nhân và bác sỹ yêu nhau say đắm, tưởng chừng không gì có thể chia rẽ được họ. Nhưng sau khi bệnh nhân bình phục, bác sỹ chợt nhận ra, sự cuốn hút, đam mê thuở ban đầu không còn nữa. Và điều này rất có thể sẽ khiến người bệnh rơi vào trạng thái khủng hoảng.

Cửu Thiệu ngẫm ngợi một lát, đáp:

– Tôi sẽ suy nghĩ kỹ những điều cậu nói.

Marks đột nhiên thay đổi giọng điệu từ nghiêm túc sang đùa cợt:

– Tôi đoán người bệnh này rất xinh đẹp, bằng không sao có thể khiến một người đặt tiêu chuẩn cao như cậu xiêu lòng! Tôi nghĩ, nếu nguồn gốc của ái tình là quá trình giải phóng dopamine trong não, vậy thì vẻ đẹp nhục thể chắc chắn phải chiếm một phần lớn...

Cửu Thiệu tắt máy, cắt ngang câu nói của Marks.

Anh nhìn màn hình và thấy tin nhắn của Thanh Hoành: “Nếu trong thời gian làm nhiệm vụ mà tôi muốn ra ngoài đi ăn cùng bạn bè, liệu tổ chức có cho phép?”

Anh trả lời ngắn gọn: “Cho phép.”

Một lát sau, có tiếng gõ cửa, anh lên tiếng mà không ngẩng đầu:

– Mời vào.

Thanh Hoành đẩy cửa bước vào, cô ngồi xuống chiếc ghế ở phía đối diện, tay chống cằm:

– Anh cho phép thật sao?

Cửu Thiệu đặt bút, ngẩng lên nhìn cô:

– Vì sao không? Cô cứ sinh hoạt như thường ngày, càng tự nhiên càng tốt.

– Là thật, tôi cứ nghĩ với tính cách của anh, sẽ được rất nhiều người yêu mến mới phải chứ, vì sao có người gọi anh là “quái nhân” nhỉ?

Thanh Hoành đưa mắt quan sát anh lướt từ trên xuống dưới:

– Tôi vừa nghe có người bảo anh học cùng trường với tôi, tôi học dưới khóa anh, nhưng sao không nghe được sự tích gì về anh?

Cửu Thiệu mỉm cười:

– Theo cô, kiểu người nào được mến mộ nhất ở trường học?

Thanh Hoành suy ngẫm một lát:

– Người được hâm mộ nhất ngày ấy có lẽ là Tạ Doãn Luy, cậu hai nhà họ Tạ. Mặc dù anh ta là kẻ lẳng nhăng, trắng hoa, nhưng rất hào phóng, tính tình thoải mái, nên rất được mọi người yêu mến.

Thực ra lòng dạ đàn bà cũng thật khó dò. Mặc dù Tạ Doãn Luy trắng hoa có tiếng, thay người yêu như thay áo, nhưng các cô gái vẫn lao vào anh ta với niềm tin mãnh liệt rằng mình sẽ là cô gái cuối cùng của anh ta, và rằng từ nay anh ta sẽ thôi lẳng nhăng. Nhưng kết cục là, anh ta vẫn tiếp tục thỏa sức trêu hoa ghẹo nguyệt, kéo dài mãi danh sách bạn gái của mình.

– Tôi còn kém xa anh ta. Tuy tôi biết cách lấy lòng mọi người, nhưng tôi rất ít khi làm điều đó. – Cửu Thiều cười, nói. – Một là vì khi ấy tôi còn trẻ, không thích làm những chuyện trái ý mình. Hai là vì tôi cho rằng, cứ là mình thì hơn, vì như thế sẽ không khiến người ta yêu mình rồi sau đó lại phải thất vọng về bản tính thật sự của mình.

Thanh Hoành tin lời anh, nếu anh muốn, anh không thiếu cách lấy lòng mọi người, anh thông minh là thế, dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của người khác.

– Nhưng, bây giờ tôi thấy hình như mình đã sai. Thắng tính không hẳn là tốt, chưa chắc người ta đã thích, đôi lúc cô buộc phải diễn kịch một chút.

Dứt lời, anh mỉm cười, để lộ má lúm đồng tiền, nụ cười ấy khiến người đối diện không khỏi tê dại.

Sau một thoáng ngơ ngẩn, Thanh Hoành vội nói:

– Tôi lại cho rằng, cách nghĩ lúc trước của anh không có gì sai. Nếu ngay lúc đầu anh đã cố gắng trang thành một người khác, thì sẽ đến một ngày anh không thể thôi ngụy trang, phải tiếp tục lừa dối và trở thành kẻ lừa đảo thực thụ.

– Cô thật sự nghĩ như vậy?

Cửu Thiều ngập ngừng giây lát, anh thấy cô đan các ngón tay vào nhau và xiết chặt.

– Nhưng, tôi có cảm giác tiềm thức của cô không nghĩ vậy.

Hết giờ làm, Thanh Hoành xếp lại áo blu trắng vừa được giặt sạch. Trên một chiếc blu trắng vẫn còn vết mực dài ngoằng như đuôi lợn. Không biết vết mực đó có từ khi nào, không biết cô đã bao giờ mặc cái áo ấy đi lại khắp nơi trong Sở hay chưa.

Cô lắc đầu, khóa tủ đồ lại và rời khỏi phòng.

Bên ngoài Sở cảnh sát, một chiếc siêu xe Porsche 911 đỗ bên lề đường, đèn pha nhấp nháy. Chàng công tử hào hoa trong bộ âu phục màu đen của Dior Homme tựa người bên xe, đang ngó nghiêng xung quanh. Chàng trai huyết sắc thật vang khi trông thấy Thanh Hoành.

Thanh Hoành bước lại, ngạc nhiên hỏi:

– Hôm nay cảnh sát giao thông đi vắng hết rồi hay sao mà để “cậu ấm út” tự do tung hoành ở đây thế này?

Tạ Doãn Luy mỉm cười, nhanh nhẹn mở cửa xe cho cô, đồng thời, không quên phô diễn phục sức cầu kỳ của mình:

– Sở dĩ hôm nay tôi ăn mặc chín chu, trang trọng thế này là vì muốn mời Chử tiểu thư ăn tối.

– Anh muốn tôi nhận xét thật lòng về trang phục của anh hôm nay không?

Thanh Hoành vừa chân ướt chân ráo vào đại học đã hay tin người cô sẽ lấy làm chồng trong cuộc hôn nhân “hợp tác” chính là cậu hai nhà họ Tạ, Tạ Doãn Luy. Họ gặp nhau lần đầu là ở nhà ăn dành cho lưu học sinh. Cô và Tạ Doãn Luy ngồi ở hai đầu bàn ăn và cùng quan sát đối phương, ai cũng muốn nhìn thấu con người có nguy cơ cao sẽ cùng mình trải qua mấy mươi năm giày vò của quãng đời vợ chồng kia.

Cuối cùng, Tạ Doãn Luy là người đầu tiên lên tiếng, anh ta nhe răng cười:

– Nhiều người gọi tôi là “cậu ấm út” nhà họ Tạ, nhưng họ đã sai hai điều. Thứ nhất, cục cưng út của ba mẹ tôi là thằng em mới bốn tuổi của tôi. Thứ hai, không phải tôi muốn làm “cậu ấm”, mà là ngoài mục tiêu này, cuộc đời tôi không còn mục tiêu theo đuổi nào khác.

Thanh Hoành tươi cười tiếp chuyện:

– Đừng sĩ nhục danh xưng “cậu ấm” như thế, muốn làm cậu ấm cũng cần có kỹ năng, kỹ xảo đó.

Doãn Luy gật đầu đồng tình:

– Cô thú vị hơn tôi tưởng nhiều.

– Anh cũng vậy. Anh rất giỏi ăn nói.

Đó là cuộc gặp đầu tiên của họ. Tuy bầu không khí lúc đầu có vẻ căng thẳng, nặng mùi sát khí, nhưng sau đó, họ đều có cảm giác người kia không đáng ghét như mình nghĩ. Và rằng, dù năm tháng đằng đặc sau này họ khó tránh khỏi việc phải giày vò, dằn vặt nhau, nhưng có lẽ cuộc sống của họ cũng không đến nỗi quá nhàm chán.

Doãn Luy hạ thấp cửa kính xe, bật loa to. Đĩa CD nhạc Heavy Metal Rock phát ra thứ âm thanh gây chấn động. Thanh Hoành thò tay tắt máy nghe nhạc, chuyển sang nghe đài phát thanh thành phố:

– Cảm ơn! Tôi quen nghe đài hơn.

Doãn Luy đưa tay lên xoa cằm, khởi động xe:

– Khi này cô bảo muốn nhận xét về trang phục của tôi?

– Kiểu trang phục bó sát của Dior Homme không hợp với anh. Khi này tôi để ý thấy anh đi lại khá khó khăn, có thể tưởng tượng ra anh đã phải chịu đựng khổ sở thế nào khi bị bộ quần áo này nghiền vào da thịt.

– Không hợp thật à? – Anh ta lúi trong hộp để đồ chiếc kính râm và đeo lên: – Có người bảo đeo kính thể này trông rất nho nhã.

Thanh Hoành thấy logo của Gucci trên viền kính.

– ... Anh chắc chắn người đó không phải có ý phá anh đấy chứ? Thảm nỳ kiểu gì thế không biết!

Nghe vậy, Doãn Luy lập tức tháo kính, để lại vào hộp, miệng lẩm bẩm:

– Anh tôi lúc nào cũng khen cô là người có con mắt thẩm mỹ tinh tường. Ngoài chứng “lạnh nhạt với sex” ra thì cô rất hoàn hảo...

Vì sao mấy ngày gần đây cô cứ bị gấn mác với cụm từ đó nhỉ? Thanh Hoành nổi giận:

– Tôi mà mắc chứng “lạnh nhạt với sex” thì anh là đồ ngựa giống.

Doãn Luy đập ga, vừa lái xe vừa trò chuyện:

– Đúng, tôi chính là ngựa giống đây. À này, khi này tôi nhìn thấy anh chàng học khóa trên trong trường đại học của tôi đấy. Anh ta là đồ quái thai. Năm xưa chị Diệp Vi theo đuổi anh ta bốn năm, nhưng anh ta chưa bao giờ thêm nhìn chị ấy một cái. Cuối cùng anh ta đã nói một câu khiến chị Diệp Vi từ bỏ anh ta triệt để luôn.

Diệp Vi năm đó là hoa khôi của trường, gia thế hiển hách, học thức cao, khuyết điểm duy nhất là quá kiêu ngạo. Vừa tốt nghiệp đại học, cô ấy liền kết hôn với con trai cả nhà họ Tạ là Tạ Doãn Thiệu. Thanh Hoành từng nghe những tin đồn về cô ấy. Nhưng theo như cô nhận thấy, thì Tạ Doãn Thiệu và Diệp Vi mới thực xứng đôi vừa lứa, môn đăng hộ đối.

– Anh ta nói... – Doãn Luy hắng giọng, cổ bắt chước ngữ điệu của người đó: – Rất xin lỗi, thì ra cô không phải sinh viên Y khoa, tôi mới biết tin.

Thanh Hoành nghĩ cô đã đoán ra người đàn ông khiến Diệp Vi chết lặng con tim ấy là ai.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Tạ Doãn Luy là một kẻ rất biết cách hưởng thụ, anh ta chọn một nhà hàng nằm sâu trong khu nghỉ mát, phải lái xe vượt qua con đường núi ngoằn ngoèo, từ đây nhìn xuống chân núi có thể bao quát toàn cảnh thành phố lúc lên đèn.

Nhà hàng tọa lạc phía trước một rừng chè, mặt tiền không hề nổi bật, nhưng nội thất được thiết kế và trang trí theo phong cách cổ điển, sang trọng kiểu Victoria, các chi tiết, đường nét đều hết sức tinh xảo, cầu kỳ.

Nhân viên nhà hàng đeo găng tay lịch sự mở cửa đón họ. Hình ảnh đầu tiên khi cửa đại sảnh vừa mở là cặp đèn cây tỏa ánh sáng vàng ấm áp, dịu dịu lan mãi trên lối đi, ánh sáng ấy như muốn dẫn người ta đến một chốn xa xôi, bí hiểm khôn lường.

Họ băng qua một lối đi dài để đến bàn tiệc đã đặt trước. sau đó, nhân viên phục vụ ý nhị kéo bình phong lại, ngăn giữa phòng khách và bàn tiệc.

Tạ Doãn Luy khẽ cúi người kéo ghế, làm động tác mời lịch thiệp, chờ Thanh Hoành yên vị, anh ta mới nhẹ nhàng xoay người quay lại ghế ngồi của mình.

- Năm món chính. – Doãn Luy giơ tay ra hiệu. – Hãy hỏi xem quý cô đây có kiêng kị đồ ăn gì không.

Thanh Hoành hiểu rằng đây là quy định của nhà hàng này, việc chọn món không do thực khách quyết định mà bếp trưởng sẽ chuẩn bị đồ ăn dựa vào nguyên liệu và thời tiết gần đây. Tuy vậy, mỗi lần “bị hỏi”, Thanh Hoành đều có cảm giác bức bối, vì cô chẳng kiêng kị món gì cả. Nói một cách đơn giản là món nào cô cũng ăn được. Tất nhiên, hồi nhỏ, những khi theo bố mẹ đi dự tiệc mà cô cầm đầu cầm cổ vào các món ăn thì luôn có người nhẹ nhàng xoa đầu và nói với cô một câu cực kỳ dễ thương thế này: “Nếu có món cá thì chọn cá, không ăn nhiều thịt, món trắng miệng thì không cần cho mật ong và quế hồi, như vậy đó.”

Nhân viên phục vụ ghi lại yêu cầu của cô sau đó lui ra ngoài.

Doãn Luy khẽ đổ người về phía trước, hỏi:

- Sao cô không hỏi vì sao hôm nay tôi mời cô đi ăn?
- Anh hao tiền tốn của đặt chỗ ở nhà hàng sang trọng thế này chắc chắn là vì muốn nhờ vả tôi làm bìa đỡ đạn cho một món nợ phong lưu nào đó của anh, đúng không? Tôi còn lạ gì nữa.

Năm thứ tư đại học, mặc dù trên danh nghĩa hai người đã đính hôn, nhưng họ hoàn toàn tự do, ao vui với bạn bè của người ấy, chỉ khi nào hai bên gia đình gặp mặt, họ mới diễn vai một cặp tình nhân. Tuy hôn ước bị hủy bỏ, nhưng họ vẫn làm bạn, thường xuyên qua lại.

- Phụ nữ thông minh quá sẽ khiến người ta e ngại.
- Thế thì tôi đoán anh rất sợ chị dâu mình.
- Diệp Vi rất thông minh, nhưng chị ấy không nghĩ thoáng được như cô, năm nào chị ấy cũng dành thời gian lên chùa tụng kinh với các nhà sư.

Nhà hàng bắt đầu phục vụ các món khai vị, salad tôm nõn, măng tây và rượu Campari. Doãn Luy lắc đầu về tiệc cưới:

- Tiệc là tôi phải lái xe, không được uống rượu.

Thanh Hoành mỉm cười:

- Hãy nói xem anh muốn tôi làm gì giúp anh?

Doãn Luy kéo ghế đứng lên, móc trong túi áo vest một chiếc hộp bạc nhưng, khẽ cúi người:

- Tuy hôn ước giữa hai ta đã bị hủy bỏ từ lâu, nhưng tôi vẫn muốn cầu hôn em một lần nữa. tôi nghĩ hai ta sẽ chẳng thể tìm được người bạn đời nào phù hợp hơn người trước mặt.

Anh ta mở hộp trang sức, chiếc nhẫn cầu hôn nằm yên trên lớp vải nhung, tỏa sáng lấp lánh.

Cô nhìn chiếc nhẫn cầu hôn và bất chợt nhớ tới chiếc nhẫn bạc nằm lay lắt trong thùng rác hôm nào. Chiếc nhẫn bạc khắc tên viết tắt của hai người ấy nếu so với chiếc nhẫn đất tiền này thì quả là khác nhau một trời một vực. Nhưng chiếc nhẫn nghèo nàn, giản dị ấy lại khiến cô ngưỡng mộ.

Nếu là ba năm về trước, khi mọi chuyện chưa xảy ra, cô sẽ không ngần ngại đón nhận chiếc nhẫn này. Bởi vì cuộc hôn nhân liên kết này rất thoải mái, rất dễ chịu, cả cô và Doãn Luy đều cảm thấy phù hợp, họ không thể đòi hỏi nhiều hơn.

Thế nhưng, khi chứng kiến những thứ người khác có được, cô mới nhận ra mình cũng khao khát được như họ. Phải chăng thời gian đang lẳng lặng làm công việc của mình, âm thầm mài mòn hết thảy, thay đổi mọi thứ, chờ đến khi chúng ta phát giác ra thì thanh xuân đã biến thành diện mạo khác.

Cô đưa tay ra đóng nắp hộp lại, nhét vào túi áo vest của Doãn Luy:

- Cảm ơn anh, nhưng xin lỗi, tôi không muốn cuộc sống đó nữa.

Tình yêu là việc hai người nắm tay nhau đến bờ vực và cùng nhảy xuống. Cô không tin vào bản thân tình yêu, nhưng lại ngưỡng mộ tình yêu. Con người là vậy, luôn luôn mâu thuẫn, và thường hay dối mình gạt người.

Doãn Luy trở lại chỗ ngồi, nhìn vào mắt cô:

- Đây là lần đầu tiên tôi bị cự tuyệt, có thể cho tôi biết lý do không?
- Không có gì, chỉ là chúng ta không còn phù hợp với nhau nữa. tình cảnh của tôi bây giờ không còn phù hợp với yêu cầu của cha anh.
- Nghe như thể họ muốn bán tôi với giá tốt hơn ấy.

Thanh Hoành cười phì:

- Tôi nghĩ điều đó không khó.

Doãn Luy lại lấy chiếc hộp ra, đẩy về phía Thanh Hoành:

- Đây là nhẫn đính hôn của chúng ta năm đó, dù hôn ước không thành, thì mỗi người cũng nên giữ một chiếc làm kỷ niệm.

Thanh Hoành cầm chiếc nhẫn lên, ước lượng:

- Nếu đem đi cầm, chắc sẽ được nhiều đây.

Lời vừa dứt bỗng nghe thấy tiếng guốc cao gót nện xuống nền nhà ầm ầm, rồi một cô gái xuất hiện, xông tới bàn ăn, bất chấp sự ngăn cản của phục vụ nhà hàng. Cô ta cầm cốc rượu còn nguyên trước mặt Doãn Luy, hất thẳng vào người Thanh Hoành.

- Đồ dê tiện!

Thanh Hoành cầm khăn ướt lau vết rượu trên người, tay quản lý nhà hàng vội vàng mang thêm khăn ướt cho cô, và không quên nháy mắt ra hiệu cho người phục vụ bàn đang đứng ngay ra đó:

- Xin lỗi cô, đây là phòng VIP, cô không được tùy tiện vào đây.

Cô gái vung tay đẩy người phục vụ ra, ngẩng đầu nhìn Doãn Luy:

- Trước đây anh bảo rằng, phụ nữ không nên thô bạo, nóng nảy, và em đã sửa, nhưng anh vẫn nằng nặc đòi chia tay...

Giương mặt cô gái thể hiện vẻ cương quyết, gan lì, nhưng nước mắt đã khiến lớp trang điểm ở vùng mắt nhòe nhoẹt. Doãn Luy xòe tay và nhún vai:

- Tôi đã nói rồi, vui thì đến với nhau, chán thì chia tay, tình cảm đã nhạt thì cũng không nên gượng ép làm gì. Vì sao cô không chịu hiểu?

- Rồi sao? Cô ta là nhân tình mới của anh?

Giờ thì Thanh Hoành trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn. Thanh Hoành bỏ khăn ướt xuống bàn, điềm tĩnh lên tiếng:

- Nếu tính rạch ròi ra thì tôi không phải người mới mà là người cũ. Nhưng cũng khó nói lắm, thời hạn bảo hành tình yêu của cậu hai đây vốn rất ngắn ngủi.

Cô cầm cốc rượu trước mặt Doãn Luy, hất thẳng vào mặt anh ta:

- Khi này cô đã trút giận nhầm đối tượng, để tôi giúp cô một tay.

Lúc này thì đến cả quản lý nhà hàng cũng ngỡ người không biết xử trí thế nào. Thanh Hoành đứng lên, cầm túi xách, nói một tiếng xin lỗi và quay người bước đi. Cô bất ngờ chạm mặt hai người quen trên lối đi. Mạc Nhã Ca há hốc miệng khi trông thấy cô, còn Cửu Thiệu trong bộ vest đen sơ mi trắng, hai tay rút túi quần, khóe môi thấp thoáng nụ cười.

Thanh Hoành quay đầu lại nhìn, tầm bình phong mở rộng, đứng ở vị trí này có thể thấy hết toàn bộ sự việc vừa xảy ra. Cuối cùng Nhã Ca cũng thoát khỏi trạng thái hóa thạch, lắp bắp nói:

- Chúng... chúng tôi... tình cờ đến đây ăn. Tôi đã “bức” Cửu Thiệu đãi bữa cơm này, không phải cố tình...

Dĩ nhiên họ không cố tình đi theo cô đến chỗ này. Bởi vì muốn tới ăn ở nhà hàng này thì phải đặt chỗ trước. Thanh Hoành gật đầu:

- Không, là tôi thất lễ.

Cô rào bước đi qua họ, hơn chục giây sau Nhã Ca mới đẩy mạnh Cửu Thiệu một cái:

- Cậu đứng ngay ra đó làm gì, đuổi theo cô ấy đi.

Cửu Thiệu sững sờ:

- Còn cậu...

Nhã Ca lúc này mới nhớ ra:

- Ừ nhỉ, suýt nữa tôi quên, đưa thẻ thanh toán đây, lát nữa ăn xong tôi sẽ cà thẻ của cậu.

Cửu Thiệu đưa thẻ ngân hàng cho Nhã Ca, rồi vội đuổi theo Thanh Hoành. Anh bắt kịp cô ở cửa chính:

- Để tôi đưa cô về.

Thanh Hoành quay lại, mỉm cười nhìn anh:

- Cảm ơn anh.

Cửu Thiệu đánh lái, chậm chậm chạy xe xuống núi. Đường núi khúc khuỷu, nhỏ hẹp, đèn đường mờ tối, qua mỗi khúc cua đều phải hết sức thận trọng. Cửu Thiệu khẽ nói:

- Rượu Campari có vị đắng, khai vị với Campari rất hợp.

Thanh Hoành bật cười:

- Nèn khen khứu giác của anh nhạy bén hay trực giác của anh mẫn cảm đây?

Ven đường phía trước có một khoảng đất trống nhô ra phục vụ du khách dừng xe, nghỉ ngơi. Anh đánh xe ra khoảng đất trống, gạt cần về 0, kéo phanh tay, hạ kính cửa sổ:

- Tôi từng nói, không ai yêu ai vì sự chân thực, nguy trang là điều cần thiết.

Thanh Hoành bỗng cảm thấy tim mình đập rộn khi anh chậm chậm ngoảnh sang nhìn. Ngọn đèn trên cao đổ ánh sáng vào xe, hắt lên từng đường nét mờ ảo trên gương mặt anh. Khóe môi anh từ từ uốn cong, nụ cười tỏa rạng, lúm đồng tiền mỗi lúc một thêm sâu. Nhưng không hiểu sao cô có cảm giác anh không hề cười, anh chỉ kéo giãn cơ mặt mình, cố diễn một thứ biểu cảm giả tạo.

- Muốn ăn ở nhà hàng đó phải đặt chỗ trước mấy tuần. thực khách không cần gọi món, đầu bếp sẽ chủ động chuẩn bị món khai vị, món chính và món tráng miệng. Như thế vừa có thể tìm hiểu được khẩu vị của người được mời, lại tránh được sự khó xử nếu chẳng may gọi phải món khách không thích, nhất cử lưỡng tiện.

Cửu Thiệu hé môi cười, gương mặt anh bỗng trở nên trắng trẻo và điển trai lạ thường dưới ánh sáng mờ hồ buổi đêm.

- Sau khi dùng bữa, có thể thỏa sức ngắm nhìn phong cảnh lưng chừng núi. Nhìn xem, thành phố của chúng ta đẹp biết bao.

Thanh Hoành cảm thấy có gì đó không ổn, lúc đó đã muộn, bầu trời không trăng không sao, dù Cửu Thiệu có là người sói, chắc sẽ không biến hình vào đêm không trăng không sao thế này chứ! Vậy thì cảm giác bất an len lỏi trong lòng cô từ nãy đến giờ do đâu mà có? Giọng cô thiếu bình tĩnh:

- Anh có vẻ rất rành chuyện này.

Tạ Doãn Luy thường dùng chiêu này để cưa gái, tỷ lệ thành công gần như một trăm phần trăm. Nhưng trong suy nghĩ của cô, nếu Cửu Thiệu cũng sử dụng chiêu này của Doãn Luy để theo đuổi một cô gái, thì có lẽ thiên hạ sắp đại loạn.

- Nếu cô đã biết, vậy tiếp theo đây chúng ta sẽ làm gì nào?

Cửu Thiệu cup mi xuống rồi lại rướn lên, đôi mắt anh sáng rỡ, đẹp mê hồn, anh nhìn cô đắm đuối, giống hệt cực quang ở cùng vĩ độ, mông lung, xa vời.

- Tôi...

Thanh Hoành hoảng sợ, ngây ngốc. Cô thậm chí hoài nghi liệu anh có phải loại người đa nhân cách.

Cửu Thiệu mỉm cười, lúm đồng tiền quyến rũ xuất hiện:

- Nếu cô không biết, chi bằng để tôi làm mẫu cho cô xem.

Anh đặt tay lên lưng ghế phụ, đổ người về phía trước, áo sơ mi bỏ cài hai cúc trên, để lộ chiếc cổ dài trơn láng và xương quai xanh khỏe khoắn, gần cổ anh còn có một vài vết sẹo nhỏ, những vết sẹo trở nên rất nổi bật trong đêm mờ mịt.

Hơi thở của anh mỗi lúc một gần, ánh mắt anh như thiêu đốt bờ môi cô. Thanh Hoành đủ tỉnh táo để phản ứng kịp thời, cô đưa tay đẩy mạnh vai anh:

- Xin lỗi!

Cửu Thiệu không ngờ bị cô đẩy mạnh đến thế, lưng anh va phải tay lái, đèn xi nhan nhấp nháy.

- Anh... ổn chứ?

Thanh Hoành cảm thấy áy náy vì mình đã ra tay quá mạnh, đành trêu đùa anh để lấp liếm:

- Tôi cảm thấy hôm nay anh rất lạ, anh có chắc mình không phải kiểu người đa nhân cách?

Cửu Thiệu điều chỉnh lại hơi thở, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng thường thấy.

- Không phải. Tôi chỉ đang làm một thí nghiệm.

- ...Thí nghiệm gì vậy?

Cô cảm thấy IQ của mình hôm nay xuống thấp trầm trọng, không bắt kịp tư duy của anh.

- Nguy trang không phải cách thức tốt đẹp, chính cô đã nói như vậy.

Cửu Thiệu đánh xe trở lại đường núi.

- Đối với nhiều người, đây là một phương pháp hữu hiệu, nhưng có lẽ như cô đã nói, cách này không hiệu quả khi áp dụng với cô.

- Tôi nghĩ có lẽ tôi là trường hợp cá biệt, hơn nữa các bước theo đuổi một cô gái mà anh nói khi này tôi đã thuộc nằm lòng, bản thân tôi cũng là chuyên gia, nên những chuyện ngụy trang tính cách thế này quả thực không cần thiết...

Thanh Hoành cảm thấy suy nghĩ của mình đang rối loạn.

- Còn Nhã Ca thì sao, anh bỏ mặc cô ấy ở lại đó có sao không?

Cửu Thiệu vừa lái xe vừa rút di động trong túi ngực, mở khóa màn hình, nhập mật mã, mở tin nhắn cho cô xem. Thanh Hoành toát mồ hôi vì hành động ấy của anh. Cô không muốn mình được lên trang nhất vì tai nạn xe hơi.

Tin nhắn của Nhã Ca như sau: “Một mình tôi gọi sáu món chính, cậu không phật ý chứ?”

Thanh Hoành hỏi:

- Có muốn tôi trả lời giúp anh không?

- Tùy cô.

Thanh Hoành cầm điện thoại của anh, bấm một tin nhắn trả lời rồi đặt trả vào túi áo anh.

Cửu Thiệu không hỏi cô về nội dung tin nhắn trả lời, thực ra cũng không cần thiết, lát nữa nhận được tin nhắn của Nhã Ca thì anh sẽ biết thôi.

Cô trả lời tin nhắn của Nhã Ca thế này: “Sáu món hơi ít, cô nên gọi tám món, món kem tươi tráng miệng là lựa chọn tuyệt vời. Xin mời thưởng thức!”

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Thanh Hoành vào buồng tắm ngay khi về đến phòng trọ. Cô muốn tẩy rửa mùi rượu trên người, nhưng vết rượu trên áo thì không sao tẩy sạch, có lẽ phải bỏ chiếc áo này thôi.

Doãn Luy gọi điện để giải thích với cô chuyện xảy ra tối nay. Anh ta nói rằng anh ta không biết vì sao cô người yêu chia tay đã lâu đột ngột xuất hiện, nhân tiện, anh ta hỏi cô quen Cửu Thiệu thế nào. Cửu Thiệu là người năm xưa chị dâu anh ta từng theo đuổi. Niềm đam mê duy nhất của người đàn ông này là các ca bệnh, kể cả về sinh lý hay tâm lý đều như vậy.

Vừa nghe đến hai chữ “ca bệnh”, Thanh Hoành bỗng giật thót, lúc này cô mới nhớ đến điều mà có lẽ bấy lâu nay cô đã quên, ngay từ ngày đầu, thái độ của Cửu Thiệu đối với cô là thái độ dành cho một người từng quen biết, cách cư xử của anh với cô rất tự nhiên. Nhưng nếu đem so sánh với bản tính lạnh lùng xưa nay của anh thì điều này dường như hơi khó hiểu.

Niềm đam mê duy nhất của anh là các ca bệnh ư? Vậy chắc chắn cô chính là một trong những ca bệnh của anh. Cô nhanh chóng rút ra kết luận.

Năm đó, sau vụ nổ, cô bị thương nhẹ, và được điều trị tâm lý. Cô biết rằng muốn thoát khỏi những khủng hoảng tâm lý, cách duy nhất là dựa vào chính bản thân mình. Vì vậy chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, cô tìm đọc hầu hết các tài liệu liên quan đến tâm lý học, và dường như cô đã bình phục hoàn toàn. Nhưng bản thân cô hiểu rằng, thâm tâm cô vẫn trói buộc một con mãnh thú, nó bị kìm nhốt bên trong, âm thầm lồng lộn, chờ đợi một ngày phá cũi sổ lồng, xâm chiếm toàn bộ lý trí của cô.

Cô cầm điện thoại lên, đăng nhập hòm thư và gửi thư cho Arthur:

“Anh có thời gian không, có thể trò chuyện với tôi một lát không?”

Gửi thư xong, cô sang gõ cửa phòng Cửu Thiệu.

Có vẻ anh chuẩn bị đi ngủ, anh đang lau khô tóc, mặc áo ngủ màu đen.

Thanh Hoành diễn vẻ tha thiết:

- Tôi có chuyện muốn thỉnh giáo anh.

Tuy lúc này đã là nửa đêm, trai đơn gái chiếc ở chung phòng rất nguy hiểm, nhưng cô tin rằng nếu có xảy ra chuyện “cướp sắc”, thì anh xứng đáng bị

cướp hơn cô.

Cửu Thiệu thoáng vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn mời cô vào. Cô thấy anh đặt một cuốn sách ở đầu giường, màn hình di động phát sáng. Cô bước lại, cầm cuốn sách lên, đọc chữ ngoài bìa sách, đó là tiểu thuyết trinh thám của Agatha.

- Tôi cứ nghĩ anh chỉ đọc sách chuyên ngành.

Cô lật mở vài trang, thấy anh ghi chú lên sách bằng bút chì, và còn cả một bảng phân tích.

- Tôi không phải người máy, tôi cũng cần nghỉ ngơi.

Anh ngồi xuống chiếc bàn kê sát đầu giường, bộ đồ ngủ màu đen càng tôn thêm nước da trắng bóc của anh. Tay chống má, hai chân vắt chéo. Anh hỏi:

- Cô muốn hỏi chuyện gì?

Thanh Hoành khẽ chạm vào di động trong túi áo ngủ, không hề có tín hiệu rung. Cô hỏi:

- Theo anh, một bác sĩ nảy sinh quan hệ tình cảm với bệnh nhân của mình thì có vi phạm đạo đức nghề nghiệp không?

Cửu Thiệu tỏ ra khá bất ngờ với câu hỏi của cô, gương mặt anh lộ vẻ xúc động.

- Cụ thể thế nào?

Thanh Hoành mỉm cười, chuyển chủ đề:

- Thầy giáo Cửu Thiệu à, tôi từng đọc cuốn sách nhập môn Chân dung tâm lý tội phạm, liệu anh có thể phân tích chân dung của tên tội phạm cứ lần trốn mãi trong bóng tối của vụ án này không?

- Nam giới, cao khoảng từ 1m75 đến 1m85, thân hình to khỏe, vạm vỡ, lao động chân tay, đam mê vẻ đẹp của hành vi bạo lực.

Giọng anh bình thản lạ thường.

- Lao động chân tay và đam mê vẻ đẹp của hành vi bạo lực, điều này chẳng phải rất mâu thuẫn hay sao?

Cô đã đọc hồ sơ về Ám Hoa, theo đó thì, ngay cả những lúc quần bách nhất, nghề nghiệp của hắn cũng là chuyên gia pha chế nước hoa, không phải lao động chân tay.

- Quan điểm về vẻ đẹp trong hành vi bạo lực của kẻ này không có một hệ thống cụ thể nào. – Cửu Thiệu đan các ngón tay vào nhau, anh nhìn cô, tiếp tục: - Không phải Ám Hoa, vì hắn chưa từng có tiền án tiền sự với những vụ án tương tự. Tất nhiên, tôi không hiểu tại sao cô nhận được những lá thư cảnh cáo rất nổi tiếng của Ám Hoa.

- Nếu không phải Ám Hoa thì vì sao đằng sau những con số lại là nội dung tin nhắn gửi cho tôi?

- Đây cũng là điểm tôi không hiểu. Nếu cô nghĩ ra, có lẽ có đáp án cho tôi.

Thanh Hoành tức tối:

- Anh thật gian xảo, hỏi ngược lại tôi bằng chính câu hỏi của tôi.

- Tôi thấy giờ này mà cô vẫn đến gõ cửa phòng tôi mới là điều kỳ lạ. Trước kia, cô được dạy dỗ như thế nào về tiết hạnh?

- Có lẽ hỏi đó tôi không chăm chỉ học cho lắm. – Thanh Hoành nhăn nhó cười. – đối với người bệnh bất hạnh như tôi đây, thầy giáo Cửu Thiệu không nên quá hà khắc.

Cô ngồi xuống cạnh anh, hơi đổ người về phía trước:

- Huống hồ, tôi càng nghĩ càng thấy mình đã quá tệ trong cuộc thí nghiệm ngày trước của anh.

Cửu Thiệu bình tĩnh hỏi:

- Điều cô muốn nói là gì?

Thanh Hoành lắc đầu:

- Không làm phiền anh nữa, tôi về phòng đây.

Cô về phòng mình và điện thoại vẫn im lìm.

Sáng hôm sau, lúc đến Sở, cô tìm cách kiểm tra album ảnh hồi Cừ Thiệu học tiến sĩ bên Đức. cô tìm thấy ảnh tốt nghiệp của anh, mặt sau có ghi tên Arthur Tiêu.

Cô chợt nhớ lại lần gặp mặt đầu tiên của họ. Anh đưa cô xem album ảnh lưu niệm này. Anh vốn không giống một người làm những việc vô nghĩa bao giờ, vì thế, hành động đó của anh là muốn gợi ý với cô. Tiếc là cô đã không chú ý.

Cô âm thầm phân tích cảm xúc của mình lúc này, rất rối phức tạp. Đó không phải sự tức giận, phần nộ sau khi nhận ra mình bị lừa, bị xem là bệnh nhân tâm thần, bị giấu giếm. Thực ra, cô cũng không rõ đó là cảm giác gì.

Cô gọi điện hẹn gặp bác sĩ tâm lý riêng của mình. Hôm nay không phải ngày nghỉ, nhưng đang lúc rảnh rỗi, nên bác sĩ nhân tin hẹn gặp cô vào buổi trưa.

Tên của bác sĩ là Lâm Noãn, lúc nào cô ấy cũng tỏ ra nghiêm cẩn trong bộ trang phục nghề nghiệp, với cặp kính cận gọng to. Bác sĩ Lâm cười khi thấy Thanh Hoành:

- Tôi cứ nghĩ bệnh nhân kỳ lạ của tôi sẽ không đến khám lại.

Thanh Hoành mỉm cười. cô là trường hợp bệnh nhân bị sốc tâm lý sau chấn thương có tốc độ hồi phục nhanh nhất từ trước đến nay, và có thể gọi đó là một kỳ tích hiếm có. Cô ngồi trên chiếc ghế dài màu cà phê nhạt, chăm chú nhìn vị bác sĩ. Rồi cô nháy mắt, bảo:

- Chúng ta trò chuyện như mọi khi nhé.

- Tôi sẵn lòng, nếu chủ đề mà cô định nói đến nằm trong khả năng của tôi.

- Tôi muốn hỏi bác sĩ, trường hợp bác sĩ yêu bệnh nhân của mình trong quá trình điều trị có xảy ra thường xuyên không?

Bác sĩ Lâm Noãn thoáng sững sờ, lát sau, cô cười, đáp:

- Sao thế? Hôm nay cô đến nhờ tôi tháo gỡ khúc mắc tâm lý chẳng?

- Chúng ta cứ trò chuyện tự nhiên thôi.- Thanh Hoành ngả người trên ghế một cách thoải mái. – và lại, tôi đã trải qua tất cả các cuộc trắc nghiệm tâm lý, và điểm số đều thỏa mãn mong muốn của chị.

Bác sĩ Lâm lắc đầu cười, kéo ghế lại, ngồi đối diện với Thanh Hoành.

- Tình huống cô vừa nhắc đến ít nhiều sẽ xảy ra.

- Đối với các ca bệnh đặc biệt, phải chăng tâm lý cũng nảy sinh thứ cảm xúc nồng nhiệt hệt như cảm xúc trong tình yêu?

- Cô so sánh rất thú vị. - Lâm Noãn suy ngẫm một lát, đáp: - Nghe thì có vẻ hay đấy, nhưng cô cần biết rằng, cô là trường hợp bệnh nhân đặc biệt nhất của tôi. Không chỉ bởi kết quả điều trị của cô đạt hiệu quả tốt nhất, mà còn bởi cô là người ít gặp trở ngại tâm lý nhất trong số những người may mắn sống sót khi ấy. Tư duy của cô... rất đặc biệt, và nó chính là một trong những nguyên nhân giúp cô thoát khỏi cú sốc ấy. Những bệnh nhân khác khi đến đây cầu sự giúp đỡ của chúng tôi, thì dần dần trong quá trình điều trị, họ trở nên tin tưởng tuyệt đối vào chúng tôi. Nhưng cô thì khác, có lẽ không nên nói tôi đã điều trị và giúp cô phục hồi mà là chính cô tự thoát khỏi những trở ngại tâm lý. Tất nhiên, dù vậy, tôi vẫn không yêu cô.

Vị bác sĩ nói câu cuối cùng bằng giọng bông đùa.

Thanh Hoành mỉm cười, ngồi thẳng dậy, nhìn vào mắt bác sĩ Lâm:

- Vậy, xin hãy tưởng tượng một chút, nếu như trước mặt chị là một bệnh nhân đặc biệt và là nam giới, liệu chị có yêu anh ta không?

Lâm Noãn thình lạng, tuy không muốn để Thanh Hoành “đắt mồi” tư duy của mình, nhưng cô vẫn không kìm được:

- Có... khả năng này. Nhưng làm vậy là trái với y đức.

- Y đức đâu phải tiêu chuẩn phổ quát. ở đây không hề tồn tại vấn đề mất tư cách đạo đức.

- Được, cứ cho là cô đúng, vậy thì sao?

- Sau đó, xuất phát từ tình yêu nghề, chị mong muốn được điều trị cho bệnh nhân này. Chị sẽ không từ bỏ cơ hội chỉ vì sự xuất hiện của yếu tố tình cảm.
– Thanh Hoành nhấn nhá những chữ cuối cùng. – Vậy, trong quá trình điều trị, tình cảm của hai người có ngày càng trở nên nồng thắm?

- Tôi nghĩ là có...

- Sau đó, bệnh nhân đặc biệt này hồi phục rất nhanh, như kỳ tích. Chị bắt đầu nghi hoặc, vì sao một ca bệnh phức tạp là thế, bỗng nhiên trở nên dễ dàng như vậy? Nhưng đúng là anh ta đã dần bình phục. tình cảm của chị phải chăng sẽ giống như đun nước sôi, lúc đầu thì sục sôi, nhưng sau đó nước bay hơi, và ngừng sôi? Hay giống như trong thí nghiệm axit với bazơ, nguyên tử oxi gặp hidro, kết hợp lại thành nước, phản ứng dữ dội lúc đầu sẽ biến mất?

Nét mặt Lâm Noãn bỗng nhiên đơ cứng:

- Trong chốc lát, tình cảm nồng nhiệt sẽ không còn.

Thanh Hoành thở phào:

- Tôi biết mà.

Cuối cùng, Lâm Noãn cũng tìm lại hướng tư duy của mình. Cô khẽ đẩy gọng kính:

- Tôi nghĩ cô không cần điều trị tâm lý nữa đâu. Cô là một học sinh vô cùng xuất sắc.

Thanh Hoành đoán cô không thể hẹn gặp Lâm Noãn được nữa. Một bác sĩ tâm lý mà để bệnh nhân dẫn dắt tư duy của mình như thế này thì quả là một kỷ niệm chẳng vui về gì. Cô gửi thư cho Arthur:

“Nếu anh chưa ăn cơm thì có thể đến quán ven đường không? Tôi mời.”

Anh thông minh là thế, sau hàng loạt phản ứng của cô, chắc chắn anh đã đoán ra cô đã biết lai lịch của mình. Vì thế, anh không cần giấu giếm thêm nữa. Anh mới là bác sĩ điều trị tâm lý chính của cô.

Gọi xong hai suất cơm, cô mở di động, đọc tin tức, chờ anh đến.

Đồ uống vừa được mang tới thì ghế đối diện có người ngồi xuống.

Thanh Hoành đặt di động xuống, mỉm cười, chào:

- Chào anh. Arthur.

Nhân viên phục vụ đặt nhằm đồ uống, anh nhanh nhẹn hoán đổi vị trí, cốc trà sữa dành cho cô, và nước chanh đá là của anh.

- Tôi cứ nghĩ cô sẽ không phát hiện ra.

- Hơi muộn một chút. Thầy giáo Tiêu này, vì thế mà khi này tôi đã đi trả thù cuộc đời đấy.

Cửu Thiệu không nắm bắt được giọng điệu của cô trong câu nói vừa rồi. nhưng anh khẽ cau mày khi nghe cô gọi anh là thầy giáo Tiêu.

- Trả thù cuộc đời?

- Chắc anh biết vị bác sĩ tâm lý đầu tiên của tôi chứ? Trong ngành cũng đâu nhiều người. điều lạ lùng là, người giỏi dẫn dắt tâm lý của người khác nhất lại không theo ngành này, như anh chẳng hạn.

Cửu Thiệu nhìn cô:

- Cô quả thật là một trường hợp đặc biệt... Hơn nữa, cô học rất nhanh, chỉ có điều, giá như cô suy nghĩ được sâu xa hơn.

- Tôi biết.

Món phở cuốn thịt bò được dọn lên, Thanh Hoành gấp một miếng.

- Tôi nghĩ, dù thế nào tôi cũng đã khiến anh hài lòng, nếu không anh chẳng lãng phí nhiều thời gian cho tôi đến thế.

Cửu Thiệu muốn nói điều gì đó, nhưng dường như anh chưa sắp xếp ổn thỏa câu từ, anh quyết định im lặng.

Thanh Hoành cố nén cơn tức giận, cô có cảm giác cả thế giới biết tỏng những bí mật và nội tâm của cô, trong khi cô không hề hay biết điều gì đang diễn ra ngoài kia. Cô ghét cảm giác bất lực ấy.

- Rất vinh dự được lắng nghe anh thảo luận với tôi về “tình yêu”, đề tài muôn thuở của nhân loại. nhưng tôi nghĩ, có lẽ vì anh quá thông minh, và thường phức tạp hóa mọi vấn đề, nên anh đã không để ý tới sự tồn tại của nhân tố đơn giản nhất: Một ca bệnh đặc biệt đúng là rất có lợi cho tư duy của anh, nhưng anh không cần thiết phải hy sinh bản thân như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Giương mặt lạnh lùng, điềm tĩnh thường ngày của Cửu Thiệu bỗng xao động.

Thanh Hoành trộm nghĩ, mặc dù cô thua anh về trí tuệ, nhưng khoản ăn nói thì chắc chắn lạnh lợi hơn anh nhiều, cô sẽ có cách “tóm” được anh. Hơn nữa, cô đã nắm được điểm yếu lớn nhất của anh vì trong thư anh viết “tôi đã thích người khác”.

Chủ đề này nên kết thúc ở đây, nếu không cô sẽ giống một kẻ thù dai. Và thực ra thì chuyện này cũng chẳng có gì nghiêm trọng.

- Phở cuốn ở đây ngon quá!

Cô nhắc cao đôi đũa, cố ý để anh chú ý đến món phở cuốn. Nhưng anh đã làm một động tác khiến cô bị “nội thương” trầm trọng. Anh khẽ ngoài người về phía trước, ngọam miếng phở cuốn treo trên đầu đũa của cô.

Dường như anh đã sắp xếp xong câu từ muốn nói, anh thông thả mở lời:

- Tôi thừa nhận, tôi biết cô khi cô đến tìm cậu tôi nhờ giúp đỡ. Ông ấy bảo tôi hãy giúp cô nếu sau này cô thi vào ngành Pháp y.

Cậu của Cửu Thiệu chính là giám đốc Lăng. Sau khi xảy ra tai nạn, cô đến xin giám đốc Lăng giúp đỡ. Ông nói với cô, nếu cô có thể hoàn tất quá trình điều trị tâm lý, ông sẽ tạo cơ hội cho cô. Nhưng cô không ngờ giám đốc Lăng lại nhờ Cửu Thiệu quan tâm đến cô.

- Tháng đầu tiên với các liệu trình tâm lý dày đặc mà không có chút tiến triển nào, nhưng tôi phát hiện ra cô tự mình lên mạng tìm kiếm các tài liệu về tâm lý học. Vậy là, cô muốn tự cứu mình, thế nên tôi đã giúp. – Cửu Thiệu kể lại. – tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với cô, cũng không mấy hứng thú, tôi chỉ ráng sức thực hiện lời hứa của mình. Nhưng rất nhanh sau đó, cô đã tìm đến. Dù là tình cảm đặc biệt dành cho ca bệnh của cô, hay là sự tò mò về chính bản thân cô, thì sự thực là, giờ đây tôi đã bị cô cuốn hút mất rồi.

Thanh Hoành bất ngờ trước sự thẳng thắn của anh, anh thừa nhận tình cảm của mình một cách đường hoàng, không câu nệ. Điều này khiến cô cảm thấy sự úp úp mở mở của bản thân mình thật tệ.

- Anh có từng nghĩ, tôi sẽ hồi phục, lúc đó sức hấp dẫn sẽ tan biến. như vậy, đối với tôi không công bằng.

- Tôi thấy cô không hề nghi ngờ sức hấp dẫn của bản thân. Những người có tình cảm với cô không chỉ mình tôi. Cô biết hết, và vì vậy, tôi thấy cô đang tận hưởng chứ không phải đang chịu đựng.

Thanh Hoành hồ hững nhắc muối canh lên, lại đặt xuống. Quả nhiên anh dễ dàng nhìn thấu tâm can cô, anh đã nhìn thấu những điều giả tạo mà cô không muốn thừa nhận.

- ...Thế thì sao nào?

- Lúc đầu lý cô thường chuyển đề tài. – Cửu Thiệu lạnh lùng nói. – tôi không cảm thấy có gì khó khăn đối với cô khi đón nhận tình cảm của tôi. Và lại, cô đâu có tin vào tình yêu. Thực ra, chính thái độ của cô lúc này mới là bất công đối với tôi.

Thanh Hoành cảm thấy nhức buốt đến tận chân răng. Lạ quá, kết quả kiểm tra răng định kỳ của cô rất tốt kia mà.

- Đàm phán bị phá bỏ, tạm thời tôi không thích bàn về chủ đề này.

- Vài ngày sau cuộc trò chuyện “thất bại” ấy, nhiệm vụ làm “mồi nhử” của Thanh Hoành sắp kết thúc, hung thủ vẫn không chịu lộ diện. Hình Mẫn băn khoăn nhìn Thanh Hoành rất lâu, có lẽ ông đã ngầm thừa nhận phán đoán sai lầm của mình, và quyết định đi hướng đi mới để truy tìm manh mối.

Hai vụ án mạng nghiêm trọng chưa được phá, áp lực ngày càng đè nặng lên cơ quan điều tra.

Thân nhân của người bị hại từ ngoại tỉnh kéo đến nhận xác, còn nhiều lần gây sự ồn ào, yêu cầu mức đền bù ngày càng cao. Hằng ngày, Thanh Hoành phải ra vào cơ quan bằng cửa sau, lén lút như tội phạm.

Khó khăn lắm mới chịu được đến cuối tuần thì lại xảy ra vụ ẩu đả trong xưởng đóng tàu, nơi bị nghi ngờ có liên quan đến hai vụ trọng án. Cơ quan chức năng địa phương lo lắng cuộc ẩu đả này liên quan đến vụ án, nên đã áp giải đám người gây rối lên Sở.

Thanh Hoành quyết định tan làm trước một tiếng để đến nhà trọ thu dọn hành lý. Ngày hôm nay thật sự đen đủi, tầng hầm gửi xe bị đám người đến gây sự chặn kín, cô đành đi vòng ra cửa sau để gọi xe.

Vừa xuống taxi cô liền bước thật nhanh, leo một mạch qua các tầng cầu thang, mở cửa vào phòng và dọn đồ. Cô không có nhiều đồ đạc, chỉ một lúc đã nhét xong mọi thứ vào túi hành lý. Cô khóa cửa, xách túi hành lý xuống cầu thang.

Bỗng đâu, một thân hình cao lớn chừng 1m80 lọt vào tầm mắt Thanh Hoành. Người đó và cô, người đi lên người đi xuống. Lúc họ sắp lướt qua nhau, cô dừng bước, nhường lối cho người kia. Hoàng hôn chênh chếch hắt nắng, cô chợt nhận ra, gương mặt này hình như đã gặp ở đâu thì phải. cô lục trong trí nhớ, và rất nhanh, tìm được câu trả lời, đó là phác họa của Cửu Thiệu về tên tội phạm: “Nam giới, cao khoảng từ 1m75 đến 1m85, thân hình to khỏe, vạm vỡ, lao động chân tay, đam mê vẻ đẹp của hành vi bạo lực.”

Cô cầm bình xịt chống nắng, xịt thẳng vào mặt kẻ đang định bịt mắt cô bằng khăn tay. Kẻ anh đó bị bất ngờ trước phản ứng nhanh nhạy của cô, hấn đưa tay lên quệt mắt, và lập tức xoay người chặn lối cầu thang.

Nếu cứ cố lao xuống, chắc chắn cô sẽ bị hấn tóm gọn. Thanh Hoành đành chạy quay lại.

Cô chạy như bay qua các bậc cầu thang, kẻ phía sau vừa dụi mắt vừa lao đảo rượt theo cô. Tim cô đập thình thịch, có cảm giác sắp bay ra khỏi lồng ngực. nhưng cô không ngờ, trong tình thế cấp bách như vậy mà não bộ của mình vẫn hoạt động rất hiệu quả. Cô phán đoán, gã này chính là tội phạm của hai vụ thảm sát, nhưng chắc chắn không phải Ám Hoa. Bởi vì, Ám Hoa luôn chủ động gửi thư cảnh cáo cho cô trước mỗi lần gây án.

Cô chạy lên tầng nhà thuê trọ, vừa chạy vừa lục tìm chìa khóa trong túi. Cô lao đến trước cửa phòng, tra khóa vào ổ, nhưng vì cuống quýt nên không cầm được chìa vào ổ khóa. Cô quay lại nhìn, cố gắng mở cửa thật nhanh, chui tọt vào phòng và ra sức sập cửa lại. Nhưng cô đã chậm một bước. gã kia lao đến trước cửa phòng cô, đẩy mạnh, cánh cửa bật tung, cô cũng bị đẩy ngã vật ra đất.

Đã quá muộn!

Thanh Hoành trầm suy tính, giờ này những người ở khu nhà trọ chưa đi làm về, gào thét kêu cứu sẽ chẳng ích gì, không những thế còn khiến gã kia nổi điên mà ra đòn trừng phạt, và càng không đủ thời gian, sức lực để báo cảnh sát, cô cũng không thể hạ gục gã to cao trước mặt.

- Chỉ là vụ ẩu đả thông thường, làm mất cả thời gian của chúng ta.

Tần Tần ngậm cốc giấy, đập mạnh cuốn sổ ghi chép, thả toàn bộ trọng lượng cơ thể lên ghế.

Cửu Thiệu thoáng ngập ngừng, sau đó anh nhắc máy điện thoại bàn, bấm số nội bộ:

- Tôi là Cửu Thiệu ở đội điều tra, cô Thanh Hoành tan làm chưa?

Ở đầu kia, Nhuế Vân tỏ ra khá ngạc nhiên:

- À, cô ấy về rồi, bảo phải đi thu dọn đồ đạc.

Sơ suất quá! Anh nhắc chiếc áo vest vắt trên ghế, lao ra khỏi phòng. Đám người gây rối vẫn chưa chịu đi, anh đành gọi taxi. Cũng may còn khoảng chục phút nữa mới đến giờ tan tầm, khu phố này cũng không quá sầm uất, nên anh nhanh chóng bắt được taxi.

Cửu Thiệu ngó đồng hồ, báo cho lái xe biết địa chỉ và còn dặn thêm:

- Đi qua ngõ Văn Linh.

Tài xế quay lại nhìn anh, lăm lăm câu gì, nhưng vẫn lái xe theo chỉ dẫn của anh. Anh khá thông thuộc các tuyến đường trong thành phố, bao gồm cả những ngõ nhỏ phố nhỏ. Xe taxi dừng lại ở mặt sau của một khu phố cổ. anh trả tiền, rồi nhanh chóng băng qua khu phố. Phía Đông có một cổng nhỏ thông sang khu nhà trọ của họ.

Nhưng cánh cổng ấy rất ít khi được mở. Quả nhiên là như vậy. Cửu Thiệu lùi lại mấy bước, lấy đà nhảy vọt lên, anh thoăn thoắt trèo qua cổng sang phía bên kia. Lúc trèo lên cổng, anh có cảm giác di động của mình rung lên. Anh rút điện thoại kiểm tra, đó là cuộc gọi của Thanh Hoành.

Anh bấm nút nghe, nhưng chỉ thấy chuỗi âm thanh hỗn loạn, sau một tiếng bíp, thì chỉ còn lại những tiếng rè rè kỳ quái của dòng điện.

Cửu Thiệu không dám tắt máy, tiếp tục nắm di động trong tay và chạy lên cầu thang. Anh thấy giấy ăn, hộp phấn... vương vãi khắp lối đi. Điều này chứng tỏ anh đoán không sai.

Anh đẩy cửa phòng trọ trên tầng bốn, cửa bị khóa, rút chìa tra vào ổ, nhưng không ăn thua, cửa đã bị khóa trong. Anh lùi lại mấy bước, lấy đà đập mạnh. Cánh cửa gỗ cũ kỹ rung lên mấy hồi. anh ra sức đập liên tục, cuối cùng, cánh cửa cũng chịu long ra, anh phá cửa xông vào, liền trông thấy gã đàn ông cao lớn đang xoay lưng về phía mình. Nghe thấy tiếng bước chân nên trên nền nhà ngừng lại, gã quay đầu lại. Đó là gương mặt của kẻ đã nốc say, chính là gã quản đốc phân xưởng cửa điện thuộc xưởng đóng tàu.

Cửu Thiệu thân thủ nhanh nhẹn, né tránh đòn tấn công của đối phương, sau đó anh dồn sức bẻ quặt cánh tay của gã ra sau, ghì gã xuống chiếc bàn ăn bốn người ngồi. gã quản đốc điên tiết gầm lên một tiếng, bất chấp cánh tay đã bị bẻ quặt ra sau lưng, gã lồng lộn, giãy giụa, vùng thoát, trả đòn Cửu Thiệu bằng một cú đấm điên cuồng, Cửu Thiệu bị đẩy ra sau, anh va phải chiếc tủ gỗ thấp kê ở góc tường, lưng đập vào cạnh tủ nhô ra, khiến anh đau đốn nhủ mảy.

Nhưng anh phản ứng rất nhanh nhạy, tung cước đập trúng bụng kẻ đang định chồm tới. lợi dụng lúc gã đang chao đảo, không kịp trở tay, anh bồi thêm cho gã vài đòn trời giáng, gã bỏ nhào ra đất. Sau đó, anh quay người đập cửa nhà vệ sinh, nước trong bồn tắm tràn ra ngoài, Thanh Hoành bị trôi gập tay chân, nhẩn chìm trong nước.

Chẳng buồn xắn tay áo, anh luồn tay xuống, kéo cô lên, vỗ nhẹ vào má cô:

- Cô ổn chứ?

Thanh Hoành ho sặc sụa, mặt đỏ lựng.

- Không... sao, tôi ổn...

Anh đứng lên, tìm kiếm vật sắc nhọn để cắt dây trói. Cô bị trói bằng loại dây thừng chuyên dùng để leo núi, đường kính 0.5cm nên không thể dứt đứt bằng tay.

Nhưng làm gì có dao kéo trong nhà vệ sinh, anh chỉ tìm thấy điện thoại của cô trong bồn tắm. Điện thoại tự động tắt máy, không khởi động lại được. Chẳng trách lúc trước anh nghe thấy âm thanh kỳ quặc của dòng điện.

Cửu Thiệu đứng lên:

- Tôi đi tìm dao.

Anh ra khỏi phòng vệ sinh, đúng lúc gã quân đốc đang ngọ ngậy định thoát thân. Anh liền bồi thêm cho gã một cước, túm lấy hai cánh tay gã, dùng số dây thừng leo núi còn lại trói chặt gã vào chiếc ghế úp ngược. xong xuôi, anh gọi điện cho Hình Mẫn. Hình Mẫn bình tĩnh ra lệnh:

- Chúng tôi sẽ đến ngay, cậu cứ ở yên đó.

Cửu Thiệu nhấc túi đồ nghề của gã quân đốc lên xem xét, thì thấy bên trong ngoài kéo và cưa điện, còn có một con dao gọt hoa quả. Cũng may là gã phải vác theo túi đồ nghề nặng trĩu này, bằng không, với thể lực và tốc độ của Thanh Hoành, chắc chắn sẽ bị gã đánh ngất trước khi tới được phòng trọ. Cửu Thiệu chọn lấy một con dao nhỏ, chột nghe thấy gã kia rên rĩ:

- Thằng ranh, ra tay mạnh thế...

Đúng rồi, tôi đánh gãy hai chiếc xương sườn của anh. Tôi khuyên anh đừng gắng sức cử động, nếu không xương sườn bị gãy sẽ chọc vào phổi, lúc ấy gọi cấp cứu cũng không kịp đâu.

- Ha ha, mày thì biết gì... mày chẳng hiểu gì về vẻ đẹp đó cả, nhưng con nhãi kia thì hiểu, nó còn chủ động đề nghị cho nó được hiến tế.

Cửu Thiệu đưa mắt nhìn gã quân đốc. anh không tin một kẻ chưa học hết trung học, quanh năm suốt tháng lao động chân tay như gã quân đốc này lại biết được ý nghĩa và cách sử dụng của từ “hiến tế”. Vậy thì chỉ còn một khả năng, đó là Âm Hoa. Chính hắn đã đứng sau chỉ đạo tất cả những chuyện này.

Anh cầm theo dao vào nhà vệ sinh, lúc này anh mới nhận ra ý nghĩa của từ “hiến tế” mà gã quân đốc vừa nói. Khi này vì tình thế nguy cấp, anh chưa kịp quan sát kỹ tình trạng của cô.

Thanh Hoành xoa bóp các khớp tay giúp máu lưu thông bình thường trở lại, vết trói vẫn lần dần. Cô giải thích:

- Tôi làm vậy vì muốn kéo dài thời gian, tôi không phải kẻ tâm thần, sao có thể chọn cách chết đó được.

Bởi vì khi phác họa chân dung tội phạm, Cửu Thiệu từng nói gã say mê cái gọi là “vẻ đẹp của hành vi bạo lực”, nhưng không theo một hệ thống cố định nào, nên cô mới chủ động đề nghị gã cho mình thay bộ quần áo đẹp nhất, trói chặt tay chân, nhấn chìm trong nước. vì có câu, phụ nữ mềm mại như nước, vì vậy chết chìm trong nước hẳn là cách chết đẹp đẽ nhất.

Quả nhiên gã đã đồng ý, gã tìm trong túi hành lý của cô chiếc áo sơ mi lụa trắng, đưa cho cô thay.

Áo sơ mi lụa trắng ướt sũng, thân hình cô lộ rõ, đây đâu phải “hành vi bạo lực”, rõ ràng là “vô cùng gợi cảm”. Cô đánh giá đối phương quá cao. Nếu cô nói không hề sợ hãi là nói dối, từ lúc được hít thở bầu không khí trong lành cho đến tận lúc này, thân kinh căng thẳng như dây đàn của cô mới được thư giãn.

Cô hít sâu vài hơi, ngẩng đầu, mỉm cười với anh:

- Mặc dù lúc này nói lời cảm ơn cũng không nhiều ý nghĩa, nhưng dù sao thì... may mà có anh ở đây.

Cửu Thiệu bỗng nhiên bật dậy, không may va phải bồn rửa mặt, vết thương ở vùng lưng khi nãy vẫn nhức buốt, thêm cú va đập này, cả dây thần kinh đốt sống dưới cùng như run lên vì đau đớn. anh vừa xoa bóp lưng, vừa bảo:

- Tôi đi lấy quần áo cho cô.

Một bộ quần áo được ném vào nhà vệ sinh ngay sau đó.

Thanh Hoành bấm di động, nhưng không có phản ứng, có lẽ hỏng hẳn rồi. cô nhặt quần áo lên, đó là một chiếc quần dài màu đen và một chiếc áo tối màu. Cô nghĩ, vẫn còn tốt chán, sẽ thế nào nếu anh ném cho cô hai chiếc áo?

Cô mặc quần áo, vuốt mái tóc ướt đầm, rồi bước ra ngoài.

Cửu Thiệu đứng đó “trông nom” gã quân đốc, anh như đang chìm trong suy tư.

Cô đến sau lưng anh, tò mò đặt tay lên vùng eo của anh, ấn mạnh. Cửu Thiệu giật mình quay lại, anh đau đớn cần chặt răng:

- Cô làm gì thế?

- ừ thì... tôi muốn kiểm tra xem anh bị gãy xương hay chỉ trầy xước.

Theo kinh nghiệm ba năm trong nghề pháp y của cô thì anh bị chấn thương do va đập.

- Không liên quan đến cô!

Thanh Hoành tựa người vào bàn ăn, hai tay vòng trước ngực:

- Sự quan tâm của tôi xuất phát từ lòng nhân đạo, anh không nên từ chối.

Cửu Thiệu nhìn cô, gương mặt và mái tóc của cô vẫn ướt sũng, giống như một yêu quái vừa thò đầu lên khỏi mặt biển. anh nhìn cô đăm đăm, cuối cùng, cánh tay ngập ngừng của anh cũng chịu vòng qua vai cô. Cô ngoan ngoãn phối hợp cùng anh, hoàn thành cái ôm đầu tiên của họ.

Thanh Hoành thở phào nhẹ nhõm trong vòng tay anh. Anh vốn cứng nhắc, lạnh lùng nhưng vòng tay anh êm ái, ấm áp và rộng rãi lạ thường. Tim anh đập nhanh dữ dội, sôi nổi, nồng nhiệt hơn hẳn vẻ lạnh lùng ngoài mặt. Nếu theo logic tâm lý thông thường thì tiếp theo, anh sẽ bày tỏ tình cảm với cô. Dù trí tuệ của anh có siêu việt đến đâu, anh cũng không thể phá lệ bỏ qua “thủ tục” này.

Thanh Hoành thích thú ngược nhìn anh, chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đón nhận lời tỏ tình thế kỷ. Thực lòng thì, anh đã mang đến cho cô quá nhiều bất ngờ, nhiều đến nỗi khiến cô cứ luôn háo hức trông đợi những bất ngờ tiếp theo sẽ đến với mình.

Cửu Thiệu suy nghĩ rất lâu mới mở lời:

- Anh biết là em thích anh.

Thanh Hoành hậm hực:

- Anh nghĩ “ngài hung thủ” nằm sống soài dưới đất kia chết rồi chắc?

Nửa tiếng sau đội của Hình Mẫn mới đến. mặc dù hơi chậm trễ, nhưng vì đang là cuối tuần lại vào giờ cao điểm, họ đã phải chạy bộ suốt một quãng đường dài.

Sau khi lấy lời khai, thái độ của Hình Mẫn đối với Thanh Hoành thay đổi lạ lùng, ông gật đầu, nói với cô:

- Cách xử lý tình huống của cô trong nhiệm vụ lần này rất ấn tượng, không gây xung đột trực diện với tội phạm, dọc đường còn để lại nhiều dấu vết, và cuối cùng là chọn cách kéo dài thời gian rất hợp lý. Tốt lắm!

Thanh Hoành khiêm tốn đáp:

- Đều nhờ anh Cửu Thiệu phản ứng nhanh nhạy, nếu không cháu đã chẳng thể đứng đây nguyên vẹn thế này.

Hình Mẫn nhìn cô bằng ánh mắt biết nói, ám chỉ: “Người ngoài ngành như cô làm sao hiểu được.”

- Cửu Thiệu rất nhanh nhạy, nhưng xưa nay cậu ấy luôn như vậy, cô thì khác.

Trong đầu Thanh Hoành bùng nổ những mớ câu cuối của Hình Mẫn: “Cô thì khác, cô thì khác, cô thì khác.”

Thanh Hoành vừa ra khỏi phòng lấy lời khai, thì gã quản đốc phân xưởng cửa điện bị còng tay dẫn vào. Gã bước loạng choạng. Mặc dù đã được sơ cứu, Cửu Thiệu ra tay cũng rất chừng mực, không đá thương đến phổi và các cơ quan nội tạng của, nhưng xem ra gã vẫn đi lại rất khó khăn.

Gã trông thấy Thanh Hoành liền nhe răng cười, liếm đôi môi khô nê:

- Khung xương của cô em rất đẹp, tôi muốn sờ sờ nó.

Thanh Hoành mặt mày biến sắc.

Có lẽ tại sắc mặt cô quá ư khó coi, khiến Nhuế Vân do dự một lúc mới bước lại:

- Chị... có thư.

Thanh Hoành xé phong thư, bên trong chỉ có một tờ giấy A4, trên là những chữ cái cắt dán xiêu vẹo: Congratulation (Chúc mừng), bên dưới là ký hiệu hoa lá màu đen.

Cô lật mặt sau của bì thư, đầu bưu điện đề ngày gửi là hôm qua. Bỗng nhiên cô có cảm giác Ám Hoa đang ở rất gần, mọi hành vi, cử chỉ, động tác, suy

nghĩ của cô đều bị hấn nhìn thấu.

Từ lâu hấn đã rất hiểu cô.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: BÌNH MINH

Chuối ngày tăng ca cả tháng kết thúc vào cuối tuần sau đó.

Hình Mẫn mời đồng nghiệp về nhà ông ở ngoại thành chơi. Người của đội điều tra sốt sắng báo với Nhã Ca, để cô rủ Thanh Hoành đi cùng.

Thanh Hoành đang khấp khởi mừng thầm vì nghĩ rằng mình rất được mọi người quý mến thì bị câu nói của Cửu Thiệu dội cho gáo nước lạnh:

- Họ rủ em đi cùng vì thiếu một xe.

Thuê xe phải mất tiền, nhưng nếu cô đi cùng sẽ tiết kiệm được một khoản. Đó là câu mà anh không nói nhưng cô có thể suy luận.

Thanh Hoành tức giận chỉ mặt anh:

- Anh... anh... không phải lúc nào anh cũng đúng.

Cửu Thiệu kéo phẳng nếp gấp trên áo sơ mi và áo vest. Lúc trước, anh chạy bộ, trèo tường, đánh lộn, đủ cả, nhưng trang phục của anh vẫn phẳng phiu, thẳng thớm, không xộc xệch, xô lệch một ly.

- Cứ chờ xem.

Quả nhiên, sau mấy câu vòng vo đái bôi, Nhã Ca bồi thêm câu cuối cùng:

- À này, cậu và Cửu Thiệu đều có xe, đúng không? Ngày mai nhớ lái xe đi nhé.

Thanh Hoành lườm anh một cái, xách túi, hăm hăm bỏ đi, chưa được hai chục mét, anh đã đuổi kịp cô. Anh giữ tay cô lại:

- Cùng ăn tối nhé.

Cô gơ cổ tay lên để anh nhìn đồng hồ. Cổ tay vô thon dài, nõn nà, vẫn còn nguyên vết trầy xước lúc trước.

- Chín giờ tối, nhà hàng đã đóng cửa hết.

Thực ra, cô không thấy đói bụng. Sau khi trải qua sự kiện vừa rồi, suýt nữa cô bị chết chìm, rồi còn bị banh xác, bị chặt xương đem về suu tầm, bụng dạ cô nôn nao khó chịu, không còn cảm giác đói nữa.

- Vậy để anh đưa em về.

- Không cần đâu, sáng mai cùng đến nhà đội trưởng mà. Anh đưa em về, mai lại đến đón em, mất thời gian lắm.

Cửu Thiệu mỉm cười:

Thế còn kiss-bye (hôn tạm biệt) thì sao?

Thanh Hoành suýt ngất:

- Ờ đây gắn camara theo dõi đấy.

Anh biết rõ tầng hầm để xe của cơ quan có gắn camara, nhưng anh không quan tâm, cứ nhìn điệu bộ cúi xuống chờ đợi của anh thì biết. Thanh Hoành thăm thở dài, cô ngẩng đầu.

Cổ anh khỏe khoắn, căng tràn sức sống, lúc lại gần, Thanh Hoành thấy rõ đôi vết sẹo nhỏ. Cô chạm nhẹ môi mình vào môi anh, đặt vào đó một nụ hôn khê khàng. Bờ môi anh không lạnh giá như cô nghĩ.

- Chúc anh ngủ ngon!

Cửu Thiệu ngơ ngẩn nhìn cô, một lúc sau mới như sự tỉnh, anh đưa ngón tay lên chạm khẽ vào môi mình. Khóe môi anh cong cong, lúm đồng tiền hiện rõ.

- Ngủ ngon!

Thanh Hoành lục tục bỏ dậy sắp đồ vào ba lô khi trời còn chưa sáng rõ. Chỉ hai ngày một đêm thì không cần mang nhiều đồ. Đường sá lúc tờ mờ sáng vắng xe cộ, cô nhanh chóng đến địa điểm tập trung khách du lịch. Thanh Hoành dừng xe, tắt máy, đi mua đồ ăn sáng. Trong lúc xếp hàng mua đồ, cô rút điện thoại định nhắn tin cho Cửu Thiệu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại thôi không nhắn nữa.

Mới sớm tinh mơ đã sốt sắng đi mua đồ ăn sáng cho anh, hành động này không giống cô cho lắm.

Lúc cô xếp hàng chờ mua đồ, thì thấy một người cầm túi giấy xoay người bước về phía cô, chính là Cửu Thiệu. Anh ra hiệu cho cô:

- Anh đã mua được đồ ăn sáng, có cả phần của em

- Anh có chắc mua đúng món sở trường của em không?

- Kho dữ liệu của anh chưa bao giờ sai sót.

Thanh Hoành ăn sáng trên xe của Cửu Thiệu. Xong bữa cô ngó đồng hồ:

- Người ở đội của anh thích đến muộn nhỉ? Sát giờ rồi.

- Đạo này ai nấy đều gần như kiệt sức, đến muộn chục phút cũng là bình thường.

Cô lôi hộp phấn trong túi xách ra, soi gương chiếu hậu, dặm thêm phấn má.

- Em về xe chờ họ đây.

Cô thấy quan hệ của họ thật kỳ lạ. Hình như họ đang tìm hiểu nhau, nhưng cô cũng không dám chắc, vì họ chưa từng nói với nhau một lời hẹn ước nào. Điều này khá giống với các quy tắc của trò chơi “hợp thì đến, không hợp thì tan” mà trước đây cô và Tạ Doãn Luy từng lập ra.

Chừng mười phút sau, người của đội điều tra lục tục kéo đến. Nhã Ca vừa xuất hiện đã thốt lên:

- Ôi trời, Thanh Hoành, cậu giàu quá, đi Lexus kia đấy!

Một hoa khôi khác của sở là Hà Tiêu Linh cũng vừa tới, cô nàng ồ lên:

- Cô có anh trai không? Hoặc em trai cũng được.

- Dĩ nhiên là không. Chị gái, em gái cũng không, anh chị em cùng cha khác mẹ, lưu lạc ngoài xã hội cũng không.

Gia đình cô hòa thuận, êm ấm hơn gia đình Doãn Luy nhiều. Ông Tạ có không ít con riêng, cậu em trai vừa vào cấp một của Doãn Luy chính là một ví dụ.

Tần Tấn đặt tay lên ngực, diễn vẻ si mê đắm đuối:

- Không có chị em gái cũng không sao, anh chỉ cần em là đủ.

Thanh Hoành không lấy thế làm giận, cô còn trêu lại:

- Cầm số ra xếp hàng đi, anh có biết tôi rất đắt hàng không. Tôi không đại dốt bỏ cả rừng chỉ vì một cây con đầu.

Cô vừa dứt lời đã thấy Cửu Thiệu đóng sập cửa, khởi động xe, lạnh lùng buông một câu:

- Đã đến đủ rồi thì đi thôi.

Thanh Hoành run rẩy trong lòng, khi nãy vẫn vui vẻ kia mà, sao chỉ vì một câu nói đã đổi giọng ngay thế!

Bốn chiếc xe hăm hở tiến vào đường vành đai, xoay một vòng, rồi nhập vào làn đường cao tốc.

Đội trưởng Hình Mẫn dẫn đầu, Thanh Hoành đi thứ hai, nhưng vừa lên đường cao tốc được một lúc thì Cửu Thiệu đã vượt xe cô.

Nhã Ca chặc lưỡi:

- Tôi có nên gọi điện nhắc nhở cậu ta không? Cậu ta đi quá tốc độ.

Thanh Hoành liếc đồng hồ đo tốc độ, cô đang đi với tốc độ tối đa cho phép, anh vượt xe cô, chứng tỏ đã vượt tốc độ quy định. Khoảng hai tiếng sau, xe của Hình Mẫn chạy chậm lại, rồi rẽ vào khu vực dừng đỗ xe gần đó. Thanh Hoành bật xi nhan rẽ theo.

Hình Mẫn xuống xe mua mấy chai nước chia cho mọi người, sau đó chỉ tay, bảo:

- Chúng ta sẽ ra khỏi đường cao tốc ở đoạn phía trước, rẽ sang quốc lộ đi vào huyện lỵ, mọi người chú ý giảm tốc độ.

Ông vừa nói vừa đưa mắt nhìn Cửu Thiệu đầy ngụ ý.

Tần Tấn ngồi trên xe Cửu Thiệu, cố tình thêm dầu vào lửa:

- Sắp tới rồi, đúng không? Lát nữa chúng ta sẽ được làm quen với các cô gái thân hình bốc lửa trong những bộ áo tắm gợi cảm. – Rồi anh ta vỗ vai Cửu Thiệu ra chiều thông cảm: - Tiếc là cậu đã không còn cơ hội, có bạn gái rồi thì cùng lắm chỉ có thể đứng ngắm từ xa thôi.

Thanh Hoành giật mình thẳng thốt, quay lại nhìn họ.

Hà Tiêu Linh lập tức ghé lại:

- Sao? Sếp Tiêu có bạn gái rồi ư?

Tần Tấn được dịp tung tin:

- Tôi vừa thấy hộp phấn rơi trên ghế xe của cậu ấy, hộp phấn rất đắt tiền, chứng tỏ cô gái là người rất có gu thẩm mỹ.

Thanh Hoành vội lục tìm túi xách, quả nhiên hộp phấn của cô đã rơi trên xe của anh.

Hành động của cô không thoát khỏi cặp mắt tinh tường của Nhã Ca. Nhã Ca ồ lên một tiếng đầy hàm ý. Một lúc sau, Cửu Thiệu ra khỏi xe, đến gõ cửa kính xe Thanh Hoành:

- Đêm qua tôi bị mất ngủ, các cô ai có bằng lái thì thay tôi một lát.

Tiêu Linh lên tiếng:

- Chà trách, hôm nay tôi thấy sếp lái xe đâm xiên lung tung lắm.

Nhã Ca lại ồ lên một tiếng đầy hàm ý:

- Thì ra là mất ngủ.

Tiêu Linh cầm chìa khóa xe của Cửu Thiệu:

- Để tôi lái, nhưng phải nói trước, tôi lái không chuẩn lắm đâu, các anh đi chậm thôi.

Nhã Ca chuyển từ ghế phụ ra ghế sau:

- Tôi là người biết điều, nhưng phiền anh chị chú ý nhìn đường, chú ý an toàn.

Thanh Hoành bị Nhã Ca trêu tức đến mức sắp không chịu nổi:

- ... Tôi có làm gì gây họa đến an toàn công cộng đâu.

- Làm sao tôi biết được.

Thanh Hoành lắc đầu chán nản, lái xe theo Hình Mẫn, rời khỏi đường cao tốc. cô quay sang ngó Cửu Thiệu, thấy anh đeo kính râm, đang nhắm mắt, ngả lưng ra sau nghỉ ngơi. Ánh nắng xuyên qua lớp cửa kính màu bã trà chiếu vào gương mặt anh, làm sáng lên những đường nét như tạc khắc của chiếc cằm và sống mũi tuyệt đẹp.

Đường quốc lộ ven thành phố xe cộ vắng tanh, lại hạn chế tốc độ, dọc đường gắn rất nhiều camera, nên họ lái xe như bò trên đường. Thanh Hoành cảm thấy rất buồn ngủ. Khoảng nửa tiếng sau họ bắt đầu vào thành phố. Quê Hình Mẫn là một thành phố nhỏ. Ông mời mọi người về nhà, nhưng cả đoàn quyết định thuê phòng nghỉ tại một khách sạn gần đó.

Khách sạn này vừa gần nhà Hình Mẫn lại không xa công viên suối nước nóng, nhất cử lưỡng tiện.

Thanh Hoành đỗ xe, theo mọi người vào quầy lễ tân làm thủ tục. họ không đặt phòng trước, nhưng may mắn là không phải mùa du lịch, nên còn nhiều phòng trống.

Đội điều tra có hai nữ, vừa đủ phòng, vậy là chỉ còn một mình Thanh Hoành, cô đặt phòng đơn. Cô gái ở quầy lễ tân kiểm tra máy tính một lúc, ngăn

lên, mỉm cười xin lỗi:

- Xin lỗi quý khách, khu phía đông chúng tôi chỉ còn phòng đôi, khu phía Tây thì còn phòng đơn.

- Vậy tôi sẽ chuyển sang khu phía Tây.

Thanh Hoành nhận lại giấy tờ, xách hành lý phòng. Cô ở phía Tây, còn người của đội điều tra ở phía Đông. Hai dãy nằm đối diện nhau. Thanh Hoành mở cửa sổ, cửa sổ phòng cô trông xuống chiếc hồ nhân tạo bên dưới.

Cô thay đồ ngủ, định bụng lên giường ngủ bù, nhưng vừa khéo nhận được tin nhắn của Cửu Thiệu: "Cùng ăn trưa hay anh mang cơm về cho em?"

"Em không xuống ăn đâu, em sẽ gọi phục vụ phòng."

Bữa trưa có lẽ là bữa tập trung của cả đoàn, cô vừa trải qua một khoảng thời gian căng thẳng, lại lái xe suốt buổi sáng, bây giờ chẳng còn lòng dạ nào mà ăn với uống.

Cô ngủ mê mết, lúc tỉnh giấc mặt trời đã ngả về tây. Cô ngược nhìn rèm cửa lay động trong làn gió nhẹ, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ tấm voan trắng, khung cảnh ấy khiến cô mê mẩn.

Cô vừa thay xong quần áo thì nhận được điện thoại của Nhã Ca:

- Cậu tỉnh chưa? Mau xuống đây, chúng ta cùng đến nhà đội trưởng ăn cơm.

Thanh Hoành cảm thấy muốn phản bội phục sức khỏe của bọn họ.

- ừ ừ, tớ xuống ngay đây.

- Mang theo áo tắm nhé, lát nữa đội trưởng mời anh em đi suối nước nóng.

Thanh Hoành quơ vội bộ áo tắm nhét vào trong túi, rút thẻ từ ra khỏi ổ khóa. Vừa xuống đại sảnh đã thấy cả đội tập trung đầy đủ. Cô định nói lời xin lỗi thì trông thấy Cửu Thiệu đang đứng tựa bên cửa sổ xe. Anh mặc chiếc sơ mi thiết kế kiểu phá cách, hai cúc áo trên cùng mở rộng, để lộ xương quai xanh khỏe khoắn, hấp dẫn. Vạt áo sơ mi buông hờ, tạo cảm giác thoải mái. Cô quá đỗi kinh ngạc trước hình ảnh mới mẻ ấy của anh, đến nỗi lời xin lỗi vừa trôi đến đầu môi đã bị nuốt ngược vào trong. Cô luôn có ý nghĩ, kể cả khi đi tắm ở suối nước nóng, anh cũng sẽ mặc sơ mi và vest đen nghiêm chỉnh như mọi khi.

Tư gia của Hình Mẫn như thể bị một đám châu chấu đột ngột tấn công. Căn nhà trở nên chật chội hơn thường ngày.

Tần Tần định mở bia thì bị vợ Hình Mẫn ngăn lại:

- Lát nữa còn đi tắm suối nước nóng, không nên uống bia rượu, hại sức khỏe.

Anh ta nghe lời, bỏ qua khoản bia rượu.

Nhã Ca ngồi bên bật cười khúc khích.

Thấy chị vợ Hình Mẫn bận rộn luôn tay, Thanh Hoành thì thầm với Cửu Thiệu:

- Em cứ nghĩ, với tính cách của đội trưởng thì bầu không khí trong gia đình ông ấy sẽ chẳng lấy gì làm đầm ấm, vui vẻ, không ngờ...

- Em thật định kiến.

Cửu Thiệu thì thầm đáp lại.

- Ông ấy có định kiến với em trước.

Anh liếc xéo cô:

- Như thế có gì sai?

Phải rồi, phải rồi, tội của cô là lợi dụng quan hệ để vào ngành. Thanh Hoành lảng lảng đập vào vùng lưng tổn thương của Cửu Thiệu.

- Nói lại lần nữa xem.

Cửu Thiệu xuyết xoa:

- Em thật là...

Mọi người đang mỉm cười đùa hết sức tự nhiên thoải mái, anh luồn tay xuống găm bàn nắm chặt ngón tay của cô. Ngón tay cô thon dài mềm mại, anh

chạm rãi vuốt ve lòng bàn tay cô, mân mê từng đường gân, dấu vết thời gian lưu lại trên bàn tay cô, những động chạm nhẹ nhàng, kín đáo mà êm ái, ấm áp. Họ tận hưởng những êm đềm ấy giữa huyền ảo, ồn ã.

“Em gửi anh ánh bình minh, đền đáp anh tặng cho em êm đềm, dịu ngọt.”

Không hiểu sao Thanh Hoành bỗng nghĩ đến câu hát ấy. Cô như người mất hồn, vào buồng thay đồ mà tâm trí vẫn đề đầu đầu, suýt nữa đánh rơi thẻ phòng bên trong.

Cô rời phòng thay đồ khi trời đã xẩm tối. ở thành phố nhỏ này, buổi đêm có thể nhìn thấy sao trời.

Họ đến mấy bể bơi đầu tiên, đã thấy một vài đồng nghiệp nam trong đội điều tra ngâm mình dưới nước, có người còn huyt sáo trên đũa. Nhã Ca và Tiêu Linh lập tức gia nhập vào đội của họ, Thanh Hoành không quen nhiều người trong đội điều tra, cô đi tiếp, được vài bước thì Tần Tấn vẫy tay gọi:

- ở đây!

Thấy Cửu Thiệu chậm chậm mở mắt, ngắm nhìn cô. Thanh Hoành điềm nhiên bước về phía họ, cô ngồi bên mép bể bơi, thả hai chân xuống nước.

Tần Tấn tươi cười ngắm nghía:

- Dáng người rất chuẩn.

Thanh Hoành mỉm cười:

- Anh không nghe gã quản đốc phân xưởng của điện báo muốn sưu tầm bộ xương của tôi hay sao? Còn phải nói!

Cửu Thiệu nhìn cô đắm đắm, vẻ mặt căng thẳng của anh bỗng trở nên nhẹ nhõm lạ lùng.

Thanh Hoành chỉ về bể bơi phía trước:

- Bên đó là bể tắm ủ hương hoa hồng, ai qua đó ngâm nước nóng với tôi nào?

Tần Tấn khịt mũi tỏ ý coi thường:

- Tôi có phải ái nam ái nữ đâu.

Thanh Hoành chìa tay về phía Cửu Thiệu:

- Tôi muốn mời mỹ nam của Sở kia.

- Người ta có bạn gái rồi, cô không nên tùy tiện trêu ghẹo như thế.

- Trêu ghẹo là thế nào? Chúng tôi là chỗ chị em thân tình, anh không nên có suy nghĩ xấu xa ấy.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Thanh Hoành kéo tay Cửu Thiệu, anh ưỡ oải đứng dậy bước theo cô.

Gương mặt đỏ rực vì nhiệt độ trong bể nước nóng càng tôn thêm nước da trắng bóc của anh. Da mỏng, không hay chút nào, mới thế mà mặt đã đỏ tía tái. Thanh Hoành ngâm mình trong nước hoa hồng, ầm ừc nói:

- Thời tiết nóng nực quá, ngâm mình trong nước nóng chẳng khác nào tắm xông hơi.

Cửu Thiệu nhìn cô, nụ cười xuất hiện trên môi anh.

- Em coi anh là chị em gái của em?

Nhìn anh cười như vậy cô biết tiếp theo sẽ chẳng có gì hay ho.

- Em thấy anh thật nhỏ mọn, anh thừa biết em chỉ đùa thôi mà.

Cửu Thiệu tóm lấy cổ tay cô, đặt lên ngực mình, chậm chậm kéo xuống dưới:

- Tiếc là anh không đảm đương nổi vai trò nặng nề ấy... Em muốn kiểm chứng giới tính không?

Thanh Hoành rút tay lại như phải bỏng, nhưng đầu dễ thế. Cô nhón nhác ngó nghiêng xung quanh, may quá quanh đó không có người quen nào cả.

- Đây này, anh có bạn gái rồi kia mà, không được ăn vụng.

- Người ta nói, vợ cả không bằng vợ bé, vợ bé không bằng bồ nhỏ. Thịnh thoảng ăn vụng cũng thú vị lắm chứ.

Anh nhanh chóng vào vai, trong khi Thanh Hoành cảm thấy tim mình đập nhanh khó kiểm soát. Dầu vậy cô vẫn cố gắng tỏ ra không hề sợ hãi, hiên ngang nhìn thẳng vào mắt anh:

- Em thích chủ động hơn bị động.

- Đây... xin lỗi làm phiền một chút, tôi thấy cậu cũng thoáng đấy chứ. – Nhã Ca hắng giọng lên tiếng. – Tôi định rủ cậu ra bể bơi đằng kia ngâm.

Thanh Hoành ngẩng lên nhìn Nhã Ca, nở nụ cười:

- Chờ một lát tôi sẽ sang ngay.

Nói xong, cô qua lại, nụ cười tươi tắn trên môi, cô đến gần anh:

- Thực ra, câu anh vừa nói còn một vế nữa, anh biết là gì không?

Bàn tay cô chạm vào ngực anh, cô cảm nhận được nhịp tim dồn dập của anh.

- Ăn vụng không hấp dẫn bằng ăn vụng trượt!

Cô khoái trí khi nhìn về mặt gương ngưng, tức tối của anh, nhảy ra khỏi bể bơi, đi về phía Nhã Ca. Nhã Ca nhào người lên thành bể, hờ hững nói:

- Tôi cảm thấy mùi sát khí rất nặng, sao cậu ấy vẫn chưa đuổi theo bé gầy cổ cậu nhỉ? Thật đúng kì tích.

Thanh Hoành đáp:

- Bởi vì anh ấy không thể đuổi theo tôi, đây chính là điểm phiền phức ở đàn ông.

Ánh mắt của Nhã Ca lập tức lộ vẻ cảm thông.

- Đây, có phải cậu bị lãnh cảm với sex không?

- ...Im ngay!

Hiển nhiên cơn giận của Cửu Thiệu không hề nguôi bớt suốt chặng đường quay về khách sạn. Anh tỏ ra lạnh lùng, chẳng buồn chuyện trò. Bạn bè đồng nghiệp đã quen với vẻ mặt lạnh như tiền đó của anh, nên họ vẫn vui vẻ nói cười.

Thanh Hoành nhắn liền mấy tin nhắn cho anh nhưng không nhận được hồi đáp, cô đành bỏ cuộc. Đoàn người thấy một quán nướng trên đường còn mở cửa, liền sà vào.

Tần Tấn xung phong đi gọi đồ, anh ta quay lại hỏi Cửu Thiệu:

- Đợi trường chiều đãi anh em rồi, giờ đến lượt cậu nhỉ?

Nói đoạn, anh ta liền nháy mắt về phía Thanh Hoành, cười bảo:

- Không mời cũng không sao, tôi tìm được “chủ xị” mới rồi.

Thanh Hoành phì cười:

- Tôi trở thành chủ xị của anh từ bao giờ vậy?

- Không phải chứ! – Tần Tấn diễn vẻ thăm thương. – Ăn của người ta, uống của người ta rồi còn định chối ư?

Cửu Thiệu rút ví tiền trong túi quần, liếc Thanh Hoành một cái.

-Để tôi mời.

Ngồi bên trái anh là vợ chồng Hình Mẫn, bên phải là Nhã Ca, rồi mới đến Thanh Hoành.

Hình Mẫn thở than:

-Tôi già thật rồi, không theo kịp suy nghĩ của các cô, các cậu.

Tần Tấn gọi đủ các món nướng, khác nhau, còn khuôn cả một thùng bia ra bàn, sau đó mới ném trà vỉ tiền cho Cửu Thiệu. Anh ta chen vào ngồi cạnh Thanh Hoành, mở bốn chai bia, chia đều mỗi người hai chai:

-Lần trước ở quán karaoke chúng ta chưa kịp phân thắng bại, uống tạm hai chai chào mừng nào!

Thanh Hoành cầm một chai bia, lắc nhẹ:

-Tôi thấy anh là điển hình của những người nói dối không chớp mắt đấy. Lần trước rõ ràng anh đã say kìa mà.

-Lần trước tôi không được khoẻ cho lắm. Lần này thì khác, đội chúng tôi từng này người lẽ nào không thắng nổi mình cô? – Tần Tấn bắt đầu khua chân múa tay. – Tôi mà thua tôi xin mang họ của cô.

Thanh Hoành lắc đầu:

-Nhưng tên Chữ Tấn khó nghe lắm.

Vừa dứt lời cô bỗng nghe thấy tiếng hắng giọng khe khẽ của Cửu Thiệu. Ngấm ngấm một lát, cô quyết định vờ như không hay biết phản ứng của anh. Cô cùng Tần Tấn uống một hơi hết sạch hai chai bia, hâm nóng bầu không khí của cả đoàn.

-Uống như vậy không vui chút nào, chi bằng uống giao bôi đi!

Nhã Ca thấp giọng nói với Cửu Thiệu:

-Cậu không định can thiệp thật à? Đây mới chỉ là màn dạo đầu, lát nữa cả đám người này mà đồng loạt chúc bia, chắc chắn cô ấy sẽ không chịu nổi.

Cửu Thiệu đáp:

-Uống bia có sao đâu, tôi thích là được.

Nhã Ca hết cách:

-Được được, coi như tôi chưa nói gì.

-Tần Tấn, tránh ra, không đến lượt anh uống ly giao bôi đầu tiên đâu. – Tiêu Linh cười thật tươi, nói: - Tất cả chúng ta đều biết, trong vụ án lần trước, nếu không nhờ sếp Tiêu ra tay “anh hùng cứu mỹ nhân” thì đâu thể giải quyết nhanh gọn như thế, đúng không?

Thanh Hoành nâng ly, quay sang phía Cửu Thiệu. Anh đâu dễ bị vài câu nói kích động mà nhảy lên “sân khấu” diễn kịch cho mọi người xem. Cô mỉm cười với anh:

-Sếp Tiêu không thích mấy trò tẻ nhạt này đâu, đúng không?

Tuy nói vậy nhưng trong lòng cô thầm cầu nguyện: xin đừng lại đây, đừng lại đây.

Nguyện vọng của cô đã không thành sự thật. Cửu Thiệu cảm ly bia, rồi khỏi chỗ ngồi. Sắc mặt Thanh Hoành lúc này thật sự khó coi. Nhưng không còn cách nào khác, cô đành nhắc chai bia, rót đầy bia cho anh.

Cửu Thiệu chìa tay cho cô vòng tay qua khuỷu tay anh, sau đó anh mới khẽ cúi người, duy trì thế cân bằng với chiều cao của cô. Thanh Hoành tiếp tục động viên bản thân: chỉ một ly thôi mà, rất nhanh thôi, chưa đầy nửa phút.

Cửu Thiệu chậm chậm đưa ly bia lên miệng, ánh mắt anh bình thản lạ lùng, nhưng dường như có sức nóng khủng khiếp, thiêu đốt gương mặt cô. Thanh Hoành cảm thấy bối rối khi bị ánh mắt mờ ám ấy chiếu tướng, rõ ràng cô không làm gì sai, nhưng lại sinh ra cảm giác có tật gậy mình như thể vừa bị bắt quả tang. Cũng may họ đã nhanh chóng uống cạn ly bia ấy.

Cô vội vã ngồi lại và không quên trút giận lên Tần Tấn:

-Tất cả đều tại anh! Đang yên đang lành bắt tôi thì uống, giờ thì hay rồi!

Cô vừa xả giận xong thì di động rung lên. Cô mở di động và đọc tin nhắn của Cửu Thiệu:

“Nếu muốn đổi họ thì em phải đổi thành họ của anh.”

“Vì sao anh không đổi sang họ của em?”

Thanh Hoành ngẫm nghĩ một lát, Tiêu Chử Thanh Hoành hoặc Tiêu Thanh Hoành nghe đều hay cả, nhưng nếu đổi ngược lại thì chẳng ra sao.

Cuối cùng, đàn châu châu cũng bị chủ quán đồ nướng tống khứ về khách sạn. Lúc ngang qua cửa hàng tạp hoá gần đó, mấy anh chàng trong đội điều tra ghé vào mua một đồng mỳ gói. Nhưng cô bé bán hàng không còn tiền lẻ trả lại, thế là tất cả mọi người phải dốc hầu bao, gom tiền lẻ.

Thanh Hoành mở ví, dốc ra mấy đồng xu, bỗng cô nghe thấy tiếng leng keng, một chiếc nhẫn bạc rơi ra khỏi ví tiền, lăn tới bên chân Cửu Thiệu.

Cô thấy anh khom lưng xuống nhặt chiếc nhẫn. Khoảng khắc ấy, cô cảm thấy vô cùng ngán ngấm cho sự đen đủi của mình ngày hôm nay. Tỷ lệ phần trăm của loại đen đủi này chắc cũng hiếm hoi ngang với sét đánh, thế nhưng cô đã lãnh đủ.

Thanh Hoành về phòng tắm gội. Xong xuôi cô ngồi trên giường lau đầu, ngắm nhìn khung cảnh tịch mịch, vắng vẻ xung quanh hồ nước nhân tạo dưới lầu.

Bỗng màn hình di động vụt sáng, chuông rung kéo di động dịch chuyển khỏi vị trí ban đầu. Thanh Hoành bật loa ngoài:

- Có chuyện gì vậy?

Cửu Thiệu đáp:

- Chưa ngủ thì xuống đây đi dạo một lát.

- Em đi ngủ đây, em thay áo ngủ rồi.

Giọng anh lạnh lùng:

- Ăn no lại lăn ra ngủ như thế, toàn bộ năng lượng sẽ chuyển hoá hết thành mỡ bụng.

Thanh Hoành đành chịu thua:

- Được rồi, chờ em thay đồ rồi xuống liền.

Thực ra, cô biết sớm muộn cũng phải đối diện với chuyện này. Không cần suy xét cũng biết Cửu Thiệu chắc chắn không bỏ qua chuyện chiếc nhẫn. Cô đành thay chiếc váy liền có cổ và tay áo sơ mi, rồi xuống dưới bằng cầu thang máy.

Nhưng vừa đến nơi cô đã lập tức thấy hối hận, vì quanh hồ nước nhân tạo cây cối um tùm, muỗi bay nhặng xị. Đám muỗi này cũng thật tệ, bọn chúng chỉ nhắm vào cô mà tấn công, không con nào để ý đến gã “động vật máu lạnh” đi cạnh cô.

Thanh Hoành vỗ chán chê cuối cùng đành bỏ cuộc.

- ...Thôi kệ.

Con đường lát gỗ kéo dài đến tận giữa hồ. Dưới đêm trăng, mặt hồ ánh lên sắc tím đỏ, gợn từng lớp khói sóng mênh mông. Ngay cả ánh sáng hắt ra từ những ngọn đèn đường hình hoa ngọc lan cũng chao òi là lạnh giá, giống hệt vàng trắng cô độc, chênh vênh nơi cuối trời. Thanh Hoành thẫn thờ, nơi đây quả nhiên là “thánh địa” hẹn hò, chỉ có điều, bây giờ chưa phải lúc với họ.

Cô hơi ngẩn đầu, vừa khéo bắt gặp chiếc cổ với đường nét sống động như tạc khắc của anh, “quả táo” thấp thoáng, đôi vết sẹo nhỏ nổi bật trên nước da trắng bóc.

Cô nghĩ, có lẽ cô nên là người mở đầu câu chuyện trước, bằng không cô sẽ phải làm mồi cho lũ muỗi cả đêm nay mất.

Cô hắng giọng, nói:

- Về chuyện chiếc nhẫn, sở dĩ em làm vậy, cái đó, là vì...

Cửu Thiệu cắt ngang sự bối rối của cô:

- Em rất quan tâm đến chuyện đó?

Thanh Hoành sững sờ:

- Sao kia?

- Chuyện chiếc nhẫn ấy. – Cửu Thiệu đút tay vào túi quần, ngoảnh lại nhìn cô. – Chuyện đó là quá khứ, anh sẽ không cân nhắc chọn lựa gì hết.

Thanh Hoành chìa tay ra:

- Anh không ném đi lần nữa đó chứ?

Cửu Thiệu rút chiếc nhẫn trong túi quần, nhẹ nhàng đặt vào tay Thanh Hoành. Lúc mới mua, anh đeo chiếc nhẫn này thường xuyên, kể cả những khi làm thí nghiệm hầu như không tháo ra, vì thế mặt trong của nhẫn đã mòn đi nhiều. Ngày lên đường đi Đức, anh tháo chiếc nhẫn khỏi ngón áp út, rất dễ dàng. Thì ra chiếc nhẫn không còn vừa tay anh nữa.

Thanh Hoành cầm chiếc nhẫn lên, thờ dãi:

- Thương hiệu Tiffany kẻ cũng không tồi, nhưng loại nhẫn này chỉ là đồ trang sức bình dân, nếu có ai cầu hôn em bằng chiếc nhẫn kiểu này, chắc chắn em sẽ không nhận lời.

Cửu Thiệu mỉm cười:

- Anh biết.

Cô thành thật nói:

- Nhưng em cảm thấy rất ngưỡng mộ. Anh giỏi phân tích tâm lý người khác, thử nói xem, sao lại như vậy?

Cửu Thiệu dừng bước, đưa tay lên vuốt tóc cô. Một lúc sau anh mới chậm chậm cúi xuống, chạm khẽ vào môi cô. Dường như cô nghe thấy cả tiếng thờ dãi khe khẽ ngân lên trong cổ họng anh. Ngón tay anh mon man trên những sợi tóc mềm mại của cô. Nụ hôn nhẹ tựa gió, khá bất ngờ và có phần gượng gạo.

Thanh Hoành đặt tay mình lên tay anh, hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền sang cô. Cô trầm nghĩ, con người đúng là vật thể dẫn nhiệt, và thật lạ là anh lại giống người thường đến thế. Anh không phải kì tích, cũng không phải một cỗ máy, anh là người phàm trong chốn nhân gian, là thần linh đã bước xuống tế đàn.

- Hôm đó em vừa đến nhận việc ở Sở, đúng giờ giao ban của anh, nên một đồng nghiệp khác đã phụ trách hướng dẫn em và Nhuế Vân. – Anh nắm tay cô, chậm chậm cất bước. – Lúc ra về, anh liếc qua cửa kính và nhớ mãi cảnh tượng lúc đó.

Ấn tượng của anh về cô khi ấy rất sâu sắc, vì cùng là người mới vào nghề, nhưng Nhuế Vân thì nôn thốc nôn tháo, mặt xanh mặt vàng, trong khi cô hết sức bình tĩnh, như thể hôm đó không phải là lần đầu cô tiếp xúc với công việc này, cô không hề tỏ ra bối ngỡ. Làn da cô toát ra thứ ánh sáng lạnh sắc, mang theo sức sống tràn đầy của tuổi thanh xuân, cảm giác khi ấy thật sống động, rõ nét, mặc dù anh chỉ hơn cô vài tuổi.

Thanh Hoành không hiểu vì sao bỗng dưng anh nhắc đến chuyện này, cô đùa:

- Thì ra anh trúng phải tiếng sét ái tình.

Lúc đó cô đeo khẩu trang, anh không thấy rõ gương mặt cô, họ có phát tín hiệu gì cho nhau được đâu.

Anh siết tay cô thật chặt, rất lâu sau vẫn không thấy anh phản bác lời cô, trái lại, anh thừa nhận:

- Ủ, anh trúng tiếng sét ái tình!

Sau đó anh gặp cô mấy lần vào các buổi tối tăng ca.

Họ cùng chen chân trong thang máy đông người, bóng cô mờ ảo in trên tường kim loại. Anh đã quen với hình bóng cô, trong khi cô không hay biết gì về anh, cũng không biết mối liên hệ giữa anh và ID kia.

- Anh từng nghe đồng nghiệp nhắc về em, nhưng mãi đến hôm đó mới có cơ hội hợp tác. Thật đáng tiếc!

Thanh Hoành đeo nhẫn vào ngón áp út của anh, chiếc nhẫn lớn hơn ngón tay anh, cảm giác thật lỏng lẻo.

- Anh gầy đi nhiều.

Cửu Thiệu tháo nhẫn, ném thẳng xuống hồ, mặt nước chỉ gợn chút xao động, không một thanh âm vang lên. Thanh Hoành nhìn anh:

- Thực ra em muốn nói với anh rằng...

Cửu Thiệu nhìn cô, chờ đợi.

- Thì là... chiếc nhẫn này... Nếu có cơ hội, chắc em sẽ mua một chiếc cho anh.

Anh mỉm cười.

- Nhưng thật ra, đem chiếc nhẫn đó đi sửa lại một chút là anh có thể...

Bị anh đột ngột chiếu tướng bằng ánh mắt lạnh âm độ, Thanh Hoành lập tức đổi giọng:

-Đương nhiên, mua nhẫn mới vẫn hay hơn.

Hôm sau, đội trưởng Hình Mẫn đưa họ lên hồ chứa nước trên núi để thưởng thức các món ăn dân dã.

Mặt trời rực rỡ, mái che trên đầu, từng cơn gió mát mang theo hơi nước thổi tới. Phu nhân của Hình Mẫn và mấy cô gái ngồi một bàn, bàn còn lại dành cho cánh đàn ông.

Thanh Hoành rất thích lạc luyệt, một mình lặng lẽ ngồi bóc lạc. Phu nhân Hình Mẫn thấy vậy cũng bước lại giúp cô một tay.

Lát sau, Nhã Ca và Tiểu Linh sang bàn bên cạnh mời rượu, Thanh Hoành vì phải lái xe nên ngoan ngoãn ngồi yên.

Hình phu nhân mỉm cười nhìn cô:

-Cô rất ít nói, lần đầu nghe anh Mẫn kể về cô, tôi cứ nghĩ cô là một cô gái hoạt bát, hay cười hay nói.

Đó là cách nói giảm nói tránh tế nhị, theo Thanh Hoành, chắc chắn ấn tượng ban đầu của Hình Mẫn về cô phải là: ngang bướng, hống hách.

Thanh Hoành cười, đáp:

-Đội trưởng là người đàn ông tốt.

-Cô cũng thấy vậy à? Gia đình chúng tôi tuy không nghèo khó nhưng cũng không giàu có gì cho cam. Bố mẹ chồng tôi đều là giáo viên trung học, tôi cũng vậy.

Hình phu nhân tươi cười gắp cá cho Thanh Hoành.

-Cô ăn đi. Anh Mẫn đã nỗ lực làm nhân viên quần áo bao nhiêu năm, không ngại khó, ngại khổ. Nhưng tính cách anh ấy khá cứng nhắc, bảo thủ, lại ghét cay ghét đắng cường quyền thế lực.

Với những bình xét về yếu điểm của Hình Mẫn, Thanh Hoành không dám tiếp lời, cô im lặng lắng nghe.

-Tuy áp lực cuộc sống ở các thành phố rất nặng nề, nhưng lại nhiều cơ hội phát triển. Lúc con gái mới chào đời, anh Mẫn bảo phải mua nhà gần trường học trong thành phố nơi anh làm việc, rồi đón con bé lên, cho nó đi học ở đó. Lúc đầu, vì tiền đặt cọc khá nhiều, chúng tôi sợ không gánh nổi khoản lãi vay ngân hàng. Sau đó, giá nhà đất lên cao vùn vụt, không có cách nào trả tiền đặt cọc. Năm nay cháu nhà tôi sắp vào lớp một, nhưng vẫn không xoay đủ tiền. Anh Mẫn thường than thở, không biết rốt cuộc thành phố ấy không giữ được chân anh hay anh không đủ khả năng trụ vững ở đây.

Hình phu nhân khéo léo lái câu chuyện sang một hướng khác:

-Sau này có một thanh niên trẻ tuổi, xuất thân bản hàn nhưng thông minh, tài giỏi muốn thi vào Sở. Anh Mẫn rất yêu mến người đó, muốn giúp cậu ta. Vì anh bảo cậu ấy giống anh thời trẻ.

Thanh Hoành biết trong Sở, Hình Mẫn là người giàu kinh nghiệm, nhưng ông không tốt nghiệp trường nổi tiếng, học lực không cao, lại không giỏi giao thiệp, quan hệ. Vì vậy, vất vả bao năm mới lên được chức đội trưởng. Trong khi đó, Cửu Thiệu chưa đầy ba mươi tuổi đã ở vị trí ngang với ông.

Cô tươi cười, nói:

-Anh chàng mà đội trưởng yêu mến ấy về sau đã không thi đậu vào Sở, vì cậu ta không may bị người có quan hệ là em đây ngăn trở.

Hình phu nhân không đổi sắc mặt, vẫn dịu dàng vỗ vai Thanh Hoành:

-Nhưng tôi cũng nghe nói cô đã rất cố gắng, và được mọi người công nhận.

Thực ra vẫn có người không chịu công nhận năng lực làm việc của cô. Thanh Hoành liếc xéo Cửu Thiệu, đúng lúc anh cũng đang nhìn về phía cô. Thật không may là vị trí cô đang ngồi, cho dù xoay ba trăm sáu mươi độ cũng không thoát khỏi tầm mắt anh, đáng sợ quá!

-Tôi mong cô bỏ quá cho anh Mẫn, đừng để bụng chuyện trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Ám Lát Ma Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Thanh Hoành nâng cốc trà, chạm khẽ với Hình phu nhân:

- Chị ơi, sao chị lại nói vậy! Đội trưởng chưa bao giờ gây khó dễ cho em, chị quá lời rồi, không nghiêm trọng như vậy đâu!

Hình phu nhân thở dài:

- Hồi bằng tuổi cô, anh Mẫn không ứng xử già dặn, chín chắn được như cô bây giờ đâu.

Thanh Hoành nửa đùa nửa thật:

- Chị ơi, tự nhiên chị nói với em bao nhiêu là nhược điểm của đội trưởng như vậy, sau này em biết ăn nói thế nào với anh ấy? Chị khiến cho anh ấy giảm đi bao nhiêu uy phong!

Xong bữa, mọi người nhất loạt rút lui, Hình Mẫn ở nhà nghỉ ngơi, kế hoạch là hôm sau sẽ lái xe thẳng đến cơ quan. Thiếu mất một chiếc xe, mọi người đành phải chen chúc trong mấy xe còn lại, cũng may vừa đủ chỗ.

Chiều đi đã quen đường nên chiều về họ đi rất nhanh. Cậy có xe xịn, vừa ra đường cao tốc, Thanh Hoành đã lao đi vun vút, bỏ xa các xe khác.

Nhã Ca nắm chặt tay vịn, nói:

- Cậu... cậu đi chậm thôi, năm nay tôi chưa mua được cái túi sành điệu nào cả, tôi phải sở hữu một cái mới cam tâm ra đi.

Họ đi được chừng nửa đường thì dòng xe phía trước bỗng đột ngột giảm tốc độ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cả một đại đội cảnh sát giao thông bắt đầu chặn đường kiểm tra, xe của Thanh Hoành là chiếc cuối cùng được lưu thông bình thường.

- Cậu xem, chạy xe nhanh có cái lợi của nó, họ lái chậm như vậy thì còn xếp hàng dài chờ kiểm tra.

Họ dừng chân nghỉ ngơi chờ hơn chục phút mà mấy xe phía sau vẫn chưa đuổi kịp, hẳn là đã bị giữ lại kiểm tra. Nhã Ca tò mò gọi điện cho Tần Tần mới biết, dọc đường đi còn có cả cảnh sát phòng chống bạo động làm nhiệm vụ. Nhã Ca ngạc nhiên hỏi:

- Gần đây có tội phạm nào trốn thoát, đang bị truy nã không?

Thanh Hoành ngẫm nghĩ một lúc đáp:

- ... Làm gì có. Tôi nghĩ là không có.

Dù vậy, Thanh Hoành vẫn lái xe về thành phố đúng dự kiến. Cô thả đồng nghiệp ở các địa điểm thuận tiện bắt xe, rồi mới về nhà.

Cô mở máy tính, định kiểm tra xem dạo này có tội phạm nào bị truy nã không, thì thấy nick Doãn Luy sáng đèn, anh ta gửi tin nhắn cho cô:

“Thời buổi này làm gì cũng khó khăn, mở công ty du lịch cũng không được yên. Giám đốc Sở của cô đích thân đưa cả một đội quân đến khám xét công ty tôi.”

Nhà họ Tạ có cổ phần trong công ty vận tải biển. Tạ Doãn Thiệu cho em trai mình quản lý một công ty du lịch nhỏ, gọi là tìm một công việc tử tế cho anh ta làm.

Thanh Hoành cũng rất ngạc nhiên:

“Vì sao thế?”

“Ai mà biết được! Họ kiểm tra danh sách các đoàn du lịch gần đây của công ty tôi, sau đó bỏ đi không thèm nói lời nào.”

Thanh Hoành gõ chữ nhanh như bắn:

“Gần đây có tour du lịch nào hay ho không? Năm nay tôi còn nhiều ngày nghỉ chưa dùng hết.”

Nếu cộng cả năm ngoái và năm nay thì cô còn khoảng nửa tháng nghỉ phép.

“Dạo này không phải mùa du lịch, nên chỉ có cưỡi du thuyền Đông Thái Bình Dương là được thôi.”

“Nhưng tôi đã cưỡi du thuyền ấy ba lần rồi.”

Doãn Luy cười nhạo:

“Bây giờ cô biết cuộc đời nhàm chán đến thế nào rồi chứ?”

“Muốn hết nhàm chán thì phải tự tìm niềm vui thôi.”

“Cô nói giống hệt anh trai tôi. Có điều anh ấy đang lâm vào tình cảnh của những người ở tuổi trung niên: bụng phệ, đầu hói.”

Thanh Hoành không muốn gia nhập đội ngũ những người hay nói xấu Tạ Doãn Thiệu nữa. Có lần, cô từng vào hùa với Doãn Luy nói xấu anh ta trên mạng, bị anh ta bắt gặp, cô đã xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, đành lắp liếm vài câu rồi vội vã tắt máy tính.

Cô đang mãi mê tìm kiếm tư liệu thì nhận được điện thoại của Cừ Thiệu:

- Anh đang ở gần nhà em, có tiện đi ăn tối không?
- Bây giờ ăn tối thì hơi sớm.

Thanh Hoành kẹp điện thoại bên má.

- Em đang định đi tập thể hình, anh đi cùng không?

Chạy trên máy chạy thể dục một hồi thì mồ hôi đầm đìa, Thanh Hoành vừa lấy khăn lau mồ hôi vừa nhìn đồng hồ:

- Vẫn còn sớm lắm, hay chúng ta chơi một ván bowling nhé. Ai thua người đó trả tiền ăn tối.

Cừ Thiệu tươi cười:

- Thế thì em sẽ phải mời anh ăn tối suốt thôi.
- Này này, sao anh biết chắc em sẽ thua?
- Chưa bao giờ anh mong được thua như bây giờ.

Thanh Hoành thoáng ngạc nhiên, cô quay lại ngắm nhìn sống mũi cao thẳng tắp của anh.

- Chờ đến khi có kết quả chúng ta hãy tiếp tục thảo luận vấn đề này.

Kết quả là giữa buổi thi đấu, Cừ Thiệu nhận được một cuộc điện thoại, sau đó anh mất tập trung, mấy lần để bóng lăn ra ngoài đường biên.

Thanh Hoành thừa dịp xoay chuyển tình thế, cô càng chơi càng hay, cuối cùng giành thắng lợi thuyết phục.

- Thấy chưa thấy chưa, ai bảo anh nhất định sẽ thắng nào? Mà khi nãy ai gọi điện cho anh vậy?

Cừ Thiệu đưa tay lên vuốt tóc cô:

- Không ai cả, đi thôi, phải ăn đã, anh đói bụng rồi.

Anh không muốn nói cô cũng không nài ép. Họ đến quán Kim Long Hiên ở gần đó ăn tối. Trong lúc chờ đồ ăn, Thanh Hoành lau bầu:

- Lần trước anh mời Nhã Ca đến nhà hàng sang trọng, còn em thì đưa đến quán ăn bình dân này, thật chẳng có thành ý gì cả.

Cừ Thiệu cười bảo:

- Em có thích đồ ăn chỗ ấy đâu. Cũng không thích bầu không khí ở đó, sao đột nhiên lại nhắc đến?
- Đôi lúc người ta cũng phải vờ tỏ ra ngốc nghếch, anh thông minh thế mà không biết điều này sao? – Thanh Hoành gấp thức ăn cho anh. - Vì thế khi em nói muốn đến nhà hàng sang trọng dùng bữa thì anh nên hứa đưa em đến đó, không nên vạch trần sự thật rằng em vốn không ưa chỗ đó, cho dù nếu anh có nhỡ ý, em cũng không đi.

Cừ Thiệu cảm thấy đúng là hết cách:

- Vâng, vâng, em nói đúng cả, những điều phi lý cũng bị em nói thành cho có lý.
- Một điều nữa, em cảm thấy Hình phu nhân quả là người rất giỏi ăn nói. Hôm nay chị ấy nói với em rất nhiều chuyện về đội trưởng, khiến em hầu như không còn ác cảm với ông ấy nữa.

Thanh Hoành quan sát biểu cảm của anh:

- Anh muốn nói gì thì nói đi, đừng cố nhịn.

- ... Khi này em bảo người thông minh phải biết giả ngốc.
- Nhưng người thông minh cũng cần biết quan sát người khác khi nói chuyện.
- Những lời chị ấy nói chính là những lời đội trưởng muốn nói với em. Nếu không có sự đồng ý của anh ấy, chị ấy không tự nhiên nói chuyện với em như thế đâu.
- Nào, vậy chúng ta hãy cạ ly vì suy đoán sắc bén đó của anh.

Cánh tay Thanh Hoành bỗng nhiên run rẩy, cốc sữa đậu nành sóng sánh trào ra ngoài, rớt cả vào áo sơ mi của Cửu Thiệu. Thanh Hoành vội xin lỗi:

- Xin lỗi, áo của anh chắc là rất đắt tiền, bây giờ về nhà em giặt thì có sạch được vết bẩn không.

Rõ ràng cô cố ý, nhưng cô đã xin lỗi đâu ra đấy nên anh không muốn lật tẩy trò đùa của cô.

Thanh Hoành đoán anh chưa hiểu ý đồ của cô, nên tiếp tục diễn kịch. Cô ân cần đem áo của anh đi giặt, còn chủ động đề nghị anh đi tắm cho sạch. Cửu Thiệu nhìn cô bằng ánh mắt đầy nghi hoặc. Anh không thể suy nghĩ trong sáng trong tình huống này.

Khi nghe thấy tiếng xả nước trong nhà vệ sinh, Thanh Hoành rút điện thoại của anh ra, mở màn hình, nhập mật mã. Mật mã của anh là gì nhỉ? Cô nhập ngày sinh của anh, rồi đổi thành ngày sinh của mình, nhưng đều không đúng. Sau đó cô nhập mã số của anh và của cô ở cơ quan, cũng không đúng.

Sau khi nhập hơn mười dãy số không chính xác, cô bực mình gõ 1234, màn hình được mở khóa.

Cô lẳng lặng mở danh sách các cuộc gọi đến, thì thấy cuộc gọi gần nhất là của giám đốc Lăng Trác Viễn. Cô lại mở thư mục tin nhắn thì thấy ông Lăng gửi cho Cửu Thiệu

mốc thời gian: “Tám giờ tối thứ Sáu tuần sau.”

Cô trả điện thoại của anh về vị trí cũ, ngồi xếp bằng trên sofa ngắm ngời miên man. Rốt cuộc tin nhắn ấy có ý nghĩa gì? Có một điều rất rõ ràng là, Cửu Thiệu không muốn nói với cô về chuyện này, anh đã xếp cô ra ngoài.

Cửu Thiệu ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy cô đang ngồi suy nghĩ rất lung trên sofa. Anh lại gần, ngồi xuống, vuốt tóc cô:

- Sao thế?
- Em đang nghĩ về cú điện thoại của anh. Đáng lẽ anh sẽ thắng dễ dàng trong trận bowling ấy.
- Ra là chuyện này.

Cửu Thiệu cười, bảo:

- Không có gì đâu, và lại em thắng thì anh càng nên vui mừng mới phải.
- Thật không? – Thanh Hoành nhìn anh đầy hồ nghi, cô chìa tay ra: - Đưa điện thoại của anh cho em kiểm tra cuộc gọi vừa đến. Biết đâu là nhân tình của anh gọi thì sao?

Đây là lần thứ hai trong ngày Cửu Thiệu cảm thấy dờ khóc dờ cười:

- Không phải thật mà.

Thanh Hoành chủ động cầm di động của anh.

- Mật mã bao nhiêu?

Anh nhìn cô, rõ ràng cô đang giận dỗi vô cớ, nhưng anh không hề bực mình, trái lại anh cảm thấy rất vui. Anh tìm đến môi cô, hôn cô nồng nhiệt. Thanh Hoành giật mình, vội chống chế:

- Em ra nhiều mồ hôi lắm, còn chưa tắm đây này.
- Không sao.
- Anh là người mắc bệnh ưa sạch sẽ đấy, anh quên rồi à?

Đúng lúc đó, điện thoại của Cửu Thiệu đổ chuông, cô ngó thấy tên Lăng Trác Viễn hiện trên màn hình.

Về mặt Cửu Thiệu bỗng trở nên căng thẳng lạ lùng, anh nhấc điện thoại, nhưng không ấn nút nghe ngay mà bảo cô:

- Anh ra ngoài nghe điện thoại.

Anh ra ban công, kéo cửa kính lại, Thanh Hoành còn nghe thấy tiếng chót khóa. Sau đó, anh mới nhận điện thoại.

Cửa kính kéo ngoài ban công là loại cửa cách âm rất tốt, dù cô có áp tai vào cửa cũng không nghe thấy. Thanh Hoành thầm nghĩ, quả nhiên anh không muốn cô biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng rốt cuộc là chuyện gì, vì sao anh phải giấu cô?

Nghe xong cuộc điện thoại ấy anh lấy cớ có việc phải đi ngay.

Thanh Hoành không sao “tiêu hóa” nổi chuyện này, cô gọi lại cho Doãn Luy, bảo anh ta gửi cho cô toàn bộ tài liệu mà giám đốc Lăng đòi kiểm tra. Cô xem qua thì thấy đều là lịch trình của các đoàn du lịch gần đây. Có khoảng hơn hai mươi đoàn, và không có gì đặc biệt.

Cô bắt đầu kiểm tra chi tiết từng tài liệu một. Cuối cùng cũng tìm ra một chút tin tức hữu ích, du thuyền Đông Thái Bình Dương sẽ khởi hành vào lúc tám giờ tối thứ Sáu tuần sau. Hành trình của con tàu này cô đã thực nằm lòng vì đã đi ba lần. Tàu xuất phát từ bến cảng thành phố, ngang qua các nước Nhật Bản và Hàn Quốc, hành trình kéo dài năm ngày bốn đêm.

Thanh Hoành nghĩ mãi không ra vấn đề, đành gọi điện cho Cửu Thiệu. Chắc chắn anh biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh không muốn nói. Nếu cứ cố tìm cách “mời” thông tin từ anh, chắc chắn cô sẽ bị anh lật tẩy, và như thế cô sẽ khó mà thực hiện được các hành động tiếp theo.

Cô trầm trồ hồi lâu, quyết định đánh cược một phen, bấm nút gọi.

Chuông reo chừng bảy, tám lượt anh mới nhấc máy, đầu bên kia hoàn toàn yên tĩnh, hẳn là anh đã tìm ra một chỗ vắng vẻ nào đó để nghe điện.

Thanh Hoành “phủ đầu”:

- Em gọi để kiểm tra, anh đang ở đâu?

Cửu Thiệu thoáng ngạc nhiên, giọng anh mang theo ý cười:

- Sao em trẻ con vậy? Anh đối phó với em còn không nổi, lấy đâu ra tâm sức trêu hoa ghẹo nguyệt.

Tốt lắm, khởi đầu như vậy xem như đã thành công. Thanh Hoành giả giọng độ lượng, khoan dung:

- Thôi được, lần này tha cho anh, nhưng thứ Sáu tuần sau anh phải đưa em đi chơi.

- Thứ Sáu tuần sau anh đi huấn luyện ở các tỉnh, tuần sau nữa được không?

- Ừ... thế cũng được.

Thanh Hoành bấm nút kết thúc cuộc gọi một cách dứt khoát, không thương tiếc, khiến Cửu Thiệu ở đầu bên kia ngẩn ngơ mất một lúc.

Sáng hôm sau, lúc đến cơ quan, Thanh Hoành không thấy giám đốc Lăng đâu cả, Cửu Thiệu cũng lặn mất tăm.

Cô lai vãng một hồi quanh phòng làm việc của đội điều tra nhưng không thu được kết quả gì, định quay lên tầng trên thì va vào Tần Tấn đang hót hải đi đầu đó. Tần Tấn nhăn mặt, diễn vẻ đau đớn, thờ ơ hét ra:

- Cô... cô... đồ hay gây chuyện!

Thanh Hoành lờ bít ký tên ra, giọng dọa nạt anh ta:

- Được, đã thế tôi sẽ giết người diệt khẩu, để khỏi phải lo hậu họa.

Tần Tấn bật cười:

- Không trêu cô nữa, tôi phải đi lấy hộ chiếu giúp giám đốc Lăng và mọi người đây.

- Hộ chiếu?

Thanh Hoành thoáng sững sờ.

- Lấy về cho tôi xem với.

- Cô xem làm gì?

- Tôi muốn xem giám đốc Lăng trong hộ chiếu có đẹp trai như ngoài đời không. Nếu có cả ảnh của Cửu Thiệu thì càng hay.

Tần Tấn cười, bảo:

- Ảnh cậu ta trong các giấy tờ rất đẹp trai, mà sau này nếu muốn cô có thể trực tiếp đến tìm cậu ta mà ngắm. Thôi, tôi vội lắm, tôi phải đi đây.

Đến tìm anh ấy để ngắm ư?

Sao cô lại có cảm giác kì lạ khi nghe câu này nhỉ?

Nhưng việc quan trọng trước mắt không phải ngắm anh mà là: vì sao họ cần hộ chiếu? Theo quy định, cơ quan sẽ giữ hộ chiếu của họ, nếu muốn ra nước ngoài du lịch họ phải xin phép từ trước đó rất lâu, không có chuyện gấp gáp như thế này. Và rõ ràng chuyến tàu Đông Thái Bình Dương xuất phát vào lúc tám giờ tối thứ Sáu tuần này có mối liên hệ gì đó với việc xin cấp hộ chiếu của họ.

Xấu chuỗi hàng loạt mốc thời gian lại với nhau, cô lơ mơ nhận ra nguyên nhân của toàn bộ sự việc: kiểm tra tài liệu của văn phòng du lịch, xin cấp hộ chiếu, du thuyền Đông Thái Bình Dương, kiểm tra đột xuất trên đường cao tốc, Cửu Thiệu không muốn cô nghe cuộc điện thoại của anh và giám đốc Lăng. Chắc chắn chuyện này có liên quan đến cô, và với tình hình nghiêm trọng như hiện nay, thì chỉ có một đáp án duy nhất.

Đó là: Âm Hoa. Thanh Hoành lập tức gọi cho Doãn Luy:

- Du thuyền Đông Thái Bình Dương còn phòng không?

- Sao thế? Cô muốn đi à? Tất nhiên là hết chỗ rồi, thứ Sáu tuần này đã khởi hành, làm gì có chuyện bây giờ vẫn có chỗ trống!

- Có thể tìm cách dành cho tôi một chỗ không? Tôi đồng ý trả gấp mười lần.

- ... Thôi được, nếu cô thích đến vậy tôi sẽ nhường chỗ của tôi cho cô. Phòng VIP trên khoang hạng sang, có thể thấy toàn cảnh đấy nhé! Hôm nay là ngày cuối cùng để xin visa, cô phải đến ngay mới kịp.

Thanh Hoành lập tức về nhà lấy hộ chiếu đi làm thủ tục.

Việc tiếp theo là xin nghỉ phép. Dù năm nay cô vẫn còn nửa tháng phép, nhưng nếu đột ngột xin nghỉ thế này mà bị phát hiện ý đồ, thì dù cô đã trả một khoản không nhỏ cho khoang hạng sang, cơ quan cũng không cho cô nghỉ phép.

Thanh Hoành khôn khéo xin xỏ cấp trên trực tiếp của mình, sau đó chờ đến thứ Ba, sẽ đến văn phòng của giám đốc Lăng xin nghỉ phép với lí do là đi du lịch. Có lẽ vì phải tập trung toàn bộ tinh lực cho sự vụ quan trọng trước mắt, giám đốc Lăng ký duyệt ngay đơn xin nghỉ phép của cô mà không hỏi han gì. Cô cũng khéo léo xin nghỉ từ thứ Tư, để tránh bị nghi ngờ.

Cửu Thiệu biết tin cô xin nghỉ phép ngay sau đó, buổi tối anh đến đón cô đi ăn, đồng thời giúp cô thu dọn hành lý. Quần áo của cô nhét đầy chiếc vali năm tấc hai mươi inch. Anh ngạc nhiên hỏi:

- Em đi chơi xa hay sao mà mang nhiều đồ vậy?

Thanh Hoành ngồi chễm chệ trên giường, chỉ huy anh tiếp tục lao động:

- Em đi du lịch. À, đúng rồi, cái váy đen đó cũng mang theo.

Cửu Thiệu nhìn cô:

- Trang điểm cầu kì như thế, em định làm gì vậy?

- Người đẹp vì lụa, đương nhiên phải ăn mặc chải chuốt trang điểm cầu kỳ rồi!

Cửu Thiệu dè cô xuống:

- Sau đó thì sao?

Thanh Hoành lẩn lộn vùng thoát:

- Đừng làm thế, em nhột. Dĩ nhiên là đi “săn” mỹ nam rồi.

Anh cọ mũi vào mũi cô, nhìn cô dăm dăm:

- Mỹ nam nào thế?

- Anh đoán thử xem. Anh vẫn được tiếng là nhìn thấu tâm can em mà!

Cửu Thiệu nhìn cô hồi lâu, anh buộc phải thừa nhận năng lực phán đoán của mình đã mất “lĩnh nghiệm” với cô:

- Anh không đoán ra. Cuối tháng này là sinh nhật anh, em định tạo niềm vui bất ngờ to lớn với anh đấy à?

Cô cười, đáp:

- Em sẽ tự tay tết một chiếc nơ bướm tặng anh, thế nào?

Cửu Thiệu ngắm mãi chiếc cổ trắng ngần của cô, do dự hồi lâu không biết nên đặt môi vào vị trí nào. Sau cùng, anh nhìn cô trân trân:

- Ủ, anh chờ.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: ĐÊM TRƯỜNG

Thanh Hoành mua vé tàu hỏa theo kế hoạch đã định, cô nói dối rằng sẽ thực hiện một chuyến “du lịch tâm linh” đến Tây Tạng. Cửu Thiệu cười ngặt:

- Du lịch Tây Tạng mà mang theo bao nhiêu áo cộc tay như vậy? Em muốn bị thiếu cháy sao? Lại còn “du lịch tâm linh” nữa, đầu óc em có vấn đề à?

Thanh Hoành xòe tay, nhún vai:

- Anh bạn nên em đành đi một mình.

Cửu Thiệu kéo tay cô, nhẹ nhàng đặt lên đùi anh, một lúc lâu sau anh nói:

- Cũng được, anh bạn huấn luyện liên miên năm ngày, trong khoảng thời gian này anh không được liên lạc với bên ngoài. Chờ khi em từ Tây Tạng quay về, cũng là lúc đợt huấn luyện kết thúc. Anh... không, không có gì.

Anh ngáp ngừng.

Thanh Hoành nhìn anh, cô cảm nhận rõ nỗi bất an trong lòng anh. Thực ra cô có thể đoán được, bởi vì đối thủ lần này của anh là Âm Hoa. Tên tội phạm thông minh, xảo quyệt và trẻ tuổi nhất trong lịch sử. Anh không nắm chắc phần thắng.

Cô đứng dậy, đặt tay lên vai anh, mát xa cho anh:

- Cứng nhắc à! Cổ anh có vấn đề gì không? Hay để em giã vài cái cho gân cốt mềm ra nhé.

- Thôi khỏi, anh sợ trọng lượng cơ thể em đè gãy lưng anh.

Cửu Thiệu xấn tay áo, vật cô xuống tấm thảm nền bằng lông cừu:

- Để anh.

Thanh Hoành khua chân múa tay vẫy vùng:

- Đứng, đứng, có lòng là được rồi!

Bỗng hộp chuông điện tử ngoài cửa vang lên, cánh cửa tự động mở ra, Thanh Hoành đẩy mạnh Cửu Thiệu, không may đầu cô va vào bàn uống nước, cô đau điếng không thốt nên lời.

Cửu Thiệu vừa xoa đầu cô vừa nhìn ra ngoài cửa:

- Em không sao chứ?

Di Trần xách túi lớn túi nhỏ bước vào phòng, hồ hởi hỏi han.

- Bạn của cháu à Thanh Hoành? Ôi, xin lỗi cháu nhé, Hoành bắt nạt cháu đấy à? Có bị thương ở đâu không?

Người bị thương là cô kia mà! Thanh Hoành khó nhọc đứng lên, ngồi bên bàn uống nước:

- Muốn như vậy mà đi vẫn tới.

Di Trần đặt túi đồ xuống:

- Di vừa đi dự đám cưới con gái một người bạn, tiện đường ghé thăm cháu.

Di Trần quan sát Cừ Thiều một lát, vui mừng phần khởi, nói:

- Được lắm, được lắm!

Thanh Hoành đứng lên giới thiệu:

- Đây là di Trần, người chăm sóc em từ nhỏ đến lớn. Còn đây là anh Cừ Thiều.

Cừ Thiều đứng thẳng, trịnh trọng cúi người chào:

- Cháu chào dì!

Di Trần nắm tay Cừ Thiều và bắt đầu công cuộc điều tra lý lịch. Di hỏi hết lượt mức lương, cấp bậc, chức vụ, họ mạc nhà anh, xong xuôi thì tỏ ra rất hài lòng, di niềm nở vỗ tay anh, nói:

- Thanh Hoành không biết chăm sóc bản thân đâu, sau này nhờ cháu cả.

Cừ Thiều trả lời ngắn gọn, dứt khoát:

- Vâng!

- Di nấu cho hai đĩa nôi canh rồi đi ngay, không mất nhiều thời gian đâu.

Di Trần nhanh nhẹn rửa sạch nôi điện, cho nguyên liệu vào và cắm điện.

- Xong rồi, cháu nhớ phải uống canh đấy.

Sau khi tiễn di Trần ra về, Thanh Hoành sờ tay lên đầu:

- Đau chết mất.

Cừ Thiều phì cười:

- Không khéo thành cô ngốc mất!

Anh vuốt ve mái tóc cô. Chuông điện thoại reo vang, anh cầm máy lên nghe, chỉ ậm ừ đáp lại vài tiếng không rõ ràng rồi tắt máy.

- Giám đốc Lăng gọi, có cuộc họp đột xuất, anh phải đi ngay.

- Những ngày vừa qua anh đã bận rộn như thế, hết giờ làm vẫn bị gọi đi họp sao?

- Ừ, đúng là rất bận.

Ra đến cửa anh ngoảnh đầu căn dặn:

- Nghi ngơi sớm đi, ngày mai anh không tiễn em được, anh xin lỗi.

Thanh Hoành cười đáp:

- Không sao.

Cô đang cầu mong anh không rảnh để tiễn cô, nếu không cô sẽ phải lên tàu đến ga nào đó rồi mới quay về được.

Cừ Thiều vừa đi khỏi, cô liền nhận được điện thoại của khách sạn nơi cô đặt phòng. Cô đã đặt phòng khách sạn gần bến cảng, quyết định dành mấy ngày trước khi lên đường nghiên cứu toàn bộ danh sách du khách của tàu Đông Thái Bình Dương.

Chớp mắt đã đến tối thứ sáu. Thanh Hoành lên tàu sớm hơn 20 phút. Cảnh đầu tiên lọt vào mắt khi cô vừa vào trong khoang là chiếc đèn lồng chạm gỗ lung linh, bắt mắt treo chính giữa đại sảnh, tiếp theo, cách vài bước lại có một cây đèn treo tường bằng kim loại, chế tác theo phong cách cổ điển, sang trọng, thắm trải nền màu đỏ tươi, rực rỡ.

Đây là lần thứ tư Thanh Hoành đi trên du thuyền này. Cô vừa bước vào đại sảnh nhân viên phục vụ lập tức xăm xấn chạy ra gắn mác lên hành lý của cô, xếp lên xe đẩy và kéo vào phòng.

Người quản lý khu vực đại sảnh kiểm tra lại thông tin cá nhân của cô, sau đó cô ký tên vào sổ danh sách du khách. Cô đang đứng ở vị trí mà mọi khách du lịch lên tàu Đông Thái Bình Dương đều phải đi qua, rất thuận tiện để quan sát. Khi chỉ còn cách giờ tàu chạy chừng mười phút, cô thấy giám đốc Lăng xách hành lý, mặc comple, đeo cà vạt bước vào đại sảnh. Giám đốc Lăng là một người đàn ông đạo mạo, đường bệ, sống mũi cao và thẳng tắp, nước da màu đồng khỏe khoắn, chỉ có điều tóc mai của ông đã bạc trắng.

Ông vừa ngẩng lên liền trông thấy Thanh Hoành đứng đó, đón lấy cốc sinh tố thanh long chanh từ tay nhân viên phục vụ. Ông bước thẳng về phía cô.

- Sao cháu lại ở đây?

Giọng ông nghiêm khắc.

Thanh Hoành vội đẩy cốc sinh tố về phía ông:

- Chú Lăng, cốc sinh tố này vừa mới xay xong chú uống đi cho đỡ khát.

Lăng Trác Viễn chẳng thèm để ý đến anh chàng phục vụ đang chờ xách hành lý vào phòng cho ông. Ông nghiêm giọng nói với Thanh Hoành:

- Ai đã báo tin cho cháu? Sao cháu biết được chuyện này?

Thanh Hoành diễn vẻ ngỡ ngàng, vô tội:

- Không ai cả ... cháu tình cờ đi du lịch thôi mà ... Chú Lăng, các chú đang làm nhiệm vụ sao?

Lăng Trác Viễn chỉ vào cô

- Chú sẽ nói chuyện với cháu sau.

Anh chàng nhân viên lễ tân ngập ngừng xen vào:

- Thưa ông, hành lý của ông...

Lăng Trác Viễn đưa va li cho anh ta:

- Xin lỗi tôi không để ý.

Anh chàng kia vội đáp lại:

- Không sao, không sao.

Thanh Hoành biết phán đoán của mình là chính xác, cô bèn về phòng. Nếu cô nán lại đại sảnh, rất có thể sẽ khiến giám đốc Lăng nổi cơn thịnh nộ. Cô quẹt thẻ, mở cửa vào phòng, hành lý đã được đưa đến, nằm ngay ngắn trên lối đi ngăn giữa nhà vệ sinh và tủ chứa đồ.

Phòng của Doãn Luy nằm trên khoang hạng sang, trong phòng có cả gian tiếp khách, trên bàn bày sẵn đĩa hoa quả chưa bóc màng bọc, kẹo sô cô la làm thủ công và lọ hoa tiên khách lai màu phấn hồng.

Thanh Hoành bước tới, kéo cửa kính ngăn cách phòng khách với ban công, gió biển ào ạt thổi tới, mang theo hương vị mặn mòi, nồng nồng của biển.

Cô xoa má trầm nghĩ, chờ đợi mãi, cuối cùng cũng gặp Ám Hoa.

Ngày đầu của hành trình không có hoạt động gì đặc biệt, chỉ có tiệc buffet với các món hải sản đơn giản.

Thanh Hoành thay một chiếc váy giản dị màu đen, trang điểm nhẹ nhàng, búi cao tóc, sau đó tới nhà ăn. Cô đã xem bảng danh sách du khách, trong đó phân nửa số phòng trên tàu được đặt bởi một người, Nhưng vì có việc đột xuất, người này không thể tham gia chuyến du lịch này. Thanh Hoành thuộc lòng tất cả họ tên, tuổi tác và bút tích của những hành khách còn lại.

Người đầu tiên cô chạm mặt trong nhà ăn là Hình Mặc. Trông thấy cô, ông chỉ khẽ gật đầu, rồi so vai đi thẳng. Xem ra giám đốc Lăng đã thông báo với họ về sự xuất hiện đột ngột của cô.

Nhà ăn rộng lớn nhưng chỉ có duy nhất chiếc bàn ở góc phía đông là có người ngồi, đó là 5 người đàn ông, trong đó có bốn người già và một thanh niên. Cô lẳng lặng nhớ lại, đó là những vị khách đến từ thành phố lân cận, chàng trai trẻ tên Thẩm Dật, tầm tuổi Cừ Thiều.

Anh ta rất điển trai, tuấn tú, đường nét trên gương mặt sống động như khắc tạc, trông anh ta rất giống con lai. Thanh Hoành đang mải mê phân tích, đánh giá, chợt sau lưng có người lên tiếng, hỏi:

- Thưa cô, cô muốn uống rượu gì?

Giọng người đó trầm ấm, đầy hấp dẫn.

Thanh Hoành quay lại, liền trông thấy Cừ Thiều đang đứng sau quầy bar, anh mặc bộ đồng phục áo gi-lê, ngực áo cài mã số, dáng vẻ lịch thiệp, lễ độ. Rõ ràng anh đang cười, lúm đồng tiền rất sâu, nhưng không hiểu sao cô không cảm nhận được sự vui vẻ trên gương mặt anh, đó chỉ là hoạt động cơ học của cơ mặt mà anh cố kéo giãn, tạo ra thứ biểu cảm giả tạo.

Biểu cảm ấy cô từng chứng kiến một lần và đây là lần thứ hai.

Thanh Hoành đáp:

- Mojito, cảm ơn!

Cửa Thiều bắt đầu pha chế, động tác của anh rất thuần thục, điêu luyện. Nếu không biết tường tận ngọn ngành sự việc, cô sẽ cho rằng anh đích thị là một nhân viên pha chế rượu chuyên nghiệp. Cô chợt nhớ, có người từng nói, anh là chuyên gia sáng tạo những kỳ tích.

- Một ly Mojito, mời thưởng thức!

Anh đặt ly rượu lên quầy bar, khẽ đẩy về phía trước.

Thanh Hoành rút tiền trong túi xách, đặt vào khay đồ trên quầy bar, nâng ly, nhấp một ngụm, và cau mày, đây đâu phải Mojito, rõ ràng là nước chanh ép pha bạc hà.

- Hương vị chính của Mojito là rượu Rum, còn thức nước này của anh...

Cô mới nói được nửa câu thì thấy Thẩm Dật từ góc phòng đứng lên, sải bước tới quầy bar, khẽ nói:

- Cho tôi một ly Campari, cảm ơn!

Ở khoảng cách gần cô mới có dịp quan sát anh ta tỉ mỉ. Anh ta cao khoảng 1m80, tóc dài chớm trùm vai, màu tóc đen như mun, mặc vest màu tối sẫm, áo sơ mi màu lam nhạt kẻ sọc nhỏ, giày da bóng lộn, bước đi thanh thoát, tao nhã, giống hệt dáng đi của họ nhà mèo.

Anh ta ngoảnh sang nhìn cô, mỉm cười:

- Thời tiết hôm nay không được đẹp cho lắm, không biết ngày mai có khá hơn không?

Cô tươi cười đáp lại:

- Có lẽ sẽ khá hơn.

Thẩm Dật mỉm cười với cô, khoe môi anh ta dường như công bẩm sinh. Anh ta úp tay lên quầy bar, ngón tay anh ta dài và khỏe khoắn, ngón cái đeo một chiếc nhẫn hình đầu lâu.

- Cô đi du lịch một mình sao?

- Đúng vậy.

- Tôi xin tự giới thiệu, tên tôi là Thẩm Dật, bốn ông già ở đằng kia là các cậu của tôi. Nhân dịp được nghỉ dài ngày, tôi đưa họ đi du lịch cho vui.

- Anh thật có hiếu.

- Ly Campari của anh!

Cửa Thiều đặt ly rượu lên bàn, nụ cười giương gao của anh khi nãy tắt hẳn, anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, rồi quay sang Thẩm Dật:

- Anh muốn uống gì nữa không?

- À, không, các cậu của tôi không quen uống rượu Tây.

Anh ta cầm cốc rượu, hơi cúi người chào Thanh Hoành:

- Gặp cô sau.

Thanh Hoành lẩm bẩm:

- Người này từng sống ở nước ngoài.

Ám Hoa cũng từng sống ở nước ngoài.

Cửa Thiều khẽ chớp mắt:

- Em sẽ biết tay anh!

Sợ quá đi! Thanh Hoành lắc lắc ly rượu.

- Này anh, tôi là du khách đây, xin anh nói năng lễ độ một chút.

Lúc này, hành khách bắt đầu kéo đến nhà ăn nườm nượp.

Cô để ý đến một cô gái ăn mặc sang trọng trong đám đông, cô ta khoác tay bạn trai, đi thẳng đến quầy bar.

Theo quan điểm thẩm mỹ của Thanh Hoành thì cô gái này đích thị là một mỹ nữ, không sai vào đâu được. Lúc lại gần cô mới đoán ra tuổi tác của cô ta. Có lẽ cô ta không trẻ như vẻ ngoài, hẳn đã ngoài ba mươi, ánh mắt nhuốm vẻ từng trải, hòa lẫn vẻ lạnh lợi, hiêu kỳ của thiếu nữ.

Cô ta yêu kiều tựa lưng vào quầy bar, ánh mắt đưa tình dòn về phía Cửu Thiệu:

- Này anh chàng đẹp trai, theo anh, tôi nên uống rượu gì?

Cửu Thiệu khẽ cúi người chào khách, trả lời bằng thứ giọng êm ru:

- Jerez Xeres, ánh nắng Tây Ban Nha, rất hợp với cô.

Cô gái bỗng cười nghiêng ngả.

- Anh thật khéo ăn nói.

Thanh Hoành nhìn họ đầy hồ nghi. Cửu Thiệu vừa pha chế rượu vừa chuyện trò với cô gái, anh tếu táo pha trò, chọc cô ta cười mãi. Anh luôn mỉm cười khi trò chuyện với cô ta, đó là vẻ mặt xu nịnh khách hàng rất chuyên nghiệp, không quá lộ liễu. Bạn trai của cô gái nhìn anh bằng ánh mắt đầy thù địch và cảnh giác, Thanh Hoành thầm nghĩ, đáng sợ quá! Chắc hẳn anh là một người đa nhân cách! Bởi vì không ai có thể nhập vai xuất thần, tự nhiên như thế.

Sau cùng, cô gái kia lôi ra trong túi xách một tờ ngân phiếu đã cộp dấu đỏ, ghi một con số vào đó, rồi kẹp tờ ngân phiếu cùng danh thiếp giữa hai ngón tay ngọc, bỏ vào túi áo khoác của Cửu Thiệu:

- Cứ gọi tôi là Tô Quý... Tôi rất thích mã số của anh, mong anh không từ chối.

Sau đó cô ta nhấc ly rượu, khoác tay bạn trai, rời khỏi quầy bar.

Phòng ăn mỗi lúc một náo nhiệt, không thể cứ nán nã mãi ở quầy bar, Thanh Hoành quyết định tìm một chỗ ngồi, giải quyết bữa tối. Cô ngẩng lên thì thấy Cửu Thiệu dùng khẩu hình nói với cô: “Cứ chờ đây, anh sẽ xử lý em!”

Làm gì có chuyện đó! Cô là thượng khách ở khoang hạng sang kia mà, anh bây giờ chỉ là một nhân viên phục vụ quèn, vậy mà dám uy hiếp cô! Thanh Hoành trừng mắt lườm anh, kiên quyết không chịu thua: “Anh dám ư! Em sẽ mách quản lý của anh!”.

Sắc mặt Cửu Thiệu biến đổi, càng lúc càng khó coi.

Người quản lý nhà ăn lập tức chạy lại, ban đầu là nụ cười rất chuyên nghiệp, tiếp theo là những lời xin lỗi:

- Xin lỗi quý khách, quý khách không hài lòng điều gì xin cứ phản ánh trực tiếp với tôi, tôi sẽ xử lý ngay.

Thanh Hoành xua tay:

- Không sao, lần này tôi bỏ qua.

Thanh Hoành vừa rời gót khỏi quầy bar thì Tô Quý quay trở lại. Cô ta cử bạn trai đi lấy đồ ăn, còn mình thì rút thuốc ra hút, động tác thành thục, thanh nhã.

Cửu Thiệu hơi đỏ người về trước, trò chuyện nhỏ to với cô ta.

Tô Quý đưa tay lên vuốt ve tóc mai, nhào người lên quầy bar, nghiêng đầu nhìn anh.

Thanh Hoành cố ý chọn bàn ăn gần chỗ Hình Mẫn và Lăng Trác Viễn, Hình Mẫn chăm chú nhìn quầy bar, hạ thấp giọng nói với giám đốc Lăng:

- Cậu ấy đang làm gì thế?

Lăng Trác Viễn bỏ thìa đĩa xuống, nâng cốc chạm khẽ với Hình Mẫn.

- Chỉ cần trong phạm vi cho phép, chúng ta nên để cậu ấy được tự do hành động.

Ngắm nhìn Tô Quý hút thuốc, Thanh Hoành không khỏi cảm thán, đúng là người đẹp có khác, hút thuốc cũng đẹp mê hồn! Cô dồn hết tâm trí vào việc quan sát và lắng nghe những người xung quanh, nên chỉ vờ chọn một vài món, chạm đĩa ăn lấy lệ, mà không cảm thấy bất cứ mùi vị gì, thậm chí không phát hiện ra mình đã lấy nhầm món sushi bỏ nhiều mù tạt của người khác, Mãi đến khi đưa lên miệng, mới bật mũi, cố nhịn để không chảy nước mắt.

- Khi này cô đã lấy nhầm món sushi của tôi.

Thẩm Dật bụng đĩa đến và ngồi xuống ghế đối diện với cô, miệng cười thật tươi.

- Nhưng tôi không ngờ cô ăn nhanh như thế...xin lỗi.

Anh ta cố gắng nhin nhưng không nhin nổi, đành bật cười.

Mãi lâu sau Thanh Hoành mới bình thường trở lại, cô uống liền mấy ngụm nước.

- Anh Thẩm này, khẩu vị của anh nặng quá đấy!

Thẩm Dật nâng cốc mời cô, xem từ lượng của anh ta không được tốt cho lắm, mới nửa ly Campari đã đỏ mặt.

- Anh chàng nhân viên pha chế rượu rất điển trai, thảo nào cô cứ như người mất hồn.

- Anh nói như thể tôi đây là ma nữ háo sắc không bằng.

Thẩm Dật mỉm cười đứng lên, lịch sự hỏi:

- Có cần tôi lấy thêm món gì không?

- Tôi không thấy đói, cảm ơn anh!

Thanh Hoành nhìn theo Thẩm Dật dời bước tới chỗ bày các món tôm và sò nướng, đúng lúc có người vừa gấp đầy một đĩa tôm định quay ra, thế là va phải anh ta. Thẩm Dật đứng thẳng, điềm tĩnh phủi sạch những vết dầu mỡ bắn vào quần áo, sau đó lịch sự cúi người chào người kia rồi đi tiếp, mà không có ý trách mắng hay đòi co.

Thanh Hoành bỗng nhiên nhú mày, rốt cuộc cô đã biết nguyên do của cảm giác bất thường mà cô cảm thấy khi quan sát những vị khách xung quanh. Đây là lần thứ tư cô tham gia chuyến du lịch của tàu Đông Thái Bình Dương, du thuyền dành cho những người giàu có, bởi vì chi phí rất đắt đỏ. Trong ấn tượng của cô, hành khách của các chuyến đi trước đây đều rất lịch sự, không bao giờ xuất hiện những người ham ăn ham uống.

Nhưng hôm nay thì khác, trên con tàu này có đủ mọi kiểu người.

Tiệc buffet sẽ kéo dài đến chín giờ tối. Thanh Hoành ngó đồng hồ, bây giờ đã là bảy giờ, cứ chờ đợi thế này cũng chẳng ích gì.

Cô đang định rời khỏi đó thì thấy Cửu Thiệu mang đàn violon bước lên bục cao phía trước. Anh chỉnh thanh âm, đặt cây vĩ cầm lên vai, kéo một đoạn ngắn thử đàn.

- Hôm nay là sinh nhật của quý cô xinh đẹp Tô Quý, vì vậy, tôi xin mạn phép chơi một khúc vĩ cầm chúc mừng cô.

Hình Mẫn nổi giận:

- Cậu ta định...

Nhận ra âm lượng giọng nói của mình lên cao quá mức, Hình Mẫn vội hạ giọng, vì thế dù tập trung thế nào. Thanh Hoành cũng không nghe được những tiếng còn lại.

Theo như phản ứng của Hình Mẫn, thì có vẻ hành động của Cửu Thiệu nằm ngoài kế hoạch ban đầu.

Nhưng ngay khi Cửu Thiệu bắt đầu chơi đàn, Thanh Hoành nhận ra ngay những giai điệu đầu tiên như khúc thư than trong bản sonate Âm lấy ma quỷ của Tartini, bản nhạc với những âm lấy thần thánh, đòi hỏi kỹ xảo điêu luyện bậc thầy.

Trong cuộc giao dịch với quỷ dữ, anh đem linh hồn mình ra trao đổi.

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu Thanh Hoành, Âm Hoa rốt cuộc là ai, có thể nào hẳn chính là người đàn ông đang thu hút ánh nhìn của mọi người trước mặt cô đây?

Khúc dạo đầu chậm chậm qua đi, bản nhạc bước vào giai đoạn cao trào, đoạn cadenza chói sáng cao vút, ở đoạn này, kỹ thuật lấy/rung (thrill) đòi hỏi người biểu diễn phải rung trên một dây đàn trong khi phải lướt nốt thật nhanh trên một dây khác. Cửu Thiệu dễ dàng vượt qua những nốt nhạc ở đỉnh cao của độ khó bằng kỹ năng điêu luyện, thành thục. Những sợi dây và hộp đàn vô tri dường như được anh thổi vào linh hồn sống.

Kết thúc bản nhạc, anh cúi đầu lịch thiệp chào khán thính giả và lui xuống sân khấu.

Tô Quý khoác tay anh, cô nàng tỏ ra vô cùng thỏa mãn với màn trình diễn đầy tình ý này, cũng rất hài lòng trước ánh mắt ngưỡng mộ của hành khách trên tàu.

Thanh Hoành nhắm mắt lại, nếu cô tiến hành cuộc trao đổi với ma quỷ, liệu cô có thể tìm ra kẻ nào là Âm Hoa không? Rốt cuộc là hẳn hay anh ta? Trong lòng cô cuộn cuộn khát khao muốn tìm ra sự thật ngay lập tức, bất chấp lý trí, bất chấp đạo đức.

Cô chỉ có một khát khao duy nhất.

Thanh Hoành quay về, nhân viên phục vụ phòng đã dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ, đĩa hoa quả và kẹo sô cô la đã được thay mới, bó hoa tiên khách lai màu hồng phấn đã được cắm vào lọ.

Cô kẹp tiền tip dưới đĩa hoa quả.

Sau đó rút điện thoại, đánh dấu bảng danh sách hành khách trên tàu Đông Thái Bình Dương: Tô Quý – có thể loại trừ. Thẩm Dật – từng sống ở nước ngoài. Hai cặp đôi đi cùng nhau – cô gạch chéo. Đó là những người trẻ tuổi, chỉ khoảng hai mươi, vừa tốt nghiệp ra trường chưa bao lâu, không nằm trong phạm vi cần quan tâm. Nhưng danh sách vẫn còn rất dài và hầu như không thể làm phép loại trừ được nữa.

Cô nắm chặt di động trong lòng bàn tay, một mối nhận ra, cô không tìm ra bất cứ manh mối nào.

Tiếng gõ cửa khiến tư duy của cô bị ngắt quãng. Cô đứng lên ra mở cửa, quả nhiên Lãng Trác Viễn.

Thanh Hoành vội vàng mời:

- Mời vào.

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của giám đốc Sở, Thanh Hoành biết ông đến để “hỏi tội” cô. Cô mở tủ lạnh, rót nước mời ông:

- Mời chú ngồi!

- Chú nhớ người đặt phòng VIP này không phải cháu.

Lãng Trác Viễn nhấp một ngụm nước, cất giọng điềm đạm

Thanh Hoành đáp:

- Người đặt chỗ lúc đầu là Tạ Doãn Luy, anh ấy định đi chơi cùng bạn gái, nhưng mấy hôm trước bọn họ đã chia tay, nên anh ấy tặng suất đi biển này cho cháu.

Cô tự tin kịch bản của mình không có chút khe hở nào. Tạ Doãn Luy là ai? Anh ta là cậu hai nhà họ Tạ sở hữu tập đoàn tài chính lớn nhất thành phố. Anh ta nổi tiếng phong lưu, thay người yêu như thay áo. Điều đáng giận là cô đã phải bỏ ra một khoản tiền gấp mười lần giá trị thực của suất đi biển này. Ban đầu cô chỉ nói chơi thôi, cô nghĩ một người như Doãn Luy sẽ chẳng màng đến khoản tiền nhỏ bé này đâu. Nào ngờ, người nhà họ Tạ người nào người nấy đều mang gen gian thương, anh ta không ngại ngần nhận tiền của cô. Anh ta có biết khoản tiền ấy tương đương với lương và thưởng một năm của cô không? Càng nghĩ càng muốn phát điên.

Lãng Trác Viễn gật đầu, nói:

- Chú đã rất bất ngờ khi thấy cháu ở đây.

- Xin lỗi chú, cháu hứa không để ảnh hưởng đến công việc của mọi người.

Lãng Trác Viễn mỉm cười:

- Cháu hãy xem mình là du khách, những việc khác cứ để chúng tôi lo.- Ông đứng lên nhìn cô ân cần: - Từ lâu chú đã hứa sẽ cho cháu câu trả lời thích đáng về vụ án đó. Hãy tin ở bọn chú.

Thanh Hoành tiễn giám đốc Lãng ra về và quyết định tuân thủ nghiêm ngặt thời gian ngủ nghỉ, ngủ sớm dậy sớm.

Nhưng khi cô vừa tắm xong, định tắt đèn đi ngủ thì lại có người đến gõ cửa. Cô nhìn qua mắt thần và thấy Cửu Thiệu. Không còn cách nào khác, cô đành mở cửa để anh vào.

Về mặt anh rất hình sự:

- E là em phải ngủ muộn hơn! Không ngờ anh đã bị em gạt, em khá lắm !

Thanh Hoành ngồi xuống sofa, quần chặt áo ngủ:

- Không cần khen em như vậy đâu.

- Giả vờ ghen tuông, giả vờ kiểm tra, mục đích là tìm hiểu xem anh đang làm gì. – Cửu Thiệu nói. – Vậy mà anh không hề phát hiện ra ý đồ của em

Thực ra không khó nhận ra ý đồ của cô, nhưng vì anh có một điểm yếu, đó là tình cảm. Anh đã bị cô nắm chắc điểm yếu này, nên không soi xét kỹ cô đang làm gì, hoặc cũng có thể vì anh không muốn nghi ngờ cô.

Thanh Hoành lập tức phản kích :

- Tại anh nói dối em trước, anh không thành thật với em. Giám đốc Lăng gọi điện cho anh, nhưng anh không chịu nói với em, thế nên em phải tự đi điều tra.

Cô phải lấy thịt đè người đánh đòn phủ đầu, một mực trách cứ anh giấu diếm cô mọi chuyện, có như thế cô mới chiếm được thể thượng phong, giành lý lẽ về phía mình, từ đó đảo lộn thị phi.

Cửu Thiệu tức mình phì cười :

- Lần này là nhiệm vụ cơ mật, sao anh có thể nói cho em biết được.

- Anh thừa biết những chuyện liên quan đến Ám Hoa có ý nghĩa thế nào với em ! Thôi được, cứ cho là em đã gạt anh, nhưng ngay từ đầu là do anh giấu diếm em, vậy là chúng ta hòa, sao anh còn hung hăng đến đây hỏi tội em ? – Thanh Hoành cố tình chọc giận anh : - Còn nữa, khi này anh liếc mắt đưa tình với cái cô Tô Quý đi thì sao ?

- Anh đang làm nhiệm vụ, em biết mà.

Thanh Hoành tiếp tục tóm lấy sơ hở trong câu nói của anh :

- Nhiệm vụ ? Nhiệm vụ hay ho đáo để, sao em để ý thấy Giám đốc Lăng không hề ra lệnh cho anh thực hiện nhiệm vụ này ?

- Thôi đi, đừng có gây sự với nhiệm vụ của anh. Đừng tưởng anh không nhìn thấy em và cái gã Thẩm Dật ấy đầu mày cuối mắt. Nhưng anh có nói gì đâu !

- Anh đang nói đấy thôi ! Anh là đồ đàn ông hẹp hòi, ích kỷ ! – Thanh Hoành biết mình đã nắm phần thắng. – Đây, anh xem, anh vừa giấu diếm chuyện vô cùng quan trọng với em, lại tán tỉnh gái xinh, và còn can thiệp vào quan hệ xã giao quang minh chính đại của em nữa, anh ...á !!!

Cô chưa nói hết câu đã bị Cửu Thiệu kéo sang bên ghế sofa của anh, bụng cô đè lên đầu gối anh, cô nôn nao khó tả.

- Anh làm gì thế ? Đuối lý thì quay ra sử dụng bạo lực à ? Anh...anh...

Cửu Thiệu sa sầm nét mặt :

- Ngậm miệng lại !

Thanh Hoành im bật, anh đang rất tức giận, có thể nói cô đã thành công trong việc khiến một người vốn kìm chế cảm xúc rất tốt trở nên mất kiểm soát.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Cửu Thiệu hít thở sâu nhiều lần, bỗng nhiên anh bật cười:

-Em có biết bây giờ anh muốn làm gì không?

Thanh Hoành khổ sở quay đầu lại nhìn anh, với tư thế của cô lúc này, có lẽ cô hiểu anh định làm gì rồi. Cô rít rít gào lên:

-Anh dám! Nếu anh dám đánh em, em sẽ...

Cô còn chưa kịp uy hiếp xong anh đã vỗ đánh đét vào mông cô. Cô sững sờ, lửa giận bốc lên ngàn ngút, cô ra sức vùng vẫy, giãy giụa. Đầu cô va đánh “cộc” một cái đau điếng vào bàn uống nước.

Cô cảm thấy hoa mắt, chóng mặt vì cú va chạm đó.

Đầu óc choáng váng, trong khi phần mông vẫn phải chịu đòn trừng phạt. Cô như đứa trẻ ba tuổi nghịch ngợm, bị bố mẹ đánh đòn vì phạm lỗi. Tuy anh ra tay có chừng mực, nhưng rõ ràng điều này là nỗi sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời cô.

-Anh có biết, từ ba tuổi trở đi bố mẹ không còn đánh em nữa không?

- Thế thì để anh thay bố em tiếp tục dạy bảo em.

Mồ hôi tuôn ra đầm đìa, Thanh Hoành đã mất hết sự sáng suốt, mấy chiêu thức “lấy nhu khắc cương” cô đã quên sạch.

- Tiêu Cửu Thiệu, anh là đồ khốn, đồ biến thái, đồ quái thai!

Cửu Thiệu ngừng lại một lát, một lần nữa cô lại khiến anh vừa tức vừa buồn cười:

- Được lắm, vậy anh sẽ cho em biết một tên biến thái là thế nào!

Sau cuộc vật lộn, Thanh Hoành đã cạn sức, cũng nguôi cơn giận, chỉ còn cách nằm phục trên đùi anh và thở dốc. “Đánh người” xong, Cửu Thiệu nhắc cô, đặt sang bên cạnh, nới lỏng cả vật, cởi cúc áo sơ mi và áo gi-lê cho dễ thở.

Thanh Hoành nhìn anh, trêu chọc:

- Anh mặc bộ đồng phục ba lớp bó sát như thế, lại vận động dữ dội như vậy, không sợ bung hết cúc ra à?

Cửu Thiệu lườm cô, Thanh Hoành sợ hãi rút người lại, hết sức cảnh giác:

- Anh dám đánh em nữa!

- Sao anh có thể dùng bạo lực như thế chứ! – Cửu Thiệu nhìn cô, cười dịu dàng: - Rốt cuộc anh đã tìm ra cách để trị em rồi. Thoải mái quá, thoải mái đến độ không thể thoải mái hơn được nữa.

- Đã trả được thù, trút được giận, giờ anh đi được chưa?

Cửu Thiệu xoay đầu cô về phía mình:

- Đầu em cứng thật đấy, va mạnh như thế mà không hề hấn gì.

Đúng là cơ hội trời cho, Thanh Hoành túm lấy cổ tay anh, ngoạm một miếng thật đau để xả hận. Cửu Thiệu nhìn cô một lát, vung tay cùng thoát khỏi hàm răng của cô, và thế vào đó một nụ hôn.

- Em có rất nhiều cơ hội để trả thù, như bây giờ chẳng hạn..

Thanh Hoành tức tối:

- Cơ hội gì chứ? Làm cho anh mệt phờ trên giường của em à?

Cửu Thiệu chau mày:

- Phụ nữ không nên nói năng thô lỗ như thế.

- Em cứ thô lỗ đấy, anh đánh người ta còn cấm người ta thô lỗ à?

Cửu Thiệu phì cười:

- Thôi, đừng gây gổ nữa. – Anh nhắm mắt, khẽ nói: - Anh chơi bản violon đó là muốn tuyên chiến với Âm Hoa. Nếu hấn có mặt, chắc chắn sẽ chấp nhận cuộc thách đấu. Nhưng em có thể sẽ khiến anh bị phân tâm.

Thanh Hoành không bắt chuyện mà đút tay vào túi áo của anh, kẹp tờ chi phiếu và tấm danh thiếp giữa hai ngón tay, lỏ ra.

Đó là một tấm danh thiếp rất đặc biệt, có lẽ đặt làm riêng, bên trên in tên của Tô Quý, và hai số điện thoại của cô ta. Tờ chi phiếu ghi con số 10024, chính là mã số nhân viên của Cửu Thiệu.

Thanh Hoành hết sức kinh ngạc:

- Lúc đầu em phỏng đoán không biết cô ấy có thưởng cho anh 10.000 không, không ngờ đúng là như vậy, một khoản thưởng không hề nhỏ.

Cửu Thiệu vỗ nhẹ má cô:

- Nếu em chịu cung cấp dịch vụ đặc biệt cho anh như lúc này, anh cũng sẽ thưởng cho em khoản tiền bằng mã số của em.

- Mã số của em có bốn chữ số, mà chữ số đầu lại là số 1, không công bằng chút nào.

Ngừng một lát, Thanh Hoành chợt nhớ ra:

- Khoan đã, anh thật quá đáng, còn muốn đánh em nữa?

Cô đứng lên, đẩy anh ra ngoài cửa:

-Anh về đi, về đi, về mau, đừng làm phiền giấc ngủ của em.

Cô vừa tổng tiền anh ra khỏi cửa thì thấy cánh cửa phòng VIP còn lại bật mở, Tô Quý trong bộ đồ ngủ mỏng tang, tay cầm điều thuốc, mỉm cười duyên dáng với cô.

Cô lại được chiêm ngưỡng phong thái của người đẹp khi hút thuốc và thêm một lần khẳng định kết luận khi trước của mình: Người đẹp làm gì cũng ưa nhìn.

Tô Quý tắt thuốc, chỉnh trang áo ngủ, hướng mắt về phía Cửu Thiệu vừa đi khỏi:

-Chất lượng phục vụ ổn chứ? Tiếng động rất mạnh đấy nhé!

Thanh Hoành lặng thinh không đáp, cô không thể nói với cô ta rằng tiếng động đó là cô bị người ta đè ra tấn cho một trận.

Tô Quý tươi cười, hồ hững hỏi:

-Hết bao nhiêu thế?

Thanh Hoành phì cười, giơ một ngón tay lên:

-Rất rẻ.

-Mười vạn? Một vạn? – Tô Quý hào hứng đoán. – Một nghìn? Không phải chứ?

- Một số người tư cách rất kém, lần này quả thực đã nhìn lầm người.

Vậy là cô đã trả được mối thù bị “đét mông” đau điếng!

Hôm sau, Thanh Hoành dậy rất sớm, cô dạo khắp lượt du thuyền nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Không ai trong số họ giống Âm Hoa, nhưng ngược lại, chính vì thế mà họ đều có thể là Âm Hoa.

Cô đang vẫn ở hành lang phía đông thì chạm mặt Cửu Thiệu. Anh sa sầm mặt mày, kéo cô ra đuôi tàu, tra hỏi:

-Em đã nói gì với Tô Quý?

-Có nói gì đâu, em không quen cô ấy, chẳng có gì để nói với nhau cả.

-Cô ta bảo sẽ trả gấp năm lần số tiền em đã trả, kêu anh tối nay đến phục vụ cô ta, em còn chối hả?

-Em không biết gì hết.

Thật lạ là Cửu Thiệu không nổi trận lôi đình, anh chỉ tỏ ra hơi khó chịu:

-Nếu em còn nói nhăng nói cuội lần nữa, anh sẽ không nề hà phạt đòn em như hôm qua đâu.

-Anh dám bạo lực gia đình?

-Đúng thế. – Anh mỉm cười. – Anh sẽ làm thế đấy! Có cần anh giới thiệu bác sĩ pháp y ở cơ quan giám định cho em không?

Thanh Hoành “thua trận” bỏ đi.

Cô dạo khắp lượt các khoang tàu, lại lên boong tàu. Bầu trời âm u, mây đen vần vũ phía chân trời, cảnh biển mịt mịt ngày một vẻ dễ gây cảm giác chán chường, nhất là vào những ngày mây mù thế này.

Có người đang câu cá trên boong, là mấy cậu cháu Thẩm Dật.

Trông thấy cô, anh ta quay đầu lại, chào:

-Chào cô.

Rất đúng ý cô. Thanh Hoành bước lại, chào hỏi:

-Chào anh, chào các chú!

Ông cậu lớn tuổi nhất của Thẩm Dật lạnh lùng phẩy tay, chẳng buồn lên tiếng. Ba người còn lại chăm chú quan sát động tĩnh của chiếc chuông trên cần

câu. Thảm Dật ngại ngùng nói:

-Cô đừng để bụng, họ đang thi đấu đấy.

Thanh Hoành ngồi xuống chiếc ghế cạnh anh ta, gió biển mang theo hơi nước ủa tới, cô có cảm giác mặt mình ướt nhẹp. Cô ngược nhìn mây đen vùn vùn phía trời xa, bất giác trong đầu xuất hiện mấy chữ: Giông bão nổi lên.

Bỗng chuông nhỏ trên đầu cần vang lên, ông cậu cả của Thảm Dật lập tức ngồi thẳng dậy, cuộn dây câu, đến một khoảng cách thích hợp mới vung cần, một con cứ chừng một cân đang vùng vẫy ở đầu cần, và nhanh chóng được thả vào thùng nước. Thảm Dật cười, bảo:

-Tài câu của cậu vẫn như xưa.

-Câu cá trên biển nhờ vào may mắn là chính.

Cậu hai của Thảm Dật lạnh lùng lên tiếng, ông ta cũng cuộn dây, nhấc cần, nhưng mồi câu đã bị cá đớp mất. Ông ta thu dây, mắc mồi khác.

-May mắn còn hơn là không.

Ông cậu cả hậm hực ăn miếng trả miếng.

Thảm Dật có vẻ rất thích thú với trò ganh tỵ, giận dỗi, cãi vã của mấy ông lão, anh ta tươi cười, nói:

-Vận may của cậu hai xưa nay vẫn rất tốt đấy thôi.

Ông cậu hai chẳng buồn quay đầu lại, đáp:

-Giờ cháu mới nói câu đó thì muộn rồi. Cháu lúc nào cũng ra sức nhỉnh bộ cậu cả của cháu. Nhìn lại cháu xem, ngày ngày vẽ nhăng vẽ cuội, chẳng chịu học hành, chỉ giỏi ham chơi.

Thảm Dật tươi cười, đáp:

-Vâng, cậu dạy chỉ phải.

Thanh Hoành hỏi:

-Anh biết vẽ tranh? Màu nước hay sơn dầu?

-Sơn dầu, nhưng tôi không học hành nghiêm túc. Trước đây tôi từng theo học ngành được ở nước ngoài, đáng tiếc là không tốt nghiệp được.

-Tôi đoán nguyên nhân chính là do anh không thích ngành đó.

Thảm Dật lắc đầu:

-Không, không hẳn vậy, trình độ ngoại ngữ của tôi quá kém, gặp rất nhiều trở ngại khi đi du học.

Thanh Hoành tranh thủ cơ hội:

-Anh có bức tranh nào ở đây không? Tôi muốn chiêm ngưỡng kiệt tác của anh.

Thảm Dật đứng lên, nâng cặp kính râm:

-Tôi để trong phòng, nếu cô không ngại thì đi cùng tôi.

Thanh Hoành suy nghĩ một lát, và nhận thấy cho dù Thảm Dật có là Ám Hoa đi nữa, giờ này có rất nhiều người đang nghỉ ngơi trong phòng, chắc chắn anh ta không dám manh động. Và lại, không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Cô đi theo anh ta, và nhận ra hôm nay anh ta không mặc nghiêm chỉnh như hôm qua, mà diện áo len nhiều màu McQueen, đi giày lười hiệu GEOX, bước đi nhanh nhẹn, thoăn thoắt như loài mèo.

Thảm Dật quẹt thẻ mở cửa phòng, lịch sự để cửa mở rộng, sau đó mới đến bên sofa kê cạnh giường, lấy tranh cho cô xem. Có ba bức đã hoàn thành, một bức còn dang dở. Anh ta sử dụng màu sắc rất ấn tượng, chỉ có điều kĩ thuật vẽ rất kì quái, cách thể hiện không gian lập thể trong mỗi bức tranh đều không đúng, những khoảng trắng rất hạn hẹp, khi nhìn vào có cảm giác không thoải mái.

Thanh Hoành xem hết các bức hoàn chỉnh thì chuyển sang ngắm nghía bức vẽ dang dở, đó là cảnh tượng trong nhà ăn ngày hôm qua. Có rất nhiều người xuất hiện trong bức tranh, tuy chỉ là những nét phác hoạ đơn giản, trừu tượng, nhưng động tác và trạng thái của mỗi người đều được thể hiện đầy đủ. Tô Quý, bạn trai và Cửu Thiệu đang trò chuyện trước quầy bar, bạn trai Tô Quý tỏ vẻ cảnh giác, luôn ở tư thế phòng vệ trước đối thủ, trong khi Tô Quý và Cửu Thiệu thì hoàn toàn thoải mái. Điều này hoàn toàn trùng khớp với những gì cô quan sát được.

Nhưng điều khác biệt lớn nhất là, anh ta đã phác hoạ hết dáng vẻ của tất cả mọi người có mặt trong nhà ăn khi đó, trong khi cô chỉ nhớ được một vài gương mặt. Thanh Hoành kinh ngạc nhận ra phương thức ghi nhớ của anh ta là dùng hình ảnh.

Cô từ tốn đặt các bức vẽ xuống, lựa lời, nói:

- Thực ra tôi không am hiểu lắm về tranh sơn dầu, nhưng tôi thấy màu sắc trong các bức vẽ của anh đều là những gam màu mạnh, rất ấn tượng, khiến người ta chỉ xem một lần mà nhớ mãi.

Thẩm Dật tỏ ra khiêm tốn:

- Tôi chỉ buồn tay vẽ chơi thôi.

Anh ta ngó đồng hồ, ngó ý mời:

- lát nữa tôi định nhờ đầu bếp trên tàu chế biến con cá mà cậu cả của tôi vừa câu được, không biết cô có nhã ý muốn dùng bữa cùng chúng tôi không?

Thanh Hoành không có lý do gì để từ chối.

Một ngày trôi qua, cô gần như chỉ ngồi trên boong tàu xem các ông cậu của Thẩm Dật câu cá. Chiều hôm đó, Thẩm Dật hoàn thành nốt bức vẽ còn dang dở.

Thanh Hoành chọn một cuốn tiểu thuyết trinh thám toàn chữ là chữ, không có tranh minh hoạ, gợi ý cho Thẩm Dật đọc. Anh ta lật vài trang, mỉm cười nhận lấy. Nhưng cô có cảm giác anh ta sẽ không đọc. Hình như anh ta có vấn đề với các con chữ, anh ta không đủ kiên nhẫn với những thứ có quá nhiều chữ. Nếu vậy thì khả năng anh ta là Âm Hoa đã giảm đi nhiều. Âm Hoa học giỏi đều cả sinh, lý, hoá, hẳn còn tự chế thuốc nổ, bố trí đường đi nước bước phức tạp. Thẩm Dật ghét đọc các loại sách nhiều chữ như thế thì hơi đầu cảm đầu nghiên cứu mấy cuốn giáo trình chuyên ngành khô khan!

Một ngày trôi qua, mệt hơn cả đi làm ở nhiệm sở. Thanh Hoành nằm vật ra giường, chẳng buồn nhúc nhích chân tay, nhưng Cửu Thiệu đầu chịu để cho cô yên, anh vờ làm nhân viên phục vụ, bấm chuông cửa phòng cô, kéo cô dậy, bắt cô ngồi đó với anh.

Cô vừa lật xem mấy cuốn tạp chí thời trang và tiểu thuyết ngôn tình mua ở sạp báo trước lúc lên tàu vừa ngáp ngắn ngáp dài:

- Anh không ở phòng dành cho nhân viên mà chạy đến chỗ em thế này, không hay lắm đâu.

- Bọn họ chơi bài suốt đêm, ồn ào quá, anh không suy nghĩ được.

Cửu Thiệu gác chân lên sofa, tựa lưng vào gối, và duy trì tư thế ngồi bất động ấy suốt khoảng thời gian dài, nếu không phải anh đang mở mắt, Thanh Hoành sẽ cho rằng anh đang thiếp đi.

- Anh thật dã man, phòng anh ồn ào không chịu được nên đến làm phiền em à?

Cửu Thiệu không buồn ngó ngang đến cô, anh đang chìm trong suy tưởng. Thanh Hoành liếc đồng hồ, mới mười giờ, thường ngày cô không buồn ngủ sớm như vậy. Nhưng từ khi lên tàu, cô đã điều chỉnh thời gian biểu ngủ nghỉ, vì thế cô dậy sớm hơn và cũng chóng buồn ngủ hơn. Đọc báo một lúc thì chán, nhưng không thể bật tivi, sợ ảnh hưởng đến anh, cô đành quay sang nhìn anh chăm chăm. Chăm chú quan sát một "tĩnh vật" trong khoảng thời gian dài là liều thuốc ngủ vô cùng hiệu quả. Chẳng mấy chốc cô đã rơi vào trạng thái ngủ gật.

Bỗng cô lơ mơ tỉnh giấc, và giật mình hoảng hốt:

- Anh làm gì thế?

Cửu Thiệu sấp lại gần, nhìn cô đắm đắm:

- Buồn ngủ thì lên giường ngủ đi.

Thanh Hoành dụi mắt :

- Vâng, anh cứ tiếp tục việc suy nghĩ của anh, ra về đừng đánh thức em.

Anh chau mày :

- Em thật vô tâm vô tính !

Thanh Hoành mắt nhắm mắt mở vào phòng ngủ, tung chăn, thả người xuống giường, ngủ say như chết. Cô đánh một giấc đến tận sáu giờ ba mươi phút sáng hôm sau mới tỉnh dậy, đánh răng rửa mặt và bước ra phòng khách. Cửu Thiệu vẫn ở đó, anh hơi đổ người về phía trước, lưng vẫn thẳng tắp, đang chăm chú chơi trò xếp lá bài. Anh đã xếp được bảy, tám tầng.

Thanh Hoành rót nước lọc cho anh:

- Cả đêm anh không ngủ à ?

Anh giặt mình, hình xếp đồ sụp. Anh ngẩng lên:

-...Anh thấy khó hiểu.

-Khó hiểu chuyện gì?

-Trong đoàn khách du lịch của tàu Đông Thái Bình Dương này có hành khách đặt một nửa số phòng trên tàu, nhưng sau cùng người đó lại không đi.

Nhờ khoản tiền phạt của người đó mà các phòng trống còn lại được bán với giá rẻ, vì sao lại như vậy?

-Điều đó có gì lạ đâu?

Rất có thể một gia đình hoặc công ty nào đó định đặt chỗ đi du lịch, nhưng sau họ bận việc đột xuất nên không đi được. Điều này hoàn toàn bình thường.

- Người đó chỉ để lại số điện thoại, tiền đặt cọc được chuyển qua tài khoản. Đó là số điện thoại của Ngô Y Thanh, trợ lý của Tô Quý.

Thanh Hoàng sững sờ.

- Tô Quý đang dùng số điện thoại đó, nó xuất hiện trên tờ danh thiếp mà cô ta đưa cho anh. – Cửu Thiệu nhíu mày: - Tại sao? Thật vô lý, anh nhớ là...

- Em không hiểu rốt cuộc anh muốn nói gì ? Nếu lúc đầu Tô Quý đặt nhiều chỗ, nhưng sau chỉ có cô ta và bạn trai đi du lịch thì cũng có gì khó hiểu đâu.

- Chuyển khoản bằng tiền mặt, vì sao phải chuyển bằng tiền mặt?

Cửu Thiệu đứng dậy, bước vài bước, rồi quay lại, nắm lấy tay cô:

- Nếu em đã sử dụng thẻ tín dụng thì có khi nào em chuyển khoản bằng tiền mặt nữa không?

Thanh Hoàng hỏi ngược lại:

- Điều đó có nghĩa cô ta là Ám Hoa?

- Không phải cô ta, cô ta thậm chí còn không nhớ hết công thức phân tử hữu cơ.

- Vậy tức là chuyện này chẳng liên quan gì đến Ám Hoa. Nếu anh cứ mãi mê đi sâu tìm hiểu có thể sẽ gây ra sai lầm.

Cửu Thiệu nhìn cô:

- Anh nghĩ mình đã sai khi khiến em bị cục đầu vào bàn.

Thanh Hoàng phải mất một lúc mới hiểu câu châm biếm của anh:

- Em là người phạm trên địa cầu, nên em không vọng tưởng có thể giao tiếp được với người ngoài hành tinh như anh.

Cửu Thiệu ngó đồng hồ, nhặt áo khoác vứt trên sofa, vội vã đi ra:

- Anh phải ra tập trung ca sáng, gặp em sau.

Hai ngày đầu của hành trình trôi qua trong yên bình, không có gì bất thường xảy ra, trời yên bể lặng, cảm giác khá tẻ nhạt.

Thanh Hoàng lấy làm khó hiểu, không lẽ lần này Ám Hoa lảng lảng đi du lịch thôi sao? Nếu thế, các cán bộ cốt cán, xuất sắc của phía cảnh sát tập trung hết trên con tàu này sẽ trở thành trò cười ư?

Sự yên bình của thời khắc này là yên bình thực sự hay là đêm trước của giông bão?

Thanh Hoàng ngồi đọc sách trên lối đi, nhưng tâm trí đề đầu đầu. Hai ngày đầu cô dò la, nghe ngóng tin tức khắp mọi nơi, đã hơi quá đà. Cô nghĩ mình nên tiết chế, không được tự ý hành động, bằng không rất có thể sẽ phá hỏng kế hoạch của giám đốc Lăng và mọi người.

Lát sau, có ai đó lảng lảng đi tới, ngồi xuống cạnh cô trên chiếc ghế dài.

Cô ngoảnh lại nhìn, thì ra là Tô Quý.

Cô ta mặc áo lụa mỏng tang và quần dài màu đen, toát lên vẻ thư thái, thoải mái. Tô Quý tươi cười, hỏi :

- Đang đọc sách à ? Tối nay có tiệc, cô tìm được bạn nhảy chưa?

Nhắc ra mới nhớ tối nay có party. Trong thiệp mời được phát còn giới thiệu sẽ có buổi đấu giá một vài loại rượu vang trong đó có mấy chai xuất xứ từ

những xưởng rượu vang nổi tiếng thế giới. Nhưng ngoài Âm Hoa, cô không hứng thú với những chuyện khác.

- Vẫn chưa.

Tô Quý “ồ” lên một tiếng, nhướn mày, nói:

-Tôi thấy quan hệ giữa cô và anh chàng pha rượu điển trai quyền rũ ấy thẩm thiết lắm mà, cứ tưởng anh ta sẽ là bạn nhảy của cô.

-Chúng tôi chưa thân mật đến mức ấy đâu.

-Cũng phải. – Cô ta mỉm cười. – Tuy anh ta rất đẹp trai, nhưng lại là một kiểu trai bao. Cô có để ý thấy chiếc đồng hồ trên tay anh ta không? Kiểu cách cầu kỳ, sang trọng, không hề rẻ, chắc là được tặng. Loại người này, vui đùa thì được, đừng nên thật lòng.

Thanh Hoành trộm nghĩ, có phải Cửu Thiệu diễn kịch quá giỏi, hay vì khí chất của anh có gì đó tạo cảm giác kỳ quặc, khiến Tô Quý hiểu sai về anh như vậy. Cô không biết nên tiếp chuyện thế nào, đành đổi đề tài:

Nghe cô nói như thế, có vẻ cô rất xem thường đàn ông.

Tô Quý lôi ra một bao thuốc, bóc một điếu, châm lửa, rít một hơi, khói thuốc là lướt, có mùi táo thoang thoang, nhẹ nhàng.

-Cô nói không sai chút nào, đúng là tôi rất xem thường bọn họ.

-Anh chàng của cô cũng điển trai đấy chứ.

Tô Quý tươi cười:

-Ừ, khá đẹp trai, vừa trẻ lại chịu khó, thế nên tôi mới cho đi theo.

-Cô ta neho mắt dõi nhìn đường vòng cung phía xa xăm, nơi biển trời tiếp giáp.

-Không ngờ chuyến đi chán ngắt thế này, chẳng có người nào thú vị để vui vẻ. Sớm biết thế này tôi đã chẳng buồn đi.

Thanh Hoành thoáng ngỡ ngàng:

-Trước đây tôi từng du lịch trên con tàu này, nó không nhàm chán như bây giờ, buổi tối có những người chơi bài chéo cánh xuất sắc, thú vị lắm.

Tô Quý duỗi chân duỗi tay, thư giãn:

-Thôi đi, cô xem lần này toàn là những du khách như thế nào? Vào phòng ăn chẳng buồn ăn mặc nghiêm chỉnh, phép lịch sự tối thiểu cũng không biết, một chơi một ván bài ra trò cũng không kiếm được đủ người.

Mây đen dần kéo đến, Thanh Hoành khẽ nói:

-Đêm nay liệu có mưa không...

Buổi trưa, Thanh Hoành gọi phục vụ phòng mang đồ ăn cho mình, vì cô không thể vắng mặt trong buổi tiệc tối nay.

Cô vừa ăn trưa vừa bật kênh phim truyền hình. Đến đoạn hấp dẫn, cô cắn thìa, mắt dán vào màn hình, đúng lúc ấy Cửu Thiệu quẹt thẻ phòng, mở cửa bước vào và chứng kiến cảnh tượng ấy:

-Em... yêu thích nhiều thứ đấy nhì.

Vì không muốn bị anh làm phiền lúc nửa đêm, Thanh Hoành đã gọi cho người quản lý đại sảnh yêu cầu cấp thêm một thẻ phòng và đưa cho anh, để anh tiện ra vào.

Anh đứng đó, miễn cưỡng xem một đoạn, anh nghĩ có lẽ suốt đời họ cũng không thể dung hoà được sở thích này, đành chấp nhận sự khác biệt.

-Em vụn nhỏ tiếng đi, ồn quá.

-Vì sao?

Thanh Hoành ngoảnh sang, hỏi.

Nhân vật nam chính bị giam trong tù, đang gào lên thẩm thiết: “Ông trời có mắt, đã cho anh gặp lại em. Ngâm Sương, xin hãy bảo trọng! Xin hãy vì anh mà bảo trọng!”

-Loại phim truyền hình ướt át này sẽ khiến đầu óc em càng ngày càng trở nên đơn giản.

Cửu Thiệu định với lấy điều khiển tivi, nhưng Thanh Hoành đã nhanh tay hơn, cướp lấy, ôm chặt trong lòng không chịu buông.

-Đây là phim kinh điển của Quỳnh Dao, bộ phim nổi tiếng này mà anh cũng không biết, chứng tỏ tuổi thơ anh rất nhạt nhẽo.

Lúc cô nói những lời này, tivi vẫn tiếp tục phát ra giọng nói thô thiển của nhân vật nữ: “Không, Hạo Trinh! Tình yêu ta dành cho nhau có trời biết, đất biết, anh và em đều biết, quý thân phận là chứng nhân của hai ta! Dù sống dù chết, dù đời này hay kiếp sau, em vẫn là của anh. Mãi mãi thuộc về anh!”

Cửu Thiệu không chịu nổi nữa:

-Đưa điều khiển cho anh!

Thanh Hoành ngoan ngoãn đưa điều khiển cho anh, lẩm bẩm:

-Em thấy đây là bộ phim hài kinh điển, anh chẳng hài hước gì cả! Này này, sao anh lại tắt đi?

Cửu Thiệu đặt điều khiển tivi lên bàn uống nước, sau đó nằm co trên sofa. Chiếc ghế này vốn là sofa ba chỗ ngồi, nhưng vẫn không đủ cho anh duỗi thẳng chân.

-Cho anh ngủ hai tiếng, anh sắp không chịu nổi nữa.

Làm nhân viên phục vụ phải tiếp xúc với đủ loại người, vốn đã rất mất sức, anh lại phải phối hợp tác chiến với giám đốc Lăng và mọi người. Tối hôm qua anh lại thức trắng đêm, đúng là khó mà chịu được. Thanh Hoành lay vai anh:

-Muốn ngủ thì vào phòng em ngủ, đừng nằm đây.

Nhưng dù cô lay thế nào anh cũng kiên quyết không trở dậy, chỉ co người sát vào bên trong. Thanh Hoành đành bỏ cuộc. Cô vào phòng ngủ đem chăn ra đắp cho anh, cẩn thận vén gọn mép chăn. Cửu Thiệu giờ tay nắm chặt tay cô, kiên quyết không chịu buông. Thanh Hoành đành tiếp tục ngồi lại đó, đọc báo, thỉnh thoảng ngẩng lên, liếc nhìn anh.

Cô chợt nhớ đến lời nói của Tô Quý, liền quay ra để ý chiếc đồng hồ trên cổ tay anh. Đúng là kiểu cách rất cầu kỳ, phức tạp. Cô nhấc tay anh lên, để nhìn được kỹ hơn và phát hiện bên dưới mặt đồng hồ có một máy thu phát tín hiệu mini. Thì ra sự cầu kỳ của chiếc đồng hồ là nhằm che dấu bí mật ẩn sau nó.

Cửu Thiệu chỉ thiếp đi chừng ba mươi phút là tỉnh giấc. Mở mắt vẫn thấy Thanh Hoành ngồi bên cạnh, anh đưa tay lên vuốt tóc cô. Cô bỏ cuốn sách xuống, nhúm mày:

-Anh đừng vuốt tóc em như vuốt ve chó mèo thế.

Anh ngồi dậy, đóng cúc áo sơ mi, thả cà vạt, khoác áo gi-lê.

-Mấy ngày tiếp theo anh không gặp riêng em được, em phải cẩn thận, đừng tự ý hành động.

-Sao vậy? Anh biết ai là Ám Hoa rồi?

-Trong đầu anh luôn có hai ứng cử viên sáng giá, anh rất tự tin. – Anh khoác áo vest, chỉnh lại thẻ ghi mã số. – Nhưng không có chứng cứ. Tiếp theo sẽ là một đợt hành động, nếu thất bại, sau này sẽ khó có được cơ hội như thế này nữa. – Anh nhìn cô, bật cười: - Anh cũng giống em, đã chờ đợi ngày này quá lâu rồi.

Thanh Hoành vội đặt tay lên nắm cửa, chặn anh lại:

-Em nghĩ, anh lại sắp cho em ra rìa.

Cửu Thiệu khẽ nhướn mày:

-Đây là trận chiến của anh, không phải của em.

Thanh Hoành chậm chậm buông tay, nhìn anh mở cửa, và mất hút cuối dãy hành lang.

Thanh Hoành thề rằng, cô phải làm điều gì đó cho anh thấy, để anh không thể hiếp đáp cô mãi thế này.

Chỗ cô ngồi đối diện với quầy bar, anh vẫn mặc bộ đồng phục ba lớp như thường lệ, đang cúi xuống chăm chú lau ly cốc. Trước ngày lên đường anh đã cắt tóc, để lộ vàng trần bóng mượt, càng tôn thêm vẻ điển trai, tuấn tú.

Nhân viên phục vụ mang thực đơn đến mời cô:

-Cô Chủ, hôm nay chúng tôi có món cua Hoàng đế rất ngon, cô có muốn dùng thử một con không?

Thanh Hoành cầm thực đơn nhưng không mở ra đọc:

- Cho một đĩa mì xào lạnh xào thịt cua và một chai Dom Pérignon màu hồng nhạt.

Cô gọi thêm vài món nữa cho bữa tối của mình.

Vừa chọn món xong, cô thấy bước chân thoan thoắt, lạnh lẽo như loài mèo của Thẩm Dật tiến về phía mình. Anh ta kéo ghế, ngồi xuống trước mặt cô, tươi cười, hỏi:

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

- Tôi ngồi chung bàn được chứ?

- Tất nhiên rồi. – Thanh Hoành hào hứng: - Họ bảo nhà bếp có món cua Hoàng đế tươi ngon, tôi đã gọi mì lạnh xào cua.

Thẩm Dật chưa kịp cất lời đã nghe tiếng Tô Quý vắng tới:

- Làm sao bỏ lỡ món cua Hoàng đế được!

Cô ta mặc chiếc váy dạ tiệc lộ vai màu đỏ sẫm, phong thái trang nhã, yêu kiều. Cô ta cũng kéo ghế và ngồi xuống, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ:

- Có rượu hoa quả không? Nghe nói rượu hoa quả dùng với cang cua rất tuyệt.

Thẩm Dật cười, bảo:

- Rượu hoa quả là loại rượu nhẹ, rất hợp với cang cua.

Thanh Hoành hết nhìn Thẩm Dật lại ngó Tô Quý, hơi bất ngờ vì sự thân mật của họ. Gã bạn trai của Tô Quý tỏ ra khó chịu, nhưng gắng nhẫn nhịn.

Buổi đầu giá rượu bắt đầu ngay sau đó. Những chai rượu đầu tiên được Tô Quý mua đầu tiên được Tô Quý mua thành công chỉ trong vòng chưa đến chục phút.

Thanh Hoành vốn không hứng thú với trò đầu giá đó, lúc này, món ăn của cô đã chuẩn bị xong và được dọn lên. Cô nhắc nhân viên phục vụ mở sâm banh, rót cho mỗi người một ly. Thẩm Dật nâng ly rượu, lắc nhẹ:

- Phải nói trước, từ lượng của tôi rất tệ, chỉ e sẽ làm mất hứng của mọi người.

Thanh Hoành trầm ngâm: Có thể tôi mới chúc cho anh say được chứ!

Bạn trai của Tô Quý mỉm cười, nói:

- Từ lượng của anh Thẩm chưa chắc đã tệ như vậy đâu.

Anh ta chìa tay ra:

- Cô Chử tôi là Ngô Y Thanh, trợ lý của cô Tô Quý. Rất vui được làm quen với cô!

Thanh Hoành lịch sự bắt tay:

- Tôi cũng vậy!

Tô Quý có vẻ rất thích thú với từ lượng của Thẩm Dật.

- Phụ nữ mời rượu anh không nên từ chối!

Thẩm Dật lịch sự nâng ly, Tô Quý uống một nửa, còn anh ta uống cạn sạch.

Làn da của Thanh Hoành vốn trắng ngần, chỉ vài ngụm rượu hai má cô đã ửng hồng, mắt sáng long lanh.

- Anh uống với cô Tô mà không uống với tôi là không công bằng.

Thẩm Dật mỉm cười:

- Xem ra hôm nay cô quyết chuốc cho tôi say. Được thôi, tôi xin theo đến cùng.

Tô Quý đặt tay lên cánh tay anh ta, giữ lại:

- Anh thiên vị quá! Tôi cũng không muốn tha cho anh đâu.

Hành động này của Tô Quý vừa đúng ý Thanh Hoành, có câu, rượu vào lời ra, cảm giác của cô về Thẩm Dật là: mỗi câu anh ta nói đều chỉ có một nửa là sự thật, anh ta thích đùa cợt. Sau ba ngày tiếp xúc, cô vẫn không hiểu rõ tính cách và con người anh ta. Anh ta luôn tươi cười trong mọi tình huống. Vì thế, không cần biết mục đích của Tô Quý là gì, điều quan trọng là cả cô và cô ta đều muốn làm cùng một việc.

Thẩm Dật thân nhiên rút tay về, lấy giấy ăn lau tay, cười, nói:

- Hai cô đều nhiệt tình như vậy, có phải muốn làm bạn nhảy của tôi không? Tôi rất lấy làm vinh hạnh.

Tô Quý khẽ vỗ vai anh ta:

- Quý ông chân chính không nên bắt cả hai tay.

Thanh Hoành nghĩ Tô Quý đã hết hứng đối với Cửu Thiệu, lúc này, đối tượng mà cô ta nhắm đến là Thẩm Dật. Điều này không liên quan đến tình yêu, cô ta chỉ muốn thu hút sự chú ý của những người xung quanh mà thôi, để chứng minh rằng, tất cả những người phụ nữ có mặt tại đây, không ai hấp dẫn bằng cô ta. Ngô Y Thanh nhìn họ, lặng thinh không nói.

Rượu đã được đãi giá xong, nhân viên phục vụ đẩy giá rượu đi, ánh sáng trong phòng được điều chỉnh trở nên mờ ảo, ban nhạc lên sàn biểu diễn, màn khiêu vũ sắp bắt đầu.

Tô Quý kéo Thẩm Dật:

- Anh không định nhảy điệu đầu tiên với tôi sao?

Thẩm Dật đứng lên, khoe môi thấp thoáng ý cười, bước đi nhẹ nhàng thoăn thoắt, động tác thuần thục, điều luyện, toát lên sức hấp dẫn khó tả.

Ngô Y Thanh đột nhiên bật ra một câu:

- Đúng là kẻ ngông cuồng, hống hách.

Thanh Hoành không biết nên tiếp lời thế nào. Vì theo như những gì cô biết về Thẩm Dật, anh ta hoàn toàn không phải kẻ ngông cuồng, hống hách, nhưng phải thừa nhận, anh ta rất tự tin.

- Tôi không biết anh ấy và cô Tô quen thân từ khi nào.

Ngô Y Thanh nâng ly, nhấp một ngụm rượu hoa quả, nhìn cô:

- Cô cũng giống Tô Quý, sinh ra đã có được rất nhiều thứ.

Thanh Hoành tươi cười, lắc đầu:

- Anh sai rồi. Tôi tin rằng cô Tô có rất nhiều chuyện kể, cô ấy không giống tôi. Còn tôi, đúng là lúc sinh ra tôi có nhiều thứ hơn người khác, nhưng đã bị cướp sạch.

Mọi chuyện xảy ra với cô đều do Ám Hoa, vụ thảm sát đó không chỉ cướp đi tính mạng của hai người thân duy nhất của cô, mà còn hủy hoại cuộc sống của cô.

Điệu nhảy đầu tiên kết thúc, Tô Quý kéo Thẩm Dật về chỗ ngồi, thân mật véo má Thẩm Dật:

- Anh nhảy rất đẹp, lát nữa tôi muốn anh nhảy với tôi điệu Walt.

Thẩm Dật chỉ cười, không đáp.

Tô Quý quay sang kéo tay Ngô Y Thanh:

- Đừng xì mặt nữa, đi nào.

Ánh đèn càng lúc càng mờ ảo.

Thanh Hoành thấy Thảm Dật xoay xoay ly rượu trong tay, chiếc nhẫn hình đầu lâu trên ngón cái của anh ta phát ra thứ ánh sáng ma mị. Cô gõ ngón tay lên mặt bàn:

Nếu anh thấy chệnh choáng thì đừng uống nữa.

Thảm Dật ngẩng lên, lần này anh không cười, mà chau mày:

- Cô nghĩ tôi đã say?

Thanh Hoành trầm nghĩ: tốt nhất là như vậy, nhưng cô vẫn nở nụ cười thật thân thiện với anh ta:

- ... Tôi thấy tâm trạng anh hôm nay không được vui cho lắm.

- Có gì mà không vui?

Anh ta đổ người về phía trước, nở nụ cười:

- Du khách trên chuyến tàu này rất thú vị. Cô nhìn xem người đàn ông mặc vest xám ở đằng kia, điệu bộ của ông ta như thể sắp lòi còng tay ra bắt tội phạm vậy.

Thanh Hoành giật mình, người đàn ông mà anh ta nhắc đến chính là Hình Mẫn.

Cô nhìn anh ta, cười bảo:

- Tôi nghĩ anh say rồi.

Thảm Dật đột nhiên kéo cô dậy, dắt cô đến khu vực sàn nhảy. Anh ta dừng lại, cúi người đón lấy cánh tay cô, rồi ngẩng lên nhìn cô và cười:

- Cô gái xinh đẹp có thể nhảy với tôi một điệu không?

Ngắm nhìn sống mũi thẳng tắp của anh ta, Thanh Hoành bỗng có cảm giác chệnh choáng men say, cô gần như không suy nghĩ được điều gì, anh ta tỏa ra sức hấp dẫn khó cưỡng.

Bất giác cô đưa mắt về phía Cửu Thiệu, nhưng ánh sáng quá yếu, cô không thấy rõ gương mặt anh.

Thảm Dật đặt tay lên eo cô, nhẹ nhàng dẫn dắt cô xoay một vòng, rồi khẽ nói:

- Đừng nhìn mãi về hướng đó, tin tôi đi, anh ta không hợp với cô đâu.

Từng lời nói của anh ta như làn hơi nhẹ phả vào tai Thanh Hoành, khiến cô lấy lại đôi phần tỉnh táo:

- Vậy theo anh, ai là người phù hợp với tôi?

- Cô nói thử xem.

- Anh hỏi ngược lại tôi thay vì trả lời trực tiếp, như thế không chân thành chút nào.

Thảm Dật cười, đáp:

- Cô là nàng công chúa gặp nạn, chỉ có hoàng tử cao quý mới xứng với cô.

- Anh mê truyện cổ tích đến vậy à, không ổn chút nào.

Bỗng nhiên “xoẹt” một tiếng, đèn trong phòng đột ngột phụt tắt. Bóng đêm bao trùm hết thảy.

- Cô sợ không?

Thanh Hoành chưa kịp trả lời thì ai đó đẩy lưng cô, cô lao về phía trước, gót giày giẫm phải mảnh thủy tinh kêu răng rắc. Cô cố gắng giữ thăng bằng, không dám cử động.

Thanh Hoành đột nhiên ôm đầu, bên tai cô dường như vẳng đến tiếng nổ kinh hoàng, lười lửa lóe sáng, trong tích tắc như muốn nuốt trôi mọi thứ. Cô thở gấp, giữ chặt cổ tay, cô muốn vùng thoát khỏi cảm giác ngột ngạt, khó thở như người sắp chết đuối ấy.

Nhưng, đèn điện trong đại sảnh đột nhiên lóe sáng.

Thứ ánh sáng đột ngột ấy khiến người ta chói mắt, Thanh Hoành bị kích thích liền nhắm chặt mắt lại, sau đó mới từ từ mở ra. Cô chậm chậm quay đầu thì thấy Tô Quý ngã lộn trên tấm thảm màu sẫm đỏ, chiếc váy dạ hội hòa lẫn với màu của thảm trải nền, bờ vai trắng muốt loang lổ vết máu, gương mặt xinh đẹp đang nhắm nhỏ vì đau đớn.

Thẩm Dật đứng ngây như phỗng ngay gần đó, trên tay anh ta là mảnh vỡ của ly rượu, mảnh vỡ nhuộm đầy máu tươi. Anh ta giật mình buông tay, mảnh vỡ rớt xuống đất.

Hình Mẫn chen qua đám đông vào giữa phòng và giờ cao thế ngành:

- Đề nghị mọi người phối hợp với chúng tôi, tất cả ở nguyên vị trí, không ai được rời khỏi hiện trường khi chưa cho phép.

Hình Mẫn nhìn quanh một lượt, sau đó nói với người quản lý khu vực đại sảnh:

- Mau đi mời bác sĩ!

Người quản lý thoáng sững sờ, lát sau mới lật đật chạy đi.

Hình Mẫn ngồi xuống kiểm tra vết thương của Tô Quý, ông xé tà váy của cô ta, thực hiện cầm máu sơ bộ. Ông ngẩng lên, nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại phía Thanh Hoành:

- Có ai ở đây từng học về cấp cứu không?

Thanh Hoành lập tức hiểu ý, trong Sở cảnh sát, chỉ có cô và Cửu Thiệu tốt nghiệp trường y, cũng từng tham gia các khóa huấn luyện chuyên nghiệp. Nhưng lúc này Cửu Thiệu không thể lộ thân phận, nếu không kế hoạch sẽ bị đổ vỡ.

Cô đang định lại gần, chợt thấy ông cậu cả nhà Thẩm Dật bước tới, giang thẳng cánh tát anh ta:

- Thằng mất dạy!

Làn da nâu rần rởi, khoé khoén của anh ta trở nên tái dại. Anh ta siết chặt nắm đấm, bắt lực cúi đầu.

Ông cậu cả đến trước mặt Hình Mẫn:

- Tôi là bác sĩ, nếu cần...

Lúc này, người quản lý vừa tới cùng vị bác sĩ chuyên chăm sóc sức khỏe cho hành khách đi tàu, họ bắt đầu thực hiện các biện pháp cấp cứu cho Tô Quý. Hình Mẫn nghiêm nét mặt, đảo một vòng, chỉ tay vào một số người và nói:

- Anh, anh và cô đi theo tôi.

Sau đó quay sang người quản lý, hỏi:

- Xin hỏi trên tàu có chỗ nào tiện nói chuyện không?

Trong số những người được “mời” đi nói chuyện có cả Thanh Hoành. Thực ra, tiếng là mời đi nói chuyện riêng, nhưng Hình Mẫn cũng chỉ hỏi những câu thông thường, mục đích là tìm hiểu trước khi mất điện, có ai để ý thấy chuyện gì xảy ra và bản thân họ đã làm gì khi đó.

Thẩm Dật vừa bước ra đã thấy các vị trưởng bối mặt mày hằm hằm, như thể muốn lập tức xông lên đánh gãy chân anh ta vậy.

Hình Mẫn háng giọng:

- Anh Thẩm thuận tay trái, nhưng khi đèn sáng, chiếc ly vỡ lại nằm trên tay phải của anh ấy, xét từ góc độ của anh ấy, rất khó có thể gây sát thương cho cô Tô. Tôi nghĩ khả năng anh Thẩm là hung thủ chỉ chiếm một nửa.

Thanh Hoành phỏng đoán, sở dĩ Hình Mẫn nói vậy vì ông cho rằng khả năng Thẩm Dật hãm hại Tô Quý là rất thấp, nhưng bản tính cẩn trọng không cho phép ông loại anh ta ra khỏi danh sách nghi phạm.

Nhưng Thẩm Dật lại không tỏ ra nhẹ nhõm sau nhận định của Hình Mẫn, hàng mày dài của anh ta xô lại, vẻ mặt nghiêm trọng. Thanh Hoành bất giác đưa mắt liếc Ngô Y Thanh, thì thấy trên gương mặt luôn thể hiện vẻ căm phẫn, đối địch với Thẩm Dật của anh ta xuất hiện vẻ cười nhạo bí hiểm.

Vì trên tàu xảy ra vụ án gây thương tích, Hình Mẫn lập tức yêu cầu hủy bỏ hoạt động bơi lội dự kiến sẽ diễn ra vào ngày hôm sau. Đồng thời, ông cũng yêu cầu tàu cập bến sớm để đưa Tô Quý đến bệnh viện địa phương chữa trị.

Sau khi tin tức được phát đi, có người lo lắng cho sự an toàn của bản thân vì chưa bắt được hung thủ, có người nằng nặc bám theo người quản lý đòi tiền bồi thường, du thuyền rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Hai cặp tình nhân trẻ bám riết người quản lý đòi tiền bồi thường, gương mặt tươi cười đơn đả, rất chuyên nghiệp của người quản lý lúc này trở nên méo xệch, cô ta gắng gượng nở nụ cười đầy vẻ chịu đựng:

- Thưa quý khách, tôi đã nói rồi, chờ khi tàu cập cảng, chúng tôi sẽ báo cáo ngay với cấp trên giải quyết vấn đề bồi thường của quý vị, sau đó sẽ liên lạc với từng vị một. Sự việc xảy ra đột ngột thế này, chúng tôi không được tự ý quyết định.

- Công ty du lịch của cô là công ty con nhà họ Tạ kia mà, vì sao chút tiền bồi thường còn con cũng không chịu cam kết hoàn trả?

Thanh Hoành lục lại trong trí nhớ danh sách hành khách đi tàu, cô biết trong số hai cặp đôi này có một cô tên Lý Trân, một cô tên Châu Tú, nhưng cô không phân biệt được ai là ai. Cả bốn người đều chỉ chừng hai mươi tuổi, hơn ba năm trước họ mới chỉ là những cô cậu mười sáu, mười bảy tuổi, họ không thể là Ám Hoa. Vì thế ngay từ đầu cô đã loại họ ra khỏi danh sách.

- Xin lỗi quý khách, không phải chúng tôi không chịu cam kết mà việc này phải xin ý kiến chỉ đạo của cấp trên mới được. Ngoài ra, chúng tôi cũng không phải công ty con của nhà họ Tạ, chúng tôi có pháp nhân riêng.

- Tôi biết ông chủ của các cô là Tạ Doãn Luy, anh ta là cậu ấm nhà họ Tạ, hằng năm anh ta tiêu không biết bao nhiêu tiền cho mấy cô diễn viên mới nổi, lẽ nào vài đồng tiền bồi thường cũng không trả được?

Câu nói này vừa bật ra, người quản lý biến sắc mặt. Thanh Hoành cảm thấy thương thay cho cô ta vì có một ông chủ tai tiếng như vậy, lúc nào cũng có thể bị đem ra nã đạn không thương tiếc. Trong khi đó, Tạ Doãn Thiệu thuộc tuýp người cực đoan kiểu khác. Anh ta là người có khả năng phù phép, biến tạp chí tài chính thành phiên bản của tạp chí thời trang, đời sống riêng tư của anh ta không để lại bất cứ tí vết hay tai tiếng nào.

Thanh Hoành nhìn sang hướng khác thì thấy Thẩm Dật bám gót Hình Mẫn đến mọi nơi. Hình Mẫn tỏ ra khá khó chịu, quay lại, hỏi:

- Anh Thẩm, không cần đi theo tôi, làm vậy cũng chẳng điều tra ra kết quả gì.

Thẩm Dật có vẻ ủ rũ, gương mặt điển trai của anh ta bỗng trở nên u ám, thiếu sinh lực. Anh ta rút tay túi quần, bình thản nói:

- Thưa ông, nếu tôi không đi theo ông, thì không biết trên con tàu này còn ai ngất xỉu vì sự hiện diện của tôi nữa không.

Hình Mẫn nhìn anh ta bằng ánh mắt đã bớt khắt khe hơn. Thanh Hoành đoán có lẽ Hình Mẫn đang nghĩ về người thanh niên năm xưa. Tuy anh ta không có được gương mặt con lai với đường nét sống động như tạc khắc của Thẩm Dật, nhưng họ đều rất nhiệt thành. Hình Mẫn đã nhầm tưởng anh ta, nhưng đến phút chót, anh ta lại bị người khác chiếm mất vị trí của mình.

Hình Mẫn vỗ vai Thẩm Dật:

- Anh về phòng nghỉ ngơi đi, tôi không muốn anh đổ bệnh trước khi buổi thẩm vấn chính thức diễn ra.

Dường như câu nói của Hình Mẫn đã thuyết phục được Thẩm Dật, anh ta ngẩng ngồi một lát bèn quay về phòng. Đứng vào khoảnh khắc ấy, Thanh Hoành chợt nhìn thấy bóng dáng một hòn đảo um tùm cây cỏ thấp thoáng giữa biển trời mờ mịt.

Đây nay là đêm thứ ba trên du thuyền Đông Thái Bình Dương, cũng là đêm mà khách đi tàu không thể nào quên trong cuộc đời mình.

Về phòng, Thanh Hoành kéo cánh cửa thông ra ban công, hít hà bầu không khí ẩm ướt, thấm đượm vị tanh nồng riêng có của biển cả. Cô bật máy tính xách tay, tiếp tục công việc gạch bỏ danh sách nghi phạm trong bảng tên khách đi tàu dài dằng dặc.

Bỗng tiếng còi báo động nổi lên âm ỉ, tiếng bước chân hỗn loạn rầm rập ngoài hành lang. Tiếng người quản lý oang oang trên loa phóng thanh:

- Xin quý khách đi tàu tập trung trên boong ngay, do tình hình khẩn cấp, chúng tôi không thể...

Nhưng cô ta chưa nói hết câu đã bị Hình Mẫn chen ngang:

- Tôi là Hình Mẫn, người của Sở cảnh sát, đề nghị mọi người lập tức rời khỏi phòng và tập trung trên boong tàu!

Thanh Hoành bỗng thấy lo lắng, cô vợ vội ba lô và chạy lên tầng trên. Cô đã sắp xếp sẵn thuốc thang và giấy tờ tùy thân vào ba lô phòng trường hợp khẩn cấp.

Mọi người trên boong tàu tỏ ra hết sức lo lắng và bối rối, họ không biết chuyện gì đang xảy ra, cô cũng vậy.

Thang dây cứu hộ đã được buộc vào thành tàu, người ta thả rất nhiều xuống cứu hộ xuống biển. Thanh Hoành đưa mắt tìm kiếm và nhanh chóng trông thấy Cửu Thiệu. Anh vừa chăm chú ngó đồng hồ vừa điều chỉnh thiết bị liên lạc không dây.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng câu hỏi của cô nhanh chóng bị nhấn chìm giữa biển thanh âm ồn ào, hỗn tạp. Cửu Thiệu hạ thấp giọng trao đổi vài câu với người ở đầu dây bên kia xong mới ngẩng lên nhìn cô. Về mặt anh hết sức bình tĩnh và lạnh lùng:

- Em qua bên kia đi, đội trưởng bảo em làm gì hãy làm theo.

- Vì sao? Đã xảy ra chuyện gì? Có liên quan đến Ám Hoa không?

Cô hỏi anh dồn dập, thực ra trong đầu cô còn vô số nghi vấn khác nữa. Lúc này, sau lưng cô đã bắt đầu có người trèo lên thang dây để xuống xuống cứu hộ.

Cửu Thiệu không trả lời cô, anh chăm chú quan sát bộ thu phát tín hiệu gắn trên đồng hồ đeo tay, ánh sáng màu đỏ nhấp nháy có nhịp điệu và rồi tắt ngấm.

Thanh Hoành túm lấy cánh tay anh:

- Âm Hoa đâu? Các anh có tìm ra hần không?

Cửu Thiệu nhìn cô trân trân, đây là lần đầu tiên cô bắt gặp biểu cảm ấy trên gương mặt anh, thật khó để hình dung, nó giống vẻ xấu hổ và thất vọng của đám học trò khi bị thầy cô giám thị bắt quả tang vi phạm kỉ luật. Cô nghĩ chắc chắn mình đã nhìn nhầm, anh kiêu ngạo lại tự phụ về tài năng của mình như thế, sao có thể biểu lộ một vẻ mặt đáng thương như vậy?

Anh khẽ hắng giọng, nhưng âm thanh phát ra vẫn khàn đục:

- Nhiệm vụ lần này đã thất bại, vì vậy...

Hình Mẫn tiếp tục bắc loa thúc giục hành khách nhanh chóng rời tàu. Cửu Thiệu gỡ bàn tay Thanh Hoành khỏi cánh tay mình, anh nắm chặt cổ tay cô, đẩy cô vào dòng người:

- Đi mau!

- Còn anh?

Anh đứng thẳng, tự tin đáp:

- Anh không sao đâu.

Hình Mẫn không hài lòng khi thấy họ dùng dằng chẳng dứt như vậy (kỳ thực Thanh Hoành cho rằng anh và cô chẳng có đủ thời gian để mà bịn rịn), ông bước lại, lôi Thanh Hoành đến trước thang dây:

- Xuống ngay cho tôi! Tác phong chậm chạp, lề mề của cô không khác những hành khách kia!

Thanh Hoành xuống đến xuống cứu hộ, gương mặt lộ vẻ hoang mang, lo sợ, cô đứng đó, bất động. Đây không phải lần đầu cô phải đối mặt với tình cảnh như vậy, hơn ba năm trước, khi cô vừa ra đến cửa nhà hát Ly Ca, theo linh tính mách bảo, cô quay đầu lại và nhìn thấy ngọn lửa như vòi rồng phun ra từ đại sảnh rực rỡ ánh đèn của nhà hát, đèn chùm trên trần nhà rung lên và vỡ nát tan tành, mảnh vụn văng ra tứ phía, thời gian dường như ngưng đọng trong giây phút đó. Thậm chí, cô còn nhìn thấy bức tường trước mặt từ từ nứt toác. Đám đông gào thét hỗn loạn, người ta xô nhau chạy ra ngoài, còn cô, thì gắng sức lao vào bên trong.

Hai con người quan trọng nhất của cuộc đời cô đang ngồi trên ghế VIP trong nhà hát, họ không hề hay biết về vụ nổ đáng sợ vừa xảy ra. Chắc chắn họ cũng như cô lúc này, vô cùng lo lắng, muốn được thấy cô ngay lập tức.

Và hôm nay, thảm cảnh xưa lại tái diễn.

Cô thấy bóng Cửu Thiệu thấp thoáng trên boong tàu chói sáng ánh đèn, lưng thẳng tắp, nghiêng đầu sang bên nói gì đó vào thiết bị vô tuyến điện. Trước khi lên đường thực hiện nhiệm vụ anh đã cắt tóc, để lộ vàng trán trơn bóng.

Như thể có ai đó nhấn vào nút dừng hình.

Cửu Thiệu dán mắt vào bộ thu phát tín hiệu. Họ sử dụng bảng mã Morse để truyền các thông tin điện báo. Anh nhìn đèn tín hiệu nhấp nháy, ngừng trong giây lát, lại tiếp tục nhấp nháy, đó là tín tức gửi đến từ Lăng Trác Viễn: “Fail” (thất bại). Khi những chữ cái cuối cùng xuất hiện, nỗi đau khổ không bút nào tả xiết dâng trào trong tim anh.

Anh ấn nút gửi thông báo đã cài đặt sẵn: “Chiến dịch thất bại, mọi người hãy rút lui!”

Đột nhiên, bộ thu phát tín hiệu trên tay anh tiếp tục phát sáng, tín hiệu đến từ máy thu phát tín hiệu của Lăng Trác Viễn. Ánh sáng nhấp nháy theo nhịp điệu, anh âm thầm mã hóa các ký tự và kết quả nhận được là: “G... A... M... E... O... V... E... R...” (trò chơi kết thúc).

Anh hốt hoảng, giám đốc Lăng đang ở chỗ Âm Hoa, nhưng ông không hề phát lệnh vây bắt. Tình trạng này đã diễn ra bao lâu? Có phải ngay từ lúc họ nhận được mệnh lệnh đưa hành khách rời khỏi tàu? Anh gạt cánh tay chắn trước mặt mình, lao về phía cầu thang dẫn xuống tầng dưới. Có khoảng gần một trăm căn phòng dành cho khách du lịch trên du thuyền này, ngoài ra còn có buồng máy và các khoang nội bộ khác mà chỉ có các kỹ sư chuyên trách mới được ra vào. Vì thế, muốn tìm được họ trong khoảng thời gian ngắn ngủi là không thể, dù vậy, anh vẫn muốn thử.

Trong đầu anh lập tức hiện ra sơ đồ mặt cắt ngang tổng thể của con tàu, sau đó anh xác định một số địa điểm khả năng cao nhất dựa theo tư duy của Âm Hoa.

Anh vừa mở cửa hành lang, thì một luồng lửa lập tức ập đến, dòng khí cực mạnh xộc tới, cuốn anh vào và tung lên không trung không thương tiếc.

Tiếng ồn ào bên tai anh xa dần, thế giới như tắt hết mọi thanh âm.

Anh cảm thấy cơ thể mình đã mất đi tri giác, và bỗng chốc chìm xuống đáy biển băng giá. Anh mờ mắt, chỉ thấy mặt biển tươi đẹp màu ngọc tím sẫm dưới nền trời u tối. Anh chìm xuống sâu hơn, rất chậm, rất chậm, trong lòng biển sâu, vô số sinh vật nhỏ bé, mỏng manh nhấp nháy sáng như những vì tinh tú trên trời cao.

Ngay cả nếu phải dùng lý trí sáng suốt và tư duy khoa học cứng nhắc để bình luận thì cũng phải khen rằng: biển đêm nay đẹp không bút nào tả xiết.

Khi xuống cứu hộ nỗ tung, Thanh Hoành cảm thấy cơ thể cô bị hất mạnh xuống biển, trong vài giây, cô hoàn toàn mất cảm giác. Nhưng cô nhanh chóng tỉnh táo trở lại và ngoi lên mặt biển.

Xung quanh cô đều là những người gặp nạn bị hất văng xuống biển, theo bản năng, cô vói tay về phía du khách ở gần mình nhất, người đó ngay lập tức bám chặt lấy cô, kiên quyết không buông tay, kéo cô chìm sâu xuống lòng biển.

Cô đã quên rằng, bất cứ hành động nào trong lúc này cũng có thể khiến cô bỏ mạng trên biển, cho dù hành động của cô có xuất phát từ sự cảm thông đi nữa.

Thanh Hoành nín thở, định vùng thoát khỏi bàn tay kẹp chặt của người kia, nhưng người đó bẻ eo cô đau điếng. Cô ráng chịu đau, gắng sức giãy giụa, cuối cùng cũng thoát ra được, liền xuôi theo dòng nước, bơi về phía trước. Sau khoảng năm phút hoảng loạn, bắt đầu có người thuận theo thủy triều bơi về hướng Bắc ngày một nhiều. Lúc này, Thanh Hoành đã bình tĩnh và sáng suốt trở lại, cô chợt nhớ, hướng đó chính là nơi xuất hiện hòn đảo hoang mà cô nhìn thấy lúc đứng trên boong tàu.

Nhưng hòn đảo ấy còn cách họ rất xa, lúc này đang là đầu thu, nhiệt độ ban đêm xuống rất thấp, dầm mình trong nước biển lâu như vậy chắc chắn sẽ rất lạnh, cô không biết mình có đủ sức bơi được đến đó không.

Nhưng họ không còn sự lựa chọn nào khác.

Nếu muốn tiếp tục sống sót để chờ cứu hộ, họ phải tự cứu mình trước.

Cô bơi theo dòng người, tiết kiệm tối đa sức lực, sóng biển nhấp nhô, cô chỉ nhìn thấy đầu họ trôi trên mặt biển, không rõ là ai, không biết trong số họ có người cô quen hay không, cũng không biết Cửu Thiệu có nằm trong số đó không.

Anh đứng đó, ngang tàng đầy tự tin, giọng bình tĩnh: “Anh không sao đâu.”

Cảnh tượng khi ấy hết như ảo ảnh, cứ đeo bám, chiếm trọn tâm trí cô. Cô thấy mắt mình cay xè, không biết vì nước biển hay tại điều gì khác.

Màn đêm vẫn cứ tăm tối khôn cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Sắc đỏ

Mặt trời ló rạng, ánh bình minh rực rỡ, nền trời rực lên như một tấm lụa đỏ vắt ngang không trung.

Thanh Hoành lạnh tới mức toàn thân run lập cập, cô vừa mệt vừa đói, nhưng vẫn kiên trì nhắc nhở mình không được phép ngừng lại, bằng mọi giá phải khua động chân tay, nếu không chỉ có nước chết cóng trên biển. Dòng người nối đuôi nhau bơi vào hòn đảo hoang đã mất nhiều người, thậm chí có thể đếm bao nhiêu cái đầu đen lơ lửng trên mặt nước.

Còn ánh bình minh ở phía xa xa, ở nơi tiếp giáp với mặt biển, thì chói đỏ đến nhức mắt.

Cô vắt kiệt sức lực, cắn chặt răng, cố gắng để không bị chìm xuống biển. Cô cũng cố gắng hướng suy nghĩ đến những điều tạp nham để quên đi cảm giác mệt mỏi kiệt cùng lúc này. Bao nhiêu kiên trì rèn luyện thể lực không phải không có ích, chí ít nó giúp cô bơi được một quãng dài như vậy.

Không biết bao lâu sau Thanh Hoành mới nhìn thấy một vệt đen nhô lên giữa mặt biển xa xa, chính là hòn đảo hoang đó, cô gần như có thể chắc chắn về điều này. Cô nghe thấy ai đó bắt đầu reo vang, niềm vui ngập tràn.

Thanh Hoành tiếp tục bơi về phía trước, nhưng cô chợt thẳng thốt, gió bắt đầu đổi hướng, thủy triều cũng đổi chiều, đây là một tín dữ đối với người đã cận kề biên giới sức cùng lực kiệt như cô. Thậm chí cô đã nghĩ đến kết cục xấu nhất, khi cô chỉ có thể trông thấy nhưng không thể bơi đến hòn đảo kia.

Cô ngăn bản thân thôi suy nghĩ tiêu cực, cố gắng ép mình thư giãn, thả lỏng, dặn lòng phải quên đi mọi mệt, quên đi đói khát và quên đi giá lạnh.

Không biết trải qua bao nhiêu thời gian nữa, Thanh Hoành ngỡ đã hàng thế kỷ, cuối cùng chân cô cũng chạm đất.

Mất đi lực đẩy của nước đột ngột, bước chân cô loạng choạng, cô ngã bổ nhào. Nhưng ngay lúc đó đã có người đỡ cô dậy, diu cô vào bờ. Người ấy cũng sắp kiệt sức, nhưng vẫn sẵn lòng giúp cô. Thật hiếm có!

Vừa chạm chân lên bờ cát, cả hai liền nằm vật ra, không buồn nhúc nhích.

Thanh Hoành nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, anh ta là Thẩm Dật, là một người đàn ông khác, không phải người cô mong ngóng. Thẩm Dật hôn hên:

- Cô nhìn tôi như đột nhiên nhận ra đã phải lòng tôi vậy.

Giờ phút này mà anh ta vẫn đùa cợt được, không biết anh ta là gã đàn hay một kẻ gan góc lý lợm!

Thanh Hoành đáp:

- Chẳng buồn cười chút nào.

Cô nghĩ có lẽ mình đã bị “lây” tính cách của Cửu Thiệu, nên mới mất đi tinh thần lạc quan, hài hước khi lâm vào tình cảnh thê thảm này.

Thẩm Dật phì cười, thậm chí còn ngân nga hát:

- Đứng lên đi hồi những nô lệ đói rét cùng khổ, đứng lên đi hồi thế giới cần lao, khi nhiệt huyết đã dâng trào, hãy đấu tranh cho công bằng, lẽ phải..

Thanh Hoành cố nén mà vẫn không nhịn nổi, cô phì cười, vừa cười vừa ho sặc sụa.

Thẩm Dật gượng dậy, phóng mắt nhìn biển xanh mênh mông, vô tận, trầm tư hỏi:

- Cảm giác thoát chết như thế nào? Có phải ngộ ra rằng, thiên nhiên thật đáng sợ không?

Thanh Hoành lẩm bẩm:

- Anh vẫn còn tâm trạng nghĩ về điều này cơ à? Đáng sợ nhất là cái chết.

- Cô sai rồi, không có gì dễ dàng bằng cái chết. Hằng ngày biết bao người phải mất mạng vì những thảm họa tự nhiên? Không đếm xuể. Cái chết là điều đáng để chúng ta hân hoan đón nhận vì nó giúp ta thanh tẩy mọi hoen ố.

Anh ta càng nói càng “hăng mừ” tôn giáo. Thanh Hoành không biết anh ta có phải một nghệ sĩ đích thực hay không, hay do được di truyền, nhưng cô cảm thấy ở anh ta toát ra khí chất lãng mạn xen lẫn điên rồ rất khác lạ.

Những người may mắn sống sót nằm la liệt trên bãi biển lởm chởm đá sỏi. Họ dần hồi phục sức lực. Bỗng có người kêu thất thanh, ai đó lồm cồm bò dậy và lao ra biển. Bạn bè của cậu ta lập tức giữ chân cậu ta lại:

- Hứa Khâm, đừng dại dột như vậy! Lý Trần không quay về được đâu, cậu có nhảy xuống biển cũng chẳng ích gì!

Hai cái tên khá quen thuộc ấy đã đánh thức trí nhớ của Thanh Hoành. Hứa Khâm và Lý Trần là một trong hai cặp đôi trẻ tuổi đứng đầu danh sách loại trừ của cô, có người chưa đến hai mươi, có người vừa qua sinh nhật thứ hai mươi, đối với họ thảm họa trên du thuyền Đông Thái Bình Dương chẳng khác nào cơn ác mộng khủng khiếp.

Đối với cô cũng vậy.

Cô nghĩ mình sẽ tìm ra Âm Hoa, và thoát khỏi cuộc sống hiện nay, nhưng thực tế không như vậy. Cô chưa tìm được nghi phạm giống Âm Hoa thì sự việc đã thành ra như vậy rồi.

Cô buộc lòng phải thừa nhận rằng, mình chỉ là một người bình thường, ba năm trước đã từng bất lực, ba năm sau cũng chẳng khá hơn.

Lúc bơi vào đảo, Thẩm Dật mang theo ba lô đựng mấy chai nước, đồ hộp và ba túi lương khô. Dù số lượng ít ỏi, nhưng có còn hơn không. Anh ta mở ba lô, dốc toàn bộ thức ăn nước uống ra, cười buồn, nói:

- Tôi mang theo những thứ này lên tàu phòng khi buổi tối về tranh khuya có cái ăn chống đói.

Anh ta nhặt ra hai chai nước, chia cho hai cô gái duy nhất trên đảo là Châu Tú và Thanh Hoành, số còn lại chia đều cho cánh đàn ông, hai người uống chung một chai nước:

- Ưu tiên phụ nữ, mọi người không phản đối chứ?

Hình Mẫn nhìn anh ta, ánh mắt đầy thiện cảm:

- Cậu chia như vậy là hoàn toàn hợp lý, thực ra cậu có quyền không chia nước uống và đồ ăn cho mọi người.

Thảm Dật lắc đầu, cười ái ngại:

- Ông đừng đùa, trong lúc này còn gay gắt với nhau làm gì.

Ngô Y Thanh thu mình vào một góc khuất trong hang đá, không buồn nhúc nhích. Tô Quý bị thương nhưng anh ta chẳng buồn để ý, anh ta đã bỏ rơi cô ấy, chỉ lo cho bản thân mình.

Thảm Dật chọn lấy một hộp thịt bò, lương khô và những đồ hộp khác đã chia cho cả mọi người. anh ta cầm hộp thịt, đặt trước mặt hai ông cậu của mình, mím chặt bờ môi khô nẻ:

- Các cậu cố ăn một chút đi, nếu ngày mai đội cứu hộ vẫn chưa tới, chúng ta sẽ không có gì để ăn đâu.

Thanh Hoành ôm gối, nhìn trân trân chai nước lọc quý giá trước mặt. Cửu Thiệu không có mặt trong số những người may mắn sống sót trên hòn đảo này. Đường như anh đã biến mất, ngay cả Hình Mẫn cũng không rõ tung tích của anh.

Kế hoạch của họ đã thất bại triệt để.

Thanh Hoành chạm khẽ vào chai nước, lần đầu tiên cô biết rằng, một chai nước lọc lại quý giá như vậy. Trong đời mình, cô chưa bao giờ phải trải qua những tháng ngày khổ sở, cũng chưa bao giờ phải muộn phiền vì kế sinh nhai, cô muốn thứ gì đều có thể mua được thứ đó. Trong tính cách của cô tồn tại sự ích kỷ và ngạo mạn, nhưng cô cũng rất yếu đuối trong tình cảm. Nhưng giờ đây, cô đã bị Âm Hoa đánh bại, cô gần như sụp đổ hoàn toàn vì hắn.

Lòng cô ngập đầy nỗi muộn phiền, chán nản, Châu Tú ngồi bên, tựa vào vai cô, khóc mãi không thôi, từ lúc nước nở, thâm sâu, đến khi thỗn thức, nghẹn ngào.

Ước gì nổi cảm phấn và bi ai của cô có thể truyền sang Châu Tú và tan chảy theo những giọt nước mắt của cô ấy.

Hôm nay là ngày thứ tư trên biển, theo kế hoạch của công ty du lịch thì sẽ có hoạt động bơi lặn và chờ đợi các món ăn tươi ngon được đánh bắt từ dưới biển lên.

Thanh Hoành trầm mặc không nói, những người khác cũng gần như vậy, ai nấy đều hết sức cảnh giác với mọi thứ xung quanh, bản năng của con người vốn là thế, mưu lợi tránh hại, họ không tin bất cứ ai – những người lạ quanh họ. Cũng bởi vì trong lúc này, mỗi giọt nước, mỗi mẫu thức ăn đều trở nên vô giá.

Đã là ngày thứ hai sau khi xảy ra vụ nổ, đội cứu hộ vẫn chưa đến.

Thanh Hoành đã nghĩ, hay là chẳng ăn chẳng uống gì nữa, cứ để mặc bản thân chết khát chết đói cho xong. Dù sao thì cô cũng đâu không lại Âm Hoa, cô thậm chí còn không nhìn thấy được vạt áo của hắn. Thảm Dật là người có tính cách lạc quan nhất trong số họ. Anh ta ăn một miếng thịt xay, uống một ngụm nước, và quyết định đi kiếm thức ăn. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi cỡ lớn và quần dài, vạt áo còn vương màu vẽ, và không có áo khoác, chân đi giày lười hiệu GEOX, bước đi thoăn thoắt, nhanh nhẹn như loài mèo.

Thanh Hoành trầm nghĩ, loại giày lười GEOX rất thích hợp để đi trên cát sỏi, nhưng cô không cho rằng trên hòn đảo hoang này có thứ gì đó họ có thể ăn được. chẳng may gặp phải thú hoang sẽ rất nguy hiểm.

Thảm Dật đi một vòng và quay về tay không. Anh ta xòe bàn tay:

- Hòn đảo này rất sạch sẽ, có lẽ không có thú hoang, nhưng có một vài loài cây, tuy nhiên không thể tùy tiện ăn chúng.

Anh ta nhìn chai nước còn nguyên trước mặt cô:

- Sao cô không uống?

Thanh Hoành nhìn anh ta, đáp:

- Không cần thiết.

Thảm Dật cúi xuống nhìn khoảng đất cạnh chân cô, một lúc sau mới lên tiếng:

- Có lẽ nói thế này hơi tàn nhẫn, nhưng tôi không đòi nào giúp đỡ một kẻ muốn chết đâu. Nếu cô còn thiết sống, đương nhiên rất tốt, nhưng nếu cô thấy tuyệt vọng, thì số nước và thực phẩm mà cô không cần đến có thể cứu được người khác đấy.

Thanh Hoành ngẩng lên nhìn anh ta.

Không biết vì sao, trong đầu cô đột nhiên vang lên câu nói của Cửu Thiệu: “Liệu trình điều trị tâm lý được bố trí dày đặc suốt một tháng ròng rã không có tiến triển gì, nhưng anh phát hiện thấy em đã tự tìm kiếm tài liệu tâm lý học trên mạng. Em muốn tự cứu mình, vì thế anh muốn giúp em.”

Câu nói không mang màu sắc tình cảm, hơn nữa khi ấy anh chưa thể nảy sinh tình cảm với một người lạ. Bây giờ cũng vậy, việc cô đột nhiên nhớ đến câu

nói của anh cũng không liên quan đến tình cảm.

Sau khi nói xong câu trên, anh đã ngừng một lát. Cô nghĩ, có lẽ anh cũng muốn nói câu mà Thẩm Dật vừa nói, anh sẽ để mặc cô, không lãng phí thời gian với một người muốn buông xuôi tất cả.

Nhưng anh không nói ra điều đó. Thực ra, anh không hề lý trí như cô nghĩ, anh biết để tâm đến cảm xúc của người đang đối thoại với anh.

Cô nhắm mắt lại một lát rồi mở ra, khẽ hỏi:

- Nếu anh còn đủ sức, hãy giúp tôi mở nắp chai nước.

Thẩm Dật mỉm cười, vặn nắp và đưa chai nước cho cô:

- Mong là cô còn đủ sức để uống.

Thanh Hoành kiểm tra vật dụng trong ba lô của mình. Hộ chiếu và di động chắc không dùng được nữa vì ngâm trong nước quá lâu. Vậy là chỉ trong một tháng cô đã làm hỏng hai chiếc di động. Cô nghĩ, lần này trở về sẽ mua loại rẻ nhất có thể, chỉ dùng để nhắn tin và gọi điện.

Cô kiểm tra các loại thuốc dự phòng khi đi du lịch thì thấy đã ngâm nước vào chai, thuốc vữa nát thành hồ nhão, không dùng được nữa, chỉ có chai muối sinh lý 5%, kẹo nho bọc trong giấy thiếc và mấy hộp kẹo bạc hà là còn nguyên vẹn. Cô chia kẹo bạc hà cho mọi người. Cô không thể không noi theo tấm gương sáng của Thẩm Dật.

Hình Mẫn cầm chai dung dịch tiêm truyền Glucose của Thanh Hoành, cười bảo:

- Nếu đến phút chót mà đội cứu hộ chưa tới, chúng ta có thể dùng thứ này duy trì sự sống thêm một thời gian.

Thanh Hoành mỉm cười:

- Tôi không dám chắc đến lúc đó có thể tìm được ven để tiêm cho chuẩn.

- Nếu thế, tôi lại có thêm lý do để nghi ngờ trình độ chuyên môn của cô. Cô có biết, hiện giờ cô chỉ còn chuyên môn cơ bản để cứu vớt hình ảnh bản thân không?

Họ nhìn nhau giây lát, Thanh Hoành trầm nghĩ, chính trong thời khắc này, họ đã thật sự gác sang bên những định kiến và sự hiểu lầm của mình về người kia.

Cô đứng dậy, phui bụi bám trên quần:

- Thử tìm kiếm xung quanh, rất có thể sẽ tìm ra nguồn nước.

Có lẽ trong hoàn cảnh này, hành động thiết thực nhất là tiết kiệm năng lượng, ở nguyên một chỗ không đi đâu cả, nhưng họ không biết đội cứu hộ khi nào mới tới, chờ đợi chỉ là hành vi tiêu cực.

Khi đến một chỗ khuất, Thanh Hoành mới hỏi:

- Đội trưởng, vì sao nhiệm vụ tối hôm đó của mọi người lại thất bại?

Hình Mẫn cau mày vì câu hỏi thẳng thắn của cô, lát sau ông lấy lại bình tĩnh, đáp:

- Thực lòng mà nói tôi cũng không rõ, cô quên là tối hôm đó xảy ra sự cố bất ngờ và tôi đã lộ thân phận rồi sao? Một khi thân phận bị lộ, tôi buộc phải rút khỏi kế hoạch.

Lúc nói câu đó, Hình Mẫn và Thanh Hoành chạm mắt nhau, hai người cũng nghĩ đến một vấn đề: Vậy, sự cố đó có phải chỉ là tình cờ?

Thanh Hoành vừa đi vừa cúi xuống bẻ cành cây, cạo vỏ kiểm tra và phát hiện thấy đa phần chúng đều cho thứ nước màu trắng đục. cô thở dài:

- Nơi đây là biển, không có nguồn nước ngọt, không thể áp dụng phương pháp lấy nước truyền thống.

Hơn nữa, họ cũng không có công cụ đốn củi trong tay, không thể chặt cây lấy nước. và dù có công cụ đi nữa, họ cũng phải cân nhắc có nên bỏ công bỏ sức để làm việc đó hay không.

Bỗng nhiên cô nhìn thấy một khúc cây bị gãy ở gần đó. Cô bước lại, chạm tay vào khúc cây:

- Lại quá đội trưởng ơi, khúc cây này có vẻ không phải bị gãy một cách tự nhiên.

Hình Mẫn ngồi xuống xem xét kỹ lưỡng, và ông đồng tình với nhận định của Thanh Hoành:

- Tạm thời cứ đánh dấu lại, cho dù nguyên nhân là gì thì đây cũng là nguồn nước quý giá.

Họ vừa đánh dấu xong và định quay lại thì thấy Thảm Dật ôm một ôm đầy các loại quả dại và cành lá. Thanh Hoành thấy vậy vội vàng chạy đến hỏi:

- Anh chưa ăn chúng đấy chứ?

Thảm Dật ngơ ngác:

- Dĩ nhiên là chưa, không có giám định chuyên môn của cô, tôi nào dám ăn uống tùy tiện.

Thanh Hoành kiểm tra hết lượt:

- E rằng mấy loài cây lâu năm, dương xỉ và ngũ cốc này đều có vấn đề. – Càng kiểm tra kỹ cô càng thất vọng: - Mấy thứ anh kiểm được đều có độc, không phải cố ý đấy chứ?

Thảm Dật nhún vai. Anh ta nhìn về phía trước, đột nhiên nói:

- Mọi người nhìn kia, hình như trên bãi biển có người.

Hình Mẫn vừa quay ra nhìn, liền lập tức chạy đến bờ biển, Thảm Dật cũng chạy theo. Thanh Hoành chậm chân hơn một chút. Cô gần như cạn kiệt cả tinh thần và sức lực, nên chỉ một đoạn ngắn đã thở hồng hộc, đành chạy chậm lại.

Lúc cô chạy đến nơi thì Hình Mẫn đã thực hiện xong các biện pháp cấp cứu cho người vừa bị sóng biển đánh dạt lên bờ. Thảm Dật nhìn kỹ gương mặt người bị nạn, đột nhiên nói:

- Tôi nhớ ra rồi, hình như cô ấy là Lý Trân, ngày đầu tiên trên tàu, cô ấy đã làm đổ đĩa tôm vào người tôi.

Thanh Hoành lập tức nhớ lại cảnh tượng buổi tối hôm đó, Lý Trân và người bạn của cô gấp đầy một đĩa tôm và khi quay người lại thì đụng phải Thảm Dật, toàn bộ nước sốt hải sản và dầu mỡ bắn đầy lên người anh ta.

Thảm Dật cười, bảo:

- Các vị ở đây nhé, tôi đi báo cho Hứa Khâm.

Hình Mẫn nhìn theo bóng anh ta, thở dài:

- Cậu ta là một chàng trai tốt bụng.

Thanh Hoành cười:

- Đúng vậy.

Nói đoạn, cô quỳ xuống bên Lý Trân:

- Đội trưởng, phiền ông quay mặt đi, tôi muốn kiểm tra tình trạng của cô ấy.

Hình Mẫn ý tứ quay mặt đi hướng khác, vờ ngắm phong cảnh.

Thanh Hoành kéo áo phông dài tay của cô gái đang hôn mê bất tỉnh và ấn nhẹ lên vùng bụng, rất may cô ấy không bị gãy xương sườn. cô lại lật nhẹ người cô gái, và phát hiện ra một vết thâm tím rất rõ rệt trên lưng của cô. Thanh Hoành nhủ thầm, vết thâm này có vẻ giống dấu muỗi giầy. Kiểm tra xong cô kéo áo cô gái xuống và nói với Hình Mẫn:

- Đã xong thưa đội trưởng, không có vấn đề gì cả.

Hình Mẫn gật đầu:

- Cô ấy rất may mắn vì được thủy triều đẩy lên bờ.

Thanh Hoành không đáp lại, Hình Mẫn cũng chìm vào suy nghĩ. Cô biết câu mà Hình Mẫn muốn nói là: Không phải ai cũng may mắn như vậy.

Biển khơi vô tận đã nhấn chìm biết bao sinh mạng chỉ trong một đêm?

Thanh Hoành chợt nhận ra, cái chết thật dễ dàng, bởi vì sinh mạng của con người mới nhỏ bé, yếu đuối làm sao, đến nỗi không vượt qua nổi một cơn sóng vỗ.

Thảm Dật và những người khác nhanh chóng chạy ra bờ biển. Hứa Khâm biến sắc mặt, những ngón tay lồng vào nhau, miết mạnh đến nỗi khớp tay kêu răng rắc. cậu ta tần ngần, bước đi chậm chạp còn hơn cả Châu Tú. Châu Tú nhào đến bên Lý Trân, vừa cười vừa khóc:

- Lý Trân ơi Lý Trân! Tốt quá, mừng quá!

Thanh Hoành vỗ nhẹ vào vai cô ấy:

- Đừng khóc, cô ấy không sao, chỉ bị sốc tạm thời thôi, em nên vui mừng mới phải.

Châu Tú quay lại, ôm chầm lấy cô:

- Bạn ấy không sao, em biết bạn ấy sẽ không sao mà!

Khác với biểu cảm của Châu Tú, người yêu của Lý Trần đứng đó, nghi hoặc nhìn bạn gái đang hôn mê bất tỉnh, sau đó cậu ta quay sang Thanh Hoành hỏi tình queo:

- Cô ấy không sao?

- Không sao.

Thanh Hoành gật đầu, bắn khoăn nhìn cậu ta. Cô vẫn nhớ hôm đó lúc họ vừa lên bờ, cậu ta gào khóc thảm thiết, nằng nặc đòi lao xuống biển, bộ dạng đau thương tan nát cõi lòng ấy không thể là đóng kịch. Thế nhưng, vì sao cô không hề cảm thấy niềm vui và sự an ủi lớn lao khi người yêu của mình vừa thoát khỏi kiếp nạn sinh tử ở cậu ta vào lúc này?

Hứa Khâm lùi một bước lại tiến hai bước, lúng túng hỏi:

- Tôi có thể ôm cô ấy không?

Thanh Hoành đứng lên, cô không có ý định trả lời câu hỏi ngớ ngẩn ấy. Cô lùi về, đứng cạnh Thẩm Dật:

- Đây người hùng Lôi Phong của thời hiện đại, hành động của anh mấy hôm nay xứng đáng được biểu dương đấy.

Thẩm Dật xoa đầu, khẽ cười:

- Cô không thấy cảm động khi chứng kiến cảnh tượng trùng phùng sau kiếp nạn của những người bạn trẻ này sao?

Anh ta đặt tay lên vai Thanh Hoành, bóp mạnh, khiến cô suýt ngã vật ra đất.

- Tôi thấy cô cũng khá lắm, ý chí mạnh mẽ kiên cường, giống như loài gián, đập không chết.

Thanh Hoành hất mạnh tay anh ta ra, cười, rửa:

- Anh là loài gián thì có!

Họ vừa về đến hang động trú tạm thì thấy Ngô Y Thanh mặt như đeo đá đứng bên ngoài:

- Hai ông cậu của anh đang cãi lộn bên trong.

Thanh Hoành nghe vậy liền lập tức dừng bước:

- Vậy tôi không vào nữa.

Thẩm Dật gật đầu, rào bước vào trong. Cô thấy mấy ngày vừa qua anh ta đen đui hết mức, đầu tiên là trở thành nghi can số một gây thương tổn cho Tô Quý, tiếp theo là có khả năng cao sẽ mất đi hai người cậu, bởi vì sắc xuất may mắn của việc họ được thủy triều đánh dạt lên bờ như Lý Trần là vô cùng thấp. Và bây giờ, hai ông cậu còn lại của anh ta thì bất chấp hoàn cảnh cam go trước mắt vẫn tiếp tục cãi cọ. Bảo sao anh ta không đau đầu phiền não cho được.

Cô tựa người vào thân cây lắng nghe tiếng cãi cọ vọng ra từ trong hang, cô nghĩ họ không chỉ cãi cọ mà chắc là đã động chân động tay. Cô lảng máng nghe các ông cậu trách cứ Thẩm Dật sắp xếp chuyển đi này, hại chết hai người cậu, mà hai người đó lại không có con cái. Vì vậy việc phân chia tài sản và khoản tiền bảo hiểm kén thù họ để lại là nội dung chính của cuộc ẩu đả.

Ngô Y Thanh cười khinh bỉ.

Thanh Hoành nói:

- Con người là vậy, dẫu biết không tranh chấp là tốt nhất, nhưng tranh chấp cũng không có gì là đáng ngạc nhiên, điều đáng quan tâm là không biết người thụ hưởng tài sản của cô Tô sẽ là ai đây?

Ngô Y Thanh ngao mạn nhưn mày nhìn cô:

- Cô nói vậy là ý gì?

- Anh chỉ là người tình của cô ấy, tôi nghĩ cô ấy không để anh đứng tên tài sản của cô ấy đâu.

Ngô Y Thanh sa sầm nét mặt, bật dậy:

- Nếu cô không là phụ nữ thì...

- Nếu tôi không là phụ nữ, anh sẽ ra tay đánh tôi chắc? – Thanh Hoành bổ sung nốt vế sau giúp anh ta và nói tiếp: - Tôi quên không nhắc anh, tôi là một bác sĩ pháp y, nếu anh đánh tôi, tôi sẽ đi giám định và tố cáo anh. Tôi rành hơn người khác trong chuyện này.

Biểu cảm trên gương mặt Ngô Y Thanh biến đổi khôn lường, anh ta nện một cú đấm vào thân cây, sau đó quay sang Thanh Hoành, nghiêng răng chỉ chiết:

- Cô cũng chẳng khác gì loại người như Tô Quý.

Thanh Hoành ngạc nhiên:

- Loại người nào?

- Ngạo mạn, ích kỷ, chỉ biết đến tiền bạc, các người cho rằng cứ có tiền sẽ mua được tất cả.

Thanh Hoành cảm thấy anh ta thật đáng thương, tức giận đến nỗi không kìm chế được bản thân, đã để lộ nhiều sơ hở.

- Đúng là tôi cũng có ít tiền, nhưng tiền bạc là thứ rất hay, có thứ gì mà không thể dùng tiền mua được đâu.

Cô giả vờ nhìn anh ta từ trên xuống dưới. Bố cô là cổ đông của tập đoàn dược phẩm Tinh Triễn, mặc dù mấy năm gần đây nội bộ tập đoàn có vấn đề, cổ phiếu mất giá, nhưng số cổ phần mà bố cô để lại vẫn là khối tài sản khổng lồ.

Ngô Y Thanh gắng gượng kìm chế, ra sức hít thở thật sâu, và nói:

- Tôi biết cô coi thường những người như tôi, đúng là tôi đã bán mình cho Tô Quý vì muốn có cơ hội thăng tiến. không chỉ cô, tất cả những người biết được điều này đều khinh bỉ tôi, họ không màng đến lòng tự tôn của tôi.

Thanh Hoành thân nhiên nói:

- Nếu anh cho rằng việc mình làm là xứng đáng, thì đừng nghĩ đến lòng tự tôn nữa, đây chính là cái giá mà anh phải trả.

Ngô Y Thanh bất giác ngồi phịch xuống đất.

Nhưng khi Thẩm Dật xử lý xong việc gia đình và bước ra ngoài, Ngô Y Thanh lập tức khôi phục lại nét mặt bình thường như chưa hề xảy ra việc tranh cãi với Thanh Hoành. Thanh Hoành cảm thấy lo lắng thay cho anh ta, biểu hiện thất thường đó rất giống người mắc bệnh tâm thần phân liệt giai đoạn đầu. Nếu anh ta là Ám Hoa, thì chắc mọi chuyện đều do phần nhân cách xấu xa kia gây nên.

Khi màn đêm buông xuống, mọi người tản mát mỗi người một góc, họ mệt mỏi tựa lưng vào vách hang nghỉ ngơi. Nhịp hải triều lên xuống đã ru họ vào giấc ngủ, có người đã bắt đầu say giấc.

Thanh Hoành đang mê man, bỗng giật mình vì chuỗi âm thanh bất thường, cô muốn mở mắt, nhưng không sao cưỡng lại được cơn buồn ngủ nặng nề. cô thử thay đổi nhịp thở, và nhận thấy mình có thể cử động các ngón tay.

Cô từ từ mở mắt và lơ mơ nhìn thấy một bóng người ở cách cô rất gần đang giơ tay vào yết hầu một người khác. Cô cố ép mình tỉnh táo, nhưng không được, lát sau, cô lại chìm vào giấc ngủ mê mết.

Hôm sau, vừa mở mắt cô đã thấy Hình Mẫn ngồi cách mình không xa, ông đưa tay lên kiểm tra động mạch cổ người cậu cả của Thẩm Dật, một lúc sau mới trầm giọng, nói:

- Mạch không còn đập.

Nhớ lại cảnh tượng cô lơ mơ nhìn thấy tối qua, Thanh Hoành vội rào bước đến chỗ Hình Mẫn:

- Hôm qua, đang đêm tỉnh lại, tôi nhìn thấy...

Bỗng cô ngó thấy cổ của nạn nhân không hề có dấu tay. Hình Mẫn ngẩng đầu nhìn cô:

- Cô nhìn thấy gì?

Thanh Hoành ấp úng:

- Không, có lẽ tôi đã gặp ác mộng, trong mơ tôi thấy một người bóp cổ một người khác.

Hình Mẫn không bận tâm đến câu chuyện của cô, ông yêu cầu cô ngồi xuống kiểm tra thi thể:

- Cô khám nghiệm xem nguyên nhân cái chết là gì?

Thanh Hoành ngồi xuống kiểm tra hết lượt, nhưng không tìm thấy vết thương rõ ràng nào. Tuy ngoài da có chút trầy xước, nhưng có lẽ đó là dấu vết của quá trình bơi dưới biển và bò trườn lên bờ.

- Kết luận tạm thời là tử vong tự nhiên, vì không tìm thấy dấu hiệu gì bất thường.

Hình Mẫn không nói gì, mà chỉ nhíu mày suy ngẫm.

Thanh Hoành nhìn ra xung quanh thì thấy hai cặp đôi kia vẫn ngủ say sưa, không có dấu hiệu tức giận:

- Thẩm Dật đâu? Anh ta đi đâu rồi?

Hình Mẫn lạnh lùng đáp:

- Người chết là cậu cả của anh ta, người cậu kia mất tích, cậu ta và Ngô Y Thanh đã đi tìm. Nếu là tử vong tự nhiên thì không sao, nhưng nếu không phải, chắc chắn có một kẻ giết người trong số chúng ta.

Thanh Hoành nhìn thấy chai nước lọc nằm đổ bên chân người chết, trên đất vẫn còn lưu lại vệt nước. Cô cầm chai nước lên xem xét một lát và nói:

- Đội trưởng, có lỗ nhỏ trên chai nước.

Hình Mẫn cầm chai nước, giong về phía ánh sáng, kiểm tra một hồi, bất chợt hỏi:

- Lần trước tôi thấy trong ba lô của cô có ống tiêm, đúng không?

- Vâng, đúng vậy...

Thanh Hoành chợt hiểu ra, vội kéo ba lô, dốc toàn bộ vật dụng ra đất:

- Đội trưởng... ống tiêm của tôi đã mất sạch.

Cô định dùng số ống tiêm đó để truyền dung dịch Glucose vào tĩnh mạch cho mọi người.

Hình Mẫn đứng lên, rút tay vào túi quần:

- Đi nào, đi kiểm tra xem sao.

Họ tìm kiếm các lùm cây xung quanh, và nhanh chóng tìm thấy mấy ống tiêm bị vứt trong đó. Hình Mẫn rút khăn tay, gói bọc cẩn thận tang chứng vật chứng, và rút vào túi.

- Chai nước khi nãy cũng phải giữ gìn cẩn thận.

Vừa lúc đó, họ thấy Thẩm Dật và Ngô Y Thanh từ xa chạy tới, cả hai đều mặt phờ. Thẩm Dật hốt hoảng, lo lắng đến níu cả lưỡi:

- Chúng... chúng tôi... đã tìm thấy cậu ba, nhưng cậu ấy...

Hình Mẫn đẩy vai anh ta:

- Đi mau, đưa chúng tôi đến đó!

Cậu ba của Thẩm Dật nằm trên bờ biển, tay chân co giật dữ dội, rồi ông ta tắt thở, sùi bọt mép. Thanh Hoành ấn nhẹ động mạch trên cổ ông ta:

- Ông ấy chết rồi.

Cô kiểm tra hết lượt thi thể, sau đó mở miệng ông ta ra thì thấy có vết đen trên răng.

- Có lẽ nguyên nhân cái chết là do trúng độc cự lóa mạch. Nếu được cứu chữa kịp thời có lẽ ông ta đã không chết, nhưng vì ông ta đã chạy cả một quãng dài sau khi trúng độc, nên mới lên cơn co giật và tắt thở. Tuy nhiên, đây chỉ là suy đoán của tôi, tạm thời chưa thể đưa ra kết luận cuối cùng.

Thẩm Dật nghiêng răng:

- Rốt cuộc kẻ nào đã gây ra chuyện này?

Hình Mẫn vòng tay trước ngực:

- Cậu không thấy đêm qua tất cả chúng ta đều ngủ rất say sao?

Nghe vậy, Thanh Hoành bỗng nhận ra, xưa nay cô rất ít khi ngủ li bì như vậy, đêm qua có lúc cô tỉnh giấc, nhưng lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, điều này không hề bình thường.

Họ quay lại hang đá, Hình Mẫn kiểm tra nước uống của họ và phát hiện ra những lỗ kim châm rất nhỏ trên các chai nước. ông hỏi Thẩm Dật:

- Tôi thấy cậu cả của cậu mang theo một cái túi, tôi kiểm tra được không?

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Thẩm Dật cảm chiếc túi, bóc hết đồ đạc ra ngoài. Hình Mẫn ngồi xuống kiểm tra từng thứ một, chợt ông hỏi:

- Loại túi này có tác dụng chống thấm, đúng không?

Thẩm Dật gật đầu:

- Vì cậu tôi mê câu cá, cậu ấy đã bỏ thùng nước vào trong túi, loại túi này là túi chống thấm nên dù đường có xóc, nước cũng không trào ra ngoài và làm ướt đồ trong cốp xe.

Hình Mẫn cầm một chai thuốc nhỏ màu trắng lên:

- Ông ấy mắc chứng mất ngủ về đêm, nên lúc nào cũng mang theo thuốc ngủ, phải không?

- Đúng vậy.

- Ông ấy có tiền sử bệnh trạng gì nghiêm trọng không? Ví dụ mắc cảm với các thành phần thuốc chẳng hạn?

- Xưa nay cậu tôi rất khỏe mạnh, ít khi hắt hơi, sổ mũi, cảm sốt.

Thẩm Dật úp mặt vào lòng bàn tay, dáng vẻ đau khổ:

- Nếu tôi không nằng nặc đòi đưa họ đi chơi chuyến này...

Hình Mẫn vỗ vai an ủi anh ta, rồi chậm chậm cất bước, lát sau ông quay sang nói với Thanh Hoành:

- Cô đánh thức mấy cô cậu kia dậy.

Thanh Hoành gật đầu, bước lại lay mấy người trẻ tuổi. Họ vẫn đang mắt nhắm mắt mở, không hiểu chuyện gì xảy ra. Cô liếc nhìn vỏ chai nước nằm chổng chơ trên đất. Vì nước ngọt khan hiếm, họ buộc phải hạn chế uống nước. Trước kia, cô từng được huấn luyện, nên chỉ cần uống một phần ba chai nước trong vòng hơn một ngày. Những bạn trẻ này thì đã uống sạch số nước lọc của họ.

Cô trầm tư suy nghĩ, nếu các chai nước đều bị bơm thuốc an thần thì việc cô thức giấc lúc nửa đêm là bởi vì cô uống rất ít nước. Nhưng, kẻ nào đã giết hai ông lão ấy? Bất giác cô quay lại nhìn Thẩm Dật. Chợt nghe Hình Mẫn hỏi:

- Nếu cả bốn người cậu của cậu đều qua đời, thì ai sẽ thừa kế tài sản của họ?

Thẩm Dật chậm rãi đáp:

- Cậu hai và cậu tư của tôi rất có thể đã bỏ mạng ngoài biển, họ không con không cái, nên tài sản của họ sẽ do cậu cả và cậu ba tôi thừa kế. Cậu cả và cậu ba của tôi đều có con cái, theo quy định của pháp luật thì tài sản của họ đều do con cái của họ thừa kế.

- Họ lập di chúc chưa?

- Chưa lập. Các cậu tôi đều kiêng kị mấy chuyện này, họ không lập di chúc sớm vậy đâu. — Anh ta thoáng sững sờ trong giây lát: - Nhưng tôi cũng không rõ, có lẽ họ đã lập mà tôi không biết cũng nên.

Nếu vậy, không ai trong số họ có động cơ để giết hai người đàn ông kia.

Thanh Hoành lắc đầu một cái, kể từ ngày đặt chân lên du thuyền Đông Thái Bình Dương, bao nhiêu sự cố kỳ lạ và chết chóc liên tiếp xảy ra, trực giác mách bảo cô, mọi thứ đều được sắp đặt từ trước. nhưng rốt cuộc là tại sao? Mọi liên quan giữa tất cả những chuyện này là gì?

Đúng lúc cô đang chìm trong suy tư thì Ngô Y Thanh đột nhiên chạy vào, vẻ mặt tái nhợt vì xúc động, anh ta lạc cả giọng:

- Cứu hộ, tàu cứu hộ đến rồi...

Sau khi lên tàu cứu hộ và nhìn hòn đảo hoang xa dần khỏi tầm mắt, Thanh Hoành bỗng có cảm giác vừa trải qua một kiếp. Thực ra, nếu tính kỹ, thì họ dạt vào đảo hoang chưa đầy bốn mươi tám giờ, và tính khoảng thời gian tàu Đông Thái Bình Dương phát nổ đến nay chưa đầy sáu mươi giờ.

- Chúng tôi đã nhận được tín hiệu kêu cứu của tàu Đông Thái Bình Dương. Người phát tín hiệu rất chuyên nghiệp, cung cấp tọa độ rất chuẩn xác, nhờ vậy chúng tôi mới tìm được các vị nhanh như thế.

Thuyền trưởng vẫy tay gọi:

- Các vị đã mấy ngày không ăn uống gì, đúng không? Mau lại đây đánh chén một bữa no nê nào!

Đồ ăn trên tàu cứu hộ rất đạm bạc, không thể so bì với tàu Đông Thái Bình Dương, chỉ là một nồi lẩu cá biển bốc hơi mù mịt. Thuyền trưởng đem đến mấy chai rượu:

- Các vị uống đi cho ấm bụng.

Hình Mẫn cũng không câu nệ, ông vui vẻ nhấp một ngụm. Thuyền trưởng cười, bảo:

- Anh Hình Mẫn thật thoải mái!

Thanh Hoành vội hỏi:

- Ngoài chúng tôi, còn ai may mắn sống sót nữa không?

- Tôi không rõ tình hình cụ thể thế nào, tôi phụ trách tìm kiếm khu vực quanh đây, tàu cứu hộ gần phạm vi con tàu phát nổ do người khác phụ trách. Nhưng tôi nghe nói có một cô gái đã được cứu. Lúc cô ấy được vớt lên và đưa đến bệnh viện gần cảng, người ta phải gấp mấy mảnh thủy tinh ra khỏi vết thương của cô ấy.

Ngô Y Thanh lên tiếng:

- Tô Quỳnh ư? Cô ấy không sao ?

Thanh Hoành liếc anh ta, vì quá xúc động, gương mặt anh ta thoáng đỏ, có vẻ anh ta thật lòng vui mừng khi hay tin Tô Quỳnh bình an.

Hình Mẫn hỏi:

- Tìm thấy hộp đen của con tàu chưa?

- Vẫn chưa. Khu vực này có rất nhiều dòng chảy ngầm, hộp đen có khả năng đã bị đẩy đi xa, không dễ gì tìm được.

Thanh Hoành chợt nghĩ, nếu không tìm thấy hộp đen thì e rằng không ai biết đã xảy ra chuyện gì khi tàu Đông Thái Bình Dương phát nổ. hai người duy nhất có lẽ biết được nguyên nhân vụ nổ là Cửu Thiệu và giám đốc Lăng thì hiện vẫn chưa rõ tung tích. Nếu họ gặp nạn... Thanh Hoành sợ hãi, không dám nghĩ tiếp.

Cô hít thở sâu, cố ép mình đẩy lùi cảm xúc để có thể tư duy một cách lý trí và sáng suốt. Nếu họ gặp nạn, sẽ không còn ai biết được tình hình xảy ra hôm đó thế nào. Và, hộp đen ký thác mọi hy vọng đó có thật sự sẽ giải đáp được mọi nghi vấn hay không? Sau khi du thuyền phát nổ, Âm Hoa đã đi đâu? Hẳn thoát nạn bằng cách nào?

Không ai có thể trả lời những câu hỏi này.

Sau khi rời khỏi tàu cứu hộ, việc đầu tiên họ phải làm là về Sở trình báo. Dù biết đó là quy định chung, Thanh Hoành vẫn không khỏi cảm thấy bất bình, khó chịu. Nhưng cô chỉ dám nghĩ mà không dám phát biểu trước mặt Hình Mẫn.

Người lấy lời khai của cô là Tần Tấn, vì trong phòng có gắn camera nên anh ta chỉ nháy mắt với cô, hắng giọng vài tiếng và bắt đầu những câu hỏi theo quy định.

Khai báo xong, Tần Tấn cười hi hi:

- Trông bộ dạng của cô thật tàn tạ.

Cô bị hắt văng xuống biển, dầm mình dưới nước, chưa kể hai ngày sống đói khát, khổ sở, vật vờ trên đảo hoang, thử hỏi ai còn có thể xinh xắn, rạng rỡ được nữa? Và lại, Thanh Hoành cũng biết, cô vốn không xinh đẹp, nhưng giờ trang điểm và ăn mặc.

- Rơi vào tình cảnh thê thảm này còn đẹp cho ai ngắm nữa.

Họ đi cùng nhau được một đoạn thì thấy Hình Mẫn đột nhiên chạy đến, gật đầu với Thanh Hoành:

- Cô đi với tôi một lát.

Thanh Hoành âm thầm thở dài ảo não, đáp:

- Vâng.

Vào phòng làm việc, Hình Mẫn đóng cửa, hai tay chấp lại chông cằm, cất giọng điềm tĩnh:

- Bên pháp y đã có kết quả, trên thi thể ông cậu cả của Thẩm Dật còn lưu lại dấu tích của thuốc Mao địa hoàng.

Thanh Hoành bất ngờ:

- Có phải bị tiêm vào người không?

- Hiện vẫn chưa phát hiện ra vết kim tiêm, nhưng tôi muốn nghe ý kiến của cô. Cô có cảm thấy có điều gì bất thường ở đây không?

- Nếu ông ấy bị bệnh tim thì có thể giai thích chuyện này. Mao địa hoàng vốn là loại thuốc chuyên trị bệnh tim phổ biến, những người mắc bệnh này thường xuyên phải uống Mao địa hoàng. Nhưng nếu ông ấy bị bệnh tim vì huyết áp cao thì loại thuốc này sẽ phản tác dụng.

- Tôi đã cho người điều tra tình trạng sức khỏe của ông ấy, sẽ có kết quả ngay thôi. Theo cô, liệu ông ấy có mắc bệnh tim vì huyết áp cao không?

Có lẽ mọi người đều biết đáp án của câu hỏi này, nhưng không ai nói ra mà thôi.

Thanh Hoành bất giác nghĩ, tên hung thủ này thật khôn ngoan, nham hiểm. Hẳn biết cậu cả của Thẩm Dật mắc bệnh tim nên mới tìm cách tiêm hoặc cho ông ấy uống Mao địa hoàng, vốn là loại thuốc đặc trị bệnh tim phổ biến. nhưng, ông cậu của Thẩm Dật lại đau tim do huyết áp cao, nên nếu uống Mao địa hoàng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Có điều, kết quả kiểm tra sức khỏe thường không hiển thị người bệnh đau tim do nguyên nhân nào, nên dù khám nghiệm ra thành phần của thuốc Mao địa hoàng trên cơ thể ông ấy cũng không thể chứng minh điều gì.

Một lát sau, điện thoại đổ chuông. Hình Mẫn nghe điện thoại và trả lời ngắn gọn:

- Được, tôi biết rồi.

Ông bỏ điện thoại xuống, nói:

- Đúng là câu ca của Thảm Dệt mắc bệnh tim, nhưng không có ghi chép loại bệnh tim nào.

Thanh Hoành gât đầu, chờ đợi mệnh lệnh của ông.

Hình Mẫn do dự giây lát, nói:

- Bây giờ cô về nghỉ ngơi đi, tối nay đến đây tặng ca, mau chóng cung cấp cho tôi kết quả giải phẫu. Những người khác phải ở lại Sở cảnh sát đủ bốn mươi tám tiếng.

Như vậy có nghĩa Hình Mẫn đã “biệt đãi”, châm chọc cho cô.

Thanh Hoành về nhà tắm rửa sạch sẽ, sau đó vừa đặt lưng lên giường đã ngủ thiếp đi, cô chỉ tỉnh giấc khi chuông báo thức kêu ầm ĩ. Lúc đó là bốn giờ chiều, cô vội vàng rời khỏi nhà, đến Sở tăng ca, để tránh giờ tan tầm, tiết kiệm thời gian. Vừa ra khỏi cửa thì đụng phải dì Trần, cô chỉ kịp nói: Cháu có việc gấp phải đến Sở tăng ca, rồi ấn nút đóng cửa thang máy. Dì Trần không kịp nói gì, chỉ biết cần nhân:

- Giờ này cháu còn đi đâu?

Cô đến Sở, vừa vào thang máy liền chạm mặt Mac Nhã Ca đang chuẩn bị đến nhà ăn gọi cơm. Cô chưa kịp hỏi han, Nhã Ca đã bức mình nói:

- Bốn ngày rồi vẫn chưa tìm thấy giám đốc Lăng và Cửu Thiệu, mặc dù đội cứu hộ vẫn đang tiếp tục, nhưng đã qua giai đoạn hy vọng cao nhất.

- Bây giờ tôi phải làm báo cáo gấp, tôi sẽ hỏi đội trưởng về việc này, có tin tức gì sẽ báo cho cậu.

Nhã Ca nhìn Thanh Hoành:

- Câu la thật đấy, không đau buồn chút nào nhỉ?

Thanh Hoành không hề tránh né ánh mắt của Nhã Ca. Thang máy đã đến tầng nhà ăn, mọi người ra ngoài hết, chỉ còn lại hai người. Thanh Hoành ấn tầng khác, thang máy đóng lại, gương mặt họ mờ nhòa in trên cửa kim loại.

- Nếu đau khổ mà hữu ích, chắc chắn nó sẽ biểu hiện rất tốt và khiến mọi người hài lòng.

Nhã Ca cũng nói:

- Cậu không biết Cửu Thiệu yêu cậu nhiều thế nào đâu.

Thanh Hoành cười buồn:

- Nếu anh ấy có kể về tôi với cậu, chắc cậu cũng biết tôi bị khủng hoảng tâm lý sau chấn thương. Mặc dù sau đó đã được điều trị, nhưng trạng thái cảm xúc của tôi vẫn rất khác người bình thường.

Nhã Ca vội xin lỗi:

- Xin lỗi, xin lỗi cậu, tôi không biết điều đó.

Cửa thang máy mở, Thanh Hoành bước ra ngoài, quay lại nói với Nhã Ca:

- Tôi tin anh ấy. Ai cũng bảo anh ấy luôn tạo ra kỳ tích, vậy lần này chúng ta hãy cùng chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

Thực lòng, cô không hề tự tin đến vậy.

Qua “giai đoạn hy vọng” thì khả năng sống sót là vô cùng thấp.

Cô thức trắng đêm hoàn thành kết quả giải phẫu mà Hình Mẫn yêu cầu. Cậu cả của Thẩm Dật quả nhiên mắc bệnh tâm phế (bệnh tim do phổi), vì thế Mao địa hoàng có thể coi là thuốc độc đối với ông ấy. Thanh Hoành tìm kiếm rất lâu trên thi thể nhưng không tìm ra vết kim tiêm, vậy có lẽ ông ấy đã uống nó.

Hình Mẫn bóp huyệt thái dương sau khi đọc xong kết luận khám nghiệm tử thi:

- Suy đoán lúc trước của tôi có lẽ là đúng. Hôm đó cô nghe thấy hai ông cậu của Thẩm Dật cãi vã chuyện phân chia tài sản, cậu cả của Thẩm Dật lại mắc bệnh tim, chống chỉ định dùng Mao địa hoàng. Cậu ba của Thẩm Dật có thể lấy được thứ nước đó một cách dễ dàng từ cây cỏ trên đảo. Trùng hợp là, hôm đó cậu cả của Thẩm Dật cũng nảy sinh ý đồ tương tự. Ông ta bơm thuốc ngủ vào chai nước của mọi người, chờ khi mọi người ngủ say mới ban lệnh đối phương, cho ông cậu ba ăn cô độc. chính là lúc cô lơ mờ nhìn thấy một người bóp cổ người khác.

Vì cô uống ít nước, nên mới tỉnh lại trong đêm và chứng kiến cảnh đó. Cậu ba của Thẩm Dật cũng đột ngột tỉnh giấc, ông ta đẩy đối phương ra và bỏ chạy. Lúc nguy cấp người ta thường hành động thiếu sáng suốt. Ông ta chạy ra bờ biển thì lên con thuyền và tắt đèn. Vì tất cả chúng ta đều bị cho uống thuốc ngủ, nên mới không hay biết gì cả.

Không tìm được khe hở và sai sót trong lập luận của Hình Mẫn, và lại các bằng chứng gián tiếp cũng đã chứng minh kết luận này là chính xác.

Thanh Hoành mệt mỏi dụi mắt:

- Đội trưởng, đã có kết quả về vụ Tô Quý bị sát thương trên du thuyền chưa?

- Tôi có đến bệnh viện, các bác sĩ nói cô Tô đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, cô ấy không muốn trình báo vụ việc này, cũng không muốn truy cứu trách nhiệm hình sự đối với người gây thương tích cho cô ấy. Có lẽ cô ấy biết rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng không muốn nói mà thôi.

- Nhưng đây là vụ án hình sự, không phải dân sự, cô ấy bảo không truy cứu là không truy cứu được sao?

- Tuy là thế, nhưng đương sự không muốn phối hợp, chúng ta cũng chẳng còn cách nào khác. Chỉ e vụ án này sẽ trở thành “vụ án lơ lửng”. – Hình Mẫn chuyển chủ đề: - Vẫn chưa tìm ra tung tích của giám đốc Lăng và những người khác, hộp đen của con tàu cũng không rõ dấu vết, đội trực vớt đã lặn xuống biển nhiều lần nhưng không có kết quả.

Không có nhân chứng, cũng không có vật chứng, lẽ nào vụ nổ trên tàu Đông Thái Bình Dương sẽ rơi vào tình trạng bế tắc?

Thanh Hoành lặng lẽ thu dọn tài liệu, xong xuôi, cô đứng lên và nói:

- Thưa đội trưởng, nếu không còn việc gì khác, tôi xin phép.

Cô vừa ra đến cửa thì nghe tiếng Hình Mẫn vang lên sau lưng:

- Nếu mai không có việc gì cô nên nghỉ ở nhà thêm một ngày, tôi thấy hình như cô vẫn còn ngày phép.

- Cảm ơn đội trưởng!

Thanh Hoành rời phòng làm việc, cầu thang tối om, cô muốn bật đèn, nhưng lại sợ ánh sáng đột nhiên ập tới. cô xuống hầm gửi xe, lục túi xách tìm điện thoại mới mua. Người bán điện thoại ở cửa hàng gần cơ quan đã quen mặt cô, thấy cô vẫn chọn mua điện thoại trước đó thì rất ngạc nhiên. Cười

hỏi: "Tôi có thể hỏi vì sao cô mua liền mấy chiếc điện thoại giống nhau không?"

Thanh Hoành nhớ cô đã trả lời rằng: "Bởi vì đặc thù công việc của cô, đây là yêu cầu của công việc."

Người bán hàng "ồ" lên một tiếng rồi nói: "Tôi hiểu rồi."

Cô không hiểu người bán hàng đã đó hiểu được điều gì.

Cô nhắn tin cho Nhã Ca: "Tôi vừa ra khỏi phòng làm việc của đội trưởng, ông ấy bảo chưa có tin tức gì."

Không ngờ Nhã Ca vẫn còn thức, cô lập tức gọi lại cho Thanh Hoành:

- Tiểu Hoành à, tôi ở gần cơ quan, cậu ra ngã tư phía trước chờ nhé, tôi đến đón cậu.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Thanh Hoành là, giờ này còn muốn gặp mình, chắc lại định tâm sự suốt đêm đây, nếu thế ngày mai cô ấy đi làm thế nào được. Nhưng ngay sau đó cô lại tự cười nhạo suy nghĩ của mình, lúc này là lúc nào mà cô vẫn còn bận tâm những chuyện vặt vãnh ấy.

Cô ghé siêu thị 7-eleven ở ngã tư mua corn cuộn và kẹo bạc hà. Thanh toán xong, vừa ra ngoài đã trông thấy Nhã Ca đang ngo ngoe tìm kiếm cô.

Nhã Ca khoác tay cô:

- Lúc này tôi đã sai, tôi không nên nghi ngờ cậu. Tuy Cửu Thiều là người bạn thân thiết từ nhỏ của tôi, nhưng chuyện tình cảm là chuyện riêng của hai người, tôi không có quyền can thiệp.

Thanh Hoành lắc đầu:

- Vì quan tâm lo lắng nên cậu mới như vậy.

Cô không muốn nhắc đến chuyện này nữa, nên khéo léo chuyển đề tài:

- Nay, cậu bảo tôi không biết anh ấy yêu tôi nhiều đến thế nào là sao?

Quả nhiên Nhã Ca đã bị đề tài mới thu hút, cô cười tít mắt, đáp:

- Đúng thế, tôi nghĩ có lẽ người mà cậu ấy mê nhất chính là cậu, mê hơn cả Tiểu Nguyệt năm xưa.

Thanh Hoành trầm ngâm giây lát:

- Thế ư?

Nhã Ca mắc tật hay nói, nên một khi đã mở miệng là quên cả vẻ mặt của người bên cạnh:

- Cậu không tin à? Thực ra lúc đầu tôi cũng nghi ngờ, nhưng lạ lắm nhé, mấy hôm đó cậu ta rất vui vẻ, dường như thay đổi hẳn, hòa đồng, dễ gần hơn...

Thanh Hoành thờ dãi ảo não, cô thực sự không biết phải vui hay buồn trước mặt Nhã Ca.

Đội cứu hộ tiếp tục mở rộng phạm vi tìm kiếm, đã bảy ngày kể từ khi du thuyền phát nổ, phần lớn những người mất tích đều được xác định là gặp nạn. Vụ việc nghiêm trọng là thế nhưng chỉ được đưa trên các bản tin đêm khuya của đài phát thanh, truyền hình và trên các mẫu tin vắn của các tờ báo buổi tối. Cổ phiếu của nhà họ Tạ bị ảnh hưởng trực tiếp, chỉ trong ba ngày đã rớt giá liên tục.

Sáng hôm nay, những người may mắn sống sót trên đảo hoang được trả tự do.

Thanh Hoành tiễn Thẩm Dật ra bến xe, anh ta trông có vẻ tiêu tụy, màu da nâu nhạt hấp dẫn trở nên tái dại. Thanh Hoành dừng xe, quay sang nhìn anh ta:

- Tôi không vào bến nữa, không được phép dừng xe ở đây lâu.

Thẩm Dật chìa tay về phía cô:

- Dù thế nào cũng đã là chỗ quen biết, nếu có dịp mời cô tới nhà chơi.

Thanh Hoành bắt tay anh ta, định rút tay về thì bị anh ta giữ chặt. Thẩm Dật nghiêng đầu, nhướn mày nhìn cô:

- Cừ chỉ của cô như là muốn mau chóng tổng tiễn tôi đi cho khuất mắt.

Thanh Hoành mỉm cười:

- Sao anh nghĩ vậy?

- Trục giác.

- Tôi không tin trục giác.

- Trục giác mách bảo tôi, quan hệ giữa cô và anh bạn pha rượu ấy không hề bình thường.

- Trục giác của anh thật đặc biệt.

- Tôi muốn mời cô làm người mẫu cho bức tranh của tôi, không biết cô có đồng ý không? – Anh ta im lặng giây lát, nói thêm - Cô không cần trả lời ngay, cứ suy nghĩ kỹ rồi cho tôi biết. Không ai có thể khẳng định chắc chắn sẽ ở bên người nào đó mãi mãi, bởi vì tình cảm cũng có hạn bảo hành.

Anh ta đã nói như vậy thì cô cũng không cần giả vờ làm gì:

- Tôi sẽ suy nghĩ.

Thẩm Dật mở cửa xe, vẫy tay chào cô, rồi rào bước đi vào phòng chờ.

Tâm trạng không được vui, nên Thanh Hoành không về Sở ngay, cô lái xe dọc con phố, dừng xe bên đường, lang thang dạo phố. Cô nghĩ đến thời điểm chuẩn bị lên đường cô mới tự tin làm sao, cô tin mình sẽ tìm ra Âm Hoa trong đám du khách. Cô đã nghiên cứu kỹ lưỡng tất cả tài liệu về hắn, cô thường âm thầm suy đoán tâm tư của hắn, vậy mà cô đã thất bại thảm hại khi còn chưa khai chiến với hắn. giám đốc Lăng đã tập trung toàn bộ nhân tài của Sở cho nhiệm vụ lần này, nhưng ngoài đội trưởng Hình Mẫn vì thân phận bại lộ, buộc phải rời khỏi kế hoạch, đến nay, những người còn lại đều không rõ tung tích, khả năng sống sót là vô cùng mong manh.

Cô thậm chí nghĩ rằng, cô còn bi ai hơn họ! Cô nhớ lại câu nói của Thẩm Dật: “Không có gì dễ dàng hơn cái chết, và thực ra cái chết cũng rất đáng để ta hân hoan.” Bởi vì, tuy sống sót nhưng cô hoàn toàn bất lực, và điều đó khiến cô cảm thấy không có gì đau khổ hơn thế.

Đi được một đoạn, cô chợt nhìn thấy một tiệm đồ ăn Tây nho nhỏ với tường ngoài sơn gam trầm, cô liền bước vào.

- Chào chị! Xin hỏi, chị muốn dùng gì?

Chủ tiệm là một phụ nữ xinh đẹp, đeo tạp dề thêu hoa, mái tóc dài đen nhánh, tết gọn thả sau lưng, nụ cười duyên dáng.

Thanh Hoành thấy cô ấy dễ thương liền tươi cười đón lấy thực đơn và gọi món.

Chủ tiệm rót nước và mang bánh ngọt đến cho cô:

- Mời chị!

Thanh Hoành ngẩng đầu nhìn cô gái:

- ...Tại sao?

Cô tự thấy mình không phải người dễ bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài, lẽ nào vẻ mặt của cô lúc này khó coi lắm ư?

Cô chủ tiệm cười, đáp:

- Vâng, trông chị rất giống người bị hạ đường huyết.

Thanh Hoành cũng bật cười vui vẻ, càng nhìn càng thấy cô gái này rất quen. Cô chợt trông thấy cuốn tập vẽ bày trên quầy thanh toán, liền hỏi:

- Cô đang vẽ phác họa?

Thanh Hoành đón lấy tập cuốn từ tay cô gái, lật trang đầu tiên thì thấy đó là một bức tranh biếm họa. Nhân vật chính có khuôn mặt tròn trịa, mũm mĩm như cái bánh bao. Chữ ký ở góc dưới bên phải là một tên gọi khá quen, chữ ký ấy giống hệt một đóa hoa bách hợp úp ngược.

- Tiêu Nguyệt... Đây là tên của cô?

Cô gái cười e thẹn:

- Chị thật tinh tường, chỉ thoáng nhìn đã nhận ra hai chữ đó.

Rất cuộc cô đã biết vì sao cô thấy cô gái này rất quen. Là bởi họ từng gặp nhau, chính trong vụ án cắt rời thi thể trước đó. Cô từng xem giấy tờ của cô gái này, bức ảnh dán trên hồ sơ của cô ấy giống hệt gương mặt nghiêm khắc của cô giáo chủ nhiệm.

Thanh Hoành lật tiếp vài trang, đều là những bức biếm họa nho nhỏ, cô ấy vẽ tranh rất dễ thương. Bức cuối cùng lại vẽ một bức chân dung.

Cô ngừng lại, ngẩng lên, mỉm cười với Tiêu Nguyệt:

- Tôi quen người này.
- Tiêu Nguyệt ngờ ngàng, mặt đỏ lựng.
- Vậy, vậy sao? Có thể chỉ là người giống anh ấy thì sao?

Thanh Hoành chống cằm, nói:

- Có thể lắm chứ! Nhưng tôi nghĩ mình từng gặp cô ở đâu rồi.

Cô kể lại chuyện xảy ra hôm đó, Tiêu Nguyệt càng ngạc nhiên hơn, sau đó cười, bảo:

- Không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Tiêu Nguyệt chỉ vào bức chân dung, hỏi:

- Đạo này anh ấy khỏe không?

Câu hỏi này đã làm khó Thanh Hoành, cô không biết nên nói sự thật hay nói dối. sau cùng, cô quyết định không nên để một người nữa phải lo lắng vì chuyện này:

- Tuy là đồng nghiệp nhưng tôi không thân với anh ấy, tôi không rõ đạo này anh ấy thế nào.
- Cũng phải, anh ấy vốn là người không dễ gần.

Tiêu Nguyệt đưa tay lên mân mê sợi dây chuyền trên cổ, sợi dây lồng một chiếc nhẫn bằng bạc trắng, kiểu dáng đơn giản, giống hệt chiếc nhẫn của Cửu Thiều.

Thanh Hoành nói:

- Tôi nhớ anh ấy cũng có một chiếc như thế này.

Tiêu Nguyệt bỏ tay xuống, buồn bã nói:

- Hình như chúng tôi đã quen nhau mười năm rồi. Anh ấy có kể với các anh chị, anh ấy vào đại học năm mười sáu tuổi không?

Cửu Thiều chưa bao giờ khoe mẽ về điều đó, nhưng đám nhân viên trong nhiệm sở đã đọc nát tiểu sử của anh, và đồn đại khắp nơi. Thanh Hoành lắc đầu, vờ không biết:

- Chưa từng nghe nói.
- Hồi cấp ba, chúng tôi học cùng lớp. Anh ấy là người nhỏ tuổi nhất lớp, nhưng tất nhiên không ai nhìn ra điều đó trong dáng vẻ của anh ấy. Lúc nào anh ấy cũng lạnh lùng, xa cách. - Tiêu Nguyệt mỉm cười. – Tôi ngồi đằng trước anh ấy suốt ba năm. Cho đến một ngày kia, tôi lén lút vẽ chibi chân dung anh ấy và bị phát hiện.

Thanh Hoành nhắc đĩa, cắn một miếng bánh ngọt:

- Bánh cô làm ngon quá! Sau đó, hẳn là anh ấy đã tỏ tình với cô?

Đột nhiên nghe được câu chuyện tình yêu trong sáng ấy, cô cảm thấy mình cũng trở nên hồn nhiên, vô tư hơn. Kiểu người đẹp trai nhưng tính cách lạnh lùng, lại một sách như Cửu Thiều có lẽ chỉ thời đi học mới được săn đón, còn khi ra ngoài xã hội, lăn lộn vào đời thì Tạ Doãn Luy mới là mục tiêu của các chị em. Dù là người phụ nữ mạnh mẽ, tự tin nhưng nào cũng không dại gì theo đuổi anh để rồi phải ngậm đắng nuốt cay vì bị cự tuyệt.

Tiêu Nguyệt lắc đầu:

- Không phải, tôi mới là người chủ động tỏ tình, vào khoảng ba ngày trước kỳ thi tốt nghiệp. Nhưng tôi không ngờ anh ấy đã đồng ý. Tôi không nhớ mình đã trải qua ba ngày đó như thế nào. Cho tới tận khi ngồi trong phòng thi mà đầu óc tôi vẫn hoàn toàn trống rỗng. - Tiêu Nguyệt cụp hàng mi dài, khước mặt đỏ hoe. – Kể từ đó, mối quan hệ giữa hai chúng tôi giảm chân tại chỗ. Hôm gặp lại anh ấy đang làm nhiệm vụ, tôi cứ nghĩ chúng tôi sẽ quay lại...

Thanh Hoành lặng lẽ cầm cốc nước, uống một hơi cạn sạch.

Tiêu Nguyệt ngẩng lên, giọt nước mắt lăn dài trên má:

- Anh ấy bảo đã thích người khác.

Thanh Hoành mân mê cốc nước, xưa nay chưa từng có ai rơi nước mắt mà khiến cô chấn động như Tiêu Nguyệt. Cô cảm thấy cổ họng khô khốc.

- Tôi cứ nghĩ Cửu Thiệu là người cuồng công việc, và không màng đến thứ khác. - Tiêu Nguyệt cười trong nước mắt. — Tôi có hỏi anh ấy, người đó thế nào? Anh ấy bảo cô ấy là người kỳ lạ nhất anh ấy từng gặp, rõ ràng rất ngốc nghếch nhưng cứ luôn tỏ ra mình thông minh.

Thanh Hoành há hốc miệng, cô không biết phải tiếp chuyện thế nào. Cô vốn cho rằng Cửu Thiệu là người rất kỳ quặc, không ngờ anh cũng nghĩ về cô như vậy. Cô thật sự không biết, trong mắt anh, ngoài Ám Hoa, trên đời này còn có người nào bình thường nữa không.

- Anh ấy còn nói, những lúc ở bên cô ấy là những lúc anh ấy thấy vui vẻ nhất.

Thanh Hoành rời tiệm ăn và quay về khu vực đỗ xe.

Cô mở cửa xe, cảm xúc dâng trào khiến cô không thể khống chế hành vi của bản thân, cô đạp một cú thật mạnh vào cửa xe, chuông báo động kêu inh ỏi, người đi đường đồn ánh mắt hiếu kỳ về phía cô.

Thanh Hoành lạnh lùng ngồi vào ghế lái, khởi động xe.

Cô cảm thấy vô cùng khó chịu vì không có cách nào giải tỏa nỗi bức bối trong lòng. Cửu Thiệu thật tàn nhẫn, anh đã chặn mọi đường lui của cô. Kể cả nếu cô có tâm tư muốn lãng nhãng như Tạ Doãn Luy đi nữa, cô cũng buộc lòng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Cô gục đầu trên vô lăng, rút điện thoại nhắn tin cho Cửu Thiệu. Cô biết anh không mang theo di động khi thực hiện nhiệm vụ, nên chắc chắn di động của anh không bị rơi xuống biển. Nhưng có thể tin nhắn của cô sẽ không bao giờ được hồi đáp: “Em chịu thua rồi, bao giờ anh mới quay về?”

Đến ngày thứ mười thì đội tìm kiếm cứu hộ các nạn nhân mất tích chuyển thành đội trực vớt hộp đen của tàu Đông Thái Bình Dương. Tuy các nhà chức trách vẫn chưa đưa ra tuyên bố chính thức rằng những người mất tích đã gặp nạn, nhưng kết quả sau cùng đã bày ra trước mắt.

Trong lúc kết quả tìm kiếm trên biển vẫn là con số không thì hòm thư nội bộ của Sở cảnh sát nhận được một thư điện tử mà địa chỉ hòm thư hoàn toàn lạ: “Rất vinh hạnh được gặp giám đốc Lăng! Thật đáng tiếc, cho dù kế hoạch của các vị có hoàn hảo đến đâu, đối với tôi cũng chỉ là một trò đùa nhạt tẻ! Mấy ngày qua tôi đã rất vui vẻ!”

Cuối thư là ký hiệu hoa lá màu đen.

Hình Mẫn lập tức lệnh cho cảnh sát mạng truy tìm địa chỉ IP của thư điện tử này, kết quả, đó chỉ là một địa chỉ trung gian. Sau khi lấy được mật mã của hòm thư, họ phát hiện trong hòm thư chỉ có duy nhất thư điện tử này, và thời gian gửi thư được cài đặt từ trước.

Khoảng mười phút sau, Thanh Hoành nhận được một thư điện tử khác. Giữa khoảng trống mênh mông chỉ có duy nhất một câu: “Hey, sweetie, cô làm tôi thất vọng quá!”

Lúc đọc dòng này, suýt nữa thì cô đập nát màn hình máy tính.

Không ngờ Ám Hoa đã sống sót sau vụ nổ của tàu Đông Thái Bình Dương, hẳn còn gửi email. Thanh Hoành có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đắc ý của hân lúc gỡ bức thư này.

Cô định đi tìm Hình Mẫn và cho ông đọc bức thư này. mặc dù cô tin rằng chắc chắn Ám Hoa sẽ không để lại bất cứ dấu vết gì giúp họ tìm ra hân nhưng chỉ ít nó cũng là một manh mối. Nhưng cô vừa ra ngoài cửa đã thấy Nhã Ca hót hải chạy đến, mặt đỏ phừng phừng:

- Có... có tin mừng!

Tòa nhà cơ quan của Thanh Hoành có rất nhiều tầng, không chờ được thang máy, Nhã Ca quyết định chạy cầu thang bộ.

- Đội cứu hộ đã tìm thấy Cửu Thiệu và đưa cậu ấy đến bệnh viện gần bến cảng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 6: Hợp tấu

Thanh Hoành vừa rảo bước vừa nghe Nhã Ca kể lại. Sáng sớm hôm nay, khi đội cứu hộ chặn một tàu đánh cá ở gần khu vực tìm kiếm để kiểm tra thì phát hiện thấy Cửu Thiệu. Mạng anh thật lớn, sau khi bị hỏa lực hất văng xuống biển thì hải lưu đã đẩy anh đến thuyền đánh cá này. Nhưng tình hình tương đối nghiêm trọng, anh vẫn rơi vào trạng thái hôn mê triền miên, nên được đưa vào phòng theo dõi đặc biệt của bệnh viện.

Lúc họ đến văn phòng của Hình Mẫn thì ông đang sắp xếp kế hoạch. Lực lượng cảnh sát từ các đơn vị trực thuộc tuyến dưới được điều động đến canh gác 24/24 giờ ngoài cửa phòng bệnh và ở tầng một của bệnh viện. Tất cả những người tiếp xúc với Cửu Thiệu đều sẽ bị kiểm tra, giám sát, kể cả các y bác sĩ của bệnh viện.

Nhã Ca hoàn toàn bất ngờ trước sự sắp xếp đó, cô giận dữ xông vào tra hỏi:

- Đội Trưởng, ông làm vậy là có ý gì?

Hình Mẫn vẫn cầm tờ lệnh trên tay, ông nhắc bút ký xoẹt xuống bên dưới, mới ngẩng lên nhìn Nhã Ca:

- Không có ý gì cả. Âm Hoa vẫn còn sống, tôi nghi ngờ nội bộ điều tra có người tiết lộ tin tức, hoặc giả, Âm Hoa là một trong số chúng ta.

Nhã Ca càng kích động hơn:

- Ý ông là gì? Có phải ông muốn nói Cửu Thiệu chính là Âm Hoa? Nhưng bác Lãng là người thân của cậu ấy kia mà? Ông cho rằng cậu ấy hãm hại người nhà của mình?

Bị truy hỏi trước mặt những người khác, Hình Mẫn giận dữ đứng lên:

- Cô không nên chất vấn tôi kiểu đó. Ngoài ra, Sở cảnh sát không phải nhà cô, ở đây không có bác Lãng nào cả.

Thanh Hoành chợt nghĩ đến điều này: Lãng Trác Viễn là người sắp đặt kế hoạch vây bắt Âm Hoa, nhưng Âm Hoa đã trà trộn vào đội hình của họ, chính hắn đã lật ngược thế cờ, bức họ đến chỗ chết. Chắc chắn ai đó đã tiết lộ thông tin nên hắn mới tìm ra họ nhanh chóng như thế, để rồi phá vỡ toàn bộ kế hoạch của họ.

- Ông bị điên thì có! – Nhã Ca tức đến nổi đỏ mặt tía tai. – Cửu Thiệu là Âm Hoa? Thế mà ông cũng nghĩ ra được. Vậy ông thử nói xem, cậu ấy giống Âm Hoa ở điểm nào?

Thanh Hoành vội giữ Nhã Ca lại:

- Đừng nói nữa.

Nhưng đã quá muộn, Hình Mẫn nghiêm giọng:

- Nếu cô không đồng tình thì có thể rời khỏi đội điều tra của tôi. Tôi không thể khẳng định Tiểu Cửu Thiệu có phải là Âm Hoa hay không, nhưng hiện nay cậu ta là người duy nhất sống sót. Theo cô, vì sao cả đội chỉ có một mình cậu ta còn sống?

Thanh Hoành kéo tay Nhã Ca, lôi cô ấy ra ngoài. Nhã Ca vừa bước lùi vừa trừng mắt nhìn Hình Mẫn, miệng vẫn không thôi cáu bẳn:

- Cậu nhìn cái bộ dạng tiểu nhân đắc chí của ông ta mà xem! Giám đốc Lãng không còn nữa, nên từ nay ông ta sẽ tha hồ mà thăng tiến, ông ta còn không tiếc giẫm đạp cả Cửu Thiệu.

Thanh Hoành biết Nhã Ca đang lửa giận ngút trời nên không thể giải thích để cô ấy hiểu vì sao Hình Mẫn lại làm như vậy. Suy nghĩ một lát, cô nói:

- Cậu bớt giận đi, chúng ta đến bệnh viện trước họ, nếu không, sẽ không còn cơ hội đâu.

Nhã Ca suy xét một hồi, quyết định nghe theo Thanh Hoành.

Nhã Ca ngồi vào ghế phụ, giọng vẫn còn rất bức bối:

- Trước đây tôi cứ nghĩ Hình Mẫn là một người cứng nhắc, khó gần. Nhưng bây giờ tôi nhận thấy ông ta là một kẻ tiểu nhân bi ổi, giậu đổ bìm leo! Rõ ràng tôi đã bị đánh lừa bởi vẻ ngoài đạo mạo, đường hoàng, chính trực của ông ta.

Thanh Hoành đánh lái, cho xe chạy ra đường chính, cô vượt liền mấy xe phía trước, mắt vẫn nhìn thẳng, nói:

- Điều quan trọng nhất bây giờ là sự thật. Việc Cửu Thiệu có phải là Âm Hoa hay không không phải một mình đội trưởng có thể kết luận. Tiếp theo sẽ có cuộc điều tra, chờ khi có kết quả, chúng ta sẽ biết ngay thôi.

Thực ra buổi tối đầu tiên sau khi lên du thuyền cô cũng từng có suy nghĩ đó: Liệu Cửu Thiệu có phải Âm Hoa? Khi ấy anh đứng trên bục biểu diễn, tay trái kéo đàn, tay phải lướt dây, một khúc âm lý ma quỷ vang lên đã mở màn cho con ác mộng kinh hoàng này.

Hắn bán linh hồn mình cho quỷ dữ.

Cô gắng gượng xua đuổi suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Nếu anh đúng là Âm Hoa, đây sẽ là điều điên rồ nhất cô gặp phải trong đời mình.

Nhưng Hình Mẫn đã hành động nhanh hơn họ nghĩ. Ông điều động cảnh sát ở khu vực lân cận đến canh gác dọc hành lang bệnh viện, tất cả mọi người kể cả y bác sĩ của bệnh viện đều phải chịu sự kiểm tra kỹ càng khi ra vào.

Đừng nói có thể đến được phòng bệnh của Cửu Thiệu, kể cả qua được hành lang này cũng rất khó khăn, bởi vì cảnh sát có mặt ở lối lên xuống các tầng và các cửa thang máy.

Nhã Ca mang theo thẻ cảnh sát, viện có kiểm tra danh tính của bệnh nhân nằm trong phòng VIP ở cuối dãy hành lang, để có thể đi ngang qua phòng của Cửu Thiệu.

Cô lật mở sổ khám bệnh, bất giác nói:

- Diệp Vi? Cái tên quen quá.

Thanh Hoành vội chụm đầu lại xem

- Đúng là chị Diệp Vi.

- Cậu quen cô ấy?

- Hồi xưa lúc hai nhà đi ăn với nhau, tôi từng gặp chị ấy.

Thực ra cô cũng không dám chắc Diệp Vi còn nhớ mình hay không. Ngày đó có rất đông người trong bữa tiệc, Diệp Vi vốn là con nhà danh giá lại xinh đẹp giỏi giang, nên vô số người muốn lấy lòng chị ấy. Cô đã nhìn thấy vẻ mỉm cười, chán nản trên gương mặt chị ấy, nhưng không có cơ hội bắt chuyện.

Thanh Hoành viết một tờ giấy, đưa cho anh cảnh sát trực ban. Người đó kiểm tra kỹ lưỡng, thấy không có vấn đề gì liền giúp cô chuyển cho Diệp Vi.

Một lát sau, anh ta bước lại, gật đầu với họ:

- Cô Diệp Vi đã xác nhận các chị là khách của cô ấy, các chị có thể vào.

Nhã Ca và cô đi về phía cuối hành lang, lúc ngang qua phòng bệnh có cảnh sát đứng gác ngoài cửa, Nhã Ca ngoái đầu lại nhìn mấy lần, cô nói nhỏ:

- Chẳng nhìn thấy gì cả.

Thanh Hoành nghiêm chỉnh bước đi, không ngoảnh ngoác:

- Đừng ngoảnh lại nhìn mãi như thế.

Cô đến trước cửa phòng bệnh, gõ vài tiếng. Cánh cửa vốn chỉ khép hờ, gõ nhẹ cũng mở. Diệp Vi đứng bên cửa sổ phòng khách, trên tay là một bông hoa bách hợp. Cô quay lại và mỉm cười khi nhìn thấy Thanh Hoành:

- Lâu rồi không gặp em, không ngờ em đến thăm chị thế này. Cô ấy là bạn em à?

Nhã Ca tròn mắt, lắp ba lắp bắp:

- Tôi biết cô ấy là ai rồi...

Người phụ nữ này từng xuất hiện trên tạp chí tài chính, bên cạnh Tạ Doãn Thiệu, họ cùng xuất hiện trong một buổi cắt băng khánh thành. Bây giờ cô ấy đã là phu nhân của cậu cả nhà họ Tạ. Tất nhiên, bọn họ từng chi chiết, day nghiền cô ấy suốt ba ngày liền. Tuy cô ấy rất xinh đẹp, nhưng vẻ thanh cao, kiêu ngạo của cô ấy khiến họ ngứa mắt, cho rằng không xứng với Tạ Doãn Thiệu. Bây giờ được gặp người thật việc thật, Nhã Ca không thể kìm nổi nỗi xúc động.

Diệp Vi ngoài đời còn đẹp hơn cả trên báo, đặc biệt là khí chất thoát tục của cô.

Thanh Hoành thẳng thắn nói:

- Thực ra em vốn không biết chị bị ốm, bọn em đến đây vì người bệnh ở phòng bên cạnh chị.

Diệp Vi tươi cười, cắm hoa vào lọ:

- Chị cũng thấy rất ngạc nhiên, em và Doãn Luy quan hệ rất tốt, nhưng em và chị xưa nay không thân thiết đến thế.

Cô mời họ ngồi, còn lịch sự hỏi họ muốn uống gì.

Thanh Hoành vội đáp:

- Không cần đâu chị, tụi em ngồi một lát thôi.

Diệp Vi chống cằm

- Nhưng chị không biết gì để có thể nói cho em cả. Người bệnh ở phòng bên cạnh được đưa đến sáng nay, chị cũng không biết người đó là ai, chỉ e các em uống công chuyển này rồi.

Trong một vài giây, Thanh Hoành đã muốn cho cô ấy biết sự thật, nhưng cô lập tức đập tan ý nghĩ này. Tuy rằng Diệp Vi có vẻ đã quên sạch chuyện theo đuổi Cửu Thiệu trước đây, nhưng ai biết chị ấy đang nghĩ gì. Huống hồ, trong tình cảnh này đầu cho chị ấy biết cũng chẳng để làm gì.

Cô ngẫm ngợi một lát, liền đứng lên và nói:

- Xin lỗi đã làm phiền chị, chúng em xin phép.

Diệp Vi cũng đứng lên:

- Để chị tiễn hai em.

Họ vừa ra đến cửa thì thấy phòng bên cạnh đang hỗn loạn. Cảnh sát tập trung trước cửa phòng của Cửu Thiệu, vẻ mặt ai nấy đều căng thẳng. Người có cấp bậc cao nhất đứng ngoài cửa nói vọng vào bên trong:

- Anh có yêu cầu gì cứ nói, xin hãy thả những người vô can!

Nhã Ca bước đến, giơ thẻ cảnh sát cho người đó xem:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cần tôi giúp gì không?

Vị bác sĩ mặc áo blouse trắng ho hắng, đáp:

- Khi này y tá của chúng tôi vào kiểm tra người bệnh trong phòng, người ấy đột nhiên tỉnh lại và uy hiếp y tá.

Thanh Hoành nhíu mày, Hình Mẫn vừa cử người đến giám sát phòng bệnh, Cửu Thiệu liền tỉnh lại, và hành động không giống với tính cách của anh chút nào. Điều này hoàn toàn không hợp lý. Nhã Ca nói vọng vào trong:

- Cửu Thiệu, đừng quá kích động, cho dù họ theo dõi cậu, cậu cũng không được uy hiếp y tá!

Thanh Hoành quay đầu nhìn và thấy Hình Mẫn cùng những người khác đang chạy đến. Ông nghiêm mặt hỏi:

- Bác sĩ, tình trạng bệnh nhân trong phòng thế nào rồi?

Vị bác sĩ lắc đầu:

- E là không được khả quan cho lắm, có lẽ não bộ người bệnh đã bị chấn thương dữ dội, khiến cho thần trí rối loạn. Thêm vào đó, tâm lý cảnh giác của người bệnh rất lớn, nên mới có hành động phòng vệ như vậy.

Hình Mẫn nhìn hết lượt những người có mặt ở cửa phòng bệnh khi đó, ánh mắt ông dừng lại chỗ Thanh Hoành:

- Lát nữa chúng tôi sẽ rút lui, cô vào trò chuyện với cậu ta xem sao.

- Sao lại để cô ấy vào? – Nhã Ca thắc mắc. – Cửu Thiệu là học viên xuất sắc nhất khóa huấn luyện võ thuật của chúng tôi ngày ấy, để cô ấy vào mà xảy ra chuyện, thì cô ấy nguy mất.

- Chọn tôi là bởi vì nhìn tôi không nguy hiểm, không có khả năng tấn công. – Thanh Hoành hít một hơi thật sâu, quay người vặn nắm cửa - Tôi muốn vào trong đó, tôi không có ý đồ xấu...

Cô mới chỉ hé cửa đã bị ai đó giữ chặt cổ tay, kéo tuột vào trong, chưa đứng vững nhưng đã bị đôi bàn tay của ai đó bóp cổ, ấn đầu lên cửa.

Từ góc độ của mình, cô chỉ có thể nhìn thấy vạt áo đồng phục màu hồng nhạt đằng sau giường bệnh. Cô ra sức vùng thoát khỏi gọng kìm ở cổ mình, nhưng đôi phương càng siết chặt bàn tay hơn. Thanh Hoành cảm thấy nghẹt thở, cô đưa tay lên, túm lấy cánh tay đang bóp chặt cổ cô, bàn tay đầy những vết sứt sẹo. Và điều đáng lo nhất là, ánh mắt Cửu Thiệu nhìn cô đầy vẻ lạnh lùng và cảnh giác, như thể đang nhìn một người xa lạ. Mặt cô trắng bệch, cô gượng hỏi:

- Anh... còn nhớ em là ai không?

Cửu Thiệu nhìn vào mắt cô, đột nhiên nói lỏng bàn tay, lạnh lùng hỏi:

- Cô là ai?

Thanh Hoành muốn khóc quá, cô không biết trả lời ra sao.

Cửu Thiệu nhắc lại lần nữa:

- Cô là ai?

Thanh Hoành muốn gỡ tay anh ra, nhưng anh chỉ nói lỏng vòng tay thêm chút ít, và cô nhận ra đó là sự nhượng bộ tối đa của anh. Nếu cô được nước lấn tới, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

- Chúng ta đang trong giai đoạn tìm hiểu, nói một cách thẳng thắn thì, chúng ta là người yêu của nhau.

Cửu Thiệu suy nghĩ trong giây lát, rồi lạnh lùng bảo:

- Xin lỗi, tôi không nhớ. – Ngập ngừng một lát, anh nói tiếp: - Nhưng tôi nghĩ tôi không thích kiểu người như cô.

Thanh Hoành phì cười vì câu nói của anh.

- Tất nhiên là anh không thích, vì anh từng nhận xét về em như thế này: Em là người ngốc nghếch nhất mà anh từng gặp, nhưng lại luôn tỏ ra mình thông minh.

Cửu Thiệu nhìn cô rất lâu, cuối cùng anh cũng buông tay.

- Tôi tin cô không nói dối.

Thanh Hoành không rõ dựa vào đâu mà anh rút ra kết luận này. Cô đưa tay lên xoa cổ, không biết có để lại dấu tay không. Cô cảm bàn tay anh, viết lên lòng bàn tay ba chữ “Chữ Thanh Hoành”.

- Đây là tên của em. Dù không biết tình trạng của anh bây giờ thế nào, nhưng em sẽ chuẩn bị tâm lý đón nhận tình trạng xấu nhất là suốt đời anh không thể nhớ lại.

Thật không còn gì oái oăm, éo le hơn thế này. Gần đây cô mới chuẩn bị tâm lý cho việc sẽ gắn bó với con người này mãi mãi, vậy mà chỉ trong chớp mắt, anh đã không còn nhớ cô là ai.

Anh mặc áo bệnh nhân, tóc tai bù xù, sắc mặt trắng bệch. Cô vẫn nhớ lúc nào anh cũng comple đen, sơ-mi trắng, chỉnh tề, chần chu đến mức không thể chỉnh tề, chần chu hơn.

Cửu Thiệu nghiêng đầu, chăm chú nhìn cô:

- Nếu tôi không thể nhớ ra, cô định thế nào?

Thanh Hoành khoanh tay trước ngực:

- Nếu anh không nhớ ra thì thôi, em không bắt anh chịu trách nhiệm đâu... Không đúng, thực ra anh không cần chịu trách nhiệm gì cả, vì chúng ta chưa kịp tiến xa hơn.

- Cô đang ở tư thế đề phòng, cô nói dối.

Thanh Hoành cảm thấy ngột thở. Cô đã quên rằng, dù rơi vào tình cảnh bi đát này, dù não bộ của anh không hoàn hảo như trước, nhưng anh vẫn có thể phân tích và đánh giá chuẩn xác. Cô mỉm cười:

- Thôi được, nếu anh muốn nghe lời thật lòng thì đây: Em sẽ tìm một người đàn ông khác, chỉ ít anh ta không bị mất trí nhớ.

Cửu Thiệu thoáng sững sờ, anh chau mày, định nói điều gì nhưng cố nén lại.

Họ lặng lẽ nhìn nhau, tiếng thiết bị y tế kêu lách cách trong không gian. Thanh Hoành xoa má, định quay người bước đi, bỗng “thình” một tiếng, cửa phòng bệnh bị đập tung, Hình Mẫn xông vào, túm lấy Cửu Thiệu, ép chặt anh vào tường, đồng thời quặp tay anh lại. Động tác của Hình Mẫn nhanh gọn, quyết liệt, không ai kịp trở tay.

Không biết Cửu Thiệu bằng cách nào có thể vùng thoát khỏi bàn tay kiềm tỏa của Hình Mẫn, anh xoay người, tung cú đấm đáp trả. Thế lực suy yếu, nên cú đấm ấy đã lấy đi của anh rất nhiều sức lực, anh thở phì phò. Đám cảnh sát bên ngoài nhất loạt ủa vào, khống chế và đè chặt Cửu Thiệu xuống đất, Hình Mẫn rút còng tay, khóa tay trái của anh vào chân giường.

- Mau tiêm thuốc giãn cơ cho cậu ấy!

Bác sĩ đứng chờ ở bên ngoài lập tức mang theo hộp thuốc cấp cứu vào phòng.

Thanh Hoành đứng sang bên, nhìn vào ánh mắt sắc lạnh như loài thú hoang khi bị người bắt trời. Đột nhiên, anh hướng ánh nhìn về phía cô. Cô giật mình thảng thốt, cô muốn giải thích, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu. Cô hiểu rằng, có thể khi này cô đã chiếm được chút xú lỏng tin nơi anh, nhưng bây giờ sự tin nhiệm đó đã không còn sót lại chút nào.

Vị bác sĩ run rẩy tiêm thuốc giãn cơ cho anh. Dần dần anh thôi giãy giụa, và nhắm mắt lại.

Hình Mẫn ôm mặt, rít một hơi thật sâu:

- Chuyện này là thế nào?

Thanh Hoành đáp lại như cái máy:

- Có lẽ não bộ của anh ấy bị chấn động mạnh, gây mất trí nhớ, nhưng có phải chỉ là tạm thời hay không thì tôi không rõ.

Bác sĩ gật đầu:

- Theo tôi, tình trạng của bệnh nhân đúng là như vậy.

Hình Mẫn đút tay túi quần, nói:

- Cô hãy liên hệ với giáo sư Đàm Húc Đông, khi nào thuốc hết tác dụng, chúng ta sẽ tiến hành kiểm tra nói dối.

Giáo sư Đàm Húc Đông là nhà tâm lý học nổi tiếng ở thành phố này.

Sau vụ nổ năm đó, giám đốc Lăng giới thiệu cho cô làm quen với giáo sư Đàm. Khi ấy, giáo sư giao cô cho học trò cưng của ông là Lâm Noãn. Trong thời gian nghiên cứu các tài liệu về tâm lý học, cô từng viết một vài bài luận về đề tài này và được giáo sư Đàm hết lời khen ngợi.

Thanh Hoành rút điện thoại, trình bày lý do với giáo sư trước mặt Hình Mẫn, và hẹn gặp ông.

- Giáo sư nói hôm nay ông ấy có buổi diễn thuyết, chiều mai mới sắp xếp được thời gian.

Hình Mẫn gật đầu:

- Cũng được. Ngày mai tôi sẽ đích thân tiếp ông ấy, cô không cần phải đến.

Thanh Hoành rời bệnh viện. Nhã Ca mặt ừ mày chau, buồn bã nói:

- Nếu bố mẹ Cửu Thiệu lo lắng mà hỏi tôi vì sao lâu rồi không thấy cậu ấy về thăm nhà, thì tôi biết trả lời thế nào đây?

Thanh Hoành cười buồn:

- Đành phải giấu họ thôi. Rất có thể anh ấy chỉ mắc chứng rối loạn thần kinh tạm thời.

Cô lái xe về Sở, càng nghĩ càng thấy lo lắng không yên. Cô đi đi lại lại trong phòng làm việc, nhiều lần đến mức đồng nghiệp hoa mắt chóng mặt, phải lên tiếng phản đối:

- Đủ rồi đấy, cậu đừng đi đi lại lại nữa, tôi chóng hết cả mặt rồi.

Mãi mới chờ được đến hết giờ làm, cô chạy một mạch đến văn phòng của giáo sư Đàm. Lâm Noãn đang sắp xếp tài liệu ở phòng ngoài, trông thấy cô, vẻ mặt thoáng nét căng thẳng:

- Tôi nhớ là cô hẹn thầy Đàm chiều mai kia mà, sao đến sớm vậy?

- Tôi muốn trao đổi riêng với giáo sư về tình trạng của người bệnh mà chiều mai giáo sư sẽ gặp.

Lâm Noãn cầm một chiếc cốc sứ lên, quay lại hỏi:

- Để tôi rót trà cho cô. Cô muốn uống hồng trà hay trà thanh nhiệt giải độc giống tôi?

Thanh Hoành cười, đáp:

- Tôi uống giống chị.

Lâm Noãn vừa đi khỏi, Thanh Hoành liền đổ thuốc nhuận tràng chiết xuất từ lá Phan tả điệp vào cốc nước của Lâm Noãn. Lâm Noãn quay lại rất nhanh, cô đặt cốc trà trước mặt Thanh Hoành:

- Tôi đang giảm cân, loại trà này rất hữu ích.

Thanh Hoành mỉm cười, bắt đầu kể lại mọi chuyện xảy ra trên du thuyền trừ những chi tiết liên quan đến Ám Hoa. Cô chỉ nói với Lâm Noãn là họ thực hiện một nhiệm vụ, rồi tùy hứng thêm bớt tình tiết. Lâm Noãn nghe say sưa đến nỗi quên cả ghi chép. Nghe xong câu chuyện, cô thở dài:

- Vậy ra người bệnh đó là một trong số những người may mắn sống sót?

- Đúng vậy. Nhưng nội bộ chúng tôi bắt đầu hoài nghi kế hoạch thất bại là do trong đội ngũ có kẻ biến chất. Và người bệnh này là một trong những

người nắm bắt được nhiều thông tin cơ mật nhất. Hiện anh ấy được phỏng đoán đã mất trí nhớ, chúng tôi cần kiểm tra nói dối và trắc nghiệm tâm lý.

Lâm Noãn xoay xoay chiếc bút trong tay:

- Tôi hiểu rồi, khi nào thầy Đàm về tôi sẽ chuyển lời đến thầy.

Thanh Hoành đứng lên:

- Vậy tôi xin phép. Trưa mai tôi sẽ đến đón các vị. Xin đừng bước!

Sáng sớm hôm sau, Thanh Hoành vừa đến Sở đã được Hình Mẫn gọi đi “nói chuyện”.

Cô trộm nghĩ, số lần trò chuyện của cô và Hình Mẫn trong mấy ngày vừa qua nhiều hơn rất nhiều những ngày trước đây cộng lại. Cô vừa bước chân vào phòng làm việc của Hình Mẫn, ông đã đi thẳng vào vấn đề:

- Tôi gọi cô đến là vì vụ án tàu Đông Thái Bình Dương. – Ông ngừng một lát, tiếp: - Những gì tôi nói không nhằm vào một ai cụ thể. Cho đến nay, Ám Hoa vẫn còn sống, và kế hoạch của chúng ta đã thất bại hoàn toàn, đây là một thực tế hết sức rõ ràng. Từ đó có thể suy luận, Ám Hoa nằm trong số những người sống sót sau vụ nổ.

Thanh Hoành gật đầu:

- Tôi hiểu. Tôi sẽ xin nghỉ phép, và chờ đến khi có kết quả điều tra.

- Cô hiểu được là tốt. Còn nữa, trong thời gian này cô không được ra nước ngoài du lịch, cũng không được di cư. – Hình Mẫn gõ xuống bàn. – Không chỉ mình cô, tất cả du khách may mắn sống sót trên con tàu đó đều phải tuân thủ quy định này. Được rồi, nếu không còn việc gì khác, cô đi làm thủ tục xin nghỉ phép đi. Tôi đã nhắc các bộ phận liên quan giúp cô rồi.

Thanh Hoành đứng lên đi ra cửa, cô chưa kịp mở cửa thì nghe thấy tiếng Hình Mẫn vang lên sau lưng:

- Quan hệ riêng tư giữa cô và Tiêu Cửu Thiệu rất tốt phải không?

Cô quay người lại:

- Dạ, cũng bình thường, sao đội trưởng lại hỏi vậy?

Hình Mẫn xua tay:

- Tôi chỉ hỏi thế thôi, không có gì đâu.

Thanh Hoành biết cô đã bị cuốn vào vụ án liên quan đến Ám Hoa, và rất có thể cô sẽ mất việc. Thực ra, có mất công việc hay không với cô không hề quan trọng. Đúng như Cửu Thiệu từng nhận định, cô không hợp với công việc này. Làm xong thủ tục và rời khỏi nhiệm sở lặng lẽ, không một lời chào từ biệt, Thanh Hoành hiểu rằng cô đang rơi vào hoàn cảnh rất khó xử. Khi sự việc chưa được làm sáng tỏ, những người xung quanh chẳng thể lại gần cô. Cô rời Sở cảnh sát, lái xe đến văn phòng của giáo sư Đàm.

Vừa vào cửa chính đã thấy Lâm Noãn nhăn nhó, bước đi như trên mây, trên tay là những tập tài liệu. Thanh Hoành vội hỏi:

- Chị sao vậy?

Lâm Noãn khò sở đáp:

- Uống nhiều trà thanh nhiệt giải độc, bị đi ngoài.

Thanh Hoành biết đó là do tác dụng của Phan tả diệp, liền bảo:

- Chị nên đến bệnh viện khám xem sao.

Lâm Noãn đột nhiên đặt chồng tài liệu vào tay Thanh Hoành, vẻ cuống quýt:

- Xin lỗi cô, tôi phải vào nhà vệ sinh!

Thanh Hoành ôm chồng tài liệu đứng đó, tự vấn lương tâm xem có phải mình đã bỏ nhiều Phan tả diệp vào cốc trà quá không? Đúng lúc đó, giáo sư Đàm cũng vừa xách cặp đi ra, vẻ mặt kém vui:

- Đến giờ phải đi rồi, đúng không? Lâm Noãn lại chạy đi đâu rồi?

- Cháu nghĩ bụng dạ chị ấy có vấn đề, tốt nhất nên đến bệnh viện khám xem sao.

Đàm Húc Đông chau mày, nói với thư ký của mình:

- Bảo Lâm Noãn đi khám đi, tôi đi cùng Tiểu Hoành cũng được.

Thanh Hoành không ngờ kế hoạch của cô diễn ra suôn sẻ như vậy, cô thậm chí không cần chủ động nói lời đề nghị như kịch bản đã sắp đặt.

- Được đi cùng giáo sư, chắc chắn cháu sẽ học hỏi được rất nhiều điều. Có điều gì cần đến cháu, xin chú cứ chỉ bảo.

Đàm Húc Đông mỉm cười:

- Cô là học trò cưng của giám đốc Lăng, tôi đâu giám chỉ bảo cô.

Câu nói của giáo sư Đàm khiến Thanh Hoành không khỏi bối rối. Năm ấy, cô chờ giám đốc Lăng dưới chân tòa nhà nơi ông ở, trời mưa như trút, cô ướt như chuột lột, đứng chặn đầu chiếc xe hơi màu đen cũ kỹ. Khi đó giám đốc Lăng vẫn còn trẻ, nhưng tóc mai đã bạc hết cả. Ông nhìn cô, và chỉ nói ngắn gọn:

“Lên nhà ngồi một lát.”

Mãi về sau này cô mới hiểu hết ý nghĩa đằng sau câu nói: “Lên nhà ngồi một lát.”

Không lâu sau khi cô thi đậu ngành pháp y, một lãnh đạo ngành cảnh sát đã bị “ngã ngựa”. Và nguyên nhân đằng sau vụ việc này là do có người tố cáo ông có quan hệ với trẻ vị thành niên. Mà sự thực chỉ đơn thuần là ông cho cô bé lên nhà sưởi ấm vì cô bé đã bị rét cóng khi đứng chờ dưới chân tòa nhà nơi ông ở. Cô bé được bác cha chú rủ lòng thương xót ấy đã lấy trộm một vài đồ đạc cá nhân của ông để làm bằng chứng uy hiếp ông. Và sau đó đã bị đối thủ của ông trên quan trường lợi dụng.

Mặc dù khi ấy cô không hề biết đến sự tồn tại của những thủ đoạn đê tiện đó, nhưng Lăng Trác Viễn quả thực đã rất mạo hiểm.

Cô nghĩ, nếu cô là học trò của giám đốc Lăng, thì hẳn là một học trò bất tài.

Có giáo sư Đàm làm bìa đỡ đạn, cô dễ dàng vượt qua vòng kiểm tra khám xét của cảnh sát để vào được phòng chăm sóc đặc biệt.

Cửu Thiệu mặc áo bệnh nhân, có đánh số, cổ chân và cổ tay bị buộc cố định bằng sợi vải. Nghe tiếng động, biết có người vào phòng, nhưng anh không buồn quay ra nhìn, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước.

Giáo sư Đàm đặt cặp xuống và cởi áo khoác. Thanh Hoành nhanh nhẹn đón lấy, treo lên cho ông.

Ông ngồi xuống sofa cạnh giường bệnh, bật bút ghi âm:

- Chúng ta trò chuyện một chút nhé.

Cửu Thiệu nằm yên không nhúc nhích, như thể không hề nghe thấy lời ông nói vậy.

Giáo sư Đàm đổ người về phía trước, nhìn anh:

- Anh ở đây bao lâu rồi? Tình trạng sức khỏe của anh ra sao? Tôi là bác sĩ tâm lý của anh. Tôi mong rằng chúng ta có thể trò chuyện với nhau.

Nhưng dù ông có dẫn dắt thế nào cũng không khiến đối phương có bất cứ phản ứng gì. Giáo sư Đàm đọc thoại một hồi thì cửa phòng bệnh bật mở. Y tá mang theo hộp thuốc đi vào.

- Tôi phải thay thuốc cho bệnh nhân. Nếu hai vị muốn trò chuyện với bệnh nhân xin đừng nói quá lâu, trạng thái cảm xúc và sức khỏe của bệnh nhân rất không ổn định. Bệnh nhân đau đầu cả đêm, sáng nay mới thiếp đi được một lát.

Giáo sư Đàm hỏi:

- Chúng tôi có cần tránh mặt không?

Cô y tá mỉm cười:

- Không sao.

Cô y tá vén áo Cửu Thiệu, tháo lớp băng gạc, bôi thuốc khử trùng và băng bó lại cho anh.

- Thể chất của bệnh nhân rất tốt, những vết thương ngoài da sẽ mau chóng lành lặn trở lại, có điều trạng thái tinh thần của anh ấy rất xấu.

Lúc thay thuốc, Cửu Thiệu đờ đẫn hệt như một người gỗ, không có bất cứ phản ứng nào, ngay cả khi y tá hơi vụng tay, chạm mạnh vào vết thương của anh. Giáo sư Đàm quan sát một lúc thì lắc đầu, ông bước đến giá treo áo, lôi bao thuốc lá ra, dốc một điếu, bỏ vào miệng ngậm.

Cô y tá nói:

- Đây là phòng chăm sóc đặc biệt, không được hút thuốc.

Giáo sư cười, bảo:

- Tôi chỉ ngâm cho đỡ thèm thôi, tôi không mang theo bật lửa.

Y tá thay thuốc xong thì mang theo đồ nghề ra ngoài.

Đàm Húc Đồng đứng lên, ném điều thuốc vào thùng rác:

- Tôi vào nhà vệ sinh một lát.

Thanh Hoành đứng bên giường, cúi đầu nhìn anh. Anh chỉnh cao đầu giường, ngả lưng vào gối, gương mặt không chút biểu cảm, cổ áo xộc xệch. Cô cảm thấy lạ lẫm với một Cửu Thiệu như thế.

Lát sau, anh ngoảnh sang nhìn cô. Ánh nắng như thiêu đốt chiếu qua ô cửa sổ, anh nheo mắt, hàng mi dài chập chờn như cánh bướm.

Thanh Hoành chỉnh lại cổ áo cho anh, ngập ngừng giây lát, cô chạm tay vào sống mũi thẳng tắp của anh, vuốt ve nhẹ nhàng. Anh không phản kháng, mà nhắm mắt lại, mi mắt anh chợp rợp trong lòng bàn tay cô. Thanh Hoành ngồi xuống, nhìn trân trân cánh tay phải bị cột chặt của anh. Đó vốn là bàn tay với những ngón thon dài, trắng muốt. Bàn tay ấy từng chơi vĩ cầm, pha chế rượu, và siết chặt tay cô. Nhưng lúc này, trên mu bàn tay hằn lên những vết thâm tím đáng ghét.

Phòng vệ sinh vang lên tiếng xối nước. Giáo sư Đàm đẩy cửa bước ra:

- Cậu ấy vẫn không chịu nói gì?

Thanh Hoành lắc đầu.

Giáo sư Đàm cúi xuống, nhìn vào mắt anh:

- Chắc là cậu đã mệt, ngày mai chúng tôi sẽ tới thăm cậu, có cần chúng tôi mang thứ gì cho cậu không?

Cửu Thiệu vẫn thính lặng.

Tuy nói vậy, nhưng giáo sư Đàm không định mang đồ gì cho Cửu Thiệu, vì trước khi vào phòng họ sẽ bị lục soát. Thực ra ông chỉ muốn kiểm soát chuyện với Cửu Thiệu, nhưng tiếc là ông vẫn thất bại.

Hôm sau, Thanh Hoành vẫn đón giáo sư Đàm và đưa ông đến bệnh viện đúng giờ. Có điều không may là Hình Mẫn cũng có mặt. Nhưng ông không hề tỏ ra ngạc nhiên khi thấy cô. Ông chỉ nhìn cô một lát, rồi quay sang hỏi giáo sư.

- Giáo sư Đàm, xin hỏi, đã có kết quả kiểm tra nói dối chưa?

Giáo sư Đàm bắt giắc dứt tay vào túi áo tìm bao thuốc, nhưng ông chợt dừng lại:

- Tâm lý của người bệnh rất không ổn định, chưa thể tiến hành kiểm tra. Tôi đang cố gắng trò chuyện với anh ta.

Hình Mẫn gật đầu, rồi rào bước.

Kiểm tra xong xuôi, Thanh Hoành theo giáo sư Đàm vào phòng bệnh.

Hôm nay cũng như hôm qua, không có bất cứ tiến triển nào. Dù giáo sư có dùng lời lẽ chân thành, cảm động đến mấy, Cửu Thiệu cũng không đáp lại.

Liếc thấy cổ áo của anh lại xộc xệch, Thanh Hoành bước tới chỉnh trang giúp anh. Lúc vén cổ áo của anh, ngón tay cô chạm vào gáy của Cửu Thiệu, anh thoáng rùng mình.

Đàm Húc Đồng đứng lên, kéo cánh cửa thông qua lan can:

- Tiểu Hoành, lại đây, tôi có vài điều muốn nói với cháu.

Thanh Hoành bước ra ban công, ánh nắng bên ngoài khiến cô nhức mắt. Những ngày qua bao biến cố đã xảy ra, cô như người đi trong cõi mê, không hề biết rằng lúc này đã là giữa thu, rừng phong dưới chân tòa nhà đã bắt đầu đỏ lá.

Đàm Húc Đồng nói:

- Tôi để ý thấy người bệnh có cảm tình với cô, lát nữa cô hãy thử trò chuyện với cậu ta.

Thanh Hoành ngạc nhiên, hỏi:

- Cháu phải nói gì với anh ấy?

Đàm Húc Đông lấy làm lạ:

- Cô từng viết rất nhiều bài luận về chứng ngại tâm lý sau chấn thương kia mà. Nay bệnh nhân đã có ở trước mặt, lẽ nào cô không biết phải làm thế nào?

Nghe giáo sư nhắc, Thanh Hoành mới nhận ra, anh đang rơi vào trạng thái của người gặp chứng ngại về tâm lý sau chấn thương. Cô quay vào phòng, lấy ra bài trắc nghiệm tâm lý gồm tám nội dung, đọc cho anh nghe từng nội dung. Sau đó, đặt bút chỉ vào tay trái của anh, hướng dẫn anh khoanh tròn các câu trả lời.

Bút ký tên và bút máy đều đã bị tịch thu trước khi họ vào phòng với lý do, đó là những vật dụng có thể gây nguy hiểm. Trong phòng còn lắp đặt camera theo dõi, để nếu có bất cứ động tĩnh gì, phía cảnh sát có thể lập tức ứng phó. Chế độ “chăm sóc” đặc biệt này có lẽ chỉ có những nhân vật “tâm cỡ” như Âm Hoa mới được hưởng mà thôi.

Thanh Hoành đọc hết câu trắc nghiệm cuối cùng và bắt đầu tính điểm. Kết quả khiến cô vô cùng ngạc nhiên:

- Thừa giáo sư, kết quả bài trắc nghiệm tâm lý của anh ấy... điểm số cho mỗi nội dung đều rất thấp, và được chia đều.

Đàm Húc Đông xem bài trắc nghiệm, và lắc đầu:

- Hôm nay tạm dừng ở đây, ngày mai chúng ta sẽ quay lại.

Rời khỏi phòng bệnh, Thanh Hoành bỗng nhớ lại một chuyện cũ.

Năm đó, hồi mới quen người có nick name là Arthur trên mạng, cô từng nói với người đó, bác sĩ Lâm Noãn cho cô làm một bài trắc nghiệm tâm lý, cô đã cố ý để điểm số của mỗi nội dung trắc nghiệm là tương đương nhau, điều đó khiến Lâm Noãn rất đau đầu. Sau đó, Arthur bảo rằng, anh có thể làm cho bài trắc nghiệm tâm lý gồm mười sáu nội dung đạt bất cứ điểm số nào mà anh mong muốn. Khi ấy cô đã không tin, vì số lượng câu hỏi của loại bài trắc nghiệm này đã rất lớn, nội dung trắc nghiệm lại nhiều, anh không thể vừa chọn đáp án vừa tính toán chính xác điểm số của mình. Nhưng câu trả lời của Arthur rất đặc biệt, anh nói, nếu cô hiểu ý nghĩa đích thực đằng sau các bài kiểm tra trắc nghiệm tâm lý thì câu hỏi trắc nghiệm không còn là vấn đề nữa.

Hôm sau giáo sư Đàm có giờ giảng nên Thanh Hoành đến bệnh viện một mình.

Cô vừa vào phòng thì đựng phải y tá bung khay thuốc đi ra. Cô cười, hỏi:

- Tình trạng bệnh nhân hôm nay thế nào?

Cô ý ta cười, đáp:

- Có chuyển biến tốt, có vẻ đêm qua anh ấy đã ngủ ngon.

Thanh Hoành bước lại, nhìn thấy bữa trưa của anh với món mướp đắng xào thịt bò còn nguyên ở đầu giường, liền hỏi:

- Mười một rồi rồi sao anh chưa ăn?

Rồi mặc kệ anh có để ý lời cô nói hay không, cô nhắc hộp cơm, xúc một thìa, đưa đến miệng anh:

- Nào, anh há miệng ra.

Cửu Thiều cựa người, cúi đầu đón lấy thìa cơm của cô.

Cô đút cho anh mấy thìa liền, đột nhiên anh hỏi:

- Cô ăn chưa?

Giọng anh khản đặc, có lẽ vì đã lâu không nói chuyện.

Thanh Hoành kéo ghế, ngồi xuống:

- Em ăn rồi. Anh muốn ăn gì cứ nói với em, mai em sẽ mang vào cho anh... Anh có kiêng thứ gì không?

Giọng anh đều đều như đọc thuộc lòng:

- Gìum, tỏi, ớt xanh, rau cần, súp lơ, xà lách, đậu nành, nội tạng gia cầm,...

Thanh Hoành lập tức chặn anh lại:

- Dừng!... Xem như em chưa hỏi.

Cô ngẫm nghĩ một lát, rồi lựa lời nói:

- Ngày mai em và giáo sư Đàm sẽ lại đến, nhưng ngày mai sẽ có một cuộc kiểm tra sử dụng các thiết bị chuyên môn, anh hiểu chứ?

Anh nhìn vào mắt cô và gật đầu.

Cô nhào người về phía anh, vỗ nhẹ vào đầu anh:

- Ngoan lắm!

Anh ngẩng lên, nhìn cô, chậm rãi nói:

- Đừng xoa đầu tôi, tôi không phải là thú cưng.

Thanh Hoành rời phòng bệnh, các đồng chí cảnh sát đứng gác bên ngoài hết lời khen ngợi cô:

- Một ca khó như vậy mà cô cũng xử lý được, thật khó tin!

Trong phòng lắp camera theo dõi, nên người bên ngoài đã thấy hết cuộc trò chuyện của họ. Cô cười xã giao:

- Ngày mai tiến hành kiểm tra nói dối, sau đó phần việc của giáo sư Đàm sẽ kết thúc.

Cô vừa đi vừa nhắn tin cho giáo sư, báo cáo kết quả hôm nay. Vài phút sau, giáo sư nhắn lại cho cô: “Tôi đã nhận được tin. Tôi đang lên lớp, liên lạc với cô sau!”.

Hôm sau là buổi kiểm tra nói dối.

Thanh Hoành đưa giáo sư Đàm đến bệnh viện, Hình Mẫn đã chờ sẵn ở đó. Sau vài câu chào hỏi xã giao, ông thẳng thắn yêu cầu:

- Thầy Đàm, liệu tôi có thể có mặt khi thầy thực hiện việc kiểm tra hay không?

Phản khởi vì được gọi là “thầy Đàm”, vị giáo sư đồng ý liền.

Nhiệm vụ hôm nay không cần đến Thanh Hoành, cô cầm cuốn sổ ghi chép, ngồi bên cạnh lắng nghe. Chuẩn bị xong thiết bị, giáo sư Đàm bắt đầu đặt câu hỏi. Đó là khoảng thời gian dằng dặc và tẻ nhạt, Cửu Thiệu đa phần chỉ gật đầu hoặc lắc đầu, thi thoảng mới nói một câu. Căn phòng vang lên tiếng máy móc kêu ro ro đều đều.

Thanh Hoành sốt ruột xem đồng hồ, đã hơn ba tiếng trôi qua, cô bắt đầu thấy đói bụng. Cô đã xem các câu hỏi kiểm tra của giáo sư Đàm, tổng cộng gồm hơn một trăm nội dung. Những nội dung này được xáo trộn và hỏi đi hỏi lại nhiều lần. Thanh Hoành nhìn xuống phần ghi chép của mình và thấy, dù có những nội dung được hỏi đến bảy, tám lần, nhưng câu trả lời của Cửu Thiệu vẫn giống nhau hoàn toàn, anh trả lời rất nhanh, hầu như không cần suy nghĩ.

Sắc mặt của Hình Mẫn càng lúc càng khó đoán, không biết đang vui mừng hay giận dữ.

Thêm nửa giờ nữa giáo sư Đàm mới tắt các thiết bị, và đứng lên:

- Anh Hình này, theo kinh nghiệm của tôi, bệnh nhân này đúng là đã mất phần lớn trí nhớ, và còn bị chứng ngại tâm lý sau chấn thương không hề nhẹ.

Hình Mẫn bắt tay giáo sư và hỏi:

- Tôi không có ý nghi ngờ phán đoán của thầy, tôi chỉ muốn xử lý vấn đề triệt để và thỏa đáng mà thôi. Theo thầy, kết luận này có khả năng sai sót không?

Đàm Húc Đông cười, đáp:

- Hầu như không thể, nếu có, cũng chỉ chiếm một phần trăm. Xong rồi, kết quả đã có, tôi xin phép!

Hình Mẫn vội nói:

- Thầy ở lại dùng bữa rồi hãy về. Tôi đã đặt chỗ trong một nhà hàng gần bệnh viện, chúng ta ngồi lại ăn với nhau một bữa cơm, tôi rất muốn tìm hiểu về chứng ngại tâm lý sau chấn thương, mong được thầy chỉ giáo đôi điều.

Giáo sư Đàm nhận lời mời, ông quay lại hỏi Thanh Hoành:

- Cô đi ăn cùng chúng tôi chứ?

Thanh Hoành lắc đầu:

- Cháu cũng muốn đi cùng mọi người, nhưng chiều nay cháu có chút việc bận, cháu xin phép về trước.

Với tính cách cẩn thận của Hình Mẫn, chắc chắn ông sẽ tiếp tục tìm cách thu thập thêm thông tin trên bàn tiệc, để đánh giá mức độ sai sót của kết quả lần này. Vì thế, cô không nên có mặt, như thế sẽ khiến ông khó xử.

Lúc đi qua giường bệnh, Thanh Hoành dừng lại, cô cúi xuống chỉnh lại cổ áo cho Cửu Thiệu, nói nhỏ:

- Tạm biệt anh!

Rời khỏi hầm gửi xe, cô lái xe đến khu mua sắm gần đó. Đầu tiên, cô vào tiệm ăn nhanh giải quyết cái bụng trống, sau đó, như bao cô gái thích mua sắm khác, cô bắt đầu lang thang chọn đồ.

Đi hết một vòng quanh khu mua sắm, và xác định chắc chắn Hình Mẫn không cử người theo dõi, cô mới chạy như bay đến mấy quầy hàng bán quần áo nam, chọn vài bộ. Nhân viên bán hàng đặc biệt hoan nghênh những vị khách như cô, mua liền mấy bộ mà không hỏi một câu. Đám nhân viên rồi rít khen cô khéo chọn đồ. Cô cầm phiếu thanh toán đi quẹt thẻ, xong xuôi liền xách túi đồ ra về.

Cô lái xe vòng vèo qua nhiều con phố chính, sau đó đi siêu thị theo thói quen, và còn mua cả đồ ăn ở tiệm ăn Quảng Đông mà cô rất thích, rồi mới lái xe về nhà.

Lúc này đã xẩm tối, không khí se lạnh, trời mỗi lúc một tối nhanh hơn.

Cô nhập mật mã, mở cửa vào nhà thì thấy cánh cửa thông ra ban công đang mở rộng, gió lạnh ùa vào phòng, thổi tung tấm rèm lụa trắng. Cô dừng bước, ai đó đang đứng ngắm cảnh ngoài ban công chợt quay người lại, rào bước đến trước mặt cô.

Anh vẫn mặc chiếc áo bệnh nhân, nhưng có mặc thêm áo khoác, không biết anh lấy ở đâu. Dáng anh cao, gầy, lưng vưon thẳng.

Thanh Hoành ngẩng đầu lên nhìn anh, mỉm cười:

- Em cứ nghỉ phải một lúc nữa anh mới đến.

- Anh không chờ được... - Cửu Thiệu ôm chầm lấy cô. – Anh chưa bao giờ cảm thấy thời gian trôi đi chậm chạp như vậy.

Thanh Hoành bối rối đẩy anh ra:

- Em biết anh rất cảm động, nhưng buông em ra đã, trên tay em là bữa tối của chúng ta.

- Em mua đồ ăn ngoài quán? - Cửu Thiệu mỉm cười: - Anh tưởng em sẽ đích thân vào bếp.

- Thôi đi, em thấy sợ danh sách các món kiêng kỵ của anh. Em rất thông cảm với mẹ anh, không biết bác ấy làm cách nào mà nuôi anh trưởng thành như vậy?

- Từ nhỏ đến lớn mẹ chưa bao giờ đề ý đến anh.

- Em cũng vậy. Bố mẹ em đều rất bận, hợp phụ huynh cũng phải nhờ người đi hợp thay. Nhưng mà... hôm đầu tiên tỉnh lại, anh đã quên hết mọi thứ ư?

- Xin lỗi, Tiểu Hoành, hôm đó anh đã khiến em bị thương. – Cửu Thiệu chau mày. - Lúc tỉnh lại, đầu óc anh vô cùng hỗn loạn, trực giác mách bảo anh đang rơi vào tình cảnh nguy hiểm, nên mới khiến em bị thương như vậy.

- Trực giác của anh cũng rất đặc biệt.

Thanh Hoành lôi quần áo mới mua trong túi xách ra, đem ngâm trong nước khử độc, rồi mới đưa vào máy sấy khô quần áo.

- Ăn xong cơm thì đi tắm, tắm xong thì quần áo cũng khô.

Cô quay người, suýt đụng phải cằm Cửu Thiệu, hờn dỗi:

- Anh đứng gần thế làm gì?

- Khi này em nói “trực giác của anh cũng rất đặc biệt”?

- ...Thì sao?

- Em bảo là “cũng”, vậy người kia là ai?

Thanh Hoành thoáng ngần ngừ, nhưng cô lập tức đáp:

- Chỉ thừa một chữ thôi mà, cứ coi như em nói nhầm đi.

Trực giác mách bảo cô, tốt nhất không nên nhắc đến Thẩm Dật. Ngày trước cô viện cớ mua cà phê, đến tìm Tần Tần “mời” thông tin, kết quả là bị anh ép uống cà phê suốt ba ngày liền. Nếu lần này lộ ra Thẩm Dật, chắc chắn cô sẽ bị thẩm tra đến nơi đến chốn.

May mà lúc này Cửu Thiệu không còn tâm trạng để truy xét việc đó, anh chỉ nhìn cô một lát rồi cho qua.

Thanh Hoành mở hộp đồ ăn, đẩy một hộp về phía anh:

- Cháo gà là của anh, còn món gan ngỗng kho này là món khoái khẩu của em.

Từ lâu Cửu Thiệu đã biết cô khoái các món nhiều chất béo, giàu protein, nhưng kỳ lạ một chỗ, thói quen ăn uống ấy không khiến cô mắc các chứng bệnh về đường tiêu hóa, trái lại, cô vẫn giữ được dáng chuẩn.

- Em phát hiện ra anh không mất trí nhớ từ khi nào? Anh đã nghĩ có lẽ phải gửi thêm ám hiệu cho em.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Thanh Hoành đang gấp một miếng gan ngỗng, nghe anh nói vậy, gương mặt cô thoáng nét bối rối:

- ...Sau gáy là phần nhạy cảm của anh, lúc em chính lại cổ áo cho anh, anh không né tránh, nên em đoán anh không mất trí nhớ. Sau đó là kết quả bài trắc nghiệm tâm lý với số điểm chia đều của anh. Anh còn nhớ, trước đây anh từng gửi email cho em và nói, ngay cả loại bài trắc nghiệm gồm mười sáu nội dung anh cũng có thể làm ra bất cứ điểm số nào anh muốn?

Sau khi phát hiện ra anh không hề mất trí nhớ, cô đã đề nghị với anh, đến lúc phải tiến hành kiểm tra nói dối. Sau khi giáo sư Đàm công bố kết quả, mọi người đều thờ phào, và bắt đầu nói lòng canh gác. Hình Mẫn cũng không nhận ra, nên đi ăn với giáo sư Đàm. Cửu Thiệu liền lợi dụng khoảng thời gian này để trốn khỏi bệnh viện.

Trước lúc rời khỏi phòng bệnh, cô cố ý chỉnh lại cổ áo cho anh, thực ra lúc đó cô đã nhét chìa khóa nhà cho anh.

Cửu Thiệu cười, bảo:

- Đương nhiên anh vẫn nhớ. Anh còn nhớ em rất ghét người khác hỏi em kiêng món gì?

- Điều này không đúng, sao em lại ghét người khác hỏi mình kiêng ăn món gì?

- Tuy em không nói ra, nhưng câu trả lời đã viết hết lên mặt em.

Cửu Thiệu ăn một thìa cháo.

- Trong đầu em nghĩ, đối với người không kiêng kị bất cứ thứ gì như em, thì nên trả lời câu hỏi này thế nào... Em không còn là đứa bé mười tuổi, dù chỉ biết cầm đầu ăn uống, vẫn có người xoa đầu khen đáng yêu. Bây giờ nếu em vẫn như thế, người ta sẽ suy nghĩ...

Thanh Hoành vội ngăn anh lại:

- Dừng lại, dừng lại! Không nói nữa!

Cửu Thiệu ung dung nói tiếp:

- Xem ra những gì anh nói đều đúng, em sợ người ta sẽ nghĩ mình...

- Đã bảo không được nói nữa mà !

Thanh Hoành cảm thấy huyết áp của mình đang tăng lên.

- Đừng tưởng em dễ bị anh uy hiếp nhé!... Thôi được rồi, anh ra điều kiện đi!

- Đồi bằng gan ngỗng, miếng gan em đang gấp đó.

Thanh Hoành nhìn miếng gan ngỗng trên đĩa của cô:

- Nhưng em đã cắn mất một góc rồi. Vội lại, anh bảo không ăn nội tạng gia cầm kia mà.

Cửu Thiều hét kiên nhẫn:

- Mau lên!

Thanh Hoành đành bỏ miếng gan cắn dở vào bát của anh.

Anh ném thìa, nhăn mặt bảo:

- Vẫn khó ăn như thế.

Trong lúc anh đi tắm thì Thanh Hoành tranh thủ là khô quần áo cho anh. Bỗng nhiên cô cảm thấy mình giống như một bà nội trợ, đảm đương mọi công việc nhà.

Là xong quần áo ngủ cho anh, cô quay qua gấp gọn toàn bộ số quần áo đã khô, sau đó đến gõ cửa phòng tắm:

- Em mang quần áo cho anh, đừng xấu hổ!

Cô treo quần áo lên móc, chợt nghe “roẹt” một cái, tấm rèm trong nhà vệ sinh được kéo ra, nước ngừng chảy. Tiếng anh vang lên sau lưng cô:

- Em nói ngược rồi, người xấu hổ là em mới phải.

- Anh nói thế làm em càng muốn quay người lại hơn.

- Xin cứ tự nhiên.

Buồng tắm mịt mù hơi nước, sữa tắm mùi nhựa thông lan tỏa trong không gian. Mọi người biết cô dùng loại sữa tắm này đều tỏ ra hết sức bất bình trước sở thích quái đản của cô. Thanh Hoành quay đầu lại, ngó anh, ngạo mạn tuyên bố:

- Đừng tưởng dọa được em, số lượng cơ thể không mảnh vải che thân mà em từng nhìn còn nhiều hơn cả Tạ Doãn Luy đấy.

Chỉ có điều đều là các thi thể.

Cô treo quần áo xong thì khép cửa buồng tắm, đi ra, tranh thủ là phẳng áo sơ mi và áo khoác ngoài của anh. Đang là quần áo thì nhận được điện thoại của Nhã Ca. Cô ấy hào hứng kể và không quên thêm thắt.

- Ăn trưa xong quay về bệnh viện, Hình Mẫn phát hiện ra Cửu Thiều đã biến mất dưới sự giám sát, canh gác cẩn mật của cảnh sát, lúc đó ông ta như người bị cương thi ngoạm đầu vậy.

Thanh Hoành kẹp di động giữa má và vai, giữ phẳng chiếc áo vừa là xong.

- Minh tin rằng cậu gọi đến không phải chỉ để cười nhạo đội trưởng.

Sự hào hứng của Nhã Ca bỗng chốc tan biến:

- Ủ, là thế này, về cơ bản họ đã xác định những người mất tích còn lại đã gặp nạn. Ngày kia tổ chức lễ truy điệu bác Lăng, cậu có đến không?

Thanh Hoành im lặng hồi lâu mới đáp lại:

- Ủ, mình sẽ đến.

Cô cúp điện thoại, và nhìn thấy Cửu Thiều đứng cách đó không xa. Anh mặc bộ đồ ngủ màu đen, càng tôn thêm nước da trắng và toát lên vẻ mạnh mẽ, nam tính.

Thanh Hoành nắm chặt di động.

- Vừa đây chứ, em chỉ đoán mò cỡ của anh thôi.

Cửu Thiều đến trước mặt cô:

- Nhã Ca đã nói gì?

- Không có gì.

- Hiện lên mặt em cả rồi kìa.

Thanh Hoành treo quần áo lên mắc.

- Nếu anh đã đoán ra thì còn hỏi em làm gì nữa.

Trong giây lát cô cảm nhận được vòng tay anh trên eo mình, vòm ngực của anh thật rộng rãi, thoải mái. Anh vùi cằm vào gáy cô, thì thào:

- Anh muốn xác nhận lại có phải ngoài anh ra, tất cả những người khác đều đã gặp nạn?

Thanh Hoành gật đầu, bổ sung thêm:

- Ngoài anh và đội trưởng Hình Mẫn.

Cửu Thiệu hít một hơi thật sâu, vuốt ve tóc cô:

- Đừng lo, anh không sao.

Thanh Hoành gặp ác mộng, trong giấc mơ của cô, tất cả mọi người đều là Âm Hoa, những gương mặt quen thuộc, nhưng khi họ quay lại thì đều biến thành những gương mặt hoàn toàn lạ lẫm, và họ nói với cô: "Hey sweetie, em làm tôi quá thất vọng."

Cô giật mình tỉnh giấc, đưa mắt nhìn qua cửa kính thông ra ban công, vầng trăng lạnh lẽo treo chênh vênh, vẫn đang là nửa đêm.

Cô khoác áo, rời phòng ngủ, định tìm thứ gì đó ăn cho đỡ sợ, chợt trông thấy một người ngồi lặng lẽ trong bóng đêm. Cô thoáng ngạc nhiên, nhưng nhận ra ngay, liền cười, bảo:

- Anh cũng bị mất ngủ?

Cửu Thiệu lúc nào cũng ngồi nghiêm trang như vậy, anh nhú mày, dường như đang chìm sâu trong suy tư. Nghe tiếng cô, anh không tỏ ra bất ngờ, chỉ điềm nhiên đáp:

- Ừ, anh không ngủ được.

Thanh Hoành bước lại, ngồi xuống bên cạnh anh, ngẫm nghĩ thế nào, cô khoanh chân, thu mình trên sofa.

- Đừng cần nhằn đáng ngồi khiếm nhã của em, bây giờ đang là nửa đêm, không ai bận tâm đến điều đó đâu.

Cửu Thiệu nhìn cô:

- Khiếm nhã? Em đã bao giờ trang nhã đâu.

Thanh Hoành hờ hững nói:

- Anh biết không, có thể em đang sống trong cái lót của một người khác, biết đâu dưới lớp vỏ bọc bên ngoài này mới là em đích thực. Ngoài kia trắng sáng vắng vặc, chờ em nổi hứng, sẽ biến hình cho anh xem.

Cửu Thiệu phì cười vì câu nói đùa của cô.

- Thực ra em có thể thừa nhận một cách thẳng thắn rằng, em đang lo lắng cho anh, không muốn thấy anh rầu rĩ, chán nản. Cứ nói thẳng như vậy có phải tốt hơn không.

Thanh Hoành nghiêng đầu, nhìn anh:

- Em đang lo cho anh, không muốn thấy anh rầu rĩ, chán nản.

Cửu Thiệu sững sờ, quay sang nhìn cô.

Họ nhìn nhau trong giây lát, cô mỉm cười, nói:

- Tuy nhiên, em nghĩ mặc dù lần này bị giáng một đòn đau, nhưng không đến nỗi không thể gượng dậy, đúng không?

Cửu Thiệu nắm lấy bàn tay cô đang đặt trên đùi anh, cúi đầu chạm vào trán cô, cười, bảo:

- Em nói đều đúng cả.

Cô nhìn anh:

- Lạ quá, sao anh không muốn hôn em nhỉ?

- ...Muốn lắm, nhưng không sao thốt nên lời – Anh tỏ ra băn khoăn: - Anh không hiểu em định nghĩa thế nào về “tình yêu”. Anh thất bại một lần và không có kinh nghiệm trong chuyện này. Em dạy anh, được không?

- Đầu tiên anh phải thẳng thắn. – Cô ngồi thẳng lưng, nhìn sâu vào mắt anh: - Anh còn nhớ chị Diệp Vi không?

- Diệp Vi? Không nhớ.

Cô kéo cổ áo anh:

- Câu đầu tiên đã nói dối rồi, em cho anh không điểm. Em không tin anh không có chút ấn tượng nào với cô gái học cao hiểu rộng lại xinh đẹp, tính tình cởi mở như chị Diệp Vi. Thôi được, anh không thừa nhận cũng không sao. Thực tình, em không hiểu, em không xinh đẹp bằng chị Diệp Vi, gia thế không hoành tráng, không được nuôi dạy tốt như chị ấy, cũng không dùng cảm và kiên trì trong tình yêu như chị ấy. Tóm lại, em chỉ là phiên bản cấp thấp của Diệp Vi. Nhưng sao anh lại không thích chị ấy mà lại thích phiên bản cấp thấp là em đây?

Cửu Thiệu cười ngất.

- Sao em tàn nhẫn với bản thân thế?

- Sự thật luôn tàn khốc như vậy.

- Em hỏi vậy anh cũng chịu, không biết trả lời thế nào, theo em thì vì sao?

- Nếu em biết thì đâu cần hỏi anh.

Cửu Thiệu cúi xuống hôn cô.

- Thế thì đành chịu, anh cũng không rõ vì sao, cứ như trúng tà vậy.

Thanh Hoành vui vẻ:

- Có thể vì kiếp trước anh nợ em rất nhiều tiền, hoặc rất nhiều tình cảm, nên kiếp này phải trả nợ.

Thanh Hoành tỉnh giấc vào trưa hôm sau. Cô chỉ nhớ là đêm qua hai người đã trò chuyện rất lâu, về sau cô buồn ngủ thiếp đi, Cửu Thiệu phải bế cô vào phòng.

Rửa mặt chải đầu xong, cô tìm khắp phòng trong phòng ngoài nhưng không thấy anh đâu.

Anh đang đứng đầu danh sách nghi phạm nguy hiểm, vậy mà vẫn ung dung tại ngoại, rõ ràng muốn trêu ngươi phía cảnh sát.

Cô bật máy tính tìm kiếm thông tin, kết quả cứu hộ du thuyền Đông Thái Bình Dương đã được đăng tải, tính đến nay, số người mất tích vẫn tiếp tục tăng cao, người ta đã vớt được một số thi thể nạn nhân và đang tiến hành chứng thực thân phận. Trong số đó phải kể đến một cánh tay gãy mà sau khi kiểm tra DNA, họ xác nhận là một phần di thể của công dân Trung Quốc, giới tính nam, tên Lăng Trác Viễn, cán bộ ngành công an. Người nhà của nạn nhân cũng xác nhận khuy măng sét cài tay áo chính là loại mà Lăng Trác Viễn thường cài khi còn sống.

Thanh Hoành nhắm nghiền mắt, rất lâu sau cô mới bình tĩnh trở lại và đăng nhập vào hòm thư. Cô trả lời bức thư của Âm Hóa: “Rốt cuộc người muốn gì?”

Nhưng bức thư bị đẩy trở lại với lý do sai địa chỉ gửi.

Đầu giờ chiều Cửu Thiệu mới quay về.

Anh đeo chiếc ba lô chuyên dùng khi leo núi, mũ lưỡi trai kéo thấp, anh mở cửa bước vào, thấy vẻ mặt của cô thì thoáng sửng sốt:

- Liên quan đến giám đốc Lăng?

Thanh Hoành không muốn giấu giếm, cô thẳng thắn đáp:

- Vâng... Em vừa đọc tin, người ta đã tìm thấy di thể của cậu anh.

Cửu Thiệu đứng bất động, một lúc sau mới bỏ ba lô xuống, cúi đầu kiểm tra đồ đạc trong ba lô:

- Trước lúc lên đường thực hiện nhiệm vụ, đề phòng xảy ra tình huống xấu nhất, anh đã thuê một căn phòng bằng chứng minh nhân dân của người khác và chuẩn bị ít đồ dùng cần thiết.

Nhưng anh không ngờ tình huống xấu nhất ấy đã xảy ra.

Thanh Hoành im lặng, cô hiểu anh.

- Khi nào nghi thức bắt đầu?
- Ngày mai.
- ... Anh không đi được.

Thanh Hoành không biết phải nói sao, nếu chỉ là những lời an ủi thông thường, cô nghĩ anh không cần đến nó. Đột nhiên, cô cảm thấy bị ai thay cho anh. Có lẽ do tính cách mạnh mẽ, cứng rắn của anh nên mọi người đều cho rằng phạm là việc gì anh cũng sẽ hoàn thành rất xuất sắc, anh không thể thất bại, cũng không bao giờ yếu đuối, bi lụy như những người khác.

Nhưng đúng là anh đã quen như vậy, nên anh thậm chí không biết phải thể hiện nỗi đau như thế nào.

Cô đứng lên, lặng lẽ đến sau lưng anh.

Cô thấy khóa ba lô mới kéo được một nửa, rõ ràng anh đang vội kiểm tra đồ đạc để che giấu cảm xúc.

Cô nhẹ nhàng đặt tay lên vai anh.

Cửu Thiệu thoáng rung mình, anh ngẩng đầu lên, cố ép mình cười:

- Anh không sao.
- Em bắt đầu cảm thấy việc anh trốn khỏi sự kiểm soát của hệ thống camera theo dõi là một sai lầm. Vì hành động này càng chứng tỏ anh có thể là nghi phạm.
- Chỉ là “có thể” mà thôi. Sau một tháng sẽ có kết quả điều tra. Nhưng khoảng thời gian này vô cùng quan trọng, anh không thể lãng phí.
- Đội trưởng nói, nội bộ chúng ta có kẻ phản bội.
- Có khả năng đó.
- Âm Hoa còn sống, vì vậy chắc chắn hắn nằm trong số những người may mắn sống sót.

Cửu Thiệu đứng lên, cúi nhìn cô, như thể đang nhìn chú mèo con tinh nghịch trong nhà:

- Em không nên tham gia vào những chuyện này, không hợp với em.

Hầu hết đồng nghiệp trong Sở cảnh sát đều tới tham dự tang lễ của Lăng Trác Viễn.

Vừa vào bãi đỗ xe, Thanh Hoành liền nhận thấy hai bên đường có rất nhiều xe cảnh sát. Cửu Thiệu không đến dự tang lễ là quyết định sáng suốt.

Từ bãi đỗ xe đi ra, Thanh Hoành chợt thấy một phụ nữ trung niên mặc bộ đồ đen từ đầu kia của bãi xe đi tới. Ở người phụ nữ ấy toát lên vẻ trang nhã, quý phái, trên tay bà là một bó hoa ly màu trắng.

Bà nhìn giỏ hoa trên tay Thanh Hoành rồi lại nhìn cô và nhận xét:

- Giỏ hoa rất đẹp.

Thanh Hoành lịch sự đáp lại:

- Hoa của bác cũng vậy.

Người phụ nữ khẽ nhướn mày:

- Cháu có biết hoa này tượng trưng cho điều gì không?

Tượng trưng cho sự tưởng nhớ.

Thanh Hoành gật đầu:

- Cháu biết.

Người đó nhìn cô một lát, đột nhiên hỏi:

- Bác thấy cháu rất quen, tên cháu là Chử Thanh Hoành? – Bà liền chìa tay ra: - Bác là Lăng Trác Ninh.

Thanh Hoành biết bà là ai. Bà không chỉ là chị gái của giám đốc Sở cảnh sát, bà còn thường xuyên xuất hiện trên báo chí với danh tiếng của một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng và giáo sư thỉnh giảng của khoa âm nhạc một trường đại học nào đó. Nhưng câu nói tiếp theo của bà khiến Thanh Hoành không khỏi bối rối:

- Bác đã nghe Cửu Thiệu kể về cháu, Cửu Thiệu là con trai bác.

Thanh Hoành đáp:

- Xin lỗi bác, cháu không nhận ra bác, bác trẻ quá!

Lăng Trác Ninh tươi cười, nhưng nhanh chóng lấy lại nghiêm nghị:

- Cháu thật khéo ăn nói, tuổi tác là thứ không thay đổi được, tuổi này rồi, còn trẻ trung gì nữa.

Bãi đỗ xe cách lễ đường một đoạn khá dài, Thanh Hoành thầm cầu mong mau chóng đến được đó, cô lo lắng, nếu mẹ Cửu Thiệu hỏi cô tin tức về anh, cô phải trả lời thế nào?

May mà Lăng Trác Ninh không khiến cô phải khó xử, bà bắt đầu cuộc chuyện một cách rất tự nhiên:

- Cháu có biết vì sao chúng tôi đặt tên con trai mình như vậy không? Bởi vì chồng bác là giảng viên khoa Toán còn bác giảng dạy âm nhạc, tên gọi đó là sự dung hòa hai lĩnh vực của chúng tôi.

Nghe bà nói vậy, Thanh Hoành lập tức nhớ đến nhà toán học trứ danh Tần Cửu Thiệu thời Nam Tống, người viết bộ sách Số thư cửu chương nổi tiếng và câu thơ:

Nhạc Cửu Thiệu năm âm biến tấu

Bạn tri âm bốn cõi tề trung

Tên gọi ấy là kết tinh tình yêu của hai người, quả nhiên họ đã rất khổ công khi tìm tên cho con trai mình.

Lăng Trác Ninh nói tiếp:

- Cửu Thiệu rất giống bác. Hồi nhỏ nó là đứa bé trầm tĩnh, ít nói, giống hệt con gái, thường bị đám con trai hàng xóm bắt nạt, nên bác cho nó đi học võ từ nhỏ. Thăng bé rất trượng nghĩa, luôn bên vực công lý, nên mới quyết định từ bỏ nghề y mà vào ngành cảnh sát. – Bà dừng bước. – Bác có thể lấy tư cách của một người đã làm mẹ gần ba mươi năm đảm bảo với cháu rằng, người ta có thể khen ngợi thăng bé thông minh, mạnh mẽ, kiên cường, nhưng theo bác, những ưu điểm đó không là gì so với nguyên tắc bất khả lay biến của nó về lẽ đúng- sai, xấu –tốt.

Thanh Hoành đã bắt đầu hiểu vì sao bà lại nói những điều này với cô. Thì ra không phải bà hoàn toàn không hay biết việc Cửu Thiệu bị theo dõi, giám sát, nhưng bà biết rằng bà “không nên” biết những chuyện đó, vì vậy mới vờ như không hay biết. Những bà đã khéo léo nói với cô rằng, với tư cách một người mẹ, bà khẳng định Cửu Thiệu tuyệt đối không phải là Âm Hoa.

Thanh Hoành đưa mắt nhìn về phía trước, linh đường đã ở ngay trước mặt.

- Cháu thì nghĩ, tinh thần cảnh giác và khả năng gìn giữ thực lực bản thân của anh ấy cũng rất đáng nể.

Lăng Trác Ninh vỗ nhẹ cánh tay cô:

- Vậy thì bác yên tâm rồi. Bác giao Cửu Thiệu cho cháu, mong cháu không từ chối.

Thanh Hoành bị bất ngờ:

- Giao cho cháu?

Bà mỉm cười:

- Bác rất mến cháu, bác nghĩ mình không nhìn lầm người.

Di thể của giám đốc Lăng chỉ là một cánh tay gãy.

Thanh Hoành đã thức trắng đêm để chuẩn bị tâm lý, nhưng cô vẫn không thể chịu đựng nổi khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng này. Cánh tay gãy ấy giống hệt một cánh tay làm bằng sáp, trông như thật, kể cả tay áo bao bọc cánh tay ấy và cả khuy măng sét màu đỏ trên cổ tay.

Cô đặt giỏ hoa ở một góc linh đường, lúc quay lại thì thấy Lăng phu nhân bước đến, ôm chầm lấy cô:

- Cháu đến rồi à.

Trong phút chốc, Thanh Hoành cảm thấy mình như mất đi khả năng ngôn ngữ, cũng giống như hôm qua, lúc cô muốn an ủi Cửu Thiệu vậy. Cô không

biết phải nói gì, vì cô cũng từng trải qua cảnh ngộ mất đi người thân yêu nhất, nên cô hiểu, trong lúc này, nói gì cũng là thừa, cũng là vô nghĩa.

Rất lâu sau, cô mới khẽ vỗ vai Lăng phu nhân:

- Cháu xin lỗi.

- Ngốc ạ, sao cháu phải xin lỗi.

Khóc mất Lăng phu nhân đỏ hoe.

Cô luôn cảm thấy mình bất lực và vô dụng vì đã tuột nhiều cơ hội tóm được Âm Hoa. Nhưng sau vụ nổ du thuyền Đông Thái Bình Dương, cô mới nhận ra mình quá ư tự phụ. Ba năm trước, khi cầu xin giám đốc Lăng cho mình một cơ hội, cô hứa hẹn mới hay làm sao. Vậy mà giờ đây, giám đốc Lăng đã hy sinh, còn cô vẫn sống.

Sống như thế này chẳng khác nào một cái chết thoi thóp.

Sau lễ viếng là đến nghi lễ hỏa táng. Lăng phu nhân một tay dắt con gái, tay kia nắm tay Thanh Hoành, cùng bước vào bên trong.

Khi cánh tay như được làm bằng sáp kia bị ném vào biển lửa, ngọn lửa đột ngột bùng lên, Lăng phu nhân ngất xỉu. Thanh Hoành cảm thấy toàn thân lạnh toát, vội xóc Lăng phu nhân lên, ấn huyệt nhân trung. Còn cô con gái bé nhỏ thì vừa lay mẹ vừa kêu khóc thảm thiết.

Cảnh tượng ấy khiến cô chỉ muốn chết ngay tức khắc.

Cô không biết mình về nhà bằng cách nào, chỉ cảm thấy thật mơ hồ, con đường ấy dường như rất dài, nhưng lại như rất ngắn, chớp mắt đã đến nhà.

Cửu Thiệu chưa về, ngay cả không khí trong căn phòng trông vắng ấy cũng trở nên giá lạnh. Cô vào phòng tắm, vẩy nước sang vòi nóng ở mức tối đa nhưng cô vẫn thấy toàn thân lạnh toát, lạnh đến nỗi vĩnh viễn không bao giờ ấm lại được.

Cô trùm chăn ngồi co ro trên sofa chờ đợi, đợi mãi đợi mãi thành ra buồn ngủ. Không biết bao lâu sau cô mới tìm được chút hơi ấm, lơ mơ mở mắt liền thấy mấy vết sẹo nhỏ gần kề mặt mình, và dường như đang phát sáng. Thanh Hoành vui đầu vào ngực anh, thì thào:

- Cuối cùng anh cũng chịu về nhà...

Cửu Thiệu nhú mày:

- Lần sau không được ngủ ở sofa, sẽ bị cảm lạnh.

Anh dịu dàng đặt cô lên giường, định vơn người tắt đèn bàn ở đầu giường thì bị cô túm chặt cổ áo. Anh mất thăng bằng, suýt nữa nằm đè lên người cô, nhưng anh phản ứng rất nhanh và kịp thời chống tay xuống.

Thanh Hoành rướn người lên, cô liếm môi anh thật tình tứ, lưỡi cô nhẹ nhàng tách môi anh. Cửu Thiệu thoáng sửng sốt, nhưng rất nhanh, anh đã giành lấy quyền chủ động Thanh Hoành siết chặt eo anh, giọng hờn dỗi tội nghiệp:

- Em muốn anh ở đây với em.

Cửu Thiệu vỗ về cô:

- Đừng như thế, anh chưa chuẩn bị...

Thanh Hoành ngồi hẳn dậy, cời từng chiếc cúc áo sơ mi của anh:

- Mặc kệ, và lại mẹ anh cũng đã giao anh cho em rồi.

Cửu Thiệu chưa kịp hỏi ý nghĩa câu nói ấy thì cô đã cắn nhẹ vào cổ anh, anh bất giác rên lên khe khẽ. Thanh Hoành cũng thấy bất ngờ với cử chỉ đó của bản thân, nhưng vì cô khao khát muốn làm một việc, nên cô như người trúng tà vậy. Cô cời đến thắt lưng của anh. Cô có thể đoán được tâm trạng của anh lúc này. Nhìn vẻ mặt đầy giằng xé của anh thì biết, tâm trạng của anh lúc này không khác một người đàn ông vừa mất vợ nhưng lại trúng số độc đắc năm triệu đô la.

Cô bỏ tay xuống, thì thào bên tai anh:

- Em đang trong thời kỳ an toàn, anh đừng lo.

Cửu Thiệu trầm ngâm giây lát, khẽ nói:

- Sau vụ nổ trên biển, anh thật sự may mắn vì không bị thương nghiêm trọng, nhưng khắp người là những vết trầy xước, và sẹo nhỏ.

Anh tự mình cời những chiếc cúc còn lại, đúng là có rất nhiều vết thương, vết sẹo trên cơ thể anh.

- Theo kết luận về tình trạng tổn thương của lớp biểu bì thì những vết sẹo này khó mà xóa đi được.

Thanh Hoành vuốt ve những vết thương của anh, một số chỗ đã liền da, phẳng lì, nhưng nhiều chỗ vẫn sần sùi, trầy trụa.

- Nghe anh nói như vậy thì hẳn là không cần em phải an ủi nữa.

- Đúng vậy. – Cừ Thiều nói. – Anh sẽ bắt Ám Hoa phải đền tội cho tất cả.

Thanh Hoành đặt môi hôn nhẹ lên các vết thương của anh. Nụ hôn của cô chạm đến đầu, cô cảm nhận được sự căng thẳng của anh đến đáy. Cừ Thiều hơi mở miệng, dường như anh rất muốn rên rỉ, nhưng không phát ra thành tiếng, gương mặt lạnh lùng, cương nghị của anh bỗng trở nên mê loạn. Anh nhìn cô đắm đuối, lật cô xuống và đè lên thân thể cô. Áo ngủ bị ném sang bên, anh bắt chước động tác của cô khi nãy, hôn lên từng phần da thịt cô. Thanh Hoành khẽ cựa quậy dưới thân anh, cô khẽ khàng đề nghị:

- Đừng mà, đừng anh, em chỉ cần anh thôi!

Cừ Thiều chế ngự cô bằng cánh tay, nhưng vì sợ cô đau, anh không dám gì mạnh:

- Ngoan nào, đừng ồn ào!

Nhưng cô muốn được đau, cô cần cảm giác đau đớn để biết rằng mình còn sống, để cô có thể quên đi cảnh tượng Lăng Phu Nhân ngất xỉu khi ngọn lửa thiêu đốt di thể của chồng bà, và cũng giúp cô xua tan cái lạnh đã thấm vào tận xương tủy. Cô không cần cảm giác mê mê mà người ta thường có trong cái đêm đầu tiên ấy.

Khi anh đi vào trong cô, cô mới nhận được cơn đau mà mình muốn có. Cô quặp chặt lấy lưng anh, thở hổn hển:

- Em không sao, anh cứ tiếp tục.

Cô thấy mình sắp điên mất rồi. Bề ngoài bình tĩnh là thế, nhưng bên trong, cô đại đã lan tràn, tua tủa, cô cần được hủy diệt, để rồi tái sinh. Và anh, anh thật âm áp và tràn đầy sinh lực. Họ quấn lấy nhau, tay trong tay, cô là nàng yêu quái nơi quán khuya thôn vắng, cô phải hút lấy nhân khí của anh để tiếp tục sống.

Bỗng, nước mắt cô tuôn rơi, lớp vỏ cứng rắn và lạnh ngắt bao bọc trái tim cô rạn vỡ, sự vô cảm dần tan chảy.

Cừ Thiều nâng mặt cô lên, hôn nhẹ lên khóe mắt, thấm đi giọt nước mắt của cô. Anh chưa bao giờ chiếm hữu đối phương bằng động tác dịu dàng đến thế. Sự tuyệt vọng của họ dường như đã truyền sang nhau. Anh say mê, ngây ngất đến hoang dại, nhưng lý trí còn sót lại vẫn kìm chế, không cho anh phát ra tiếng kêu.

Nếu cần phải tổng kết thì đó là một đêm cuồng loạn, bừa bộn, thâm thối. Ga trải giường đầy vết máu và chất dịch, không thể dùng được nữa. Đền bàn ở đầu giường vẫn miệt mài chiếu ra thứ ánh sáng vàng vọt, yếu ớt. Cô ngồi một chỗ như bà chủ, quan sát anh thu dọn tàn cuộc.

Nhưng cứ ngồi mãi như thế cũng chán, nên nhân lúc anh thay ga giường, cô đưa tay lên xoa đầu anh:

- Anh khá lắm, mặt nào cũng giỏi.

Cừ Thiều nắm lấy tay cô:

- Em bảo em đang trong thời kì an toàn là nói dối.

- Cứ cho là thế đi.

Cừ Thiều nhìn cô, một lát sau, anh vỗ nhẹ vào vai cô qua lớp chăn:

- Có vẻ như em đã quên bài học lần trước.

- Anh dám!

Thanh Hoành co chân giẫm lên đùi anh:

- Anh dám làm vậy lần nữa em sẽ mặc kệ anh.

Cừ Thiều tóm lấy cổ chân cô, kéo ra sau, suýt nữa cô bị anh kéo cho ngã lăn ra đất:

- Buông em ra.

Cừ Thiều lập tức thả tay, anh quay người đi ra ngoài. Thanh Hoành hỏi với theo:

- Anh đi đâu thế? Mua thuốc à?

Cửu Thiệu quay lại, cốc đầu cô không thương tiếc.

- Anh đi xả nước tắm.

Anh xách theo một bọc lớn ga trải giường vừa thay ra, đột nhiên quay đầu lại:

- ... Em cần tiếp tục điều trị tâm lý.

- Bao lâu nữa?

- Theo em thì bao lâu?

Một tay chống cằm, Thanh Hoành đáp:

- Nếu theo tiểu thuyết điểm tình thì nên trả lời là: điều trị suốt đời. Anh thích câu trả lời này chứ?

- ... Anh sắp cảm động rồi đây.

Từ phòng tắm đi ra, anh ngồi xuống trước mặt cô, đầu gối anh chạm vào đầu gối cô:

- Sữa tắm của em có mùi gì kỳ cục thế, cay xè cả mắt.

- Mùi nhựa thông đấy. – Thanh Hoành đắc ý. – Không cần khen ngợi em đâu, em thừa biết mình rất có gu thẩm mỹ.

Anh kéo tấm chăn cô đang quấn quanh người ra, luồn tay xuống gối, nhấc bông cô lên:

- Lần sau đừng hòng anh chiều em khi em muốn giải tỏa tâm lý.

Thanh Hoành cố tình hiểu sai ý anh:

- Nhưng không nhờ anh thì nhờ ai, lẽ nào đi nhờ người khác giúp việc này?

Cô dầm mình trong bồn nước ngẫu bọt, hít thở sâu nhiều lần và cảm thấy thân thể và tâm trạng đều ổn cả. Quả nhiên có rất nhiều cách điều chỉnh tâm lý. Cô vừa say sưa giới thiệu cấu tạo của chiếc bồn tắm mát xa này vừa hào hứng kể lại sự tích lũy lòng của bản thân:

- Chiếc bồn tắm này em giành lấy từ chỗ Tạ Doãn Luy về đây đây. Anh ta là kẻ rất biết hưởng thụ, nên đồ đạc của anh ta đều rất tốt.

Cửu Thiệu bước vào bồn tắm, nghe thấy thế chỉ “hừ” một tiếng và không nói gì thêm.

Thanh Hoành xoay người lại:

- Đùng lúc nào cũng hậm hực như mèo đực xù lông thế... Ở này này, anh làm gì thế?

Cô nghiêng đầu, muốn nhìn cho kỹ vết răng trên vai mình.

- Thế mà cũng nở lòng cắn người ta.

Trong làn hơi nước mờ mờ, Cửu Thiệu nhắm chặt mắt lại, hàng lông mi dài ướt sũng.

- Có lúc anh còn muốn bóp chết em.

Về sau của câu này tất nhiên sẽ là : Mới cắn một cái là còn nhẹ đấy.

Thanh Hoành nằm bò lên thành bồn, khoan khoái nói:

- À, này, hôm nay em gặp mẹ anh đấy. Em có cảm giác mẹ con anh sinh ra là để cổ vũ cho lý thuyết của các nhà di truyền học.

Có một lý thuyết trong di truyền học. Đằng sau mỗi chàng trai trí tuệ vượt trội là một bà mẹ trí tuệ đỉnh cao. Nếu người phụ nữ ấy sau này trở thành mẹ chồng tương lai của cô thì thật đáng sợ. E là có muốn nói dối một câu cũng phải viết nháp hàng trăm lần.

Một lát sau, Cửu Thiệu mở mắt, nói:

- Không sao, dù biết em nói dối nhưng anh cũng sẽ không lật tẩy em, nếu lời nói dối ấy không vi phạm nguyên tắc của anh.

Đáng ghét quá, cô không còn chút tự do nào cho hoạt động tâm lý của mình nữa ư?

Cửu Thiệu mát xa vai và lưng cho cô, dùng lực vừa đủ:

- Còn khó chịu nữa không?

- Lần đầu không tránh được bị đau, điều này không phải là do “kỹ thuật” của anh kém đâu.

Thanh Hoành ngoan ngoãn nằm bò trên thành bồn, tận hưởng dịch vụ mát xa tại nhà. Bầu không khí giữa hai người mới vui vẻ, hòa thuận làm sao. Thanh Hoành chợt nhớ, mấy hôm trước, khi cô nói muốn tham gia vào một vụ án liên quan đến Ám Hoa, anh đã từ chối dứt khoát. Đang lúc vui vẻ, thân mật thế này, nếu cô nhắc lại một lần nữa, thêm chút nũng nịu, biết đâu anh lại chịu cũng nên. Nào ngờ, mới nói được nửa câu đã bị anh cắt ngang:

- Không được.

- Vì sao?

Thanh Hoành tức giận xoay người lại, suýt nữa thì gãy lưng.

- Em đi theo anh, anh không chuyên tâm làm việc được.

- Đó là việc của anh, anh nên học cách kìm chế bản thân.

Cửu Thiệu nâng mặt cô lên, hỏi nghiêm túc:

- Theo em, ưu điểm lớn nhất của anh là gì?

Tính tình cổ quái, động một cái là giận dữ vì những chuyện nhỏ nhặt không đâu, nhưng cũng không thể nói anh cảm tính, vì anh ứng xử rất già dặn, chín chắn. Chỉ có điều, anh không thích lấy lòng người khác mà thôi. Nhưng như thế cũng là khuyết điểm đấy chứ.

- Không nghĩ ra được à? – Anh nheo mắt. – Đó là, rất có chủ kiến.

Thanh Hoành suy ngẫm một lát, nhận thấy cô chắc chắn không thể thắng anh khi nói lý lẽ, liền chuyển sang kể sách làm nũng:

- Quan hệ của chúng ta đã sâu đậm đến mức này rồi, anh vẫn không chịu chia sẻ với em hay sao? Anh thừa biết em rất coi trọng việc đó.

Cửu Thiệu nghiêm mặt:

- Thế nên em cho rằng anh cần phải báo cáo với em mọi việc?

Thanh Hoành sững sờ trước câu nói của anh, tiếp theo đó là lửa giận bùng bùng:

- Ý anh là gì?

- Anh phải hỏi em mới đúng.

Ánh mắt anh sắc lạnh.

- Anh muốn biết, rốt cục em coi anh là gì? Khi muốn đạt mục đích, em sẽ dọn đường cho mình bằng cách phát tình cảm và sự quan tâm cho anh. Ví như lúc trước, vì muốn có được thông tin, em giả vờ ghen tuông, đòi kiểm tra anh. Lúc ấy anh đã rất vui, nhưng sự thực là gì? Bây giờ em lại lợi dụng quan hệ của chúng ta để đưa ra yêu cầu này. Rốt cuộc, em coi anh là gì hả?

Thanh Hoành cảm thấy máu đang dâng lên não, cô đứng phắt dậy, bỏ ra ngoài, lấy khăn tắm quấn quanh người và ném chiếc khăn tắm còn lại lên đầu Cửu Thiệu:

- Tiêu Cửu Thiệu, anh là đồ khốn!

Lúc trước vẫn còn vui vẻ, thân ái, chớp mắt một cái, cô đã muốn xông đến tấn cho anh một trận. Tất nhiên, cô không đến nỗi giận quá mất khôn, cô thừa hiểu sử dụng bạo lực với anh không ăn thua, cô không phải đối thủ của anh. Cô hằm hằm mặc quần áo, ra khỏi phòng, xuyên qua phòng khách, lao ra cửa.

Xuống đến chân tòa nhà cô mới nhận ra một vấn đề hết sức quan trọng: Chủ căn hộ là cô, vì sao cãi nhau với anh mà cô phải rời khỏi nhà mình? Đứng ra, người bị đuổi ra khỏi nhà anh mới phải chứ?

Cô thò tay vào túi áo tìm kiếm nhưng không tìm được xu nào, vậy thì không thể bắt xe đến quán ăn đêm gần đây được. Cô quay đầu lại, ngược nhìn tòa nhà cao tầng sau lưng mình, cảm thấy bức bối vô cùng. Phải về nhà trong tâm trạng này chẳng thoải mái chút nào.

Thế là cô cứ lang thang, ra khỏi tiểu khu mình sinh sống. Bảo vệ khu vực nhìn thấy cô liền reu re chọc:

- Muốn vậy vẫn ra ngoài sao?

Thanh Hoành kéo cao áo khoác, rào bước thật nhanh:

- Không ngủ được, ra ngoài đi dạo.

Cô lang thang trên phố, loáng một cái đã đến ngã tư, đèn xanh cho phép người đi bộ sang đường. Cô định bước qua thì một chiếc xe hơi thể thao màu đen đánh võng sượt qua cô. Cô nhìn theo chiếc xe lượn một đoạn thì đâm sầm vào rào chắn đường, sau đó đứng im. Cô đoán chủ xe chắc chắn phê thuốc hoặc say rượu. Cô lấy làm tiếc vì không mang theo thẻ công an, bằng không chắc chắn sẽ phải dọa cho hấn sợ mới được. Cô đi thêm một đoạn nữa thì thấy siêu thị 7- Eleven, cô tới đó, gọi nhờ điện thoại báo cảnh sát, rồi mới chậm chậm quay về. Lúc ra khỏi nhà mang theo cục tức to tướng, nhưng sau khi dạo qua bao nhiêu đường phố, cơn giận đã dần tiêu tan. Lúc quay về cô mới nhận ra mình đã đi xa đến vậy.

Những lúc giận quá mất khôn thường làm ra những việc ngớ ngẩn, Thanh Hoành thầm nghĩ, có lẽ phải xem lại bản thân mới được. Lúc nào cô cũng ý vào vị thế của mình trong tình yêu mà không để tâm đến cảm xúc của anh, cô đã sai. Rõ ràng giữa họ không nên tồn tại mối quan hệ lợi dụng và bị lợi dụng, nhưng sự hiểu lầm vẫn luôn xảy ra.

Rất lâu sau cô mới về đến khu nhà của mình, chợt thấy đèn điện trong tòa nhà nhấp nháy vài cái rồi tắt phụt. Khu nhà chìm trong bóng tối.

Đến chân tòa nhà cô ở, cô ấn gọi phòng quản lý, họ bận máy suốt, một lúc sau mới có người nghe máy, nhưng có vẻ họ cũng đang rối như canh hẹ. Cô nghe thấy ai đó giải thích, khu nhà cúp điện tạm thời là do họ phải kiểm tra đột xuất đường điện trong khu vực, nhưng sẽ nhanh chóng có điện lại.

Mất điện nên thang máy không thể hoạt động, công suất máy phát điện của khu nhà này rất thấp, chỉ đủ để cấp điện chiếu sáng.

Thanh Hoành nói thêm vài câu rồi gác máy.

Cũng phải, đêm hôm thế này ai còn mò ra ngoài mà cần đi thang máy nữa. Những người phải trực đêm thì chưa đến giờ giao ban.

Cô tưởng tượng ra hai mươi tầng lầu và quyết định chờ có điện. Thế là cô bèn ngồi đợi trên bậc cửa bên ngoài cửa kính. Phía trước là ánh sáng nhờ nhờ của đèn chiếu sáng khẩn cấp, còn trùng chen nhau bay về phía nguồn sáng ấy, va rào rào vào chụp đèn.

Đang mãi nhìn cảnh tượng ấy, chợt cô nghe thấy sau lưng có tiếng mở cửa. Cô quay đầu lại, bắt gặp Cửu Thiệu trong trang phục quần dài áo sơ mi, vạt áo nhàu nhĩ, xộc xệch, không chỉnh tề chút nào.

Một lúc sau anh mới bước lại, ngồi xuống cạnh cô, khẽ nói:

- Anh xin lỗi.

Hơi thở của anh khá gấp gáp, mồ hôi lấm tấm trên trán. Thanh Hoành không hiểu anh đã làm gì mà thành ra như vậy, rõ ràng quần áo xộc xệch và mồ hôi nhễ nhại thế này là kết quả của việc vận động mạnh.

Cửu Thiệu lặp lại:

- Anh xin lỗi.

Thanh Hoành quyết định không gây khó dễ cho anh thêm nữa:

- Lỗi cũng tại em, lựa không đúng lúc khi đưa ra đề nghị, gây hiểu lầm rằng em muốn lợi dụng anh.

Cửu Thiệu nắm tay cô, lòng bàn tay anh ẩm ướt.

Cô hỏi:

- Anh làm gì mà thở hồng hộc thế?

- Anh vừa chạy xuống tìm em thì khu nhà mất điện, tìm quanh đây không thấy em đâu, cứ nghĩ em lên nhà rồi, thế là lại leo thang bộ đi lên. Nhưng đến nơi vẫn không thấy em đâu, anh lo quá.

Cô kéo tay anh dậy:

- Có vẻ sẽ cúp điện lâu đấy, chúng ta lên thôi.

Anh để mặc cô kéo mình đi. Leo được khoảng hai tầng thì Thanh Hoành cảm thấy tuyệt vọng khi ngẩng đầu nhìn vòng xoáy tít mù trên đầu:

- Em đi không nổi, anh công em.

Cửu Thiệu lập tức cúi xuống, cõng cô trên lưng. Gáy anh ướt đầm mồ hôi, bước chân vững chắc, cô nằm trên lưng anh và không hề cảm thấy khó chịu.

Không biết họ đã lên tầng thứ bao nhiêu, cô chỉ nghe thấy hơi thở ngày một nặng nề của anh vang vọng trong không gian. Anh vẫn chưa hoàn toàn bình phục, mà giờ lại phải cõng một người leo cầu thang bộ, điều này quả là cực hình đối với anh. Cô ghé sát tai anh, nói:

- Thôi được rồi, em cố tình chọc tức anh đấy, thực ra em vẫn đi được.

Cửu Thiệu ngừng một lát, anh bảo:

- Cứ để anh công em.

- Không cần đâu, anh thả em xuống, em tự đi được.

Cô muốn trượt xuống, nhưng đã bị anh ghim chặt hơn. Anh kiên quyết như vậy nên cô cũng không giằng co thêm nữa, càng co kéo chỉ càng khiến anh mất sức. Thanh Hoành cảm thấy tình yêu của họ giống hệt câu chuyện tình yêu trong bệnh viện tâm thần. Mỗi lần cãi cọ, giận dỗi đều không phải vì cô thiếu dịu dàng, thương yêu, cũng không phải vì anh lãng nhãng, trăng hoa, mà chỉ vì một kẻ tên là Âm Hoa. Điều này thật ngớ ngẩn.

- Khi này em đã suy nghĩ về nhiều chuyện, em thấy rằng chúng ta không nên tranh cãi về Âm Hoa nữa. – Cô khẽ nói. – Cuộc sống và tình yêu của em bị hủy hoại bởi một kẻ em chưa từng biết mặt và cũng không rõ có thực sự tồn tại hay không. Điều này là không đáng. Chỉ riêng về điểm này thôi, em cũng nên xin lỗi anh.

Cửu Thiệu mỉm cười:

- Không sao.

- Còn nữa, em đang trong thời kỳ an toàn, điều này là sự thật.

- ... Không phải cũng không sao, anh sẽ chịu trách nhiệm

Xã hội hiện đại, nhịp sống với tiết tấu nhanh, vội vã, thời nay phạm mọi chuyện đều là sự tự nguyện giữa đôi bên, đâu thể nói ai phải chịu trách nhiệm với ai. Cô hiểu, nhưng không nói.

- Dù vậy, em cũng không thể chấp nhận việc anh đẩy em ra ngoài rìa toàn bộ vụ án này. Anh không chịu cho em đi cùng, nhưng nếu em cứ bám theo anh thì anh làm gì được? Anh đang trong tình cảnh khó xử, không thể làm nhiều việc, anh cần một người trợ giúp anh, đúng không?

Cửu Thiệu lắc đầu bất lực khi thấy cô vòng vo mấy hồi cuối cùng vẫn lái câu chuyện về chủ đề này.

- Nếu có thể, anh rất muốn bỏ đầu em ra để chiêm ngưỡng cấu tạo đại não của em.

- Vì sao? Em cho rằng cách nghĩ của em mới là suy nghĩ của người bình thường. Có thể em không bao giờ chạm được vào sự thật dù đã đến rất gần rất gần nó, nhưng em vẫn muốn thử.

Nếu muốn dùng phép so sánh thì có thể nói, cô giống như cô bé hiếu động trong truyện tranh giành cho lứa tuổi thanh thiếu niên, còn anh là ông cụ lúc nào cũng thờ dài than vãn, hướng đi sai thì càng cố gắng bao nhiêu càng sai lầm bấy nhiêu.

- Thực lòng, trước lúc lên đường anh không dám chắc mình sẽ tóm được Âm Hoa. Tương tự, anh nghĩ Âm Hoa cũng không chắc chắn có thể dồn anh vào chỗ chết. – Giọng nói ôn tồn, điềm đạm của Cửu Thiệu thoảng về xúc động. – Nhưng điều khiến anh không thể tha thứ cho bản thân là khi cậu anh phát tín hiệu ra lệnh cho cả đội đưa tất cả hành khách rời khỏi tàu, anh đã không đi tìm cậu ngay. Lúc đó, cậu đã bị Âm Hoa khống chế.

Anh đã mất cậu, anh không thể lại mất em. Em chính là điểm yếu của anh.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Biển tầu

Thanh Hoành về phòng sắp xếp hành lý, cô cố gắng tinh giản tối đa những thứ có thể mang theo, để nhét vừa một ba lô nhỏ. Đôi giày thể thao nhận hiệu GEOX cô mua mấy năm trước nhằm tham gia hoạt động của câu lạc bộ leo núi nhưng vì công việc bận rộn, không có thời gian, nên đôi giày cứ nằm im lìm trong hộp, thì nay đã được dịp phát huy tác dụng.

Sắp xếp xong đồ đạc nhưng cô không dám đi ngủ, vì lo sợ hôm sau khi cô tỉnh giấc, Cửu Thiệu đã xách hành lý đi mất, muốn tìm được anh sẽ rất tốn thời gian và công sức.

Nghĩ vậy, cô quyết định ngồi gập gù trên sofa trong phòng khách. Đến nửa đêm, nghe thấy tiếng kẹt cửa, cô lập tức bật dậy, và thấy Cửu Thiệu rời khỏi phòng với chiếc ba lô leo núi chuyên dụng trên vai. Cô ngó di động, lúc này là bốn giờ mười lăm phút sáng.

Cô nhanh nhẹn khoác ba lô lên vai, đi ra cửa xỏ giày.

Cửu Thiệu quan sát hành động của cô, anh khẽ nhướn mày, nhưng sau cùng không nói gì cả.

Họ ra khỏi nhà, kẻ trước người sau, Cửu Thiệu bước rất nhanh, không có ý định chờ Thanh Hoành, nên cô đành gắng theo, những lúc bị bỏ xa, cô phải chạy cho kịp.

Đi được một đoạn, Cửu Thiệu vẫy chiếc taxi vừa chạy tới, mở cửa ngồi vào ghế phụ.

Thanh Hoành mở cửa ngồi hàng ghế sau, cô nghe Cửu Thiệu nói với tài xế:

- Ra ga tàu hỏa.

Đúng là vào thời điểm nhạy cảm này, anh chỉ có thể ngồi tàu hỏa hoặc đi xe khách đường dài. Những người sống sót sau vụ nổ tàu Đông Thái Bình Dương không nhiều, cô quen hầu hết những người đó, chỉ riêng về điểm này, cô cảm thấy rất tự tin vì biết rằng thông tin cô có được chắc chắn nhiều hơn anh.

Sáng sớm nên đường phố vắng tanh, họ đến ga tàu rất nhanh. Vì còn sớm, nhà ga chưa mở cửa bán vé, nhưng đám cò vé, phe vé đã lượn lờ quanh đó. Cửu Thiệu rút ví định mua, nhưng Thanh Hoành đã nhanh tay hơn:

- Cho hai vé đi thành phố Tân.

Anh liếc nhìn cô mà không nói. Tay cò vé ngạc nhiên nhìn họ, nhận tiền và giao vé, anh ta còn đùa:

- Vợ chồng trẻ cái cọ à?

Thanh Hoành nắm chặt cặp vé.

- Em biết người anh nghi ngờ nhất hiện nay là Thẩm Dật, anh ta sống ở thành phố Tân.

Cửu Thiệu nhìn cô, trông anh có vẻ khá mệt mỏi vì sự ngang bướng của cô.

- Em không cần phải đi.

- Em muốn đi.

Dường như đã bị cô đánh bại, anh thở dài cầm vé tàu:

- Đi thôi.

Thanh Hoành vui sướng, sóng vai bên anh.

- Nếu anh sớm thỏa hiệp thì đã không chịu cảnh bại trận thế này.

Tàu đi thành phố Tân nhanh chóng vào ga, họ lên tàu. Chạy theo anh cả đêm, không ngủ, Thanh Hoành mệt và buồn ngủ riu cả mắt, nên vừa vào chỗ cô đã thiếp đi trên vai anh.

Cô tỉnh lại vừa lúc đoàn tàu bắt đầu đi vào đường hầm dài và tối. Cô khẽ động dậy, Cửu Thiệu lập tức mở mắt. Anh ngồi thẳng dậy, duỗi dài hai chân, đưa tay lên nhìn đồng hồ:

- Trưa rồi, đi ăn nào.

Họ len qua dòng người, đi về phía nhà ăn. Lúc đầu Cửu Thiệu rút tay túi quần thả cật bước, nhưng đột nhiên anh bước rất nhanh, Thanh Hoành cũng tăng tốc theo anh, vừa đi cô vừa ngoảnh lại thì thấy có ai đó đang bám theo họ. Cô chưa kịp hỏi gì, đã thấy Cửu Thiệu đi chậm lại, chốc chốc lại đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Cô cũng ngó theo anh nhưng không phát hiện thấy điều gì đáng ngờ.

Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đành bám anh thật chặt.

Đúng lúc đó, đoàn tàu giảm tốc vào ga kế tiếp. Khi tàu dừng lại, Cửu Thiệu đến nhà ăn mua hai suất cơm hộp, sau đó họ ngồi ăn bên cửa sổ.

Thanh Hoành hỏi:

- Lúc này anh sao thế? Có người theo dõi chúng ta?

Anh đặt tay lên môi, ra hiệu cho cô im lặng.

Mười lăm phút sau, thời gian dừng nghỉ đã hết, anh bỏ hộp cơm vào thùng rác, quay về chỗ ngồi trong toa hành khách. Thanh Hoành không ăn được cơm hộp trên tàu, cô cũng không thấy đói, nên chỉ xúc vài miếng rồi bỏ lại. Loa phát thanh trên tàu vang lên thông báo tàu sắp chuyển bánh, hồi còi báo hiệu vang lên, đoàn tàu rùng mình chuyển động.

Bỗng Cừ Thiệu chạy như bay ra ngoài cửa toa tàu. Lúc này Thanh Hoành mới để ý thấy trong số hành khách có một vài người lạ đeo bộ phát tín hiệu trong tai, họ đang trao đổi với nhau điều gì đó. Cô cắn răng chạy theo Cừ Thiệu, bắt chập những cú va đập rất mạnh vào hành khách đi tàu. Cũng may anh chạy trước mở đường, nên cô cũng không quá mệt khi phải len lỏi qua đám đông.

Cuối cùng, anh nhảy khỏi tàu. Cô bị vướng vài người, nhưng vẫn cố lao xuống. Cửa toa đóng lại, đoàn tàu tăng tốc chạy tới ga tiếp theo. Thanh Hoành quay đầu nhìn và thấy mấy người lạ mặt kia đang dán mắt vào cửa toa, rồi rít trao đổi gì đó.

Chắc chắn sẽ có người đuổi theo vây bắt họ.

Cô biết điều đó, nên mặc kệ khi nãy nhảy tàu có bị trẹo chân hay không, cô gắng sức theo sát Cừ Thiệu. Họ chọn đi cầu thang bộ, vì thang cuốn rất đông người. Họ chạy rất nhanh lên cầu thang. Thật khổ cho Thanh Hoành, cô vừa phải đeo ba lô đuổi theo người phía trước, lại vừa phải phán đoán tình hình trước mắt.

Điều duy nhất cô có thể chắc chắn, đó là, khi nãy Cừ Thiệu đã muốn cắt đuôi cô.

Nhớ lại lúc trước, anh thường thờ dài bất lực trước sự ngang bướng của cô, nhưng không hề hứa hẹn sẽ đưa cô đi cùng. Càng nghĩ cô càng giận. Nếu không phải tình hình đang lúc cấp bách, cô rất muốn xông lên tương cho anh một cú đấm.

Họ chạy lên bậc thang trên cùng thì nghe thấy những tiếng la hét ồn ào bên dưới, Thanh Hoành quay lại và thấy mấy người mặc đồng phục nhà ga đang đuổi theo họ. Không nghĩ ngợi nhiều nữa, cô chạy như bay về phía trước. May mà mấy năm nay cô tập thể hình rất chăm chỉ, nên dù phải vác đồ trên lưng, cũng không đến nỗi chạy không nổi.

Ra khỏi ga tàu, Cừ Thiệu dừng lại, anh quan sát biển đường và nhanh chóng chọn được hướng đi.

Thanh Hoành vừa chạy vừa thở hồng hộc như người sung phổi. Đột nhiên, Cừ Thiệu quay lại, nắm tay cô, kéo cô chạy theo. Đến một ngã rẽ, anh chỉ tay về một hướng:

- Em chạy về đằng kia.

Thanh Hoành nắm chặt tay anh, phản đối:

- Vì sao em phải nghe lời anh? Em nghĩ em không nên tin anh nữa.

Cừ Thiệu cau mày:

- Nhanh lên, không còn thời gian nữa đâu. Chúng ta chờ nhau ở ngã tư kế tiếp, anh sẽ cắt đuôi họ.

Thanh Hoành rơi vào trạng thái giằng co dữ dội, cô không dám chắc những lời anh nói có đáng tin hay không, trong khi đám người kia sắp bắt kịp họ, mà với thể lực và tốc độ của cô, thì không thể so với đám đàn ông đó được. Cô ngẫm nghĩ một lát, uy hiếp:

- Nếu anh lừa em, em sẽ báo cảnh sát!

Cừ Thiệu “ừ” một tiếng, chạy ra rào chắn đường, chống một tay lên thành rào, nhẹ nhàng nhảy sang bên kia, loáng một cái đã không thấy anh đâu. Thanh Hoành quyết định chạy về hướng anh chỉ, mục tiêu của đám người kia là anh chứ không phải cô, nên không ai trong số họ đuổi theo cô. Cô thấp thỏm không yên vì lo rằng anh sẽ không xuất hiện.

Nếu anh không xuất hiện, cô sẽ chỉ còn cách một mình ngồi tàu đến thành phố Tân. Thẩm Dật là một trong những người may mắn sống sót, chắc chắn Cừ Thiệu sẽ đến đó. Chỉ cần cô kiên trì, chắc chắn sẽ chờ được anh. Nhưng như vậy có nghĩa là cô sẽ mất đi quyền chủ động.

Đến điểm hẹn, cô ngó nghiêng mãi không thấy anh đâu, đang sắp thất vọng vì nghĩ rằng lại bị anh lừa, bỗng ai đó vỗ nhẹ vào vai cô, nắm chặt tay cô, kéo cô đi ngược trở lại.

Thanh Hoành thoáng giật mình, nhưng cô phản ứng rất nhanh. Anh kéo thấp mũ lưỡi trai, quần áo cũ đã được thay bằng quần bò, áo phông mặc trong và áo khoác sơ mi kẻ ca rô bên ngoài, trông anh trẻ ra cả mấy tuổi.

Cừ Thiệu thờ dài:

- Phản ứng chậm chạp, thiếu tinh thần cảnh giác như em thế này chỉ gây phiền toái thêm cho anh mà thôi.

Thanh Hoành cố nuốt cục tức:

- Em sẽ sửa.

Tất nhiên cô biết, dù bây giờ cô chịu bỏ công khổ học đi nữa, cũng không theo kịp Cừ Thiệu. Thực ra, một số khả năng của con người đều do trời phú, không phải cứ muốn rèn luyện là có thể luyện thành.

Cừ Thiệu nắm tay cô băng qua ngã tư, sau đó họ rẽ vào một hẻm nhỏ bề bộn, rồi dừng lại trước cửa một nhà nghỉ nhỏ. Anh vừa mở ba lô vừa bước vào trong:

- Phải đi ngủ sớm, ngày mai sẽ bắt chuyến xe lúc bốn rưỡi sáng.

Thanh Hoành ngạc nhiên:

- Bốn rưỡi sáng?

- Nếu không thì mấy giờ?

Đến trước quầy lễ tân, Cửu Thiệu rút chứng minh thư nhân dân ra:

- Một phòng giường đơn khổ lớn.

- Một phòng giường đôi.

Họ đồng thanh lên tiếng, rồi quay sang nhìn nhau, sau đó cùng nhắc lại:

- Một phòng giường đơn khổ lớn.

- Một phòng giường đôi.

Thanh Hoành cảm thấy như bị nội thương. Giá như trong những vấn đề liên quan đến Âm Hoa họ cũng đạt được sự đồng thuận cao như vậy có phải tốt không!

Cô bé lễ tân chẳng buồn ngẩng đầu, tỏ ra khá bức bối:

- Hai người thống nhất trước đi.

Cửu Thiệu thở dài, kéo mũ thấp hơn nữa, anh quay sang ôm vai cô, khẽ nói:

- Phòng đôi giường bé quá, không tiện.

Không tiện? Vì sao không tiện? Không tiện làm gì?

Thanh Hoành trừng mắt lườm anh, nhưng cô quyết định im lặng.

Anh lấy lại chứng minh thư và thẻ phòng, khoác vai cô, mãi đến khi rẽ vào dãy hành lang vòng vèo, mới thả tay ra:

- Đến Motor Hotel mà đòi đặt phòng đôi, em định gây ấn tượng đấy à?

- Cái... cái gì? - Thanh Hoành bị bất ngờ. - Motor Hotel không phải chuỗi nhà nghỉ hay sao?

Đến trước cửa phòng, Cửu Thiệu cắm thẻ vào hộp cảm ứng, chẳng buồn quay đầu lại, đáp:

- Hay nói cách khác, đây là nhà nghỉ tình nhân, phòng trọ theo giờ.

- Sao chúng ta lại ở đây?

- Nhà nghỉ mà có thể kinh doanh ở khu vực này chứng tỏ rất ít bị kiểm tra.

Thanh Hoành ngó nghiêng xung quanh, cảm thấy chỗ này cứ ghê ghê, nhưng họ đang chạy trốn kia mà, không thể đòi hỏi chỗ ở sang trọng. Cô đang định đi theo Cửu Thiệu vào phòng thì tay cô bị ai đó túm lấy.

Cô quay lại và thấy một người đàn ông trung niên ôm ấp một cô bé trang điểm khá đậm. Người đàn ông liếc xéo cô:

- Bao nhiêu? Năm trăm nhé?

Thanh Hoành lập tức hiểu ra, cô giật tím mặt:

- Ông nói gì thế?

- Chê ít à? Thế thì tám trăm nhé, giá này cao rồi đó, cô em tưởng mình là tiểu thư con nhà à mà còn kiêu kỳ.

Cô định ăn miếng trả miếng với gã đó thì thấy Cửu Thiệu quay lại, nắm tay cô, kéo giật vào trong, miệng cười thật tươi, lộ cả lúm đồng tiền:

- Tôi thường giảm giá hai mươi phần trăm cho khách nữ, khách nam thì phải gấp đôi.

Người đàn ông nọ giật mình, mặt mày biến sắc:

- Đen đui!

Thanh Hoành muốn cười nhưng không dám, đành cố nhịn, chưa kịp nói gì đã bị anh đẩy vào bên trong.

Cửu Thiệu cúi ba lô, rút ví tiền:

- Em đói chưa, anh đi mua đồ ăn.

- Ăn gì cũng được.

Vài phút sau anh quay lại, trên tay là mì gói, xúc xích và bánh quy, chắc là mua ngay tại quầy lễ tân.

Thanh Hoành ngồi bên mép giường, cảm thấy khá bối rối, vì cô chưa đến những nơi thế này bao giờ. Trong khi đó, Cửu Thiệu tỏ ra hết sức tự nhiên, anh nhận ra ánh mắt tò mò của cô:

- Trước đây anh từng ở những nhà nghỉ kiểu này khi đi điều tra. Chỉ đơn thuần thực hiện nhiệm vụ thôi, không làm gì khác.

Thanh Hoành vội giải thích:

- Em không nghĩ anh sẽ đi tìm... À, gì nhỉ, em biết anh không phải loại người đó.

Cô toát mồ hôi, càng nói càng ngượng, tốt nhất không nên nói gì.

Cửu Thiệu bước lại, kiểm tra ga trải giường, chăn và gối, về mặt cau có. Thanh Hoành biết anh mắc bệnh sạch sẽ, phải ở một nơi như thế này hẳn là một sự tra tấn đối với anh. Cô hơn anh chính là ở điểm này, chỉ ngủ một đêm thôi mà, cô thấy chẳng sao.

Cô đứng lên đi đun nước ừ mì gói. Ăn xong bữa tối, cô nằm gọn ở một mé giường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một lúc sau, quay lại nhìn, vẫn thấy anh ngồi đó, đang chìm sâu vào suy tư. Ngẫm nghĩ một lát, cô quyết định không làm phiền anh. Bây giờ anh đã tạm chấp nhận cho cô đi theo, cô không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, vì vậy cần nghỉ ngơi cho lại sức và chuẩn bị tinh thần đầy đủ.

Đang mê man chợt cô nghe phòng bên có tiếng động lịch kịch, đầu tiên là tiếng bàn ghế xô lệch, tiếp đó là tiếng phụ nữ la hét, rất khủng khiếp. Nghe giọng thì có vẻ người đó còn rất trẻ, có thể còn chưa đến tuổi thành niên.

Thanh Hoành bật dậy, lay người bên cạnh:

- Liệu có xảy ra chuyện gì nguy hiểm không?

Cửu Thiệu vẫn nhắm nghiền hai mắt, anh trở mình, giọng ngái ngủ:

- Họ đang diễn trò đấy. Nếu muốn em có thể gõ cửa yêu cầu họ ngừng lại.

Thanh Hoành ngượng đỏ mặt, cô vội rút tay về:

- Xin lỗi đã đánh thức anh.

Cửu Thiệu khẽ “ừ” một tiếng và không nói gì thêm.

Tất nhiên cô hiểu “diễn trò” có nghĩa là gì. Kể từ lúc đó, tiếng động ở phòng kế bên càng rõ rệt hơn. Đột nhiên cô nhớ đến lời nhận xét của Tạ Doãn Luy về cô: gần như hoàn hảo trừ việc lạnh nhạt với “chuyện ấy”. Nhưng thực tế không phải vậy, vì chỉ ít cô đã từng “lăn giường” với Cửu Thiệu.

Nếu xét kỹ thì người lạnh nhạt với “sex” là anh mới phải, tiếng động phát ra từ phòng bên cạnh lớn là thế, vậy mà anh vẫn ngủ say như chết.

Anh mới chính là Liễu Hạ Huệ phiên bản hiện đại.

Những tiếng động không ngừng vang lên từ phòng kế bên thúc bách trí tưởng tượng nhạy cảm của Thanh Hoành. Cô cứ nghĩ ngợi vẩn vơ, và rồi cơn buồn ngủ “chết tiệt” cuối cùng cũng tìm đến... Sau đó, cô thiếp đi.

Sáng hôm sau, tiếng chuông đồng hồ báo thức của Cửu Thiệu đã đánh thức cô, cô bật dậy như cỗ máy, rửa mặt đánh răng chớp nhoáng và xếp gọn ba lô để có thể sẵn sàng lên đường bất cứ lúc nào.

Cửu Thiệu, trái lại, chẳng hề vội vã. Anh thức giấc, nhưng vẫn còn nằm trên giường thêm chục phút nữa mới trở dậy, đi vào nhà vệ sinh.

Vệ sinh cá nhân xong xuôi ra ngoài thì thấy cô đã sẵn sàng để lên đường, anh không giấu nổi vẻ chán nản. Mấy ngày nay, số lần anh tỏ ra bất lực, chán nản và thờ dài tăng vọt, có lẽ phải bằng tất cả số lần bất lực, chán nản và thờ dài của hai mươi năm trước cộng lại.

Cô nhìn anh, muốn nói lại thôi.

- Em định nói gì thì nói đi.

- Hình như anh rất mệt thì phải.

Cửu Thiều bóp trán:

- Ủ, tối qua ngủ không ngon.

Thì ra cô mới là Liễu Hạ Huệ phiên bản hiện đại.

Thanh Hoành nổi hứng trêu chọc:

- Em thấy anh có vẻ hứng thú với màn “diễn trò” đêm qua thì phải?

Cửu Thiều liếc cô, thành thực nói:

- Đáng lẽ không sao, nhưng vì em nằm bên cạnh nên anh mới khó ngủ.

Thanh Hoành há hốc miệng, không biết nên phản bác thế nào, sau cùng, cô quay sang thăm dò:

- Hết giận em rồi à?

Cô cảm thấy mình thật thảm hại, rõ ràng người đang nuốt giận vào lòng, cố gắng kìm chế là cô, vậy mà vẫn khúm núm lo sợ anh còn giận. Càng nghĩ càng điên tiết!

Anh xếp đồ vào ba lô, đứng lên và chỉ “ừ” một tiếng thờ ơ.

- Anh sẽ không bỏ rơi em giữa đường nữa, đúng không?

Tuy không nhận được câu trả lời xác đáng, nhưng xem ra thái độ của anh đã dễ chịu hơn nhiều. Thanh Hoành không dám đầu khẩu, làm căng với anh nữa, mà ngoan ngoãn đi theo. Đến một ngã rẽ, anh đột ngột dừng lại, giờ đồng hồ lên xem, rồi đứng yên.

- Sao lại chờ ở đây?

- Bốn giờ mười lăm phút sẽ có một chuyến xe khách đường dài chạy qua đây. Vì là chuyến sớm, vắng khách, nên lái xe thường dừng ở đây đón khách. Từ bến xe chạy đến đây mất khoảng mười lăm phút. Tầm này xe cộ lưu thông còn thưa thớt, chênh lệch thời gian chỉ khoảng năm phút là cùng. Xe đến rồi!

Thanh Hoành nhìn thấy chiếc xe khách đường dài dừng lại. Đầu xe ghi điểm đến không phải thành phố Tân, mà là một thị trấn nhỏ tên Vân Lạc ở gần đó. Cô lên xe với rất nhiều câu hỏi chất chứa trong lòng nhưng không dám hỏi anh, vì ngượng. Nhưng cô không nhịn được lâu:

- Em cứ nghĩ anh muốn đến thành phố Tân, hóa ra không phải?

- Anh chưa bao giờ nói sẽ đến đó.

- Vậy sao anh vẫn để em mua vé tàu?

- Vừa đến ga tàu anh phát hiện có người theo dõi, thế thôi.

- Vậy là, ngay từ đầu điểm đến của anh là thị trấn Vân Lạc? Nhưng em nhớ là trong số những người may mắn sống sót, thì bốn bạn trẻ sống ở Vân Lạc ít có khả năng là Ám Hoa nhất kia mà. Anh đến đó chỉ hoài công thôi.

- Anh đến tìm họ, không có nghĩa anh nghi ngờ họ là Ám Hoa. Tương tự, nếu anh đến thành phố Tân gặp Thẩm Dật cũng không có nghĩa anh ta là Ám Hoa.

Vậy anh còn đến làm gì?

Tất nhiên, cô không dám nói câu đó với anh. Ngẫm ngời một lát, cô quyết định chuyển chủ đề để nới nọt anh:

- Anh tài thật, biết được cả thời gian xe khách chạy.

Một lúc sau Cửu Thiều mới đáp:

- Cũng bình thường thôi, vì anh có thể đọc thuộc thời gian xuất phát của tất cả các chuyến tàu và chuyến xe khách trong cả nước.

- ... Anh thuộc lòng cái đó để làm gì?

- Vì anh rảnh quá.

- Vậy anh...

Cô mới nói đến tiếng thứ hai đã thấy anh ngả lưng vào ghế, nhắm mắt lại, điều đó có nghĩa anh sẽ không trả lời thêm bất cứ câu hỏi nào của cô. Thực ra cô còn rất nhiều câu muốn hỏi anh. Việc anh muốn tìm gặp từng người trong số các hành khách may mắn sống sót là điều hết sức rõ ràng, không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng cô không hiểu, vì sao lựa chọn đầu tiên của anh lại là những người mà cô vốn cho rằng họ không có bất cứ dấu hiệu khả nghi nào? Còn nữa, hôm qua, anh đã không ngần ngại rút chứng minh thư ra để đặt phòng nhà nghỉ. Liệu nào anh không biết rằng, sự tồn tại của anh hiện nay chẳng khác nào Âm Hoa, anh chỉ còn thiếu lệnh truy nã toàn thành phố nữa thôi?

Cô cảm thấy vô cùng khó sở khi vừa phải gặm nhấm nỗi bức bối vì hàng tá câu hỏi chưa được giải đáp, vừa phải để mắt đến anh vì sợ anh sẽ diễn lại vở kịch nhảy tàu để đào tẩu lần trước. Trong khi đó, vừa lên xe Cửu Thiệu đã quay ra ngủ miết, không buồn nhúc nhích. Cô nhìn chăm chăm sống mũi cao, thẳng tắp và hàng mi dài của anh một hồi, rồi mới tức giận quay đi.

Vân Lạc là một thị trấn nhỏ, giống quê của Hình Mẫn.

Mãi khi xe khách vào đến thị trấn, Cửu Thiệu mới mở mắt, anh kéo thấp mũ lưỡi trai, xách ba lô, đi tới chỗ người lái xe, trò chuyện với anh ta bằng tiếng địa phương. Sau đó, người lái xe cho dừng xe lại bên đường, để họ xuống.

Bây giờ, Thanh Hoành đã không còn bất ngờ trước mọi hành động khác thường của anh nữa.

Họ sóng bước bên nhau trên phố, người ta bắt đầu rục rịch bày các sạp hàng đêm và đồ nướng ven đường, cả thị trấn chìm trong bầu không khí yên bình, no ấm.

Thanh Hoành bỗng thấy rất có cảm tình với nơi này, vì nó khác xa thành phố nơi cô sinh sống. Ở đó, đời sống xô bồ, hối hả, ai nấy đều vội vàng, gấp gáp, dần dần con người hình thành nên sự lạnh nhạt và thờ ơ trước mọi người, mọi sự.

- Nếu định cư ở đây, em sẽ thấy nhàm chán. - Cửu Thiệu đột nhiên lên tiếng.

- Chưa chắc. Em vốn không thích đi chơi đêm hay ăn đêm.

- Đúng là em không thích mấy thứ đó, nhưng em sống khác người thường, em tận hưởng cảm giác phấn khích mà đời sống mang lại không giống những người khác. Anh có chút hoài nghi, sau khi mọi chuyện kết thúc, rất có thể em sẽ bị hẫng hụt.

Thanh Hoành thoáng sửng sốt, nhưng cô lập tức tươi cười, nói:

- Thầy Tiêu...

Anh dừng bước, quay sang nhìn cô.

Cô vẫn tươi cười:

- Thầy từng nói sẽ thực hiện giai đoạn hai của quá trình điều trị tâm lý cho em, vì thế dù sau này em có hẫng hụt, thì vẫn còn có thầy kia mà.

Cửu Thiệu trầm ngâm giây lát, và rồi nụ cười thấp thoáng trên gương mặt anh.

Thanh Hoành trầm nghĩ, anh nói đúng, thời gian đầu sau khi xảy ra vụ nổ, cô chìm đắm trong đau khổ, không sao thoát ra được. Nhưng rồi cô đã tự mình giải thoát vì cuộc sống của cô có mục tiêu, cô như được tái sinh với năng lượng sống tràn đầy. Trước kia, cô có mọi thứ, nên không tha thiết với bất cứ ai, bất cứ thứ gì. Nhưng kể từ sau sự kiện đó, cô trở nên cố chấp, chịu đựng và kiên cường lạ thường. Nếu mọi chuyện liên quan đến Âm Hoa kết thúc, rất có thể cô sẽ bị hẫng, khó thích ứng nổi.

Cô nói:

- Em nghĩ anh thật đen đui khi gặp em, nhưng bây giờ không còn cách nào khác nữa rồi. Nếu em không thể tiếp tục theo anh điều tra, em sẽ hành động một mình. Mà nếu thế, chắc chắn sẽ hỏng việc, anh biết mà.

- Anh không cho rằng em hành động độc lập sẽ hỏng việc.

Thanh Hoành nhìn anh đầy bất ngờ, không biết có phải anh đang trêu đùa cô hay không. Bởi vì những lời an ủi, động viên người khác không thể được phát ngôn từ anh, hơn nữa cô cũng không trông mong gì điều đó. Quả nhiên, anh nói tiếp:

- Bởi vì em không nắm được tình hình thực tế của sự việc.

Lúc này, họ đang ngồi trong một quán ăn nhỏ bên ngoài xưởng may mà Châu Tú và Hứa Khâm đang làm việc.

Cửu Thiệu đọc thực đơn một hồi và chọn khá nhiều món. Thanh Hoành ngạc nhiên, hỏi:

- Có hai chúng ta mà anh gọi nhiều vậy, ăn không hết đâu. À, anh định mời mấy cô cậu đó? Nhưng họ có biết anh muốn mời họ đâu.

Cửu Thiệu tráng cốc qua nước nóng, sau đó rót một cốc trà, đẩy đến trước mặt cô:

- Nếu em là họ, tự nhiên có hai người lạ đến mời em ăn cơm, em có chịu đi không?
- Không.

Anh nói “hai người”, tức là thái độ của anh đã thoải mái hơn nhiều, ít nhất anh không còn kiên quyết gạt cô ra rìa.

- Điều đó cũng giống việc em cho rằng anh nghi ngờ Thẩm Dật là nghi phạm số một, nên chắc chắn anh sẽ đến thành phố Tân.

Lúc này Thanh Hoành mới hiểu ra, trách anh rời khỏi nhà sớm như vậy. Vừa đến ga tàu đã bị theo dõi, hẳn là ngay từ đầu Hình Mẫn đã phán đoán mục tiêu đầu tiên của anh là Thẩm Dật. Nhưng anh đã bất ngờ cắt đuôi đám người theo dõi, chuyển hướng đi thị trấn Văn Lạc. Hình Mẫn chắc phải mất công tìm kiếm một vòng thành phố Tân rồi mới phát hiện ra.

Cô “ồ” lên một tiếng, cười, hỏi:

- Mục tiêu tiếp theo của anh là ai vậy?
- Tô Quỳ.

Cửu Thiệu đưa mắt về phía xưởng may, lúc này đã đến giờ tan ca, người trong xưởng may lục tục kéo ra về.

- Nhưng anh nghĩ có lẽ chúng ta phải ở lại đây vài ba ngày.
- Vì sao?
- Chúng ta phải giả vờ tình cờ gặp họ ở đây, mà xác suất của sự tình cờ không cao, thất bại một vài lần cũng là bình thường.
- Nhưng sao anh dám chắc họ sẽ đến quán này ăn cơm?

Cửu Thiệu ra hiệu cho cô nhìn con tỳ hưu bày trên quầy thu ngân của quán, con tỳ hưu ấy bị vỡ mất một góc.

- Cô gái tên Châu Tú từng viết trên trang cá nhân là thường đến quán này ăn cơm, ảnh chụp có cả con tỳ hưu kia.

Thanh Hoành rất đối kinh ngạc:

- Anh cũng vào mạng xã hội?

Nhưng sự kinh ngạc của cô không kéo dài được lâu, vì cặp đôi trẻ tuổi trước mặt đã thu hút sự chú ý của cô. Cô gái nhìn cô một lát, lập tức chạy lại:

- Chị đến đây du lịch à? Thật trùng hợp, chị còn nhớ em không?

Thanh Hoành giả bộ lục lại trí nhớ, lát sau cô vui mừng reo lên:

- Em là Châu Tú!
- Vâng.

Cô kéo cậu bạn bên cạnh:

- Chị còn nhớ anh ấy không? Lần đó chúng em đều ở trên tàu, cùng đến hòn đảo hoang đó. Vân Tiêu, anh thấy có tình cờ không!

Lý Vân Tiêu cười, nói:

- Ừ.

Thanh Hoành vội nói:

- Hay là ngồi ăn chung đi, đang giờ cao điểm, hai người gọi món sẽ mất nhiều thời gian đấy.

Châu Tú liếc Cửu Thiệu, có vẻ do dự khi thấy anh từ nãy đến giờ chỉ ngồi yên mà không nói.

- Như thế có tiện không, em sợ làm phiền anh chị.

Thanh Hoành liếc Cửu Thiệu, thấy anh vẫn không chịu mở lời, cảm thấy thật khó hiểu. Anh đến đây ôm cây đợi thỏ kia mà, vì sao thỏ đến trước mặt mà anh chẳng tỏ thái độ gì vậy? Cô đang định lên tiếng thì chuông điện thoại của anh reo vang, anh rút di động, ậm ừ vài tiếng, rồi quay sang cô, bảo:

- Tần Tần và mấy người kia hôm nay không đến ăn cùng được.

Thanh Hoành cảm thấy anh thật lạ, sao lúc này lại nhắc đến Tần Tần làm gì.

Cô đang băn khoăn thì thấy anh đứng lên, bảo:

- Mời các bạn ngồi xuống ăn cùng chúng tôi, mấy người bạn chúng tôi hẹn trước không đến kịp.

Châu Tú vui vẻ nhận lời, còn ghé sát tai Thanh Hoành thì thầm:

- Bạn trai chị à? Đẹp trai quá! Đáng người chuẩn, lại nam tính nữa, giống như là diễn viên điện ảnh vậy.

Thanh Hoành không thể tưởng tượng nếu Cửu Thiệu mà là diễn viên nổi tiếng sẽ thế nào. Nhưng có một điều cô dám chắc, anh sẽ khiến rất nhiều người cảm xúc. Điều này có thể thấy rõ ở việc anh coi tất cả mọi người, trừ Ám Hoa, đều là những người phạm xuân ngục.

Đồ ăn nhanh chóng được dọn lên.

Thanh Hoành chịu trách nhiệm dẫn dắt buổi trò chuyện, cô vốn rất giỏi trong khoản này. Suốt bữa ăn hầu như chỉ có cô và Châu Tú cười cười nói nói hết chủ đề này đến chủ đề khác. Lý Vân Tiêu có vẻ rụt rè, kiệm lời, phần lớn thời gian cậu ta chỉ mỉm cười và chăm chú lắng nghe. Còn Cửu Thiệu, người mà cô những tưởng sẽ đặt ra nhiều câu hỏi nhất thì hầu như không nói gì.

Thanh Hoành không kìm nổi nôn nóng, cô hỏi:

- À này, người bạn tên Lý Trần của bọn em, cô ấy sao rồi?

Châu Tú có vẻ buồn:

- Không ổn lắm.

Thanh Hoành muốn hỏi tiếp nhưng Cửu Thiệu đã ngăn cô lại:

- Đừng nhắc chuyện không vui. Các bạn muốn uống gì, để tôi đi mua.

Đúng lúc ấy, chủ hàng ăn bung lên một đĩa tôm hùm xào xả ớt đỏ au, cực kỳ hấp dẫn. Thanh Hoành lập tức hiểu ý, liền bảo:

- Em muốn uống bia.

Vân Tiêu thấy Châu Tú có vẻ ồ ạt, im lặng không nói, sợ Thanh Hoành khó xử, vội đỡ lời:

- Bia là hay nhất.

Cửu Thiệu kêu chủ quán tới, gọi thêm một két bia.

Thanh Hoành biết rằng muốn dụ người khác uống rượu, thì bản thân phải uống trước tiên. Vì thế, bia vừa được đặt lên bàn, cô liền rót cho mình một cốc đầy và uống một hơi cạn sạch. Cửu Thiệu vỗ nhẹ tay cô, nói khẽ:

- Uống ít thôi.

Châu Tú lắc đầu:

- Ai chưa từng trải qua thì không thể hiểu. Từ sau vụ nổ ấy, không ai trong chúng tôi có thể vui vẻ được nữa, mượn rượu giải sầu cũng tốt mà!

Thanh Hoành rót bia vào cốc cho Châu Tú:

- Đừng đùa, tôi vẫn vui vẻ như thường, việc gì phải mượn rượu giải sầu.

- Chị nói dối.

Châu Tú uống liền vài cốc, gương mặt bắt đầu ửng đỏ, tâm trạng cũng thoải mái, cười mở hơn.

- Suốt đời mình, em sẽ không bao giờ quên được chuyện xảy ra trên đảo hoang. Em không tin chị có thể quên nó. - Châu Tú trầm ngâm giây lát, nhưng đổi giọng vui vẻ ngay sau đó: - Thôi, không nói chuyện buồn nữa, anh chị dự định ở lại đây chơi bao lâu?

Thanh Hoành muốn lật bàn quá! Cô ấy gần như sắp nói ra chuyện đó, vậy mà mới được một câu đã thôi. Cô không biết phải làm cách nào để lái câu chuyện về điểm mà cô mong muốn.

Cửu Thiệu tỏ ra hết sức điềm tĩnh, anh ứng xử rất lịch sự:

- Tôi không biết các bạn buồn vì chuyện gì, nhưng nếu các bạn không muốn nhắc lại thì đừng nghĩ về nó nữa.

Thanh Hoành liếc anh, cô sốt ruột thay cho anh, vậy mà anh vẫn đứng đĩnh như không. Mặc kệ, người đứng đầu danh sách truy nã của cảnh sát lúc này không phải cô, việc gì cô phải nhọc lòng!

- Chúng tôi định ở lại vài ngày, em biết chỗ nào thú vị, giới thiệu cho chúng tôi đi.

Châu Tú nhiệt tình giới thiệu cho họ khá nhiều điểm du lịch.

Thêm vài tuần bìa nữa, họ coi mở, thoải mái hơn nhiều, không khí sôi động hẳn lên, không còn e dè, ngại ngùng, giữ ý như lúc đầu.

Châu Tú hỏi:

- Lát nữa anh chị định về khách sạn hay còn đi đâu? Nếu không đi đâu, hay là bốn chúng ta cùng chơi bài đi.

Thanh Hoành nói:

- Chúng tôi chưa đặt khách sạn, đang đi tìm.

Châu Tú khá bất ngờ, cô cười bảo:

- Chị thoải mái thật đấy, em cứ nghĩ việc đầu tiên khi đến một nơi nào đó là phải tìm chỗ ở. Nhưng không sao, nếu không đặt được phòng, chị có thể ở cùng em trong ký túc.

Nói đoạn, cô vẫy tay gọi người chủ cửa hàng:

- Anh ơi, thanh toán.

Cô chìa tay về phía Vân Tiêu:

- Đưa ví cho em, em mời, anh trả tiền nhé.

Chủ quán lật đật chạy lên, chìa hóa đơn:

- Có người thanh toán rồi.

- Há? Khi nào vậy?

Châu Tú ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng Vân Tiêu thì cười ôn ền:

- Anh chị đến chỗ chúng em chơi lại mời chúng em ăn cơm thế này, thật ngại quá!

Cửu Thiệu mỉm cười thân mật:

- Các bạn là bạn của Thanh Hoành thì cũng là bạn của tôi.

Họ rời quán cơm, Châu Tú nắm tay Vân Tiêu đưa Cửu Thiệu và Thanh Hoành đi tìm khách sạn. Lúc ngang qua cửa hàng tạp hóa, Cửu Thiệu liền vào mua bộ bài và đồ ăn vặt. Châu Tú tỏ vẻ ngưỡng mộ:

- Bạn trai chị chu đáo quá, còn nhớ mua cả đồ ăn vặt cho chị. Anh ấy lại đẹp trai, đáng chuẩn nữa chứ, quả là hoàn hảo!

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Thanh Hoành nở nụ cười tươi rói mà một cô gái hạnh phúc nên có:

- Ủ, đúng thế!

Một lúc sau, Cửu Thiệu ghé sát tai cô, nói khẽ:

- Đừng diễn nữa, mặt đơ rồi kìa!

Thanh Hoành cau mày:

- Biết làm sao được! Em định hồi tưởng lại những kỷ niệm ngọt ngào, nào ngờ hiện ra trong đầu lại là màn bạo lực của anh bữa trước và vụ rượt đuổi theo anh muốn tắt thở hôm vừa rồi. Anh thật đáng ghét!

Châu Tú thấy họ tình tứ với nhau liền trên:

- Chị ghét anh ấy thì chuyển giao anh ấy cho em đi, em cầu chẳng được ấy chứ.

Thanh Hoành quay lại, cười:

- Em gan dạ thật đấy, bạn trai chính thức đi ngay bên cạnh kia kia!

Vân Tiêu tươi cười:

- Em biết cô ấy đùa mà.

Châu Tú đột ngột dừng bước, chỉ vào khách sạn ở bên kia đường:

- Khách sạn đó được không? Trông có vẻ ổn.

Đang mùa vắng khách du lịch, không đặt trước thì tầm này cũng vẫn còn nhiều phòng trống. Lúc làm thủ tục nhận phòng, Thanh Hoành để ý thấy Cửu Thiệu sử dụng chứng minh thư của một đồng nghiệp trong đội điều tra. Cô định đặt một phòng giường đôi nhưng anh đã lên tiếng trước:

- Cho hai phòng.

Thanh Hoành ngạc nhiên nhìn anh, thầm nghĩ, có phải anh lại định cắt đuôi cô không? Vì sao cô không thấy ngại mà anh phải đặt những hai phòng.

Họ mở cửa vào phòng, vút ba lô lên sofa rồi bắt đầu chơi bài, bên thua bị phạt một lon bia.

Thanh Hoành và Cửu Thiệu về một đội, nên cô không lo bị thua. Bộ não của anh chẳng khác nào một chiếc máy vi tính, anh nhớ không sót một quân bài nào, như thể biết rõ đối phương sẽ đánh quân bài nào vậy.

Châu Tú và Vân Tiêu thua liền năm ván, cô tặc lưỡi:

- Hai người tốt vận ghê!

Thanh Hoành ngó đồng hồ, đã gần mười hai giờ. Trong đầu cô chợt lóe lên ý tưởng:

- Chúng ta chơi trò chơi đi, giờ này chơi mới vui.

Châu Tú và Vân Tiêu đều còn rất trẻ, vốn ham chơi nên đồng ý liền.

Thanh Hoành nói:

- Bây giờ là mười hai giờ kém ba phút, chúng ta sẽ tắt điện, sau đó mỗi người kể một chuyện ma.

Châu Tú xung phong chạy ra tắt đèn, chớp mắt, căn phòng đã chìm trong bóng tối, chỉ còn vương vài giọt sáng lơ lờ nhờ từ những ngọn đèn đường hắt vào ngoài cửa sổ.

Thanh Hoành hắng giọng, bắt đầu:

- Tôi sẽ kể câu chuyện trên một đảo hoang.

Cô vừa dứt lời đã thấy Châu Tú co rúm lại, nắm chặt tay cô.

Cô kể chuyện hai người cậu của Thảm Dệt chết một cách kỳ lạ trên hòn đảo. Cô vốn hay ăn khéo nói, nên câu chuyện được cô thêu dệt trở nên hết sức ly kỳ, cuốn hút. Thậm chí cô còn thêm mắm thêm muối vào đoạn cô đã tỉnh lại giữa đêm và chứng kiến một người cúi xuống bóp cổ một người khác thể nào. Nghe đến đây, Châu Tú buột miệng kêu lên.

- Tất nhiên đây không phải chuyện ma, không có ma quỷ nào xuất hiện trong câu chuyện này, mà là lòng người nham hiểm, đáng sợ.

Cô ngừng một lát, lại tiếp tục:

- Mọi người đoán xem hung thủ là ai?

Vân Tiêu lắc đầu:

- Đối với em chuyện đó chẳng khác nào con ác mộng, em không muốn nhớ lại, càng không buồn đoán xem hung thủ là ai.

Thanh Hoành thuật lại kết luận “hai ông cậu tàn sát lẫn nhau” của Hình Mẫn, khiến Châu Tú và Vân Tiêu cùng kêu lên hết sức kinh ngạc. Đột nhiên, cô nhớ ra bên cạnh mình có một chuyên gia của ngành, liền hỏi:

- Anh nghĩ sao về chuyện này? Anh là chuyên gia về lĩnh vực này mà.

Châu Tú ngạc nhiên:

- Chuyên gia ư?

- Ừ. Bạn trai của chị là tiến sĩ tâm lý, anh ấy thường trợ giúp bên điều tra của Sở cảnh sát.

Thanh Hoành tùy tiện khoác lên người anh một thân phận mới.

Cửu Thiệu bình thản đáp:

- Bên điều tra đã kết luận như vậy thì không có gì phải bàn luận.

Thanh Hoành liếc anh, cô có cảm giác, ngoài miệng anh nói vậy nhưng thực chất anh không hề tán đồng với kết luận của Hình Mẫn.

Cái danh tiến sĩ tâm lý học đã thu hút Châu Tú:

- Có nghĩa anh là bác sĩ tâm lý? Còn tư vấn cho cả cảnh sát điều tra, giống như Sherlock Holmes? Vậy anh có thể giúp em một chuyện được không?

- Em cứ nói.

- Bạn em tên Lý Trân, có lẽ cô ấy cần anh giúp.

Châu Tú và Vân Tiêu nhìn nhau một lát, rồi cô trình bày.

- Chuyện là thế này, bốn người bọn em cùng đặt chỗ đi chơi trên du thuyền Đông Thái Bình Dương. Nhưng sau đó đã xảy ra sự cố, chắc bạn gái anh đã kể với anh rồi.

Cửu Thiệu nhích ghế ra một chút, hơi đổ người về phía trước, chăm chú lắng nghe:

- Tôi có nghe kể, em nói tiếp đi.

Sự cố vũ của Cửu Thiệu tạo cảm giác tin cậy cho Châu Tú, cô bắt đầu tăng tốc:

- Sau khi con tàu phát nổ, chúng em đã bơi theo người dẫn đầu vào hòn đảo đó. À, đi chơi chuyến đó ngoài hai chúng em, còn có Hứa Khâm và Lý Trân. Lý Trân là người cùng thôn với bạn trai em, nên lâu nay chúng em vẫn rất thân nhau.

Cửu Thiệu gật đầu tỏ ý thấu hiểu, và hỏi:

- Các bạn đã gặp chuyện lạ trong chuyến đi đó?

- Chuyện lạ ư? Chuyện lạ...

Châu Tú lặp đi lặp lại từ “chuyện lạ”, rồi đột nhiên nói:

- Anh nói thế làm em có cảm giác chuyện này ngay từ đầu đã rất lạ lùng. Thực ra lúc đầu chúng em không định đặt chỗ trên du thuyền Đông Thái Bình Dương vì giá rất đắt. Chúng em vừa ra trường đi làm, không có nhiều tiền, nên đã đặt một tour du lịch khác. Nhưng khoảng một tuần trước ngày tàu Đông Thái Bình Dương khởi hành, giám đốc công ty du lịch gọi cho em báo rằng, một khách VIP của họ bận việc đột xuất phải hủy tour, họ đã nhận đủ tiền phạt nên sẽ bán chỗ trống trên tàu với giá rẻ.

Thanh Hoành đã nghe Cửu Thiệu kể từ lâu về chuyện có vị khách VIP đặt một nửa số phòng trên du thuyền, nhưng sau đó không thể tham gia chuyến du lịch. Lúc kể chuyện này, Cửu Thiệu tỏ ra rất khó hiểu, nhưng cô nghĩ rằng anh quá đa nghi, bây giờ nghĩ lại mới thấy chuyện này thật không bình thường. Giám đốc Lăng và các thành viên nòng cốt của đội điều tra đều lên du thuyền với danh nghĩa khách du lịch. Nếu vị khách đó không hủy tour, chắc chắn họ sẽ phải đóng giả nhân viên của hãng du lịch để lên tàu.

Sẽ là một chuyện kỳ quặc, không bình thường nếu trên du thuyền bỗng nhiên xuất hiện nhiều nhân viên phục vụ không chuyên như thế.

Thanh Hoành bắt đầu có ý nghĩ, liệu vị khách đó có phải là Âm Hoa? Ngay từ đầu hẳn đã có ý định dụ họ lên tàu để tiêu diệt một thế.

Nhưng Cửu Thiệu bảo rằng số điện thoại mà vị khách đó để lại là số di động của Tô Quý. Cả cô và anh đều không nghĩ Tô Quý là Âm Hoa, vì thế suy đoán du khách bí mật ấy là Âm Hoa trở nên không thỏa đáng.

- Đêm đầu tiên trên tàu thật trùng hợp, đúng sinh nhật Lý Trân. Chúng em vui lắm, hôm đó trên tàu còn có bữa tiệc buffet hải sản thật linh đình. - Châu Tú lấy tay che mắt. - Chúng em đã rất vui về, buổi tối, chúng em còn nhảy với nhau nữa. Nếu vụ nổ ấy không xảy ra...

Ai cũng sẽ đau lòng khi phải nhớ lại con ác mộng ấy.

Thanh Hoành chưa kịp nói lời an ủi đã thấy Cửu Thiệu đưa tay ra, vỗ nhẹ vào vai Châu Tú, dịu dàng bảo:

- Em rất dũng cảm, không phải ai cũng dám kể lại những chuyện đó.

Châu Tú nắm lấy tay Cửu Thiệu, nước mắt cô rớt xuống bàn tay anh, nhưng anh không tỏ ra khó chịu, anh còn chu đáo chia túi khăn giấy cho cô. Châu Tú nhận lấy, rút một mảnh khăn giấy lau mặt.

- Chúng ta tiếp tục.

Thanh Hoành định trêu anh vài câu, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, cô bỗng cảm thấy áy náy, có phải cô quá hẹp hòi không? Biết đâu anh thực lòng đồng cảm nên mới dịu dàng, ân cần với Châu Tú như thế.

- Sau khi con tàu phát nổ, chúng em bơi đến hòn đảo đó, vào đến bờ em mới phát hiện Lý Trân đã mất tích. Hứa Khâm, bạn trai cô ấy cũng nhận ra điều đó. Cậu ấy gào khóc đòi xuống biển tìm cô ấy, bọn em không sao ngăn được.

Châu Tú quay sang nhìn Vân Tiêu, hỏi:

- Em nói không sai chứ?

Vân Tiêu gật đầu:

- Đúng là như vậy.

- Sau đó, thủy triều đánh dạt Lý Trân vào bờ, chúng em vui mừng khôn xiết, vì cả bốn người cuối cùng đã được ở bên nhau. Nhưng em có cảm giác Hứa Khâm không hề thấy vui.

Châu Tú tò mò về nghi hoặc:

- Anh là tiến sĩ tâm lý, anh có lý giải được tâm trạng của cậu ấy không?

Thanh Hoành nhớ lại tình hình hôm đó. Cô thấy biểu hiện của Hứa Khâm đúng là hơi lạ, nhưng cô không để ý nhiều đến chuyện đó vì cho rằng cậu ta bị kích động mạnh mà thôi, cũng có thể do cậu ta không giải tỏa được cảm xúc của mình. Khi ấy cô thấy mừng cho Lý Trân vì đã may mắn thoát chết. Thấm Dật cũng vậy, anh ta đứng bên cô, vui vẻ nói: “Thật cảm động khi chứng kiến cảnh đoàn tụ của họ sau kiếp nạn.”

Bây giờ nhớ lại, mọi thứ đều như bị che phủ bởi tấm màn đen u ám.

Cửu Thiệu ngẫm ngợi một lát, đáp:

- Theo tôi, có thể vì xúc động mạnh nên cậu ta không thể biểu đạt chính xác trạng thái cảm xúc của mình.

Thanh Hoành ngạc nhiên nhìn anh, làm gì có chuyện cách nghĩ của anh giống cô được!

Châu Tú lắc đầu:

- Em không biết, em sẽ nói anh chị nghe em cảm thấy sự kỳ lạ ở chỗ nào. Sau khi trở về, tình cảm giữa em và Vân Tiêu ngày càng trở nên sâu đậm, vì chúng em đã cùng vào sinh ra tử. Nhưng Lý Trân lạ lắm, cô ấy như bị trúng tà vậy, suốt ngày rầu rĩ, lặng lẽ, buổi tối đi ngủ còn gặp ác mộng. Em đã nhiều lần bị tiếng hét giữa đêm của cô ấy đánh thức. Lúc đầu em cho rằng vụ nổ tàu khiến cô ấy bị chấn động dữ dội. Cuối tuần vừa rồi, cô ấy bị sốt, em lại phải trực ca tối, nên đã nhờ Hứa Khâm đến ký túc xá chăm sóc cô ấy.

Châu Tú nói đến đây thì dừng lại, vói tay lấy lon bia, mở nắp uống liền mấy ngụm, rồi mới tiếp tục:

- Hôm đó trên đường đi làm em chợt nhớ là quên mang theo chìa khóa phòng, mới quay về lấy, không ngờ em trông thấy Lý Trân chìa con dao gọt hoa quả về phía Hứa Khâm. Đến bây giờ em vẫn không sao quên được vẻ mặt của cô ấy lúc đó. Cô ấy dường như rất muốn giết Hứa Khâm. Em nghi ngờ hòn đảo hoang đó bị ma ám, nên hai ông lão ấy mới bỗng dưng muốn giết nhau như thế. Và bây giờ con ma ấy đã ám vào Lý Trân.

Cửu Thiệu hỏi:

- Lý Trân chuyển đến làm ở đâu rồi?

- Cô ấy chuyển sang xưởng may khác. Ở đây chỉ có hai xưởng may phù hợp với tay nghề của cô ấy. Mà sao... Sao anh biết cô ấy chuyển việc? Lúc trước em có kể không?

- Tôi đoán mò thôi.

- Vậy anh sẽ giúp cô ấy chứ?

- Tôi sẽ thử nói chuyện với cô ấy xem sao. Nhưng tôi nghĩ cô ấy sẽ không làm việc ở đây với các bạn nữa đâu.

- Không sao, chỉ cần anh chịu giúp là mừng rồi. - Châu Tú do dự một lát, lại hỏi: - Còn về... phí tổn thì thế nào?

- Không cần, tôi thấy hứng thú với vấn đề của cô ấy.

Cửu Thiệu đi ra bật đèn.

- Nếu được, phiền cô viết vài dòng giới thiệu để chúng tôi tiện liên hệ với cô ấy.

Thanh Hoành mở ba lô, lôi ra cuốn sổ tay và bút bi. Châu Tú đón lấy, viết vài dòng, rồi đưa lại cho cô.

Cửu Thiệu rút tay túi quần, lịch sự đề nghị:

- Không còn sớm nữa, hai người nghỉ lại đây đêm nay đi. Tôi và Thanh Hoành sẽ sang phòng kế bên.

Thanh Hoành bị điểm mặt chỉ tên đột ngột, giật mình kêu lên:

- Há?

- Đi nào. - Anh xoay nắm cửa. - Đừng làm phiền họ nữa.

Thanh Hoành vốn đã nghĩ xong phương án đối phó trong trường hợp anh có ý định bỏ rơi. Cô sẽ thức canh trắng đêm ngoài cửa. Nhưng tình hình đã thay đổi hoàn toàn, thật tuyệt vời khi không phải vật vờ suốt đêm ngoài cửa nữa.

Cửu Thiệu nhẹ nhàng khép cửa phòng Châu Tú lại, rồi mới quay ra lờm cô:

- Em định ngủ ngoài cửa đúng không? Em không thấy mất mặt, nhưng anh thì có đấy.

Anh quẹt thẻ mở cửa căn phòng kế bên, chớp mắt, con người dịu dàng, lịch duyệt, phong độ khi nãy đã biến mất.

Thanh Hoành túm tay anh, nôi giận bưng bưng:

- Anh thật đáng ghét, cư xử với người khác thì dịu dàng, ân cần là thế, nhưng lại đối xử tệ bạc với em.

Anh nhìn chằm chằm những cái móng tay như vuốt sắc muốn xuyên qua lớp áo, cắm sâu vào da thịt anh. Anh hơi nhướn mày:

- Em thì đối xử với anh tốt lắm đấy.

- Em đối xử tệ bạc với anh khi nào?

- Em đối xử tử tế với anh khi nào? - Anh đẩy cằm cô lên: - Thôi đi, em có nghĩ đến sáng cũng không nghĩ ra đâu, mau ngủ sớm đi thì hơn.

Anh chợt nhận ra câu nói của mình hàm chứa nội dung “vì diều”, vành tai anh thoáng đỏ ửng.

- Ý anh là ngủ trong trạng thái tỉnh.

Trong lúc tắm gội Thanh Hoành đã nghĩ thông một vấn đề: Theo những gì cô quan sát từ thái độ của anh thì có lẽ anh đã chấp nhận thỏa hiệp. Hẳn anh đã biết, dù thế nào cũng không thể ngăn cản cô tham gia vào việc này, nên anh quyết định thu nạp cô làm chiến hữu. Ra khỏi phòng tắm, cô vừa hát Oan gia ngõ hẹp, dùng mơ thoát khỏi vòng kìm kẹp vừa lượn qua lượn lại vài vòng trước mặt anh.

Cửu Thiệu nắm lấy cổ tay cô, kéo cô ngồi lên đùi mình:

- Vui đến thế sao?

Ngồi trong lòng anh, nhưng cô đâu chịu yên phận, vẫn cố sức ngo nguẩy, lắc lư đôi chân.

- Anh muốn nghe kể chuyện trên đảo hoang sao không trực tiếp hỏi em, mà mất bao nhiêu công sức sắp xếp để nghe từ người khác làm gì?

- Em kể chuyện thường hay thêm mắm thêm muối cho nó ly kỳ hấp dẫn, mất công anh nghe xong còn phải lược bỏ những chi tiết thừa thãi. Châu Tú kể chuyện chân thực hơn nhiều.

Thanh Hoành vòng tay ôm cổ anh:

- Vậy anh thích cô ấy hay thích em?

Cửu Thiệu chỉ nhìn cô mà không trả lời.

- Rồi sẽ có ngày em bắt anh trả hết món nợ với em.

Anh nhúm mày:

- Phụ nữ đừng ăn nói thô thiển như thế.

Thanh Hoành thu mình trong góc giường, nhìn anh từ trên xuống dưới:

- Thế sao anh lại có phản ứng?

Cửu Thiệu mặt đỏ tía tai, vờ vội quần áo ngủ, rào bước vào nhà tắm.

Thanh Hoành nằm một lúc thì giấc ngủ chợt chòn kéo đến. Mãi đến khi anh quay lại giường, nằm xuống cạnh cô, cơ thể mang theo hơi nước, cô mới trở mình, lẩm bẩm:

- Anh tắm lâu thế...

Cửu Thiệu vỗ nhẹ vào lưng cô:

- Em ngủ đi.

Anh vỗ rất nhẹ, nhưng khiến cô tỉnh giấc. Thanh Hoành mở mắt, kéo tay áo anh:

- Khoan, anh phải trả lời câu hỏi của em trước đã.

- ... Câu hỏi gì?

- Về cái chết kỳ lạ của hai người cậu của Thẩm Dật. - Cô nhìn anh chằm chằm, vì không muốn bỏ sót bất cứ biểu cảm nào trên gương mặt anh. - Em đã nói với anh về kết luận của đội trưởng, và có vẻ như anh không tán đồng với kết luận đó.

Cửu Thiệu thờ phào (anh tưởng cô định hỏi chuyện gì kia chứ!), trở mình nằm nghiêng, kéo chăn lên:

- Em nghĩ hơi xa rồi đó.

Thanh Hoành nằm bò lên vai anh:

- Không thể nào! Về mặt của anh cho thấy anh đang khinh thường đầu óc của người phạm chúng tôi, mau nói đi!

- Thôi được rồi! Anh không nghi ngờ suy đoán và kết luận của đội trưởng, vì nó hợp lý và logic. Nhưng xét từ góc độ tâm lý học tội phạm, thì hình thức phạm tội của họ thuộc loại tội phạm do bị kích động mạnh. Nhưng tính cách của những người đó không thuộc loại tội phạm này.

- Anh nói đơn giản, dễ hiểu hơn được không?

- Nói cách khác, nếu muốn hãm hại đối phương, họ không cần phải ra tay trong hoàn cảnh tệ hại ấy. Nếu giả thuyết họ đã sắp đặt sẵn kế hoạch là đúng, vậy không lẽ họ biết trước du thuyền sẽ nổ và họ sẽ dạt vào hòn đảo hoang đảo? - Cửu Thiệu khép mắt, giọng mồm mệ: - Em rất giống đội trưởng, chỉ suy xét sự việc ở bề ngoài của nó.

Thanh Hoành nghiêng răng tức giận:

- Anh có biết nói em giống ông ấy chẳng khác nào si nhục em không?

- Thực lòng mà nói, bảo em giống ông ấy là đã đánh giá cao em và hạ thấp ông ấy rồi đấy.

Cô hoàn toàn tỉnh ngủ, lay mạnh anh mấy cái:

- Anh thật quá đáng ghét!

Cửu Thiệu ôm cô, nói khẽ:

- Chính em bảo, mong anh không chinh phục em bằng vẻ giả tạo kia mà, sao bây giờ lại muốn anh dối lòng thế? Nhưng nếu em muốn, anh sẵn sàng vào vai một kẻ dối trá suốt đời.

- Thôi khỏi, anh cứ như bây giờ đi.

Thanh Hoành thăm rùa, bộ dạng thường ngày của anh tuy đáng ghét nhưng không đáng sợ bằng khi anh diễn kịch.

Sáng hôm sau tỉnh giấc, Thanh Hoành cảm thấy trong người rất khó chịu, nặng nề, cô vào nhà vệ sinh và phát hiện mình đã đến kỳ. Cô nhẩm tính thời gian, tháng này đến sớm những ba, bốn ngày, có lẽ do mấy ngày qua vất vả đường xa nên thế.

Thấy cô từ nhà vệ sinh đi ra, sắc mặt rất xấu, Cửu Thiệu đứng dậy, đặt tay lên trán cô:

- Sao thế, em khó chịu chỗ nào?

Cô cau có:

- Phụ nữ tháng nào cũng có những ngày này.

Cửu Thiệu gật đầu:

- Vậy thì hôm nay đừng theo anh ra ngoài nữa, em ở nhà nghỉ ngơi đi.
- Đau chút xíu thôi không hề gì, anh đi đâu em vẫn có thể theo đến đấy.

Cửu Thiệu phì cười, xoay người lại vuốt tóc cô:

- Em cứ ở yên trong phòng, anh ra ngoài một lát thôi, sẽ về ngay, được không?

Thanh Hoành thấy anh không mang theo ba lô, đoán anh sẽ không nhân dịp này bỏ trốn, nên không nằng nặc đòi bám theo anh. Cô uống một cốc nước ấm rồi chui vào trong chăn, nhưng trần trọc mãi. Cô đang lơ mơ ngủ thì nghe tiếng kẹt cửa, Cửu Thiệu xách túi đồ mua ở cửa hàng tạp hóa vào phòng, đặt lên chiếc tủ thấp kê cạnh đầu giường. Anh xắn tay áo, lặn vào trong chăn, kiểm tra nhiệt độ trên trán cô:

- Lúc sáng em bị sốt nhẹ, bây giờ khá hơn rồi.

Thanh Hoành mở mắt, diễn vẻ đáng thương:

- Ngày mai, em cam đoan ngày mai sẽ khỏi.
- Không cần vội, em nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa cũng không sao. - Anh kéo chăn ra: - Đừng ngủ nướng nữa. Anh vừa đi gặp Hứa Khâm.
- Anh tìm cậu ta làm gì?

Cô cho rằng nên gặp thẳng Lý Trân thì hơn. Với một loạt biểu hiện như thế, chắc chắn Hứa Khâm sẽ không chịu nhắc lại chuyện trên đảo hoang. Hơn nữa, đàn ông thường kín miệng hơn phụ nữ, sẽ chỉ phí thời gian với cậu ta thôi.

- Anh không phí thời gian với cậu ta vì chuyện đó. - Cửu Thiệu đoán ra suy nghĩ của cô. - Anh chỉ muốn tìm hiểu con người cậu ta thôi.

Thanh Hoành nổi hứng tò mò, mặc dù cô biết cách tư duy của anh và của cô khác xa nhau, nhưng có cơ hội học hỏi cách anh suy luận vấn đề cũng tốt.

- Kết quả thế nào?

Cửu Thiệu mỉm cười:

- Muốn biết thì dậy đi, xuống dưới ăn chút gì đó, ăn xong anh sẽ kể cho em nghe.
- Vì sao không vừa ăn vừa kể?

Thanh Hoành đành ngoan ngoãn rời khỏi giường, mặc áo khoác:

- Em không thấy đói.

Cửu Thiệu khoác vai cô:

- Dù đói hay không cũng phải ăn đủ ba bữa một ngày.

Thanh Hoành thò tay vào túi áo anh, lôi điện thoại ra, bật màn hình, thật lạ là di động của anh chưa lắp thẻ sim. Vậy thì vì sao tối qua anh lại nhận được điện thoại. Rõ ràng anh không dùng sim cũ nữa, vì nếu còn sim cũ, chắc chắn lúc cô mở máy, màn hình sẽ khóa tự động.

Nhà ăn dưới tầng một của khách sạn mới mở cửa, còn sớm nên thực khách không nhiều.

Cửu Thiệu xem thực đơn, chọn ba món thanh đạm, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Thanh Hoành, anh không thể không gọi thêm món bò câu sữa quay và một bát canh gà đen.

Trong lúc chờ đồ ăn, Thanh Hoành tranh thủ thời gian:

- Anh tìm Hứa Khâm làm gì?

Cô không định cho anh ăn ngon một bữa hay sao? Cửu Thiệu thở dài, anh biết cô sốt ruột, nhưng phạm những chuyện liên quan đến Ám Hoa, cô hầu như không thể giữ bình tĩnh.

- Trong câu chuyện của Châu Tú có một chi tiết rất thú vị, mọi người đều mừng cho Lý Trân vì cô ấy may mắn được thủy triều đánh dạt lên bờ, và đã sống sót, nhưng bạn trai của cô ấy, cậu Hứa Khâm lại tỏ ra rất lạnh nhạt.

- Em nghĩ có hai lý do, một là cách biểu đạt tình cảm của mỗi người mỗi khác. - Cô ngừng một lát, tiếp tục: - Hai là, cậu ta có tật giật mình.

Cửu Thiệu điềm tĩnh nói:

- Được, vậy chúng ta hãy đi vào phân tích lý do thứ nhất, trong lúc kích động, cậu ta không biểu đạt được chính xác cảm xúc của mình. Những người không biểu đạt được chính xác cảm xúc của mình thường có mấy đặc điểm như sau: cực kỳ hướng nội, tâm thế cực kỳ trẻ con hoặc bị tổn thương tinh thần nghiêm trọng. Thế nên anh mới thử đến gặp cậu ta xem sao, nhưng kết quả hoàn toàn ngược lại, cậu ta là một người rất cởi mở, vui vẻ.

- Vậy thì chỉ còn lý do thứ hai.

- Anh nghiêng về lý do này nhiều hơn. Thực ra tối qua anh đã có được kết luận bước đầu, nhưng dù chỉ còn một phần vạn nghi ngờ, anh vẫn phải đi kiểm chứng. - Cửu Thiệu tươi cười. - Cách suy luận rất đơn giản. Sáng nay anh đi hỏi Văn Tiêu để biết Hứa Khâm thường làm gì. Cậu ta bảo hôm nay là cuối tuần, Hứa Khâm thường ra ngoài chơi bài.

Thanh Hoành phát hoảng:

- Thế là anh cũng đi chơi bài? Chơi bài với anh chán chết, anh có thể đoán người ta đang cầm quân bài gì trên tay, thế thì còn chơi làm gì?

- Thế nên hôm nay anh không gặp vận son như mọi lần, anh đã thua sạch. - Anh tươi cười, để lộ lúm đồng tiền, trông anh thật tinh nghịch. - Nhưng đổi lại, anh có thể khẳng định phán đoán của anh là chính xác.

Thanh Hoành định tiếp lời thì nhân viên phục vụ dọn đồ ăn lên. Món bò câu quay mới hấp dẫn làm sao, Thanh Hoành lập tức động đũa. Cửu Thiệu đã quen với sở thích ăn mặn, ăn nhiều thịt của cô nên không tỏ ra khó chịu như trước nữa. Thông thường, những người theo học ngành y đều rất chú trọng vấn đề ăn uống để đảm bảo sức khỏe, nhưng cô thì không.

- Uống canh trước đã.

Thanh Hoành cảm mười múc canh, đột nhiên bảo:

- Lát nữa chúng mình ra ngoài đi dạo nhé.

- Em không thấy khó chịu trong người nữa à?

- Cứ nằm mãi trong phòng thì buồn chết.

Thị trấn Văn Lạc nhỏ bé, dọc ngang chỉ có hai con phố chính, đường xá chật hẹp nên rất ít xe hơi đi lại, chỉ có các loại xe ba bánh chạy trên đường, loại xe này gần như đã tuyệt chủng ở các thành phố lớn.

Thanh Hoành gọi một chiếc xe ba bánh, tươi cười với người lái xe:

- Anh ơi, chúng tôi muốn đến chùa trên núi.

Người lái xe nọ phì cười:

- Cô phải gọi tôi bằng chú mới đúng.

- Trông anh có vẻ ngang tuổi bạn trai tôi.

Cửu Thiệu lườm cô, khiến cô lạnh cả gáy.

- Chùa trên núi linh lắm đấy.

Bác lái xe vừa đạp xe vừa tán gẫu với Thanh Hoành, bác hào hứng kể mọi chuyện trong nhà ngoài ngõ, đặc biệt là chuyện về con gái mình. Thanh Hoành tươi cười bắt chuyện.

Cửu Thiệu yên lặng ngắm cô, tưởng tượng ra cô của những năm trước, những năm qua, cô sẽ thế nào nếu vụ nổ ba năm trước không xảy ra. Nhưng có một điều mà anh khẳng định chắc chắn, đó là, nếu không xảy ra vụ nổ ấy, anh sẽ không được gặp cô. Nếu tình cờ gặp gỡ, anh cũng sẽ thờ ơ, chẳng buồn để ý đến cô, xếp cô vào nhóm tiểu thư con nhà giống như Diệp Vi. Và sau đó anh sẽ để tuột mất cô.

Thanh Hoành tươi cười quay sang bảo:

- Này, sắp đến rồi...

Cô ngạc nhiên nhìn anh:

- Anh đang nghĩ gì thế? Đã quyết định ra ngoài ngắm cảnh thì đừng suy nghĩ mấy chuyện đau đầu ấy nữa.

Họ xuống xe, đi bộ thêm một đoạn nữa mới đến phòng bán vé. Vé tham quan ở đó rất lạ, nhân viên bán vé giờ con dấu lên gỗ nhệ một cái, không hề để lại vết mực nào trên cuốn vé.

Thanh Hoành lật đi lật lại kiểm tra, rồi bỗng cô đưa tay quệt lên mặt anh, và lập tức bị cảnh cáo:

- Lát nữa ngồi cáp treo phải dùng đến con dấu này đây, em lau sạch đi như thế, sẽ phải quay ra đóng dấu lại.

Ngôi chùa trên núi nổi tiếng vì được xây dựng trên lưng chừng núi, người ta lắp đặt hệ thống cáp treo đưa du khách lên chùa. Họ chầm chậm leo lên từng bậc đá, lúc này đã là đầu đông, ở trên núi cao, không khí càng lạnh hơn, hơi thở biến thành những làn khói trắng xóa. Thanh Hoành cảm khái:

- Bây giờ nghĩ lại mới thấy thật may mắn vì khoảng thời gian du thuyền phát nổ ấy trời chưa lạnh như thế này. Nếu không, ngâm mình dưới nước cả ngày hôm ấy sẽ chết cóng mất.

Cửu Thiệu chột hỏi:

- Nhưng sao hôm ấy em lại đoán ra bọn anh lên tàu làm nhiệm vụ?

Kết luận của cô được đưa ra dựa trên việc quan sát và tổng hợp từ nhiều sự kiện ngẫu nhiên. Thanh Hoành biết anh thích nghe những lời kể đơn giản, sát thực nhất, nên cô ngẫm ngợi một lát mới đáp:

- Chuyện này cũng là ngẫu nhiên thôi. Anh còn nhớ hôm chúng ta từ nhà đội trưởng về, trên đường bị cảnh sát giao thông chặn lại kiểm tra không?

Họ đã lên đến lối vào chờ cáp treo. Nhân viên soát vé cầm đèn pin soi bàn tay của họ rồi cho qua. Lối đi thiếu ánh sáng, cô ngẩng lên và thấy gương mặt anh lấp lánh phát sáng, đó là hiệu ứng của bột huỳnh quang mà anh bị cô quệt lên mặt lúc trước. Thanh Hoành há hê sung sướng.

“Rầm” một cái, cáp treo dừng ngay trước mặt họ. Hôm nay du khách lên chùa không đông, cặp đôi xếp hàng sau họ không muốn lên cùng họ mà chọn chuyển cáp treo tiếp theo.

Thanh Hoành thấy thế cũng tốt vì nội dung cuộc trò chuyện sắp tới của họ khá đặc biệt, người nghe không đầu không cuối sẽ tưởng rằng họ mới vừa trốn ra từ bệnh viện tâm thần.

- Hôm đó em lái xe rất nhanh, nên đã qua được đoạn kiểm tra, ngay sau đó Nhã Ca gọi cho Tần Tấn hỏi thăm tình hình. Tần Tấn bảo trên đường có cả cảnh sát phòng chống bạo động làm nhiệm vụ. Khi ấy em đã thấy hoài nghi, gần đây không có tội phạm nguy hiểm nào bỏ trốn, vì sao trên đường lại có cảnh sát phòng chống bạo động làm nhiệm vụ?

Cửu Thiệu nhắc lại bằng ngữ điệu không mang màu cảm xúc:

- Cảnh sát phòng chống bạo động?

- ... Sao thế?

- Không, không có gì, em nói tiếp đi.

- Sau đó em về nhà, lên mạng chat với Tạ Doãn Luy. Anh ta cầu nhậu với em, công ty du lịch của anh ta bị giám đốc Lăng đưa quân đến khám xét. Em nghĩ, hẳn là đã xảy ra chuyện gì rồi. Sau đó anh đến tìm em, chúng ta đi chơi bowling, rồi anh nhận được điện thoại và mất tập trung. - Kể đến đây thì Thanh Hoành bắt đầu lo lắng. - Sau đó, lúc ăn cơm, em cố tình đổ đồ uống vào người anh, lợi dụng lúc anh về nhà em thay đồ, em đã xem trộm di động của anh.

- Nhưng di động của anh cài mật mã.

- Ai bảo anh để mật mã là 1234? Không thông minh chút nào.

- Để mật mã là ngày sinh hoặc mã số nhân viên mới kém thông minh.

Thanh Hoành quyết định bỏ ngoài tai câu nói vừa rồi của anh, vì mật mã di động của cô chính là mã số nhân viên, vì thế, lúc đầu cô cũng đã thử hai khả năng đó.

- Em xem trộm danh mục cuộc gọi đến của anh và biết giám đốc Lăng đã gọi cho anh. Chú ấy còn gửi tin nhắn là “Tám giờ tối thứ Sáu tuần sau”. Sau khi anh đi khỏi, em đã yêu cầu Doãn Luy cung cấp toàn bộ tài liệu về các tour du lịch của công ty anh ta thời gian đó, và phát hiện thấy du thuyền Đông

Thái Bình Dương khởi hành vào lúc tám giờ tối thứ Sáu tuần sau đó.

Cửu Thiệu chỉ “ừ” một tiếng. Cáp treo lơ lửng giữa không trung, đung đưa rung lắc trong gió mạnh. Thanh Hoành ngẩng nhìn rừng cây và những dãy núi bên dưới, nhưng chỉ lát sau tất cả đã chìm trong sương mù cuộn cuộn, không để lại bất cứ dấu vết gì.

Cô chống cằm, nhìn ra biển mây mù mênh mang bên ngoài cửa kính, nước đọng lại thành những hạt nhỏ bên trong khoang hành khách.

- Lúc đó em chỉ phỏng đoán, chứ chưa dám chắc. Chỉ đến hôm sau, sau khi gặp Tần Tấn em mới đưa ra quyết định.

Cửu Thiệu lạnh lùng nhận xét:

- Em và Tần Tấn có vẻ rất thân thiết.

Thanh Hoành nghẹn họng vì câu nói của anh. Cô xòe tay, nhún vai:

- Anh nói sao cũng được. Tóm lại, hôm đó em gặp Tần Tấn đi lấy hộ chiếu cho chú Lăng, nên mới biết lần này các anh phải xuất cảnh, vậy thì khả năng cao là sẽ đi trên du thuyền Đông Thái Bình Dương. Đó là toàn bộ quá trình, thầy Tiêu có cao kiến gì không?

- Không dám có cao kiến gì, nhưng ý kiến thì có một số.

Anh vờ như không nhận ra hàm ý trong câu nói của cô, trả lời hết sức thẳng thắn:

- Lúc đầu chỉ là nghi ngờ, nhưng bây giờ anh có thể khẳng định, trong khá nhiều trường hợp, Ám Hoa xuất hiện là vì em.

Thanh Hoành giật mình bật dậy, động tác này của cô khiến cáp treo mất thăng bằng, trông chừng nghiêng ngả. Cửu Thiệu ngồi ở ghế đối diện, vẻ mặt bình thản như không, anh vẫn giữ nguyên tư thế chân gác chữ ngũ, đứng đĩnh nhìn cô. Cô suy nghĩ một lát, ngồi xuống, cố ép mình giữ bình tĩnh:

- Anh nói trong nhiều trường hợp Ám Hoa xuất hiện là vì em, là muốn ám chỉ điều gì?

- Anh cảm thấy hần rất có cảm tình với em. Hần rành rẽ các mối quan hệ của em, và sau đó bằng một cách thức kín đáo và mờ ám, hần truyền mọi thông tin cần thiết cho em, đủ khéo léo để em vẫn có thể tận hưởng niềm vui khi quá trình suy luận của em gặt hái được thành tựu. Anh không thể không cảm động trước sự khổ công của hần.

Nghe những lời này, Thanh Hoành cảm thấy hàm răng đang bị nghiền mạnh của mình càng thêm ê buốt.

- Anh đang nói đùa, đúng không?

Bảo Ám Hoa và cô là kẻ thù không đội trời chung còn được, đằng này anh lại nói hần có cảm tình với cô, liệu tiếp theo đây có phải tình cảm của hần dành cho cô sẽ phát triển thành tình yêu mãnh liệt, tha thiết đậm sâu, không thể dứt bỏ?

Cáp treo vượt qua gờ trung chuyển, và bắt đầu trượt nhanh xuống dưới, chẳng mấy chốc đã vào đến đường hầm nhân tạo, rồi chậm chậm dừng lại ở khu vực an toàn.

Cửu Thiệu xuống trước, đỡ cô xuống sau. Thanh Hoành nắm tay anh, cố tỏ ra thoải mái:

- Em vốn hẹp hòi, lại không xinh đẹp, cũng không cao thượng, thánh khiết, không hiểu vì sao tên tội phạm trí tuệ đỉnh cao ấy lại có cảm tình với em.

- Em có biết vì sao lịch sử tiến hóa của loài người phát triển cho đến ngày nay, sự tiến hóa của gen vẫn rất cân bằng không? - Cửu Thiệu không chờ cô trả lời, anh tiếp tục. - Bởi vì những người thông minh thường thích những kẻ ngu ngốc, giống như anh phải lòng em vậy.

Nếu hỏi Thanh Hoành, kẻ nào đáng ghét nhất trên đời, cô sẽ không ngần ngại mà trả lời ngay rằng, kẻ đó là Tiêu Cửu Thiệu.

Nếu hỏi cô, ba kẻ nào đáng ghét nhất trên đời, câu trả lời vẫn sẽ là: Tiêu Cửu Thiệu, Tiêu Cửu Thiệu và Tiêu Cửu Thiệu.

Cuối cùng cô cũng hiểu vì sao một người đạt điểm cao cả về ngoại hình, gia thế, sự nghiệp như anh mà sắp ba mươi tuổi vẫn còn độc thân. Nếu cô không yêu anh, chắc chắn anh sẽ còn ế dài dài, bởi vì không phải ai cũng đủ sức chịu đựng cái miệng độc địa của anh. Và mặc dù anh biết rõ nói thế nào sẽ khiến người khác cảm thấy thoải mái, dễ chịu, nhưng anh kiên quyết không theo. Cô thực lòng “phục anh sát đất”.

Chùa Bán Nham nằm cheo leo trên vách núi, đã trải qua hàng nghìn năm lịch sử, không biết người xưa làm cách nào vận chuyển vật liệu xây dựng lên độ cao thế này để dựng chùa.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Cô ký tên vào sổ công đức bên ngoài gian chính điện, công đức chút tiền nhang khói, sau đó mới vào chùa thắp hương lễ Phật. Cô không cầu xin điều gì ngoài nguyện vọng được tự tay bắt trói Ám Hoa.

Cửu Thiều chỉ đứng nhìn mà không thắp hương. Thanh Hoành đoán anh là người theo chủ nghĩa vô thần, vì thế mới không ký thác nguyện vọng vào tín ngưỡng như cô.

Họ rời khỏi chính điện và đi tham quan gian điện khác. Họ vào gian điện cầu nhân duyên, cây bồ đề ngoài điện treo rất nhiều khóa đồng tâm, mỗi lần gió mạnh thổi qua là chuông khóa kêu inh ỏi.

Thanh Hoành ngắm nhìn những chiếc khóa đồng tâm, bồi hồi nhớ lại:

- Thực ra không phải bố mẹ em không hề quan tâm đến em. Một năm nọ, công ty của bố tổ chức đi du lịch ở vùng Tây Nam, họ đã đưa em đi cùng. Hôm ấy cả đoàn dừng chân tại một thị trấn nhỏ...

Chiều muộn, họ ngồi bên chiếc bàn kê ở chỗ giềng trời, vừa cắn hạt dưa, uống trà vừa nghe nghệ nhân kinh kịch ngẫu hứng ca vang:

“Ta cười ngửa trắng, vượt tam quan.

Ta thay áo trắng, về Trung nguyên.

Tây Lương từ nay không người hỏi...”

Bố cô nói giọng địa phương lơ lớ: “Bình yên quá ông thầy ơi!”

Sau đó mọi thanh âm đều chìm lấp trong tiếng bàn luận xôn xao của mấy người cấp dưới của ông.

Đến nay cô vẫn còn nhớ như in câu hát kinh kịch ấy:

“Ta cười ngửa trắng, vượt tam quan.

Ta thay áo trắng, về Trung nguyên.

Tây Lương từ nay không người hỏi...”

Cô ngỡ mình vừa trải qua một giấc mộng. Thậm chí cô từng nghĩ, có phải mọi thứ đang diễn ra chỉ là bầy mộng cảnh của cuộc đời, mà khi tỉnh lại, cô sẽ thấy mình vẫn đang ngồi bên chiếc bàn đặt ở chỗ giềng trời, và nghe bố cô nói: “Bình yên quá ông thầy ơi!”

Cửu Thiều siết tay cô:

- Tiểu Hoành, mặc dù sự thật quá tàn khốc, nhưng em phải chấp nhận nó, đây không phải là ác mộng. Nhưng anh hứa, sẽ luôn ở bên em.

Cô nhìn anh, khẽ nghiêng đầu:

- Anh lấy gì ra để bảo đảm?

- Tất cả mọi thứ của anh.

Cô nhìn anh chăm chú, cô tin anh. Anh không dễ yêu ai, cũng không bao giờ yêu chơi.

- Bỗng nhiên em thấy mình không đến mức quá đen đui, thâm hại, vì ít nhất em đã gặp được anh.

Cửu Thiều mỉm cười:

- Em sai rồi, gặp được em là may mắn của anh, ngược lại thì chưa chắc.

Họ ngồi cáp treo xuống núi, gió thổi mạnh, cáp treo như trực rơi xuống vực.

Thanh Hoành trêu:

- Nếu dây cáp bị đứt, anh biết ta phải làm gì không?

Anh khẽ nhướn mày:

- Hành động sáng suốt nhất của em là nhảy vào lòng anh.

- Sau đó thì sao?

- Làm gì có sau đó. - Cửu Thiệu ngã lưng ra sau ghế. - Ít nhất, trông chúng ta sẽ giống những cặp tình nhân quần quýt, mặn nồng thông thường khác.

Thanh Hoành phì cười, một lát sau cô hỏi:

- Em đoán chúng ta không ở lại thị trấn Vân Lạc này lâu, đúng không?

- Chỉ còn hai việc chưa làm xong, gặp Lý Trân và mua xe chợ đen.

- Mua xe chợ đen? - Cô lấy làm khó hiểu. - Anh đùa đấy à?

Khoảng thời gian sau đó, cả hai đều ngẫm nghĩ và không nhắc đến Ám Hoa, cũng không đa động đến cục diện phức tạp trước mắt nữa.

Họ đi xem phim như những cặp tình nhân bình thường khác, một bộ phim hành động của Mỹ. Chỉ có điều, sau màn đấu đá đầu phim, Cửu Thiệu chỉ “hùm” một tiếng tỏ ý khinh bỉ, sau đó thì nhắm mắt ngủ li bì đến tận cuối phim.

Lúc ăn tối, Thanh Hoành nhận được điện thoại của Nhã Ca, rủ cô đi ăn cùng. Thanh Hoành đành nói dối rằng cô đang đi du lịch giải khuây ở mấy vùng lân cận, tạm thời chưa về thành phố. Nhã Ca hỏi dò có phải Cửu Thiệu đi cùng cô không, Thanh Hoành phủ nhận thẳng thừng.

Cô tắt máy, hỏi ý kiến anh:

- Em nói dối như vậy có quá đáng không? Thực ra chỉ cần gọi ý để cô ấy hiểu, cô ấy sẽ không phải lo lắng nữa.

Anh điềm nhiên đáp:

- Không sao. Cô ấy thường không giỏi che giấu cảm xúc, biết càng ít càng tốt.

- Em thấy anh và cô ấy khác hẳn nhau, anh giấu giếm cảm xúc quá tốt. Nếu anh không chịu nói thì không ai có thể đoán biết tâm tư của anh.

Tay cầm đĩa của anh chợt ngừng lại, anh ngẩng lên, khóe môi thấp thoáng nụ cười, để lộ lúm đồng tiền.

- Em nói câu này chứng tỏ em đã bắt đầu hiểu anh rồi đó. Có lẽ sau này em sẽ đoán ra được mọi suy nghĩ của anh, mặc dù anh không chịu nói ra.

Thanh Hoành lẩm bẩm:

- Chi e không có ngày đó...

- Em nói gì?

- ... Không có gì.

Rong chơi suốt cả ngày, lại đứng vào kỳ kinh nguyệt, nên Thanh Hoành cảm thấy mệt mỏi rã rời, vừa về đến phòng liền lăn ra ngủ. Nửa đêm tỉnh giấc, cô vẫn thấy anh ngồi ở đầu giường, trầm tư suy ngẫm điều gì đó.

Một lúc sau, anh xoay người, chậm chậm cúi xuống.

Cô lập tức nhắm chặt mắt lại, cố tình thờ phì phò, giả vờ đang say ngủ. Cô không hiểu vì sao mình phải làm vậy, thực ra bị anh bắt gặp đã thức giấc cũng có sao đâu.

Sau đó, cô cảm thấy bàn tay mình được anh vuốt ve nhẹ nhàng, hơi thở ấm áp của anh phả vào má cô. Cô cứ nghĩ anh sẽ hôn cô, nhưng không, anh chỉ nhẹ nhàng chà tay lên tai cô và vuốt ve cổ cô.

Cô cảm thấy hơi nhột, lâu lâu một tiếng rồi ôm siết lấy anh:

- Ngủ đi...

Sáng hôm sau tỉnh giấc, cô bỗng nhận ra cảnh tượng “kính người”. Cô mở mắt và thấy sống mũi cao vút của anh kề sát mặt mình, và còn nữa, tứ chi của họ quấn riết lấy nhau. Cô quan sát tình hình, và ngẫm nghĩ cách thức “thoát thân”, nhưng nghĩ mãi mà không tìm ra cách nào ổn thỏa.

Đúng lúc cô đang ngơ ngậy cố sức rút chân, rút tay ra thì hàng mi dài như cánh bướm của anh khẽ cử động, anh mở mắt. Thực ra, con ngươi của anh có màu cà phê nhạt, còn đồng tử thì đen láy, càng nhìn càng muốn chìm đắm trong đôi mắt anh. Anh quan sát tư thế nằm của hai người một lúc rồi mỉm cười bảo:

- Đáng ngủ của em xấu quá.

Cô lấy làm lạ:

- Sao anh không tự nhận dáng ngủ của mình rất xấu?

Hai người cùng cố gắng phối hợp, nên cuối cùng họ cũng được giải thoát khỏi tư thế kỳ quặc đó. Thanh Hoành duỗi dài tay chân, thả lỏng phần cơ thể gần như tê cứng của cô, rồi hỏi?

- Lát nữa em có thể cùng anh đi gặp Lý Trân không?

Cửu Thiệu nhìn cô:

- Không cho em đi cùng có được không?

Thanh Hoành lập tức nhảy khỏi giường, đi đánh răng rửa mặt, và không quên trang điểm nhẹ nhàng.

- Mấy ngày nay sắc mặt em xấu quá, ra ngoài mà không trang điểm một chút thì không tự tin.

Cửu Thiệu miệng đầy bọt kem, lẩm bẩm:

- Chỉ e lát nữa không ai thèm để ý đến sự tồn tại của em đâu.

- Ý anh là gì?

- Ý anh hiển hiện trên mặt chữ.

Thanh Hoành ngẫm nghĩ một lát, quyết định không thêm đề ý đến những lời nói độc địa mà anh chủ tâm nhắm vào cô. Anh cứ tự nói tự nghe mãi rồi cũng chán thôi. Cô mở ba lô, lôi cuốn sổ tay ra đọc lại những dòng chữ Châu Tú viết cho Lý Trân. Cô xé tờ giấy bỏ vào phong bì có sẵn trong khách sạn. Châu Tú viết rất ngắn gọn, giới thiệu Cửu Thiệu là bạn của cô ấy, đề nghị Lý Trân nể mặt cô mà đồng ý gặp và trò chuyện với anh.

Nếu không biết đầu đuôi câu chuyện, cô sẽ nghĩ rằng họ sắp đi xem mặt.

Họ dạo một vòng quanh khu ký túc xá của Lý Trân, và tìm được một quán ăn sáng rất đông khách.

Thanh Hoành vừa ăn sủi cảo vừa hỏi:

- Còn sớm lắm, chưa chắc Lý Trân đã ăn sáng, hay là anh mang cho cô ấy chút đồ ăn?

Sự quan tâm và chu đáo đúng lúc sẽ tạo nên bầu không khí thân thiện cho cuộc trò chuyện.

Nhưng Cửu Thiệu không nghĩ vậy:

- Anh không cho rằng cô ấy còn tâm trạng để ăn sáng, đừng lãng phí đồ ăn.

Ăn sáng xong, họ đến phòng quản lý ký túc xá. Người quản lý là một phụ nữ thân thiện, thích buôn chuyện. Sau khi nghe Cửu Thiệu trình bày mục đích, bà ta chăm chú nhìn anh từ đầu xuống chân, rồi cười bảo:

- Thì ra cậu đến gặp Lý Trân, chờ một lát nhé.

Một lúc sau, bà ta đem trả lá thư đã bóc cho Cửu Thiệu:

- Xin lỗi anh bạn, Lý Trân bảo không muốn gặp cậu.

Thanh Hoành nghi ngờ không biết bà cô này có lên đọc lá thư hay không, vì cô để ý thấy ánh mắt bà ta nhìn Cửu Thiệu đầy ý tứ.

Cửu Thiệu lật mặt sau của tờ giấy, viết lên đó mấy chữ, rồi bỏ vào phong thư, vè mặt vô cùng thành khẩn:

- Nhờ cô chuyển thư giúp cháu một lần nữa. Nếu lần này cô ấy vẫn không chịu gặp, cháu sẽ đi ngay.

Người quản lý ký túc xá nhận thư, lắc đầu.

- Các cô cậu thời nay yêu đương thật lạ, yêu nhau mà như kẻ thù truyền kiếp ấy, chẳng giống thế hệ chúng tôi gì cả... - Bà ta vừa đi lên tầng trên vừa cằn nhằn.

Lần này, bà ta không quay lại một mình, theo sau là Lý Trân.

Lý Trân sắc mặt trắng bệch, bước đến trước mặt Cửu Thiệu:

- Anh muốn gặp tôi?

Cửu Thiệu cúi xuống nhìn cô:

- Tôi có chuyện muốn hỏi cô.
- Tôi không cảm thấy anh có điều gì cần hỏi.

Giọng Lý Trần sắc nhọn, gay gắt, rõ ràng đang xúc động mạnh. Một lúc sau, cô mới bình tĩnh trở lại, quay sang hỏi người quản lý:

- Cô ơi, cháu mượn phòng cô một lát được không?

Người quản lý ký túc nhìn họ bằng ánh mắt háo hức sáng rực, như thể đang được thưởng thức cảnh quay sống động tại hiện trường của các bộ phim truyền hình chiếu vào khung giờ vàng.

- Được chứ, tất nhiên là được.

Thanh Hoành cũng muốn vào theo nhưng Lý Trần bôi thêm một câu:

- Tôi chỉ muốn nói chuyện riêng với anh, không muốn người thứ ba có mặt.

Cô đành ngồi chờ bên ngoài. Phòng quản lý rất nhỏ, nhưng cửa sổ dùng để quan sát mọi người ra vào thì rất lớn. Lý Trần vào phòng liền đóng cửa kính, nhưng quên kéo rèm, vì thế cô vẫn có thể quan sát tình hình bên trong. Lúc đầu chỉ có một mình Lý Trần nói chuyện, cô ấy nói rất nhanh, Thanh Hoành không được đào tạo chuyên môn đoán khẩu hình, nên không rõ vì sao cô ấy xúc động đến thế.

Người quản lý ngồi bên cạnh Thanh Hoành, vỗ nhẹ vào đùi cô:

- Nghe lời cô, đừng buồn, thực ra bạn trai cháu đã dao động rồi, cháu cứ khẳng khẳng muốn giữ cậu ấy, cũng không có kết quả gì đâu.

Thanh Hoành luôn cho rằng trí tưởng tượng phong phú và trực giác của cô đã rất đáng nể, nào ngờ còn có người vượt xa cô.

- ... Sao ạ?

- Nhìn cháu thì bậc bố mẹ nào cũng sẽ chọn cháu làm con dâu mà không phải Lý Trần, nhưng đàn ông chưa hẳn đã nghĩ vậy. - Cô quản lý cười ha ha. - Cô xem phim truyền hình đều gặp cảnh này, có thể Lý Trần không xinh đẹp, tư chất không bằng cháu, nhưng đàn ông vẫn cứ chọn cô ấy.

- Cô ơi, cô nghĩ họ là một đôi?
- Lẽ nào không phải? Cháu xem, Lý Trần nó khóc rồi kìa, tiếp theo cậu ấy sẽ ôm nó vào lòng mà vỗ về an ủi.

Nhưng thực tế không như người quản lý mong đợi. Cửu Thiệu hoàn toàn dừng dừng, không hề có ý định an ủi Lý Trần. Chờ khi Lý Trần nín khóc, anh mới nói với cô câu gì đó. Hai người đứng trò chuyện một lát thì người trước kẻ sau rời khỏi phòng quản lý.

Lý Trần không buồn nhìn họ, lẳng lặng lên lầu với đôi mắt sưng đỏ.

Thanh Hoành đứng lên, hết sức ngạc nhiên, hỏi:

- Tình hình thế nào?

Cửu Thiệu đeo ba lô lên vai, giành lấy ba lô của cô, trả lời ngắn gọn:

- Đi thôi, lát nữa anh kể em nghe cụ thể.

Họ rời khỏi khu ký túc xá của Lý Trần nhưng không về khách sạn ngay mà đi vào một ngõ nhỏ tối thui. Cửu Thiệu bước đi thoăn thoắt, không nhìn ngang ngó dọc, một lát đã tới bãi đậu xe. Anh rút bao thuốc lá, nói vài câu với người gác cửa, người đó nhanh chóng đưa họ vào trong, tới thẳng chỗ một chiếc xe Buick đời cũ đang đỗ. Cửu Thiệu mở ba lô, rút ra một xấp tiền mặt, không buồn đếm lại, đưa thẳng cho người kia. Anh ta nhận tiền, đếm đi đếm lại vài lần, rút chìa khóa xe trong túi áo quần cho Cửu Thiệu, rồi quay người bỏ đi.

Cửu Thiệu mở cốp xe, xếp ba lô vào đó, rồi mở cửa ghế phụ và nói:

- Đi thôi.

Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi vào xe. Lúc trước anh có nói cần làm hai việc, gặp Lý Trần và mua xe ở chợ đen. Bây giờ thì cả hai việc đều đã hoàn thành, có điều, cô không cảm thấy việc này là cần thiết.

Cửu Thiệu cắm chìa vào ổ khóa, khởi động xe, đồng hồ kilômét hiển thị tình trạng của chiếc xe còn khá mới, số kilômét không nhiều. Anh móc túi áo lấy ra vài thứ giấy tờ, chọn một thứ, rồi chìa tay về phía cô:

- Đưa thẻ phòng khách sạn cho anh.

Cô đưa thẻ cho anh, anh đặt chồng lên giấy tờ kia và bẻ gấp cả hai thứ rồi ném vào thùng rác đặt bên ngoài.

Thanh Hoành kinh ngạc thốt lên:

- Chúng ta vẫn chưa trả phòng.

Anh mỉm cười với cô:

- Không cần trả phòng.

Anh nhấn ga, lái xe rời khỏi bãi đậu xe, hòa vào làn đường chính, họ nhanh chóng về đến gần khách sạn. Anh đỗ xe ở bên kia đường, trông sang đại sảnh khách sạn.

- Em nhìn bên trong mà xem.

Thanh Hoành nhìn qua cửa kính màu nâu, nhìn mãi mà không phát hiện ra điều gì.

- Bên trong làm sao?

Anh vói tay ra ghế sau mở ba lô và lôi ra một chiếc ống nhòm với độ phóng đại lớn, chỉnh tiêu cự rồi đưa cho cô:

- Em hãy quan sát mấy người ngồi trong đại sảnh.

Nghe anh nói vậy cô mới để ý đến mấy người trông rất giống khách du lịch đang ngồi đọc báo trong đại sảnh khách sạn. Nhưng rất lâu sau không thấy họ lật sang trang khác.

- Bọn họ đều đeo tai nghe bluetooth, có phải họ đuổi theo chúng ta không?

Thực ra cô cũng là người của đơn vị đó, nếu là trước đây, cô và bọn họ có thể coi là “người mình cả”. Cửu Thiệu thân nhiên đáp:

- Nhầm tính thời gian thì đúng là họ rồi. Trong số họ có một người anh từng gặp một lần trong đợt huấn luyện trước đây, anh ấy là một cảnh sát phòng chống bạo động.

Thanh Hoành định bỏ ống nhòm xuống thì chợt thấy một người đàn ông mặc áo khoác màu xám bước vào. Cô ngạc nhiên, nói:

- Đội trưởng đã đến.

Cửu Thiệu “hừm” một tiếng, khởi động xe.

- Bây giờ em biết vì sao anh phải mua xe chợ đen rồi chứ? Bến xe khách và ga tàu quanh đây đều đã bị theo dõi, nếu chúng ta đi tàu hoặc bắt xe khách thì chẳng khác nào chui đầu vào rọ.

Anh lái xe chạy vòng vòng một đoạn đường quốc lộ, tìm một trạm xăng nhỏ, đổ đầy bình, sau đó mới rẽ sang đường cao tốc.

- Hình Mẫn đuổi theo đến thành phố Tân thì phát hiện anh không ở đó, mới đoán anh đã chuyển hướng đi thị trấn Văn Lạc, nên đã đuổi theo đến đây. Ông ấy tính toán thời gian rất chuẩn xác, vừa khớp với tính toán của anh.

Thanh Hoành kinh ngạc:

- Anh biết rõ điều đó? Vậy mà hôm qua vẫn đưa em đi chơi khắp nơi? Vì sao không tranh thủ thời gian xử lý dứt điểm mọi việc trong ngày hôm qua?

Cửu Thiệu cười, đáp:

- Âm Hoa chưa chịu xuất hiện nên anh đành tìm cho mình đối thủ khác để giết thời gian.

Chạy xe trên đường cao tốc thật nhàn nhã, tay lái của Cửu Thiệu tương đối “lựa” nên chỉ một lúc sau anh đã bỏ xa những xe khác.

Thanh Hoành xem xét phương hướng và thấy rằng anh đang đi về thành phố Nam, Tô Quý sống ở thành phố đó.

Chạy xe được khoảng hai tiếng thì đến giờ trưa, anh cho xe dừng tại trạm nghỉ gần đó. Ở trạm nghỉ chỉ có cơm canh đạm bạc. Thật tệ là cơm hộp hôm nay lại có món rau cần và ớt xanh mà anh không ăn được. Anh vừa nhìn thấy đã sa sầm nét mặt. Thanh Hoành đành nhặt rau cần và ớt xanh ra cho anh.

- Tội phạm truy nã mà còn kén ăn vậy sao?

Cửu Thiệu nắm chặt tay cô, cô vùng vẫy thế nào cũng không thể rút tay về. Họ vừa ăn cơm vừa nắm tay nhau thật chặt, hết như một đôi uyên ương đang độ yêu đương nồng thắm.

Xong bữa, họ tiếp tục lên đường. Thanh Hoành giành lấy chìa khóa xe:

- Để em lái, anh tranh thủ ngủ một lát đi. Đến trạm dừng tiếp theo chúng ta sẽ đổi lái.

Cửu Thiệu không phản đối, anh nhìn đồng hồ báo tốc độ, bảo:

- Không ngờ em chạy xe hăng thế.

Cô cười, nói:

- Bạn gái của anh có nhiều ưu điểm lắm, anh nên biết quý trọng. - Cô nhìn phía trước, hỏi: - Anh đã nói gì với Lý Trần mà khiến cô ấy xúc động như vậy?

Cửu Thiệu ngả lưng ra ghế, nhắm mắt, đáp:

- Đến điểm dừng chân tiếp theo anh sẽ cho em biết.

Thanh Hoành cau mày:

- Anh thừa biết em rất tò mò.

- Lúc này khi anh giải thích với em lý do phải mua xe chợ đen, em có phản ứng gì đâu.

Thanh Hoành phì cười, anh giống hệt học sinh cấp một, hễ đạt điểm tối đa là nằng nặc đòi được khen. Nhưng cô quyết định không nói ra suy nghĩ đó với anh.

- Về chuyện đó, em thấy anh thật là tuyệt đỉnh vô song, phi phàm xuất chúng.

- Giáo viên ngữ văn của em dạy dỗ kiểu gì mà em sử dụng thành ngữ bừa bãi như vậy?

Cô cười, đáp:

- Đó là phép tu từ nói quá.

Thực ra, cô chủ động đề nghị đổi lái cho anh sau bữa trưa vì cô biết sau khi ăn no, lại bị mặt trời chính ngọ chiếu vào như vậy, người ta rất dễ buồn ngủ. Đối thủ của Cửu Thiệu là tên tội phạm trẻ tuổi, trí tuệ đỉnh cao và nguy hiểm bậc nhất trong lịch sử, vì thế anh phải chuẩn bị cho mình tâm thái tốt nhất để đối mặt với hắn. Nhưng mấy ngày trước anh bị cảnh sát theo dõi, truy đuổi, cộng với tin buồn giám đốc Lăng gặp nạn đã khiến anh không thể duy trì được thể trạng và tinh thần ở mức tốt nhất. Cô từng trải nghiệm và biết rằng, nếu chỉ dựa vào năng lực của bản thân thì ngay cả vạt áo của Ám Hoa cô cũng không thể chạm vào, thế nên cô chọn cách nhận về mình những việc nhỏ nhặt như lái xe để anh được nghỉ ngơi.

Đây là việc duy nhất cô có thể làm.

Lúc cô chạy đến trạm dừng chân tiếp theo, anh có vẻ đang ngủ say, cô quay lại nhìn, gương mặt anh mới thư thái, yên bình làm sao, anh đẹp trai quá! Cô nhún ga, vượt qua trạm dừng chân.

Cô chạy được khoảng hơn bảy mươi kilômét nữa thì anh tỉnh giấc, bóp huyệt thái dương:

- Anh ngủ quên à? Sao em không gọi anh?

Cô biện bạch:

- Em có gọi nhưng anh không dậy.

Cửu Thiệu ngó biển chỉ dẫn ven đường, nói:

- Đến ngã rẽ tiếp theo thì ra khỏi đường cao tốc.

Thanh Hoành không hỏi anh vì sao, mà bật xi-nhan, đổi làn đường. Năm phút sau, họ ra khỏi đường cao tốc, rẽ vào đường vành đai. Cửu Thiệu nói:

- Dừng xe bên đường đi, anh đổi lái cho em.

Cô ngoan ngoãn dừng xe, đổi vị trí cho anh.

Cửu Thiệu cảm thấy hôm nay cô rất lạ, rất nghe lời, không chống đối anh như mọi ngày, anh thấy không quen.

- Hôm nay em không sao đấy chứ?

- Em ổn.

- ... Anh có hứa sẽ giải thích với em về chuyện của Lý Trân. - Anh lôi trong túi áo ra mảnh giấy của Châu Tú: - Em đọc cái này đi.

Thanh Hoành cầm tờ giấy, lật mặt sau, đọc những dòng Cửu Thiệu viết cho Lý Trân: “Tôi biết chuyện về dấu chân.”

Thanh Hoành ngẩn ngơ mất một lúc, cô chợt nhớ lại, hôm đó, sau khi Lý Trân bị sóng biển đánh dạt lên hòn đảo, cô đã kiểm tra cho cô ấy để xem có bị gãy xương hay không. Lúc vén áo kiểm tra phần lưng, Thanh Hoành phát hiện vết thâm tím, rất giống dấu mũi giày.

Thanh Hoành “a” lên một tiếng, hỏi:

- Có nghĩa là, lúc bơi vào bờ Lý Trân đột nhiên mất tích là vì bị Hứa Khâm đạp vào lưng?

Khi ấy tình hình rất hỗn loạn, suýt nữa cô đã bị ai đó kéo xuống và chết chìm dưới đáy biển. Họ đã trông thấy hòn đảo hoang, trông thấy hy vọng sống tràn trề, nhưng đúng lúc đó dòng nước bỗng nhiên đổi chiều, gió cũng đổi hướng. Cô mệt đến nỗi không suy nghĩ được bất cứ điều gì, chỉ biết gắng bơi tiếp. Có lẽ lúc ấy Hứa Khâm đã bị chuột rút hoặc vì quá mệt mà bắt đầu chìm xuống. Bên cạnh là cô bạn gái Lý Trân, thế là cậu ta chẳng buồn suy nghĩ thêm nữa, túm lấy cô, lợi dụng cô làm cái phao cứu mạng mình. Lý Trân ra sức vùng vẫy, nhưng đã bị cậu ta đạp mạnh vào lưng. Sau đó cậu ta bơi được vào bờ, còn cô ấy suýt chết chìm.

Cửu Thiệu ngạc nhiên nhìn cô:

- Hôm nay em phản ứng rất nhanh.

- Hôm đó em đã kiểm tra và phát hiện vết bầm trên lưng Lý Trân, nhưng nhất thời không suy đoán ra điều này. - Cô ấy náy, hạ thấp giọng: - Tất nhiên Châu Tú và những người khác không hay biết chuyện này, em cũng quên không nói lại với anh. . .

Một tay đặt lên vô lăng, tay kia đưa lên vuốt tóc cô, anh nói:

- Anh đã rất lo lắng. Sau khi tai nạn xảy ra, anh đã không ở bên em những lúc cam go, gian nan nhất.

Thanh Hoành nắm chặt tay anh:

- Anh đừng tự trách mình, lúc đó tình hình của anh còn tệ hơn em nhiều. – Cô ngáp ngừng giấy lát, chợt nhớ đến một chuyện: - Lúc ở bãi đậu xe anh bỏ chứng minh thư và thẻ phòng rồi ném vào thùng rác như thế, liệu có để lại chứng cứ hữu ích cho Hình Mẫn không?

- Anh mong là sau khi tìm được những thứ đó, ông ấy sẽ nhanh chóng đoán ra điểm đến tiếp theo của chúng ta.

- ... Anh có tình u? - Cô nhìn anh như nhìn một gã điên. - Khó khăn lắm mới cắt đuôi bọn họ, anh lại muốn họ đuổi kịp chúng ta sao?

Anh lái xe đến trước cửa một nhà trọ Thanh Niên (Youth Hostel) ở gần đó, dừng xe, xách hành lý.

- Bởi vì anh không phải Ám Hoa, sẽ có kết quả điều tra ngay thôi. Nhưng anh không muốn ông ấy bỏ lỡ một số chuyện, nên đành phải làm như vậy.

Chứng minh thư lúc trước dùng để đặt phòng khách sạn ở thị trấn Vân Lạc đã bị bẻ gãy, Thanh Hoành tò mò không biết anh sẽ làm thế nào thì thấy anh lôi ra một chứng minh thư mới.

Lễ tân nhà trọ không hề nghi ngờ người trên chứng minh thư không phải anh, vẫn hồn nhiên cấp thẻ phòng cho anh. Thanh Hoành không chịu trình chứng minh thư, cô lễ tân cũng không ý kiến gì. Họ vào phòng, Cửu Thiệu đặt ba lô lên bàn, nói:

- Túi của em khá nặng, hay là bỏ hết mấy thứ nặng sang ba lô anh đi.

Cô không từ chối, chọn ra vài món đồ:

- Quần áo của anh thì để em đeo.

Cửu Thiệu mở ba lô, đưa cho cô:

- Em sắp xếp đi.

Thanh Hoành nhìn anh đầy vẻ ngạc nhiên:

- Anh... không sao đấy chứ?

Anh bảo cô sắp xếp đồ đạc cho anh, tức là muốn chia sẻ mọi thứ riêng tư với cô. Cửu Thiệu đứng lên, anh mỉm cười, nụ cười tuy chỉ thoáng qua, nhưng rất quyến rũ.

- Anh đi tắm trước.

Anh không ở lại giám sát ư? Thanh Hoành dốc hết đồ đạc trong ba lô của anh ra. Thực ra cũng không có gì đặc biệt, ngoài sợi dây leo núi đường kính

chúng 0.5 cm và ống nhôm, còn lại đều là thuốc men, quần áo thay giặt hàng ngày và mấy xấp tiền mặt còn nguyên giấy bọc của ngân hàng. Cô mở ví tiền của anh ra xem, bên trong có hai thẻ ngân hàng, mấy tấm chứng minh thư và thẻ ngành.

Cô không biết anh làm cách nào có được những giấy tờ này, vì chúng không dễ làm giả.

Cô xếp giấy tờ, tiền mặt, dây thừng và thuốc men cùng một ít đồ của mình vào ba lô của anh, còn quần áo của anh, cô lôi ra gấp gọn, xếp vào ba lô của mình. Xong xuôi, cô đứng lên, vươn vai, cầm chiếc áo khoác anh vứt chông chơ trên giường lên rũ sạch, bỗng cô thấy một chiếc hộp màu xanh rơi ra.

Cô nhặt chiếc hộp lên nhìn, màu xanh lam ban đầu đã chuyển sang màu lục, không ngờ anh còn mang theo cả bao cao su hiệu Durex. Vừa lúc Cửu Thiệu tắm gội xong, anh xỏ dép lê đi ra, tay cầm khăn lau đầu. Cô ném bao cao su về phía anh:

- Anh mang theo thứ này làm gì?

Cửu Thiệu đón lấy, nhún vai:

- Phòng khi em định làm gì anh.

Đầu Thanh Hoành như muốn bốc khói, cô há hốc miệng, nhưng không biết phản bác như thế nào, cảm thấy vô cùng bức bối, khó chịu.

Gần mười giờ tối họ mới xếp xong đồ đạc. Thanh Hoành rút di động kiểm tra chặng đường còn lại, còn khoảng một ngày rưỡi nữa là đến thành phố Nam.

Cửu Thiệu ngồi trên giường, tay chống đầu, không biết đang nghĩ gì.

Thanh Hoành cảm thấy rất kỳ lạ, nếu cần tra cứu, tìm tài liệu cô thường lên mạng, nhưng chưa bao giờ cô thấy anh làm vậy. Anh chỉ ngồi yên một chỗ, chìm trong suy tư.

Ngắm ngời một lát, cô rón rén trèo lên giường anh, đặt ngón tay lên trán anh, nhưng ngón tay cô chưa kịp chạm tới trán anh đã bị anh nắm chặt. Anh nhìn cô, ôm cô vào lòng, khẽ hỏi:

- Sao thế?

- Em cảm thấy anh rất lạ, chẳng bao giờ thấy anh tra cứu, tìm kiếm tư liệu, anh cứ ngồi như vậy là ra thông tin sao?

- Làm gì có chuyện đó. - Anh phì cười. - Anh tra cứu xong tư liệu từ lâu rồi, nước đến chân mới nhảy như em thì hòng hết việc.

Anh ngó bản đồ chỉ dẫn đường đi trên di động của cô:

- Hành trình của em không ổn. Lúc trước anh thoát khỏi sự kiểm soát của họ, nên chắc chắn Hình Mẫn sẽ đoán ra anh muốn đến thành phố Nam, họ sẽ cử người chốt chặn trên trục đường cao tốc này. Chúng ta phải đi đường vòng.

- Vậy anh còn phải nghĩ ngơi điều gì nữa?

Anh cười, bảo:

- Anh đang nghĩ, nguyên nhân đằng sau tất cả những chuyện này là gì? Phải có điều gì xâu chuỗi các sự kiện lại với nhau chứ, nó không thể xảy ra một cách vô duyên vô cớ. Nói một cách đơn giản, động cơ và hoàn cảnh của những chuyện này là gì?

Thanh Hoành nói:

- Theo anh, liệu Âm Hoa có phải là người mà chúng ta quen biết, thậm chí là rất thân thuộc hay không? Khả năng hấn có mặt trên du thuyền là rất lớn, và dường như hấn còn biết rõ thân phận của các anh.

Cửu Thiệu siết chặt cánh tay.

- Thực ra anh không lo lắng việc Âm Hoa là ai, điều anh lo lắng nhất là không tìm được chứng cứ hữu ích để chứng minh hấn chính là người đó.

Họ đến thành phố Nam vào đúng dịp Giáng sinh, giao thông toàn thành phố gần như tê liệt. Thời gian này cũng bắt đầu vào mùa du lịch, khách du lịch từ những nơi khác lũ lượt kéo về đây tránh rét.

Thời tiết thành phố Nam ấm áp như mùa xuân, Thanh Hoành chỉ mặc một chiếc áo len mỏng mà cũng thấy nóng bức.

Trong lúc chờ đèn đỏ, cô hào hứng giới thiệu với Cửu Thiệu về vẻ đẹp của thành phố này:

- Trước khi tốt nghiệp đại học, em từng có ý định đến đây bán cá cảnh nhiệt đới, sau đó sẽ thi lấy chứng chỉ bơi lội. Nếu được thì mua một căn hộ trông ra biển, để bất cứ khi nào muốn đều có thể đi bộ ra bãi biển tắm nắng, giá như có được làn da nâu gọi cảm thì tuyệt biết mấy.

Cửu Thiệu vỗ nhẹ tay cô:

- Anh thấy da em bây giờ rất đẹp rồi, nhưng mua nhà bên bờ biển cũng là một ý kiến hay.

Anh đánh xe vào tầng hầm gửi xe, ném thẻ tính tiền đỗ xe theo giờ vào ngăn chứa đồ, lấy ba lô ra khỏi xe, sau đó rút giấy ăn lau sạch những nơi có dấu tay như cửa xe và vô lăng.

- Khi kiểm tra chiếc xe này, chắc chắn Hình Mẫn sẽ đối chiếu vân tay. Dù thế nào cũng không thể để ông ấy phí công vô ích, anh lau sạch những dấu vết này, nhưng để lại thẻ tính tiền theo giờ cho ông ấy là đủ.

Thanh Hoành bỗng cảm thấy thương thay cho Hình Mẫn, ông vất vả đuổi theo họ, nhưng tất cả manh mối thu lượm được đều do Cửu Thiệu cố ý để lại, anh làm thế có lẽ là vì muốn bảo vệ lòng tự tôn của ông.

Xong xuôi, anh đứng lên, bảo:

- Xong rồi, đi thôi.

Anh biết địa chỉ công ty của Tô Quý nhưng cô thì không. Thế là cô lẻo đẻo theo anh ngồi mấy tuyến tàu điện ngầm. Trong tàu điện ngầm có lắp camera theo dõi, anh kéo thấp mũ lưỡi trai, kéo tay cô:

- Cứ đi theo anh, anh sẽ chọn góc để camera không quay được chính diện.

Thanh Hoành bắt giác than thở:

- May mà anh không cùng hội cùng thuyền với tên Âm Hoa đó, bằng không, thiên hạ này sẽ đại loạn vì hai vị.

- Cho dù anh không đối đầu với hắn, giả như anh với hắn thuộc cùng một bè lũ thì hậu quả vẫn khôn lường, bởi vì một núi không thể có hai hổ.

- Không có dù chỉ một chút đồng điệu giữa những người ngang tầm trí tuệ sao?

- Đồng điệu? - Cửu Thiệu cảm thấy vừa nghe truyện tiểu lâm. - Chỉ muốn thấy hắn mắc sai lầm, chỉ thế thôi, không hơn.

Dù sao cô cũng không thể hiểu tư duy phức tạp của bọn họ.

Công ty của Tô Quý nằm giữa trung tâm khu thương mại sầm uất của thành phố, địa thế hoàn hảo, tác đất tác vàng. Họ đến quầy lễ tân, nhân viên lễ tân tươi cười đón tiếp:

- Xin hỏi anh chị có hẹn trước với Tổng giám đốc Tô không?

Thanh Hoành do dự, nếu nói là không có hẹn trước, thì e khó mà gặp được người bận rộn như Tô Quý. Nhưng nếu nói là có hẹn, lời nói dối này rất dễ bị lật tẩy, đến lúc ấy sẽ càng khó xử. Cô đang đau đầu nghĩ đối sách thì thấy Cửu Thiệu rút thẻ cảnh sát, đặt lên cuốn sổ ghi chép lịch hẹn:

- Không hẹn trước.

Nhân viên lễ tân nín cười, một lúc sau mới bình tĩnh lại, vội đứng lên, nói:

- Xin anh chị chờ cho một lát, tôi lập tức đi báo với chị Tô.

Thanh Hoành bảo:

- Trông cô ta cuồng quýt thế kia, liệu công việc làm ăn của công ty này có điều gì khuấy tất không? Nếu không vì sao sợ cảnh sát như vậy?

Cửu Thiệu cất thẻ ngành vào túi, bình thản đáp:

- Trên danh nghĩa họ là công ty truyền thông, báo chí, thực chất là một công ty làm giàu dựa trên việc buôn bán thông tin bí mật của những người nổi tiếng. Thế nên cô ta mới hoang mang, cuồng quýt như vậy.

Quả nhiên chỉ lát sau, nhân viên lễ tân vội vã quay lại, cung kính nói:

- Xin lỗi đã để anh chị chờ lâu. Chị Tô mời anh chị vào gặp. Xin mời đi theo tôi.

Cô ta dẫn họ đi qua cửa kính, qua phòng thư ký, cuối cùng dừng trước một cánh cửa gỗ màu đỏ. Cô nhân viên gõ cửa, giọng nói khàn khàn đặc trưng của Tô Quý vang lên:

- Mời vào.

Cô nhân viên đẩy cửa, mời họ vào. Tô Quý ngồi sau bàn làm việc, lưng ngả tựa vào chiếc ghế xoay bọc da sang trọng, tay cầm bút máy, gương mặt lộ vẻ kỳ bí khi nhìn thấy họ:

- Thì ra là hai người, bất ngờ quá.

Cô ta đứng lên, đỡ người về phía trước, chìa tay ra:

- Đã lâu không gặp, hai người vẫn khỏe chứ?

Cửu Thiều vờ như không nhìn thấy động tác chìa tay ra của cô ta.

Thanh Hoành vội bắt tay Tô Quý, cô để ý thấy Tô Quý mặc một chiếc áo sơ mi bó sát đến mức tức thờ, cúc áo và khuy áo như chực bung ra. Cô ấy sở hữu một thân hình thật sự bốc lửa.

- Vết thương của chị thế nào rồi?

Tô Quý nhưn mày nhìn Cửu Thiều, rồi quay sang nhìn Thanh Hoành, chừng như đang cân đo đong đếm điều gì.

- Tôi ổn, chỉ là vết thương ngoài da, khâu mấy mũi là xong.

Sau đó cô quay sang nói với nhân viên lễ tân:

- Phiền cô pha cho chúng tôi mấy cốc trà, dùng trà cất trong tủ đằng kia.

Nhân viên lễ tân nhanh nhẹn pha trà và bung đến mời họ.

Thanh Hoành ngửi mùi trà, nhận xét:

- Trà của chị ngon quá!

Tô Quý tươi cười:

- Cô quả là người hiểu biết. Trên du thuyền lần đó chỉ có cô là người đẳng cấp, tôi đã không nhìn lầm người.

Thanh Hoành đặt cốc trà xuống:

- Chị quá khen, tôi cũng chỉ biết chút ít thôi.

Cô nhìn thấy cuốn tạp chí in mẫu trên bàn Tô Quý, liền hỏi:

- Chị xuất bản tạp chí thời trang?

- Không, tôi chỉ cung cấp kênh truyền thông và dịch vụ thông tin cho bên tòa soạn thôi. - Tô Quý khép những ngón tay ngà ngọc. - Ngôn ngữ bình dân gọi là “bán chữ”.

Thanh Hoành lật vài trang cuốn tạp chí.

- Chà trách, chứ tôi nghĩ, chị không thể phạm sai lầm như thế này.

Cô lật đến trang chuyên tư vấn thời trang dành cho nam giới, có hình ảnh về mẫu trang phục được ưa chuộng nhất thời điểm đó.

- Bộ vest hoa văn kẻ sọc của Valentino vốn mang phong cách Yuppie look trẻ trung, khỏe khoắn, năng động, nhưng cái chiếc măng sét này không phù hợp chút nào, cứ như hai dấu chấm than gắn trên cánh tay vậy. Cho dù siêu mẫu nam trình diễn đi nữa, trông vẫn kệch cỡm.

Tay chống cằm, Tô Quý mỉm cười, nói:

- Lúc trước tôi thấy tiếc thay cho cô, vì cô là người có gu thẩm mỹ đẳng cấp nhưng lại chọn một người đàn ông như vậy. Bây giờ xem ra tôi đã sai. Tôi nghĩ đồng chí cảnh sát với tâm lòng đại lượng, sẽ không để bụng những cư xử không được phải phép lắm của tôi trước đây chứ?

Cô ta ngừng lại một lát, quay sang nói với Cửu Thiều:

- Không biết anh có thể cho tôi xem lại thẻ ngành của anh không? Tôi muốn xác nhận chắc chắn.

Cửu Thiều đặt thẻ cảnh sát trước mặt Tô Quý.

Tô Quý chỉ liếc qua rồi đẩy trả lại anh:

- Thì ra là cảnh sát Lưu. Nhưng anh Lưu đâu phải cảnh sát của thành phố này. Anh đến gặp tôi vì vụ án du thuyền Đông Thái Bình Dương?

Thanh Hoành liếc thẻ cảnh sát, người trong ảnh, ngoài mái tóc, không có một nét nào giống Cửu Thiều. Nhưng ảnh thẻ thường như vậy, không có gì phải ngạc nhiên. Bỗng cô nghe Cửu Thiều đáp:

- Đúng, mà cũng không đúng.

- Nghĩa là sao?

- Tôi không đến đây để xác minh xem ai khiến cô bị thương, mà tôi đến vì một vụ án khác. Ngày đó, tôi đóng giả làm nhân viên phục vụ trên tàu cũng là vì vụ án này.

Tô Quý mỉm cười:

- Thế thì tốt, tôi cũng không muốn truy cứu trách nhiệm trong vụ việc lần đó. Còn về vụ án khác mà anh nói, tôi không biết có giúp được gì cho anh hay không.

- Cô biết một số chuyện, nhưng cô không rõ giá trị thực sự của thông tin mà cô có được. Hôm khác tôi sẽ ghé thăm cô và hỏi cô một vài câu hỏi.

- Được thôi.

Anh đứng lên:

- Vậy chúng tôi không làm phiền cô nữa, xin phép!

Tô Quý tiễn họ ra cửa, trao đổi thông tin liên lạc, rồi bắt đầu gọi:

- Cảnh sát... Lưu Hạ?

Cửu Thiệu quay đầu lại một cách rất tự nhiên:

- Có chuyện gì vậy cô Tô?

Tô Quý tươi cười xua tay:

- Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi anh chị đã chọn được khách sạn nào chưa? Ở thành phố Nam, ngoài khách sạn ven biển, còn có khu vui chơi giải trí Hải Yêu rất nổi tiếng. Nếu anh chị muốn tới đó nghỉ ngơi, hãy nói với họ là tôi giới thiệu, hoặc tôi có thể cử trợ lý của tôi là anh Ngô Y Thanh đưa anh chị đến đó, tôi có thể VIP.

Cửu Thiệu lạnh lùng từ chối:

- Cảm ơn ý tốt của cô, nhưng chúng tôi không bao giờ đến những nơi như thế.

Họ ra khỏi thang máy, Thanh Hoành bắt đầu tìm khách sạn quanh đó. “Đặc sản” của thành phố Nam chính là bãi cát tuyệt đẹp, khách sạn hạng sang và đồ hải sản phong phú.

Cửu Thiệu ghé vào nhìn:

- Chọn khách sạn ven biển đi.

- Tại sao?

Cô không hiểu. Bờ biển cách trung tâm thành phố rất xa, mặc dù có thể dễ dàng bắt xe hoặc đi tàu điện ngầm, nhưng không tiện bằng các khách sạn nằm ngay khu trung tâm.

- Em bảo thích căn phòng nhìn ra biển còn gì. Như thế em có thể tản bộ trên bãi biển bất cứ lúc nào em muốn.

Thanh Hoành nhanh chóng chọn được một khách sạn, cô đặt phòng qua điện thoại.

- Nhưng đó là khách sạn hạng sang, chúng ta phải trình chứng minh thư khi đặt phòng, không sao chứ?

Cửu Thiệu mỉm cười:

- Đến lúc để Hình Mẫn tìm được chúng ta rồi.

Thanh Hoành tắt di động, đột nhiên bảo:

- Tô Quý không giống người dễ tin lời người khác. Nhưng vì sao cô ta lại dễ dàng tin anh như thế, thậm chí không buồn xem kỹ thẻ ngành của anh.

- Cô ta đã kiểm chứng rồi.

- Khi nào? Sao em không biết?

- Trước lúc chúng ta ra về, cô ta đã gọi anh lại.

Thanh Hoành lập tức nhớ ra:

- Cô ta gọi anh là Luru Hạ. Nếu lúc ấy anh không phản ứng nhanh nhạy, hoặc tỏ ra thiếu tự nhiên, chắc chắn cô ta sẽ biết anh mạo danh.

- Cô ta khôn ngoan, giao hoạt hơn em nhiều! - Cừ Thiệu khoác vai cô. - Cô ta ăn muối nhiều hơn em ăn cơm đấy.

Thanh Hoành âm ỉ:

- Đùng đùng, cô ta không thể ăn nhiều muối như vậy được.

Thanh Hoành đặt phòng hạng thương gia, nên trong phòng trang bị sẵn máy vi tính, bàn làm việc và giá sách.

Lúc làm thủ tục, Cừ Thiệu đặt cọc mười ngày, khiến cô không nén nổi, cứ muốn trêu chọc anh:

- Anh đã tốn rất nhiều tiền vì Ám Hoa. Sắp đến mùa du lịch, giá phòng sẽ tăng lên từng ngày.

Không ngờ, anh hài hước đáp lại:

- Giá của hân cũng cao lắm chứ, xét về tổng thể anh vẫn được hời.

Vì đi vội, họ không mang theo nhiều đồ đạc, chỉ một lát đã sắp xếp xong hai ba lô. Nhưng vẫn chưa đến giờ ăn, Thanh Hoành buồn chán, bật máy tính lên mạng. Không biết bất chợt nghĩ đến điều gì, cô quyết định mở lại thư điện tử mà Ám Hoa gửi cho cô. Sau đó tìm kiếm thông tin về địa chỉ hòm thư ấy. Lần trước cô gửi thư hỏi đáp nhưng bị đẩy về. Nên cô nghĩ có tìm kiếm cũng vô ích, nào ngờ lại nhảy ra một trang blog. Cô nhấn vào đường link của trang đó, nhưng muốn mở các mục thì phải nhập mật mã, điều thú vị là mật mã được gợi ý bằng câu hỏi: Bức tranh của Van Gogh mà bạn yêu thích nhất?

Cô cảm thấy câu hỏi này thật kỳ quặc, vì sao không là: Bức tranh của Van Gogh mà tôi yêu thích nhất? “Bạn” ở đây có phải ám chỉ cô không?

Lúc ấy, Cừ Thiệu đứng cách cô không xa, cô gọi:

- Anh mau lại đây xem mật mã của cái này là gì?

Cừ Thiệu đến sau lưng cô, tay chống ghế, chăm chú nhìn màn hình:

- Liên quan đến Ám Hoa?

Thanh Hoành kể lại cho anh nghe, Ám Hoa ngang nhiên gửi thư điện tử cho tất cả mọi người trong Sở, viết rằng: “Mấy ngày qua tôi đã rất vui sướng”, và gửi thư riêng cho cô với nội dung: “Cô làm tôi thất vọng quá!”, rồi cô tình cờ phát hiện ra trang blog này như thế nào.

Cừ Thiệu đưa mắt nhìn cô, đột nhiên anh hỏi:

- Em ấn tượng với bức tranh nào của Van Gogh nhất?

- Đêm đầy sao? Hoa hướng dương? Quán cà phê về đêm? - Thanh Hoành rầu rĩ: - Thực lòng, em không biết nhiều về tranh của Van Gogh nên không thể nói là thích bức nào nhất. Cha em thì thích tranh của Triệu Vô Cực, cũng từng tham gia đấu giá, nhưng em hầu như mù tịt về tranh sơn dầu.

Anh đặt tay lên vai cô:

- Gỡ thử Đêm đầy sao đi, đây là đáp án em nghĩ đến đầu tiên.

Thanh Hoành gỡ ba chữ Đêm đầy sao, màn hình hiện lên kết quả: Đáp án không đúng, bạn còn một lần nhập mật mã nữa.

Cừ Thiệu kéo ghế lại, ngồi sau cô, anh nói:

- Đề bài lần này của Ám Hoa không nhắm vào em mà là anh.

- Sao anh biết?

- Xét trong một lĩnh vực, Van Gogh là người vô cùng tài hoa, nhưng tài hoa của ông rất khác người, vì thế thời đó nảy sinh rất nhiều tranh cãi về ông. Ám Hoa muốn ám chỉ rằng, anh cũng giống Van Gogh, quan điểm sống và cả lối hành xử đều không dễ được mọi người chấp nhận. - Cừ Thiệu cười mỉa: - Đúng là cách nghĩ thiên cận từ một phía.

Anh rê chuột, tìm kiếm những bức ảnh chụp tranh của Van Gogh có hiệu ứng tốt nhất, xem xét kỹ lưỡng từng bức một, xóa đi một số bức, tiếp tục so sánh, đánh giá những bức còn lại, lại xóa đi một vài bức. Cuối cùng anh phóng to bức Hoa diên vĩ.

- Em nhìn bức tranh này đi, những bông hoa diên vĩ màu lam tím không ngừng vươn lên sinh sôi, nhưng có một bông hoa màu trắng duy nhất mọc tách

biệt, giống như đang đứng bên ngoài quan sát vậy. Khổ đau chính là cuộc đời, và bi thương là mãi mãi. Khi vẽ bức tranh này, tinh thần của Van Gogh đã bắt đầu có vấn đề.

Anh gõ ba chữ Hoa diên vĩ không một chút do dự, và chỉ trong nháy mắt màn hình vi tính xuất hiện một trang mới.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bức màn

Thanh Hoành cảm thấy máu huyết trong cơ thể bỗng nhiên sục sôi. Đây là lần đầu tiên cô được tận mắt thấy Cửu Thiệu giải mã, có cảm giác như đang được chứng kiến anh và Ám Hoa đấu trí, và trong bước đi đầu tiên, anh đã đưa ra quyết định rất chính xác.

Nhưng trang vừa hiện ra chỉ toàn chữ là chữ, lại là một tiểu thuyết khiêu dâm.

Thanh Hoành đọc lướt mười dòng đầu, ngoài việc miêu tả các cơ quan sinh dục và một số tư thế, động tác thì không còn nội dung gì khác.

- Hẳn đúng là bệnh hoạn, còn đăng tải cả những thứ này.

Cửu Thiệu tập trung toàn bộ sự chú ý vào màn hình máy tính, anh gần như không bỏ sót một chữ nào. Nghe cô cầu nhàu anh cũng chỉ đưa tay ra khẽ vuốt tóc cô, mà không hề lên tiếng.

Thanh Hoành ngó đồng hồ, anh đã đọc suốt mười lăm phút, còn muốn đọc đến bao giờ nữa?

Bỗng, anh cảm xấp giấy và chiếc bút mà khách sạn bày sẵn trên bàn, viết chữ đầu tiên ra giấy: “Tôi”. Một lát sau, anh viết chữ thứ hai “Và” và chữ thứ ba “Anh”, sau đó là một câu hoàn chỉnh: “Tôi và anh giống nhau cả thôi”. Anh khẽ nói:

- Đó là loại mật mã ngắt quãng, cách hai mươi chữ truyền tải một thông tin. Thì ra độ mẫn cảm về mật mã của hắn kém đến như vậy.

Thanh Hoành đọc câu anh viết ra tờ giấy, hỏi:

- ... Hắn nói vậy là có ý gì? Gây dựng quan hệ?

- Anh không dám chắc, có lẽ hắn muốn nói rằng giữa anh và hắn có nhiều điểm tương đồng. - Cửu Thiệu tỏ vẻ khinh bỉ: - Anh mà có điểm chung với kẻ thiếu năng ngôn ngữ như hắn ư?

Anh đứng lên, xếp ghế vào chỗ cũ:

- Đi ăn thôi.

Đằng sau khách sạn là bãi biển cát trắng, mềm mịn như một tấm lụa thượng hạng. Có lẽ sắp mưa, nền trời ngoài bãi biển bao trùm bởi một màu lam tím kỳ dị, rặng cao su trồng ven biển nghiêng ngả giữa cuồng phong.

Một nghệ sĩ chơi đàn rong nhanh nhẹn chạy đến, hỏi:

- Anh chị có muốn nghe một khúc nhạc không?

Thanh Hoành ngẩng lên, mỉm cười, đáp:

- Anh biết chơi bản âm lay ma quỷ không?

Người nghệ sĩ tỏ ra bối rối:

- Xin lỗi, bản sonate này tương đối phức tạp, trình độ của tôi còn non kém.

Cô biết yêu cầu như thế là làm khó người khác, liền đổi lại:

- Vậy thì bản Minuet nhẹ nhàng, vui vẻ của Bach.

Khi anh chàng chơi nhạc dạo kết thúc bản nhạc, Thanh Hoành nhanh nhẹn trả tiền thay Cửu Thiệu. Họ đang ăn thì anh đứng lên đi vào nhà vệ sinh, lúc quay lại, anh mang theo cây vĩ cầm trên tay.

Thanh Hoành không tỏ ra ngạc nhiên, cô cười, bảo:

- Phiền phức rồi đây, em phải boa cho anh bao nhiêu?

Cửu Thiệu mỉm cười, để lộ lúm đồng tiền khiến người ta phải ngây ngất.

- Yên tâm, em trả được mà.

Anh đặt vĩ cầm lên vai, nghiêng đầu hỏi:

- Bắt đầu từ bản Minuet của Bach nhé!

- Anh định chơi mấy bản? - Cô chống cằm - Anh no rồi à? Không định ăn xong mới biểu diễn?

Cửu Thiệu đặt nhẹ cây vĩ lên dây đàn, chỉnh tư thế và bắt đầu diễn tấu bản Minuet của Bach. Bản nhạc này rất dễ chơi, giai điệu của đoạn nhạc chính lặp đi lặp lại, không thể hiện được trình độ của người chơi đàn. Sau lưng anh là bầu trời màu lam tím, bên dưới là bãi cát trắng tinh khôi, gió biển lùa vào dãy hàng lang của khu ẩm thực, vạt áo sơ mi của anh tung bay theo gió.

Thanh Hoành chìm đắm trong tiếng nhạc, bản Minuet kết thúc, cô vỗ tay cổ vũ nhưng không phát ra tiếng. Bản tiếp theo vẫn của Bach, tổ khúc số 2 cho violoncello độc tấu cung Rê thứ. Lúc đầu anh còn mải mê phô diễn kỹ thuật, nhưng đến bản nhạc thứ ba, vũ khúc của Jascha Heifetz thì anh nhắm nghiền mắt lại, hoàn toàn nhập tâm vào bản nhạc.

Thanh Hoành không rõ cô đang nghe nhạc hay đang xem anh biểu diễn, từng động tác kéo vĩ của anh, những ngón tay điêu luyện lướt trên dây đàn đều khiến cô mê mẩn. Đột nhiên, anh thay đổi phong cách chơi nhạc, vũ khúc vui nhộn lúc trước bỗng chuyển sang giai điệu thê thiết như than như khóc.

Cô đã nghe bản âm lấy ma quỷ này rất nhiều lần, vì thế, ngay khi nốt nhạc đầu tiên nảy lên, cô nhận ra ngay tức khắc. Ngón tay anh như nhảy múa trên dây đàn, khúc nhạc nhanh chóng đi vào đoạn chính. Ở một quãng rung đòi hỏi kỹ thuật đỉnh cao, bất chợt cô nghe ra một lạc âm. Cô ngạc nhiên, chăm chú nhìn và thấy một sợi dây đàn mềm mại rủ xuống bên má anh.

Cô trầm nghĩ, vì sao dây đàn bị đứt? Có phải trong lòng anh chất chứa ưu phiền?

Cửu Thiệu không hề ngại ngùng, anh chơi tiếp bản nhạc cho đến những nốt sau cùng.

Thanh Hoành thở phào, lo lắng hỏi:

- Anh vẫn ổn chứ?

Anh buông đàn, chỉ cười, không nói. Anh chàng chơi nhạc dạo khi nãy hấp tấp từ đằng xa chạy lại, tha thiết giải bày:

- Kỹ thuật chơi đàn của anh thật đáng nể, tôi múa rìu qua mắt thợ, thật ngại quá!

Cửu Thiệu trả đàn cho anh ta:

- Bị đứt một dây đàn, chi phí sửa chữa tôi sẽ trả cho anh.

Anh đọc số phòng khách sạn của mình.

Anh chàng chơi đàn dạo lác đầu, bảo:

- Được xem anh biểu diễn thế này, đứt dây đàn cũng xứng đáng.

Thanh Hoành chờ anh ngồi vào ghế mới nhận xét:

- Thực ra, nếu anh không thích công việc hiện tại thì có thể theo học âm nhạc cũng ổn. Bây giờ em đã hiểu, vì sao anh bạn chơi đàn dương cầm ở trường cấp ba của em lại được mến mộ đến vậy. Thần thái và kỹ thuật biểu diễn của anh vừa rồi có sức lôi cuốn kỳ lạ.

Cửu Thiệu thoáng chút ngượng ngùng, anh đặt tay lên trán, tươi cười lắc đầu:

- Không, như bây giờ anh thấy rất tốt. - Thấy cô không có phản ứng gì, anh đặt tay lên tay cô, lặp lại: - Như thế này là đủ.

Ăn xong, tuy không nói lời nào nhưng họ ngầm hiểu rằng, người kia cũng không muốn về nghỉ ngay. Họ đi dạo trên bãi biển đằng sau khách sạn.

Thanh Hoành ngồi xuống bậc đá còi giày, đi chân trần trên cát, ngửa mặt đón lấy luồng gió biển ào ạt. Cảm giác này khiến cô nhớ lại đêm đầu tiên trên du thuyền Đông Thái Bình Dương, thời tiết cũng ẩm ướt như vậy, không gian tràn ngập hương vị của biển. Điều khác biệt duy nhất đó là, gió biển ở đây còn mang theo những hạt cát nhỏ li ti, khiến cô có cảm giác ran rát. Thậm chí cô còn lo lắng, liệu những hạt cát này có chui vào lỗ chân lông hay không.

Cửu Thiệu nhanh chóng bắt kịp cô, anh cũng thả chân trần trên cát, áo sơ mi buông vạt, dáng vẻ thư thái, thành thoi.

Họ nắm tay nhau tản bộ trên bãi biển, được một lúc thì ngồi xuống nghỉ.

Thanh Hoành hơi ngẩng lên, cười bảo:

- Chạy theo anh bao ngày qua, nhưng em không hề có cảm giác lo lắng.

Kế hoạch của anh rất chắc chắn, thi thoảng lại đan xen một vài tình tiết gay cấn, nguy hiểm, tạo cho cô cảm giác mình đang đi du lịch. Chỉ tội cho đội trưởng Hình Mẫn, vất vả đuổi theo họ.

Cửu Thiệu mỉm cười, đặt tay ra sau gáy cô, đỡ lấy đầu cô và hôn lên môi cô.

- Thực ra em có một số ý nghĩ rất đáng hoan nghênh.

- Ý nghĩ gì?

- Ví như mua nhà ven biển ở thành phố Nam, nhà phải trông ra biển, buổi sáng chỉ cần kéo rèm cửa là nhìn thấy biển.

- Anh không sao đấy chứ? - Cô tỏ vẻ ngờ vực. - Những lời này của anh giống như màn dạo đầu của tiết mục cầu hôn ấy. Mơ tưởng về một cuộc sống tương lai. Tuy nhiên, nề tình anh “học yêu” chưa đạt điểm chuẩn, em sẽ giảng giải cho anh điều này. Anh không nên tùy tiện nói ra những lời vừa rồi, bằng không sẽ khiến người ta hiểu lầm!

Nói xong, cô đứng lên, phất sạch cát trên người.

- Đứng lên thôi, em thấy cát bay vào đầy miệng rồi.

Bỗng anh quỳ một chân xuống cát, nắm lấy bàn tay phải của cô, hơi thở gấp gấp:

- Lấy anh nhé, được không?

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Thanh Hoành, cô bật cười:

- Không phải chứ, em nghĩ chúng ta hãy cứ yêu nhau vài năm đã rồi mới tính đến chuyện này.

- Tình yêu và hôn nhân vốn không hề mâu thuẫn.

- Nhưng em chưa hiểu rõ về anh.

- Nhưng anh thì đã hiểu rất rõ về em.

- Anh không cảm thấy cầu hôn thế này hơi đơn giản à? - Cô đặt tay lên tay anh. - Anh đứng lên đi, nếu có người đi qua, anh sẽ xấu hổ lắm đó.

- Nhấn cưới anh bù sau. Có người đi qua càng tốt, họ sẽ là người làm chứng.

Thanh Hoành nhú mày:

- Nhưng, sau khi vụ án này kết thúc, em sẽ thôi không làm pháp y nữa, anh cũng biết em không hợp với nghề này. Khi đó, em sẽ thất nghiệp.

- Không đi làm cũng không sao, anh nghĩ mình đủ sức nuôi em.

- Nhưng em còn muốn học tiếp nghiên cứu sinh...

- Điều đó có gì trở ngại đâu.

Thanh Hoành đành chấp nhận thua trận:

- Em nhận lời, anh mau đứng lên đi!

Cửu Thiệu đứng lên, nhanh như cắt, anh ôm ngang người cô, bế lên:

- Bây giờ thì đi về được rồi.

Anh bế cô đến chỗ hai người dừng lại cời giày khi trước. Thanh Hoành lẩm bẩm:

- Anh chắc chắn muốn cầu hôn em đấy chứ? Tuy em có rất nhiều ưu điểm, nhưng khuyết điểm cũng không ít. Em khá giống Doãn Luy ở cái tính trăng hoa...

Anh dừng bước, quay đầu lại, nói:

- Vì thế anh mới phải nhờ đến pháp luật để quản lý em.

Họ về phòng, Cửu Thiệu dùng điện thoại bàn gọi cho Tô Quỳ, anh cúp máy rất nhanh và nói:

- Anh hẹn Tô Quỳ tối mai cùng ăn tối.

Thanh Hoành đi lại trong phòng, bước một bước cát lại rơi đầy xuống thảm trải nền. Cô khó chịu, bảo:

- Em phải đi tắm, bẩn quá.

Vào nhà tắm chưa được bao lâu, cô đẩy cửa, thò đầu ra hỏi:

- Ngày mai anh đi gặp chị Tô, em có cần tránh mặt không?

Cửu Thiệu nghiêng đầu nhìn cô một hồi, anh vừa bực vừa buồn cười:

- Em đang nghĩ gì thế? Anh không có chút hứng thú nào với cô ấy cả.

Tắm gội xong, Thanh Hoành lại ngồi vào bàn, bật máy tính, lên mạng đọc tin tức. Thì ra người ta vừa hoàn tất việc trùng tu nhà hát, nơi tổ chức tiệc liên hoan cuối năm của tập đoàn được phẩm Tinh Triền ba năm trước và bị hủy hoại sau vụ nổ kinh hoàng. Nhà hát được xây lại theo lối kiến trúc cũ. Cô ngẫm ngợi một lát, gõ “tập đoàn được phẩm Tinh Triền” vào ô tìm kiếm. Một trong số những tin tức về tập đoàn này đã được đưa tin từ ba năm trước và nay vẫn đứng đầu danh mục kết quả tìm kiếm, đó là: Tập đoàn Tinh Triền bị phạt nặng, mức phạt cao nhất từ trước đến nay, vì biệt được Actos bị nghi ngờ có chứa chất gây ung thư.

Thực ra, thông tin này không hề nổi cộm so với vụ nổ năm đó, do vậy báo giới, truyền thông không hề đưa tin rộng rãi. Vì mức độ chấn động và bùng nổ của thông tin này không bằng một phần vạn của vụ nổ kinh hoàng kia.

Cô nhấp chuột, đọc lại một lượt từ đầu đến cuối và bất chợt sững người khi đọc đến dòng tin về thời gian ở cuối trang. Cô không bao giờ quên, hôm đó là ngày thứ hai sau khi vụ nổ xảy ra.

Bố mẹ cô đều là những chuyên gia nghiên cứu phát triển được phẩm rất có tiếng. Trước khi xảy ra tai nạn, họ từng kể cô nghe về việc điều chế loại thuốc mới. Cô đang ngẩn ngơ hồi tưởng, bỗng thấy một luồng hơi ấm phả vào tai, liền ngoảnh sang bên, bờ môi vừa khéo chạm vào má Cửu Thiệu. Anh vừa từ nhà tắm đi ra, hơi nước ẩm tỏa trên làn da ửng đỏ vì nóng. Ghé sát lại mới thấy những sợi lông tơ mỏng manh và vài vết chai mờ ảo trên cằm anh. Cô đoán những vết chai ấy là hậu quả của quá trình luyện đàn vĩ cầm.

Cửu Thiệu ti khuyến tay vào lưng ghế:

- Em đang đọc lại tin tức ba năm trước?

- Chỉ tình cờ thôi. Vì em vừa đọc được thông tin nhà hát đó đã được xây lại. - Thanh Hoành ngập ngừng một lát, nói: - Rồi tình cờ đọc lại thông tin về loại thuốc có vấn đề.

Cô ngẫm ngợi một hồi, tiếp tục:

- Ngày đó, bố em là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Tinh Triền, ngoài ra còn một người nữa họ Trác. Chú ấy đã chịu rất nhiều áp lực, sau khi thông tin kia xuất hiện trên các phương tiện truyền thông, một mình chú ấy phải gánh vác trách nhiệm nặng nề. Năm đó, Tinh Triền gần như phải rút khỏi thị trường cổ phiếu.

- Em cho rằng hai vụ việc này có liên quan đến nhau?

- Em đâu dám khẳng định như vậy. - Thanh Hoành lắc đầu. - Dù có chẳng nữa, sau ngần ấy năm cũng khó mà tìm được mối liên quan giữa chúng.

Cửu Thiệu lẳng nhìn cô, rồi đột nhiên anh hôn cô.

- Đừng nghĩ ngợi nhiều.

- Em cũng không muốn nhớ lại.

- Thế thì chỉ nghĩ về anh thôi.

Môi anh thật ấm, hơi thở cũng thật ấm, sự tồn tại của anh ấm áp như một tấm chăn nhung, quấn chặt lấy thân thể cô, không còn ngờ vực, không còn phũ phàng, cũng không còn lừa dối. Cô có cảm giác mình như một đứa trẻ sơ sinh, mở mắt ra giữa một không gian đầy ấm cúng, đứa trẻ hiếu kỳ và háo hức với sự sống mới, chăm chú nhìn những người xung quanh.

Tivi không ngừng phát bản hit mới của Black Byrd: “You are beautiful, you are. Someone special shining star that’s what you are, and your eyes Light up the midnight sky...”(*)

(*) Dịch lời: Hỡi cô gái xinh đẹp, em là vì sao lấp lánh. Đôi mắt em tỏa rạng trời đêm. . .

Ánh sáng lạnh hắt ra từ màn hình, chiếu rọi từng sợi mi dài của anh, những sợi mi rập rờn như cánh bướm chực vỗ cánh bay lên.

Cô gái trong MV vẫn say mê cất tiếng hát trầm ấm, với sức lôi cuốn ma mị: “You are, you are beautiful, you are. . .”

Cô cảm thấy ca khúc ấy quả là một nền nhạc tuyệt hảo cho đêm nay.

Cửu Thiệu hẹn gặp Tô Quý ở khách sạn Xuyên Lục Địa vào buổi tối.

Đến khách sạn họ mới biết hôm nay có một cặp uyên ương tổ chức tiệc cưới ở đây. Ánh cưới của cô dâu chú rể bày giữa đại sảnh, lối đi lên cầu thang tầng hai trải đầy hoa tươi và được tết bởi các sợi ruy băng tuyệt đẹp.

Với cặp mắt tinh tường, Thanh Hoành chỉ thoáng nhìn cũng nhận ra Tô Quý trong đám đông. Cô ta đang đứng bên bàn tiếp đón quan khách, mĩa bút ký tên mình vào sổ. Hôm nay cô ta không làm tóc và chỉ mặc một bộ đồ trắng giản dị, không điểm dóa, sang trọng, hấp dẫn như mọi khi.

Ký tên xong, cô ta quay lại và nhìn thấy họ, liền vẫy tay gọi.

Thanh Hoành vào cuộc hàn huyên:

- Hôm nay là đám cưới người thân của chị?

Cô hỏi câu này là có nguyên do, vì thông thường khi đi dự tiệc, với cá tính của Tô Quý, chắc chắn cô ta sẽ phải ăn mặc và trang điểm thật lộng lẫy, để áp đảo tất cả những người phụ nữ có mặt trong buổi tiệc đó. Nhưng hôm nay, cô ta ăn mặc giản dị khác thường, nên Thanh Hoành mới nảy ra ý nghĩ đó.

Tô Quý cười, đáp:

- Tiếc là cô đoán sai rồi, tôi không quen cô dâu cũng không quen chú rể.

Lúc này, khách mời bắt đầu nườm nượp kéo đến. Đôi tân lang tân nương cũng đã có mặt ngoài cửa để nghênh đón. Tô Quý mỉm cười, nói:

- Hôm nay em gái tôi làm phù dâu trong đám cưới này. - Trên gương mặt cô ta bỗng xuất hiện một nụ cười rất lạ. - Tôi mong là mình có cơ hội được trông thấy con bé làm cô dâu xinh đẹp ở đây.

Thanh Hoành bắt giác quay sang nhìn Cửu Thiệu.

Đúng lúc ấy, một cô gái trẻ mặc đầm dài cúp ngực, mái tóc thẳng, đen nhánh nhấc cao gấu váy, chạy như bay về phía họ, cô gái vừa thở hổn hển vừa gọi:

- Chị ơi, chị đến rồi à! Sao còn đứng đây?

Tô Quý mỉm cười nắm tay em gái, âu yếm lắc nhẹ:

- Thôi, chị không vào đâu, lát nữa chị tiếp bạn ở phòng VIP trên lầu. Khi nào em thấy đói thì ra ăn cùng tụi chị.

Làm phù dâu khổ nhất ở khoản này, lúc khách khứa nhập tiệc linh đình, thì phù dâu không có thời gian trống để lót dạ, đến khi có thể ngồi xuống ăn cơm thì đồ ăn đã nguội cả.

Lúc hai chị em đứng cạnh nhau, có thể dễ dàng nhận ra những nét tương đồng của họ, nhưng cũng không giống hoàn toàn, Tô Quý xinh đẹp hơn cô em nhiều. Cô em cầm tay chị, nũng nịu:

- Chị lúc nào cũng cưng em nhất!

- Chị thương em nhất là đúng rồi, nhưng sau này em sẽ tìm được một anh chàng còn cưng em hơn cả chị.

Tô Quý quay lại, nói với Thanh Hoành:

- Tôi đã đặt phòng VIP trên tầng hai, chúng ta lên đó thôi.

Lúc này, Tô Tường mới nhận ra những vị khách mời của chị gái. Cô quay đầu lại, bỗng tròn xoe hai mắt:

- Anh... anh có phải là Cửu Thiệu không? Em từng đến nghe buổi nói chuyện của anh ở khoa Y của Đại học Heidelberg.

Nghe vậy, Thanh Hoành thảm thán, thôi thế là hồngбет, Tiểu Cửu Thiệu quá nổi tiếng, mới đóng giả cảnh sát Lưu Hạ chưa đầy một ngày đã bị em gái của đương sự lật tẩy. Cô vội liếc Tô Quý, thấy cô ta thoáng sững sờ, nhưng nhanh chóng lấy lại nụ cười chuyên nghiệp.

Cửu Thiệu chẳng vì thế mà hoang mang, anh lạnh lùng nhìn Tô Tường, nói:

- Em đến nghe tôi nói chuyện? Em có học khoa Y đâu.

Thanh Hoành cuống cuống huých khuỷu tay vào hông anh, ra hiệu cho anh ngậm miệng lại. Không cần nghĩ cũng biết những lời tiếp theo anh sẽ nói gì. Chắc chắn không nằm ngoài những câu kiểu như: “Em không học khoa Y mà đến nghe những buổi nói chuyện về chuyên môn thì chỉ lãng phí thời gian và công sức.”

Tô Tường tỏ ra bối rối:

- Vâng, em học khoa Văn, em đến Heidelberg thăm bạn, tình cờ nghe được buổi nói chuyện của anh.

Tô Quý khéo léo kết thúc cuộc nói chuyện:

- Thôi thôi, hôm nay em là phù dâu kia mà, cứ đứng nói chuyện mãi ở đây thế này cô dâu sẽ trách em đó. Tụi chị ở trên lầu hai, em rảnh lúc nào thì lên lúc ấy nhé.

Tô Tường gật đầu đồng ý.

Thanh Hoành đang định quay người bước đi, chợt nghe giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau:

- Tô Tường, đi đâu mà lâu thế...

Cô bắt gặp quay đầu lại, người đó mặc trang phục Dior Homme màu đen, đeo cà vạt kẻ sọc, măng sét thêu hình con ong nhỏ, chân dài, vai rộng, eo nhỏ, dáng cao, lưng thẳng tắp.

Tạ Doãn Luy từng đóng bộ y hệt thế này, nhưng bị cô chê không nể nang, rằng anh ta đi lại khốn khổ như bị người hoạn vậy. Còn người trước mặt cô lúc này, chẳng khác nào người mẫu nam chuyên nghiệp của hãng thời trang này vậy. Tô Tường quay đầu lại, tươi cười, nói:

- Thẩm Dật, hôm nay anh đẹp trai thật đấy! A, xin lỗi, đây là bạn học cũ của em, tên Thẩm Dật. Đây là chị gái Tô Quý của em, còn hai anh chị này...

- Không cần giới thiệu đâu.

Anh ta đến trước mặt Thanh Hoành, động tác nho nhã, lịch thiệp, khẽ cúi người, cầm thay phải của cô lên, hôn nhẹ vào mu bàn tay cô:

- Cô Chừ, không ngờ chúng ta có duyên đến thế.

Thanh Hoành cảm thấy bàn tay trái của mình đau ê ẩm trong tay Cửu Thiệu. Cô có cảm giác mơ hồ rằng mình sắp gặp họa lớn.

Phòng VIP mà Tô Quý đặt chỗ có kiến trúc kiểu Ngẫu Hương Tạ(*). Tô Quý vào phòng, cởi áo khoác vắt lên cây treo quần áo, rồi quay lại ngồi xuống bên cạnh Thanh Hoành, mở thực đơn đưa cho cô:

(*) Kiểu phòng được xây trên mặt nước, xung quanh có cửa sổ, trái phải có hành lang, một bên là bờ một bên là mặt nước, phong cảnh hữu tình.

- Cô thích ăn gì cứ gọi thoải mái.

Thanh Hoành chọn bốn món không quá đắt, Tô Quý gọi thêm hai món nữa, rồi trả lại thực đơn cho nhân viên phục vụ:

- Thêm bốn suất cơm bào ngư, nhưng sẽ gọi sau.

Tô Quý mỉm cười, nói:

- Em gái tôi rất thích món cơm bào ngư hầm chân ngỗng ở đây. Tôi nghĩ lát nữa chắc nó sẽ đói meo.

Thanh Hoành nói:

- Cô ấy thật may mắn khi có một người chị như chị.

Trên du thuyền Đông Thái Bình Dương ấn tượng của Thanh Hoành về Tô Quý là một cô gái xinh đẹp mỹ miều, rất tự phụ về sắc đẹp của bản thân và tự tin rằng có thể sử dụng nó để đưa cọt đám mây râu. Thế nên, hình ảnh một người chị tận tâm, chu đáo, hết lòng yêu thương em gái của Tô Quý lúc này đã gây ấn tượng rất mạnh cho Thanh Hoành.

Tô Quý ngẫm ngợi một lát, nói:

- Chị em tôi nương tựa vào nhau từ nhỏ, chị cũng như mẹ, tôi chăm sóc con bé như chăm sóc con gái của mình. Tất nhiên, tiếc là tôi không thể có con.

Thanh Hoành không biết phải tiếp chuyện thế nào. Nhưng nếu phải chuyển đề tài, thì những chuyện mà cô có thể nghĩ ra được đều thuộc phạm trù cấm kỵ. Đúng lúc ấy, giọng Cửu Thiệu vang lên:

- Cô Tô Tường là bạn học cũ của anh Thẩm Dật?

- Chắc vậy. Thực ra tôi cũng vừa mới hay, trước đó thì tôi cũng như các vị thôi, không biết gì cả.

Tô Quý nhấp một ngụm trà.

- Sao vậy? Chuyện đó cũng liên quan đến vụ án của anh sao, cảnh sát Tiêu?

Giương mặt của Cửu Thiều không hề biến sắc:

- Thật tốt quá, vì tôi định gặp cô xong sẽ đến tìm anh ta.

Tô Quý cười lạnh nhạt:

- Tôi thấy cảnh sát các anh thật thú vị, làm hỏng chuyến du lịch tốt đẹp của chúng tôi, bây giờ lại muốn điều tra những người may mắn sống sót. Không biết các anh muốn tìm hiểu điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

- Tôi cần sự hợp tác của cô. Tất nhiên, đổi lại, tôi sẽ giữ kín bí mật Ngô Y Thanh là người dùng mảnh thủy tinh gây sát thương cho cô. - Cửu Thiều nhìn Tô Quý, giọng bình thản. - Nếu cô yêu cầu tôi đưa ra chứng cứ, tôi chỉ có thể nói chính mắt tôi trông thấy cảnh đó. Có một sự trùng hợp ngẫu nhiên, hôm đó, trước khi đèn vụt tắt, vì quá mệt mỏi tôi đã nhắm mắt lại một lúc, nên đã sớm thích nghi với bóng tối, may mắn hơn là tôi đứng gần hai người. Thêm vào đó, gấu vấy của cô lại lấp lánh sáng, nên tôi thấy rất rõ ràng.

Thanh Hoành cảm thấy chỗ ngồi của mình thật tệ hại, kẹp giữa Tô Quý và Cửu Thiều, hai luồng hỏa công đều bắn qua cô, có câu thật hay “trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết”, cô khó tránh bị liên lụy. Cô lảng lạng dịch ghế lui về phía sau, nhưng lập tức bị Tô Quý giữ tay lại:

- Ngồi yên!

Giương mặt xinh đẹp của Tô Quý bỗng chốc trở nên dữ tợn, nhưng sau cùng, cô ta lại bật cười.

- ... Anh được lắm!

Cửu Thiều vẫn tiếp tục, như thể không buồn để tâm đến con giận bùng bùng của Tô Quý:

- Mặc dù tôi không dám chắc về tình yêu cô dành cho Ngô Y Thanh, nhưng điều hiển nhiên là cô không muốn hủy hoại tiền đồ của anh ta.

- Tình yêu? - Tô Quý chậm rãi lặp lại hai tiếng ấy. - Người như anh cũng hiểu về tình yêu? Tôi lại cảm thấy Thẩm Dật hiểu biết về ý nghĩa của hai tiếng đó sâu sắc hơn anh.

Xin cô đừng, nước sông không phạm nước giếng, sao đột ngột lại lôi Thẩm Dật vào chuyện này? Thanh Hoành cảm thấy mình giống hệt nhân vật chính trong bức Tiếng thét của danh họa người Na Uy Edvard Munch, với gương mặt biến dạng méo mó vì gào thét giữa đồng hoang. Quả nhiên, ngay sau đó là giọng nói của Cửu Thiều:

- Anh ta thấu hiểu hơn tôi cái gọi là sự thất bại trong tình yêu.

- Vậy sao? Thế nhưng tôi nghe Ngô Y Thanh kể lại, mối quan hệ của anh Thẩm và cô Chử đây đã tiến một bước rất xa vào cái ngày họ dạt lên hòn đảo hoang ấy.

Thanh Hoành không chịu nổi nữa, cô đặt mạnh cốc trà xuống mặt bàn:

- Xin hai vị đừng lôi tôi vào cuộc chiến có được không? Tôi hoàn toàn vô tội.

Tô Quý giờ tay lên, cười nói:

- Thôi được, tôi đã làm liên lụy đến những người vô tội, tôi xin lỗi. Thưa anh Tiêu, anh là người đưa ra điều kiện, vậy tiếp theo đây tôi phải làm gì cho vừa ý anh?

- Tôi mong cô ghi lại một cách chi tiết nhất có thể toàn bộ sự việc diễn ra trong ba ngày ở trên tàu Đông Thái Bình Dương. Cô là người làm báo, tôi tin việc này không hề khó với cô.

- Chỉ thế thôi sao? - Tô Quỳnh nhưn mày. - Đúng là một yêu cầu không quá khó. Tôi đồng ý.

Nhân viên phục vụ bắt đầu dọn đồ ăn lên, Tô Quỳnh lập tức lấy lại vẻ tươi cười, thân thiện, hòa nhã lúc đầu.

Họ đang ăn thì Tô Quỳnh rút điện thoại, bấm một lát, rồi ngẩng lên bảo:

- Em gái Tô Tường của tôi sẽ lên đây bây giờ. Nó còn muốn xin chữ ký của anh nữa đó, anh Tiêu.

Thanh Hoành tin chắc sự việc không chỉ đơn giản như vậy. Quả nhiên, ít phút sau, Tô Tường mặc áo khoác bước vào, theo sau còn có Thẩm Dật. Trông thấy Cửu Thiệu vẫn còn ở đó, cô gái tỏ ra kinh ngạc và vui sướng:

- Anh Tiêu, hôm nay được gặp anh ở đây em vui quá. Anh bây giờ đang là bác sĩ phải không?

Bao nhiêu năm theo học chuyên ngành y khoa, rồi lấy bằng tiến sĩ, vậy mà cuối cùng Cửu Thiệu lại theo nghề pháp y, rồi cảnh sát điều tra, điều này thật kỳ lạ. Anh đã phải từ bỏ rất nhiều thứ.

- Không, tôi không theo nghề bác sĩ.

Tô Tường ngồi xuống bên trái anh, nói:

- Vậy thì đáng tiếc quá. Năm đó có rất nhiều người đến nghe anh nói chuyện.

Tô Quỳnh đứng lên, đẩy Thẩm Dật:

- Ngồi đi chứ. Tiếc quá, cậu là bạn học của em gái tôi, nên tôi chỉ có thể làm chị của cậu.

Tô Tường cười, bảo:

- Chị đừng như vậy, Thẩm Dật rất ngoan, tuy anh ấy rất đẹp trai, nhưng chưa từng có bạn gái.

Thẩm Dật không ngần ngại ngồi vào chỗ vốn là của Tô Quỳnh, cười, nói:

- Vì hai người trông không giống nhau, nên tôi mới không nhận ra.

Tô Tường bổ sung:

Đúng vậy. Lần trước Thẩm Dật đến thành phố Nam chơi, em định đưa anh ấy tới gặp chị, nhưng chị bận họp, nên mới không gặp được. Không ngờ hai người đã quen nhau từ trước.

Tô Quỳnh gọi nhân viên phục vụ, yêu cầu món chính. Com bào ngư vừa được dọn lên, Tô Tường hoan hô sung sướng và bắt đầu ăn uống ngon miệng. Món com bào ngư này Thanh Hoành đã ăn rất nhiều lần đến phát ngán, vì thế cô không hề động đũa. Thẩm Dật rất chu đáo, quay sang hỏi:

- Nếu cô Chử không thích món này thì...

- Tôi no rồi, xin cứ tự nhiên.

Anh ta lột vỏ bằng mấy miếng com, rồi bỗng nhiên quay sang nhìn Thanh Hoành bằng ánh mắt đầy tình ý:

- Lần trước tôi có đề nghị cô làm người mẫu cho bức tranh của tôi, không biết cô nghĩ xong chưa?

Thanh Hoành cảm thấy sống lưng lạnh toát, lập tức đáp:

- Tôi nghĩ anh đã thấy cả rồi, không cần tôi phải nhắc lại chứ?

Thẩm Dật nhìn cô, cười thật tươi:

- Cô cứ nhắc lại cũng không sao, vì tôi không có ý định rút lui một cách dễ dàng như vậy. Sau lần chia tay ở đảo hoang, đêm nào tôi cũng mơ thấy cô.

- ... Nhưng tôi đã có bạn trai.

- Có rồi thì đã sao? Cho dù đã kết hôn cũng chưa chắc sẽ chung sống với nhau trọn đời trọn kiếp. - Thẩm Dật cười, nói: - Hướng hồ hai người vẫn đang trong giai đoạn tìm hiểu. Nếu cô muốn tìm hiểu người khác cũng không có gì lạ.

Thanh Hoành cảm thấy mồ hôi vã ra sau lưng, lông tơ dựng đứng.

- Nhưng tôi cho rằng thủy chung là một đức tính tốt đẹp.

- Vậy thì cũng không sao, tôi sẵn lòng làm người đàn ông bí ẩn của cô. Có so sánh mới thấy sự khác biệt.

Thanh Hoành ôm trán đau khổ, điều cô sợ hãi nhất đã xảy ra. Hôm nay quả nhiên là ngày cô gặp đại nạn, cứ nhìn vẻ mặt lầm lì không nói không rằng của Cửu Thiệu từ nãy đến giờ là biết.

- Anh Thẩm đừng đùa nữa.

- Xin hãy gọi tên tôi. - Anh ta nghiêm túc nói. - Tôi không cho rằng mình đang đùa. Cô biết không, tôi có thể kể lại từng chi tiết dù là nhỏ nhất của mỗi lần gặp mặt của chúng ta... Tất nhiên, với những gì chúng ta có với nhau trên hòn đảo hoang ấy, tôi cảm thấy rất hối hận vì đã không yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Vừa ra khỏi khách sạn Xuyên Lục Địa, Thanh Hoành lập tức bao biện:

- Em xin thề, em và Thẩm Dật không hề có chuyện gì. Và lại, ngày đó có rất nhiều người trên đảo hoang, giữa chúng em không hề xảy ra chuyện gì.

Cửu Thiệu nhìn cô lạnh lùng:

- Thật không?

- Anh không tin lời em sao? Em không nghĩ mình mất uy tín đến vậy.

- Ngược lại thì có, anh tin em. - Giọng anh bình thản. - Anh tin những gì em nói đều là sự thật.

Thanh Hoành chưa kịp thở phào nhẹ nhõm đã nghe anh bồi thêm một câu:

- Nhưng có điều này rất lạ, em chưa bao giờ né tránh, thậm chí không buồn giải thích về chuyện giữa em và Tần Tấn, nhưng lại tỏ ra bối rối, lo lắng về chuyện với Thẩm Dật?

Thanh Hoành suy nghĩ. Cô ngẫm nghĩ một hồi mới tìm được câu trả lời mà cô cho rằng khá an toàn:

- Là bởi vì em thấy anh đề bụng chuyện về anh ta nhiều hơn. Hoặc giả vì anh ta có khả năng cao là Âm Hoa chăng?

- Em thấy anh ta giống Âm Hoa?

Lại thế rồi! Anh lúc nào cũng xảo quyết như vậy, ném trả lại cô nguyên vẹn câu hỏi đầy tính thăm dò của cô. Thanh Hoành ngẫm nghĩ một lát, đáp:

- Thực ra, lúc đầu em nghĩ khả năng cao Âm Hoa chính là anh ta, xét cả về tuổi tác hay những gì anh ta từng trải qua. Nhưng sau đó, em nhận ra những điểm tương đồng giữa họ thực ra không chính xác. Và dường như ai đó đang cố tình lèo lái suy đoán của em đi theo hướng “Thẩm Dật chính là Âm Hoa”. Lý trí cho em biết anh ta không phải Âm Hoa.

Không ngờ Cửu Thiệu mỉm cười, nói:

- Trước đây em luôn dựa vào trực giác kia mà, sao bây giờ chuyển sang suy đoán dựa vào lý trí thế?

- Em học anh đấy. Sau khi loại bỏ tất cả những khả năng khác, và chỉ còn lại một kết quả thì dù kết quả ấy có kỳ quặc thế nào, nó vẫn là sự thật. Có phải có câu nói như vậy không?

Cửu Thiệu mỉm cười:

- Em đọc quá nhiều tiểu thuyết trinh thám rồi.

- Ý anh là gì?

- Trong thực tế cuộc sống, không tồn tại cái gọi là kết quả kỳ quặc. Kết quả chính xác sẽ luôn rõ ràng, minh bạch và đơn giản, chỉ cần em tìm ra được bằng chứng để chứng minh cho kết quả ấy.

Chẳng mấy chốc họ đã về đến khách sạn. Thanh Hoành cảm thấy cách phân bố khách sạn ở thành phố Nam này rất kỳ lạ, một vài khách sạn lớn nằm rất gần nhau, mùa du lịch thì không sao, nhưng đến mùa vắng khách, sự cạnh tranh giữa các khách sạn sẽ vô cùng khốc liệt.

Họ vừa vào khách sạn liền trông thấy một người đang ngồi chờ ở đại sảnh trong tư thế hết sức nghiêm trang. Phong thái của người đó hoàn toàn không ăn nhập với bầu không khí xung quanh. Những người khác đều chỉ mặc áo sơ mi hoặc áo phông, riêng ông ấy vẫn áo vest màu xám chín chu, chỉ có điều râu ria mọc lởm chởm và gương mặt nhuốm vẻ mệt mỏi.

Thanh Hoành huých người đi bên cạnh:

- Họ chưa trông thấy chúng ta đâu, bây giờ quay đầu bỏ chạy vẫn kịp chứ?

Cô không ngờ ông ấy đến nhanh như vậy, hành lý của họ vẫn nằm nguyên trong phòng khách sạn, trên người họ lúc này chỉ có độc chiếc ví tiền.

Cửu Thiệu siết mạnh tay cô, rồi buông ra, đi thẳng đến chỗ sofa trong đại sảnh khách sạn.

- Đội trưởng!

Hình Mẫn ngẩng đầu nhìn, nhưng không có bất cứ hành động gì, cũng không hạ bất cứ mệnh lệnh nào. Xung quanh có rất nhiều khách du lịch vừa xuống xe, nườm nượp kéo vào đại sảnh, không ai để ý đến tình trạng lạ lùng ở góc này.

Thanh Hoành mang theo tâm lý “đám lao phải theo lao” tiến lại, chào:

- Đội trưởng!

Hình Mẫn quay ra nhìn cô, chỉ “ừ” khẽ một tiếng, chỉ vào chỗ ngồi đối diện, và bảo:

- Ngồi xuống nói chuyện.

Cửu Thiệu vẫn đứng yên không nhúc nhích, anh quan sát xung quanh:

- Chỉ bằng lên phòng trò chuyện.

Hình Mẫn không nói thêm câu nào, lập tức đứng lên. Ba người hòa vào dòng người, cùng bước vào thang máy. Cửu Thiệu ấn tầng tám, vẻ mặt lạnh lùng, gồ gở. Thanh Hoành có cảm giác một cơn sóng ngầm đang cuộn cuộn trào dâng giữa hai người, nhưng không biết nguyên do vì đâu. Hình Mẫn gặp Cửu Thiệu nhưng không thực thi phép công, bắt trời anh về hồi tội. Điều này cho thấy, tình hình đã thay đổi, nhưng theo chiều hướng tốt hay xấu thì còn chưa rõ.

Rất nhanh, thang máy vang lên một tiếng “tinh”, họ đi ra ngoài.

Cửu Thiệu mở cửa phòng, chờ họ vào hết mới đóng lại. Thanh Hoành cầm ấm siêu tốc đi đun nước. Hai người ngồi im một lúc, Hình Mẫn hắng giọng, lên tiếng trước:

- Từ ngày xảy ra vụ nổ tàu Đông Thái Bình Dương đến nay, tôi chưa được nghỉ ngày nào, cũng chưa về thăm nhà ngày nào. Tất cả đều “nhờ ơn” cậu.

Cửu Thiệu mỉm cười, nhưng không tiếp lời.

Thanh Hoành cắm điện vào ấm siêu tốc, rồi quay ra, ngồi xuống cạnh Cửu Thiệu.

Hình Mẫn liếc nhìn cô, hỏi một câu không hề liên quan:

- Hai người đang tìm hiểu nhau? Chuyện này bắt đầu từ khi nào?

- Từ sau vụ án cất rồi thi thể.

Thanh Hoành đáp.

Hình Mẫn bật cười:

- Thì ra tôi chính là người mai mối của cô cậu, khi nào tổ chức đám cưới nhớ mời tôi làm chủ hôn.

- Tất nhiên!

Cửu Thiệu đổi đề tài bằng một câu ngắn gọn:

- Vụ đó có tiến triển gì sao anh?

Hình Mẫn gật đầu, rút di động trong túi, chỉnh âm lượng.

- Nói xuống chỉ lãng phí thời gian, cậu nghe cái này thì sẽ hiểu.

Đoạn băng ghi âm ấy có rất nhiều tạp âm, sau khúc dạo đầu toàn những tiếng rè rè hỗn loạn thì bắt đầu có tiếng người nói: “Tôi là Âm Hoa, mục đích hành động lần này là dụ bằng được các cán bộ nông cốt, đội quân tinh anh của phía cảnh sát lên du thuyền Đông Thái Bình Dương và tiêu diệt toàn bộ. Nhiệm vụ sắp hoàn thành. Mười phút nữa, kíp nổ đã gài sẵn trên con tàu sẽ được khởi động, đội điều tra và du khách sẽ biến mất hoàn toàn...”

Đoạn tiếp theo lại là những tạp âm rất khó nghe.

Thanh Hoành nhìn trộm Cửu Thiệu, anh vẫn ngồi thẳng, cơ mặt căng cứng, dường như anh đang cắn chặt răng, mỗi đường gân thò thịt dưới lớp áo sơ mi của anh như được nạp sẵn một nguồn sức mạnh kinh người, có thể phát đòn tấn công đối thủ bất cứ lúc nào.

Hình Mẫn tắt đoạn băng ghi âm, bỏ di động vào túi áo:

- Tôi sao lại đoạn băng này từ thiết bị ghi âm trên du thuyền. Nhân viên kỹ thuật chỉ khôi phục được bấy nhiêu, nhưng cũng khá rõ ràng.

Ông nhìn Cửu Thiệu, dường như rất hài lòng với biểu cảm của anh lúc này.

- Lần đầu thấy cậu tỏ ra như vậy, thiết nghĩ tôi không cần giải thích thêm nữa. Chắc hẳn cậu đã biết người đó là ai.

Âm siêu tốc sôi sục, Thanh Hoành đứng dậy đi pha trà. Thành phố Nam không sản xuất được loại trà nào ngon nổi tiếng, trong khách sạn chỉ có trà xanh đóng gói trong hộp nhỏ. Cô bóc hộp trà đất nhất, pha mời Hình Mẫn.

Hình Mẫn nhấp một ngụm, hỏi cô:

- Cô biết người trong đoạn băng ghi âm lúc này là ai không?

- Có quá nhiều tạp âm, tôi không nghe ra.

Hình Mẫn lại nói:

- Đề tôi gợi ý nhé, tối hôm qua lệnh theo dõi Cửu Thiệu đã bị hủy bỏ. Kết quả điều tra mới có cách đây một tiếng, trước khi hai người về khách sạn.

Thanh Hoành bắt giác nhớ lại, tối hôm qua, họ ăn tối cùng nhau ngoài bờ biển, anh nổi hứng chơi đàn vĩ cầm tặng cô. Và đúng lúc anh chơi đến bản âm lý ma quỷ thì dây đàn bị đứt.

Cửu Thiệu cắt ngang về câu còn lại mà Hình Mẫn định nói (Thường ngày, tuy rất lạnh lùng nhưng anh luôn tỏ ra lịch sự, nhã nhặn, chưa bao giờ ngắt lời người khác như thế này):

- Anh đừng hỏi nữa, ở đây không phải Sở cảnh sát, không phải ai cũng có nghĩa vụ trả lời câu hỏi của anh. Người trong đoạn băng ghi âm đó là giám đốc Lăng.

Thanh Hoành bàng hoàng, nước nóng trong ấm trào ra tay, bàn tay cô tấy đỏ. Cửu Thiệu lập tức đứng lên, kéo cô vào nhà vệ sinh xả nước lạnh.

Anh khẽ trách:

- Sao em bắt cảm thế?

Thanh Hoành ngẩng nhìn anh, cô thấy trong đôi mắt tinh anh, tuyệt đẹp của anh vẫn lên những tia máu. Ánh sáng màu vàng ấm của bóng đèn nhà vệ sinh cũng không thể xua đi vẻ hoang mang trên gương mặt anh.

Cô nhớ lại lần đầu cô gặp giám đốc Lăng sau vụ nổ năm ấy, và câu nói cuối cùng ông nói với cô lúc ở trên tàu: “Chú sẽ cho cháu câu trả lời xứng đáng.” Cô vẫn không từ bỏ quan điểm của mình về ông:

- Em không tin giám đốc Lăng là Âm Hoa.

- Anh cũng không tin. - Anh nói nhanh. - Nhưng lý do?

Căn phòng chìm trong im lặng, dường như chỉ có loài yêu tinh tà ác đang nhảy tung tung trước mặt họ, lung lạc niềm tin của họ bằng sự thôi thúc ma quái: Hãy tin đi, tin đi, sự thật rành rành, chứng cứ rõ ràng, nào, hãy cùng nhau xuống địa ngục!

- Em không tin, theo như những gì em hiểu về giám đốc Lăng, ừm, mặc dù thực ra em không hiểu nhiều về chú ấy... nhưng anh thử nghĩ xem, nếu Âm Hoa là giám đốc Lăng, vậy kẻ nào đã gửi thư điện tử cho tất cả mọi người trong Sở cảnh sát? Nếu Âm Hoa muốn lợi dụng thân phận của giám đốc Lăng để đánh lừa mọi người rằng hắn đã chết, thì vì sao hết lần này đến lần khác hắn đều xuất hiện đột ngột và nhắc nhở chúng ta về sự tồn tại của hắn?

Thanh Hoành cảm thấy mình đang rất bối rối và xúc động.

Một lúc sau, Cửu Thiệu khóa vòi nước, anh xoay người lại và bắt ngờ ôm chặt lấy cô:

- Em nói đúng, cậu ấy không phải hắn.

Cái ôm rất ngắn ngủi, anh nhanh chóng cầm tay cô đi ra ngoài phòng khách. Lúc này tinh thần của anh trở nên thư thái hơn nhiều. Anh bình thản ngồi xuống ghế, đối diện với Hình Mẫn, hỏi:

- Tìm thấy hộp đen của tàu Đông Thái Bình Dương chưa anh?

Hình Mẫn tỏ ra khá bất ngờ trước biểu cảm của anh lúc này. Ông chăm chú quan sát anh một hồi, đáp:

- Vẫn chưa.

- Vậy hãy tiếp tục tìm kiếm, chúng ta sẽ có kết luận sau cùng khi tìm thấy chiếc hộp. Cho dù đoạn ghi âm này được ghi lại bởi bút ghi âm khắc mã số của giám đốc Lăng thì cũng chỉ có thể coi nó là chứng cứ gián tiếp.

Hình Mẫn tỏ ra rất bất ngờ:

- Chứng cứ gián tiếp? Cậu cho rằng như vậy vẫn chưa đủ?
- Nếu tôi nói tôi biết kẻ nào mới thực sự là Âm Hoa, nhưng tôi không có chứng cứ xác thực, chắc chắn anh sẽ không chấp nhận suy đoán của tôi, đúng không?
- Vậy thì hãy cùng chờ xem, tôi dùng cách của tôi, cậu theo cách của cậu, để xem ai là người tóm được Âm Hoa trước.
- Vâng.

Hình Mẫn đứng dậy, ra đến cửa, ông quay đầu lại, nói:

- Tuy tôi vẫn luôn đánh giá cao cậu, nhưng nhược điểm lớn nhất của cậu là sự tự tin thái quá, sớm muộn cũng có ngày cậu phải trả giá vì điều này.

Cửu Thiệu đáp lại:

- Tôi sẽ chia sẻ với anh mọi thông tin tôi thu thập được ở chỗ Tô Quý.
- À phải rồi, cảm ơn cậu mấy ngày qua đã để lại dấu vết giúp tôi đuổi theo và tìm được cậu.

Nói xong, Hình Mẫn mở cửa bước ra.

Thanh Hoành ngẫm lại đoạn đối thoại sau cùng giữa Hình Mẫn và Cửu Thiệu. Mỗi câu họ nói đều chứa đựng rất nhiều thông tin cơ mật. Cô cứ lần qua lần lại trên giường, trằn trọc không yên, nhiều lần cô đã định leo lên giường của Cửu Thiệu, lay anh dậy.

Anh nói với Hình Mẫn: “Nếu tôi nói tôi biết kẻ nào mới thực sự là Âm Hoa, nhưng tôi không có chứng cứ xác thực, chắc chắn anh sẽ không chấp nhận suy đoán của tôi, đúng không?” Anh hầu như không bao giờ sử dụng những từ ngữ giả định “nếu như”. Vậy, khi nói câu đó phải chăng anh đã biết Âm Hoa là ai? Điều này thật không thể chịu nổi, khi tâm trí cô vẫn rối như canh hẹ thì anh đã có kết luận của riêng mình.

Rất lâu sau cô mới nghe thấy tiếng cựa mình khe khẽ của anh. Không kìm chế nổi nữa, cô lẳng lặng trèo lên giường anh, khẽ hỏi:

- Anh chưa ngủ à?

Anh trả lời, giọng tỉnh bơ:

- Ngủ rồi.
- Ngủ rồi nhưng chưa say.
- ... Say rồi.

Thanh Hoành vòng tay ôm eo anh, thổi hơi vào tai anh:

- Đừng ngủ nữa, dậy nói chuyện với em đi.
- Đừng động vào người anh.

Giọng anh không hòa nhã chút nào.

Cô đã quen với việc bị anh từ chối, không cho đi theo rất nhiều lần, nên đã dần luyện cho mình “công phu chai mặt”.

- Thì em không động vào anh nữa, nhưng anh trò chuyện với em một lúc, được không?

Không chịu nổi sự đeo bám của cô, anh đành xoay người lại, đối mặt với cô:

- Em muốn hỏi gì thì hỏi đi, bé cưng hay tò mò!

Cô quyết định bắt đầu từ câu hỏi đơn giản nhất:

- Có thật anh đã nhìn thấy Ngô Y Thanh làm cho Tô Quý bị thương?

Những gì anh nói, về mặt logic hoàn toàn kín kẽ, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy không thể có sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy, lẽ nào anh thật sự đã nhắm mắt ngay trước lúc đèn tắt.

- Anh không thấy.

- Sao?

- Anh bảo anh không nhìn thấy, anh nói dối cô ấy.

- ... Được rồi.

Thanh Hoành bắt giác cảm thấy buồn thay cho Tô Quý, thật hổ danh người phụ nữ học cao hiểu sâu, giao thiệp rộng rãi, khôn ngoan khéo léo, chỉ một câu nói đã sập bẫy của Cửu Thiệu.

- Anh nói như thật ấy, thì ra chỉ là suy đoán?

- Anh chưa bao giờ suy đoán suông. - Cửu Thiệu đáp. - Em không nhận thấy vị trí của em, Thẩm Dật, Tô Quý và Ngô Y Thanh khi ấy vừa khéo sao? Nhưng nếu muốn gây sát thương cho Tô Quý, thì vị trí lý tưởng nhất tuyệt đối không phải của Thẩm Dật, huống hồ anh ta còn là người thuận tay trái. Trên gấu váy của Tô Quý có dấu vết của bột dạ quang, vì thế cô ta mới chẳng khác nào một vật phát sáng trong đêm. Những người có thể gây sát thương cô ta chỉ có thể là Thẩm Dật hoặc Ngô Y Thanh, mà Thẩm Dật đã được loại trừ, vậy thì chỉ còn người kia thôi.

- Câu hỏi thứ hai, Âm Hoa là ai?

Thanh Hoành rất bất ngờ khi thấy anh hoàn toàn im lặng.

Cô đành tiếp tục dò hỏi:

- Lúc này anh nói với đội trưởng: Nếu tôi biết kẻ nào mới thực sự là Âm Hoa, nhưng tôi không có chứng cứ xác thực, ý nghĩa sâu xa của câu nói này là, từ lâu anh đã biết Âm Hoa là ai?

Anh trả lời dứt khoát:

- Rất khó để giải thích cho em hiểu. Thứ nhất, rất có thể suy đoán của anh là sai, nhưng sau khi nghe những gì anh nói em sẽ chú ý đến người đó, bất kể người đó làm gì em cũng sẽ nghĩ theo hướng xấu vì có sẵn định kiến. Thứ hai, đôi lúc không cho em biết là vì muốn bảo vệ em. Biết nhiều quá cũng không tốt.

Thanh Hoành vốn không trông đợi anh sẽ phơi bày gan ruột của mình ra với cô, tuy rằng cảm thấy hơi thất vọng cũng không lấy thế làm giận.

- Vậy còn chuyện về giám đốc Lăng thì sao? Sau đây sự việc sẽ tiếp diễn thế nào?

Cô rất lo cho Lăng phu nhân và con gái của họ. Người chồng, người cha hy sinh vì nhiệm vụ nay bỗng trở thành tội phạm nguy hiểm số một. Khả năng này lớn đến đâu? Nhưng nếu Lăng Trác Viễn không phải Âm Hoa mà họ lại không tìm được bằng chứng để chứng minh, thì dù đã chết, ông vẫn phải gánh trên đầu tội danh này, chắc chắn sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến con gái ông.

- Dĩ nhiên, cậu ấy không phải Âm Hoa. - Cửu Thiệu trả lời rất nhanh. - Điều anh có thể khẳng định chắc chắn đó là, kế hoạch của Âm Hoa không phải hoàn toàn hoàn hảo. Hắn đã phạm sai lầm, vì thế hắn cố gắng để đoạn thu âm ấy không lọt vào tay cảnh sát.

Thanh Hoành vô cùng kinh ngạc, đúng như Cửu Thiệu nói, nếu kế hoạch của Âm Hoa hoàn hảo như mong muốn của hắn, thì giám đốc Lăng lẽ ra phải là một trong số những người may mắn sống sót, và đoạn thu âm kia sẽ là bằng chứng khiến ông thân bại danh liệt.

- Nhưng còn điều này, nếu Âm Hoa muốn giám đốc Lăng sống sót, mà đoạn thu âm của chú ấy lại được thực hiện dưới sự uy hiếp của hắn, có nghĩa là chú ấy đã nhìn thấy hắn. Lẽ nào hắn không sợ thân phận bị bại lộ?

- Không, hắn sẽ không để cậu ấy sống sót. Cậu ấy có thể sống sót sau vụ nổ, nhưng sau đó thì chết chìm hoặc chết theo một cách thức nào đó, hoặc cũng có thể tự sát vì cùng đường. Nhưng người ta sẽ tìm thấy chiếc bút ghi âm ấy trong hộp bảo hiểm hoặc ở một nơi nào đó. Đây có lẽ là kế hoạch lúc đầu của Âm Hoa. Nhưng kế hoạch của hắn đã mắc một sai lầm: cậu ấy chết trong vụ nổ. Theo anh, đoạn băng trong hộp đen là vô cùng quan trọng. Và Âm Hoa biết rằng, một khi tìm được hộp đen ấy, thì đoạn ghi âm kia không còn giá trị gì nữa. Thế nên hắn mới gửi thư điện tử cho tất cả mọi người trong Sở cảnh sát để uy hiếp.

Vì không thể hoàn thành kế hoạch, nên hắn mới phơi bày kết quả ra trước mắt đối thủ, để trêu ngươi, chọc giận đối thủ.

Thanh Hoành bắt giác nói:

- Hắn là một thiên tài, nhưng cũng là một tên điên.

- Hắn chưa điên, hắn vẫn luôn tinh táo tận hưởng những thâm kịch mà hắn gây ra.

Cô tỉnh giấc, vừa mở mắt đã thấy anh ngồi trên sofa cạnh cửa thông ra ban công. Cửa sổ mở một bên, rèm cửa màu trắng vờn bay sau lưng anh. Anh mặc sơ mi trắng, tay áo xắn cao, tay chống cằm, trầm tư suy nghĩ. Trông anh thật thanh lịch, điển trai.

Cô ngắm anh một hồi mới lên tiếng:

- Anh thức cả đêm à?

Anh quay lại, mỉm cười trong nắng mai:

- Anh ngủ được một giấc rất ngon.

Cô ngồi yên lặng, cảm thấy khoảnh khắc này mới êm đềm, bình yên làm sao. Thực ra, cô không hề ham thích cuộc sống xa hoa đủ đầy, cô chỉ cần mỗi sáng thức giấc nhìn thấy người mình yêu ở bên cạnh, như thế đã là một viễn cảnh hạnh phúc viên mãn rồi.

Lúc sau, tiếng chuông cửa đã phá vỡ bầu không khí thanh tĩnh của họ.

Cửu Thiệu đứng lên ra mở cửa, anh nói câu gì đó mà vì cô ở gian trong nên nghe không rõ, cũng không chú tâm lắng nghe. Hồi ở trên tàu Đông Thái Bình Dương, cô lang thang khắp nơi nghe ngóng người này người kia chuyện phiếm, lại đóng tai nghe lén giám đốc Lăng và Hình Mẫn nói chuyện, khi ấy cô có cảm giác mình sắp trở thành cái máy nghe lén chuyên nghiệp.

Cửu Thiệu đóng cửa, bung khay đồ ăn vào:

- Coi như đây là bữa sáng.

Nghe anh nói vậy cô mới nhớ, cầm đồng hồ lên xem, đã hơn mười một giờ. Cửu Thiệu xếp đồ ăn ra bàn, rồi quay lại nói:

- Sáng sớm Tô Quý gọi điện báo, ba giờ chiều nay sẽ cử Ngô Y Thanh đến đón chúng ta.

- Phải phiền trợ lý Ngô tiếng tăm lẫy lừng của nhà cô ấy đến rước chúng ta ư? Nghe mà thấy run sợ trong lòng.

- Em biết chuyến đi này là một màn tiệc Hồng Môn là được rồi. - Cửu Thiệu nhìn cô đầy ý tứ: - Không dậy nổi à? Cần anh giúp một tay không?

Thanh Hoành túm quần áo, đi vào nhà tắm. Lúc cô bước ra, anh thấy cô đã mặc xong chiếc váy liền thân và trang điểm đầu vào đấy. Cô xé ni lông bọc khay đồ ăn và chun mũi:

- Anh nhìn em xem có xinh đẹp hơn Tô Quý không?

Cô thề rằng chỉ cần anh nói một tiếng “không”, cô sẽ lấy đĩa đập anh.

Anh trả lời ngay lập tức:

- Người anh yêu đương nhiên là xinh đẹp nhất rồi, còn phải hỏi?

Ăn xong, anh mượn di động của Thanh Hoành, gọi cho Hình Mẫn, báo cáo về cuộc hẹn với Tô Quý. Hình Mẫn đồng ý, nhân tiện trao đổi với anh thông tin:

- Vẫn chưa tìm thấy hộp đen.

- Sẽ tìm được thôi, cần thêm chút thời gian nữa.

Anh tắt máy, trả di động cho cô:

- Em muốn nói gì thì nói đi.

Cô cắt miếng lap xường kiểu Đức bày trên đĩa thành mười hai miếng, cắt xong mới áp ứng nói:

- Thực ra, em vẫn luôn canh cánh trong lòng điều này, nhưng lại thấy suy nghĩ của mình thật điên rồ. Chúng ta từng thống nhất quan điểm rằng, Âm Hoa nằm trong số những người may mắn sống sót. Nếu vậy... ngoài Thẩm Dật, Tô Quý và những người khác, đội trưởng cũng nằm trong số đó...

Cửu Thiệu đến cơ sở chăm sóc khách hàng của công ty mạng di động gần khách sạn làm thủ tục lấy lại thẻ sim khi trước của anh. Xong xuôi, anh bật máy, hàng tràng dài tín hiệu thông báo ồ ạt vang lên, di động của anh suýt nữa sập nguồn.

Đúng lúc Ngô Y Thanh cũng vừa đến, anh ta ngồi ở ghế phụ, bên cạnh còn có tài xế. Anh ta mở cửa kính xe:

- Anh chị làm xong thủ tục trả phòng chưa? Mời lên xe.

Cửu Thiệu ngồi vào ghế sau, bắt đầu công cuộc xóa tin nhắn.

Thanh Hoành đành vào vai “ban đối ngoại”:

- Chị Tô đột nhiên mời chúng tôi đến nhà có lý do gì đặc biệt vậy?

- Đó không phải nhà cô ấy, mà là một biệt thự ven biển cô ấy mua để tiếp khách. - Ngô Y Thanh nhìn Thanh Hoành qua gương chiếu hậu, nói tiếp: - Cô ấy có kế hoạch riêng của mình. Thực ra cô ấy không chỉ mời hai anh chị, còn có ba người bạn khác của cô ấy.

Thanh Hoành lần la hỏi thêm dăm ba câu nữa, và nắm được một số thông tin về Ngô Y Thanh. Không ngờ anh ta tốt nghiệp là một kỹ sư lại đi làm về truyền thông báo giấy, hoàn toàn không đúng chuyên môn. Mặc dù anh ta rất cần cù, nỗ lực trong công việc, nhưng khả năng nắm bắt và tài ăn nói thì thua xa “con nhà nòi” như Thanh Hoành.

Cô đã thu thập được hết những thông tin mà anh ta cố tình vòng vo che giấu, thực ra, Tô Quý chỉ định mời ba người bạn của cô ta. Hai trong số họ là bạn làm ăn. Vì lo lắng cuộc đàm phán không suôn sẻ, giữa chừng xảy ra điều gì bất trắc, làm hỏng bầu không khí vui vẻ, nên mới kéo Cửu Thiệu vào. Dù sao anh cũng là cảnh sát, những người kia ít nhiều sẽ phải nể mặt anh.

Cô ta thật ghê gớm, quyết không chịu thua thiệt.

Cửu Thiệu sớm đoán ra điều này, nên anh chỉ im lặng tập trung xóa tin nhắn. Mẹ anh chỉ gửi một tin duy nhất, ngoài ra không có bất cứ cuộc gọi nhờ nào của bà. Tin nhắn rất ngắn gọn: “Mẹ đã gặp cô gái ấy, con bé rất ngọt ngào, đúng kiểu mẹ thích. Con không được bắt nạt con bé đâu đấy, nếu trái lời, chờ con về nhà mẹ sẽ xử lý con.”

Khỏe môi Cửu Thiệu khẽ rung lên, anh xóa luôn tin nhắn này. Anh thoáng ngỡ ngàng khi đọc tin nhắn tiếp theo, sau đó anh xoay màn hình về phía Thanh Hoành, mỉm cười, nói:

- Đề nghị em giải thích hàm ý sâu xa của tin nhắn này.

Vừa liếc thấy tin nhắn của mình, Thanh Hoành tái mặt. Lúc đó vì nghĩ rằng anh không còn hy vọng sống, cô mới gửi tin nhắn đầy ai oán cho anh: “Em thua rồi, bao giờ anh quay về?”, những ngày qua bận rộn bỏ trốn, bận rộn điều tra, cô gần như đã quên hẳn chuyện này.

Cửu Thiệu rút di động về, bảo:

- Anh sẽ giữ lại tin nhắn này.

- Anh giữ lại làm gì?

- Để lúc nào thấy tê nhạt thì lôi ra đọc.

Thanh Hoành quay mặt sang phía cửa xe:

- Anh thật tê nhạt!

Một tiếng sau họ mới đến biệt thự ven biển của Tô Quý. Ngô Y Thanh mở cốp, xách túi hành lý, dặn dò tài xế vài câu, sau đó tài xế lái xe đi.

Có một chiếc xe thể thao màu đỏ sẫm, rất bắt mắt đỗ trong gara, rất hợp với phong cách của Tô Quý.

Ngô Y Thanh đi trước dẫn đường:

- Anh chị đi cẩn thận, sau khúc cua này vẫn còn một đoạn cầu thang nữa, rất dễ ngã.

Đến trước một cánh cửa, anh ta đang định rút chìa khóa thì thấy cửa đã hé sẵn. Tô Quý đứng đó tự bao giờ, cười tươi như hoa:

- Các vị vất vả quá!

Cô ta đưa họ lên phòng nghỉ dành cho khách ở tầng hai, và hỏi:

- Vẫn còn sớm, hay là tôi dẫn hai người đi dạo một vòng quanh đây?

Cửu Thiệu nhìn cô ta:

- Tôi có lời cảnh báo này, không biết cô Tô có muốn nghe không?

- Anh cứ nói.

- Cô nên gọi điện hủy cuộc hẹn hôm nay, vẫn còn kịp đấy.

Tô Quý ngạc nhiên hết sức:

- Vì sao?

- Nghe lén chuyện đời tư của người khác, chẳng khác gì loài ma cà rồng rình rập để hút máu người. Từ cổ chí kim, kết cục của loại người này thường không có hậu.

Tô Quý như bất thành linh bị một cái tát trời giáng, lông mày dựng đứng, như sắp nổi trận lôi đình. Nhưng cô ta kìm chế rất giỏi, nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, lạnh lùng cười:

- Cảm ơn đã nhắc nhở. Nhưng thực tế sẽ chứng minh, việc làm này của anh hoàn toàn không cần thiết.

Thanh Hoành nhìn theo bóng Tô Quý xa dần, buột miệng nói:

- Nếu anh đứng thứ hai trong bảng xếp hạng “Những người dễ làm phật lòng người khác nhất” thì không ai dám đứng thứ nhất.

Hồi mới quen, cô đã thấy anh là người không biết nể nang ai khi nói chuyện. Và hôm nay được mở rộng tầm mắt hơn nữa.

Cửu Thiệu dừng dừng đáp lại:

- Thuộc đẳng đã tụt, sự thật mất lòng, tiếc là không phải ai cũng muốn nghe sự thật.

Thanh Hoành nhún vai:

- Thôi được, cứ cho những gì anh nói đều là sự thật, vậy rốt cuộc anh muốn ám chỉ điều gì? Rằng nếu cô ta tiếp tục công việc đang làm thì sẽ bị ám sát, hay cô ta sẽ bị mưu sát trong buổi tiệc thiết đãi bạn bè tối nay? Anh không cảm thấy suy nghĩ của anh nói ra sẽ khiến người ta sồn da gà sao? Nếu đổi lại là em, em cũng không tin.

Chiều muộn hôm ấy, ba người bạn của Tô Quý mới đến, họ đều là những nhân vật có máu mặt ở thành phố Nam. Hai trong số họ rất nổi tiếng trong ngành truyền thông, cũng là bạn làm ăn của Tô Quý, người còn lại là một phụ nữ, làm cán bộ nghiên cứu phát triển dược phẩm.

Ăn tối xong, họ vào bàn chơi bài chéo cánh. Thanh Hoành gấp vận son, vừa nhặt được quân bài đầu tiên đã cố diễn vẻ mặt lạnh lùng, vì sợ lộ. Cửu Thiệu ngồi bên, thấy vẻ mặt khác lạ của cô thì ghé lại nhìn, rồi “hừ” một tiếng rất khê.

Thanh Hoành quay sang hỏi:

- Thế nào, không tôi đẩy chứ?

Cửu Thiệu điềm tĩnh hơn cô rất nhiều, anh miễn cưỡng đáp:

- Cũng tạm tạm.

Chơi cặp với Thanh Hoành là người hoạt động trong ngành truyền thông, tên La Lệnh. Quan sát cách nhặt bài, xáo bài thì biết ngay anh ta là một cao thủ. Nghe họ nói chuyện với nhau, anh ta cười, bảo:

- Bài không đẹp cũng không sao, đôi lúc phải dựa vào trình độ chứ không phải vận may... Và tất nhiên, vẫn còn tôi chống đỡ.

Tô Quý cầm bài trên tay nhưng có vẻ thiếu tập trung, cô ta đang bật cười nói với người đàn ông tên Lâu Triệt ngồi bên cạnh.

Người duy nhất chơi bài nghiêm túc có lẽ chỉ có cô chuyên gia nghiên cứu phát triển dược phẩm Lục Mẫn Chi, chuyên tâm vào ván bài, xuất quân rất chắc tay.

Bài của Thanh Hoành rất đẹp, ván bài bắt đầu chưa bao lâu cô đã thắng. Lâu Triệt định ghi điểm vào tờ giấy, thấy cô hạ bài liền xuyt xoa. Tô Quý vuốt tóc mai, cười, bảo:

- Tôi thấy số cô rất son.

Thanh Hoành cũng cảm thấy từ nhỏ đến lớn cô luôn gặp vận may. Ví dụ trước mỗi kỳ thi, mặc dù không ôn bài chăm chỉ nhưng điểm số của cô vẫn khá cao. Hay như, cô chưa bao giờ có ý định theo đuổi “mỹ nam” số một của Sở cảnh sát, nhưng Tiêu Cửu Thiệu lại chủ động “xin chết”.

Sau vài ván, cô giành điểm cao nhất, trong khi những người khác chỉ bình thường. Nếu cứ tiếp tục thế này, chắc chắn mọi người sẽ cảm thấy ngán ngẫm, nên cô chủ động đề nghị nhường chỗ cho Lâu Triệt.

Cũng giống những người làm trong ngành truyền thông khác, Lâu Triệt ăn mặc rất thời trang, khéo ăn khéo nói, vừa nghe cô đề nghị liền cười, bảo:

- Hay cô nhường cơ hội cho anh Tiêu đi, lát nữa tôi vào sau cũng được.

Tô Quý đưa tay lên bóp trán, lặng thinh không nói. Thanh Hoành trầm nghĩ, chắc cô ấy cũng suy nghĩ giống mình. Mọi hoạt động có sự tham gia của Tiêu Cửu Thiệu đều sẽ mất đi sự thú vị của nó, đặc biệt là “công cuộc” cờ bạc này. Anh sẽ vừa chơi vừa tính ra từng cây bài trên tay đối thủ. Cửu Thiệu cười, bảo:

- Thôi khỏi, tôi mà vào chơi thì ván bài sẽ hết thú vị.

Anh nói vậy càng khiến La Lệnh nổi hứng, nằng nặc đòi anh vào chơi.

Thanh Hoành nhường chỗ, ngồi sang bên xem họ xáo bài, nhặt bài, lại nhìn lá bài trên tay Cửu Thiệu, cô cảm thấy mình sắp bị nội thương đến nơi vì phải cố nín nhịn. Cửu Thiệu nghiêng đầu nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch lên, như thể muốn nói: “Giờ thì em biết rồi chứ.” Cô thầm cảm ơn ông trời vì hôm nay

cô không phải ngồi chơi bài với anh, nếu không chắc chắn sẽ thua không còn một cắc. Anh chơi hết ba ván thì đứng lên, viện cớ ra ngoài đi dạo, mọi người đồng lòng nhất trí không giữ anh lại.

Thấy anh đứng ngoài cửa một lúc lâu không quay vào, Thanh Hoành cũng viện cớ ra theo. Tô Quỳnh trên:

- Cô thật là, người ta mới đi có mấy phút đã không chịu được rồi.

Thanh Hoành cười đáp lại:

- Một ngày không gặp tựa ba thu, năm phút không gặp cũng dài như hai, ba ngày vậy.

La Lệnh cười, hùa theo:

- Sến sẩm quá nhỉ!

Cô ra đến cửa, thấy anh đứng ngoài hành lang, bóng lưng anh thẳng tắp, trên tay là điều thuốc lá, tàn thuốc lấp lóe trong bóng đêm. Cô bước lại, ngạc nhiên nói:

- Thì ra anh cũng hút thuốc, sao trước đây em không thấy anh hút bao giờ.

Cửu Thiệu rít một hơi, và ho sặc sụa.

- Anh không hút, chỉ muốn đẩy tinh thần lên chút thôi.

Còn cả nửa điều nhưng anh thẳng tay đập tắt, ném vào thùng rác bên cạnh.

- Em sao thế, không thích chơi bài nữa à?

Thanh Hoành tì tay vào lan can, khẽ đáp:

- Em không thích chơi bài chéo cánh, gần đây em thích quan sát não bộ của anh và học hỏi cách tư duy của anh hơn.

Anh quay người lại, nhìn cô một hồi, đột nhiên hỏi:

- Bây giờ muốn xem không?

- Muốn.

- Thị lực của em trong bóng tối thế nào?

- Điều này có liên quan đến những gì em vừa nói sao?

- Em nhìn ra đằng kia, dưới cột đèn thứ sáu có một chiếc xe hơi bị chết máy.

Thanh Hoành nhìn theo hướng anh chỉ, trong bóng tối mờ nhòa, cô thấy đúng là có một chiếc xe dừng ở đó, lát sau người trong xe bước ra, đi đi lại lại.

- Em thấy rồi, sao nữa?

Cửu Thiệu không đáp. Một lúc sau, bóng người ở đằng xa kia bắt đầu di chuyển về phía họ. Lúc bóng người đến gần cô mới nhận ra, có ba người chứ không phải chỉ một. Người đi đầu là Tô Tường, theo sau cô là Thẩm Dật và Hình Mẫn.

Thanh Hoành quay sang nhìn Cửu Thiệu, anh tỏ ra hết sức bình tĩnh, còn cô thì cảm thấy lạ lùng khó tả.

Tô Tường chạy lại, hớn hờ gọi chị gái ra đón. Cô ta nhảy lên bậc thềm, trông thấy Cửu Thiệu thì thoáng ngỡ ngàng, sau đó lập tức im bật, chỉ khẽ hỏi:

- Anh cũng ở đây sao?

Thanh Hoành bỗng thấy tội cho Tô Tường. Phàm là người tinh mắt đều nhận ra Tô Tường thích Cửu Thiệu, nhưng cô gái này thậm chí còn không biết cách bắt chuyện. Cô hỏi một người đang đứng trước mặt mình: “Anh cũng ở đây sao?” sẽ chỉ khiến người ta coi thường cô là kẻ đầu óc bả đậu. Quả nhiên, Cửu Thiệu chỉ lịch sự gật đầu chào, ánh mắt anh lướt qua cô ta, và dừng lại trên người Hình Mẫn.

Hình Mẫn bước lên thềm, rút khăn ướt ra lau mồ hôi. Mùi hương tỏa ra từ chiếc khăn ướt khiến Thanh Hoành hắt xì hơi.

Tô Tường cười bảo:

- Em và Thẩm Dật đi chơi dọc đường thì xe bị thùng sấm, may gặp được chú Mẫn nên mới nhờ chú ấy đưa về đây.

Thanh Hoành bị chấn động mạnh khi nghe Tô Tường gọi “chú Mẫn”. Bấy lâu nay cô vẫn học theo mấy người trong đội điều tra gọi phu nhân của Hình

Mẫn là chị dâu. Nhưng Tô Tường lại gọi là chú Mẫn, lẽ nào muốn cô già hơn cô ấy một bậc? Lại nữa, thành phố Nam vốn nổi tiếng cả nước về chất lượng đường sá, sao họ lại thùng sấm xe giữa đường như vậy? Ai mà biết vụ này có phải do “chú Mẫn” kia gây ra hay không?

Hình Mẫn tỏ ra là một người chú mẫu mực, tươi cười thân thiện:

- Tiện đường thôi mà, không còn việc gì nữa, tôi về đây.

Tô Tường vội ngăn ông lại:

- Trời tối như thế, xe chú lại hỏng, nếu đi bộ phải mất một tiếng mới đến điểm dừng xe buýt, mà giờ này chuyến xe cuối cùng cũng chạy mất rồi. Chú nghỉ tạm ở đây đêm nay đi.

Tô Tường vừa dứt lời, Tô Quý đã xuất hiện ở cửa, vừa trông thấy họ, gương mặt cô lộ vẻ khó hiểu:

- Cảnh sát Hình, trùng hợp quá! Chi bằng anh cứ nghỉ tạm ở đây đêm nay, chúng tôi vẫn còn nhiều phòng trống, nhân tiện trò chuyện giao lưu với đồng nghiệp của anh.

- Đồng nghiệp?

Tô Tường thắc mắc.

Tô Quý âu yếm quàng vai em gái:

- Vào trong rồi nói tiếp.

Bốn người đứng ngoài cửa mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, không ai nói với ai lời nào.

Thẩm Dật là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng đó, anh ta mỉm cười, nói:

- Lúc ở trên du thuyền, tôi đã thấy ông Hình Mẫn rất ra dáng một cảnh sát, không ngờ anh Tiểu đây cũng là đồng nghiệp của ông. Thứ lỗi cho tôi thiên cận, bấy lâu nay không nhận ra, tôi cứ nghĩ anh chỉ là nhân viên phục vụ.

Anh ta cố tình nhấn mạnh hai tiếng “phục vụ”. Nhưng Cửu Thiệu không trúng kế khiêu khích, trái lại, anh khẽ nhếch môi cười, rồi anh hơi cúi xuống, thân mật cọ mũi vào mái tóc của Thanh Hoành.

- Chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm khá cao, vào nhà đi kéo ồm.

Thanh Hoành nổi cả da gà, nhưng anh đã kéo cô đi.

- Anh và đội trưởng định tranh giải Oscar năm sau đấy à?

- Em cho rằng anh đang diễn kịch?

Cô gạt đầu:

- Rất giống.

- Là tình cảm ào ạt dâng trào đó.

Tô Quý giới thiệu mọi người làm quen với nhau.

Vào lúc đó, người giúp việc theo giờ bùng đồ điểm tâm lên mời khách. Họ bắt đầu phân tán mỗi người một nơi, người ngồi trong phòng khách, người ngồi trong phòng chơi bài. Hai phòng vốn là hai không gian hoàn toàn khác nhau, nhưng khi thuê thiết kế và sửa sang lại căn nhà, Tô Quý đã cho người đập bỏ bức tường ngăn giữa hai phòng.

Gần mười một rưỡi đêm thì Lục Mẫn Chi bắt đầu thấy buồn ngủ, và là người đầu tiên đứng lên định về phòng.

Tô Quý đột nhiên nói:

- Tôi vốn định tổ chức một bữa tiệc thiết đãi quý vị ở đây, nhưng sau đó lại nghĩ, một bữa tiệc thì nhàm chán quá. Hôm nay cơ duyên đã đưa hai vị cảnh sát đến với chúng ta, chi bằng chúng ta bày trò đổi gió nhé. Tôi đang nắm giữ một số bí mật riêng tư của các vị, vị nào đoán ra bí mật của người khác trước tiên, tôi sẽ thưởng bằng cách giữ kín bí mật cho người đó.

Thanh Hoành thấy Lục Mẫn Chi bị vấp trên cầu thang, có vẻ mất cá chân vừa bị một cú đau điếng. Trong khi La Lệnh và Lâu Triệt vẫn tươi cười ngồi đó, không hề tỏ ra khó chịu, bất mãn.

- Tất nhiên, để cho công bằng và để cho những người đến sau không cảm thấy bớt phần kịch tính và thú vị, thật may mắn là trước đó tôi đã tiến hành một vài cuộc điều tra nho nhỏ và nắm được một số bí mật của tất cả các vị ở đây.

Tô Quý đặt ngón tay sơn màu đỏ lên bờ môi, trông cô mê hoặc và tàn nhẫn giống hệt vị thần mặt người mình sư tử trong thần thoại Hy Lạp lúc đưa ra câu đố thần bí.

- Xin các vị đừng lo, chỉ là trò chơi thôi, cứ tuân thủ đúng quy tắc là được.

Cô ta kết thúc lời tuyên bố vào đúng mười một giờ ba mươi phút, chiếc đồng hồ treo tường kiểu cổ trong phòng khách đổ một hồi chuông, như thông báo mở màn trò chơi này vậy.

Thanh Hoành cảm thấy mình hoàn toàn vô tư, trong sáng, ngoài vụ nổ năm xưa, cô không có bất cứ bí mật nào cần giấu giếm. Và trong vụ nổ đó, cô là người bị hại, vì thế cũng không tồn tại bí mật đáng ngại nào. Nhưng liệu những người có mặt ở đây hôm nay có như cô, không có điều gì phải thẹn với lòng hay không?

Chợt Hình Mẫn hỏi:

- Ý cô Tô là, cô biết cả bí mật của tôi?

- Tất nhiên. - Tô Quý mỉm cười lài. - Không chỉ có anh Hình, mà còn cả anh, anh, và anh nữa, tôi đều có thông tin liên quan. Trong số các vị, thậm chí còn có cả tội phạm giết người. Thế nào, các vị thấy trò chơi của chúng ta bắt đầu trở nên thú vị rồi đúng không?

Thanh Hoành đứng ngoài cửa phòng, bên cạnh cô là phòng của Lục Mẫn Chi, cô ấy vừa vào phòng liền chốt hai lần cửa.

Cô không thể không thừa nhận trò chơi của Tô Quý có sức hấp dẫn rất mạnh, rõ ràng cô không hề muốn tham gia trò chơi này, nhưng lại có cảm giác mình đang trong trò chơi đó. Cô tự thấy không thẹn với lòng và nghi ngờ những người còn lại, phải chăng họ cũng đang nghi ngờ cô?

Cô đóng cửa, ngắm nghĩ một lát, bất chợt Lục Mẫn Chi, chốt cả hai cửa.

Cô để tay dưới gối, nằm yên suy nghĩ, Tô Quý biết cả bí mật của Hình Mẫn ư? Nhưng rốt cuộc đó là bí mật gì? Tô Quý vốn chỉ định mời cô, Cửu Thiệu, La Lệnh, Lâu Triệt và Lục Mẫn Chi, vậy nếu giữa chừng không có mấy người kia tham dự, liệu cô ta có bày ra trò chơi này không? Còn nữa, bí mật của Cửu Thiệu mà cô ta nắm giữ là gì?

Ngay từ đầu cô đã kiên quyết loại bỏ khả năng Cửu Thiệu là Âm Hoa, phải chăng vì thâm tâm cô không chắc chắn nên phải ép mình tin như vậy? Trực giác mách bảo cô Cửu Thiệu không phải Âm Hoa, nhưng nếu phân tích một cách lý trí thì không phải không có khả năng này. Cửu Thiệu từng dùng nickname Arthur để trao đổi với cô, anh có thói quen sử dụng địa chỉ IP trung gian, thật trùng hợp Âm Hoa cũng có thói quen này. Vào đúng ngày anh được đưa đi cấp cứu ở bệnh viện gần cảng biển, cô đã nhận được thư nặc danh của Âm Hoa. Sự việc này phải chăng không hoàn toàn trùng hợp ngẫu nhiên?

Thanh Hoành trở mình, kéo gối úp lên mặt, cô luôn luôn nhắc nhở và cảnh báo bản thân không được có những suy nghĩ tương tự. Nếu đã quyết định tin tưởng Cửu Thiệu, cô không nên đặt giả thuyết như vậy.

Bức màn đã bắt đầu được vén lên.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Hoa báo xuân

Thanh Hoành dậy sớm, mon men xuống tầng một thì gặp La Lệnh vừa chạy bộ về. Anh ta vắt mảnh khăn trên cổ, tươi cười chào cô:

- Chào cô.

- Chào anh!

Bước lên cầu thang được mấy bước, bỗng La Lệnh quay lại:

- Nếu cô không vội thì nên đợi thêm mười phút nữa.

Thanh Hoành ngạc nhiên:

- Tại sao?

La Lệnh chỉ nhún vai, rồi chạy nhanh lên lầu.

Thanh Hoành do dự một lát, quyết định đi ra cửa, cô bắt gặp một cặp trai gái đang đứng trò chuyện dưới giàn nho cuối dãy hành lang, đó là Cửu Thiệu và Tô Quỳ. Ma xui quỷ khiến thế nào, Thanh Hoành liền nhón chân đến gần để nghe lỏm cuộc nói chuyện của họ. Cô cảm thấy từ sau sự kiện tàu Đồng Thái Bình Dương, cô đã sắp trở thành cái máy nghe trộm chuyên nghiệp.

- ... Cô nên dừng lại thì hơn.

- Vì sao? Hay là anh sợ rồi? - Tô Quỳ cười cợt. - Tôi sẽ không dừng lại. Tôi đang rất vui và còn muốn vui nữa.

- Bởi vì có... nên sẽ càng nguy hiểm. Tôi mong cô suy nghĩ thấu đáo.

Giọng Cửu Thiệu vừa nhỏ vừa trầm, cô đông tai cũng không nghe rõ mấy từ còn thiếu. Nói xong câu đó, Cửu Thiệu liền quay người đi về đầu này của dãy hành lang. Anh không tỏ ra bất ngờ khi thấy cô, anh đưa tay lên, dịu dàng vuốt tóc cô:

- Rốt cuộc cũng chịu dậy.

- Mới có chín giờ, không muộn lắm.

Vừa dứt lời cô thấy Hình Mẫn từ xa chạy lại, mồ hôi ướt đầm áo phông màu xám nhạt, chiếc áo bông chốc biến thành màu tro xám. Ông nhìn họ bằng ánh mắt “kiểm duyệt”, rồi vẫy tay gọi:

- Luyện tập thể lực cũng rất quan trọng. Tiểu Hoành, lười luyện tập như cô nếu chẳng may ra đường gặp kẻ cắp, đừng hòng đuổi bắt được chúng.

Thanh Hoành đáp:

- ... Tôi sẽ báo cảnh sát.

Hình Mẫn lắc đầu, đi lướt qua cô.

Khi chỉ còn hai người, Thanh Hoành bước lên một bước, hỏi:

- Anh đang nói chuyện với Tô Quỳ? Thật quý hóa, cô ấy không lấy thứ gì nện vào đầu anh à?

- Đây là lần cảnh báo thứ hai của anh, nhưng có vẻ cô ta chẳng hề bận tâm.

- Ý anh là...

Anh dừng dừng:

- Anh nghĩ Âm Hoa đang ở gần đây, cô ta làm vậy rất nguy hiểm.

Âm Hoa là loài dơi hút máu người ẩn nấp trong bóng tối, chỉ chờ có dịp là lao ra hút lấy thứ mà nó thèm khát nhất.

Thanh Hoành định nói thì nghe “xoẹt” một tiếng, rèm cửa sổ trên tầng hai được kéo sang bên, cô ngẩng lên, thấy Thẩm Dật nhô cả người ra ngoài, tì tay vào thành cửa sổ, cúi xuống nhìn cô, mỉm cười:

- Chào bé cưng!

Cửu Thiệu “hừ” lạnh, quay đi chỗ khác.

Thanh Hoành bỗng rơi vào trạng thái rất dỗi khó xử, nếu bây giờ chạy đuổi theo Cửu Thiệu sẽ khiến Thẩm Dật mất mặt. Cô ngẩng đầu lên, cười đáp lại:

- Không còn sớm nữa đâu.

- Vậy sao? Không còn sớm nữa ư? - Anh ta chăm chú ngắm cô một lúc, đột nhiên nói: - Đúng rồi, chính thế, cô ở yên đó, chờ tôi xuống.

Rèm cửa lại “xoẹt” một tiếng, về vị trí cũ.

Cửu Thiệu dừng bước, quay lại, cau mày:

- Còn đứng đó làm gì?

Thanh Hoành vội vàng theo anh vào nhà. Cửu Thiệu chọn một cuốn tạp chí trên giá để sách báo, ngồi trên sofa đọc. Thanh Hoành liếc nhìn thì thấy đó chỉ là một cuốn tạp chí lá cải, cô không ngờ anh đủ kiên nhẫn đọc loại tạp chí này.

Anh lật đến một trang nào đó rồi lật trở lại, cứ đọc đi đọc lại mười mấy lần. Cô đã đọc cuốn tạp chí này từ lâu, thực ra chỉ toàn những thông tin như chuyện phim giả tình thật của diễn viên nổi tiếng, hay như người ta chụp được hình ảnh một người đàn ông đầu hói, bụng bự tướng trước cửa phòng mình

tinh màn bạc nào đó.

Thanh Hoành thấy vô vị, liền đi đến bức tường treo ảnh chụp của hai chị em Tô Quý ngắm nghía. Đó là những bức ảnh chụp chung của chị em họ ở mọi kích cỡ, và đều là ảnh chụp ghép với các công trình kiến trúc khác nhau, họ cười rất tươi. Giấy dán tường màu xanh dương mang phong cách trẻ trung, điểm xuyết bởi những hoa văn độc đáo, xinh đẹp. Thanh Hoành đoán loại giấy dán tường này do Tô Tường chọn. Ngôi biệt thự mang phong cách Châu Âu điển hình, đơn giản mà sang trọng, với gam màu chủ đạo là trắng sữa và nâu sẫm. Vì thế, bức tường màu xanh dương hoàn toàn không ăn khớp với phong cách của ngôi nhà. Nhưng Tô Quý vốn rất yêu chiều em gái, hẳn là cô ta không thấy phiền lòng gì khi cô em phá hỏng toàn bộ thiết kế.

Khoảng mười phút sau, Thẩm Dật mang theo giá vẽ xuống tầng một và thấy cô đang ngồi trong phòng thì tỏ ra hết sức bất bình:

- Tôi bảo cô đứng nguyên tại chỗ kia mà!

Thanh Hoành giãi bày:

- Tôi nghĩ anh chỉ đùa thôi, nhờ đâu anh bắt tôi đứng phơi nắng suốt mấy tiếng đồng hồ thì sao.

- Trông tôi trông giống một kẻ bị ỏi đến thế à?

Thẩm Dật bước lại, tóm lấy tay cô:

- Đi thôi, quay về chỗ ban nãy cô đứng.

Thẩm Dật kéo cô ra chỗ cũ, còn anh ta thì lùi lại vài bước, đứng tựa vào lan can, lấy bút chì căn khoảng cách.

- Cô đứng lệch sang trái một chút. Dừng lại, chính là vị trí này. Rồi, bây giờ cô quay người sang bên.

Thanh Hoành ngoan ngoãn nghe theo chỉ dẫn.

- Anh định vẽ tôi đấy à? Nhưng tôi đã đồng ý đâu, anh đang xâm phạm quyền sở hữu hình ảnh cá nhân.

Bàn tay Thẩm Dật lướt nhanh như gió, loáng một cái anh ta đã phác họa xong vóc dáng.

- Này cô ơi, cô có thể tạm thời nhắm mắt lại được không? Khi cô nói, cơ mặt của cô cử động, sẽ phá hoại cảm hứng sáng tác của tôi.

Lúc này, anh ta đã hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình, và gần như không để tâm đến bên ngoài. Thanh Hoành thấy buồn chán, buồn tay, buồn miệng vì không được cử động cũng không được nói, nhưng trông mặt thì vẫn có thể đảo vòng. Cô liếc bên đồng hồ bên tây, đột nhiên phát hiện ra một vật hoa màu lam rất đẹp. Nhiều người bảo rằng, đôi khi họ nhìn thấy những cảnh tượng rất đời quen thuộc, như thể từng gặp ở đâu đó, nhưng ngắm kỹ thì hóa ra không phải. Cô cũng có cảm giác ấy khi nhìn thấy vật hoa màu xanh lam rực rỡ dưới ánh mặt trời kia. Cô cảm thấy rất quen thuộc, nhưng không biết đã gặp ở đâu.

Bất giác cô dịch chuyển tư thế mà Thẩm Dật sắp đặt lúc trước. Cô cúi xuống, chạm khẽ vào những cánh hoa mon morn. Một lúc sau mới sực tỉnh, vội quay ra xin lỗi:

- Xin lỗi, có phải tôi đã phá hỏng bức vẽ của anh rồi không?

Thẩm Dật nheo mắt nhìn cô, nét bút chậm lại:

- Không sao, không hề gì. Cô thích loài hoa màu lam đó?

- Cũng không hẳn.

Chỉ là bỗng nhiên cô cảm thấy mê mẩn thôi. Anh ta gác bút ngay sau đó, dịch chuyển giá vẽ, vẫy cô lại:

- Tôi xong rồi, cô muốn xem không?

Tốc độ ký họa chân dung của anh ta thật đáng nể. Thanh Hoành chạy lên hành lang, anh ta đang tô thêm màu cho một vài nét vẽ, sau đó kí tên mình bên góc phải, rồi đưa bức ký họa cho cô.

Thanh Hoành ngắm nghía một hồi, đứng là nhìn thoáng thấy rất giống cô, nhưng cô vẫn có cảm giác giống mà như không giống. Và biểu cảm trên gương mặt của cô gái trong tranh, hình như là... về cười trong giấc ngủ say sưa mà cô gái không hề hay biết. Cô không thể không thừa nhận tài năng thiên bẩm của Thẩm Dật về phương diện này. Cảm giác đầu tiên khi tiếp xúc với tranh của anh ta không phải là bút pháp cao siêu mà là ấn tượng khó quên, kể cả đối với dòng tranh sơn dầu tạo ảo giác xuyên thấu và cách phối màu táo bạo, hay ấn tượng về không gian lạ lùng khôn tả mà tranh ký họa chân dung của anh ta mang lại.

Thanh Hoành chỉ bông hoa trong bức tranh, hỏi:

- Đây là hoa gì vậy? Nhìn quen lắm.

Thẩm Dật vươn vai, trong chớp mắt anh ta đã trở lại là một chàng trai vui vẻ, tinh nghịch:

- Hoa báo xuân. Cô yêu thích loài hoa này là giúp tôi tiết kiệm được khối tiền đấy, so với hoa hồng thì loài hoa này chẳng đáng mấy đồng.

Tô Quý ngủ đến trưa mới thức dậy, xuống lầu ăn trưa cùng mọi người. Ăn xong, cô ta đề nghị đưa mọi người đi dạo quanh khu du lịch sinh thái gần đó.

Mấy năm gần đây, thành phố Nam tích cực đẩy mạnh phát triển du lịch, vì thế các điểm du lịch và các khu du lịch sinh thái nối đuôi nhau nườm nượp ra đời. Thành phố này vốn được thiên nhiên ưu ái ban cho những bãi cát mềm mịn tựa nhung lụa, nước biển trong vắt, và đường bờ biển uốn lượn miên man.

Trời hôm nay thật đẹp, xanh trong thăm thẳm, khu du lịch sinh thái đông đúc, vui nhộn với không ít khách du lịch là người nước ngoài.

Tô Quý giới thiệu:

- Khu du lịch sinh thái này có rất nhiều trò chơi, nổi tiếng nhất là các trò mạo hiểm.

Thanh Hoành quay sang chăm chú nhìn một người “vũ trang” từ đầu đến chân với mũ bảo hiểm và găng tay, đệm gối, đang chơi trò trượt ván, kết thúc mỗi lần tung mình trên máng trượt là một vòng xoay một trăm tám mươi độ trên không vô cùng điệu nghệ, khiến đám đông vỗ tay cổ vũ rầm rầm. Thẩm Dật bất ngờ gác khuỷu tay lên vai cô, hỏi:

- Cô thích trò đó?

Thanh Hoành chưa kịp trả lời đã bị Cửu Thiều kéo giật về phía mình, thậm chí anh còn phũ phàng vai cô.

- Tiểu Hoành không ưa vận động mạnh, nhưng tôi thì có đấy.

Anh mỉm cười, khoe môi lộ ra một lúm đồng tiền. Nụ cười ấy khiến Thanh Hoành có cảm giác tê dại cả da đầu.

- Anh thích trò đó? - Thẩm Dật chỉ tay sang chỗ khác: - Trò này thì sao?

Đó là khu vực thi đấu của trò chơi đi thăng bằng trong vòng tròn kim loại. Trò chơi này hầu như chỉ có người nước ngoài tham gia, khán giả cũng đa phần là người nước ngoài.

Thanh Hoành quan sát kỹ thì thấy trên khán đài có hai vòng tròn kim loại khổng lồ được buộc vào nhau bằng dây thép, người chơi bước đi trong vòng kim loại, vòng kim loại cứ thế được đẩy lên cao, sau khi chạm mốc cao nhất sẽ quay trở lại mặt đất. Trước đây, hồi đi du lịch ở nước ngoài cô cũng từng thấy người ta chơi trò này.

Lúc này, cả hai người chơi vừa rời khỏi vòng tròn kim loại, dây an toàn co giãn tuyệt đối, chậm chậm thả người chơi xuống đất. Trọng tài cuộc thi đấu bắt giắc thờ dài, tiếc nuối:

- Trình độ của các anh chỉ đến thế thôi sao?

Tô Quý dừng bước, nở nụ cười tươi rói:

- Thẩm Dật, anh thấy trò này thú vị lắm à?

Thẩm Dật nhún vai, không mắc bẫy:

- Cũng tạm tạm.

Tô Quý nháy mắt:

- Tôi thì cho rằng những người đàn ông dám thử sức, dám mạo hiểm là những người có sức hấp dẫn lớn nhất. À không, tôi nghĩ, tất cả phụ nữ đều sẽ mềm lòng trước bầu không khí căng thẳng, kịch tính và đầy hấp dẫn này.

Lúc nói những lời này, Tô Quý cố gắng phát huy sở trường thuyết phục người khác bằng giọng nói mê hoặc và nụ cười khiêu khích.

Lục Mẫn Chi đột nhiên ngắt lời cô ta:

- Cô nói những lời này nhằm mục đích gì? Chứng minh sức quyến rũ vô biên của cô?

- Làm gì có. - Tô Quý nhìn ra xung quanh, tỏ vẻ oan ức. - Người có sức hấp dẫn vô biên là cô Chủ mới phải. Chị không thấy hai người đàn ông điển trai đang chết mê chết mệt cô ấy à?

Tô Quý vừa dứt lời đã thấy Thẩm Dật nhảy tót lên sân thi đấu, nhìn xuống đám đông bằng ánh mắt thách thức:

- Có vị nào muốn thi đấu với tôi không?

Thanh Hoành nhận thấy tình hình đang dần trở nên mất kiểm soát, bầu không khí náo nhiệt, sục sôi, trò chơi mạo hiểm dễ kích động thú tính và lòng hiếu thắng của con người, và còn cả đám đông không ngừng hò reo cổ vũ này nữa. Cô quay sang, định giữ tay Cửu Thiệu lại, nhưng không kịp nữa rồi, anh đã bước lên sàn đấu, đối mặt với Thẩm Dật:

- Có tôi.

Thẩm Dật nhìn anh, nụ cười chứa đầy vẻ ngạo mạn, thách thức:

- Không buộc dây an toàn chứ?

Thanh Hoành cảm thấy chóng mặt muốn xỉu, cô mong Cửu Thiệu lý trí một chút. Vòng kim loại có thể đưa họ lên độ cao tối đa mười mét, nếu ngã xuống chắc chắn sẽ gãy cổ.

Cửu Thiệu trầm ngâm giây lát, nở nụ cười khinh khi:

- Anh nghĩ chúng ta mà cần đến dây an toàn sao?

Thanh Hoành quay đầu lại, trừng mắt lườm Tô Quý, cô ta vội xòe tay, nhún vai, giả giọng lấy làm tiếc:

- Tôi chỉ đùa thôi, ai biết các anh ấy cả nghĩ như vậy.

Tô Tường không kìm được sự lo lắng:

- Chị ơi, trò này nguy hiểm lắm, họ lại không thắt dây an toàn!

Tô Quý ôm eo em gái:

- Đừng lo, họ thấy không ổn tự khắc sẽ dừng lại, họ có phải trẻ con đâu.

Về mặt của La Lệnh, Lâu Triệt và Hình Mẫn đều không hề vui vẻ.

Thanh Hoành nghe thấy Lục Mẫn Chi lẩm bẩm bên cạnh:

- Cô ta đúng là đồ ma nữ...

Cô định lên ngăn cản họ, nhưng bảo vệ đã lừa khán giả ra xa sàn đấu, không cho ai lại gần trong phạm vi một mét, thêm vào đó tiếng trống báo hiệu nổi lên ầm ầm, át cả tiếng gào thét của cô.

Thanh Hoành thấp thỏm lo âu, nhưng lúc này hai người đã đứng trong vòng tròn kim loại, bắt đầu cất bước trong tiếng trống ầm vang. Vòng kim loại cuốn lên cao, nhanh chóng tới lưng chừng. Ở bên dưới bắt đầu có người la hét inh ỏi, tiếng la hét hòa vào tiếng trống tạo nên bầu không khí sôi sục, điên cuồng.

Thanh Hoành rút di động, định báo cảnh sát, nhưng lại thôi. Bỗng, cô thấy bên Thẩm Dật lắc lư không vững, để giữ thăng bằng, anh ta buộc phải dừng bước. Nhưng Cửu Thiệu không dừng nhịp bước khớp với Thẩm Dật, nên vòng kim loại cứ lắc lư dữ dội giữa không trung.

Điều quan trọng nhất của trò chơi mạo hiểm này là sự phối hợp, nhịp bước và tốc độ di chuyển của hai người phải khớp với nhau, thì vòng tròn kim loại mới duy trì được sự thăng bằng. Nếu một trong hai người đi lệch nhịp, vòng tròn sẽ nghiêng đổ về phía người đó. Và nếu người đó rút khỏi vòng kim loại thì trọng tâm sẽ rơi vào vị trí của người còn lại, hậu quả sẽ khôn lường.

Mặc dù ngay khi Thẩm Dật bước sai nhịp, Cửu Thiệu đã lập tức điều chỉnh thế đứng, nhưng mức độ nguy hiểm vẫn rất lớn.

Trọng tài ra hiệu cho nhân viên y tế đứng chờ phía bên dưới, họ nhanh chóng mang theo hộp thuốc, băng qua khu vực cách ly, đến trước sàn đấu. Cũng có người cầm sẵn di động chuẩn bị gọi cấp cứu.

Thanh Hoành lo lắng phát điên, đúng lúc đó cô thấy hai người tiếp tục bước đi trong vòng tròn, đưa vòng kim loại lên điểm cao tối đa, rồi từ từ hạ độ cao. Lúc này, tiếng hò reo, tiếng vỗ tay cổ vũ vang lên rào rào nhưng cô không nghe thấy bất cứ âm thanh nào cả, ánh mắt cô dán chặt vào vòng kim loại đang từ từ hạ thấp độ cao và nhanh chóng đến điểm chỉ còn cách mặt đất năm mét.

Lục Mẫn Chi vỗ vai an ủi cô:

- Không sao rồi, trông cô kia, sợ hãi tái xanh cả mặt.

Thanh Hoành gượng cười:

- Tôi thường bị hạ đường huyết, không phải vì sợ.

Vòng kim loại chỉ còn cách mặt đất một mét, lúc này trọng tài mới thổi phào nhẹ nhõm, ông ta bắt đầu khuấy động bầu không khí vui vẻ bằng mấy câu hài hước. Thẩm Dật nhảy khỏi vòng kim loại, hí hửng chạy tới chỗ Thanh Hoành, hôn hờ như trẻ con đòi quà vì lập được thành tích cao:

- Khi này cô có thấy vẻ đẹp trai, sức hấp dẫn mãnh liệt của tôi không?

Thanh Hoành giận run người, lạnh lùng chỉ tay vào anh ta và quát:

- Anh cút thật xa cho tôi!

Cửu Thiệu đứng từ xa quan sát Thẩm Dật hứng chịu cơn giận dữ ngút trời của Thanh Hoành. Anh quyết định không lại gần cô cho đến khi lửa giận xẹp xuống chỉ số an toàn. Cơn tức giận của con người luôn có điểm cực hạn, sau khi được xả bớt sẽ trở lại bình thường, khi ấy anh sẽ an toàn.

Còn về phần Thẩm Dật, anh ta đại dốt thì mặc anh ta.

Có lẽ do không chịu nổi sự mắng mỏ nặng lời của Thanh Hoành, Lục Mẫn Chi huych khuỷu tay vào tay cô:

- Đừng như thế, các cô các cậu vẫn còn trẻ, tuổi trẻ vốn bốc đồng mà. Và lại, họ có sao đâu.

- Bốc đồng?

Thanh Hoành ném ánh nhìn sắc hơn dao về phía Cửu Thiệu. Thẩm Dật bốc đồng thì mặc anh ta, vì anh ta vốn là nghệ sĩ, nghệ sĩ thường hành động điên điên khùng khùng. Nhưng Cửu Thiệu không phải kiểu người bốc đồng. Anh vốn là người điềm đạm, cẩn trọng, dù có bị kích tướng cũng kiểm soát rất tốt tâm lý.

Ánh mắt sắc lạnh của Thanh Hoành khiến Cửu Thiệu buột lòng phải điều chỉnh tốc độ, anh đi chậm lại, chờ Hình Mẫn.

Hình Mẫn hắng giọng, nói:

- Ở nhà tôi, phạm những việc trọng đại, tôi đều là người quyết định.

Cửu Thiệu đưa mắt nhìn ông.

- Mặc dù vợ tôi giữ thẻ ngân hàng, nhưng khi nào cần tiêu tiền, tôi cứ việc chi tiêu thoải mái, không phải báo cáo.

- Rốt cuộc anh muốn nói điều gì?

- Ngoài sự ngạo mạn, tôi còn phát hiện ra một điểm yếu chết người ở cậu.

- Thứ nhất, tôi không ngạo mạn, cùng lắm chỉ là khiêm tốn và không biết ra vẻ. Thứ hai, nhược điểm mà anh nói cũng chẳng có gì to tát.

Hình Mẫn mỉm cười:

- Vậy cứ chờ xem. Nếu tôi là Âm Hoa, tôi sẽ lợi dụng nhược điểm này của cậu.

Cửu Thiệu vẫn nhìn thẳng phía trước, anh thừa hiểu Hình Mẫn đang thử anh, mặc dù họ từng là đồng đội, từng sát cánh bên nhau, nhưng sự tín nhiệm giữa họ đang rơi vào khủng hoảng.

- Anh là Âm Hoa? Hay là đồng phạm của hắn?

- Tôi cũng muốn hỏi cậu câu hỏi ấy.

Nhưng lúc này chưa thể có câu trả lời.

Thanh Hoành muốn lập tức rời khỏi biệt thự của Tô Quý, trò đùa của cô ta quá nguy hiểm, không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa. Nhưng ngoài cô, hình như không ai muốn đi khỏi đó. Cho dù là La Lệnh và Lâu Triệt đều bắt đầu nhìn Tô Quý bằng ánh mắt căm ghét và đề phòng, bọn họ cũng không có ý định rời khỏi biệt thự.

Bữa tối chìm trong bầu không khí nặng nề. Ăn xong, Lục Mẫn Chi, Thẩm Dật và những người khác quyết định ra ngoài đi dạo. Thanh Hoành về phòng thu dọn đồ đạc. Nghe tiếng gõ cửa, cô không buồn quay đầu lại, nói:

- Vào đi.

Cửu Thiệu vào phòng, ngồi bên mép giường trong dáng vẻ của người biết lỗi.

- Hôm nay anh hơi bốc đồng.

Cô nhìn anh:

- Bốc đồng?

- Dù anh rất giỏi kiềm chế cảm xúc, dù mấy kiểm tra nói dối cũng phải chịu thua anh, thì điều đó cũng không có nghĩa anh không bao giờ bốc đồng.

Thanh Hoành giờ tay túm áo sơ mi của anh:

- Độ cao mười mét, không thắt dây an toàn, anh không cảm thấy có lỗi với mẹ anh à?

Cửu Thiệu tìm tìm:

- À, nếu em nhắc đến mẹ anh... anh nghĩ bà ấy không đề bụng đến chuyện này đâu. Bởi vì dây thần kinh của bà to ngang với dây cáp điện.

Thanh Hoành ngẫm nghĩ một lát thì thấy anh nói cũng có lý. Khi con trai chưa biết sống chết ra sao, rồi khi được cứu thì bị theo dõi giám sát 24/24 giờ, bà vẫn đứng đưng như không. Bà không hề lo lắng như những người mẹ bình thường khác. Di truyền học quả thật vi diệu. Cô vung tay, thả anh ra, rồi tự an ủi:

- Thôi được, chẳng nào anh cũng không việc gì, em hết giận rồi.

Cô vừa thả tay thì mấy chiếc cúc áo của anh cũng rơi lèng xèng xuống nền nhà.

Cửu Thiệu nhích lại gần, kéo túi hành lý của cô sang bên, anh hoàn toàn không bận tâm đến mấy chiếc cúc áo bung rơi.

- Em rất muốn tìm ra Âm Hoa, đúng không?

Thanh Hoành thoáng sững sờ trước vẻ nghiêm túc của anh. Cô gật đầu lia lịa.

- Kể cả trong mơ. Trước khi đưa hấn đi “ăn đạn”, em sẽ hoạn hấn, cắt của quý của hấn thành mười hai phần và bắt hấn ăn hết.

Khóe môi Cửu Thiệu giật khẽ khi nghe kế hoạch tàn bạo của cô.

- Ủ, nhưng trước tiên phải tìm cho ra hấn đã.

Thanh Hoành gật đầu đồng tình.

- Muốn thế, phải luôn bám sát những người may mắn sống sót, chờ Âm Hoa sơ sẩy để lộ dấu vết.

Thanh Hoành suy nghĩ một lát, tiếp tục gật gù.

Anh khéo léo dỗ ngon dỗ ngọt cô:

- Nếu em bỏ đi lúc này sẽ dễ lỡ tin tức quan trọng. Hình Mẫn là người giàu kinh nghiệm và nhạy bén trong phá án, em thấy không, anh ấy đã phải vất vả thế nào mới tạo ra cơ hội để được ở lại đây. Trong khi em chẳng cần nhọc lòng sắp đặt cũng có được cơ hội này.

Cô thở than:

- Em không ngờ anh khéo ăn nói đến thế.

Anh mỉm cười:

- Anh cũng không ngờ em thích anh nhiều thế.

Lúc rời khỏi sân đấu và nhìn thấy vẻ mặt không giấu nổi tâm tư của cô, anh cảm thấy rất hài lòng. Anh muốn có được cảm giác chắc chắn ấy, và việc tham gia trò chơi mạo hiểm kia không hoàn toàn chỉ là sự bốc đồng.

Buổi tối hôm đó, mọi người không hẹn mà gặp, đều tập trung tại phòng khách hoặc phòng chơi bài.

Thanh Hoành biết vì sao có sự “ăn ý” như vậy giữa bọn họ. Tô Quý nói cô ta biết bí mật của từng người. Nhưng khi nào tiết lộ bí mật, còn tùy thuộc vào tâm trạng của cô ta. Vì thế, nếu vắng mặt, rất có thể anh sẽ trở thành đối tượng bị dị nghị.

Trong lúc đó, Tô Quý đang ngồi viết trên chiếc ghế lười. Cô ta mặc trang phục ở nhà rộng rãi, tóc búi cao, để lộ chiếc cổ dài quyến rũ. Cô ta viết được một lúc thì vuron vai cho đỡ mỏi rồi lại cầm cúi viết tiếp.

Thanh Hoành chơi bài với mấy người kia, nhưng tâm trí họ cứ để đâu đâu, chốc chốc lại liếc Tô Quý bằng ánh mắt đầy hồ nghi. Đúng tám giờ tối, chị giúp việc bung trà và đồ ăn đêm lên mời họ. Chị đặt cốc trà bên cạnh Tô Quý, rồi lúi trong túi áo ra một phong thư nhàu nhĩ.

- Thưa cô... tôi tìm thấy cái này trong hòm thư báo ngoài cửa.

Chị ta ra ngoài đổ rác, lúc quay vào tiện tay mở tủ thì thấy lá thư này.

Bì thư không có dấu bưu điện, chỉ có vài dòng chữ xiên xẹo, ghi người nhận là Tô Quý.

Tô Quý nhận thư, ngó qua, định vứt sang một bên, nhưng sau đó có chút tò mò, liền mở ra đọc. Đột nhiên, hai mắt Tô Quý trùng trùng, hơi thở gấp gấp, cô ta đưa tay với cốc trà nhằm che dấu sự xúc động, nhưng bàn tay run rẩy, vừa chạm vào cốc, trà nóng liền bắn ra ngoài, rớt vào tay. Tô Quý tức giận gạt cốc nước xuống nền nhà, lông mày dựng ngược:

- Trà nóng thế này thì uống thế nào?

Chị giúp việc vội vàng lau vết nước trà vấy lên quần Tô Quý, và xin lỗi:

- Thưa cô, tôi không cố ý, tôi không cố ý thật mà... Tay cô tấy đỏ rồi kia, cô mau xối nước lạnh đi.

La Lệnh miết lá bài, “chậc” một tiếng.

- Cô ta đến kỳ mãn kinh rồi hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Lục Mẫn Chi không rời mắt khỏi lá bài, chỉ lạnh lùng tiếp một câu:

- Đáng đời.

Thanh Hoành hơi do dự, thực ra nếu không xảy ra việc lúc trước, ấn tượng của cô về Tô Quý khá tốt, nhưng giờ đây cô đã nảy sinh ác cảm với cô ta, nên quyết định không chạy ra hỏi han.

Rốt cuộc chỉ có Tô Tường chạy lại, đẩy chị gái vào nhà bếp, xối nước lạnh vào tay bị bỏng của cô ta. Chờ họ đi khỏi, Hình Mẫn bước lại, nhặt lá thư Tô Quý đánh rơi dưới đất lên, nước trà làm tờ giấy ướt nhẹp, nhưng vẫn có thể đoán ra nét chữ. Ông đọc xong lá thư thì gấp lại, hỏi chị giúp việc đang bận nhặt nhạnh những mảnh cốc vỡ:

- Chị có trông thấy ai đã bỏ lá thư này vào hòm thư báo không?

- Thưa, không, lúc mở hòm thư báo ra tôi mới thấy nó.

Hình Mẫn gật đầu, quay sang đưa lá thư cho Cừ Thiệu:

- Cậu nghĩ sao?

Cừ Thiệu đọc qua lá thư, lắc đầu:

- Tạm thời tôi chưa nghĩ ra điều gì.

Thanh Hoành tò mò, bỏ cả ván bài, chạy lại, thì thấy lá thư viết: “Thanatos sẽ đến khi hoa báo xuân nở rộ”.

Nét chữ của người thuận tay phải nhưng có tình viết bằng tay trái, vì thế không thể truy ra người cầm bút. Thanh Hoành thắc mắc:

- Thanatos?

Hình Mẫn lắc đầu, như thể cảm thấy tuyệt vọng vì kiến thức nghèo nàn của cô. Cừ Thiệu đáp:

- Thanatos là thần Chết trong thần thoại Hy Lạp.

Bên dưới không thấy xuất hiện ký hiệu hoa văn màu đen quen thuộc, vậy thì đây không phải là thư của Ám Hoa. Ám Hoa vốn là kẻ tự phụ, ngạo mạn, nên không có chuyện hèn gửi thư nặc danh thế này.

- Khi hoa báo xuân nở rộ... - Thanh Hoành kinh ngạc nói: - Trong vườn nhà này trồng hoa báo xuân, nhưng hoa đã nở nhiều ngày rồi mà.

Cừ Thiệu nói:

- Vì thế anh mới bảo tạm thời chưa nghĩ ra điều gì. Có lẽ “hoa báo xuân” ở đây dùng để ám chỉ điều gì đó.

Sau khi được em gái đưa vào phòng khách, Tô Quý lại ngồi vào ghế lười, lẳng lặng tiếp tục công việc đang dở khi nãy. Sau một hồi do dự, Tô Tường

đến trước mặt Cửu Thiệu, cô nói mà như sắp khóc:

- Em thay mặt chị gái em xin lỗi anh về chuyện lúc trước. Xin anh đừng ghét bỏ mà hãy nghĩ cách cứu chị ấy. Em xin anh!

Cửu Thiệu quay lại, khẽ nói:

- Tôi đã nhắc nhở cô ấy.

Tô Tường quay sang Hình Mẫn:

- Chú Hình, xin chú...

Hình Mẫn vỗ vai cô gái:

- Điều quan trọng nhất bây giờ là phải hết sức bình tĩnh, không được hoang mang, không nên để chị cô ở một mình. Lời đe dọa trong thư không dễ trở thành hiện thực đâu.

Ông quay đầu lại, dung ánh mắt trao đổi với Cửu Thiệu, bì thư không có dấu bưu điện, điều đó chứng tỏ người viết thư đang ở gần đây, hoặc cũng có thể đang ở trong ngôi biệt thự này.

Thanh Hoành không biết Tô Quý đã trải qua đêm đó như thế nào, riêng cô thì ngủ từ đầu tối cho đến trưa hôm sau. Cô vừa ra cửa đã thấy Lục Mẫn Chi đứng nói chuyện điện thoại dưới giàn hoa. Thấy cô bước tới, Lục Mẫn Chi nói thêm vài ba câu nữa rồi tắt máy.

- Con trai tôi mới có hai tuổi rưỡi đã biết gọi điện thoại cho mẹ.

Giàn hoa râm mát, họa hoàn lấm mới có vài sợi nắng len qua lớp dây leo chằng chịt, chiếu xuống má cô ta. Thanh Hoành bỗng mê mẩn trước nụ cười dịu dàng tỏa nắng, in hằn vết thời gian nơi khóe mắt Lục Mẫn Chi. Cô khen:

- Con trai chị thật thông minh.

Lục Mẫn Chi mỉm cười:

- Chỉ sợ lớn lên không mấy xuất sắc... Nhưng cũng chẳng sao, chỉ cần nó mạnh khỏe, vui vẻ là được.

Cô ta mở album ảnh chụp con trai trong điện thoại cho Thanh Hoành xem. Đó là một cậu bé rất dễ thương. Thanh Hoành nhận xét:

- Rất giống chị.

Lục Mẫn Chi cười tươi, một lát sau mới hỏi:

- Cô làm lành với bạn trai rồi?

- Vâng, tôi vốn là người rộng lượng, bao dung.

- Thế thì tốt, không đáng để người đàn bà đó chia rẽ hai người.

Vừa nhắc đến Tô Quý, sắc mặt Lục Mẫn Chi đột nhiên trở nên cau có, khó chịu.

- Tôi không để cô ta uy hiếp chúng ta.

Thực ra, nếu ngẫm kỹ, Thanh Hoành nhận thấy Tô Quý là người rất giỏi giao thiệp, không thể có chuyện gây thù chuốc oán với người khác một cách trực tiếp như vậy, hành vi của cô ta mấy ngày vừa qua rất khác thường.

Bỗng, Thanh Hoành nghe thấy tiếng la hét thất thanh. Phản ứng đầu tiên của cô là chạy về phía phát ra tiếng kêu ấy, đến nơi thì cả Cửu Thiệu và Hình Mẫn đều đã có mặt. Tô Tường đứng đó, toàn thân run lên bần bật, bộ dạng thảm thương. Tô Quý đứng bên, cầm cuốn sổ trên tay, vẻ mặt rất đỗi bình tĩnh:

- Tôi không sao, em gái tôi không hiểu chuyện nên mới kêu ầm lên thế.

Thanh Hoành chưa kịp thở phào thì bỗng bàng hoàng kinh sợ. Vì cô nhìn thấy hình ảnh một bông hoa đỏ nở rực rỡ trên bức tường màu lam kia.

“Thanatos sẽ đến khi hoa báo xuân nở rộ”.

Và lúc này, hoa báo xuân đã nở rộ.

Tô Quý lôi trong túi áo ra bình xịt cắt con hen Beclomethasone, xịt vào miệng và nói:

- Tôi sắp lên con hen, tôi lên lầu nghỉ ngơi đây. Bữa trưa và đồ tráng miệng cô giúp việc sẽ chuẩn bị cho mọi người. Tôi xin phép.

Nói xong, cô ta quay người đi lên tầng trên.

Thanh Hoành muốn lại gần nhìn cho rõ bông hoa đỏ đột ngột xuất hiện trên bức tường kia, nhưng bị Hình Mẫn ngăn lại. Ông rút di động, gọi vài cuộc, trao đổi ngắn gọn rồi tắt máy.

- Đừng động vào nó, tôi đã thông báo cho Sở cảnh sát thành phố Nam, họ sẽ đến đây thu thập bằng chứng... với danh nghĩa điều tra án đe dọa, khủng bố tinh thần người khác.

Hiện mới chỉ là vụ án đe dọa, nên họ cũng không quá chú trọng, buổi trưa họ cử một vài nhân viên đến kiểm tra một lúc rồi ra về.

Tô Quý xuống ăn tối cùng mọi người, sắc mặt cô ta nhợt nhạt, bước đi như trên mây. Cô ta đặt cuốn sổ lên bàn, nói:

- Anh Tiêu, tôi đã viết ra đầy đủ những gì anh yêu cầu... Không không, không phải lúc này, sau đêm nay anh mới được đọc. - Cô ta gượng cười. - Trò chơi của tôi vẫn chưa kết thúc.

Thanh Hoành cảm thấy Tô Quý thật gan lì! Sự việc đến nước này mà cô ta vẫn muốn tiếp tục trò chơi nguy hiểm kia, cô ta chán sống rồi hay sao?

Tô Quý quay sang em gái, dịu dàng bảo:

- Em gọi điện cho Ngô Y Thanh, nhắc anh ta đưa luật sư Vương đến đây.

Tô Tường sợ hãi cứng người, một lúc lâu sau mới phản ứng kịp, liền rút điện thoại gọi cho Ngô Y Thanh.

Tô Quý tươi cười:

- Trò chơi sắp đến hồi kết. Trước mười hai giờ đêm nay tôi sẽ công bố mọi bí mật... trừ phi, trong số các vị có ai đó thuyết phục được tôi, thì tôi sẽ giữ lại bí mật của người đó.

La Lệnh, Lâu Triệt và Lục Mẫn Chi nhìn nhau không hiểu. Chỉ có Thẩm Dật ngáp một cái thật dài, hạ thấp giọng nhưng vẫn đủ mọi người nghe thấy:

- Có tình làm trò!

- Cứ cho là thế đi, đến lúc đó mọi người khác biết. - Tô Quý cười tươi như hoa. - Đêm qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều, thì ra ai cũng có sơ hở. Xin hỏi các vị có mặt ở đây, vị nào thấy mình không thẹn với lòng, hoàn toàn vô tội? Tất nhiên tôi xin phép được đặt cô Chử và em gái tôi ra bên ngoài.

Thanh Hoành bắt gặp nhú mày, cô ta bảo không ai hoàn toàn vô tội, trừ cô và Tô Tường? Những người có vẻ không hề liên quan như Cửu Thiệu, Hình Mẫn, Thẩm Dật thì sao? Họ thế nào?

Sau bữa tối, Tô Quý dịch chuyển chiếc ghế lười của mình đến gần bàn chơi bài, rồi nằm dài trên ghế, tay đang đưa cuốn sổ.

Tối nay Thanh Hoành không chơi bài, mà ngồi đọc sách trên sofa và chốc chốc lại liếc Tô Quý. Cửu Thiệu dường như không bận tâm đến nhất cử nhất động của Tô Quý, anh nằm nghiêng trên ghế, cạnh Thanh Hoành, mắt nhắm nghiền, hình như đang bận ngủ. Hình Mẫn chơi bài kém, lại kém may mắn, chẳng mấy chốc đã thua sạch tiền, phải nhường chỗ cho Tô Tường. Thẩm Dật đang bận rộn bồi bồi trát trát trên giá vẽ. Anh ta dành toàn tâm toàn ý cho niềm đam mê vẽ vời của mình, gần như bỏ mặc thế giới bên ngoài.

Chiếc đồng hồ kiểu cổ đặt trong phòng khách chạy thật nhanh, chớp mắt đã mười một giờ đêm.

Tô Quý vươn vai, duỗi dài chân tay, với cốc đồ uống đặt trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, uống vài ngụm rồi tiếp tục nằm dài trên ghế.

Thi thoảng một vài người trong bàn chơi bài đứng lên đi lấy đồ uống, mọi thứ diễn ra hoàn toàn bình thường.

Khi đồng hồ đổ chuông báo hiệu mười hai giờ đêm, Tô Tường đi đến bàn bày đồ uống và la hét kinh hoàng.

Hình Mẫn hành động rất nhanh, lập tức chạy đến chiếc ghế lười của Tô Quý, gương mặt cô ta bình yên như đang say trong giấc ngủ, nụ cười lạ lùng lấp ló nơi khóe môi.

Nếu trên ngực cô ta không cắm một con dao găm thì trông rất giống một người đang say ngủ. Ngô Y Thanh và luật sư Vương gần như đến cùng lúc với phía cảnh sát.

Viên cảnh sát họ Lâm là người phụ trách vụ án này, ông ấy lúc nào cũng cười tươi thân thiện, khác hẳn Hình Mẫn. Cảnh sát Lâm đảo qua đảo lại quanh Tô Tường, cô gái đang úp mặt vào tay khóc nức lên. Đột nhiên ông hỏi:

- Cô là người đầu tiên phát hiện ra nạn nhân? - Ông lôi giấy bút ra ghi lại, rồi tiếp tục. - Cô là em gái nạn nhân, đồng thời cũng là người thừa kế toàn bộ tài sản của cô ấy?

Tô Tường ngừng khóc, lúc đầu là sững sờ kinh ngạc, tiếp theo đấy là cơn giận dữ bốc cao:

- Ông muốn ám chỉ tôi là hung thủ? Ông thì biết gì về tình cảm của chị em tôi. Rõ ràng ông chỉ vô đoán thôi!

Cảnh sát Lâm quay sang hỏi luật sư Vương:

- Nạn nhân đã lập di chúc phân chia tài sản chưa?

Luật sư Vương lau mồ hôi, cảnh tượng này khiến ông vô cùng bối rối.

- Cô ấy đã lập một lần, sau đó khoảng năm ngày trước làm lại một bản mới. Hôm nay tôi lại nhận được điện thoại của trợ lý Ngô, bảo sẽ đến đón tôi. Tôi vừa đi công tác ngoại tỉnh về, xuống sân bay là đến đây ngay.

- Tài sản của cô ấy phân chia thế nào? Ông còn nhớ không?

- Cô Tô đã bán toàn bộ cổ phần của mình ở một tờ tạp chí. Chín mươi phần trăm tài sản của cô ấy bao gồm cổ phiếu, tiền vốn, tín thác và bất động sản đều thuộc sở hữu của cô Tô Tường. Phần còn lại dành cho trợ lý Ngô và làm từ thiện.

Cảnh sát Lâm nhìn Tô Tường:

- Bây giờ cô đã hiểu vì sao cô bị nghi ngờ rồi chứ.

Rồi ông quay ra thăm vấn Lâu Triệt, La Lệnh và Lục Mẫn Chi, kết luận là tất cả bọn họ đều khả nghi.

Tuy rằng về cơ bản, suy đoán của ông không sai, vì cả bốn người tham gia chơi bài đều ở gần Tô Quý, vì thế hung thủ hiển nhiên nằm trong số họ, nhưng Thanh Hoành thiết nghĩ, liệu có cần thiết phải lần lượt tra xét động cơ của từng người như thế không?

Cửu Thiệu ghé tai cô thì thầm:

- Ông ấy có cách của mình, cái này gọi là “công tâm vi thượng”, tức là, trước tiên phải khiến cho đối phương hoang mang, rối bời.

- ... Sau đó thì sao? - Thanh Hoành không dám nói xấu sau lưng người khác một cách trắng trợn, nên cô dùng khẩu hình để nói với anh: - Ông ấy có trong tay bốn nghi can, mà một trong số họ là em gái yêu quý của nạn nhân.

Sau đó, vị cảnh sát của thành phố Nam tiếp tục thăm vấn bốn nghi can kia. Những câu hỏi tương tự lặp đi lặp lại, có tác dụng thôi miên rất hiệu quả, và Cửu Thiệu quả thật đã thiếp đi.

Sau một đêm mệt mỏi, rạng sáng cảnh sát Lâm nhận được điện thoại của bên pháp y. Ông bảo:

- Nạn nhân chết do bị vật nhọn đâm vào tim, trên dao không có dấu vân tay. Trong đường hô hấp của nạn nhân có dấu vết của loại chất độc Cyanide. Chất độc này có nguồn gốc từ bình xịt cắt con hen trong túi áo nạn nhân. Bốn vị có suy nghĩ gì?

Tuy thức trắng đêm, nhưng vì căng thẳng, Thanh Hoành không hề thấy buồn ngủ. Khi cô nghe cảnh sát Lâm nói trong bình xịt cắt con hen có chất độc Cyanide, cô bất giác đưa mắt nhìn Lục Mẫn Chi, thấy cô ấy ngồi đó bất động như một pho tượng điêu khắc, sắc mặt trắng bệch.

Lúc này Cửu Thiệu mới tỉnh giấc, anh nhìn cô, hỏi bằng giọng ngái ngủ:

- Em không ngủ à?

- Dây thần kinh của em không to bằng dây cáp điện như người nhà anh.

- Vì không khó đoán ra kết quả nên anh mới yên tâm ngủ.

- ... Sao?

Anh mỉm cười:

- Nếu em cầu xin anh, anh sẽ cho em biết.

- ... Anh rút đi, em không quen anh.

- Vậy anh sẽ cho em một gợi ý, không lại trách anh lúc nào cũng bắt nạt em. - Anh rút một cuốn tạp chí từ giá sách xuống: - Đáp án nằm trong này.

Đây là tờ báo lá cải được phát hành bởi tòa soạn mà Tô Quý có cổ phần. Lúc trước Thanh Hoành đã đọc lướt tờ báo này và không thấy có điều gì đặc biệt ngoài tin tức một nữ diễn viên điện ảnh nào đó bị bắt gặp có khách lạ ghé thăm vào ban đêm, nhưng hôm đó Cửu Thiệu đã đọc rất kỹ tờ báo này. Anh chỉ tay vào bức hình chụp lén và hỏi:

- Em nhìn xem đây là ai?

Vì là ảnh chụp lén nên chỉ chụp được nghiêng, cô không nhận ra đó là ai.

Anh thờ dài:

- Hôm nay em chăm chỉ xem thời sự buổi tối lắm kìa mà, không có ấn tượng gì à? Rõ ràng đây là một nhân vật rất tầm cỡ.

Anh ghé tai cô, thì thầm một cái tên.

Thanh Hoành biết cái tên đó, một nhân vật quan trọng. Cô tròn mắt kinh ngạc:

- Chỉ là ảnh chụp nghiêng thôi mà!

- Thế nên mới nói em không được trời phú về phương diện này. Cán bộ của đội hình sự đều là những người cực kỳ tinh tường, nhạy bén và mẫn cảm với diện mạo của con người, nhìn nghiêng cũng có thể nhận ra.

Anh vỗ vai cô, rồi đứng lên, uể oải đến trước mặt cảnh sát Lâm, thì thầm nhỏ to với ông.

Cảnh sát Lâm thôi cười, nhìn anh đầy ngờ vực, sau cùng thì gật gù.

Cửu Thiệu đi về phía La Lệnh, thì thầm nhỏ to với anh ta một hồi. La Lệnh ôm mặt ngồi xuống, toàn thân run lên bần bật, khoảng mười phút sau, anh ta đứng lên, giọng hai tay ra:

- Chính tôi dùng dao đâm Tô Quý, tôi xin nhận tội.

Cảnh sát Lâm nhìn xoáy vào anh ta:

- Anh hiểu rõ những gì anh đang nói chứ?

- Tôi hiểu. - La Lệnh cúi đầu. - Tô Quý có cổ phần ở tờ báo của tôi. Cô ta gọi giao thiệp, chỉ cần cô ta xuất hiện là nhiều vấn đề cam go đều được giải quyết. Nhưng cách đây không lâu, giữa chúng tôi bắt đầu xuất hiện những quan điểm trái ngược. Cô ta định rút toàn bộ cổ phần, tôi không đồng ý và bị cô ta uy hiếp.

- Cô ấy uy hiếp anh thế nào?

- Cô ta mời tôi đến một nhà nghỉ tên Hải Yêu, tôi... say rượu, làm ra cái việc đáng xấu hổ và bị cô ta chụp lén. Cô ta đe dọa sẽ gửi ảnh cho vợ và con tôi xem. Vì thế tôi buộc phải ngăn cô ta lại, tôi không muốn phá hỏng gia đình mình, và... đứa con gái mà tôi cưng nhất.

Hai mắt anh ta đỏ hoe, anh ta vui mừng vào lòng bàn tay.

- Tôi không thể để cô ta hủy hoại cuộc sống của mình. Cô ta đe dọa sẽ công bố mọi chuyện vào lúc mười hai giờ, nên tôi rất sợ...

Cảnh sát Lâm gật đầu, gọi người tới, đeo còng số tám vào tay anh ta.

- Còn một câu hỏi nữa, vì sao trong đường hô hấp của cô Tô có dấu vết của chất độc Cyanide? Và còn bức thư nặc danh đe dọa kia nữa, “hoa báo xuân nở rộ” là ý gì?

Thanh Hoành bất giác đưa mắt liếc Cửu Thiệu, anh ngồi trên sofa, dáng vẻ thờ ơ nhưng dường như đã biết tất cả.

Cảnh sát Lâm đảo một vòng quanh ba người còn lại. Ông có vẻ phát tướng, bụng bia tròn trịa, trông khá mắc cười, nhưng những người kia làm gì còn tâm trạng để cười. Gương mặt ông lộ vẻ hã hê của người đang tận hưởng niềm vui mềo vồn chuột.

- Không muốn nói à? Thế để tôi nói nhé. - Ông dừng lại trước mặt Lục Mẫn Chi, chậm rãi nói: - Khi này người của chúng tôi đã điều tra tất cả chủ hộ, nhân viên quản lý, và cả người làm vườn ở khu vực này. Cô thử đoán xem kết quả thế nào?

Lục Mẫn Chi cắn chặt răng, ngồi im như pho tượng.

- Lúc tôi nhắc đến người làm vườn, trông mắt cô mở rất to thì phải? - Cảnh sát Lâm nhún vai. - Cyanide pha loãng có thể dùng làm thuốc diệt côn trùng, cô đã lấy thứ đó ở chỗ người làm vườn, đúng không?

Lục Mẫn Chi khẽ thở phào:

- Ngoài phỏng đoán này ra, ông không có bằng chứng nào để buộc tội tôi, đúng không?

- Vì sao bông hoa báo xuân trên bức tường màu lam biến thành màu đỏ, điều này rất dễ lý giải, vì chỉ cần dán giấy quỳ màu lam lên, đổ dung dịch kiềm vào là giấy quỳ chuyển sang màu đỏ. Đó là kiến thức hóa học của học sinh trung học cơ sở.

Rồi ông đột ngột sai một bước dài về phía trước, gần như dán mặt mình vào mặt Lục Mẫn Chi:

- Nhưng lúc làm nấy trò hù dọa người khác ấy, cô đã quên một điều, không nên để lại vân tay trên lớp băng dính ở mặt sau giấy quỳ. - Ông chỉ vào

ngón tay của Lục Mẫn Chi: - Vân tay của mỗi người là độc nhất vô nhị, cô không thoát được đâu.

Lục Mẫn Chi bàng hoàng nhìn ông, sắc mặt tái dại, chừng như không hiểu những gì ông vừa nói. Cảnh sát Lâm tiếp tục:

- Tất nhiên, cô may mắn hơn anh La rất nhiều, vì cùng lắm cô chỉ bị buộc tội có ý đồ gây thương tích cho người khác. Nhưng khi này tôi đã cử người đi điều tra và được biết rằng, cô từng tham gia vào một cuộc thí nghiệm thử thuốc, không ít người bị tổn hại sức khỏe sau cuộc thử thuốc ấy. Đó là do thí nghiệm thất bại, hay do cá nhân cô mắc sai lầm trong quá trình thao tác? Tôi nghĩ cô Tô đã nắm được điểm yếu của cô trong chuyện này.

Lục Mẫn Chi đột nhiên thở gấp, rồi sụp xuống.

Lập tức có người bước đến kiểm tra và báo cáo với cấp trên:

- Chỉ bị sốc tạm thời, một lát nữa cô ta sẽ tỉnh.

Thanh Hoành không khỏi ngỡ ngàng trước cảnh tượng ấy. Cảnh sát Lâm kết luận một câu:

- Tội phạm giết người thời nay làm sao thể nhỉ, tố chất tâm lý kém đến thế à!

Trước lúc ra về, ông khoác vai Cửu Thiệu, hỏi:

- Làm cách nào cậu khuyên nhủ được La Lệnh tự thú thế? Hẳn gây án không để lại dấu vết rõ ràng nào. Và rõ ràng, hẳn không yếu tâm lý như Lục Mẫn Chi.

Cửu Thiệu lật bức ảnh chụp lên trong tờ tạp chí cho ông ta xem:

- Bởi vì tôi nhìn thấy tấm hình này.

Cảnh sát Lâm ngó bức hình đen trắng chụp nghiêng, vỗ vai Cửu Thiệu, rồi rút một điếu thuốc mời anh:

- Người anh em, cậu có ý định chuyển công tác đến thành phố Nam không? Nếu có, tôi nhất định sẽ đề bạt cậu.

Cảnh sát Lâm dẫn nghi can và mang theo vật chứng về để tiếp tục thẩm vấn.

Hình Mẫn đề nghị quay về khách sạn Xuyên Lục Địa. Thanh Hoành thắc mắc:

- Vì sao phải quay về đó?

Tầm này nên tìm khách sạn nào quanh đây thì hơn.

Hình Mẫn rút điếu thuốc trong tay Cửu Thiệu, châm lửa hút, và nhả khói:

- Chiều nay Tần Tấn và Mạc Nhã Ca sẽ đến, họ tự bỏ tiền túi đi công tác.

Hình Mẫn đưa họ về khách sạn Xuyên Lục Địa. Thẩm Dật đến quầy lễ tân làm thủ tục nhận phòng, rồi lên thẳng phòng mình, còn họ ngồi uống trà chờ đợi.

Hình Mẫn rút di động, nhấn số, bật loa ngoài, chuông điện thoại đổ những hồi dài, lặp đi lặp lại nhưng không ai nghe máy. Thanh Hoành không rõ ông gọi cho Tần Tấn hay Nhã Ca, nhưng cô thấy lo cho cả hai. Cuộc gọi thứ hai, sau mười mấy lần chuông đổ, một giọng nói khàn đặc cất lên:

- A lô.

Xem ra đến lượt Tần Tấn gặp vận đen, Thanh Hoành thấy lo cho anh ta.

Tần Tấn đang say ngủ, bị đánh thức giữa giấc nồng, anh ta tỏ ra rất bức bối, không kìm chế được còn văng tục mấy câu. Hình Mẫn lạnh lùng nói:

- Trước lúc lên đường tôi đã nói gì với cậu, cậu quên rồi à? Cậu và Mạc Nhã Ca xuống tầng một cho tôi ngay bây giờ, ngay lập tức! Tôi cho hai người ba phút, chú ý tốc độ!

Tần Tấn chưa kịp hoảng hồn, diễn về đáng thương:

- Không phải chứ đội trưởng, em làm sao đánh thức Nhã Ca được, bọn em có cùng phòng đâu, sao chỉ có ba phút.

- Bây giờ còn hai phút năm mươi giây. Nếu tôi là cậu, tôi sẽ không lãng phí thời gian quý giá vào việc mặc cả.

Hình Mẫn tắt máy, ngồi xuống đối diện với hai người:

- Tôi thấy chúng ta cần nói chuyện. - Hình Mẫn đưa tay lên chống cằm. - Tô Quý đã chết, mục tiêu số một hiện nay chỉ còn Thẩm Dật. Thực lòng, tôi không muốn thấy kết quả này, vì tôi rất có cảm tình với anh ta, tất nhiên anh ta có hơi bốc đồng, xốc nổi. Nhưng sự việc đã đến bước này thì không còn

đường lui nữa. Nếu Thẩm Dật được loại khỏi danh sách đối tượng tình nghi, sẽ chỉ còn lại hai chúng ta. Nếu không phải cậu thì là tôi.

Thanh Hoành thắc mắc:

- Ông không nghi ngờ giám đốc Lăng nữa?
- Nếu giám đốc Lăng tử nạn trên biển, thì ông ấy không phải Ám Hoa, nhiều nhất ông ấy chỉ là đồng bọn của hắn.
- Hoặc Ám Hoa chỉ là biệt hiệu, đằng sau biệt hiệu này không chỉ có một người.

Thanh Hoành muốn đưa ra nhiều khả năng.

- Không, khả năng này gần như không tồn tại. Hôm đó, sau khi quay về tôi đã suy nghĩ về điều này. Ám Hoa... là kẻ mắc bệnh thích điều khiển, thích kiểm soát. Việc hắn gửi thư điện tử cho chúng ta chứng tỏ hắn còn sống, đó không phải là thể thân của hắn.

Lúc này, Hình Mẫn mới nhận ra Thanh Hoành dẫn dắt ông đi quá xa chủ đề ban đầu, nên ông lập tức chuyển sang đối diện với Cửu Thiệu:

- Khi này tôi đã nói, nếu khả năng Thẩm Dật là Ám Hoa bị loại trừ, thì chỉ còn lại tôi và cậu, cậu đồng ý với lập luận này không?

Cửu Thiệu gật đầu.

- Tôi biết tôi không phải, vì thế, đến lúc đó chỉ có thể là cậu.
- Logic kiểu áp đặt! - Thanh Hoành bức xúc. - Ông biết ông không phải, nhưng chúng tôi không cho là vậy. Đó chỉ là suy nghĩ chủ quan của cá nhân ông.
- Đừng lý luận về logic với tôi.

Hình Mẫn chùng như sắp nổi nóng. Suốt đêm không ngủ, khó trách ông dễ nổi giận như vậy.

- Tốt nhất cô nên cầu cho Thẩm Dật chính là Ám Hoa.

Thanh Hoành muốn lý luận tiếp, nhưng Cửu Thiệu đã ngăn cô lại. Anh vỗ nhẹ vào tay cô, nói khẽ:

- Cái cọ lúc này chẳng có nghĩa lý gì cả.

Vừa lúc đó, Tàn Tấn và Nhã Ca từ thang máy bước ra.

Nhã Ca đột nhiên xông tới, bóp cổ Thanh Hoành:

- Cậu đi cùng cậu ấy? Vậy tức là lúc trước cậu lừa dối tôi bảo rằng không biết gì cả? Hãy mau giải thích, bằng không tôi sẽ giết cậu!

Thanh Hoành khò sở vùng vẫy:

- Đừng mà, giết người phải đền tội đấy...

Nhã Ca càng nổi giận:

- Ngồi tù thì ngồi tù, trong đó tôi có người quen!

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Thanh Hoành run rẩy chỉ sang bên cạnh:

- Rõ ràng cậu thân với anh ấy hơn, sao chỉ nhằm vào tôi, sao không đến mà tấn cho anh ấy một trận? Tôi sẽ không ngăn cản cậu đâu, thậm chí còn cổ vũ cậu nữa.

Nhã Ca trả lời rất nhanh:

- Tôi mà đánh được cậu ấy thì cần gì phải tính sổ với cậu.

Nhã Ca cuối cùng cũng thôi bóp cổ Thanh Hoành, nhưng vẫn tiếp tục la mắng và đập vào lưng cô bôm bốp. Đòn trừng phạt của Nhã Ca không hề nhẹ, cô ấy chẳng buồn nương tay, vì thế suýt nữa Thanh Hoành “cho ra” cả bữa tối hôm qua.

Mắng chửi chán, trút giận xong, Nhã Ca bỗng ngồi sụp xuống cạnh Thanh Hoành, khóe mắt đỏ hoe:

- Cậu có biết tôi lo lắng thế nào không? Hai người còn coi tôi là bạn không? Lẽ ra hai người phải nói với tôi từ đầu chứ!

Thanh Hoành giải thích:

- Tôi sợ liên lụy đến cậu, sợ đội trưởng trách mắng cậu.

Lúc này Nhã Ca mới nhớ ra cấp trên của cô đang ngồi bên cạnh. Cô vờ háng giọng, nói:

- Cũng phải, tôi mà biết chuyện, chắc chắn sẽ báo cáo lên cấp trên.

Tần Tấn thở than:

- Tâm tư đàn bà... thật đáng sợ!

Hình Mẫn hất hàm ra hiệu:

- Ra quầy lễ tân đặt cho tôi sáu vé máy bay đi thành phố Tân.

Rồi ông nhìn đồng hồ, lúc này là bốn giờ năm mươi phút.

- Bây giờ cậu và Nhã Ca đến chỗ cảnh sát Lâm lấy bản tường trình viết tay của Tô Quý về đây cho tôi. Cố gắng về trước bảy giờ, đánh thức Thẩm Dật dậy, sau đó chúng ta sẽ xuất phát.

Tần Tấn và Nhã Ca đi khỏi, để lại ba người ngồi đối diện với nhau trong im lặng. Thanh Hoành không thể ngồi yên như vậy, cô nghĩ mình không thể thờ nổi trong bầu không khí yên ắng dị thường giữa Hình Mẫn và Cửu Thiệu. Cô liền đứng lên, nói:

- Tôi muốn tìm một phòng nào đó nằm nghỉ, tới giờ tôi sẽ xuống.

Cô ra quầy lễ tân làm thủ tục nhận phòng, lúc vào thang máy, cô quay đầu lại nhìn họ.

Hồi Cửu Thiệu còn là cán bộ pháp y, Hình Mẫn rất yêu mến anh, nhưng từ khi anh chuyển đến đội điều tra, lập trường của họ trở nên đối nghịch nhau. Hình Mẫn hơn anh mười mấy tuổi, đã bao năm lẫn lộn dưới cơ sở, từng phá thành công nhiều vụ án, nhưng chức vị chỉ ngang với một chàng trai chưa đầy ba mươi tuổi là anh. Thậm chí, trong tương lai không xa, anh sẽ trở thành sếp trực tiếp của Hình Mẫn, nếu không xảy ra vụ án trên tàu Đồng Thái Bình Dương.

Lòng yêu mến của Hình Mẫn đối với Cửu Thiệu vốn nảy sinh từ tình cảm của một vị tiền bối dành cho lớp hậu sinh. Nhưng khi hậu sinh trở thành cấp trên của mình, thì dù người đó có suy nghĩ thoáng đến đâu cũng khó mà tiếp tục yêu mến đối phương như trước.

Cô vừa ngả lưng xuống giường đã lập tức thiếp đi. Đó là thói quen cô tập cho mình trong những ngày qua. Phải nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu giúp cho thần kinh thật tỉnh táo, bởi vì cô có quá nhiều việc phải làm mỗi ngày, không lấy đâu ra thời gian để xả hơi.

Trước khi ngủ cô đặt chuông báo thức lúc sáu rưỡi, nên khi chuông vừa kêu, cô lập tức tỉnh giấc, xuống sảnh làm thủ tục trả phòng. Hình Mẫn và Cửu Thiệu vẫn ngồi nguyên tại chỗ, Hình Mẫn nằm bò ra bàn ngủ gục, Cửu Thiệu đang trầm tư suy nghĩ. Xem ra, họ đã nói chuyện xong.

Thanh Hoành bước lại, đứng bên họ. Cô ngẩng đầu nhìn về phía chiếc cầu thang lát đá hoa màu trắng trước bàn uống nước. Hôm đó, Tô Tường làm phù dâu, Tô Quý đứng ký tên ở lối đi lên cầu thang, cô ta mặc trang phục màu trắng giản dị và nói: “Tôi mong được thấy em mình làm cô dâu ở đây”.

Trên môi cô ta còn nở nụ cười rất lạ.

Thanh Hoành nắm tay Cửu Thiệu, gợi ý anh đi theo cô. Cô dắt tay anh đến chỗ Tô Quý đứng ký tên hôm trước.

- Em còn nhớ, hôm đó cô ta đứng ở đây, nhìn về phía cô dâu, chú rể đang đón khách. Cô ta bảo mong được thấy em gái mình làm cô dâu tại đây... - Cô lắc đầu, về bàn khoả: - Đột nhiên em có suy nghĩ, lúc nói câu đó, cô ta đã biết mình sắp ra đi.

Anh nhìn cô thật dịu dàng, và không chọc giận cô như mọi khi:

- Đúng là lúc đó cô ta đã biết mình sắp chết. Nói một cách thiếu nghiêm túc thì cô ta không đơn thuần bị La Lệnh mưu sát mà bản thân cô ta cũng muốn chết.

- ... Vì sao?

- Vì tờ tạp chí của cô ta đã đăng tải bức ảnh vốn không nên đăng tải, mà cô ta không kịp thời biên tập, và khi cô ta nhận ra thì đã quá muộn. Trang đầu của tạp chí có tên của chủ biên, người đó là La Lệnh.

Những người hành nghề buôn bán thông tin giống như đi trên dây thép. Tô Quý biết cô ta đã “động” vào một nhân vật tầm cỡ, sự nghiệp chắc chắn đi tong, và còn có thể liên lụy đến cả em gái của cô ta. Vì thế cô ta đã chọn cái chết để đổi lại nửa đời bình yên, vui vẻ cho em gái mình. Bởi vì chỉ có người chết mới không tiết lộ bí mật. Cô ta mời những người kia đến, bởi vì họ đều có những bí mật riêng, cô ta muốn uy hiếp họ, kích động họ, để cuối cùng đạt được mục đích.

Ngoài mặt, cô ta là nạn nhân bị mưu sát. Chỉ riêng hai chữ “mưu sát” đã đủ gây chấn động mạnh, và cô ta cần điều này. Nhân vật tầm cỡ kia dù có muốn hăm hại Tô Tường để bảo vệ bản thân thì cũng phải dè chừng, vì rất có thể báo chí sẽ liên kết vụ án của hai chị em họ với nhau, và sau đó, bức ảnh chụp lên kia sẽ được dịp mang ra mổ xẻ trước bàn dân thiên hạ. Điều đó sẽ cực kỳ bất lợi cho người đó.

Thanh Hoành nói:

- Cô ta quả thực... rất thông minh. Cho dù sự thông minh của cô ta không giống với anh.

Có thể cô không ưa Tô Quý, nhưng không thể không thừa nhận thủ đoạn của cô ta vượt tầm tư duy của người thường.

Cửu Thiệu “ừ” khẽ một tiếng, biểu thị sự đồng tình.

- Về phương diện nào đó, cô ta là người phụ nữ rất đáng nể.

Thanh Hoành ngoắc tay ra hiệu cho anh ghé tai lại:

- Nhưng vì sao anh khẳng định kẻ giết người là La Lệnh mà không phải Lục Mẫn Chi Hay Lâu Triệt?

- Phép loại trừ. Quan sát Lục Mẫn Chi chơi bài thì biết, cô ta là người yêu thương gia đình và cẩn trọng, không giống loại người xốc nổi, bất chấp tất cả. Như vậy chỉ còn lại La Lệnh và Lâu Triệt. Nhưng nếu để ý tờ giấy ghi kết quả sẽ thấy, trong số người chơi, chỉ có La Lệnh đánh bài rất bất thường, hằn rao giá rất cao, là bởi vì hấn buộc phải ra tay trước mặt mọi người, nên tâm lý bị ảnh hưởng. Tất nhiên, không thể coi đó là bằng chứng. Cảnh sát Lâm đã nhìn ra, nhưng ông ấy không tìm được sơ hở của hấn. Anh đã nói với La Lệnh về nguyên nhân cái chết của Tô Quý. Sau khi biết chân tướng sự việc, hấn chỉ còn cách nhận tội, hấn làm thế để bảo vệ gia đình của hấn.

Thanh Hoành mỉm cười:

- Em càng ngày càng hiểu hơn phương pháp tư duy của anh. Không biết còn mất bao lâu nữa, em mới được như anh.

Cửu Thiệu nhìn cô, nhều mày, chừng như rất khó xử.

- Em thật sự muốn biết câu trả lời cho câu hỏi này không?

- ... Không, em không muốn, anh đừng nói gì cả.

Đúng bây giờ, Tần Tấn và Nhã Ca về đến khách sạn.

Tần Tấn thở hắt hên, ném cuốn sổ tay xuống bàn, cầm ly trà lên tu ừng ực.

- Không bắt được taxi, chúng tôi phải ngồi tàu điện ngầm, rồi chạy bộ về đây. Tay cảnh sát Lâm đó thật khó chịu, chưa đọc nát tài liệu chưa chịu bàn giao.

Thanh Hoành nhanh nhẹn đưa cốc nước cho Nhã Ca:

- Cốc nước này tôi chưa uống đâu, nguội rồi đấy.

Nhã Ca đón lấy:

- Uống rồi cũng có sao đâu, cầu kỳ làm gì! - Cô uống vài ngụm, rồi nói - Đen đui quá, tàu điện ngầm đang yên đang lành thì lặn ra hồng, phải chờ sửa suốt nửa tiếng.

Hình Mẫn lật trang đầu tiên cuốn sổ chép tay, ngẩng lên bảo:

- Các cô các cậu ngồi xuống cùng nghiên cứu tài liệu này đi.

Tô Quý ghi chép rất rõ ràng, mạch lạc, câu cú gãy gọn, chữ viết ngay ngắn. Bỗng họ lật đến trang viết xuất hiện một câu hỏi đặt giữa một khoảng giấy trống bên dưới. Ngày xảy ra vụ nổ tàu Đông Thái Bình Dương, ai đã rời khỏi boong tàu?

Thanh Hoành bỗng thấy tim đập rất nhanh, tình hình lúc đó rất hỗn loạn, cô không nhớ nổi ai không có mặt hoặc giữa chừng rời khỏi boong tàu. Nhưng Tô Quý đặt câu hỏi như vậy, chứng tỏ cô ấy đã phát hiện ra điều gì then chốt ở đây.

Hình Mẫn lật sang trang khác, nội dung thông tin không mấy quan trọng. Ông cầm cuốn sổ lên, nhìn kỹ phần gáy, phát hiện ra một trang giấy đã bị xé bỏ, và là trang quan trọng nhất.

Ông ném cuốn sổ xuống bàn, nhìn Tần Tấn:

- Trên đường về đây, có ai va vào cậu không?

Tần Tấn nhớ lại, lắc đầu:

- Hình như không có.

- Hình như?

Hình Mẫn lặp lại câu hỏi, có vẻ ông đang rất không hài lòng.

- Lúc cảnh sát Lâm đưa cho cậu, cậu có để ý thấy một trang đã bị xé bỏ không?

Tần Tấn bối rối, gãi đầu, bứt tóc:

- Em... không để ý.

Ông quay sang hỏi Nhã Ca:

- Còn cô?

Nhã Ca cũng lắc đầu.

Hình Mẫn đập tay lên bàn:

- Cái gì cũng không chú ý, Tần Tấn, đó chính là lý do suốt mấy năm trời cậu không được thăng chức đấy, đồ phôi bò!

Rồi ông rút điện thoại gọi cho cảnh sát Lâm, mới hỏi được vài câu đã bị người kia chặn họng:

- Xin anh đấy, anh Hình, người của anh đến lấy tài liệu, tôi đã thực hiện theo quy định, bây giờ anh quay ra chất vấn tôi sao? Cái gì? Anh bảo ai đó đã xé một trang giấy? Có phải anh nghi ngờ tôi làm hồng băng chứng? Anh có chứng cứ không? Không có chứng cứ mà anh dám vu khống người khác? Anh có biết anh đang đứng trên địa bàn của ai không?

Lúc này khách khứa đã bắt đầu xuống tầng một uống trà, Hình Mẫn đành phải tìm góc khuất để tiếp tục cuộc trao đổi qua điện thoại.

Nhìn biểu cảm và động tác tay chân thì có vẻ như ông đang cãi cò với cảnh sát Lâm.

Sau cùng vẫn không có kết quả.

Thanh Hoành đặt tay lên ngực, có lẽ vì thời gian qua đã xảy ra nhiều chuyện kịch tính, nên mặc dù hơi thất vọng, nhưng cô không thấy chán nản, rầu rĩ. Cô thấy mình càng ngày càng suy nghĩ thoáng hơn, tích cực hơn, không bị ngoại cảnh tác động mạnh mẽ như trước.

Tần Tấn xoa mũi, hỏi:

- Theo cô, khi nào quay về liệu đội trưởng có “xử lý” tôi không?

Nhã Ca nhìn Tần Tấn đầy vẻ thông cảm:

- Còn phải hỏi, bị gọi cả họ cả tên như thế, không “xử lý” mới lạ.

- ... Nhã Ca, cậu không thấy an ủi người khác như thế là không ổn à?

Đúng, và cả cách trút giận của cô ấy cũng không thể chấp nhận được! Thanh Hoành lẳng lặng đưa tay lên xoa cổ. Suýt nữa thì cô đã bị cô ấy bóp chết.

- Cậu giỏi thì vào mà an ủi!

Thanh Hoành hắng giọng, lựa lời động viên Tần Tấn:

- Công việc này có gì hay ho đâu, vừa mệt vừa bẩn, cùng lắm thì đổi nghề.

Nhã Ca lập tức mỉa mai:

- Sao tôi thấy cậu an ủi người khác còn tệ hơn cả tôi!

- Tệ chỗ nào?

Tần Tấn tức giận:

- Cô có biết con nhà giàu không bao giờ thấu hiểu được nỗi khổ của con nhà nghèo không? Cô đi làm cho vui chứ mức lương chết đói ấy cô cần gì. Cô ở nhà lâu, đi xe hơi sung sướng an nhàn như thế, cô lấy tư cách gì mà khuyên tôi bỏ việc!

Thanh Hoành nhún vai:

- Thế thì xem như tôi chưa nói gì!... À, anh quên chưa gọi Thẩm Dật dậy đâu đấy!

Bạn đang đọc truyện *Ám Lỵ Ma Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Gia tộc kỳ lạ

Thẩm Dật thích ngủ nướng, trong suốt kỳ nghỉ dưỡng ở biệt thự của Tô Quý, ngày nào anh ta cũng ngủ đến mười giờ trưa. Tần Tấn nhờ dịch vụ báo thức của khách sạn, nhưng không ăn thua, đành phải rút thẻ ngành yêu cầu nhân viên lễ tân mở cửa phòng.

Kết quả là chuyến bay mà họ đặt chỗ trước đã bay mất, nên họ phải đi chuyến sau. Tần Tấn rất đau khổ khi không được hưởng giá vé ưu đãi. Bởi vì phần lớn chi phí đi công tác, họ phải tự bỏ tiền túi.

- Thực ra chúng ta có thể ngồi tàu nhanh, chỉ mất khoảng một ngày thôi.

Hình Mẫn đưa mắt về phía Thanh Hoành và Cửu Thiệu đang ngồi sát bên nhau đọc sách.

- Ngồi tàu thì vẫn có thể nhảy tàu, nhưng máy bay thì đừng mơ.

Thẩm Dật thấy chán, bèn ghé vào xem sách với họ. Đó là tập truyện ngắn của Raymond Carver.

- Nhiều chữ như vậy mà cũng đọc được à?

Thanh Hoành ngẩng nhìn anh ta:

- Trở ngại đọc hiểu của anh quả rất nghiêm trọng.

Kỳ thực, Thanh Hoành cũng không được chữ nào vào đầu, vì lúc ngồi trong phòng chờ máy bay, cô nhận được điện thoại của Tô Tường. Tô Tường nức nở trong điện thoại, mời cô ở lại dự tang lễ chị gái mình, nhưng cô buộc phải từ chối vì họ đã đến sân bay. Không biết lúc đó cô nghĩ gì, cô hỏi Tô Tường: "Trợ lý Ngô có ở cạnh cô không? Tôi muốn nói chuyện với anh ấy."

Tô Tường liền đưa điện thoại cho Ngô Y Thanh.

Ngô Y Thanh ngập ngừng một lúc mới: "A lô".

Thanh Hoành nói thật nhanh: "Có chuyện này tôi suy nghĩ rất lâu, và thấy rằng nên nói với anh. Từ lâu Tô Quý đã biết người gây sát thương cho cô ấy trên du thuyền lúc mất điện chính là anh."

"... Cô ấy nói với cô như vậy?"

"Cô ấy thừa nhận, và bảo không muốn hủy hoại tiền đồ của anh."

Người ở đầu bên kia đột nhiên thở gấp. Thanh Hoành vội hỏi: "Anh không sao chứ?"

"... Không sao." Ngô Y Thanh khẽ đáp. "Thực ra, cô không cần nói với tôi, nhưng dù sao cũng cảm ơn cô."

Thanh Hoành nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Tô Tường vang lên: "Anh làm sao thế, sao lại khóc?"

"Cô Chử, nếu không còn việc gì, tôi tắt máy đây."

"Còn một việc nữa, anh có biết vì sao Tô Quý đặt một nửa số phòng trên du thuyền Đông Thái Bình Dương, nhưng sau đó chỉ có hai người lên tàu

không? Cô ấy dùng số điện thoại của anh để đặt chỗ."

Ngô Y Thanh trả lời chắc như đinh đóng cột: "Không thể có chuyện đó, tôi nghĩ cô đã hiểu nhầm."

Thẩm Dật quay sang Hình Mẫn, hỏi:

- Cảnh sát Hình, tôi không muốn giả vờ vì tôi không phải thằng đàn. Tôi nghĩ các vị đang điều tra một vụ án, và vụ án đó liên quan đến tôi, đúng không?

Hình Mẫn điềm tĩnh đáp:

- Tôi chưa biết vụ án có liên quan đến anh hay không, nhưng người chúng tôi cần tìm nằm trong số những người may mắn sống sót trong vụ nổ tàu Đông Thái Bình Dương. Tô Quý đã chết, ứng cử viên thứ hai chính là anh.

Thẩm Dật tươi cười như vừa trút được gánh nặng:

- Thì ra là vậy, các vị cần tôi hỗ trợ gì không?

- Chỉ cần anh không rời khỏi tầm mắt của chúng tôi là được. Còn lại, chúng tôi sẽ tự phán đoán.

Thẩm Dật quay ra gác một chân lên đùi, dáng vẻ thư thái, còn ngâm nga hát, được một lát, lại hỏi:

- Các anh cần tìm ai? Người đó quan trọng lắm à? Người đó đã gây ra chuyện gì mà các anh phải nhọc công tìm kiếm như vậy?

Thanh Hoành không nhịn nổi cười, các câu hỏi của anh ta đều nhắm trúng trọng tâm vấn đề, Hình Mẫn không thể trả lời. Nếu Thẩm Dật là Âm Hoa, câu trả lời của ông là vô nghĩa. Còn nếu anh ta không phải, câu trả lời của ông sẽ tiết lộ thông tin cơ mật cho người không liên quan.

Cửu Thiệu nhìn cô, khẽ hỏi:

- Buồn cười lắm à?

- Anh không thấy buồn cười sao?

Cô gần như đã "miễn dịch" với ánh mắt coi thường của anh.

- Em cười là việc của em, liên quan gì đến anh?

Nhã Ca ngồi bên cạnh vờ ho vài tiếng.

- Không liên quan đến anh? Sau này, mọi thứ trong cuộc sống của em, bao gồm cả nhu cầu về ăn uống lẫn quan hệ tình dục đều liên quan đến anh.

- Nay, anh đừng nói mấy chuyện đó giữa chốn đông người, được không hả?

Nhã Ca ngồi bên cạnh ho như người lao phổi.

- Đề nghị hai người chú ý giữ gìn hình ảnh ở nơi công cộng...

Cửu Thiệu nói:

- Nghe trộm người khác có gì hay ho đâu!

- Tên ranh này có vẻ đặc chí gớm nhỉ! Vừa có bạn gái thì quên luôn người bạn hết lòng vì cậu! Cậu có tin tôi sẽ kể hết với Tiểu Hoành những chuyện "hay ho" của cậu hồi bé không hả? - Nhã Ca chun mũi cảnh cáo: - Kể thành truyện tiểu lâm, hay lắm đấy!

Thanh Hoành lập tức nhảy ra chỗ Nhã Ca:

- Ngồi xa xa một chút nghe truyện cười thì an toàn hơn.

- Ý kiến hay!

Nhã Ca dịch chuyển chỗ ngồi ra xa một chút.

- Cậu có biết hồi bé, lần đầu tiên tôi gặp Cửu Thiệu trông cậu ta thế nào không? Mẹ cậu ta chải chuốt cho cậu ta giống như búp bê Babies ấy, nhưng không hề xấu xí nhè, phải nói là rất xinh! Tôi định trêu cậu ta, mới lại gần kéo váy của cậu ta lên...

Thanh Hoành chưa kịp phì cười đã nghe Cửu Thiệu lạnh lùng gọi:

- Chừ Thanh Hoành, em có lại đây không thì bảo?

Gọi cả tên cả họ như thế chứng tỏ anh đang rất giận. Thanh Hoành đành đứng lên, vỗ vai Nhã Ca, rồi quay về bên anh. Nhìn vẻ mặt cau có khó chịu của anh, cô biết Nhã Ca không nói quá.

Cửu Thiệu hít một hơi thật sâu, hỏi:

- Cô ấy nói gì với em?

- Cái đó...

Cô không thể bán đứng Nhã Ca nếu cô còn muốn nghe kể chuyện nữa.

- Anh ghé tai lại đây, em nói cho nghe. - Cô thì thảo vào tai anh: - Cô ấy hỏi chúng ta đã tiến hành đến đâu rồi? Em trả lời, những gì có thể làm đều làm cả rồi, em còn khen anh rất giỏi về khoản đó.

Anh nhìn cô, nâng mặt cô lên:

- Em nghĩ anh dễ bị lừa thế sao? - Anh buông tay và nói tiếp: - Nhưng niềm tình em nhận xét chuẩn xác về khoản đó, nên tha cho em lần này.

Khỏe môi Thanh Hoành giật giật, thì ra đàn ông đều thích được khen ngợi về khoản đó, ngay cả người siêu lý trí như Cửu Thiệu cũng không ngoại lệ.

Họ đợi mãi mới đến giờ qua cửa kiểm soát để lên máy bay.

Bây giờ Thẩm Dật đã trở thành đối tượng theo dõi và giám sát trọng điểm, nên anh ta phải ngồi giữa Hình Mẫn và Tần Tấn. Thanh Hoành ngồi hàng ghế sau, cô cứ ngó ngang ngó dọc, không chịu yên vị. Cửu Thiệu bật đèn chiếu sáng, chăm chú đọc sách, nhưng được một lúc thì không chịu nổi cô:

- Em sao thế?

- Hành khách đông quá, chỗ ngồi... chật chội, em không quen.

Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cô phải ngồi ở khoang phổ thông. Thực ra, trước lúc lên máy bay vẫn có thể làm thủ tục đổi sang hạng ghế thương gia, nhưng cô không muốn thể hiện lối sống sang chảnh kiểu cậu ấm cô chiêu trước mặt Hình Mẫn và mọi người. Cửu Thiệu tắt đèn chiếu sáng, vòng tay ôm eo cô, nói khẽ:

- Dựa vào người anh, nhắm mắt ngủ một giấc là tới.

Thanh Hoành dựa vào vai anh, chỉ cần mở mắt là thấy rõ mấy vết sẹo nhỏ trên cổ anh, cô khẽ mỉm cười, cảm giác thật ngọt ngào!

Họ qua cửa kiểm soát, Thẩm Dật gọi một cuộc điện thoại, rồi quay lại bảo:

- Người đến đón chúng ta đang chờ bên ngoài.

Tài xế đến đón vừa trông thấy Thẩm Dật thì lập tức xuống xe, chào:

- Cậu chủ!

Thẩm Dật tươi cười giới thiệu:

- Đây là bác Vương, bác ấy làm việc cho gia đình chúng tôi nhiều năm rồi, thân thiết như người nhà. Còn đây là mấy người bạn của cháu.

Bác Vương niềm nở mở cửa xe mời khách:

- Mời các vị lên xe. Cậu chủ, ông biết cậu về nên dặn tôi nhấn với cậu, mời cậu về nhà ăn cơm.

Thẩm Dật cười, bảo:

- Vâng, lâu rồi cháu cũng chưa được ăn bữa cơm nào với ông ngoại.

Anh ta giới thiệu sơ lược bối cảnh gia đình mình. Ông ngoại anh ta là người nắm quyền quyết định trong nhà, năm xưa họ phát lên nhờ sản xuất, kinh doanh xi măng và gang thép. Tuy kinh tế hiện nay yếu kém, thị trường biến động, nhưng gia đình họ vẫn còn cả khối tài sản khổng lồ. Có lẽ vì ông ngoại của anh ta quá tài ba, lỗi lạc, nên thế hệ con cháu không ai xuất sắc, đều sống nhờ vào gia sản là chính.

Tần Tấn ghé lại hỏi:

- Nhà anh có chị gái hay em gái nào không?

Thanh Hoành che miệng, cố nhịn cười.

Thẩm Dật tỏ vẻ kinh ngạc, đáp:

- Tôi có hai người chị họ, sao nào?
- Hơn anh nhiều tuổi không?
- Chúng tôi sinh cùng năm, chỉ cách nhau vài tháng.
- Anh thấy tôi thế nào? Tôi bằng lòng ở rể.

Nhã Ca ho hắng:

- Đủ rồi đấy, trò đùa của cậu nhát nhẽo quá!

Do dự một lát, Thẩm Dật đáp:

- Tôi thì không vấn đề gì... Nhưng họ đều đã có chồng có con. Ở vùng này phụ nữ thường lấy chồng từ rất sớm.

Nhã Ca ngạc nhiên hỏi:

- Thế sao anh chưa kết hôn? Anh vừa đẹp trai lại phóng khoáng, dễ chịu.

Thẩm Dật mỉm cười:

- So với họ, tôi là kẻ bất tài vô dụng, bỏ dở đại học, lại không có việc làm ổn định. Tôi nghĩ không mấy người muốn lấy tôi đâu. Huống hồ, tôi đây đốt đèn mới tìm được người ưng ý thì cô ấy có bạn trai mất rồi.

Anh ta quay sang Thanh Hoành, hỏi:

- Cô thấy có phải không?

Thanh Hoành suyt nghẹn.

Nhà Thẩm Dật ở vùng ngoại ô, xung quanh là công viên rộng lớn vừa mới đưa vào khai thác du lịch, nền trời xanh trong, không khí trong lành, thoáng đãng.

- Đây là nơi tôi sinh sống.

Thẩm Dật xuống xe, đưa họ đi qua bậc thang dẫn vào khu nhà.

- Bố mẹ tôi để lại cho tôi căn nhà này. Ông ngoại tôi ở khu nhà phía trước. Hay là mọi người đến chỗ ông ngoại dùng bữa cùng tôi luôn?

Hình Mẫn đáp:

- Không làm phiền gia đình anh đoàn tụ, chúng tôi ở đây chờ anh cũng được.

Thẩm Dật cũng không nài ép, anh ta mở cửa chính đưa họ vào nhà.

- Tầng trên tầng dưới đều có phòng nghỉ dành cho khách. Nhưng số lượng phòng không nhiều, mọi người tự chia nhau vậy. Phòng bên phải trên tầng hai là phòng ngủ của tôi.

Thẩm Dật vừa đi khỏi, Hình Mẫn lập tức rút trong túi ra mấy bộ găng tay, chia cho mọi người:

- Chúng ta không có nhiều thời gian, phải xong trong vòng một tiếng, hãy bắt đầu từ tầng hai.

Thanh Hoành biết họ muốn lục soát toàn bộ căn nhà nhân lúc Thẩm Dật đi vắng, vì thế cô ngoan ngoãn tránh sang bên, nhường đường cho họ.

- Cần tôi giúp gì không?

Hình Mẫn nhìn cô:

- Cô đứng ngoài canh gác, nếu thấy Thẩm Dật về thì báo cho chúng tôi.

Thanh Hoành giận bản thân vì trót hỏi câu đó, bỗng dưng phải làm chân gác cửa. Lúc ra ngoài cửa cô ngoái đầu nhìn lại thì thấy Hình Mẫn đang cầm một sợi dây thép cong cong, móc vào ổ khóa phòng ngủ tầng hai, xoay qua xoay lại một lát thì cánh cửa mở ra.

Cô đi dạo một vòng quanh vườn hoa nhỏ. Sống một mình trong căn nhà rộng lớn, vậy mà Thẩm Dật vẫn chăm chỉ chăm sóc vườn hoa, anh ta trồng khá nhiều loại hoa trong vườn. Thanh Hoành ngoảnh đầu nhìn và bắt gặp khung cửa sổ mở rộng dưới giàn hoa tử đằng. Có lẽ trước khi ra ngoài, Thẩm Dật quên khóa cửa. Nhưng loài thường xuân chằng chịt trên tường đã giúp che đi phần nửa, nên dù mưa to gió lớn cũng không sợ bị hắt vào phòng.

Ngắm ngòi một lát, cô quyết định đến gần khung cửa. Cô kiễng chân ngó vào trong, chỉ thấy tối thui, cố gắng lắm mới nhìn thấy thứ ánh sáng màu xanh leo lét phát ra từ chiếc bình thủy tinh đặt trên giá. Trí tưởng tượng của cô được dịp trỗi dậy, cô lập tức nhớ đến cảnh tượng rừng rợn trong bộ phim Tử thần vùng Texas.

Thanh Hoành quay lại cửa chính, cô dễ dàng tìm ra căn phòng có cửa sổ mở rộng, trông ra vườn hoa. Căn phòng nằm dưới cầu thang, hình như là một phòng chứa đồ. Cô vặn nắm cửa, nhưng cửa đã bị khóa. Cô vội chạy lên tầng hai, thấy mọi người đang lục soát phòng của Thẩm Dật.

Phòng của Thẩm Dật không có "họ" với gọn gàng, ngăn nắp, các bản vẽ nháp nhét đầy thùng rác, roi bừa trên nền nhà. CỬU THIỀU cúi xuống mở từng bản vẽ ra xem, xem xong vo viên đặt lại chỗ cũ.

Thanh Hoành gõ cửa, HÌNH MẪN không buồn quay đầu lại, hỏi:

- Cô đang gác kia mà!
- Tôi đứng từ ngoài nhìn qua cửa sổ vào phòng chứa đồ ở tầng dưới, thấy trong mấy chiếc bình thủy tinh đặt trên giá có vật gì đó hình cầu.

HÌNH MẪN đứng lên, ra hiệu cho CỬU THIỀU:

- Chúng ta xuống xem thử.

TẦN TẤN và NHÃ CA ở lại, tiếp tục phân việc dang dở. TẦN TẤN mở ngăn kéo thứ ba dưới bàn đọc sách, và lôi ra mấy hộp màu vẽ:

- Anh ta đúng là tay cuồng vẽ, trong phòng toàn giấy vẽ và các dụng cụ vẽ.

Thanh Hoành theo họ xuống tầng dưới, cô chỉ vào cánh cửa căn phòng dưới cầu thang:

- Ở đây.

HÌNH MẪN ngồi xuống, lôi sợi dây thép ra móc thử, lát sau, ông đứng lên, bảo:

- Không biết có phải khóa cửa kiểu cổ hay không mà không mở được.

CỬU THIỀU cúi xuống xem xét một hồi, bảo:

- Để tôi thử xem

HÌNH MẪN chưa kịp đưa dây thép cho anh đã thấy anh lùi lại vài bước, đập thẳng vào cánh cửa, cú đập vừa nhanh, mạnh, dứt khoát khiến cánh cửa phòng chứa đồ vốn đã xộc xệch kêu răng rắc, khóa cửa nảy lên, long ra.

CỬU THIỀU thản nhiên bảo:

- Xong rồi đó.

Thanh Hoành lo lắng lát nữa Thẩm Dật quay về mà nhìn thấy cảnh này, không biết phải giải thích với anh ta thế nào.

HÌNH MẪN thở hắt ra, xung phong vào trước. Ông thấy trên giá đỡ kê sát tường quả nhiên có một dãy bình thủy tinh, trong mỗi bình đều chứa một cặp vật gì đó hình cầu. HÌNH MẪN nhắc bình thủy tinh lên xem xét và tỏ vẻ nghi hoặc:

- Đây là nhãn cầu? Những con mắt màu xanh lam? Người nước ngoài à?

Thanh Hoành lại gần và nhận ra có điều gì đó không ổn, đúng là những cặp mắt ấy đang nhìn cô chăm chăm, nhưng dù công nghệ chế tạo có cao siêu, tài tình đến đâu, cô vẫn nhận ra ngay đó là những cặp mắt giả. Vậy là cô đã khiến tốc độ điều tra của họ phải ngừng giữa chừng chỉ vì mấy đôi mắt nhân tạo, và còn phá hỏng cả cửa nhà người ta...

CỬU THIỀU kéo tấm vải màu trắng phủ trên chiếc hòm làm từ gỗ long não, mở ra thì thấy trong hòm nhét đầy tay và chân người. Anh ngáp ngừng một lát, lại mở chiếc hòm thứ hai, bên trong là một vài chiếc đầu lâu nhân tạo, gương mặt giống hệt người thường.

- Thì ra là búp bê ghép hình.

Anh cúi xuống, chọn ra hai đoạn tay người, lắp chúng lại với nhau, các khớp xương được chế tạo rất tinh vi, linh hoạt giống như tay người thật.

- Không có gì đặc biệt ở đây cả, chỉ là mô hình người đồ chơi được chế tạo phỏng theo chiều cao thực của con người thôi.

Nhìn những chiếc đầu lâu và các đoạn tay, chân người trong hòm gỗ, HÌNH MẪN hình dung ra cảnh tượng của vụ án cất rồi thì thể người bằng cưa điện:

- Cậu đánh giá thế nào về sở thích này của anh ta? Liệu có phải anh ta mắc chứng tự kỷ không?

Cửu Thiều đáp:

- Có lẽ có, nhưng hầu như không thể nhìn ra.
- Theo cậu khả năng anh ta là Âm Hoa chiếm bao nhiêu nhiều phần trăm?
- Rất khó nói.

Cửu Thiều xếp hai hòm gỗ về vị trí ban đầu, cẩn thận phủ vải trắng lên, và không quên tạo nếp gấp ở mép vải như lúc đầu.

Thanh Hoành lẳng lặng lên ra ngoài ngắm phong cảnh, còn họ nhanh chóng lên tầng hai tiếp tục công việc đang dở lúc trước.

Khoảng nửa giờ sau, Thanh Hoành trông thấy Thẩm Dật trên con đường nhựa phía trước, dáng đi của anh ta rất đặc biệt, nhanh và nhẹ hơn người khác rất nhiều. Thanh Hoành vội báo tin cho đồng đội. Hình Mẫn nhấn lại: "Giữ chân cậu ta thêm năm phút, chúng tôi phải sắp xếp lại căn phòng như nguyên trạng."

Thanh Hoành đánh liều ra đón Thẩm Dật:

- Anh về nhanh thế à?

Thẩm Dật mỉm cười:

- Chỉ ăn com thôi mà, và lại lúc trên máy bay tôi đã ăn rồi, nên chỉ đến trò chuyện với ông ngoại một lát.

Thanh Hoành vội chặn anh ta lại:

- Đây, ông ngoại anh là người thế nào?
- Nóng nảy, khó tính, thủ cựu, hay hoài cổ, chắc là hồi trẻ ông rất hấp dẫn. Bà ngoại tôi là con nhà trâm anh thế phiệt, hồi ông cưới bà, ông vẫn còn nghèo, học hành cũng không đến nơi đến chốn.
- Thế... ông ngoại anh có la mắng anh về cái chết của mấy người cậu không?

Khóe môi Thẩm Dật cong cong:

- Cô thật lòng muốn biết câu trả lời, hay chỉ muốn kéo dài thời gian?

Thanh Hoành cứng họng, lẽ ra cô phải viện ra mọi lý do để bao biện cho hành động của mình, nhưng quả thật cô đã hết cách.

- Tôi đã nói với các vị từ lâu, tôi không phải gã đàn, làm gì có chuyện tôi không nhận ra điều gì đó. Thôi được, cô nói đi, tôi nên chờ thêm bao lâu? Năm phút đủ không?
- ... Đủ.

Cô ngượng ngùng im lặng, một lát, lại hỏi:

- Anh không tức giận thật sao?
- Tất nhiên, vì sao phải tức giận? - Anh ta cười. - Lần trước tôi bị nghi ngờ là thủ phạm gây sát thương cho cô Tô Quý, nhưng sau đó mọi chuyện đã được làm sáng tỏ đấy thôi.

Họ chờ đủ năm phút mới vào nhà.

Người trong nhà đã hoàn tất công việc, họ đang chia nhau mỗi người đứng một góc trong phòng khách, chiêm ngưỡng những bức tranh treo trên tường. Từ lâu, các bức tranh sơn dầu của Thẩm Dật đã tạo cho Thanh Hoành cảm giác quái dị, lạ thường, và giờ khi chúng được bồi đắp chỉnh chu, đóng khung và treo lên tường nhà trong phòng khách, cảm giác kỳ dị, quái đản ấy càng trở nên rõ nét hơn. Tranh sơn dầu của anh ta tạo ảo giác xuyên thấu và gam màu rất kỳ lạ.

Thẩm Dật chào Hình Mẫn và mọi người bằng vẻ mặt hoàn toàn bình thường, nhưng lúc quay người lại, anh ta thoáng sững sờ khi nhìn thấy cánh cửa phòng chứa đồ.

Thanh Hoành đành giờ đầu chịu tội:

- Xin lỗi anh, chính tôi làm hỏng khóa, tôi sẽ trả tiền sửa cửa.

Thẩm Dật xua tay:

- Không sao, dù sao nó cũng cũ rồi.

Anh ta vào phòng, kéo hòm gỗ ra, lật tấm vải phủ màu trắng, thận trọng, nâng niu nhất từng mảnh ghép ra ngoài. Một lát sau, từng đoạn tay, chân, đầu lâu hình người bày đầy trên nền đất, giống hệt hiện trường vụ án phanh thây.

Tần Tần chứng kiến anh ta lắp ráp từng bộ phận cơ thể người bằng ánh mắt kinh khiếp, rùng rợn.

Thẩm Dật mỉm cười, nói:

- Đây là trò chơi hồi nhỏ của tôi. Bố mẹ tôi mất sớm... trong một tai nạn đột ngột. Tôi không có bạn chơi, đám búp bê này chính là những người bạn ấu thơ của tôi.

Lắp ghép xong một mô hình cao chừng hơn một mét rưỡi, anh ta liền nhắc lên cho mọi người cùng nhìn:

- Rất tinh xảo, sống động đúng không?

Nhã Ca nuốt nước bọt, đáp:

- Đúng... đúng là rất giống người thật. Các khớp của nó còn có thể cử động nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Thanh Hoành và Cửu Thiệu âm thầm chạm mắt, cô muốn nói với anh: "Xét ở góc nào Thẩm Dật cũng đều không giống Ám Hoa. Anh ta chỉ là một người không có tuổi ấu thơ trọn vẹn mà thôi."

Cửu Thiệu gật đầu: "Anh biết tình mẫu tử đang dâng trào trong em, nhưng xin em hãy nhìn vào thực tế, anh ta hơn em bốn, năm tuổi, nên không cần một bà mẹ trẻ đâu."

Thanh Hoành có cảm giác máu lại xông lên não:

- Anh...

- Thực ra, tuổi thơ của anh cũng không trọn vẹn...

- Đó là vì tính tình dị hợm của anh. Vì anh coi thường những người bạn kém thông minh hơn mình nên không ai muốn chơi với anh.

- Anh cũng không muốn chơi với họ. - Cửu Thiệu ngẩng lên nhìn cô, hàng mi dài rập rờn như cánh bướm. - Nhưng mà...

Thanh Hoành nín thở chờ đợi, nhưng anh không chịu nói tiếp. Cô chờ mãi không thấy động tĩnh gì, bèn giục:

- Nhưng mà sao?

Anh nhìn cô một lúc mới đáp:

- Mười giờ tối nay đến phòng anh, anh sẽ nói cho em nghe.

Chiều muộn hôm ấy, ông ngoại của Thẩm Dật chống gậy tới thăm cháu.

Họ đang phân công nhau chuẩn bị bữa tối. Hình Mẫn không thạo việc bếp núc, Thanh Hoành hoàn toàn hiểu được, vì ông có một người vợ hiền thực, đảm đang, nấu ăn rất ngon, ông chẳng cần động chân động tay. Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên là, Cửu Thiệu nấu ăn rất khá.

Món bò bít tết của anh bên ngoài chín vàng, bên trong bảy phần chín ba phần tái, hoàn hảo không chê vào đâu được. Nhã Ca ném thử một miếng, kinh ngạc:

- Tiểu Hoành à, cậu thật có phúc, món này tớ cho mười điểm.

Thanh Hoành vội quay ra ngồi đối diện với anh:

- Có việc gì anh làm rất tệ không?

Người ta vẫn nói ông trời vốn rất công bằng, nếu đã phú cho một người tài năng thiên bẩm về mặt này thì sẽ khiến họ khiếm khuyết ở mặt khác.

Cửu Thiệu chau mày ngẫm ngợi một lúc, đáp:

- Yêu đương?

Thanh Hoành chưa kịp đáp lại, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa. Thảm Dật đứng lên ra mở cửa và cung kính chào:

- Ông ngoại!

Ông Thảm chống gậy bước vào, trông thấy họ chỉ hỏi một câu:

- Bạn cháu à? Sao không mời đến nhà ông ăn cơm?

- Cháu định ngày mai đưa họ sang bên ông. Ông đến đúng bữa, hay là ông ở lại ăn cùng chúng cháu?

- Ông sẽ đến chỗ bà Lâm ăn tối. Lát nữa mấy bà cô và mấy đứa chị họ có hỏi cháu thì đừng nói gì cả, không chúng lại nặng xị lên.

Ông Thảm nhìn quanh một lượt, ánh mắt dừng lại chỗ Thanh Hoành, ông nhắc gậy lên chỉ về phía cô.

- Cháu thích cô ấy phỏng? Chân thì nhỏ, mông thì bé, trông có vẻ không mặn cho lắm.

Bốn chữ "không mặn cho lắm" cứ đảo vòng vòng trong đầu Thanh Hoành.

Thảm Dật vội chữa:

- Dạ không phải, họ đều là bạn cháu.

- Cháu nên tìm cô nào mặn mẽ một chút, sinh cho nhà chúng ta thêm vài đứa cháu.

Ông Thảm vỗ vai cháu trai, rồi quay người bước đi.

Nụ cười thấp thoáng trên môi Cửu Thiệu, anh khẽ nói:

- Đừng lo, nhà anh không cần em đẻ nhiều em bé đâu. Tất nhiên, nếu đó là sở thích của em thì lại là chuyện khác.

Thanh Hoành muốn đập vào ghế của Cửu Thiệu, nhưng vì ở vị trí này, nếu đập ghế sẽ không đủ thể hiện sự tức giận của cô, vì thế cô đập vào đầu gối anh. Nhưng anh đã nhanh tay tóm được cổ chân cô. Sắc mặt cô biến đổi lạ thường, lúc tím lúc tái, đủ mọi sắc thái. Có đánh chết cô cũng không tin anh lại làm ra cái trò này. Hơn nữa, bàn tay của anh không chịu yên phận, sau khi tóm được cổ chân cô thì nó bắt đầu vuron lên trên.

Thanh Hoành nghiêng răng đe dọa:

- Anh có bỏ tay ra không?

Cửu Thiệu thả tay, tiếp tục bình thần ăn uống như không hề có chuyện gì xảy ra.

Mặc dù quan hệ giữa họ đã ở mức thân mật hơn thế, nhưng Thanh Hoành vẫn cảm thấy mất tự nhiên. Cô cầm đầu và com, Nhã Ca thấy thế, lo lắng hỏi:

- Tiểu Hoành, không sao chứ?

- ... Không sao.

Cô không sao, cô chỉ vỡ mạch máu mà thôi.

Ngay sau đó bát com của cô xuất hiện món ngon. Cửu Thiệu nói:

- Ném thử tay nghề của anh đi.

Thanh Hoành cắn thử một miếng. Xưa nay, cô không phải người kén ăn, cô chỉ cần được ăn no. Nhưng bây giờ, cô buộc lòng phải thừa nhận, nếu ăn quen các món Cửu Thiệu nấu, chắc chắn cô không thể nuốt được đồ ăn ở nhà ăn cơ quan và đồ ăn nhanh ngoài hàng, vì những thứ đó sẽ trở nên rất khó nuốt.

- Không phải anh biết nấu ăn sau khi sang Đức đâu. - Cửu Thiệu vừa gấp thức ăn cho cô vừa nói. - Từ hồi học trung học anh đã biết nấu ăn rồi. Nhưng tất nhiên, sau khi từ Đức trở về, anh biết nấu thêm món Tây.

- ... Bố mẹ anh trước kia không ăn cơm nhà sao?

- Mẹ anh không biết nấu ăn, bà ấy thậm chí còn nhầm giữa muối và đường. Bố anh thì bận. - Cửu Thiệu mỉm cười, tiếp tục: - Vì thế, anh rất muốn được nấu ăn cho người mình yêu mỗi ngày.

- ...

Dù biết anh đang cố gắng lấy lòng cô, nhưng Thanh Hoành không nở lật tẩy anh. Vì thái độ của anh rất đổi chân thành, những lời anh nói khiến cô thấy thương anh, và thấy bản thân thật tệ. Cô ôm đầu, thờ dài.

Nhà Thảm Dệt nằm ở vùng ngoại thành, quanh đây không có khu vui chơi giải trí nào cả, và lại cả ngày trời lênh đênh tàu xe khiến mọi người mệt lử, nên tất cả đều về phòng nghỉ sớm.

Thanh Hoành chung phòng với Nhã Ca. Vừa vào phòng, Nhã Ca liền thực hiện bài tập nâng người gấp bụng hai trăm lần. Thanh Hoành ngồi khoanh tròn trên giường, bất giác nói:

- Làm cảnh sát điều tra như các cậu thật vất vả.

Nhã Ca vẫn dư sức tiếp chuyện cô:

- Cậu có biết mấy hôm nay tớ đã giảm mức độ luyện tập xuống chỉ còn một nửa so với bình thường không? Tớ phải duy trì kỷ lục trong tổ cảnh sát nữ.

Buồn chán, Thanh Hoành bật di động và chơi game. Cô đang chơi thì màn hình hiện ra tin nhắn của Cửu Thiệu: "Xuống đây!"

Cô định nhắn tin từ chối thì lại nhận được tin nhắn mới của anh: "Luyện yêu cùng anh!"

Thanh Hoành nhìn dòng chữ đó chằm chằm một lúc, và quyết định:

- Nhã Ca, tôi ra ngoài một lát, để cửa cho tôi nhé.

Nhã Ca hai tay ôm đầu, nâng người, gấp bụng, cố gắng để khuỷu tay chạm đầu gối, nghe vậy liền bảo:

- Đi đi, đi đi, nhìn thấy hai người mà phát ón!

Thanh Hoành xuống tầng một thì thấy Cửu Thiệu đã chờ sẵn ngoài cửa. Cô căn vặn:

- Đủ rồi đấy, anh có thôi đi không!

- Ý em là gì?

- Anh không chịu được vì hôm nay Thảm Dệt trở thành tâm điểm, được mọi người quan tâm, đúng không? - Thanh Hoành lắc đầu. - Việc gì cũng nên có giới hạn, gia đình và sự nghiệp của anh đều hoàn hảo, hoàn mỹ hơn người, anh đừng cố tranh giành làm gì nữa.

Cửu Thiệu tủm tủm cười, anh bước lại, cúi xuống, nắm lấy tay cô:

- Anh chỉ muốn được em yêu chiều, như thế có gì sai?

Thanh Hoành hết cách, đành nói:

- Anh gọi em ra đây có việc gì?

- Muốn kể cho em nghe về tuổi thơ thiếu thốn của anh, nhằm giành được "đãi ngộ" tốt hơn từ em.

Tất nhiên, Thanh Hoành không tin anh đột nhiên nổi hứng thích kể lể dông dài về tuổi thơ của mình. Nếu anh có chút ít thói quen hỏi tường chuyện quá khứ thì anh đã kể cho cô nghe từ lâu rồi.

Họ đi bộ men theo con đường dẫn lên núi. Những ngôi nhà ở vùng này đều tựa lưng vào núi, không gian thanh tịnh, trong lành. Bên dưới là những dãy nhà san sát, bên trên là biệt thự nằm tách biệt. Họ đi bộ được chừng mười phút thì bất gặp một chiếc xe hơi chạy vụt qua. Chiếc xe đó giống hệt xe đi đón họ ở sân bay.

Xe dừng cách họ không xa. Cửu Thiệu kéo tay cô đi lên thảm cỏ, đến một khoảng cách đủ gần để quan sát họ mới dừng lại. Thanh Hoành thấy cửa xe mở ra, ông ngoại Thảm Dệt chống gậy bước xuống trước, rồi xoay người đỡ một người khác xuống xe, hình như là một người phụ nữ. Họ nắm tay nhau trò chuyện nhỏ to một hồi, rồi chụm đầu vào nhau rất thân mật, sau đó họ cùng nhau đi vào nhà.

Thanh Hoành thì thầm:

- Người đó hình như không phải bà ngoại của Thảm Dệt.

- Tất nhiên là không. - Cửu Thiệu nheo mắt dõi về hướng đó. - Cũn cũn của họ khi này không giống một cặp vợ chồng đã chung sống với nhau nhiều năm. Nhưng bóng lưng và dáng đi của người đó cũng không giống một phụ nữ trẻ, có thể phán đoán tuổi tác của người đó không kém ông Thảm bao nhiêu.

Cộng với việc ông Thẩm từng nói với Thẩm Dật sẽ qua nhà bà Lâm ăn tối, thì có thể kết luận, người phụ nữ ấy chính là bà Lâm.

- Có lẽ người vợ danh chính ngôn thuận của ông Thẩm đã qua đời, nên ông ấy muốn tìm một người bạn dỗi già chẳng?

Hai người đi vòng về theo đường cũ, được một đoạn, Cửu Thiều đột nhiên nói:

- Muốn đánh cược với anh không?

- Có gì đáng đánh cược đâu!

- Vì cả hai giả thuyết của em đều sai.

Thanh Hoành ngẫm ngợi một lát, quả quyết:

- Cược gì nào? Nếu em thua thì thế nào, nếu em thắng thì thế nào?

- Anh nghĩ bà Thẩm còn sống. Bà Lâm kia có lẽ là người yêu trước kia của ông Thẩm, cũng có thể là mối tình đầu của ông ấy. Bà Lâm chắc hẳn đã có con cái riêng, chí ít cũng có một người con trai. Chỉ cần một trong những phán đoán này sai anh sẽ nhận thua.

Vụ cá cược này phần thắng nghiêng về cô nhiều hơn, vì cô chỉ đưa ra hai giả định, trong khi anh có hàng tá. Hơn nữa, dù cả hai giả định của cô đều sai cũng không hề gì, chỉ cần một trong số các phán đoán của anh không chính xác, anh sẽ thua. Cô là đồ ngốc nếu không chấp thuận vụ cá cược này.

- Nếu anh thắng, anh muốn gì nào?

- Nếu anh thắng, em hãy đến nhà anh ăn cơm khi chúng ta quay về. Nếu anh thua, em muốn làm gì anh cũng được.

- Nếu anh thua, anh phải nói cho em biết, Ám Hoa trong đầu anh là ai? - Thanh Hoành làm mặt hình sự: - Mà này, sao anh lại bảo, em thích làm gì anh cũng được, anh cho rằng em sẽ làm gì anh?

Cửu Thiều mỉm cười:

- Cũng phải, chúng ta đã thực hiện mọi động tác trong lần đó, sau này phải làm sao đây?

Hôm sau, Thẩm Dật không được yên ổn ngủ nướng như mọi ngày, vì mới sáu giờ sáng, hai người chị họ của anh ta đã tìm đến, họ vừa đập cửa và gào gọi ầm ĩ. Thanh Hoành bị tiếng ồn đánh thức, cô lập tức trở dậy, túm áo khoác, nhanh chóng hoàn tất các thủ tục vệ sinh cá nhân. Xong xuôi, quay lại phòng ngủ vẫn thấy Nhã Ca túm gối bịt kín hai tai, và tiếp tục co quắp trong chăn. Cô lắc đầu, một mình xuống tầng một, vừa lúc Hình Mẫn và Cửu Thiều chuẩn bị chạy bộ, họ đóng bộ thể thao đầu ra đẩy.

Khoảng nửa tiếng sau, Thẩm Dật mới chạy xuống tầng một trong bộ đồ ngủ, mắt anh ta sưng húp.

Hai cô chị hùng hổ xông đến, như thể muốn xé nát bộ đồ ngủ của Thẩm Dật:

- Cậu là đồ vô tâm vô tướng, cậu có biết trong nhà xảy ra chuyện lớn không? Tối hôm qua mụ đàn bà ấy đến nhà chúng ta rồi đó!

Thanh Hoành quay sang nhìn Cửu Thiều, nhưng anh dừng dừng như không.

Thẩm Dật rõ ràng vẫn đang ngái ngủ, phản ứng chậm chạp:

- ... Hôm qua ông bảo sẽ sang nhà bà Lâm ăn tối.

- Ăn cái gì mà ăn, cậu chỉ biết có thể thôi à? Tối hôm qua người đàn bà ấy đã dọn đến nhà chúng ta. Cậu có biết như thế nghĩa là gì không? Biết không hả?

Thẩm Dật xoay lưng, đồ người xuống sofa, vơ một chiếc gối, ôm trong lòng:

- Các chị muốn nói gì?

- Dù gì cậu cũng là đàn ông, lại mang họ mẹ, sao cậu không có ý thức gìn giữ, bảo vệ gia đình này thế?

Cô chị lớn Thẩm Đàm ngồi bên Thẩm Dật, khê khàng:

- Bây giờ người ngoài đến ở nhà mình, lẽ nào chúng ta không nên đoàn kết lại?

Thẩm Dật trở mình, nhìn cô chị:

- Đoàn kết lại? Đoàn kết lại để làm gì?

- Đầu óc cậu đúng là có vấn đề! Người đàn bà đó con trai con gái đủ cả, mà thằng con trai của bà ta lại rất được lòng ông cụ. Bố của hai chúng tôi đều

đã qua đời, không thể quyết định việc trong nhà. Hôm nay bà ta dọn đến, vài ngày nữa rất có thể cả nhà bà ta sẽ dọn đến. Đến lúc ấy, theo cậu, cái nhà này là của ai? Bà ta chẳng qua hám tiền của ông cụ, ý mình là người tình cũ, nên mới lợi dụng ông cụ thôi.

Cô chị hai Thẩm Am tức giận đá sofa:

- Dậy mau, đến nói chuyện với ông cụ, lời nói của cậu vốn rất có trọng lượng với ông cụ.

Thẩm Dật uể oải ngồi dậy, đột nhiên hỏi:

- Em nhớ bà ngoại lên chùa ăn chay niệm Phật, hôm nay bà về, đúng không?

Anh ta bật dậy, chạy lên tầng hai, bỏ lại hai người chị nhìn nhau hằm hằm. Chưa đầy hai phút sau, anh ta đẩy cửa đi xuống, vừa đi vừa mặc áo khoác.

- Bác Vương tuổi cao hay quên, bây giờ em sẽ đi đón bà, những việc khác dẹp sang bên, đừng nói gì với em.

Thẩm Dật chạy ra ngoài, vụ ồn ào buổi sáng đến đây kết thúc.

Hai cô chị mặt nặng như chì, một lúc sau mới gượng cười, nói:

- Xin lỗi để các anh chị phải chứng kiến việc không hay trong nhà.

Nói xong cấp đất ra về.

Hình Mẫn phát biểu:

- Chị họ của Thẩm Dật bảo đầu óc anh ta có vấn đề... Vậy là khả năng anh ta là Ám Hoa lại bị hạ xuống một bậc.

Ông quay lại, nhìn Cửu Thiệu:

- Ngược lại, khả năng chúng ta là Ám Hoa sẽ càng cao hơn, cậu thấy đúng không?

Thanh Hoành đến sau lưng anh, thì thầm:

- Xem ra anh lại thắng rồi. Anh chưa thua lần nào ngoài lần trên tàu Đông Thái Bình Dương thì phải?

Cửu Thiệu đứng dưới giàn hoa, không buồn quay đầu lại, đáp:

- Anh còn nhớ hồi nhỏ, hình như chưa vào lớp một, có lần anh bắt gặp người phụ nữ ở tầng bảy và người đàn ông ở tầng năm từ thang máy bước ra, vừa trông thấy họ anh đã đoán ra mối quan hệ mờ ám của họ, thường ngày họ tỏ ra ghét nhau, nhưng thực tế không phải vậy. Khi đó, thậm chí anh còn tìm được lý do để giải thích cho phán đoán của mình. Nhưng anh không biết điều đó có nghĩa là gì. Sau lần đó, hàng xóm láng giềng không ai dám nhìn anh quá nửa phút. Và cuối cùng, bố mẹ anh buộc phải chuyển nhà đi nơi khác.

- Ủ, thiên tài thường bộc lộ tài năng từ bé.

Anh xoay người lại, quay lưng về phía ánh sáng.

- Không ai muốn người khác đọc được suy nghĩ của mình. Anh đã chủ động khống chế bản thân, nhưng những chuyện như thế cứ xảy ra một cách vô thức. Nhưng điều may mắn là, phần nửa thời gian anh không đoán được suy nghĩ của em. Nếu không, chắc chắn em sẽ không chịu nổi anh.

Thanh Hoành chủ động ôm anh:

- Không ai có thể đọc được mọi suy nghĩ của người khác, kể cả người đó có là thiên tài đi nữa. Giống như việc trên đời này không bao giờ tồn tại hai người có tính cách giống hệt nhau, có quá khứ giống hệt nhau. Mà kể cả có những người như thế, thì cũng chưa chắc họ đã hoàn toàn hiểu người kia. - Cô vuốt ve những sợi tóc đen sau gáy anh. - Nhưng anh lại thắng, thử nói xem, bao giờ anh mới chịu thua em?

Vòng tay anh đột nhiên siết cô thật chặt, thật mạnh, như thể muốn khảm cô vào thân thể của anh. Thanh Hoành đưa tay lên vỗ về anh, cô bật cười:

- Em thấy dạo gần đây anh rất tình cảm, có chuyện gì thế?

Cửu Thiệu "hừ" một tiếng.

- Đây là anh trả công cho em vì thấy em ngày càng thích anh.

Chiều hôm đó, Thẩm Dật lái xe đón bà ngoại và đưa về nhà mình. Anh ta diu bà vào phòng khách nghỉ ngơi, sau đó định đi dọn một phòng cho bà. Bà Thẩm gọi anh ta lại:

- Cháu có bạn đến chơi, đám trẻ các cháu thích tự do tự tại, bà không muốn làm phiền, cứ để bà về nhà.

Thẩm Dật cúi xuống, siết chặt bàn tay nhăn nheo của bà:

- Bà ơi, bà không muốn ở chơi với cháu vài ngày sao?

Bà Thẩm âu yếm cúi xuống. Thẩm Dật vốn cao ráo, lúc này anh ta ngồi xồm cạnh sofa, ngược lên nhìn bà ngoại, giống hệt một chú chó lai ngoan ngoãn, nghe lời. Thanh Hoành mang trà đến:

- Mời bà dùng trà.

Bà Thẩm quay sang nhìn cô, nét cười thấp thoáng trên gương mặt. Da bà trắng như tuyết, từng đường nét trên gương mặt đều rất đẹp, chắc chắn hồi trẻ bà là một mỹ nữ quý phái. Thanh Hoành có chút bối rối khi nhìn vào đôi mắt bà. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một đôi mắt đen hun hút, thâm trầm sâu xa như thế.

Bà Thẩm vỗ vai Thẩm Dật:

- Cháu đứng lên đi. Thường ngày chỉ có hai cô chị của cháu ở bên bà. Bà thừa nhận là hai đứa nó rất biết cách lấy lòng bà. Bà già rồi, thích nghe những lời ngọt ngào, dễ chịu, mặc dù bà biết chúng nó đều có ý đồ cả. - Bà ngừng lại một lát, thở dài. - Không ngờ lần này chỉ có cháu đến đón bà.

Thẩm Dật cười, nói:

- Bà đừng nghĩ ngợi nhiều. Các chị đã chuẩn bị sẵn com nước chờ bà về đó.

- Tuy bà đã có tuổi nhưng bà không khờ khạo. Nếu hai đứa nó đã chuẩn bị com nước chờ bà về thì vì sao cháu lại giữ bà ở nhà cháu?

Bà Thẩm vịn vào cánh tay Thẩm Dật, đứng lên:

- Đi thôi, về nhà!

Thẩm Dật khó xử:

- Việc này...

- Có phải người đàn bà họ Lâm đã dọn đến ở? - Bà thở dài. - Thật không tin nổi, không còn gì để nói! Vì sao không chờ cho ta chết đi rồi hãy làm việc đó?

Bà bước vài bước thì quay đầu lại, nhìn Thanh Hoành:

- Hay là cháu cũng đến thăm nhà ta một lát đi.

Thanh Hoành có chút e dè, tuy bà Thẩm tỏ ra rất thân thiện, nhưng không hiểu vì sao cô cứ có cảm giác kỳ lạ khi đứng trước bà lão này. Cô nhận lời và không quên gửi tin nhắn cho Cửu Thiệu. Gần đây bầu không khí giữa anh và Hình Mẫn ngày càng trở nên căng thẳng, họ thường xuyên xuất hiện cùng nhau ở mọi nơi, vì thế càng khiến cho những người xung quanh cảm thấy ngột thở. Cửu Thiệu nhắn tin trả lời rất nhanh: "Đã nhận được tin của em, phải chú ý an toàn, cố gắng đề mắt từng chi tiết nhỏ."

Thẩm Dật lái xe ra khỏi gara, đỡ bà ngoại ngồi vào ghế sau, rồi mở cửa ghế phụ mời Thanh Hoành:

- Lên xe đi.

Nhà Thẩm Dật cách nhà ông ngoại rất gần, đi bộ chỉ mất chừng mười phút, nên ngồi ô tô chỉ chớp mắt là đến nơi. Thanh Hoành cúi xuống đỡ bà Thẩm ra khỏi xe. Bà Thẩm nhìn cô bằng cặp mắt đen thâm trầm, sâu hun hút. Lát sau, gương mặt bà thấp thoáng ý cười, bà bảo:

- Cháu ngoại của ta hình như rất thích cháu.

Thanh Hoành vội đáp:

- Chúng cháu chỉ là bạn bè bình thường thôi, bà hiểu nhầm rồi.

- Vậy tức là nó yêu đơn phương? - Bà Thẩm cười, lắc đầu. - Ta nói cho vui thôi, cháu đừng để bụng. Đám con cháu nhà này, đứa nào cũng lận đận đường tình duyên.

Thanh Hoành không dám tiếp lời, cô theo bà Thẩm vào phòng khách. Ông ngoại Thẩm Dật đang ngồi trên sofa, bên cạnh là một người phụ nữ, xem chừng không còn trẻ nữa, có lẽ chỉ kém ông Thẩm vài tuổi. Thấy bà Thẩm đi vào, người phụ nữ nọ có vẻ bối rối, bà đứng lên, hai tay nắm chặt:

- Tôi... tôi nghĩ tôi nên về thì hơn.

Thanh Hoành đoán bà ta chính là bà Lâm mà Thẩm Dật nhắc đến. Nhìn những ngón tay thô kệch, méo mó và gương mặt không được chăm sóc đến nỗi đến chốn của bà ta thì biết bà ta không phải con nhà giàu sang, sống trong nhung lụa. Bà Thẩm gật đầu với người phụ nữ kia, về mặt hết sức bình thản:

- Đã đến đây tức là không định quay về đâu. Thôi ngồi xuống đi.

Ông Thắm háng giọng, nói với Thắm Dật:

- Cháu đến đúng lúc lắm, rót trà mời bà Lâm đi.

Thắm Dật khó xử:

- Ông ơi, như thế không hay lắm...

- Có gì mà không hay? Cháu định chống lại ông giống mấy đứa chị họ của cháu phải không?

Thanh Hoành bỗng có cảm giác cô đang được xem vở kịch luân lý đạo đức thời Dân quốc. Chỉ có điều, ba nhân vật chính của vở kịch đã ở vào độ tuổi thất thập cổ lai hy, nên có phần kịch cỡm. Nhưng bà Thắm đã giải vây giúp Thắm Dật:

- Cháu đi rót bốn cốc trà mời khách, cô Chử không phải khách hay sao?

- Này bà, tôi là chủ cái gia đình này, tôi muốn làm gì, muốn quyết định chuyện gì phải cần bà gật đầu đồng ý hay sao?

Ông Thắm giờ gậy chỉ mặt bà Thắm. Bà Thắm ngồi xuống sofa đôi ở phía đối diện, lắc đầu:

- Ông là chủ gia đình, tất nhiên ông là người quyết định. Lần này, ông không đưa về một cô gái trẻ trung, xinh đẹp mà lại là một bà lão tóc bạc da mồi chẳng khác gì tôi. Ông quả là người nặng tình nặng nghĩa, bao năm qua vẫn không quên mối tình đầu.

Ý nghĩ duy nhất trong đầu Thanh Hoành lúc này là, bộ óc của Cửu Thiệu thật tài tình, đến cả chi tiết mối tình đầu anh cũng đoán trúng.

- Tôi đã quá mệt mỏi khi phải chung sống với bà! - Ông Thắm bỗng nhiên nổi trận lôi đình. - Bà là đồ rắn độc, là loài động vật máu lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Ám Lỵ Ma Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Thanh Hoành giật mình khiếp hãi trước con thịnh nộ của ông Thắm. Nhưng vì cô là người ngoài, nên không tiện can ngăn.

Thắm Dật vội chạy lại, dâng trà cho ông ngoại bớt giận:

- Ông ơi, bệnh tim của ông không ổn định, ông đừng nổi nóng.

Người cậu của Thắm Dật bị chết trên đảo hoang cũng mắc bệnh tim, xem ra đây là căn bệnh gia truyền của nhà anh ta. Thanh Hoành ghi nhớ lời dặn dò của Cửu Thiệu, không bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

- Cứ nhìn thấy bà ta là ta không kìm được cơn giận!

Ông Thắm thở gấp, tiếp đó là cơn ho ập đến. Ông nói với bà Lâm:

- Bà gọi mấy đứa nhỏ đến đây ăn tối. Thắm Dật, cháu mời cả mấy người bạn đến ăn cơm cho vui.

Thắm Dật đứng dậy, mím môi cười buồn:

- Dạ thôi, chúng cháu có kế hoạch rồi ông ạ... Ông ơi, không còn việc gì nữa, cháu xin phép về.

Thắm Dật không nói không rằng suốt đường về, vừa vào nhà anh ta lập tức giam mình trong phòng với lý do phải hoàn thành bức vẽ. Tàn Tẩn lấy làm ngạc nhiên, hỏi:

- Tay này thường ngày vui vẻ, tinh nghịch lắm mà, hôm nay sao thế?

Hình Mẫn thân nhiên đáp:

- Tôi đã điều tra bối cảnh gia đình anh ta. Theo tôi được biết, gia đình này tương đối phức tạp, sống trong hoàn cảnh như vậy mà vẫn nuôi dưỡng được tính cách như anh ta bây giờ là quý lắm rồi.

Hình Mẫn đi rồi, Tần Tấn mới cười khi khi:

- Mỗi ngày nay chưa có lúc nào rảnh rỗi mà tám chuyện với cô. Nói đi, cô làm cách nào theo đuổi thành công mỹ nam của Sở chúng ta thế?

Thanh Hoành cảm thấy tâm trạng tốt hơn khi nhìn điệu bộ của anh ta:

- Có bí quyết.

- Bí quyết gì?

- Đầu tiên hãy đâm vào mặt anh ấy, sau đó nói với anh ấy ba lần: Anh là đồ quái thai. Anh ấy sẽ lập tức đổ gục trước anh.

Tần Tấn phì cười:

- Tôi đảm bảo với cô, nếu tôi làm thế, chắc chắn sẽ bị đánh cho biến dạng, nát hình hài. Nếu cô bằng lòng thị phạm trước mặt tôi, tôi xin gọi cô hai tiếng "bà trẻ"!

- Đang yên đang lành bị anh gọi bằng "bà" có gì tốt đẹp đâu! Cửu Thiệu còn bảo sau này sẽ nấu cơm cho tôi ăn nữa đấy!

Tần Tấn như người vừa bị sét đánh trúng:

- Đi làm về còn phải vào bếp nấu cơm phục vụ cô... Sau vụ tàu Đông Thái Bình Dương mà cậu ấy không đòi chia tay cô ư?

- Không hề. Anh ấy chỉ bảo sẽ không có lần thứ hai.

Tần Tấn lắc đầu:

- ... Cậu ấy thắng rồi.

- Ý anh là gì?

- Trước đây tôi từng nghĩ, cho dù tất cả đám đàn ông trong Sở đều mê cô thì cũng không bao gồm Cửu Thiệu. Hay nói cách khác, hai người như đôi dưa lệch. - Tần Tấn ngược mặt nhìn trời. - Thôi thôi, cứ nói thẳng thế này cho dễ hiểu nhé. Sự khác biệt giữa hai người là một trời một vực. Cô vừa mới chân ướt chân ráo vào đại học thì cậu ấy đã lấy bằng thạc sĩ. Cô không cảm thấy khoảng cách giữa hai người rất xa vời sao?

Thanh Hoành không nhiều lời, lập tức thưởng cho anh ta một cú đập.

Tần Tấn kêu lên, né tránh:

- Tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho cô thôi. Cô thử nghĩ mà xem, làm sao cô biết trong đầu cậu ấy nghĩ gì, trong khi cậu ấy chỉ nhìn thoáng qua là biết cô đang nghĩ gì. Khoảng cách giữa hai người quả là biển rộng trời cao!

Thanh Hoành cúi xuống nhặt hòn đá, ném về phía anh ta.

Tần Tấn vừa né đòn vừa gào lên:

- Cứu tôi với, có kẻ giết người...

- ... Hai người thân thiết quá nhỉ! Đùa vui chút!

Cửu Thiệu đứng tựa lưng vào tường, khoanh tay nhìn họ, ánh mắt của anh sắc lạnh hơn cả dao.

Thanh Hoành và Tần Tấn âm thầm chạm mắt, cả hai đều ngầm hiểu "thôi xong rồi". Tần Tấn là đồ hèn hạ, anh ta lập tức đầu hàng:

- Sếp Tiêu, thực ra từ lâu tôi đã hết tình ý với cô ấy, cậu xem, với tính cách bạo ngược của cô ấy, chúng tôi chỉ có thể là huynh đệ của nhau mà thôi.

Thanh Hoành bật lại:

- Huynh đệ? Tôi giống đàn ông thế sao? Làm chị em còn nghe được.

Vừa dứt lời cô lập tức hối hận. Có gì cô phải ăn miếng trả miếng với Tần Tấn, lúc này lại nhắc chuyện "chị em" trước mặt anh, chắc chắn sẽ khiến anh nhớ lại chuyện cô giả ngây giả ngô lúc trước để dò đoán ý anh.

- Em có vẻ thích làm chị em với người khác nhỉ.

Tần Tấn vội vàng lùi mất.

Thanh Hoành vội chữa:

- Chị em có thể có nhiều nhưng bạn trai chính thức thì chỉ có một. - Cô ôm eo anh, xoa dịu: - Đừng giận nữa, đừng giận nữa mà... ơ ...

Anh hôn cô, khiến cô giật mình tròn xoe mắt. Cô mơ màng nói:

- Thì ra anh không hề giận...

- Anh không giận em tiếc lắm hả? - Cửu Thiệu mỉm cười, đưa tay lên vuốt tóc cô. - Em và Tần Tần chỉ trêu đùa với nhau thôi, anh đây mới là "chính cung", việc gì anh phải tức giận.

Thanh Hoành chẳng buồn bắt bẻ hai chữ "chính cung" của anh. Không biết nên khen ngợi tinh thần tự giác của anh, hay anh không hề biết đến ý nghĩa thực sự của hai chữ này.

- Khoan đã, hình như có điều gì không ổn ở đây.

- Điều gì?

Cô cố vắt óc suy nghĩ mà không ra:

- Em cũng không rõ. Chỉ là trong tích tắc em chợt nghĩ ra điều gì, nhưng ý nghĩ đó nhanh chóng biến mất.

- ... Em cứ từ từ mà nghĩ.

- Không ổn, hình như em nghĩ không ra.

Thanh Hoành chau mày, vẻ khổ sở.

- Có lẽ vậy... có lẽ là một việc gì đó không mấy quan trọng.

Đột nhiên cửa sổ phòng Thẩm Dật ở tầng trên mở tung, một thùng màu bị quăng ra ngoài. Thanh Hoành chuyển sự chú ý về phía đó.

- Từ lúc về đến bây giờ anh ta cứ lảm lảm lì lì như thế, thực ra cũng khó trách, nếu đổi lại là em, em cũng không chịu được.

Cô vừa dứt lời đã thấy một bức tranh bị ném xuống.

Thanh Hoành liếc mình chạy tới nhặt bức tranh lên, đó là một bức phác thảo tranh gia đình theo phong cách biếm họa, diện mạo của các nhân vật trong tranh mờ ảo, đáng vẻ kỳ quái, dị thường, cộng với phông nền u ám, cực kỳ giống tranh quảng cáo của các bộ phim kinh dị.

Cửu Thiệu chỉ nhìn thoáng đã nhận ra hình ảnh tươi sáng, ấm áp duy nhất trong bức vẽ, có lẽ đó chính là Thanh Hoành, nhưng anh quyết không nói cho cô biết điều này.

Chiều muộn hôm đó, cô chị Thẩm Am của Thẩm Dật lại tới tìm anh ta. Lần này, thái độ của cô ta không hung hăng, hống hách như lần trước, cô ta mệt mỏi đảo mắt một vòng, rồi nói nhỏ:

- Hôm nay, ông cụ đã gọi cho luật sư hỏi tư vấn về thủ tục lập di chúc mới. Cậu nghĩ sao về chuyện này?

Thẩm Dật thờ ơ đáp:

- Tài sản là của ông ngoại, ông muốn quyết định thế nào là quyền của ông, phận làm con cháu không được phép xen vào.

Thẩm Am bật cười, hai tay chống nạnh:

- Thanh cao góm, cậu có dám khẳng định chưa bao giờ tư tưởng đến tài sản của ông không?

Vẫn biết lúc này không nên đề ý đến chuyện riêng của nhà họ, nhưng Thanh Hoành không ngăn nổi sự tò mò. Thực ra bộ dạng của Thẩm Am lúc này rất giống Thẩm Dật thường ngày, vênh vang, ngạo mạn, tự tin có thừa.

Thẩm Dật đứng lên, lưng vươn thẳng, cao hơn Thẩm Am nửa cái đầu:

- Sao tôi không dám nói? Tôi chưa bao giờ tư tưởng đến khối tài sản của ông ngoại. - Khóe môi anh ta mang theo vẻ cười khinh miệt: - Chính chị là người thèm khát tài sản, nhưng chị không dám nói, nên mới lỗi tôi ra chịu tội thay. Nếu chị tài ba, giỏi giang thì đi mà ngăn ông ngoại... Nhưng mà, chị có dám không?

Thẩm Am giận run người:

- Cậu cho rằng tôi không dám? Cậu nghĩ tôi không dám à? Cứ chờ mà xem!

Cô ta ra khỏi nhà và đóng cửa đánh "rầm" một tiếng.

Thẩm Dật lùi lại, cuộn tròn người trên sofa. Một lúc sau, Hình Mẫn bước đến, vỗ vai anh ta:

- Lúc này anh không nên nói những lời như vậy.

- Vì sao?

- Anh nói thế sẽ kích động cô ấy làm ra những chuyện nguy hiểm. - Hình Mẫn chậm rãi phân tích: - Khi bị kích động, người ta thường làm ra những việc không tưởng tượng nổi.

Thẩm Dật ngẫm nghĩ một lát, thờ dãi:

- Tôi hiểu rồi, sáng mai tôi sẽ sang xin lỗi chị ấy.

- Không, anh không hiểu ý tôi. - Hình Mẫn làm dấu tay. - Lúc này anh nói "Nếu chị tài ba, giỏi giang thì đi mà ngăn ông ngoại", câu này rất có thể sẽ kích động cô ấy thực hiện những hành vi nguy hiểm.

Hình Mẫn chăm chú quan sát biểu cảm trên gương mặt Thẩm Dật.

- Ví như, mưu sát chẳng hạn. Vì khối tài sản khổng lồ, người ta hoàn toàn có thể gây ra những chuyện không ai ngờ tới.

Thẩm Dật chùng như có chút dao động:

- Tôi... không biết, tôi không nghĩ chị ấy có gan làm chuyện đó. Tôi nghĩ, đến lúc chị ấy đủ dũng khí để làm việc đó, thì tôi đã ra tay trước chị ấy rồi.

Thanh Hoành lắc đầu khi nghe những lời Thẩm Dật vừa nói. Anh ta dám nói những lời như vậy trước mặt Hình Mẫn, anh ta chán sống rồi chắc. Có lẽ anh ta vẫn chưa biết, anh ta bây giờ giống như một cọng rơm. Nếu có thể chứng minh Thẩm Dật chính là Ám Hoa thì mọi việc diễn ra tiếp theo sẽ hoàn toàn hợp tình hợp lý. Nhưng nếu Thẩm Dật được loại khỏi danh sách nghi phạm, thì Hình Mẫn và Cửu Thiệu sẽ gặp rắc rối to.

Một đêm nữa trôi qua trong yên bình.

Những lời của Hình Mẫn khiến Thẩm Dật không yên tâm, sau bữa tối, anh ta gọi điện về nhà ông bà ngoại. Bà Thẩm là người nghe điện, trong điện thoại vang lên tiếng quát tháo oang oang của ông Thẩm.

- ... Không có gì, cháu thấy lo cho bà thôi.

- Có gì đâu mà phải lo lắng. - Giọng bà Thẩm hoàn toàn bình tĩnh. - Cháu là đứa hiểu chuyện nhất trong ba đứa cháu của bà, từ lâu bà đã nhận thấy điều này.

Thẩm Dật bật cười:

- Bà có bao giờ nhận ra đâu... Hồi bố mẹ cháu qua đời, cháu không muốn đi học nhưng bà bắt cháu phải đi, bà còn mắng cháu thiếu hiểu biết. Lúc đó, bà và cậu đều nói dối cháu rằng bố mẹ cháu đi du lịch ở nước ngoài, nhưng cháu không tin.

- Nhưng cuối cùng cháu vẫn phải nghe lời bà mà đi học đại học đấy thôi.

- Không, không phải cháu bị bà ép, mà là cháu tự nguyện. Cháu muốn chịu trách nhiệm với mọi người, nhất là với bản thân cháu.

- Lúc đó cháu mới mười mấy tuổi đầu... Đúng rồi, vừa mừng sinh nhật thứ mười sáu.

- Vâng, lúc đó cháu đã nghĩ, không ai có thể ép buộc cháu làm những việc mà cháu không thích, nhưng cháu cần phải chịu trách nhiệm về mọi việc làm của mình.

Bà Thẩm bị anh ta chọc cho phì cười:

- Được rồi, được rồi, nghỉ sớm đi, đừng nghĩ ngợi lung tung như chị họ cháu, không có chuyện gì đâu.

Thẩm Dật gác máy, quay ra nói với Hình Mẫn:

- Tôi nghĩ rồi, sáng mai tôi vẫn nên qua đó xem sao. Tôi sợ chị tôi sẽ vì câu nói của tôi mà gây ra chuyện gì điên rồ.

Nhưng, khi anh ta chạy đến nhà ông bà ngoại thì đã thấy cảnh sát căng dây bảo vệ hiện trường, đèn báo hiệu xanh đỏ nhấp nháy không ngừng trên nóc chiếc xe cảnh sát đỗ bên ngoài khu nhà. Hình Mẫn rào bước lên trước, xuất trình thẻ ngành:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Cảnh sát bảo vệ hiện trường kiểm tra giấy tờ của ông xong, đứng thẳng, đáp:

- Thừa anh, chúng tôi nhận được điện thoại của chủ hộ, thông báo cửa phòng ngủ bị khóa trái, kết quả là đã xảy ra án mạng. Chúng tôi đang tiến hành điều tra tại hiện trường.

Thanh Hoành vội đưa mắt nhìn Thẩm Dật, anh ta bị cảnh sát chặn bên ngoài không cho vào, sắc mặt tái nhợt, hai tay bóp chặt thành nắm đấm, cắn chặt răng không nói câu nào. Cô và Cửu Thiệu âm thầm chạm mắt, cô hiểu sự việc đã diễn biến theo hướng xấu đi. Bất kể câu nói tối hôm qua của Thẩm Dật là vô tình hay hữu ý thì sự lo lắng của anh ta đã biến thành hiện thực.

Và tất cả mọi người đều biết rằng, nơi nào có sự xuất hiện của Âm Hoa, nơi đó sẽ xảy ra án mạng.

Nếu Thẩm Dật là Âm Hoa, chắc chắn anh ta sẽ không chịu ngồi yên một chỗ mà không ra tay hại người. Nhưng giờ đây, án mạng đã xảy ra mà Thẩm Dật lại không xuất hiện tại hiện trường, tức là anh ta không thể gây án.

Khả năng anh ta là Âm Hoa đang ngày càng giảm đi, điều này đồng nghĩa với việc, khả năng Hình Mẫn hoặc Cửu Thiệu là Âm Hoa ngày càng tăng lên.

Hình Mẫn hỏi:

- Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Viên cảnh sát báo cáo tình hình:

- Khoảng nửa giờ trước, sau khi nhận được điện báo, chúng tôi lập tức tới đây. Ông Thẩm, tức chủ nhân của ngôi biệt thự này đã ngã và chết trong phòng ngủ, cửa phòng khóa trái. Đồng nghiệp của chúng tôi đang tiến hành thẩm vấn những người trong nhà.

Cửa phòng khóa trái?

Hình Mẫn ngẩng nhìn cánh cửa sổ mở rộng trên tường. Rất có thể tội phạm ra vào bằng lối cửa sổ kia, nhưng giàn dây leo bên ngoài có vẻ không chắc chắn lắm, khó mà chống đỡ trọng lượng cơ thể của một người đàn ông trưởng thành.

Và ông biết chắc, tối qua Thẩm Dật không hề rời khỏi phòng mình, bởi vì phòng của ông ở bên cạnh phòng anh ta, nếu bên ngoài có động tĩnh, chắc chắn ông phải nghe thấy, trừ phi Thẩm Dật nhảy qua cửa sổ. Khoảng năm phút sau, một cảnh sát đi vòng ra sau nhà, đến chỗ giàn dây leo, thử trèo lên, nhưng mới được hai bước, giàn dây leo đã kêu răng rắc và đổ sập. Viên cảnh sát đó cao khoảng 1m75, thân hình gầy guộc. Anh ta còn không leo lên được thì Thẩm Dật lại càng không thể.

Cửu Thiệu bước lên vài bước, hỏi:

- Sếp Hoàng là người phụ trách ở đây hôm nay, đúng không? Anh ấy từng giảng dạy tôi một thời gian, nhờ anh nhắc giúp với anh ấy, vụ án này rất có thể liên quan đến vụ án mà chúng tôi đang điều tra.

Viên cảnh sát nhìn anh một hồi, khá lưỡng lự, nhưng sau đó cũng miễn cưỡng gật đầu, đồng thời căn dặn:

- Các anh chờ ở đây, tôi vào trong báo cáo cấp trên.

Một lúc sau có người chạy xuống, người đó nhìn thấy Cửu Thiệu thì niềm nở vỗ vai anh:

- Cậu Tiêu, lâu rồi không gặp, nghe nói cậu mới thăng chức?

- Làm gì có, thời gian trước tôi phạm quy, sau chuyển công tác này có khi còn phải viết kiểm điểm ấy chứ. - Cửu Thiệu tươi cười đáp lại. - Thầy Hoàng, lần này phải nhờ anh phá lệ, giúp đỡ chúng tôi.

- Chuyện gì mà nghiêm trọng thế?

Cảnh sát Hoàng nhìn anh đầy băn khoăn, sau đó quay sang chào Hình Mẫn.

- Anh Hình, thời gian trước, lúc cậu Tiêu còn là cán bộ pháp y, cậu ấy được điều động đến hỗ trợ chúng tôi, nhờ có cậu ấy, chúng tôi mới giải quyết được vụ án giết người hàng loạt.

Thanh Hoành từng nghe nói về vụ án đó, biệt hiệu “Tay mổ 3000 dao” của anh ra đời chính từ vụ đó. Vụ án không quá phức tạp, nhưng tên hung thủ vô cùng tàn bạo, gần như mất hết tính người. Ngay cả các bác sĩ pháp y đã có thâm niên công tác cũng khó mà chịu đựng được khi chứng kiến hiện trường gây án.

Nghe nói Cửu Thiệu đã phải một mình nhặt các mảnh thân thể rời rạc của người bị hại và ghép lại. Sau đó vì mệt mỏi rã rời, anh thiếp đi ngay trên bàn giải phẫu. Sáng hôm sau, khi cô lao công vào phòng dọn dẹp, nhìn thấy anh chui ra từ dưới chăn đẫm máu, đã rú lên kinh hoàng và sợ quá ngất đi.

Vụ đó quá nổi tiếng nên cô vừa vào khoa bệnh lý đã được nghe kể lại. Câu chuyện được gắn kết với gương mặt điển trai, hấp dẫn chết người của Cửu Thiệu nên lại càng mang màu sắc kỳ thú.

Hình Mẫn nói:

- Nếu không phiền, tôi muốn nhờ anh cho chúng tôi tham gia vào vụ án này.

Ông bước lại gần, nói nhỏ câu gì đó khiến cảnh sát Hoàng đột nhiên biến sắc mặt, sau đó trình trọng gật đầu.

Thanh Hoành chỉ có thể phỏng đoán qua khẩu hình, ông đã nhắc đến hai chữ “Ám Hoa”. Cái tên Ám Hoa đặc biệt nổi tiếng trong ngành cảnh sát, bởi vì hầu hết các vụ trọng án đều có sự xuất hiện của hắn, và mỗi lần hắn xuất hiện, như một sự mĩa mai đối với năng lực của cán bộ ngành cảnh sát vậy.

Cảnh sát Hoàng lệnh cho cấp dưới mang đến mấy đôi ủng.

- Vào thôi.

Thẩm Dật cũng muốn vào theo nhưng lập tức bị chặn lại. Cảnh sát Hoàng ra hiệu cho cấp dưới:

- Anh ta cũng là thân nhân của người bị hại, đưa anh ta đi trình báo.

Thanh Hoành chỉ kịp liếc nhìn Thẩm Dật một cái rồi theo họ thay giày, vào nhà. Công việc của cô khác với những người trong đội điều tra, cô không cần phải đến hiện trường, chỉ cần phối hợp tác nghiệp trong phòng mô phỏng là được. Nhưng dạo gần đây, cô đã liên tục có mặt tại hiện trường các vụ án, không biết đây là điềm tốt hay dở.

Cảnh sát Hoàng hạ thấp giọng, nói với Hình Mẫn:

- Ý anh là, chàng trai trẻ khi này có liên quan đến vụ án của Ám Hoa? Thậm chí, rất có thể anh ta chính là Ám Hoa?

Hình Mẫn nghiêm mặt:

- Tôi e là vậy.

- Thật không thể tin nổi.

Cảnh sát Hoàng lắc đầu.

- Nếu anh ta là Ám Hoa, vậy ra hắn còn chưa đến ba mươi tuổi? Và, khi mới ngoài hai mươi tuổi hắn đã gây ra vụ án đầu tiên? Mà trong vụ án đó, hắn không để lại bất cứ dấu vết nào?

- Cũng không có gì đáng ngạc nhiên, trên đời này không ít người được trời phú cho những khả năng thiên bẩm. Tiêu Cửu Thiệu học thạc sĩ năm hai mươi tuổi, và còn có các dự án thí nghiệm của riêng mình.

Cảnh sát Hoàng cười bối rối:

- So sánh của anh có vẻ không hợp lý cho lắm...

Thanh Hoành liếc Cửu Thiệu, anh vẫn thản nhiên như không, chẳng buồn cười chẳng vui. Cô có cảm giác bầu không khí giữa Hình Mẫn và Cửu Thiệu ngày càng kỳ quặc, và dường như ngày càng trở nên nghiêm trọng từ sau vụ án của Tô Quý. Lúc đi lên cầu thang, cô thì thào:

- Anh và đội trưởng ngà bài với nhau rồi à? Em cảm thấy dạo gần đây ông ấy rất khó tính, giống hệt phụ nữ ở độ tuổi mãn kinh.

Cửu Thiệu vẫn nhìn thẳng, chỉ hạ thấp giọng nói:

- Những lúc cần não bộ hoạt động thì em để mặc nó ngồi nghĩ, còn lúc cần yên lặng thì não bộ của em lại hoạt động không mệt mỏi.

- ... Cảm ơn đã khen ngợi, phương pháp tư duy của em xưa nay vẫn độc đáo như vậy, anh quả là tình huống!

Khóe môi Cửu Thiệu khẽ nhấc lên:

- Không cần cảm ơn.

Họ lên đến phòng ngủ của ông Thẩm. Cảnh sát Hoàng giờ bàn tay đeo găng lên chỉ vào cánh cửa gỗ bị phá hỏng:

- Đây là điểm đầu tiên phát hiện ra thi thể nạn nhân. Lúc đó tình hình cấp bách, những người đến hiện trường trước nhất đã phải phá cửa xông vào, và phát hiện nạn nhân nằm trên giường. Hiện thi thể đã được đưa về Sở cảnh sát thành phố tiến hành khám nghiệm, phân tích tìm ra nguyên nhân cái chết, phán đoán sơ bộ là nạn nhân bị trúng độc.

Hình Mẫn đi đi lại lại ở khu vực cửa sổ:

- Ngoài một bên cửa sổ hé mở, tất cả các cửa khác đều khóa trái? Vậy đây là một mật thất?

- Mật thất? Tôi cứ nghĩ chỉ trong tiểu thuyết mới có mật thất - Cảnh sát Hoàng nhún vai - Cửa sổ chỉ mở một bên, mi cửa không có dấu chân, tay. Khi

này tôi cũng đã cử nhân viên thử treo lên giàn dây leo, nhưng khả năng này là không thể. Phụ nữ thì không đủ sức leo lên, còn trọng lượng cơ thể nam giới thì giàn dây leo dưới kia vốn không thể chống đỡ.

Chỉ bằng một cái liếc mắt, Thanh Hoành đã nhận ra dấu vết trên chiếc tủ thấp kê sát đầu giường:

- Trên tủ này có phải từng để cốc nước hay bát nước gì đó, đúng không?
- Có một cốc nước đã uống cạn và một cái bát, chúng tôi đã đưa đi giám định.

Cảnh sát Hoàng nhìn cô bằng ánh mắt khen ngợi:

- Trước lúc chết, nạn nhân đã ăn và uống không ít đồ. Cô nhìn xem, tủ rượu này cũng lưu lại nhiều dấu vết, trong có một chai vang Cabernet Sauvignon, chúng tôi cũng đã đưa đi giám định.

Cảnh sát Hoàng mở sổ ghi chép cho họ xem:

- Tôi đã thăm vấn từng người trong nhà và liệt kê những thứ nạn nhân đã ăn trước khi ngủ.

Hình Mẫn cầm cuốn sổ, đọc to nội dung:

- Bánh ngọt vị mật ong trộn phô mai; nửa bát cháo trắng; một ly rượu và một cốc nước.

Ông gấp sổ lại:

- Đã có kết luận gì chưa?
- Cả bốn thứ này đều khả nghi, nhưng tất nhiên, có thể vẫn sót manh mối nào đó.

Thanh Hoành quen mặt hầu hết những người đang bị thẩm vấn trong phòng khách. Biểu cảm trên gương mặt mỗi người mỗi khác, phản ứng của họ trước biến cố trọng đại này cũng không giống nhau. Bà Lâm ngồi cạnh con trai, bà có vẻ bị chấn động mạnh, nên câu trả lời của bà lộn xộn, rối bời. Con trai bà tỏ ra bức xúc, anh ta lớn tiếng với viên cảnh sát lấy lời khai:

- Anh cảnh sát, rõ ràng chúng tôi chẳng có lý do gì để hại chết bác Thẩm. Tối hôm qua bác ấy bảo sẽ lập lại di chúc, điều đó có nghĩa bác ấy sẽ chia tài sản cho mẹ tôi. Nếu bây giờ chúng tôi giết bác ấy thì chúng tôi chẳng được lợi lộc gì cả!

Bạn đang đọc truyện *Ám Lát Ma Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Hình Mẫn bước tới, ấn anh ta ngồi xuống ghế:

- Không cần phải tỏ ra bức xúc, tôi đưa ra giả định thế này nhé, nếu như anh định hãm hại bà Thẩm mà cuối cùng lại giết nhầm ông Thẩm thì sao?
- Anh... anh là ai? Anh dựa vào đâu mà nói như vậy?
- Nhìn lại mẹ anh đi, bà ấy chỉ là nhân tình của người khác, à không, nói chính xác phải là nhân tình già của người khác.

Thẩm Am khoanh tay trước ngực, lạnh lùng xen vào một câu.

- Cô đừng cho rằng cô là phụ nữ thì tôi sẽ nhìn cô nhé!

Cậu con trai của bà Lâm chưa kịp nhảy lên đã bị Hình Mẫn ấn xuống ghế, không nhúc nhích được nữa.

Cảnh sát Hoàng háng giọng thật lớn:

- Chúng tôi chưa hỏi đến thì đừng nhiều lời.

Hình Mẫn và cảnh sát Hoàng liên tục trao đổi với nhau về từng chi tiết của vụ án, trong khi Cửu Thiệu im lìm như tượng, anh ngồi trên sofa, mắt cụp xuống, không nói không rằng. Thanh Hoành không nhin nổi, chọc khế vào eo anh:

- Anh không có suy nghĩ gì về chuyện này à?

Suy nghĩ đột ngột bị cắt ngang, Cửu Thiệu ngoảnh sang nhìn cô, và mỉm cười:

- Anh thì có suy nghĩ gì được?

- Ví như, đúng là loại phạm nhân ngu dốt chẳng hạn?

- Thời gian trước, anh được điều đến thành phố Tân này, thầy Hoàng đã dẫn dắt, chỉ bảo anh rất nhiều, nhờ ông ấy anh mới có được cơ hội như bây giờ. Tôn trọng người đi trước là một trong những phẩm chất tốt đẹp của anh.

- Cam chua thế này thì ăn làm sao?

Thẩm Am ném quả cam đã bóc vỏ vào đĩa hoa quả, rồi rút mấy tờ giấy ra lau tay.

Hình Mẫn quay người lại, nhìn cô ta chăm chăm, không nói gì.

Thẩm Am không biết sợ là gì, cô ta cự lại:

- Anh nhìn gì mà nhìn! Chẳng lẽ ăn hoa quả cũng không được à?

Cô chị Thẩm Đàm vội kéo tay Thẩm Am:

- Bớt nói vài câu đi.

Hình Mẫn bước lại, nhặt quả cam Thẩm Am vừa bóc vỏ lên, quệt ngón tay vào nước cam đưa lên mũi ngửi, sau đó ông nhặt hết hoa quả ra khỏi đĩa, quệt tay vào đáy đĩa, chất bột màu trắng bám vào ngón tay ông. Cảnh sát Hoàng thấy vậy cũng bước lại, nhìn thấy chất bột màu trắng liền chấm ngón tay vào và đưa lên miệng nếm thử, sau đó Thanh Hoành thấy ông cau mày.

Thanh Hoành trầm nghĩ, họ thật gan dạ, chưa rõ đó là chất bột gì mà cũng dám bỏ vào miệng.

Cảnh sát Hoàng đứng lên, hỏi người giúp việc đang đứng ở góc nhà:

- Tối hôm qua các vị đã ăn gì?

- Thưa... thưa ông, tối hôm qua chúng tôi ăn hải sản, vì ông Thẩm thích hải sản nhất, đặc biệt là món tôm hùm.

- Cam này ai mua?

- Dạ là tôi mua... Có vấn đề gì vậy thưa ông?

- Ai bảo cô đi mua?

Cô giúp việc chỉ về phía Thẩm Đàm, nói:

- Cô Thẩm Đàm bảo tôi đi mua, chiều hôm qua cô ấy bảo tự nhiên thèm ăn cam, nên tôi đã đi mua. Bây giờ là cuối năm, nơi đây lại cách xa phố xá, mua cam rất khó...

Cảnh sát Hoàng ghé tai nói vài câu với nhân viên của mình, người đó vội vã rời khỏi phòng khách. Sau đó, ông quay người, đi đến trước mặt Thẩm Đàm:

- Cô Thẩm, chúng tôi nghi ngờ cô liên quan đến vụ án giết hại ông ngoại cô. Vì thế mời cô theo chúng tôi về Sở cảnh sát lấy lời khai.

Thẩm Đàm thoáng vẻ hoảng hốt, nhưng cô ta nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, lạnh lùng nói:

- Anh dựa vào đâu? Chỉ dựa vào việc chiều hôm qua tôi muốn ăn cam thôi sao?

- Chiều hôm qua cô thấy nhà bếp chuẩn bị món hải sản, nên cô đã sai cô giúp việc đi mua cam, nước cam chứa nhiều vitamin C, nếu kết hợp với photpho có trong tôm sẽ tạo thành Asen (As_2O_3).

- Thế thì sao? Có cần tôi ăn tôm và cam trước mặt anh không?

Cảnh sát Hoàng nghiêm mặt:

- Theo cô chất bột màu trắng này là gì? Vì sao mấy quả cam này lại chua như thế? Đó là vì cô đã tiêm vitamin C vào cam. Nếu ăn tôm và cam cùng lúc sẽ chỉ khiến trí não của con người mất kiểm soát, nhưng nếu tiêm vitamin C vào cam là hành vi cố ý giết người.

- Ông có bằng chứng chứng minh tôi đã phạm tội không? Nếu không, ông đừng hòng bắt tôi.

Sắc mặt của Thẩm Đàm càng lúc càng trắng bệch, nhưng cô ta vẫn tỏ ra hết sức ngạo mạn.

Thanh Hoành cảm thấy vẻ mặt của Thẩm Đàm lúc này rất quen, nghĩ kỹ mới nhớ, rất giống bà Thẩm, thần thái của bà ấy cũng toát lên vẻ cao ngạo bất khả xâm phạm. Thực ra, Thanh Hoành cho rằng Thẩm Đàm, Thẩm Am và Thẩm Dật giống ông ngoại hơn bà ngoại, và họ đều là những người không thể thực hiện hành vi mưu sát, nhưng bà Thẩm thì không hẳn, bà ấy thâm trầm, bình tĩnh, bất gặp chồng mình đưa người phụ nữ khác về nhà cũng không tỏ ra ngạc nhiên hay tức giận. Nhưng điều đó không có nghĩa thâm tâm bà ấy không nổi sóng. Mỗi lần bà ấy nhìn cô, cô đều cảm thấy sợ hãi.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại của cảnh sát Hoàng reo vang, ông nghe máy, ậm ừ vài tiếng rồi tắt di động:

- Kết quả xét nghiệm rất thú vị, thừa các vị, trong món bánh ngọt vị mật ong trộn pho mát tối qua có chứa chất phốt pho vàng. Xem ra chúng tôi phải đưa tất cả các vị về Sở.

Bà Lâm đứng phắt dậy, kêu lạc cả giọng:

- Chúng tôi chẳng liên quan gì đến chuyện này! Bản thân tôi lại càng không thể giết ông ấy!

Con trai bà Lâm vội đỡ lấy thân hình mềm oặt của bà.

- Chúng ta không phạm tội, nên dù là cảnh sát cũng không thể vu oan giá họa cho chúng ta. Chúng ta không việc gì phải sợ.

- Nhưng mẹ không làm chuyện đó, mẹ không hề! Vì sao họ bắt cả chúng ta?

Bà Lâm nghe nói sẽ bị giải về Sở cảnh sát thì trở nên mất bình tĩnh. Bà chỉ mặt Thẩm Am, Thẩm Đàm mà rằng:

- Chính họ! Họ cho rằng tài sản của ông ấy đều thuộc về họ, nên mới mưu sát ông ấy. Chắc chắn là bọn họ đẩy ông cảnh sát!

Cảnh sát Hoàng cau mày khó chịu trước thái độ của bà Lâm:

- Đưa tất cả về Sở, nhưng hết sức chú ý khi áp giải người cao tuổi.

Rồi ông quay sang cô giúp việc:

- Chị hãy đánh thức bà Thẩm dậy, chúng tôi cho rằng bà ấy cũng cần về Sở để lấy lời khai.

- Không cần đâu.

Bà Thẩm chống cây gậy mà sinh thời ông Thẩm vẫn thường dùng, bước từng bước ngẩn đi vào:

- Tôi thức giấc rồi đây, bây giờ phải đến Sở cảnh sát, đúng không?

- Đúng thế thưa bà, bà có yêu cầu gì xin hãy nói với nữ cán bộ của chúng tôi, cô ấy sẽ lên lầu thu dọn đồ đạc giúp bà.

- Không cần đâu, tôi già rồi, không nên lãng phí thời gian của mọi người, cứ thế này đi thôi.

Bà Thẩm chỉnh trang lại chuỗi trân châu trên cổ, lưng vuron thẳng, chậm chậm cất bước đi ra cửa.

Họ ra ngoài thì thấy Thẩm Dật vẫn đứng chờ bên ngoài, cơ thể anh ta như toát ra luồng khí lạnh, và hình như anh ta chỉ đứng yên một chỗ. Trông thấy họ, anh ta vội chạy tới gạn hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải bà ngoại tôi làm sao không?

Cảnh sát Hoàng vỗ vai anh ta:

- Xin chia buồn với cậu!

Thẩm Dật đỡ đỡ, cắn chặt hai hàm răng, và dường như anh ta không hề nghe lọt câu trả lời của Hình Mẫn:

- Sáng nay cảnh sát phát hiện ra ông Thẩm trúng độc và chết trong phòng ngủ.

Thanh Hoành lo lắng nhìn anh ta, khẽ gọi:

- Anh không sao chứ? Thẩm Dật, Thẩm Dật?

Anh ta khẽ cử động, rồi thoăn thoắt lao đến chỗ bà Thẩm như loài mèo:

- Bà ơi... bà ơi, bà không sao chứ...

Bà Thẩm tỏ ra hết sức bình tĩnh, vuốt ve bàn tay anh ta:

- Cháu ngốc quá, sao tay lạnh như đá thế này.

Anh ta ngẩng lên, về mặt hoang mang:

- Chuyện này là thế nào?

- Ông ngoại cháu vừa qua đời, cảnh sát bảo ông ấy bị trúng độc. - Bà Thẩm mỉm cười nhìn cháu trai: - Đừng lo, chỉ là tuân theo quy định thông thường thôi, xong việc bà về ngủ một giấc là lại khỏe ngay.

Bà ngẩng cao đầu, là người đầu tiên ngồi vào xe cảnh sát, sau đó một nữ cảnh sát ngồi vào cạnh bà và đóng cửa xe lại.

Thẩm Dật quay đầu lại, ngờ ngẩn một hồi, đột nhiên, anh ta rảo bước đến trước mặt Hình Mẫn, ngữ điệu hoàn toàn bình tĩnh:

- Ông Hình, chính tôi đã hạ độc ông ngoại, và còn nữa, vụ án các ông đã và đang tiếp tục điều tra cũng liên quan đến tôi.

Hình Mẫn nhìn anh ta, ánh mắt đỏ của ông, Thanh Hoành cảm thấy rất quen, bởi vì lúc cô vừa thi vào Sở cảnh sát, ông cũng nhìn cô bằng ánh mắt ấy, như đang nhìn một sinh vật thiếu năng trí tuệ. Về điểm này, ông và Cửu Thiệu rất giống nhau. Hình Mẫn hắng giọng, hỏi:

- Anh nói anh đã hạ độc hại chết ông ngoại mình, vậy động cơ của anh là gì?

Thẩm Dật chỉ vào bà Lâm vừa từ trong nhà đi ra:

- Chính bởi người đàn bà kia, bà ấy đã phá hoại gia đình tôi, nên tôi định giết bà ta.

Bà Lâm gào lên:

- Cậu muốn giết tôi? Cậu muốn giết tôi sao? Tôi không phá hoại gia đình các người. Tại người đàn bà ấy không biết cách giữ chồng. Tại ông ngoại cậu cứ muốn quay lại với tôi.

- Thôi được, vậy anh đã hạ độc ông của anh như thế nào?

Hình Mẫn không chờ anh ta trả lời, lúc đi vượt qua, ông còn đưa tay lên vỗ vai anh ta:

- Những người trẻ tuổi thường xúc nổi, nhưng anh làm thế là cản trở người thi hành công vụ, tốt nhất anh hãy về nhà mà suy nghĩ cho kỹ.

Cảnh sát Hoàng đưa tay lên ngoáy lỗ tai, chừng như không chịu nổi sự om sòm đang diễn ra. Ông quay đầu lại, gọi Cửu Thiệu:

- Cậu Tiêu rất giỏi phác họa tâm lý tội phạm, đúng không? Chi bằng hãy về Sở cùng chúng tôi.

Tuy cảnh sát Hoàng không mời Thanh Hoành, nhưng cô vờ như mình cũng được mời về Sở, cô lẳng lặng theo sau Cửu Thiệu, ngồi vào xe cảnh sát. Một lúc sau, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, Cửu Thiệu nói với cô bằng giọng điệu giễu cợt:

- Hình như họ không mời em thì phải.

Thanh Hoành lập tức đáp trả:

- Anh nên biết, thông thường một tấm thiệp mời sẽ bao gồm cả “người thương” của người được mời. Mà người thương của anh, hiển nhiên chính là em đây.

Anh lườm cô, khoe môi thấp thoáng ý cười:

- Gần đây, miệng lưỡi của em càng ngày càng sắc sảo đấy nhỉ?

- Anh cho rằng em sẽ tức giận mà đấu khẩu với anh? Trái lại thì có, em xin được bày tỏ sự cảm ơn đối với lời khen của anh. - Thanh Hoành nhìn ra ngoài cửa kính. - Cảm ơn lời khen, xin đừng khách sáo!

Cảnh sát Hoàng ngồi ghế phụ nghe thấy thế bật cười ha ha, ông quay đầu lại, chọc Cửu Thiệu:

- Này cậu Tiêu, tài ăn nói của cậu khá ra phết đấy! Xem ra các cô gái mê mẩn cậu trước đây đã chọn sai cách rồi.

Cửu Thiệu nắm lấy tay Thanh Hoành, cười, đáp:

- Vâng, cũng chẳng biết làm thế nào, vì tôi chỉ thích mẫu người như cô ấy.

Thanh Hoành đưa tay lên bóp trán, thật không biết phải nhận xét thế nào về anh mới phải. Tuy anh thường dùng lời lẽ châm chọc cô, nhưng hề có ai trêu đùa chuyện của anh và cô, anh đều thân nhiên thừa nhận. Cô thật sự không hiểu anh đang nghĩ gì.

Cũng may cảnh sát Hoàng không định tiếp tục trò đùa của mình, ông nhìn gương chiếu hậu và nói:

- Chiếc xe đó đã bám theo chúng ta cả một đoạn đường dài.

Thanh Hoành quay đầu nhìn và nhận ra chiếc xe giống mẫu xe hơi của Thẩm Dật.

Tiếp theo đó là chuỗi những câu hỏi thăm vấn lặp đi lặp lại mà Thanh Hoành đã chứng kiến nhiều lần. Kết quả của lượt thăm vấn đầu tiên gồm băng thu giọng nói và sổ lấy lời khai nhanh chóng được đưa đến trước mặt họ.

Cảnh sát Hoàng cầm cốc cà phê bằng giấy lên, uống cạn:

- Toàn bộ kết quả thăm vấn đều ở đây cả, không ai thừa nhận đã hạ độc.

Thanh Hoành ngồi một chỗ lật mở kết quả xét nghiệm. Đồ ăn còn thừa lại trong phòng ngủ của ông Thẩm gồm có: nửa bát cháo, một cốc đựng nước trống không, và một miếng bánh ngọt vị pho mát trộn mật ong. Bát cháo trắng do người giúp việc nấu cho ông Thẩm ăn không có gì khả nghi. Bánh ngọt chứa rất nhiều phốt pho vàng, cốc nước cũng không có gì khác thường, chỉ là có chứa một lượng nhỏ lưu huỳnh.

Thanh Hoành rút bức ảnh chụp đĩa bánh ngọt ra xem, hình dáng miếng bánh không theo quy chuẩn, nên rất khó phán đoán ông Thẩm có ăn bánh hay không, nhưng một lượng nhỏ lưu huỳnh còn sót lại trong cốc nước khiến cô có chút nghi hoặc. Tuy nhiên, nếu chất lượng nước ở vùng này kém thì việc kiểm nghiệm ra lưu huỳnh có trong nước cũng là bình thường. Cô bỏ báo cáo kiểm định xuống bàn, Cừu Thiệu ngồi bên cạnh, đưa tay ra vuốt tóc cô, ánh mắt anh vẫn tập trung cao độ trên cuốn sổ ghi lời khai.

- Em ngủ một giấc đi, không cần thức cả đêm với anh đâu.

Thanh Hoành ghé sát tai anh, thì thầm:

- Không cần thật chứ?

Hơi thở nhẹ của cô phả vào tai anh, tạo cảm giác tê tê, rồi cuộc anh cũng phải dẹp tập tài liệu sang bên, quay sang nhìn cô:

- Em cố ý phải không?

Thanh Hoành diễn vẻ mặt hoàn toàn vô tội:

- Em có làm gì đâu.

Anh nhìn cô chăm chăm, rồi buông tay:

- Ra kia nằm ngủ đi, đừng làm phiền anh.

Thanh Hoành ngã lưng trên chiếc ghế dài, đèn tuýp chói sáng, lại liên tục có người ra vào, khiến cô không thể ngủ sâu giấc. Nhưng vì quá mệt, cô vừa nhắm mắt đã lơ mơ thiếp đi. Trong giấc ngủ chập chờn, mọi thanh âm dù là nhỏ nhất cũng đều trở nên rõ ràng.

Cô nghe thấy Hình Mẫn nói nhỏ:

- Lưu huỳnh dưới đáy cốc có nghĩa gì?

Rõ ràng ông ấy không hề lơ đãng bỏ qua những chi tiết khả nghi mà ngay đến cô cũng nhận ra.

Tiếng lật mở tài liệu vang lên sột soạt, cô nghe thấy cảnh sát Hoàng nói:

- Kết quả giám định thi thể của ông Thẩm đâu? Mau đi lấy kết quả về đây cho tôi. Còn nữa, kết quả báo cáo của bên pháp y có chưa?

Tiếng bước chân nện trên hành lang dồn dập, và xa dần.

Trong giấc ngủ không sâu, bỗng nhiên cô nhìn thấy ai đó đứng xoay lưng về phía mình, dáng người rất quen thuộc, nhưng cô không nhớ nổi đó là ai. Cô chỉ nghe thấy giọng nói của mình vang lên:

- Thì ra anh chính là người liên lạc.

Người đó quay lại, nhưng cô chưa kịp nhìn rõ dung mạo của anh ta thì một hòng súng đen sì đã kề vào trán cô. Thanh Hoành giật mình bừng tỉnh, trước mặt cô là ánh đèn led chói sáng trên trần nhà. Cô vừa hé miệng đã cảm thấy vật gì mềm ướt đang xâm nhập vào khoang miệng. Cô thoáng giật mình, nhưng mùi hương quen thuộc vẩn vút nơi đầu mũi giúp cô xác nhận người đó là ai, cô nhip nhàng phối hợp với anh bằng cách ôm lấy bờ vai anh.

Cừu Thiệu hoàn thành nụ hôn kiểu Pháp một cách thành thực.

- Chào buổi sáng!

Thanh Hoành ngó đồng hồ đeo tay, mới ba giờ, định nghĩa về nụ hôn buổi sáng của anh thật lạ lùng, có điều mọi thứ ở con người anh từ trước đến nay chưa bao giờ diễn ra theo lẽ thường. Cô ngắm nghía gương mặt anh, và vệt nước trên cổ áo anh.

- Mùi hương kem đánh răng, nước cạo râu đều không tồi.

Anh gần như ngồi xổm cạnh chiếc ghế dài, nghe cô nói vậy anh phì cười, nụ cười kéo dài hơn thường ngày.

- Ủ, ... còn những hương vị khác thì không đạt à?

Thanh Hoành đưa mắt nhìn xung quanh, mọi người đi đâu cả rồi, trong phòng chỉ còn hai người. Cô âm thầm tự trào, lẽ ra phản ứng đầu tiên của cô phải là kiểm tra xem xung quanh có ai không đã chứ. Bộ não của cô quả nhiên kém nhanh nhạy.

- Họ đi đâu cả rồi?

- Đi thăm vấn.

- Sao anh không đi cùng?

- Mục tiêu của anh là Ám Hoa, anh không muốn bị phân tán vì chuyện khác.

Cô nhìn anh:

- Rốt cuộc đối tượng anh nghi ngờ là ai?

- Em đừng quên em đã thua trong vụ cá cược lần trước.

Thanh Hoành nghi ngờ anh có tình gai cô trong vụ cá cược đó. Cô nhú mày, đang định nói lý lẽ với anh thì đã bị nụ hôn của anh ngăn lại. Lúc đầu cô còn ra sức vùng vẫy, nhưng vô ích, nên cô đành trút giận bằng việc ôm riết lấy anh và hôn đáp trả, dù sao kỹ thuật hôn của cô cũng không tồi.

Rốt cuộc, anh cũng chịu buông cô ra, hơi thở của anh trở về trạng thái bình thường:

- Nói lời phải giữ lời! Em không phải kiểu người lật lọng đấy chứ?

Chắc chắn anh đã có tình gai cô. Thanh Hoành lờm anh, nhưng có vẻ ánh mắt cô không đủ sức sát thương anh. Cô ngồi dậy, thở dài:

- Thôi vậy, tóm lại, anh cần em giúp gì cứ nói, làm mỗi như cũng được, làm quân cờ cũng xong, em không ý kiến.

Cửu Thiệu kéo tay cô:

- Đi xem họ gặt hái được gì rồi.

Cả cảnh sát Hoàng và Hình Mẫn đều ngồi trong phòng camera theo dõi các cảnh sát viên tiến hành lần thăm vấn thứ ba đối với các nghi phạm. Thẩm Đàm sắc mặt trắng bệch, dưới ánh đèn chiếu sáng, cô ta bắt đầu nói năng lúng túng, câu trước đá câu sau. Còn Thẩm Am thì dường như đã suy sụp hoàn toàn, cô ta gạt phăng chiếc đèn bàn xuống đất, ôm đầu khổ sở, nói năng lộn xộn, không đầu không cuối.

Hình Mẫn xoay chiếc bút trong tay:

- Anh nhìn xem, bà Thẩm tỏ ra rất điềm tĩnh.

Họ cùng để ý vào màn hình, bà Thẩm ngẩng cao đầu, nước da trắng như tuyết, đôi mắt đen thăm thẳm, trên tay là chuỗi tràng hạt, gương mặt bà toát lên vẻ cười cao ngạo.

Cảnh sát Hoàng quan sát một hồi, nhận xét:

- Bà ấy có tình hướng mặt về phía camera theo dõi.

Sau đó ông lắc đầu:

- Di truyền quả là điều vi diệu, cả ba người cháu đều không có được phẩm chất này của bà ấy.

Thanh Hoành nhìn trộm Cửu Thiệu, trong lòng thầm nghĩ: Di truyền quả là điều vi diệu!

Hình Mẫn quay sang, thân nhiên hỏi:

- Cậu có kết luận gì về việc này không?

Cửu Thiệu chậm chậm quay sang, khóe môi thấp thoáng nụ cười:

- Tôi không có.

- Đột nhiên tôi nghĩ ra một cách.

Hình Mẫn bình tĩnh nói.

- Thật trùng hợp, tôi cũng nghĩ ra một cách.

Cảnh sát Hoàng và Hình Mẫn chạm mắt nhau một lát:

- Xem ra chúng ta cùng nghĩ đến một phương án.

Tiếp theo, cảnh sát Hoàng gọi cảnh sát viên phụ trách thẩm vấn vào phòng, trao đổi với anh ta một lúc, sau đó ông đích thân đi thẩm vấn Thẩm Am. Các câu hỏi của ông đặt ra đều sắc bén, dồn dập, ông vạch tội Thẩm Am đã trộn phốt pho vàng vào mật ong để làm nguyên liệu làm bánh, việc này có cô giúp việc làm chứng. Và nguyên nhân cái chết của ông Thẩm chính là bị trúng độc phốt pho.

Những lý lẽ chặt chẽ, đầu vào đầy khiến Thẩm Am đuối lý, cuối cùng cô ta thừa nhận đã bỏ phốt pho vàng vào nguyên liệu làm bánh. Thanh Hoành tin rằng Thẩm Am đã làm việc đó, nhưng rõ ràng cảnh sát Hoàng đã bắt cô ta, vì cô giúp việc không thể là người chứng kiến việc làm đó, và ông Thẩm cũng không chết vì trúng độc phốt pho. Nếu sự việc đúng như vậy, cảnh sát đầu cần vất vả thẩm vấn họ đến lần thứ ba.

Cảnh sát cũng dùng đúng cách đó để đối phó với Thẩm Đàm, Thẩm Đàm cảm cực được lâu hơn cô em, nhưng cũng nhanh chóng rơi vào trạng thái suy sụp.

Sau đó, Thẩm Am và Thẩm Đàm bị giam vào cùng một phòng có gắn camera. Một lúc sau, không biết Hình Mẫn đã nói gì mà đưa được Thẩm Dật vào căn phòng đang giam giữ các chị họ của anh ta.

Cảnh sát Hoàng nhìn thấy nữ cảnh sát điu bà Thẩm lấy bảy bước tới thì diễn về mặt cảm thông:

- Thưa bà, bà không cần ở lại đây nữa, tôi sẽ cử người đưa bà về nhà.

Bà Thẩm chậm rãi lần tràng hạt.

- Thưa bà?

Đến hạt cuối cùng, bà mới mở mắt, đôi mắt đen thâm trầm, sâu hun hút của bà nhìn cảnh sát Hoàng chăm chăm rồi cất giọng rất rõ ràng, rành mạch:

- Tôi không thể về, vì tội phạm giết người, chính là tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Người liên lạc

Cảnh sát Hoàng tỏ ra hết sức điềm tĩnh, ông chỉ vào màn hình theo dõi, nói:

- Ba chị em họ đã nhận tội.

- Tôi sẽ nói rõ về từng đứa. Thẩm Đàm chẳng qua để ý thấy bữa tối có món tôm hùm mà ông ngoại nó thích ăn nhất, nên mới chột nhớ ra vitamin C không thể ăn lẫn với tôm, vì sẽ sinh ra Asen hay còn gọi là thạch tín. Nhưng nó không biết, nếu tiêm vitamin C vào hoa quả thì hoa quả sẽ rất chua và không ăn được. Thẩm Am còn ngốc hơn, nó trộn thuốc chuột vào mật ong để làm bánh ngọt, nhưng nó đâu biết ông ngoại nó không thích mấy thứ đồ điểm tâm đó. - Bà Thẩm chậm rãi tường thuật lại. - Thẩm Dật thì không cần phải giải thích, nó hiếu thảo nên mới nhận tội thay tôi thôi.

Bà mỉm cười, nhưng ngay cả nụ cười cũng lạnh như băng.

- Tôi vốn nghĩ rằng các anh sẽ không tìm ra chứng cứ, vì thế tôi không có ý định nhận tội. Nhưng sự việc đã đến nước này, tôi không thể để bọn chúng hàm oan. Kết quả kiểm tra sức khỏe của chồng tôi chắc đã viết rõ, ông ấy mắc chứng phấn khích, nên phải uống thuốc điều trị rối loạn thần kinh theo giờ. Hồi trẻ tôi từng có thời gian làm bác sĩ nhãn khoa, anh đã điều tra về chuyện này chưa?

Cảnh sát Hoàng nói:

- Vậy là ông ấy bị ngộ độc thuốc nhỏ mắt Atropin sunfat?

Thanh Hoành nghe đến tên thuốc Atropin, lại nghe nói bà Thắm trước kia từng là bác sĩ nhãn khoa thì lập tức hiểu ra, hung khí giết người chẳng qua chỉ là một chai nước nhỏ mắt. Chỉ cần một chai là đủ khiến lượng Atropin vượt ngưỡng an toàn. Trong khi ông Thắm vẫn phải thường xuyên uống thuốc chống rối loạn thần kinh, mà loại thuốc này kết hợp với Atropin sẽ gây chết người. Cô lại nhớ, cảnh sát Hoàng có nói trong tủ rượu có một chai vang hiệu Cabernet Sauvignon đã khui nắp. Sau khi uống thuốc điều trị thần kinh bằng một cốc nước chứa lượng Atropin vượt mức quy định, ông Thắm lên con thêm rượu, lúc chất độc phát tác, thì trung khu thần kinh của ông đã tê liệt, không thể gọi cấp cứu, huống hồ ông còn khóa trái cửa phòng. Sự sắp xếp ấy hết sức tinh vi, kín kẽ.

- Thì ra anh đã biết sự thật.

Bà Thắm thở hắt hắt, có vẻ đoạn tường trình trước đó tốn rất nhiều hơi sức của bà.

Thanh Hoành vội đem ghế cho bà ngồi xuống nói chuyện.

Bà Thắm nhìn cô, mỉm cười, rồi quay sang cảnh sát Hoàng:

- Mười năm trước chồng tôi bắt đầu đi tìm người đàn bà đó, nhưng lúc đầu ông ấy chỉ cho bà ta ít tiền, nên tôi không bận tâm. Hồi trai trẻ ông ấy rất nghèo, nhưng tôi tin sự cố chấp, kiên trì của ông ấy sẽ giúp ông ấy thành công, sau này ông ấy quả đã kiếm được bội tiền. Ông ấy vui vẻ với phụ nữ ở bên ngoài tôi không mấy bận lòng, hay nói cách khác, tôi chấp thuận để ông ấy thích làm gì ở bên ngoài thì làm.

Sau đó, nhận thấy quan hệ của chúng tôi ngày một xấu đi, Thắm Dật mới đề nghị cả gia đình cùng đi du lịch, nhưng cuối cùng chỉ có nó và mấy ông cậu lên đường. Lúc đó, tôi vừa biết mình đã ở vào giai đoạn cuối của căn bệnh ung thư, tất nhiên tôi không nói cho người nhà tôi chuyện này. Còn chồng tôi, vì muốn ở bên người đàn bà đó, nên cũng không chịu đi.

Bà đổ con ho.

- Bất hạnh thay cho gia đình chúng tôi, sau đó cả bốn đứa con trai của tôi đều gặp nạn chết trên biển. Chồng tôi là người đặt nặng vấn đề nối dõi tông đường, ông ấy cần một người con trai khỏe mạnh, cường tráng để thừa kế gia nghiệp, nhưng tôi lại chỉ có hai đứa cháu nội là gái và một đứa cháu ngoại là trai. Bố của Thắm Dật là người Nam u, vậy nên dù nó mang họ mẹ, chồng tôi vẫn cho rằng nó không phải người nhà họ Thắm đích thực.

Bà Thắm bóp trán.

- Nhưng điều khiến tôi không thể hiểu nổi, là vì sao ông ấy có thể chấp nhận con trai của người đàn bà đó?

Hình Mẫn ngồi xuống, đối diện với bà:

- Không phải bà không hiểu nổi, mà thực ra bà đang nghi ngờ, liệu con trai của bà Lâm có phải là giọt máu của ông Thắm hay không? Tôi nói vậy không sai chứ?

Bà Thắm mỉm cười:

- Chỉ nghi ngờ suông cũng đâu có ý nghĩa gì. Bây giờ y học tiến bộ là thế, chỉ cần thử DNA là xong. Nhưng ông chồng tôi là người đầu óc đơn giản, ngay cả việc đó ông ấy cũng không nghĩ đến.

Bà ngừng một lát, tiếp tục:

- Hôm đó, người đàn bà ấy dọn đến nhà tôi, mang theo con trai của bà ta. Chồng tôi nói sẽ tìm luật sư chia lại gia sản, vì thế tôi không thể không ra tay. Tôi không đời nào để tài sản của gia đình mình rơi vào tay kẻ khác. Chúng nó...

Bà quay lại nhìn màn hình theo dõi, ba chị em Thắm Dật ngồi đó im lìm như tượng, không ai nói với ai câu nào.

- Vì thế hệ cha ông quá tài ba, xuất chúng, nên thế hệ chúng bị lép vế, bị trói buộc, không được tự do vẫy vùng. Đến lúc trưởng thành, thói quen trong quá khứ đã chẳng thể thay đổi được nữa. Từ nhỏ, chúng đã được hưởng một cuộc sống đủ đầy, vì thế chúng không có khả năng, cũng không có nghị lực để bươn chải, tự lập. Còn tôi, tôi chỉ là một bà già mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối. Theo anh, ai mới là người nên làm việc đó?

Cảnh sát Hoàng cử cấp dưới ghi lại từ khai của bà Thắm, trong đó bà ta đã tường trình chi tiết toàn bộ quá trình gây án và động cơ gây án. Tư duy ngôn ngữ của bà ta rất rõ ràng, mạch lạc, hầu như không có một lời nói dư thừa.

Ba chị em Thắm Dật được đưa ra ngoài, lúc đi ngang qua dãy hành lang, họ chạm mặt bà Thắm. Thắm Dật vùng thoát khỏi vòng kiểm tỏa của Hình Mẫn, chạy như bay đến trước mặt bà Thắm, nắm lấy tay bà, xúc động nghẹn ngào. Bà Thắm xót xa vỗ vai cháu trai:

- Cháu lớn quá, bà không chạm được tới đầu cháu rồi. Đừng buồn, đây là điều duy nhất bà có thể làm cho các cháu.

Dứt lời, bà đứng thẳng, cất bước đi về hướng khác.

Cửu Thiệu giành lấy chìa khóa xe trên tay Thắm Dật:

- Để tôi lái.

Thanh Hoành lo lắng Thẩm Dật có thể không chịu nổi cú sốc này mà hành động dại dột như việc giữa đường nhảy xe chẳng hạn, không phải anh ta chưa từng có tiền lệ đó. Nhưng thực tế là, anh chỉ thiếp đi bên cạnh cô. Cô quay sang nhìn và thấy gương mặt anh ta chìm trong một vùng đen tối, trống trải.

Gia đình ấy đã kết thúc trong bi kịch.

Tuy cơ thể rất đổi mệt mỏi, nhưng vì tinh thần Thanh Hoành chấn động mạnh, cô trần trọc, không sao ngủ được.

Có lẽ vì cô trở mình quá nhiều lần, Nhã Ca tức tối túm lấy gối, phủ lên mặt cô, và lạnh lùng uy hiếp:

- Ngủ mau!

Nhưng Thanh Hoành chỉ chợp mắt được một lúc là tỉnh giấc. Từ phòng vệ sinh đi ra, thấy Nhã Ca đang chân dang tay trên giường, cô ngưỡng mộ vô cùng. Kể từ sau vụ nổ hơn ba năm về trước, không một đêm nào cô được ngon giấc, tình trạng đó có dấu hiệu ngày càng nghiêm trọng hơn trong thời gian gần đây.

Trong mơ, cô nghe thấy những tiếng động rất khẽ, rất nhỏ, cảnh tượng trong giấc mơ đều chỉ là những hình ảnh không mấy quan trọng xảy ra trước vụ nổ. Cô thấy mình như người mắc chứng thần kinh suy nhược.

Cô xuống tầng dưới thì thấy Thẩm Dật mở cửa lớn, đang đứng trước cửa xỏ giày.

Cô chào hỏi một cách tự nhiên:

- Anh dậy sớm nhỉ.

Thẩm Dật thích ngủ nướng, không hiểu vì sao hôm nay anh ta dậy tập thể dục sớm như vậy.

Thẩm Dật buộc dây giày xong, nhìn cô, lạnh lùng đáp:

- Cô cũng vậy.

Thanh Hoành vội thay giày, theo anh ta ra ngoài. Thẩm Dật quay lại nhìn cô:

- Cô đi theo tôi làm gì?

- Tập thể dục có bạn mới vui.

Thẩm Dật nhìn cô đăm đăm, sau đó anh ta quay mặt đi, phì cười:

- Đừng lo, tôi không yếu đuối đến mức ấy. Không có chuyện mới sáng sớm tỉnh mơ đã nghĩ đến việc tự sát đâu.

Chạy được một đoạn anh ta bỏ Thanh Hoành tụt lại phía sau, rồi men theo con đường dẫn lên núi. Khu nhà này được bao bọc bởi các ngọn núi. Núi ở đây không cao, nhà thầu còn làm cả con đường lát đá để các gia đình có thể lên núi tản bộ. Không thấy bóng dáng Thẩm Dật đâu, Thanh Hoành quyết định không bám theo anh ta nữa, cô chậm chậm dạo bước. Đột nhiên, trong đầu cô lóe lên ý nghĩ từng xuất hiện mấy ngày trước, cô bắt đầu đi chậm lại, vừa đi vừa ngẫm ngợi.

Nhưng khi cô vừa bước lên bậc đá cuối cùng trên lối đi thì bỗng một nguồn sức mạnh đập vào lưng cô khiến cô lao đảo, cô quay người lại định túm lấy thứ gì đó để giữ thăng bằng, nhưng không được, và thế là cô lăn khỏi đường núi.

Thanh Hoành cảm thấy trời đất quay cuồng, tuy nhiên cô vẫn đủ tỉnh táo để biết trong tình huống này, quan trọng nhất là phải bảo vệ phần đầu và cổ. Sau cơn choáng váng, cô mở mắt, thấy ánh dương rọi qua kẽ lá, chiếu vào mặt cô. Cô tập trung tinh thần, thả lỏng cơ thể, bắt đầu công cuộc phân tích, đánh giá tình trạng sức khỏe của bản thân.

Cô đã rơi ra khỏi đường núi, những phần cơ thể lộ ra ngoài đều trầy xước, nhức buốt. May mà lúc này đang là mùa đông, vùng ngoại thành thành phố Tân lại rất lạnh, cô mặc khá nhiều quần áo, nên lúc ngã xuống, số quần áo đó trở thành lớp bảo vệ hữu ích.

Cô hít một hơi thật sâu, cảm thấy vùng ngực đau nhói, mặc dù xương sườn của cô đã gãy, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Cô nhắm mắt lại, ý thức trở nên mơ hồ. Khi cô mở mắt ra lần nữa thì trời đã sẩm tối.

Mùa đông trời tối rất nhanh, cô quay đầu lại, thấy di động của mình rơi cách đó không xa, tuy nhiên với tình trạng cô lúc này, khoảng cách ngắn ngủi ấy cũng là cả một vấn đề nan giải.

Cô thử nhúc nhích chân tay vài lần, và quyết định nằm yên chờ người đến cứu. Cô không cảm thấy lo lắng về điều này, bởi vì cô tin Cửu Thiệu sẽ tìm được cô.

Trời tối dần, cô nghe loáng thoáng có tiếng ai gọi mình. Tiếng gọi mỗi lúc một gần, rồi nhanh chóng vượt qua chỗ cô. Giọng Nhã Ca đầy lo lắng:

- Thẩm Dật bảo Thanh Hoành có thể đã chạy theo anh ta lên núi, nhưng sao đến bây giờ vẫn không thấy tăm hơi đâu?

Ánh đèn pin quét qua quét lại, Nhã Ca đột nhiên bảo:

- Tần Tấn, cậu gây ra chuyện gì hay sao? Sắc mặt cậu ... hiện rõ mồn một kia...

Không biết Tần Tấn trả lời thế nào, tiếng họ xa dần.

Thanh Hoành nằm im không động đậy, cô biết trong móng tay mình vẫn còn những mấu vụn da người.

Một lúc sau, đèn lướt Hình Mẫn ngang qua chỗ cô, nhưng cô vẫn không lên tiếng cầu cứu.

Ngay sau đó là tiếng gọi của Cửu Thiệu:

- Tiểu Hoành, em ở đâu?

Cô ném viên đá nắm sẵn trong tay về phía anh, tiếng lạo xạo vang lên. Ai đó nhanh chóng trượt xuống một đoạn dốc, ánh đèn pin rọi vào mặt cô chói lóa, rồi lập tức tắt ngấm. Cửu Thiệu ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng siết bàn tay cô, lòng bàn tay anh ướt át:

- Em vẫn ổn chứ?

Cô ráng sức đáp lại:

- Có lẽ em chỉ bị gãy một chiếc xương sườn, không nghiêm trọng lắm.

Anh rút di động, báo cảnh sát và gọi cấp cứu, sau đó nắm chặt bàn tay kia của cô. Anh hết sức thận trọng, cố gắng kìm chế nỗi khát khao muốn ôm chầm lấy cô sau bao lo lắng, sợ hãi. Bởi vì anh là tiến sĩ y khoa, anh biết rõ trong trường hợp này, cách tốt nhất là không được dịch chuyển cơ thể của cô.

Thanh Hoành cử động các ngón tay, cô cảm nhận rất rõ anh đang run rẩy, cô đùa:

- Anh không lo lắng đến mức bật khóc đấy chứ?

Cửu Thiệu khóc dở mếu dở:

- Không biết anh nên khen em gan dạ, hay chê em đàn độn nữa!

Nghĩ ngợi một lát, Thanh Hoành đột nhiên bảo:

- Em sẽ nói thật nhanh suy nghĩ của em. Anh còn nhớ hôm trước, có một ý nghĩ chọt lóe lên trong đầu em, nhưng em nghĩ mãi không ra đó là gì không? Sau đó, Thẩm Dật quảng đồ ra ngoài cửa sổ đã cắt đứt dòng suy nghĩ của em, Bây giờ em nhớ ra rồi, chính là câu nói đó, anh ta bảo, em đã gạt anh chuyện tàu Đông Thái Bình Dương, rõ ràng anh ta không thể biết chuyện này, trừ phi anh ta chính là...

Cô chưa nói hết câu, Cửu Thiệu đã lấy tay che miệng cô lại, bàn tay anh giá lạnh.

Sau đó, anh xê dịch vị trí, cô nghe thấy “vút” một tiếng, có vật gì vừa lướt qua cô, cắm phập vào cành cây sau lưng.

Khoảnh khắc ấy, đầu óc Thanh Hoành hoàn toàn trống rỗng, và cô lập tức nghĩ ra, đó chính là tiếng súng giảm thanh.

Hắn đã đến!

Thanh Hoành nghe thấy hàng chuỗi âm thanh sục sạo trong đêm tối, và rồi ánh sáng của chiếc đèn pin quét qua quét lại cách đó không xa. Cô khổ sở quay đầu lại, thấy Cửu Thiệu đứng đó, dáng đứng của anh có vẻ thiếu tự nhiên, trên mặt anh có vệt nước. Nhưng anh nhanh chóng vươn thẳng lưng, giọng anh điềm tĩnh:

- Tần Tấn, thì ra người liên lạc của Ám Hoa chính là cậu.

Gã vừa tới áp sát họ, đặt đèn pin lên chạc cây, tay giơ súng:

- Sếp Tiêu, nghe giọng nói có vẻ như anh không hề ngạc nhiên thì phải.

Rốt cuộc Thanh Hoành cũng nhìn thấy anh ta từ bóng tối bước ra. Ánh đèn pin chiếu rọi gương mặt nhìn nghiêng của anh ta, hai vết cào xước hiện rõ trên mặt, hẳn là trước lúc ngã, cô đã chơi với túm lấy anh ta để giữ thăng bằng. Tần Tấn chìa súng về phía Cửu Thiệu, hắn đứng cách anh chừng bảy bước:

- Không được động đậy, anh vừa trúng đạn, nhưng may phúc cho anh là không vào vùng nguy hiểm.

Cửu Thiệu không buồn đáp lại.

Nhờ có ánh sáng, Thanh Hoành nhìn rõ vệt nước trên mặt anh, có lẽ là mồ hôi, những giọt mồ hôi không ngừng vã ra trên trán anh, trong khi thời tiết trên núi lúc này đã gần chạm ngưỡng 0 độ C, chỉ cần mở miệng cất lời là hơi thở biến thành khói trắng.

Tần Tấn tay cầm súng tay thò vào túi áo lấy ra bộ kim tiêm, ném xuống trước mặt Cửu Thiệu, rồi hấn đưa mắt nhìn Thanh Hoành đang nằm một chỗ bên cạnh:

- Sếp Tiêu, tốt nhất anh nên tự mình thao tác, bằng không sẽ khó coi lắm. Sau anh sẽ đến cô ấy, anh không cô đơn đâu.

Cửu Thiệu nhìn bộ kim tiêm, ngược mắt, hỏi:

- Bên trong là gì? Mooc-phin hay heroin?

- Heroin, nhưng lượng heroin vừa khéo ở ranh giới của sự sống và cái chết. - Tần Tấn cười, nói: - Anh nên tự mình thao tác, chưa biết chừng có thể giữ lại mạng sống.

Quả là thâm độc. Nếu tiêm heroin vào người, cho dù Cửu Thiệu không chết vì sốc thuốc cũng sẽ bị nghiện, chưa nói đến việc anh có thể cai nghiện thành công hay không, nhưng chắc chắn cuộc đời của anh sẽ bị hủy hoại hoàn toàn từ đây.

Thanh Hoành định lên tiếng, nhưng ánh mắt của anh đã ngăn cô lại. Cô không rõ việc giao lưu, truyền tải thông tin qua ánh mắt có chuẩn xác hay không, nhưng trong tình huống nguy khốn này, cô nghĩ mình nên nghe theo lời anh thì tốt hơn.

Cửu Thiệu cúi xuống, nhặt ống tiêm lên, anh vừa cởi áo khoác ngoài, xắn tay áo sơ mi, vừa hỏi:

- Tôi đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng tôi không ngờ cậu lại là liên lạc tuyến dưới của Âm Hoa.

- Vì sao anh không nghĩ đến khả năng này? Bởi vì tôi đóng kịch quá giỏi?

- Cậu đã gặp tất cả những người bị tình nghi có thể là Âm Hoa, nhưng ánh mắt cậu nhìn họ giống như nhìn người xa lạ, điểm này không thể giả được.

Tần Tấn cười đắc chí:

- Anh nói đúng, bởi vì cho tới trước thời điểm hiện tại, tôi không hề biết Âm Hoa là ai.

Hắn dịch chuyển khẩu súng về phía Thanh Hoành:

- Đừng hòng kéo dài thời gian, bọn họ còn lâu mới quay lại đây, anh định chờ ai đến cứu? Anh nên biết, trong số bọn họ rất có thể có người là Âm Hoa. Và tôi chỉ cần bóp cò, cô ấy sẽ chết ngay tức khắc.

Cửu Thiệu cầm ống tiêm, cắm vào tĩnh mạch, nhưng anh không thực hiện động tác bơm dung dịch vào mạch máu.

- Khá lắm, không hổ danh là tiến sĩ y khoa, lấy ven rất chuẩn.

Tần Tấn nhận xét.

- Thực ra tôi chưa muốn để lộ thân phận, nhưng vì Âm Hoa truyền tin, lệnh cho tôi phải tìm cách đưa cô bạn gái bé bỏng của anh vào cuộc, mà tôi thì hình như đã lỡ miệng nói hớ câu gì đó, khiến cô bạn gái của anh sinh nghi. Thực lòng, tôi cũng rất thích cô Chử đây, nhưng dù có thích đến mấy cũng không bằng cái mạng này của tôi, anh nói có phải không? Nào, giờ thì anh có thể tiêm heroin rồi nhỉ?

Hắn vừa nói xong, chợt thấy Cửu Thiệu đưa mắt ra sau lưng hắn, và còn lộ vẻ ngạc nhiên. Hắn biết trong lúc này không được phép phân tán tư tưởng, tạo sơ hở, hơn nữa người trước mặt hắn - đối thủ của Âm Hoa, chắc chắn là một người rất nguy hiểm, nhưng hắn không thể không chế nổi sự tò mò bản năng, vì thế hắn quay đầu lại nhìn. Chính trong lúc đó, Cửu Thiệu đã bất ngờ xông tới, kim chọt bản tay cầm súng của hắn, đẩy mạnh nòng súng hướng lên trời, khẩu súng phát nổ, tiếng súng xé rách màn đêm.

Thanh Hoành dường như nín thở trong khoảnh khắc ấy, cô lo lắng quan sát họ, chưa đầy một giây sau, khẩu súng rơi xuống đất, cách chỗ cô không xa. Áo sơ mi của Cửu Thiệu bắt đầu rỉ máu ở bên sườn phải, máu tươi lan rộng rất nhanh, mồ hôi trên trán anh càng lúc càng nhiều, anh giống như một người vừa được vớt từ dưới nước lên. Nhưng anh không dám ngơi nghỉ, anh dùng đầu gối thúc mạnh vào bụng Tần Tấn, còn bồi thêm cho hắn mấy đòn chí mạng bằng khuỷu tay.

Vùng bụng bị tấn công dữ dội nên Tần Tấn tạm mất đi khả năng phản kháng, hắn co người né tránh các đòn tấn công tiếp theo. Cửu Thiệu nhanh chóng tìm thấy còng tay giắt trên người hắn, tay anh thoăn thoắt, thuần thục khóa còng số tám vào hai bàn tay của hắn.

Nếu là lúc khác, chắc chắn Thanh Hoành sẽ vỗ tay tán thưởng nghiệp vụ điều luyện và chuyên nghiệp của anh, cũng không quên tán dương rằng, màn không chế tội phạm với hàng loạt động tác nhanh gọn, đẹp mắt của anh có thể viết thành tài liệu giảng dạy trong nhà trường. Nhưng lúc này, cô thậm chí không thốt nổi nên lời.

Thực hiện xong màn bắt tội phạm, Cửu Thiệu mới nhận ra bản thân đang bị thương, anh lùi lại một khoảng cách nhất định, ngồi xuống, đối diện với Tần Tấn.

Tần Tấn ho ra một bụm máu, cười cay đắng:

- Anh đã thắng.
- Cậu đã mắc sai lầm - Cửu Thiệu chậm rãi nói. - Không nên quay đầu lại, bất kể đằng sau có thứ gì đi nữa.
- Nhưng đó là bản năng của con người, làm sao không chế được?
- Tôi có thể.

Tần Tấn nhìn anh một hồi, cuối cùng, hần nở nụ cười mà họ đều rất quen thuộc:

- Sếp Tiêu, bài giảng này của anh rất độc đáo.
- Theo phán đoán của cậu thì Âm Hoa là ai?

Tần Tấn trầm tư một lát, đáp:

- Anh lại đây, tôi sẽ nói cho anh biết.

Cửu Thiệu khẳng khái nhích lại gần.

Tần Tấn nói:

- Anh ghé sát tai lại đây tôi mới nói được.

Đến lúc này Thanh Hoành mới khôi phục được chức năng nói:

- Đừng đến gần, đừng tin lời hần.

Dù lúc này, hơn ai hết cô rất muốn biết sự thật, nhưng cô không thể để Cửu Thiệu liều mạng. Cô nhớ lại khoảng thời gian trước, nhớ về mặt rất đỗi tự nhiên, chân thành của Tần Tấn mà gai cả người, thì ra mỗi lần gặp mặt, mỗi cuộc trò chuyện của hần đều có mục đích cả.

Tần Tấn nháy mắt, hòa theo cô:

- Đúng, đừng nên tin tưởng tôi, nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này, hai người sẽ không có lần thứ hai đâu, vì tôi sẽ không nói gì hết. Tôi không lạ những biện pháp hỏi cung của mấy người, những thứ đó không ăn thua với tôi đâu.

Cửu Thiệu lộ vẻ cười khinh bỉ, sau đó anh dịch đến sát Tần Tấn.

- Cậu nói đi.
- Sao anh dám chắc tôi sẽ nói sự thật, sẽ bán đứng Âm Hoa?
- Tôi tự có cách suy đoán của mình.
- Thôi được, vậy thì Âm Hoa chính là...

Hần mới vừa nhấp máy môi, đột nhiên phía sau có tiếng súng nổ, hần cứng người, máu tươi trào ra khóe môi.

Hình Mẫn đứng ngay sau họ, thu súng lại.

Thanh Hoành tròn xoe hai mắt, ý nghĩ duy nhất tồn tại trong đầu cô lúc này là: Tần Tấn đã chết, người duy nhất biết Âm Hoa là ai đã chết.

Dưới chân núi, tiếng còi xe cảnh sát, xe cứu thương hú lên inh ỏi.

Có người gào gọi:

- Mau khiêng cáng xuống, trên núi có tiếng súng!

Tri giác và sự sống dần rời khỏi cơ thể Tần Tấn, Cửu Thiệu đặt hần xuống đất, đưa tay lên vuốt mắt cho hần, những động tác này của anh giống như một thước phim quay chậm.

Cảnh sát Hoàng thờ hồng học chạy lên, ông kinh ngạc chứng kiến cảnh tượng trước mắt, ông bật hỏi dồn dập:

- Sao thế, sao thế này?

Cửu Thiệu chống tay, gắng gượng đứng lên, có một cảnh sát đứng phía sau hốt hoảng kêu lên:

- Anh ấy trúng đạn rồi!

Cửu Thiệu hơi chao đảo, nhưng lưng vẫn vuron thẳng.

- Viên đạn sượt qua da, không sao đâu. Mau khiêng Tiểu Hoàn xuống trước, cô ấy mới bị thương nặng.

Hình Mẫn tỏ ra hết sức lo lắng, cuối cùng ông chỉ kịp giải thích một câu:

- Tôi nghĩ Tần Tấn chuẩn bị đâm kim tiêm vào người cậu.

Nhưng rõ ràng ông tiêm rơi ở chỗ cách Tần Tấn khá xa, dù hấn có với tay cũng không thể chạm tới.

Hình như biết lời giải thích của mình thật vô nghĩa, Hình Mẫn liền tránh đi chỗ khác.

Thanh Hoàn nằm trên cang vẫn không quên căn dặn:

- Hãy tìm Nhã Ca, cô ấy đi chung với Tần Tấn.

Hình Mẫn đáp:

- Cô ấy ở đằng kia, chúng tôi phát hiện cô ấy hôn mê bất động ở đó, nên mới tìm đến đây.

Cô nhìn ông, gương mặt ông không hề lộ bất cứ sơ hở nào. Nhưng cô không muốn nghĩ gì lúc này nữa, tốt nhất hãy ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại cô mới có thể bình tĩnh mà suy xét mọi vấn đề.

Và thế là, vào ngày Ba mươi tết khi nhà nhà người người đoàn tụ, thì họ phải ăn Tết trong bệnh viện Tam Giáp của thành phố Tân, với xung quanh là tường trắng, ga trải giường cũng màu trắng và mùi thuốc khử trùng ngập trong không gian. Lần này, cô bị gãy một chiếc xương sườn, vết thương ngoài da thì vô số, thậm chí não bộ còn bị thương tổn cấp độ nhẹ. Tóm lại, chuyện này cô đã phải trả giá khá đắt.

Thanh Hoàn ngấm nhìn xác pháo rơi ngập mặt đất bên ngoài cửa sổ, thực ra cô cũng không thấy buồn, vì cô đâu còn người thân, ăn Tết ở nhà hay trong bệnh viện cũng như nhau cả thôi.

Cô đứng thẫn thờ hồi lâu mới sực nhớ cửa sổ vẫn đang để mở một cánh, gió đêm lùa vào phòng, giá lạnh phủ lên thân thể cô. Cô định đóng cửa thì nghe thấy có tiếng động ở cửa sổ tầng trên. Cô ngược nhìn và thấy Cửu Thiệu mặc áo bệnh nhân, đang “hạ cánh” rất điêu luyện trên bậu cửa cửa sổ phòng cô. Anh tháo dây an toàn nhanh thoăn thoắt, rồi lanh lẹ nhảy vào phòng.

Thanh Hoàn há hốc miệng vì kinh ngạc, một lúc sau mới chỉ anh mà chất vấn:

- Anh... anh làm thế nào vào được đây?

Bạn đang đọc truyện *Ám Lát Mạ Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Anh chỉ sợi dây thừng vắt vẻo trên bờ tường:

- Loại dây thừng này dày 0.5 cm, chuyên dùng để leo núi, chịu lực rất tốt.

Thanh Hoàn cảm thấy xương sườn của cô nhói buốt.

- Anh điên thật rồi! Nửa đêm nửa hôm treo tường vượt tầng như loài nhện ấy! Em nhớ phòng anh ở tầng chín kia mà!

Còn phòng bệnh của cô ở tầng bốn. Cô nghĩ, có lẽ kiếp trước cô đã gây ra đủ thứ tội lỗi phóng hỏa đốt nhà, giết người cướp của, nên kiếp này mới quen người đàn ông như anh.

Cửu Thiệu lên giường cô, kéo chăn ra, rồi chui tọt vào trong chăn. Cô đặt túi sưởi trong chăn, vừa hay có thể sưởi ấm thân thể sắp đóng thành băng của anh. Một lúc sau anh mới trả lời cô:

- Anh đến đón Tết với em.

Con thịnh nộ của Thanh Hoàn bỗng chốc tan biến, cô đóng cửa sổ lại, leo lên giường.

Một người nằm, một người ngồi, họ cứ giữ mãi tư thế ấy, không ai xê dịch, động đậy.

Thanh Hoành cầm đi động lên xem giờ:

- Sắp đến giờ chiếu chương trình Gặp nhau cuối năm rồi.

Y tá và bác sĩ trong bệnh viện đã kiểm tra các phòng bệnh từ rất sớm, bên ngoài bệnh viện cũng đã ngừng bắn pháo hoa. Lúc này, nhà nào nhà nấy, người nào người nấy đều quây quần bên chiếc tivi để đón xem chương trình giải trí phát sóng vào đêm Giao thừa hằng năm, người ta chỉ trích, lên án chương trình ấy không ngớt lời, nhưng vẫn xem đều đặn mỗi năm.

Cửu Thiệu quay sang nhìn cô:

- Em thích thì bật tivi lên xem.

- ... Thôi thôi.

Thanh Hoành cũng chui vào trong chăn, quay mặt về phía anh:

- Liệu vết thương của anh có bị chảy máu không?

- Không đâu.

Anh trả lời rất nhanh.

Thanh Hoành thở phào, trườn vào lòng anh:

- Em thấy chúng ta giống những kẻ không nhà không cửa trong thời loạn lạc.

Cô biết mình từng nghi ngờ anh là Ám Hoa, vì thế cô cảm thấy lương tâm cắn rứt. Anh nặng tình với cô là thế, vậy mà cô vẫn hoài nghi anh. Có điều, cô sẽ không xin lỗi anh về chuyện đó, và nếu có thể, cô mong anh mãi mãi không biết điều này.

- Em nhớ nhà phải không?

Cửu Thiệu vỗ về cô. Người cô thanh mảnh, gầy guộc, nên mỗi lần ôm cô vào lòng, anh lại nảy sinh một thứ ảo giác, rằng cô không thể rời xa anh. Nhưng anh cũng biết, vào thời khắc khó khăn nhất của cuộc đời, cô đã phải một mình vượt qua. Tính cách của cô không yếu mềm như vẻ ngoài của cô.

- Không đến nỗi nào.

- Ủ... Thực ra, anh có thể tặng em một mái nhà.

Thanh Hoành phì cười:

- Em xin anh! Lần trước màn cầu hôn của anh qua loa đại khái như thế, bây giờ anh định cầu hôn lần hai trong bệnh viện chắc?

- Đừng có cười, chuyện này rất nghiêm túc!

- Được rồi, em không cười nữa. - Thanh Hoành áp má vào ngực anh. - Vậy thì ngủ đi, em buồn ngủ rồi.

- Em ngủ từ hôm qua đến giờ vẫn chưa đã sao? - Anh thấy thái độ của cô thật lạ lùng, liền véo mũi cô: - Đừng ngủ nữa, trò chuyện với anh một lát.

- ... Anh muốn nói chuyện gì?

Anh buông tay, bỗng nhiên thấy mình thật điên rồ mới trèo từ tầng chín xuống tận đây, trong khi cô chỉ nghĩ đến việc duy nhất là ngủ, mà lại là ngủ trong trạng thái tỉnh.

Một tràng pháo hoa rộ lên đánh thức Thanh Hoành, cô bật tai lại, cúi:

- Ịnh tai quá!

Bệnh viện này nằm ở khu vực phồn thịnh nhất của thành phố, đây cũng chính là điểm không tốt đối với bệnh nhân.

Cửu Thiệu mở mắt, thản nhiên nói:

- Anh cứ tưởng dù có ném em xuống sông em cũng không tỉnh giấc.

- Đừng vu khống! Đã rất lâu rồi em không được ngon giấc.

Cô dỗi mắt ra ngoài cửa sổ, pháo hoa vẫn tung bay rợp trời, rực sáng cả nền trời màu nhung sâu thẳm.

Cửu Thiệu nói.

- Rất giống cảnh tượng lúc nhìn lên từ đáy biển.

- Hà? Sao?

- Hôm đó, lúc anh sắp chìm xuống đáy biển, anh mở mắt và trông thấy rất nhiều vi sinh vật phát sáng, cảnh tượng đẹp mắt.

Thanh Hoành vén áo anh lên kiểm tra các vết sẹo, những vết sẹo đã mờ đi, trở thành huân chương cho chiến tích huy hoàng của anh. Cửu Thiệu vội đóng cúc lại, kê cả cúc áo trên cùng anh cũng cài kín. Cô không biết phải nói gì nữa.

- Anh nhìn mà xem, động tác anh như thế sợ em bạo lực với anh không bằng.

Cửu Thiệu giữ chặt đầu cô:

- Em nói ngược rồi. Anh đã cứu mạng em hai lần, cho dù em lấy thân báo đáp cũng không đủ trả ơn.

Thanh Hoành cười ngất, đáp trả:

- Thế thì hết cách! Hay là anh chịu “lấy thịt trả thịt” không, chúng ta sẽ tính toán từng lần một?

- Ừ.

Anh chỉ “ừ” một tiếng, và không nói gì thêm. Cô những tưởng chỉ ít anh sẽ nghiêm khắc chỉ trích cô nói thô thiển, vậy mà lần này lại không. Cô đẩy khẽ anh:

- Anh đang nghĩ gì thế?

Cửu Thiệu cười bí hiểm:

- Anh đang đếm số lần.

Cô ngẫm nghĩ một lát, quyết định chuyển sang chủ đề an toàn hơn:

- ... Theo anh, lát nữa có người đi kiểm tra phòng bệnh không?

- Anh đã nhét bốn cái gối trong chăn. Và lại, hôm nay chắc không ai buồn kiểm tra đâu.

- Sáng mai thì sao?

- Anh sẽ về bằng đường cũ.

- Không được. Leo lên cao như thế trong khi vết thương của anh vẫn chưa khỏi hẳn thì không ổn.

- Chẳng lẽ chờ bị bắt quả tang trên giường?

Pháo hoa chói sáng ngoài cửa sổ, chiếu rọi gương mặt anh. Anh nhướn hàng mi dài chớp chớp như cánh bướm, ánh mắt ngập tràn ý cười. Thanh Hoành bất giác trầm nghĩ, lúc này hãy quên đi Âm Hoa, quên đi Tần Tấn, hãy cho mình một kỳ nghỉ. Trong kỳ nghỉ ngắn ngủi này, cô muốn buông bỏ mọi gánh nặng.

Cô ngó giờ trên di động, lúc này là mười một giờ năm mươi chín phút. Tiếng pháo hoa râm ran ngoài kia, lẫn át mọi âm thanh trong đêm.

Đúng mười hai giờ đêm, cô nghe tiếng đám đông hò reo, có người đang say, có người đang tỉnh, nhưng tiếng hò reo tràn ngập niềm vui. Tiếng pháo nổ lúc trầm lúc bổng, khói pháo trắng xoá lan trong không gian mênh mông.

Cửu Thiệu kéo chăn lên đắp cho cô, rồi anh ghé tai cô thì thầm:

- Chúc mừng năm mới, Tiểu Hoành!

Sau đó, tất nhiên không có gì xảy ra giữa họ, hai người mơ mơ màng màng thiếp đi, Thanh Hoành nhanh chóng quên bằng chuyện Cửu Thiệu phải leo trở lại tầng chín, Cửu Thiệu cũng vậy. Không biết anh quên thật hay quên giả vờ.

Sáng sớm hôm sau, khi bà y tá trưởng đi kiểm tra phòng bệnh theo quy định và nhìn thấy họ nằm ôm nhau trên giường bệnh thì lắc đầu, không biết phải nói sao.

Thanh Hoành nhìn thấy bà y tá trưởng thì biết mọi chuyện thế là hồng бет, nhưng sự việc xảy ra tiếp theo mới khiến cô nhận ra suy nghĩ của mình vẫn còn rất đơn giản. Bởi vì ở thời khắc tiếp theo, sau tiếng hô: “Đề tài” đầy phấn khích, tấm chăn trên giường cô bị kéo phăng ra, kết thúc màn “bắt quả tang” tại trận.

Tất nhiên, người giữ trọng trách “bắt quả tang” chính là bà Lăng Trác Ninh - mẹ của Cửu Thiều.

Sau khi nhìn rõ hai người trên giường, bà tỏ ra kinh ngạc, lấy tay che miệng:

- Tiểu Cửu, sao con lại ngủ trên giường Tiểu Hoàn...

Về mặt kinh ngạc của bà quá ư giả tạo, đến nỗi cô chỉ nhìn thoáng cũng nhận ra. Nếu bà Lăng Trác Ninh mà làm diễn viên, chắc chắn chỉ có thể là một diễn viên tồi mà thôi.

Cửu Thiều vẫn đang lơ mơ ngủ, anh chẳng buồn hé mắt, kéo chăn lên, trở mình một cái rồi nằm im như tượng.

Y tá trưởng bóp trán:

- Xin lỗi, tôi ra ngoài một lát.

Bà Lăng Trác Ninh lấy tay che miệng, ngồi xuống sofa.

- Hai người thám thiết nhĩ... - Bà ngược nhìn sợi dây thừng treo lơ lửng giữa không trung, giễu họ. - Dù không nằm cùng phòng, nhưng cũng quyết phải trèo vào cùng giường.

Thanh Hoàn luôn cảm thấy có điều gì không ổn, giờ thì cô đã biết, đó là sự đánh tráo trách nhiệm giữa người nam và người nữ. Không hiểu vì sao, cô cứ có cảm giác mình phải là người chịu trách nhiệm cho chuyện xảy ra hôm nay. Cô ngồi dậy, khoác áo, nói với mẹ của Cửu Thiều:

- Cháu xin lỗi, cháu đã vô tình khiến anh ấy phải trèo từ tận tầng chín xuống đây.

Bà Trác Ninh xua tay:

- Không sao, bác nghe Tiểu Cửu bảo cháu không bắt nạt nó khiến nó phát khóc đã là mừng lắm rồi. Này, thế cháu làm cho nó phải khóc thật à?

Thanh Hoàn cảm thấy mình bị sét đánh thê thảm lắm rồi, nào ngờ tình hình còn tệ hơn thế.

- Dạ... hình như không hề có chuyện này...

- Ô, thế thì cháu phải cố gắng hơn nữa.

- ...

Cô phải trả lời thế nào mới thỏa đáng? Thanh Hoàn đáp:

- Cháu xin phép đi đánh răng rửa mặt rồi quay lại tiếp chuyện bác, như thế mới phải phép.

Cuối cùng, Cửu Thiều cũng lơ mơ tỉnh giấc, anh quờ tay sang bên thấy không có ai thì gọi khẽ bằng giọng ngái ngủ:

- Tiểu Hoàn?

Thanh Hoàn cảm thấy mình như lại vừa bị sét đánh trúng, giọng nói khàn đặc của anh thật giống với người "làm việc" quá sức đêm qua, nhưng sự thật là họ không làm gì hết, họ chỉ trò chuyện một lát rồi buồn ngủ quá nên cả hai cùng thiếp đi thôi.

Bà Trác Ninh cười cười rồi buông tha cho cô:

- Cháu đi rửa mặt đi, để bác gọi nó dậy.

Nói đoạn bà cởi áo khoác, xắn tay áo, cuộn tròn một cuốn tạp chí, đến bên giường bệnh, lật chăn, đập cuộn giấy vào mặt Cửu Thiều:

- Còn không dậy? Giã vờ ngủ này, giả vờ ngủ này!

Thanh Hoàn khóa trái cửa phòng vệ sinh, xả nước, vỗ tới tấp lên mặt. Khùng khiếp quá! Cô phải bình tĩnh mới được.

Hình như cô loáng thoáng nghe thấy thanh âm của một vụ "bạo lực đâm máu", nhưng khi cô từ phòng vệ sinh bước ra thì bà Trác Ninh đã ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, đối diện với con trai. Thanh Hoàn vội rót trà mời bà.

Bà Trác Ninh đón lấy cốc trà, mỉm cười với cô, sau đó rút trong túi áo ra một phong bao lì xì:

- Trà bác uống rồi nhé, cái này là của cháu.

- ...

Thanh Hoành lại một lần nữa đứng hình.

- Sao không nhận? Có phải cháu chê ít không?

- Cháu cảm ơn!

Thanh Hoành gần như giật lấy phong bao li xi từ tay bà.

- Ngoan lắm! - Bà Trác Ninh vuốt má cô. - Vừa ngoan vừa dịu dàng, đúng là mẫu con gái bác thích.

Thanh Hoành thở phào, vậy là cô đã được an toàn.

Bà Trác Ninh gõ cốc:

- Con trai, rót trà cho mẹ!

Cửu Thiệu lạnh lùng đáp:

- Ấm trà ngay cạnh mẹ đó thôi.

Bà nhướn mày nhìn con trai, Cửu Thiệu vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Cuối cùng, bà đành bỏ cuộc, đứng lên cầm theo áo khoác.

- Mẹ đi mời y tá đến kiểm tra cho các con.

Bà vừa đi khỏi và đóng cửa lại, Cửu Thiệu lập tức đỡ gáy Thanh Hoành, hôn lên môi cô. Sau những màn "đả kích" liên tiếp, tri giác của Thanh Hoành gần như trở nên tê dại, vì thế cô để mặc lưỡi anh xâm nhập vào miệng mình.

Lúc rời khỏi môi cô, anh khẽ nói:

- Mùi kem đánh răng rất được.

Cô lập tức nhớ lại nụ hôn trong phòng làm việc của Sở cảnh sát, vừa bực vừa buồn cười:

- Tiếc là ở đây em không có nước cạo râu.

Mười phút sau, bà Trác Ninh và y tá quay lại phòng bệnh của họ.

Cô y tá kiểm tra xong xuôi thì cười bảo:

- Chỉ cần vết gãy liền lại là không vấn đề gì.

Y tá vừa đi khỏi, Cửu Thiệu từ phòng vệ sinh bước ra.

Bà Trác Ninh nhìn con trai chăm chăm, đột nhiên bà bảo:

- Nếu con vừa giải quyết vấn đề sinh lý trong phòng vệ sinh thì hình như hơi nhanh thì phải.

Thanh Hoành nuốt sặc nước.

Cửu Thiệu rót cuộc không nhin nổi nữa:

- Mẹ định làm gì thế?

Bà Trác Ninh vỗ bàn:

- Mẹ đến đón các con về nhà.

- Xin chờ một lát.

Thanh Hoành vội hỏi:

- Bác nói "các con" là bao gồm cả cháu?

Sau đó, cả hai mẹ con Cửu Thiệu đều nhìn cô bằng ánh mắt mà hàm ý của nó là: Không cháu/em thì còn ai vào đây!

Cô cảm thấy, hẳn kiếp trước cô đã gây ra nhiều nghiệp chướng phóng hỏa đốt nhà, giết người cướp của đủ cả nên kiếp này mới "đụng" phải mẹ con họ.

Làm xong thủ tục xuất viện, Thanh Hoành theo hai mẹ con họ ra bãi đỗ xe.

Thành phố Tân cách thành phố họ sinh sống chừng ba tiếng chạy xe trên đường cao tốc, đó là khoảng cách thích hợp để lái xe. Bà Trác Ninh ngồi vào ghế lái, khởi động xe, còn Cửu Thiệu thì xếp hành lý và thuốc thang vào thùng xe, sau đó kéo cô ngồi vào hàng ghế sau.

Thanh Hoành thì thầm:

- Như thế không lịch sự lắm thì phải?

Cửu Thiệu bảo:

- Em cần lịch sự hay cần mạng sống?

Tiếp đó, cô được chứng kiến "tay lái lụa" của "sát thủ đường cao tốc", bà Trác Ninh chuyển làn mà không hề bật xi-nhan, chuyển hướng cũng không thèm nhìn kính chiếu hậu, mỗi lúc xe phía sau vọt lên chửi, bà liền kéo cửa xe, thái độ vui vẻ, xin lỗi chân thành, và còn không quên tặng họ một nụ hôn gió.

Về đến nhà Cửu Thiệu, Thanh Hoành thấy nổi nôm nớp lo sợ của mình đã gần biến thành chứng hạ đường huyết.

Nhà Cửu Thiệu nằm trong khu đô thị hiện đại nhất phía đông thành phố, là kiểu căn hộ với kiến trúc phòng khách thông tầng hiện đại, sang trọng. Chủ đầu tư dự án là tập đoàn kinh tế nhà họ Tạ, tập đoàn kinh tế lớn nhất thành phố. Thanh Hoành biết về dự án này vì đó là dự án đầu tiên sau khi Tạ Doãn Thiệu nhậm chức CEO của tập đoàn, họ bán những căn hộ cao cấp với giá trên trời. Bà Trác Ninh thả họ ở lối vào hầm gửi xe, rồi bà đích thân lái xe xuống hầm.

Cửu Thiệu nắm tay Thanh Hoành, chậm chậm cất bước về phía tòa nhà gia đình anh sống.

Ngày đông tháng rét mà Thanh Hoành thấy lòng bàn tay mình ướt đầm mồ hôi.

Cửu Thiệu ấn ngón tay vào khóa cửa lưu dấu vân tay đẩy cửa kính vào tòa nhà:

- Em đang run?

Thanh Hoành hờn dỗi:

- Anh vội vội vàng vàng kéo em về nhà, không để cho em kịp mua quà, đi tay không đến nhà anh làm khách.

Thì ra là nguyên nhân này. Anh tìm tìm:

- Đừng quên những gì em đã hứa, đã cá cược thì phải giữ lời. Hơn nữa, người vội vội vàng vàng kéo em về nhà là mẹ anh chứ không phải anh. Nếu em thấy khó xử thì lát nữa ăn trưa xong, anh đưa em đi sắm đồ ở trung tâm thương mại gần đây.

Thang máy dừng lại, Cửu Thiệu ấn ngón tay khai báo dấu vân, số tầng có căn hộ của gia đình anh sáng lên.

Thanh Hoành tranh thủ thời gian, lôi hộp trang điểm ra dặm thêm phấn, tút lại dung nhan. Cửu Thiệu nhìn cô, không biết phải nói sao. Thực ra, anh cũng không biết phải giải thích với cô thế nào, hơn ba mươi năm qua anh chưa từng đưa cô gái nào về nhà, vì thế, lần này cô chịu theo anh về gặp bố mẹ anh, người nhà anh hẳn là biết ơn cô nhiều lắm.

Thang máy đưa họ lên tới căn hộ của gia đình anh, Cửu Thiệu xoay nắm cửa, bảo cô:

- Dép đi trong nhà ở đây, em có muốn lên phòng anh tham quan không?

Thanh Hoành thay dép lê, định trả lời thì thấy một người đàn ông trung niên, cao bằng Cửu Thiệu tay cầm dao thái rau xuất hiện trước mặt họ, rồi cô nghe anh chào:

- Bố ạ!

Đột nhiên, cô không kiểm soát nổi biểu cảm của mình.

Thanh Hoành cố sức nhớ lại ngày trước khi cô và Tạ Doãn Luy đính hôn, cô đến nhà anh ta ra mắt và cảnh tượng mà cô chứng kiến ở nhà họ Tạ là thế nào, nhưng cô không thể nhớ ra. Bởi vì, lúc đó cô vốn không hề bận tâm đến việc đính hôn, nhưng cô chắc chắn một điều, không có chuyện người đàn ông trụ cột trong gia đình xuất hiện trước mặt cô với con dao thái rau trên tay.

Nhưng cô vẫn cố "nhận" ra một vẻ mặt ngoan hiền:

- Cháu chào bác.

Ông Tiêu gật đầu:

- Mời vào mời vào! Bác đang nấu cơm, à, nhà bác có mấy món ăn gia truyền rất ngon.

Thanh Hoành khôn khéo đáp lại:

- Sau này cháu sẽ học...

Nhưng ông Tiêu lại bảo:

- Sau này để Cửu Thiệu nấu cho cháu ăn.

- ...

Cô đã lỡ lời! Cô thấy Cửu Thiệu đang cúi đầu tùm tùm cười, mãi đến khi ông Tiêu đi vào bếp, cô mới bực mình huych anh một cái:

- Không được cười!

- Không phải anh cười em đâu, anh thấy vui, không ngờ em lại tự giác đến thế.

Cửu Thiệu nắm tay cô:

- Lên phòng anh xem không?

Anh vừa dứt lời đã nghe tiếng ông Tiêu mở cửa kính bếp, dặn dò:

- Còn khoảng hai mươi phút nữa là xong, các con đừng “lâm” gì quá lâu.

Thanh Hoành đưa tay lên bóp trán.

Cửu Thiệu đáp lại:

- Làm gì có việc gì kéo dài đến thế.

Nhưng bố anh đã đóng cửa lại, và không nghe thấy lời anh.

Thanh Hoành theo anh lên tầng hai. Tầng hai nhà anh chỉ có hai phòng, một phòng đọc sách kết hợp với nghe nhạc, xem phim giải trí, phòng còn lại là phòng ngủ của anh. Thanh Hoành vào phòng anh và lập tức than thở:

- Giống phòng giải phẫu quá!

Chỉ đưa mắt một cái cô liền trông thấy mô hình cơ thể người đặt cạnh giá sách, anh còn thấp điện bên trong, vùng ngực mở rộng, nên có thể thấy rõ tâm thất, buồng tim, động mạch, tĩnh mạch. Cửu Thiệu kéo tấm vải trùm lên mô hình ấy:

- Đây là một sai sót.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Anh ấn cô ngồi xuống giường của mình, còn anh thì kéo chiếc ghế ở bàn đọc sách lại và ngồi xuống trước mặt cô.

Anh gác tay vào lưng ghế, gác một chân lên đùi, chuyện phiếm với cô:

- Bố anh nấu ăn rất cừ, tiếc là ông quanh năm bận rộn, chỉ có thể vào bếp những dịp lễ Tết.

Thanh Hoành “ừ” một tiếng.

- Nếu mẹ anh bảo muốn nấu cơm cho em ăn, em đừng ăn.

- ... Ừ.

- Nếu mẹ anh rủ em đi siêu thị mua đồ, em cũng đừng đi, kể cả mẹ anh có năn nỉ cũng đừng mềm lòng.

- ...

- Em vẫn ổn chứ?

Không nhận nổi nữa, Thanh Hoành phì cười:

- Em có cảm giác đang nói chuyện gia đình với anh trong phòng phẫu thuật.

Cửu Thiệu mỉm cười, ra hiệu cho cô:

- Lại đây.

- Làm gì?

Thanh Hoành nhìn anh đầy cảnh giác. Nhưng sau khi suy xét chín chắn, cô thấy có lẽ cô đã quá miễn cảm. Anh đang là một người bệnh, cho dù anh muốn... đi nữa, sức khỏe của anh cũng không cho phép. Nghĩ vậy, cô bắt đầu diễn về khiêu gọi, trêu chọc anh bằng ánh mắt lúng liếng đa tình và gương mặt nhìn nghiêng đầy quyến rũ:

- Người ta không muốn đến đâu, anh có lại đây thì lại.

Cô cảm thấy nổi da gà vì câu nói "buồn nôn" của mình.

Cửu Thiệu khẽ nhướn mày, anh chậm chậm bước về phía cô với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

- Anh đến rồi đây, sao nữa?

Thanh Hoành đưa tay ra định kéo cổ áo sơ mi của anh nhưng vì không với tới, cô yêu cầu:

- Khom lưng xuống đi, em không với tới thì làm gì có bước tiếp theo.

Anh lập tức khom lưng, cô túm lấy cổ áo sơ mi của anh, kéo xuống thấp hơn nữa. Anh nhiệt tình phối hợp, gương mặt anh đã gần chạm sống mũi cô.

Khóe môi Thanh Hoành cong cong:

- Hôn em đi, sau đó chúng mình sẽ uống vang suốt đêm.

Cửu Thiệu hôn lên khóe môi cô:

- Ngày mai thì sao? Vẫn uống suốt đêm chứ?

- Còn phải xem biểu hiện của anh thế nào?

Cô là loi chạm khẽ vào cằm anh. Nhưng vừa dứt lời, cô liền bị đè xuống giường, bị anh hôn tới tấp, nhưng anh rất có chừng mực, không chạm vào chiếc xương sườn đáng thương của cô. Anh rời cằm cô, nhìn thẳng vào mắt cô:

- Biểu hiện của anh thế nào? Ngày mai có uống suốt đêm nữa không?

Thanh Hoành ném gối vào mặt anh:

- Không có, không có, không có!

Cửu Thiệu lập tức lấy lại vẻ mặt lạnh nhạt, lạnh lùng thường ngày, ngồi thẳng dậy:

- Em chẳng biết đùa gì cả.

- Ai mà biết anh có sở thích này! Diễn vai trai bao mà cũng vui vẻ đến thế.

- Anh vốn là người thú vị.

Anh đến bên giá để băng đĩa, lục tìm một hộp:

- Chưa đến giờ ăn, hay chúng mình xem phim nhé, em thích xem phim gì?

- Tùy anh, anh xem gì em xem nấy.

Sau đó, cô bị bắt xem phim Einstein với anh chừng mười lăm phút.

Thật là một gia đình đáng sợ!

Ăn trưa xong, bà Trác Ninh nắm tay cô:

- Nếu cháu không quen ngủ trưa thì đi dạo trung tâm thương mại với bác nhé.

Thanh Hoành cũng đang muốn mua quà tặng họ, nên cô nhận lời:

- Vâng ạ.

Ngay sau đó, mắt cô chạm phải ánh mắt đầy cảm thông của Cửu Thiệu. Anh lắc đầu rồi đứng lên, về phòng.

Lúc này cô mới chợt nhớ, hình như anh có dặn cô đừng nhận lời đi mua quần áo với mẹ anh. Nhưng cô thiết nghĩ, chỉ là đi dạo một vòng trong trung tâm thương mại thôi mà, làm gì đến mức ấy.

Vì đang là ngày Tết, trung tâm thương mại khá vắng vẻ, không đông nghịt như hồi cuối năm, khi mà các gian hàng đồng loạt giảm giá. Thanh Hoành theo bà Trác Ninh dạo qua các gian hàng bán đồ hàng hiệu cao cấp. Cô chọn một chiếc khăn lụa và một chiếc thắt lưng làm quà tặng bố mẹ Cửu Thiệu. Bà Trác Ninh cũng mua hai chiếc áo sơ mi nam kiểu dáng khá ổn.

Nhưng khi họ ngang qua gian hàng bán quần áo của một thương hiệu thời trang Ý, mắt bà Trác Ninh đột nhiên sáng lên, bà kéo tay cô vào trong.

- Thương hiệu này rất hợp với khí chất của cháu.

Bà chọn một chiếc váy lụa hoa văn lòe loẹt, gọi cảm, mức độ "hở" tương đối lớn, váy xẻ cao lên tận thắt lưng.

- Cháu mặc chiếc váy này xinh lắm đây, cháu thử đi, thử đi!

- ... Dạ thưa...

Thanh Hoành khổ sở nghĩ cách, rốt cuộc trong vòng mười giây cô đã nghĩ ra câu trả lời chuẩn xác:

- Vết thương của cháu chưa lành, thay quần áo rất đau bác ạ.

- Ô, vậy à?

Bà đưa váy cho cô bán hàng:

- Cô gói chiếc váy lại cho tôi.

- Bác ơi, bác không cần làm vậy.

- Không sao!

- Bác không cần lãng phí vì cháu.

- À, còn cả sợi dây buộc tóc và mấy thứ trang sức phụ kiện của chiếc váy này cũng rất đẹp, gói cả lại cho tôi.

- Bác ơi...

Bà Trác Ninh quay lại nhìn cô, đột nhiên kêu lên:

- Hà, sao vẫn "bác"?

Thanh Hoành bóp huyệt thái dương:

- Nhìn bác rất trẻ, đúng là cháu không nên gọi như vậy, nhưng xét vai vế...

- Con phải gọi ta là mẹ chứ.

Thanh Hoành quay đi nhắn tin cho Cửu Thiệu: "Anh rảnh thì xuống đây với em một lát."

Cửu Thiệu trả lời rất nhanh, chỉ một giây sau Thanh Hoành đã nhận được tin nhắn: "Đừng hòng!"

"Nếu anh chịu xuống, từ nay em đồng ý "diễn trò" cùng anh!"

Cuối câu, Thanh Hoành còn bổ sung thêm mấy dấu cảm thán.

Mười phút sau, khi bà Trác Ninh lại nhắm trúng một chiếc váy khác cho cô, thì Cửu Thiệu xuất hiện. Nếu bảo cô dùng những từ ngữ ngắn gọn nhất để

mô tả chiếc váy đó thì sẽ là: "phong cách tuổi teen", "màu hồng phấn", "viền ren". Cửu Thiệu nhìn chiếc váy bằng ánh mắt miệt thị, anh treo trả nó về vị trí ban đầu:

- Tầng này là quần áo dành cho tuổi teen, không hợp với cô ấy, lên tầng trên hay hơn.
- Tiểu Hoàn kém con nhiều tuổi, sao lại không hợp? Con mới là người đàn ông cao tuổi thì có.

Cửu Thiệu nhấp máy môi, đó là dấu hiệu cho thấy anh sắp tuôn ra những lời độc địa, Thanh Hoàn không muốn thăm kịch diễn ra ở bệnh viện sáng nay tiếp tục tái diễn, cô vội dập lửa:

- À phải rồi, anh chưa mua áo khoác và quần áo ấm, chúng ta xuống tầng một xem đồ nam đi.

Tầng một là thương hiệu thời trang quốc tế, sẽ không xuất hiện mấy thứ hoa văn, họa tiết kiểu hoạt hình, nhí nhố. Mặc dù cô cũng thấy hơi áy náy khi đẩy "mầm họa" sang cho Cửu Thiệu gánh, nhưng chỉ ít cô đã để một đường lùi cho anh. Nhân lúc mẹ con họ tranh luận về kiểu dáng trang phục, cô lên sang gian bán đồng hồ kế bên tìm kiếm và nhanh chóng nhắm trúng một cặp đồng hồ đôi. Cô hỏi người bán hàng:

- Nếu tôi muốn khắc chữ ở mặt dưới của đồng hồ thì cần bao nhiêu thời gian?
- Thông thường mất mười lăm ngày.

Thanh Hoàn viết vào mảnh giấy nội dung cần khắc và thông tin liên lạc của cô, sau đó thanh toán bằng thẻ ngân hàng.

- Khi nào khắc xong, cô cứ gọi điện, tôi sẽ đến lấy.

Cô bán hàng tươi cười hơn hờ:

- Cảm ơn quý khách!

Sau đó đơn đã tiễn cô.

Cô quay lại gian hàng bán quần áo nam giới, thấy sắc mặt Cửu Thiệu không vui vẻ gì, nhưng cũng không đến nỗi khó coi. Dù sao thì thường ngày anh cũng luôn trưng ra cái vẻ mặt lạnh như tiền ấy. Cô ngồi xuống cạnh anh:

- Mẹ anh đâu?
- Đi thanh toán rồi.
- Đã xong?
- Ừ.

Thanh Hoàn vỗ vai anh:

- Đồng chí vất vả rồi!

Cô đưa anh xem món quà mừng năm mới mà cô định tặng bố mẹ anh, nhưng anh hỏi lại:

- Còn quà của anh đâu?
- Không có phần của anh.

Cô vốn định tặng anh một niềm vui bất ngờ, nhưng nhìn bộ dạng cau có của anh, cô đành đổi giọng:

- Thôi được rồi, em mua rồi, nhưng vài hôm nữa mới tặng anh được.

Họ rời gian quần áo, lúc ngang qua gian bán đồng hồ, Cửu Thiệu “ồ” lên một tiếng:

- Anh biết em định tặng anh gì rồi.
- Anh biết gì?
- Lúc chúng ta đi qua gian hàng bán đồng hồ Cartier, cô bán hàng đã cười với em. Từ đó có thể dễ dàng phán đoán món quà em định tặng anh mà chẳng cần tốn công suy nghĩ. Phải mất một thời gian mới nhận được quà, chứng tỏ em đặt họ khắc chữ. Ồ, anh rất nôn nóng chờ đợi nội dung ở mặt dưới của chiếc đồng hồ...

Thanh Hoàn lau bầu:

- Giờ thì em chẳng háo hức gì với nó nữa.

Vừa về đến nhà, bà Trác Ninh hồ hởi kéo cô vào phòng ngủ của bà, nâng niu cuốn album ảnh trên tay như nâng niu báu vật, thận trọng mở từng bức hình cho cô xem:

- Cháu xem đi, đây là ảnh Tiểu Cửu chụp hồi nhỏ, rất đáng yêu, đúng không?

Bà chỉ vào bức hình một bé gái mặc váy công chúa màu trắng, rất dễ thương, Thanh Hoành tin rằng sau này lớn lên bé sẽ là một thiếu nữ duyên dáng, xinh đẹp. Thanh Hoành thắc mắc:

- Anh ấy đâu thừa bác?

- Chính là nó.

- ... Ý bác là, người mặc váy này... là Cửu Thiều?

Bà Trác Ninh mỉm cười:

- Đáng yêu không?

Thanh Hoành rút vội đi động trong túi áo ra, hỏi:

- Cháu có thể chụp hình lưu lại làm kỷ niệm không?

Những bức ảnh đằng sau là những mốc son đánh dấu quá trình trưởng thành của cậu bé điển trai. Có bức ảnh anh mặc sơ mi trắng, bộ quần phục màu xanh nước biển, thắt cà vạt màu tía, trông thật hấp dẫn. Nhưng càng về sau anh chụp hình càng ít, những bức ảnh cuối cùng cô cũng đã từng thấy, chính là ảnh chụp hồi anh học tiến sĩ ở Heidelberg, Đức.

Trong đó có bức hình chụp lúc anh đi trượt tuyết với bạn học, anh khoác vai các bạn, kính bảo hộ cầm trên tay, nụ cười rạng rỡ, để lộ lúm đồng tiền duyên dáng.

Thanh Hoành ngạc nhiên:

- Thì ra anh ấy cũng có lúc cười tươi như vậy.

Thực ra, cô đã được “chiêm ngưỡng” con người anh ở nhiều góc độ, nhiều hoàn cảnh, nhiều tầng bậc cảm xúc khác nhau, nhưng chưa từng được thấy anh cười rạng rỡ như thế bao giờ. Bỗng nhiên cô nhận ra, trông anh già dặn như vậy nhưng kỳ thực hồi học tiến sĩ bên Đức anh vẫn còn rất trẻ, tuổi trẻ vốn là lứa tuổi vui chơi hết mình, cười cũng hết mình.

Bà Trác Ninh thở dài:

- Con cái lớn thường không hay tâm sự với bố mẹ, nó cứ thế bác cũng buồn lắm chứ...

Thanh Hoành chợt nhớ lại khoảng thời gian họ cùng nhau điều tra vụ án phanh thây, khi ấy họ chưa chính thức yêu nhau. Lúc đó cô đóng vai "mồi nhử", đến trọ ở nhà nghỉ, một hôm ăn uống xong, cô bảo muốn kết tình huynh đệ với anh, anh tỏ ra rất khó chịu. Nhưng sau đó, trên đường về, cô tình nghịch giẫm lên cái bóng của anh, rồi cô đề nghị anh kể cho nghe chuyện anh hồi nhỏ. Anh bảo, lúc anh tỏ ra khó chịu với cô là vì anh đang nhớ lại một chuyện ngớ ngẩn khiến anh bức mình hồi nhỏ. Cô nài nỉ, nhưng anh không chịu kể, anh bảo chuyện đó chỉ có bố mẹ anh biết rõ.

Vì thế lúc này, khi cô gặp được bố mẹ anh, lại được “chiêm ngưỡng” dung nhan của anh hồi bé, cô chợt nhớ đến mấy câu nói đùa khi ấy.

- Cháu nghe Cửu Thiều nói, hồi nhỏ anh ấy từng bức mình vì một chuyện gì đó, là chuyện gì vậy bác?

Bà Trác Ninh "a" lên một tiếng, ngẩng nhìn cô:

- Tiểu Cửu nói với cháu vậy à?

- Vâng, có gì không đúng sao bác?

- À, không, bác cứ nghĩ nó không dám hồi tưởng lại quãng thời gian đó chứ. - Bà Trác Ninh trả lời ngắn gọn: - Bởi vì hồi trước bác rất thích trang điểm cho nó thành con gái, nên chắc là nó hơi băn khoăn về giới tính của mình chăng?

Ăn tối xong, cặp “bệnh nhân” ngồi tán gẫu.

Thay thuốc xong, Cửu Thiều nửa nằm nửa ngồi trên giường, bật tivi xem nốt bộ phim Einstein dở dang lúc trước. Thanh Hoành vừa xem vừa ngáp liên hồi, cô hỏi:

- Anh xem bộ phim này bao nhiêu lần rồi?

Ước mơ cao đẹp hồi nhỏ của cô là trở thành một nhà khoa học, nhưng trải qua những năm tháng học cao học, rồi thi cử liên miên, cuối cùng, cô cắt đứt

hoàn toàn với mơ ước của mình. Tất nhiên, vì lòng ngưỡng mộ những thiên tài kiệt xuất, cô cũng từng xem bộ phim này, bộ phim kể về những công việc chính và các thí nghiệm quan trọng trong cuộc đời nhà bác học Einstein, chỉ có điều chưa bao giờ cô xem được trọn bộ.

- Mười lăm lần và đây là lần thứ mười sáu.

- Anh quả là người nhàm chán! Từ lúc anh bảo những khi rảnh rỗi, không có việc gì làm, anh đã học thuộc thời gian biểu của các tuyến xe khách là em biết rồi.

Cửu Thiệu quay sang nhìn cô, màn hình vi tính hắt thứ ánh sáng lạnh lẽo lên gương mặt nghiêng của anh, toàn thân anh cũng toát ra thứ khí lạnh ghê người, nhưng cô đã sớm thích nghi, nên không còn cảm thấy sợ hãi nữa.

Trong đầu cô bây giờ chỉ còn hình ảnh của anh lúc anh mặc bộ váy công chúa mà thôi.

Anh nhìn cô một lát, đột nhiên không nói không rằng cướp lấy di động của cô, bật màn hình, thử vài lần thì nhập mật mã thành công. Anh mở album, quả nhiên, anh tìm ra bức ảnh mà mỗi lần nhìn thấy nó là hoóc môn cảm xúc của anh lại tăng cao đột biến.

Thanh Hoành khiêu khích:

- Anh cứ xóa thoải mái, đăng nào trong hòm thư điện tử và trong các kho lưu trữ tài liệu trên mạng, ở mọi nơi mọi chỗ em đều đã lưu lại bức ảnh này. Anh có bản lĩnh thì cứ việc tìm chúng mà xóa hết đi. À, phải rồi, còn cả trong đầu em nữa, bức ảnh này đã được thăng cấp vào loại tài liệu cơ mật hàng đầu trong não bộ của em. Anh có thể xóa ảnh trong đầu em không?

Bàn tay đang xóa ảnh của Cửu Thiệu run lên:

- Xem ra em đã quên anh "dạy dỗ" em thế nào lúc ở trên tàu.

Thanh Hoành nằm bò trong lòng anh, đôi giọng nũng nịu:

- Không được đâu! Xương sườn của em chưa lành, ngoài ra em còn bị chấn động não bộ mức độ nhẹ nữa, bác sĩ bảo không được vận động mạnh.

Cánh tay Cửu Thiệu đang giờ lên, định dạy cho cô một bài học, nghe thấy vậy chỉ vỗ nhẹ vào lưng cô:

- Em đó!

Cô điều chỉnh tư thế, khoan khoái gối đầu lên đùi anh:

- Chúng ta giao hẹn trước nhé, đã là kỳ nghỉ thì không được suy nghĩ những chuyện phức tạp, đau đầu.

Từ lúc họ quyết định yêu nhau đến nay, bao nhiêu chuyện xảy ra liên tiếp, họ hầu như không có thời gian để hẹn hò như những cặp tình nhân thông thường khác. Mặc dù cuộc sống của họ đầy kịch tính, đầy màu sắc, nhưng dù có dạ dày bằng sắt cũng không thể nhồi nhét một lượng lớn thịt thà cá mui như thế mỗi ngày, rồi họ sẽ thêm những món cơm canh đạm bạc.

Cửu Thiệu vuốt tóc cô:

- Ngay cả Ám Hoa cũng phải có lúc nghỉ ngơi chứ.

- Còn anh thì sao?

Câu hỏi của cô chẳng đâu vào đâu, nhưng anh vẫn hiểu:

- Anh cũng cần nghỉ ngơi. Anh không cần tìm kiếm sự phấn khích bằng việc phạm tội như hấn, những khi nhàm chán, anh có thể đến thư viện, lôi mấy cuốn từ điển tiếng Latinh ra học thuộc lòng.

Thanh Hoành mở mắt nhìn anh:

- Hôm nay em đã được xem bức hình anh chụp hồi học tiến sĩ bên Đức, lúc đó anh cười rất tươi.

- Đó là bức hình thầy hướng dẫn gửi cho anh, nhưng khi đó thầy đã ở vào giai đoạn cuối của căn bệnh ung thư dạ dày. - Cửu Thiệu khẽ nói. - Có một thứ nghịch lý mà người ta vẫn thường nói, rằng bác sĩ không chữa khỏi bệnh của chính mình. Thầy hướng dẫn của anh vốn là chuyên gia về bệnh ung thư, vậy mà cuối cùng thầy không thể qua khỏi. Khi ấy anh thường nghĩ, những việc người khác cần đến mười năm để thực hiện, anh chỉ mất ba năm, vậy thời gian dư ra anh sẽ làm gì.

Cô vội ngồi dậy, đối diện với anh:

- Những lúc đối mặt với các vụ án, anh có nghĩ, nếu đối lại là anh, anh sẽ không để lại bất cứ sơ hở hay manh mối nào?

- Đúng là anh từng có suy nghĩ đó, nhưng anh cũng biết đó là suy nghĩ nguy hiểm. Vì thế anh đã lựa chọn công việc này, anh phải luôn luôn nhắc nhở và kiểm soát bản thân, không được vượt giới hạn cho phép.

Đây là lần đầu cô và anh trò chuyện về một chủ đề nghiêm túc như vậy, có lẽ vì họ đã ngày càng xích lại gần nhau, nên anh sẵn lòng tâm sự với cô nhiều điều riêng tư. Cô ngẫm ngợi một lát, nói:

- Nếu sau này anh có ý nghĩ đó, hãy cho em biết, em sẽ ngăn anh lại.

Anh nhìn cô một lát, đột nhiên mỉm cười:

- Em ngăn anh bằng gì nào?

Nhưng cô đã quay đi làm việc khác, không có ý định trả lời câu hỏi của anh. Anh bất giác thờ dài, từ ngày quen cô đến nay, anh thấy mình càng lúc càng hay thờ dài, nhưng anh lại không nhớ cắt bỏ cảm xúc bất lực ngọt ngào ấy. Điều này giống như việc ta đang đi trên đường, có người nhắc nhở ta chú ý cái ổ gà to tướng ở phía trước, nhưng ta vẫn hăm hở thụt xuống cái hố ấy mà không biết vì sao.

Thanh Hoành mở hộp, cuối cùng cô đã biết món quà mà bà Trác Ninh mua tặng con trai là bộ quần áo nhãn hiệu Dior Homme kẻ ca rô, ống tay áo thêu hình con ong chăm chỉ.

- Em thấy thẩm mỹ của mẹ rất đặc biệt đó chứ.

Cô tin chắc chiếc đồng hồ vàng bắt mắt anh đeo hồi đi tàu Đông Thái Bình Dương, và vì nó bị Tô Quý phán đoán anh là trai bao, chính là món quà mẹ anh tặng.

- Sao em không nói thẳng thẩm mỹ của bà rất tồi.

- Bác ấy còn tặng em một chiếc váy nữa.

Thanh Hoành mở chiếc váy cho anh xem.

- Cũng gọi cảm lắm chứ, xẻ cao thế này mà.

- ... Anh xin rút lại câu nói vừa nãy, anh thấy mẹ anh chọn váy ngủ sexy cũng không tồi đâu.

Thanh Hoành vừa nhắm mắt liền thấy mình lạc vào một thế giới huyền ảo kỳ quái, mơ hồ.

Cô đang bước đi giữa dòng người xuôi ngược, trên đầu là chiếc đèn chùm bằng pha lê rực sáng. Cô không ngờ cô lại trở về nhà hát năm xưa, nơi đã xảy ra vụ nổ kinh hoàng. Có người chạy qua, va vào người cô, cô quay lại nhìn, và bắt gặp gương mặt của Tần Tần dưới chiếc mũ lưỡi trai kéo thấp. Nhưng cô chưa kịp làm gì thì hắn đã chìa súng vào cô:

- Những kẻ phát hiện ra thân phận của tôi đều phải chịu kết cục này.

Lúc hắn nói câu đó, gương mặt hắn đột nhiên biến đổi thành gương mặt những người quen của cô, cuối cùng dừng lại ở gương mặt khôi ngô, tuấn tú với nụ cười dịu dàng, và đôi lúm đồng tiền hấp dẫn, chính là gương mặt rạng rỡ trong bức hình chụp ở bãi trượt tuyết cô từng thấy. Rồi bỗng cô nghe thấy một tiếng "pằng", ngực anh thủng một lỗ nhỏ, máu huyết trào ra, càng lúc càng xối xả.

Cô nhìn thấy kẻ bắn anh từ sau lưng.

- Không... đừng!

Thanh Hoành giật mình kêu thất thanh:

- Không...

Cửu Thiệu bị tiếng hét của cô đánh thức, anh vội trở mình ôm chặt lấy cô:

- Sao thế? Em gặp ác mộng à?

Thanh Hoành vùng thoát khỏi cánh tay anh:

- Không, em không muốn như vậy...

- Em đã mơ thấy gì?

Mặc cho cô ra sức vùng thoát, anh vẫn siết chặt cô trong lòng.

- Nói anh nghe, em đã mơ thấy gì?

Từ lâu, anh vẫn biết chấn thương tâm lý sau vụ nổ của cô chưa hoàn toàn bình phục, bởi vì trong lòng cô vẫn còn canh cánh một mối hận chưa được giải tỏa, đó chính là Ám Hoa. Nếu không bắt được hắn, e rằng mãi mãi cô không thể thanh thản. Nhưng gần đây, tình hình có vẻ trở nên nghiêm trọng dù bề

ngoài cô vẫn tỏ ra bình thường, đó chính là tình trạng nguy hiểm nhất của cô.

Thanh Hoành gổi lên vai anh:

- Em không muốn anh gặp nguy hiểm..
- Em mơ thấy anh gặp nguy hiểm? - Cửu Thiệu vỗ về, an ủi cô: - Nói anh nghe, em thấy anh gặp nguy hiểm gì?
- Có người bảo anh chính là Ám Hoa, và người đó bắn anh.
- Em tin anh là Ám Hoa không?

Thanh Hoành lắc đầu, câu nói của cô trở nên lộn xộn:

- Gã đó chìa súng vào Tần Tấn, nhưng cuối cùng người trúng đạn lại là anh.

Sau khi nói ra câu này cô mới chợt hiểu vì sao mấy ngày qua cô cứ nơm nớp lo sợ. Hôm đó, Hình Mẫn đứng cách họ không xa và nổ súng bắn Tần Tấn, viên đạn chỉ đi lệch một chút xíu là trúng Cửu Thiệu.

Cửu Thiệu liền hiểu ra, anh thì thầm vào tai cô:

- Tiểu Hoành, đầu tiên em phải hiểu điều này, nếu chúng ta không tin tưởng lẫn nhau thì nói gì cũng vô nghĩa. Anh tin tưởng em, và tin tưởng đồng đội của anh, bao gồm cả đội trưởng Hình Mẫn. Anh tin tưởng ông ấy, kể từ vụ án trên tàu Đông Thái Bình Dương trở về sau, anh buộc phải tin tưởng ông ấy. Bởi vì một khi không còn niềm tin, thì sự hy sinh của bao người trước đó, gồm cả cậu anh đều trở thành vô nghĩa.

- Nhưng bây giờ chỉ còn lại anh và ông ấy.

Thảm Dật hầu như đã không còn là đối tượng tình nghi nữa, nếu anh ta là Ám Hoa, chắc chắn sẽ trở thành tâm điểm của vụ án, nhưng kết quả cuối cùng không phải như vậy. Vậy nên giờ đây, đối tượng tình nghi cao nhất chỉ còn lại hai người là anh và Hình Mẫn.

- Đúng, những ngày tháng tiếp theo đây sẽ rất khó khăn đối với anh. - Cửu Thiệu cup mắt. - Nhưng dẫu vậy anh vẫn buộc phải tin tưởng ông ấy. Bởi vì cả anh và ông ấy đều tham gia vào kế hoạch này ngay từ đầu, vì thế bọn anh phải sát cánh chung vai cùng chiến đấu. Nếu ngay cả anh cũng nghi ngờ ông ấy, thì toàn bộ kế hoạch của bọn anh sẽ thất bại thảm hại.

Thanh Hoành im lặng không nói, rất lâu sau cô mới thì thầm:

- Em hiểu rồi, sau khi kết thúc kỳ nghỉ, em sẽ đến tập đoàn được phẩm Tinh Triễn để lấy toàn bộ nội dung thí nghiệm và danh sách những người tham gia dự án nghiên cứu phát triển trong suốt một năm trước khi xảy ra vụ nổ. Em nghĩ rồi, năm đó hai sự kiện đã xảy ra trong cùng một khoảng thời gian, không thể có sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy, có lẽ chúng ta sẽ tìm được manh mối gì đó.

Anh tươi cười:

- Thôi được rồi, em ngủ đi, anh vào phòng vệ sinh một lát.

Mặc dù đã cố kìm chế, nhưng giọng nói của anh vẫn hơi run. Thanh Hoành lập tức hiểu ra vấn đề, cô với tay bật đèn ngủ ở đầu giường, ánh đèn khiến cô hơi nhức mắt. Cô nhìn chăm chăm vật áo ngủ của anh thì thấy có vết máu.

Biết cô đã phát hiện ra, anh cười bảo:

- Lúc em vùng vẫy, động tác hơi mạnh.
- Hộp thuốc ở đâu?
- Trong ngăn kéo cuối cùng.

Thanh Hoành đi chân trần xuống đất, cô tìm thấy hộp thuốc, giúp anh xấn tay áo và bôi thuốc cầm máu. Cửu Thiệu cởi áo đưa cho cô:

- Nếu giặt không sạch vết máu thì vứt đi, đừng để mẹ anh nhìn thấy.

Thanh Hoành cầm áo ngủ mang đi ngâm nước, vết máu chưa khô thì dễ giặt sạch hơn. Cô quay về giường ngủ, với tay tắt đèn.

- Nếu ngày mai mẹ anh hỏi vì sao ban đêm phải giặt quần áo thì làm thế nào?

Cửu Thiệu kéo chăn đắp cho cô:

- Mẹ bắt anh ngủ ở sofa trong phòng đọc sách, nhưng anh không chịu. Giặt quần áo thì cần gì phải giải thích.
- Sao em không biết chuyện bác ấy bắt anh ra sofa ngủ?

Cửu Thiều kéo chăn lên đắp, anh nằm ngửa, đáp:

- Còn nhiều chuyện em không biết đâu.

Có vẻ như anh đang gắng gượng chịu đau, trong chốc lát trán anh đã lấm tấm mồ hôi.

Thanh Hoành trở mình, nhìn anh:

- Em đi lấy thuốc giảm đau cho anh nhé?

- Không cần đâu, chưa đến mức ấy.

- Em hát ru anh ngủ nhé?

Anh mỉm cười:

- Hát ru thì miễn, một bản tình ca thì được.

- Thực tế là chúng ta đã hát cặp với nhau rồi, chính trong buổi liên hoan của đội anh đó.

Thanh Hoành thấy anh trò chuyện với cô vài câu thì không còn chú ý đến vết thương nữa, bèn tiếp tục tán gẫu:

- Nhưng phải công nhận mọi người trong đội của anh rất vui...

- Lần đó... lẽ nào em không nhận ra buổi liên hoan ấy được tổ chức là vì em?

Thanh Hoành thật thà đáp:

- Lúc đầu thì không nhưng về sau thì em biết. Có điều, hôm sau, anh đuổi theo Tiểu Nguyệt lúc ở hiện trường vụ án, hành động đó của anh suýt nữa đã giết chết mọi ý nghĩ của em về anh. Vì em ngại phiền phức, thà ngay từ đầu làm người xa lạ còn hơn tương lai phải chịu cảnh đau khổ vì sự rối rắm, phức tạp của tình cảm.

Cửu Thiều trầm ngâm một lúc, đột nhiên anh rút tay ra khỏi chăn, nắm lấy tay cô:

- Anh đuổi theo là vì muốn nói rõ với cô ấy, anh không ngờ lúc anh đi đến thì cô ấy lại bỏ chạy, nên anh đành đuổi theo.

Thanh Hoành cười, bảo:

- Nhưng điều lạ lùng là, em phải lòng anh chính vì em nhìn thấy chiếc nhẫn ấy.

Cô từng gặp rất nhiều người giống mình, mặc dù không tới mức chán chường cuộc sống này, nhưng vì đã trải qua bao sóng gió, bao biến cố, nên từ lâu không còn rung động trước bất cứ điều gì. Cô luôn cảm thấy các cuộc hôn nhân xuất phát từ tình yêu hoặc viện cớ tình yêu đều bấp bênh, chẳng có gì chắc chắn. Tình yêu vốn chỉ là thứ cảm xúc nhất thời, đã là cảm xúc nhất thời thì có thể kéo dài trong bao lâu? Một tháng, nửa năm, hay một năm? Cô thậm chí còn chẳng dám nghĩ về điều này.

Nhưng cô lại thấy rung động trước tình cảm sâu đậm mà chiếc nhẫn bạc đơn độc, lẻ loi ấy truyền tải. Bởi vì đó là thứ mà cô hằng khao khát, và luôn luôn thiếu thốn.

- Anh nghĩ... - Cửu Thiều khỏ sở lực lời giải thích: - Anh cho rằng chuyện tình cảm của con người, cho dù khởi đầu có thể nào, nếu như một trong hai người muốn chấm dứt thì nên nói cho rõ ràng, không nên trốn tránh. Vì thế, Tiểu Hoành à, nếu một ngày nào đó em cảm thấy không thể yêu anh được nữa, em nhất định phải cho anh biết... Tất nhiên, nếu em có thể cho anh cơ hội sửa sai thì không có gì tuyệt hơn.

Thanh Hoành nắm lấy ngón tay anh:

- Em thấy hôm nay anh nói rất nhiều... Vâng, em hứa.

Hơi thở vừa nhanh vừa gấp của anh đã dần ổn định trở lại, dần biến thành nhịp thở dài, đều đều. Có lẽ anh đã rất mệt, nên chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Nhưng Thanh Hoành thì bắt đầu mất ngủ.

Gần sáng cô thấy anh trở mình, hình như anh không được yên giấc. Cô nhồm người dậy, ôm khê vai anh, áp sát vào người anh. Dù đang say trong giấc ngủ, anh vẫn hơi chau mày, có lẽ do cơn đau nơi vết thương hành hạ.

Cô nhớ lại lúc Tần Tần chìa súng vào anh, mỗi động tác của anh đều nhanh, mạnh và chuẩn xác khiến cô có cảm giác mình đã nhìn nhầm, không phải anh bị thương thật sự. Nhưng dù anh mạnh mẽ, kiên cường đến đâu, anh cũng chỉ là một con người bằng da bằng thịt như bao người khác. Nghĩ vậy nên cô cảm thấy anh trong mắt cô khác với những người khác. Cô bắt đầu học cách hiểu anh.

Thanh Hoành đặt ngón tay lên má anh, khẽ vuốt ve, làn da anh mới mềm mịn, êm ái làm sao.

Cô thấy mình thật nực cười, cứ thế ngấm ngấm mãi không chán dung mạo của anh trong giấc ngủ. Cảm giác này không ngôn từ nào có thể diễn tả nổi.

Nhưng dường như số phận đã an bài, không cho họ có được dù chỉ một buổi sáng yên ổn.

Sáng sớm vào phòng đọc sách kiểm tra, không thấy ai, bà Trác Ninh nổi con thịnh nộ. Bà lao thẳng vào phòng ngủ trên tầng hai, gật đầu mỉm cười với Thanh Hoành lúc này đã áo quần chỉnh tề.

- Bác vào tính sổ với Tiểu Cửu Thiều, cháu chỉ cần đứng bên quan sát là được.

Thanh Hoành có khoảng ba giây rơi vào trạng thái hoàn toàn trống rỗng, chờ khi cô kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì tấm chăn phủ trên người Cửu Thiều đã bị lật tung, mẹ anh kéo tay anh lôi xềnh xệch ra khỏi giường.

- Mẹ đã nói bao nhiêu lần con phải ngủ ở phòng đọc sách, nhường giường cho Tiểu Hoành, sao không chịu nghe lời hả? Người ta là khách, vết thương chưa lành hẳn, con ép người ta làm "việc" đó, có phải tình trạng của con vọt lên não rồi không?

- Bác ơi, anh ấy không hề có ý đó.

Thanh Hoành sượng cả mặt, vội ra tay ngăn lại. Cô sợ nếu bà Trác Ninh cứ kéo tay anh như thế, vết thương của anh sẽ toác ra và chảy máu.

- Tiểu Hoành, cháu cứ tránh sang một bên.

Bà Trác Ninh cuộn tròn cuộn tạt chí, đập tới tấp vào gối con trai.

- Đã nói cả trăm lần là không được làm chuyện ấy trước khi kết hôn! Con chỉ cốt bản thân được sung sướng mà không thèm nghĩ đến cảm nhận của phụ nữ à? Con cảm thấy con có xấu xa không hả?

Vết thương nhức buốt hành hạ Cửu Thiều suốt đêm, giờ lại bị mắng chửi thậm tệ, anh bực mình gất lên:

- Sao mẹ không đi mà kiểm tra ngày đăng ký kết hôn của bố mẹ rồi đem so với ngày sinh của con. Mẹ không đủ tư cách nói những lời này.

Bà Trác Ninh nổi cơn tam bành:

- Mẹ nhặt con từ thùng rác đem về nuôi đấy, bây giờ mẹ thấy hối hận vì đã nhặt nhầm người, sao ngày đó mẹ không ôm Tiểu Hoành về nuôi nhỉ?

Thanh Hoành không thể không can mẹ con họ:

- Bác ơi, đêm qua anh ấy đã đau nhức suốt đêm, xin bác đừng giận nữa...

Bà Thanh Hoành nhướn mày:

- Cháu cứ bệnh nó như thế, rồi tới khi cháu bụng mang dạ chửa trước ngày cưới, bao nhiêu lời đường mật lúc xưa sẽ tan thành mây khói, những hứa hẹn đẹp đẽ như là tổ chức đám cưới trên du thuyền gì gì sẽ bị hủy bỏ, đến lúc ấy cháu sẽ hối hận cho xem.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Giờ thì Thanh Hoành đã hiểu, có lẽ mẹ Cửu Thiều đã có thai anh trước lúc cưới, giấc mơ tổ chức hôn lễ trên du thuyền tan thành mây khói, vì thế bà mới trút giận lên con trai.

Thế mà Cửu Thiều vẫn tiếp tục thêm dầu vào lửa:

- Mẹ muốn cãi lộn thì tìm bố mà thanh toán, đừng chia rẽ tình cảm của tụi con.

- Im ngay! Thật uổng công mẹ nuôi nấng, chăm bẵm con lớn bằng nhường này. Mẹ thà đi nuôi cái cục thịt còn hơn, cục thịt còn có thể ăn được.

Bà vừa xoay người liền liếc thấy chiếc áo ngủ trên bồn rửa tay. Và thế là bà lại tìm được lý do để tiếp tục bốc hỏa:

- Còn dám chối không làm gì nữa không, không làm gì mà phải giặt đồ ngủ à?

May lúc đó bố Cửu Thiều đã loẹt quẹt dép lê lên dần hòa. Ông vừa kéo tay vợ ra ngoài, vừa quay đầu lại bảo:

- Con cũng nên kiểm điểm bản thân đi, lớn bằng ngần ấy vẫn đấu khẩu với mẹ.

Thanh Hoành nhìn theo bóng họ khuất dạng chỗ cầu thang lên xuống, cô quay đầu lại, hai người nhìn nhau một lát, không nhìn nổi nữa, cô phì cười. Cửu Thiều nhưn mày:

- Em cười cái gì?

Cô sán lại, véo má anh:

- Sếp Tiêu ơi, anh thật đáng yêu. Nếu trước kia em nhận ra anh đáng yêu thế này, nhất định em sẽ thâm thương trộm nhớ anh.

Cửu Thiều hỏi lại:

- Bây giờ em vẫn đang thâm thương trộm nhớ anh đấy thôi!

-Hả? - Thanh Hoành thoáng sững sờ, nhưng cô lập tức tươi cười đáp lại: - Đúng vậy, em đây đang yêu thâm anh.

- Vậy thì giả định khi nãy của em không còn giá trị, bởi vì em đang yêu thâm anh.

Thanh Hoành vắt óc suy nghĩ, không biết phải nói thế nào mới khiến anh cứng họng, nhưng cô không nghĩ ra được đáp án, bèn quay người lại, bảo:

- Em đi nhé...

- ...Em sao thế, không lẽ chỉ vì một câu nói ấy mà...

Thanh Hoành ngoảnh lại và bắt gặp gương mặt "khó đỡ" của anh, anh cố gắng duy trì vẻ lạnh lùng thường thấy nhưng dường như không thành công. Cô vờ thờ dài thườn thượt:

- Xem anh kìa, cứ nghĩ tận đâu đâu. Ý em là em phải về nhà một chuyến. Đã bao ngày em không về qua nhà, chắc bụi đã dày lên cả tóc. Và lại, dù gì em cũng phải đi chúc Tết dì Trần, dì đã chăm sóc em từng ấy năm trời.

Cô định về một mình, vì vết thương của anh vẫn chưa lành, nhưng anh nằng nặc đòi lái xe đưa cô về. Nhà dì Trần nằm ở khu phố cổ trong trung tâm thành phố, việc dừng đỗ xe ở tiểu khu này là cả một vấn đề nan giải.

Cửu Thiều lái xe vòng vèo một hồi cuối cùng cũng tìm được chỗ đỗ.

Anh dừng xe, nằm bò trên vô lăng nghỉ ngơi một lúc, sau đó mới ngoảnh sang, bảo:

- Em dẫn đường, anh đi với em.

Thanh Hoành lo lắng khi thấy những tia máu vằn lên trong mắt anh, anh đau đớn, một mối là thế vẫn cố sức chạy khắp nơi cùng cô, cô nói:

- Em chỉ lên chúc vài câu thôi, anh cứ chờ em ở đây.

Cửu Thiều không buồn đôi co với cô, anh mở cửa, xuống xe.

Thanh Hoành đành bỏ cuộc, đi theo anh. Khu vực này tuy rất khó đỗ xe, nhưng bù lại hàng quán sầm uất, đầy đủ, không thiếu thứ gì. Cô nhanh chóng tìm được một siêu thị, liền vào trong mua một hộp đồ hải sản, cô còn chu đáo nhét vào hộp quà mấy tấm thẻ siêu thị. Cửu Thiều gợi ý để anh xách đồ giúp cô, nhưng cô cự tuyệt thẳng thừng:

- Em là người bỏ tiền mua quà, nhưng nếu anh xách lên tặng, dì Trần sẽ nghĩ món quà này do anh mua, như thế thì thiệt cho em quá.

Cô tìm kiếm một hồi mới tìm thấy số nhà dì Trần.

- Thì ra em là kẻ "mù đường". - Cửu Thiều chỉ ra khuyết điểm của cô không nề nang. - Đây đâu phải lần đầu em tới khu này, thế mà cứ tìm đi tìm lại vòng vèo.

- Đúng thế, em là kẻ "mù đường" đấy, anh định cần em à?

- Cãi cùn không giúp người ta tiến bộ đâu! - Anh thậm chí vẫn còn tâm trạng sẫm soi câu chữ của cô: - Em dùng từ "cần" là dành cho môi hay vị trí nào khác?

Thanh Hoành vội ngăn anh lại:

- Em xin anh đừng hủy hoại hình ảnh của bản thân như thế!

May mà căn hộ của dì Trần đã xuất hiện trước mặt họ. Thanh Hoành gõ cửa, và không quên cảnh cáo anh:

- Em cảnh cáo anh nhé, dì Trần là một phụ nữ truyền thống, bảo thủ, lát nữa anh không được nói lung tung trước mặt dì ấy.

Mặc dù cô vẫn luôn công nhận chỉ số EQ của Cửu Thiệu vượt xa cô, có điều, xưa nay anh thường không "ngán" phá hoại ấn tượng tốt về mình trong lần đầu gặp gỡ của mọi người. Thế cho nên đến tận bây giờ, anh chỉ "gắt hời" được những lời bình luận về bản thân đại loại như "Tay đó tính tình thật cổ quái!"

Dì Trần mở cửa, trông thấy họ thì buông lời trách:

- Cháu cũng biết tới thăm dì cơ đấy. Dì tưởng cháu quên dì là ai rồi!

- Sao thế được! - Thanh Hoành lập tức "dâng" lời đường mật: - Cháu có thể quên bất cứ ai nhưng tuyệt đối không thể quên dì. Chỉ tại thời gian trước cháu đi du lịch giải khuây, hôm qua mới về đến nhà.

Ánh mắt cô dừng lại trên chiếc bàn ăn đã bày sẵn ba chiếc bát và ba đôi đũa. Cô hỏi:

- Dì ơi, dì có khách à?

- Ủ, cô ấy là hàng xóm ở tầng trên, đến kèm Tư Triều học bài.

Dì Trần chuẩn bị vào bếp lấy thêm bát đũa:

- Cũng sắp đến giờ ăn rồi, hai cháu ở lại dùng bữa với dì, càng đông người càng vui.

Thanh Hoành vội từ chối:

- Dạ thôi dì ơi, tụi cháu còn có việc phải đi. Cháu chỉ ghé qua thăm dì một lát thôi, cháu phải đi đây.

Cô đặt hộp quà lên bàn rồi lập tức rút lui:

- Cháu sẽ đến thăm dì sau.

Biết cô có việc phải đi, dì Trần cũng không ép họ ở lại, dì bảo:

- Dì lúc nào cũng lo lắng cho cháu, ngày trước, hồi bố mẹ cháu còn sống, họ cưng chiều cháu là thế, giờ họ không còn nữa, dì cứ lo cháu sẽ chết đói.

Thanh Hoành âm thầm kiểm điểm bản thân, lẽ nào cô diễn kịch quá xuất sắc, khiến dì Trần đinh ninh cô không biết cách chăm sóc bản thân, thậm chí có thể bỏ đói chính mình. Cô đang định hứa hẹn sẽ cố gắng chăm sóc bản thân thật tốt, thì thấy Cửu Thiệu bước lên một bước, trịnh trọng đáp:

- Cháu sẽ chăm sóc Tiểu Hoành chu đáo.

Dì Trần chùng như chỉ chờ câu nói này của anh, dì tươi cười vỗ vai anh:

- Lần trước gặp cháu dì đã rất mến cháu, vừa đẹp trai lại tốt tính. Thanh Hoành kén chọn đến đâu mà gặp người như cháu cũng không thể chê được điều gì.

Cô chưa bao giờ kén chọn! Năm xưa, thậm chí cô còn sẵn lòng nhận lời lấy Tạ Doãn Luy, mà không phải vì anh ta có người anh trai là Tạ Doãn Thiệu.

Mặc tay cô đang giữ chặt cổ tay mình, Cửu Thiệu vẫn hiên ngang bổ sung thêm một câu:

- Cháu không để cô ấy chết đói trong nhà đâu.

Tết âm lịch nhanh chóng qua đi.

Vừa kết thúc kỳ nghỉ, Cửu Thiệu lập tức đến Sở. Đợt trước, Thanh Hoành "được" Hình Mẫn cho nghỉ phép vô thời hạn, vì thế cô quyết định không quay lại cơ quan trả phép. Tuy cô cũng tự thấy mình không phải người giỏi ăn nói, khéo giao tiếp, nhưng cũng có thể xem là người quan hệ xã giao khá tốt. Mặc dù trước kia, cô thường không để tâm đến việc Hình Mẫn xem thường năng lực làm việc của mình, nhưng giờ đây, sau bao nhiêu biến cố, cô thấy mình không thể tiếp tục đối diện với Hình Mẫn bằng tâm thế, bằng thái độ như xưa được nữa.

Thấy cô không chịu đến Sở, Cửu Thiệu cũng không nài ép, nhưng trước lúc ra khỏi cửa, anh ôm cô, mỉm cười, bảo:

- Em ở nhà chờ anh về.

Cửu Thiệu vào thang máy từ tầng hầm để xe, anh gặp không ít các đồng nghiệp trong cơ quan, và nhận thấy ánh mắt họ nhìn anh rất lạ.

Nhưng anh xem như không, anh đi thẳng đến phòng làm việc của mình. Từ bàn làm việc của anh nhìn qua ô cửa kính là có thể thấy ngay chỗ ngồi của Tần Tấn, chỉ có điều, vị trí đó sẽ bỏ trống vĩnh viễn.

Anh xoay chiếc bút máy trong tay, chìm vào suy tư.

Bỗng có tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Anh ngẩng lên và thấy Hình Mẫn đang đứng ngoài cửa, bên cạnh ông là một chàng trai trẻ, có lẽ kém anh vài ba tuổi, đó là một gương mặt trẻ đầy nhiệt huyết và chân thành.

Cửu Thiệu đứng lên mời khách:

- Mời vào.

Hình Mẫn kéo ghế, ngồi xuống vị trí đối diện với anh.

- Xin giới thiệu với cậu, đây là Trần Thủ, được điều đến từ phòng ban dưới cơ sở, cậu ấy sẽ thay thế vị trí của Tần Tấn.

Chàng trai tên Trần Thủ tươi cười chào hỏi:

- Sếp Tiêu, xin anh giúp đỡ!

Cửu Thiệu biết Trần Thủ, cậu ta chính là người năm xưa bị Thanh Hoành loại khỏi vòng lựa tuyển trong cuộc thi sát hạch vào Sở. Lần đó, giám đốc Lăng là người có tiếng nói quyết định. Anh mỉm cười lịch sự:

- Tôi biết cậu, mời ngồi.

Anh đến bên máy uống nước, lấy cốc giấy rót trà mời họ. Hình Mẫn quan sát từng cử động của anh và hỏi:

- Vết thương của cậu đã đỡ chưa?

Cửu Thiệu tươi cười niềm nở. Anh vẫn đóng bộ sơ mi trắng comple đen như thường lệ, vóc dáng của anh vẫn chuẩn như ngày nào, chỉ có điều anh gầy đi trông thấy so với hồi trước khi xảy ra vụ nổ trên tàu Đông Thái Bình Dương.

- Tôi bình phục khá nhanh.

Hình Mẫn nhìn xoáy vào anh, như thể muốn đọc ra điều sơ hở trên gương mặt anh.

- Thế sao? Nhưng tôi lại thấy hình như tinh thần của cậu không được tốt lắm.

Cửu Thiệu chẳng lấy làm khó chịu trước câu nói châm biếm của Hình Mẫn, anh thản nhiên đặt cốc trà xuống trước mặt khách:

- À, chỉ tại thận của tôi hư chút thôi.

Trần Thủ tái mặt, Hình Mẫn xanh mặt.

May lúc đó đột nhiên có người gõ cửa:

- Thưa anh, giám đốc mời anh lên gặp.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: Mạnh mỗi võ vụn

Họ bảo “đi nói chuyện”, thực chất là kiểm tra. Cửu Thiệu là một trong những người may mắn sống sót sau vụ nổ của du thuyền Đông Thái Bình Dương, vì thế anh không thể tránh né cuộc “thăm vấn” này. Ngoài vị giám đốc mới nhậm chức, cả các điều tra viên cấp tỉnh cũng muốn “nói chuyện” với anh.

Anh tuân thủ chặt chẽ quy định của buổi “nói chuyện”, họ hỏi gì anh đáp nấy, không tỏ ra khinh khỉnh, ngạo mạn, nhưng cũng không quá nhiệt tình. Trong suốt quá trình hỏi - đáp, anh không trả lời thừa một câu một chữ nào. Và anh còn kịp quan sát hàng cúc trên cổ áo của cán bộ điều tra mà suy đoán người này đang ly thân với vợ.

Kết thúc buổi nói chuyện, vị giám đốc chủ động bắt tay anh và hỏi:

- Cậu đánh giá thế nào về sự việc liên quan đến giám đốc Lăng, người tiền nhiệm của tôi?

Cửu Thiệu hỏi ngược lại:

- Các anh đã tìm thấy hộp đen của con tàu?

Vị giám đốc và cán bộ điều tra chạm mắt nhau, rồi ông cười, bảo:

- Đúng vậy, công việc trục vớt gặp vô vàn khó khăn, nhưng rốt cuộc đã thành công. Anh thấy chưa, tôi đã bảo cậu Tiêu đây rất tài năng mà. Anh nói câu trước cậu ấy đã đoán ra câu sau, trò chuyện với cậu ấy rất thoải mái, không phải đau đầu.

Cán bộ điều tra cười, nói:

- Tôi cũng từng nghe nhiều lời ca tụng về cậu Tiêu, cậu ấy từng lấy bằng tiến sĩ ở một trường đại học danh giá. Không biết cậu có tìm kiếm được thông tin gì từ việc quan sát tôi không?

Cửu Thiệu nhìn ông ta, mỉm cười, đáp:

- Tôi không thần kỳ đến mức ấy đâu. Đó là những lời đồn đại thiếu chính xác. Nếu tôi thực sự có khả năng nhìn thấu người khác như thế, thì không đến nỗi đến tận bây giờ vẫn chưa bắt được Âm Hoa.

Anh âm thầm bổ sung, viên cán bộ điều tra này đã tháo nhẫn cưới ra khỏi ngón áp út, điều đó chứng tỏ cuộc hôn nhân của ông sắp đi đến hồi kết, còn nữa, ông ta đang vờ là người đàn ông độc thân khi thủ tục ly hôn vẫn chưa hoàn tất. Ngoài ra, quan sát vết hằn trên ngón áp út khi chiếc nhẫn đã được tháo ra thì thấy ông ta béo lên nhiều sau ly hôn. Cuộc trò chuyện của họ kết thúc trong bầu không khí tương đối vui vẻ.

Cửu Thiệu quay lại phòng làm việc, thấy Hình Mẫn vẫn ngồi đợi anh. Anh vào phòng, đóng cửa lại, kéo mạnh cửa.

- Anh tìm tôi... cũng vì chuyện hộp đen?

Hình Mẫn nhướn mày:

- Cậu nói “cũng” là sao? Có phải khi này cậu bị gọi đi “nói chuyện”, và giám đốc đã có tin tức về việc trục vớt chiếc hộp? - Ông nói bằng giọng nửa đùa nửa thật - Chắc chắn ông ấy không nói cho cậu biết nội dung thông tin trong hộp đen, đúng không?

- Không nói.

- Thế là phải rồi! Tôi nghĩ mãi mới tìm ra cách lấy được đoạn băng ghi âm, nhưng tiếng không được rõ lắm. Người bạn của tôi đã rất mạo hiểm khi đưa cho tôi tài liệu này.

Ở lâu lên lão làng, lợi thế của những người như Hình Mẫn là quen biết rộng, vì thế ông muốn lấy tài liệu gì đều có thể xoay sở được.

Ông điềm tĩnh chạm mắt với Cửu Thiệu một lúc mới nói tiếp:

- Lúc đầu tôi cho rằng, thực hiện nhiệm vụ này tức là chúng ta sẽ tiếp cận được mục tiêu quan trọng nhất, bây giờ tôi mới nhận ra, tôi đã sai lầm ngay từ đầu.

Cửu Thiệu bình tĩnh đề nghị:

- Xin anh hãy nói rõ hơn.

Hình Mẫn lôi chiếc bút ghi âm trong túi áo ra, bật loa ngoài, chỉnh âm lượng tối đa, chiếc bút phát ra giọng nói khan đục:

“Tôi là Lăng Trác Viễn, quốc tịch Trung Quốc, cán bộ ngành công an. Đối tượng vây bắt của chiến dịch tàu Đông Thái Bình Dương lần này là Âm Hoa, chiến dịch đã thất bại. Tôi bị tiêm chất độc kiểu mới BHN1, loại độc này có tính truyền nhiễm và có thể khống chế tâm thần của con người. Âm Hoa đã khởi động kíp nổ gắn trên tàu, tôi không thể rời khỏi tàu, nếu không sẽ lây độc sang những người khác.

- Tôi đã tận mắt nhìn thấy Âm Hoa, hẳn chính là...”

Giọng nói khàn đặc của Lăng Trác Viễn bỗng biến thành tiếng rên đau đớn, tiếp theo là những tiếng động hỗn tạp, hình như ông đang ẩu đả với ai đó, có tiếng đồ vật rơi loảng xoảng, sau đó, đoạn ghi âm kết thúc.

Hình Mẫn cầm cốc nước:

- Tôi nghĩ sự việc rất dễ suy đoán, Âm Hoa tiêm chất độc BHN1 vào người giám đốc Lăng, biến ông ấy thành vật thể truyền nhiễm, đồng thời khởi động kíp nổ gắn trên con tàu. Giám đốc Lăng biết được diện mạo thật sự của Âm Hoa, muốn lưu lại tin tức trong hộp đen, nhưng bị Âm Hoa phát hiện. Sự việc diễn biến đến nước này rồi mà chúng ta vẫn không thể tìm ra Âm Hoa, theo cậu, chúng ta nên tiếp tục điều tra hay kết thúc vụ án ở đây?

- Nếu không tiếp tục điều tra, chúng ta sẽ kết thúc vụ án bằng cách nào?

- Có thể viết một báo cáo tường trình rằng, tên tội phạm Âm Hoa thật sự đã tử nạn trên biển, kẻ mạo danh Âm Hoa còn sống thực chất chỉ là mưu kế của tổ chức của hắn, nhằm mục đích gây nhiễu hướng điều tra của cảnh sát mà thôi.

Cửu Thiệu chạm mắt với ông, cuối cùng, anh nở nụ cười:

- Đây là lựa chọn của anh?

- Đây chỉ là một quyết định bất đắc dĩ.

Cửu Thiệu lắc đầu:

- Kể cả như vậy tôi vẫn sẽ tiếp tục điều tra, bởi vì chúng ta đã phải trả giá quá lớn, bây giờ muốn dừng lại thì không kịp nữa rồi.

Thanh Hoành đứng trong thang máy tòa nhà văn phòng của tập đoàn dược phẩm Tinh Triễn, cô ở tầng hai mươi sáu, vốn là nơi tọa lạc của văn phòng Chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn.

Cô đứng trong thang máy, nhìn mình qua tấm gương và sắp xếp mọi việc cần thực hiện. Lần cuối cùng cô đến tập đoàn này là khi cô vừa tốt nghiệp, văn phòng của bố cô nằm ở tầng cao nhất của tòa nhà.

Hơn ba năm sau đó, cô thậm chí không dám đi ngang qua tòa nhà này, lúc nào cô cũng có cảm giác tòa nhà này nhiễm một thứ chất độc màu xám mà nếu đi qua cô sẽ bị nhiễm độc, và vĩnh viễn không thể siêu thoát. Nhưng cô buộc phải đối diện với chuyện này. Băng gạc chỉ giúp che đi vết thương đã mưng mủ, nhưng không thể kim hãm qua trình hoại tử của các mô. Chúng ta phải mở vết thương ra, cắt bỏ phần thịt rữa, thì mới có thể khỏi hẳn.

Cho dù cô làm vậy chỉ để có thể tự tin hơn, khỏe khoắn hơn khi đứng dưới ánh mặt trời, thì cũng rất xứng đáng.

Cửa thang máy mở ra, Thanh Hoành đặt chân lên tầng cao nhất của tòa nhà mà ngỡ như trong mơ. Cô có cảm giác, chỉ lát nữa thôi cô sẽ thấy bóng dáng quen thuộc của bố mình bước lại từ sau cánh cửa kính đóng mở tự động, ông sẽ tươi cười gọi tên cô. Thanh Hoành trấn tĩnh lại, kiên định rảo bước đến trước quầy lễ tân, nhẹ nhàng nói:

- Tôi đến gặp Chủ tịch Trác.

Cô thư ký ở quầy lễ tân rút sổ ghi chép ra và hỏi:

- Thưa chị, chị vui lòng cho biết tên? Chị có hẹn trước với Chủ tịch không ạ?

- Tôi có hẹn từ hôm trước, tôi họ Chử.

- Chị Chử, Chủ tịch đang họp, chị vui lòng đến phòng khách chờ ít phút. Sau khi cuộc họp kết thúc, tôi sẽ báo cáo Chủ tịch.

Cô thư ký đến trước cánh cửa lắp camera theo dõi, cô nhìn vào mắt cửa để nhận dạng, cánh cửa tự động mở ra.

- Mời đi theo tôi.

Thanh Hoành theo cô thư ký vào phòng. Thực ra cô không cần người dẫn đường, ở nơi này dù có nhắm mắt lại cô cũng không đi lạc. Cô thư ký đưa Thanh Hoành đến trước cửa phòng nghỉ dành cho khách, bỗng cô thoáng thấy một dáng người cao lớn, nho nhã từ phòng hội nghị bước ra, người đó còn lịch sự khép cửa lại.

Đường nét trên khuôn mặt người đó rất thanh tú, sống động, nhưng có lẽ do đam mê vận động ngoài trời, nên nước da trắng bị nắng gắt hun thành màu nâu tuyệt đẹp, sống mũi cao, thẳng tắp, quả là một dung mạo hấp dẫn chết người. Anh ta quay người lại, trông thấy họ thì thoáng ngạc nhiên, đang rời đi bỗng đột nhiên ngoái lại, gọi:

- Chử Thanh Hoành?

Cô thư ký tươi cười, báo cáo:

- Thưa Tổng giám đốc, cô Chử đây đã hẹn gặp Chủ tịch hôm nay, tôi đang định đưa cô ấy đến phòng khách nghỉ ngơi.

Anh ta gật đầu và bảo:

- Tôi sẽ tiếp cô Chử, cô đi lo việc khác đi.

Cô thư ký cúi chào rồi quay người bước đi.

- Không nhận ra tôi sao? Tôi là Trác Diễm. - Anh ta tươi cười làm dấu tay - Trước đây, mỗi dịp tổ chức tiệc mừng chúng ta đều gặp nhau.

Cuối cùng Thanh Hoành cũng nhớ ra, cô tươi cười đáp lại:

- Làm sao quên được. Nhưng khi ấy anh chưa đen thế này, tôi nhớ anh trắng lăm lăm.

Trác Diễm xắn tay chiếc áo sơ mi may thủ công hoàn toàn, thương hiệu Savile Row nổi tiếng, kéo ghê mời cô:

- Làn da trắng dễ khiến người khác có cảm giác về một cậu công tử.

Thanh Hoành không nghĩ vậy, làn da và dung mạo không liên quan đến khí chất của người đàn ông. Cửu Thiệu là một ví dụ, mặc dù anh có nước da trắng bóc, nhưng không tạo cho người khác cảm giác nhu nhược, yếu đuối.

Trác Diễm quay sang nhìn cô chăm chú:

- Cô tìm bố tôi có việc quan trọng phải không?

- Tôi định nhờ chú Trác giúp một việc. Tôi muốn có toàn bộ số liệu và danh sách những người tham gia vào dự án phát triển thuốc mới trước khi vụ nổ xảy ra.

- Xem ra cô vẫn còn canh cánh trong lòng về vụ nổ ấy? Con người ta phải không ngừng tiến lên phía trước, cứ đắm chìm trong quá khứ đau thương sẽ chỉ vô ích mà thôi.

- Trước khi bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới, theo anh, tôi có nên giải quyết triệt để những vấn đề còn vương mắc trong lòng?

Trác Diễm mỉm cười:

- Nếu cô không ngại, mời cô đến văn phòng tôi ngồi chờ một lát. Tôi cần chút thời gian để thu thập tư liệu cô muốn có.

Thanh Hoành lập tức đứng lên. Cô vốn định nài nỉ Chủ tịch Trác Hiến Dương nể tình mối thâm giao giữa hai nhà năm xưa mà phá lệ giúp cô chuyện này, và dù phải chờ vài tiếng cô cũng không nề hà. Nhưng nghe khẩu khí của Trác Diễm thì có vẻ như không cần phải nhờ đến bố anh ta, anh ta có thể giúp cô việc này.

Cô theo Trác Diễm xuống tầng dưới, vào phòng Tổng giám đốc.

Có lẽ Trác Diễm là CEO trẻ nhất của thành phố này, cũng là một tay đáng nể, tuy không hiển hách, tiếng tăm lẫy lừng như Tạ Doãn Thiệu, nhưng cũng khá nổi tiếng, là tấm gương sáng trong đám cậu ấm cô chiêu của các dòng họ trọc phú. Bên ngoài văn phòng của Trác Diễm là phòng thư ký, có thể mô tả bằng cụm từ “yến oanh nô nức”, ai gặp anh ta cũng cung kính cúi chào, một điều Tổng giám đốc, hai điều Tổng giám đốc.

Trác Diễm mời cô ngồi. Thấy cô để mắt đến bản đề án phát triển bất động sản nằm trên bàn làm việc của mình, anh ta liền phóng khoáng đẩy hồ sơ đến trước mặt cô.

- Trong lúc rảnh rỗi, liệu cô có thể xem qua và cho tôi một vài ý kiến được không?

Thanh Hoành cầm tập hồ sơ nhưng không mở ra đọc.

- Tôi học y khoa, không phải kinh tế, anh có chắc tôi hiểu được không?

- Yêu cầu tiên quyết của một dự án là phải rõ ràng, dễ hiểu. Nếu cô đọc mà không hiểu, tức là đề án này phải viết lại.

Trước sự nài nỉ của Trác Diễm, Thanh Hoành đành mở tập đề án ra từ từ đọc. Bản kế hoạch viết rất rõ ràng, mạch lạc, còn đề ra phương hướng phát triển chính và liệt kê danh sách các nhà đầu tư tiềm năng. Trong lúc Thanh Hoành đọc bản đề án thì Trác Diễm tranh thủ gọi điện thoại cho thư ký, yêu cầu thu thập tài liệu liên quan đến việc nghiên cứu phát triển loại thuốc mới và mang vào văn phòng của anh ta.

Đọc đến trang cuối cùng, Thanh Hoành bày tỏ thẳng quan điểm:

- Anh đưa đề án cho tôi đọc nhằm mục đích gì?

- Thẳng thắn mà nói, tôi chính là người viết ra đề án này. Đây cũng là lần đầu tiên tôi bước chân vào lĩnh vực bất động sản. Tôi muốn mời cô làm nhà đầu tư cho kế hoạch này.”

Trác Diễm nhìn vào mặt cô, đột nhiên bảo:

- Hình như cô không hề ngạc nhiên.

- Mặc dù không học chuyên ngành kinh tế, nhưng tôi khá am hiểu một số lĩnh vực. Tôi rất cảm kích vì năm xưa trong lúc nguy cấp nhất chú Trác đã tìm mọi cách bảo vệ tập đoàn Tinh Triển, nhưng tôi cũng biết rằng các vị đã không ngừng tìm cách thu mua cổ phần của công ty và hạ thấp giá trị của nó. Vì thế, giá trị số cổ phần bố mẹ tôi để lại cho tôi đã sụt giảm nghiêm trọng. Vậy mà bây giờ các vị lại kêu gọi tôi đầu tư, hình như mục đích của các vị không hề đơn giản.

Trác Diễm tỏ vẻ thông dong, đáp:

- Bởi vì tập đoàn Tinh Triển không đủ thỏa mãn tham vọng của tôi, tôi muốn tấn công sang một lĩnh vực khác, nhưng nguồn vốn hiện nay không đủ để

thực hiện kế hoạch này, vì thế tôi mới mời cô làm nhà đầu tư.

- Nhà họ Tạ từ lâu đã lũng đoạn thị trường bất động sản của thành phố, không lẽ anh định đối đầu với Tạ Doãn Thiệu? Có vẻ như tôi không có lý do gì để tin tưởng thực lực của anh hơn là tin tưởng Tạ Doãn Thiệu? - Thanh Hoành hất hàm về phía tập tài liệu - Có phải nếu tôi từ chối lời mời của anh, tôi sẽ không lấy được thứ tôi cần?

Đúng lúc đó điện thoại của Trác Diễm đổ chuông, anh ta lịch sự nói một tiếng “xin lỗi”, rồi quay ra nghe máy.

Ngay sau đó, thư ký Tổng giám đốc bước vào, đặt một núi tài liệu lên bàn:

- Thưa anh, tài liệu anh cần ở đây cả.

Trác Diễm gạt đầu với cô thư ký, cô ta lập tức lui ra ngoài.

Anh ta đẩy túi tài liệu về phía Thanh Hoành:

- Đây là những thứ cô cần.

Thanh Hoành không biết có nên tán dương hiệu suất làm việc của anh ta hay không? Cô nhìn túi tài liệu trên bàn, nhưng không cầm lấy ngay:

- Anh giúp tôi thế này, nếu chỉ nói lời cảm ơn e là không đủ.

Trác Diễm lập tức hiểu ra hàm ý trong câu nói của cô, anh ta vui vẻ nói:

- Đó là hai việc hoàn toàn khác nhau. Việc cô nhờ vả đối với tôi mà nói, dễ như trở bàn tay. Còn về chuyện kia, tôi không bao giờ nài ép người khác. Nếu cô không có hứng thú với kế hoạch này, chúng ta dừng lại ở đây.

Chiều lùi một bước tiến hai bước của anh ta quả thực đã khiến Thanh Hoành cảm thấy áy náy:

- Nếu được, hãy cho tôi một bản đem về nghiên cứu. Nghiên cứu kỹ càng xong, tôi sẽ quyết định.

Trác Diễm tiễn cô xuống tận tầng hầm gửi xe, còn lịch sự mở cửa xe cho cô, rồi mỉm cười, nói:

- Chiếc xe này vốn là quà sinh nhật bác Chữ tặng cô năm xưa, cô chưa thay xe lần nào?

Thanh Hoành đặt tay lên cửa xe, nhưng chưa ngồi vào ghế lái, cô đưa mắt quan sát chiếc xe ở phía đối diện.

- Anh cũng vậy, bao năm rồi vẫn chưa đổi xe, lẽ nào cấp quản lý như anh được chia lợi nhuận thấp đến thế sao?

- Không phải, có lẽ vì tôi là người đặc biệt hoài cổ.

Thanh Hoành ngồi vào xe, vặn chìa khóa.

- Thôi tôi về đây, liên lạc sau nhé!

- Vậy, tôi chờ tin tốt lành của cô.

Thái độ của anh ta như thể anh ta đã biết chắc quyết định của cô vậy. Thanh Hoành chậm chậm lái xe ra khỏi hầm, cô bật Bluetooth, gọi điện cho Cửu Thiệu:

- Em vừa đi tập đoàn Tinh Triển và lấy được tài liệu của ba năm trước. Tối nay anh muốn ăn gì?

Hình như Cửu Thiệu đang chán nản chuyện gì đó, giọng anh khá uể oải:

- Em thích ăn gì? Anh sẽ nấu cho em ăn.

- Anh sao vậy?

- Không, không sao... - Anh ngập ngừng một lát mới nói - Bây giờ anh không tiện nói chuyện, chờ anh về nhé.

Thanh Hoành rất hiểu tính anh, nếu anh không muốn nói thì dù có kẻ sủng sau lưng anh cũng không chịu thốt một lời.

- Vâng, gặp anh sau.

Cô lái xe đến siêu thị gần nhà, đẩy xe hàng đi chọn thực phẩm cho bữa tối. Mặc dù cô sống một mình từ lâu, nhưng rất ít khi vào bếp, vì thế cô không giỏi lựa thực phẩm. Lát sau, cô bỗng có cảm giác ánh mắt ai đó đang nhìn xoáy vào mình, cô bèn giả vờ đi thật nhanh, rồi dừng lại ở một lối rẽ.

Cô nấp vào góc khuất, chờ người đó đuổi đến nơi mới thình lình lộ mặt ra. Người đó giật mình thảng thốt, đưa tay lên vuốt ngực:

- Lúc này tôi thấy ai đó rất giống cô, không ngờ chính là cô.

Thanh Hoành tươi cười, chào:

- Chị ạ!

Cô từng gặp và trò chuyện với Hình phu nhân, vì thế hai người bắt đầu cuộc trò chuyện một cách thân mật, không câu nệ như lúc trước.

Thanh Hoành hỏi:

- Chị ơi, em tưởng chị ở quê đội trường kia mà? Không lẽ gia đình chị đã chuyển lên đây?

Hình phu nhân tươi cười đáp:

- Đúng vậy, chúng tôi dọn lên từ trước Tết. Chúng tôi vừa mua được nhà, nên đón cả con gái lên đây cho đi học. Tôi nghe anh nhà tôi bảo lúc đó cô cậu bị thương, phải vào bệnh viện.

Tiếng chuông cảnh giác rung lên trong lòng Thanh Hoành. Trước khi xảy ra vụ nổ của du thuyền Đông Thái Bình Dương, Hình phu nhân từng than ngắn thở dài với cô rằng họ không trả nổi khoản tiền đặt cọc để mua nhà. Vậy mà chớp mắt, họ đã mua được nhà và còn đưa cả gia đình lên thành phố sinh sống, điều này không bình thường chút nào. Cô ngẫm nghĩ một hồi, tìm cách lái câu chuyện về chủ đề đó:

- Vâng, đêm Giao thừa tại em vẫn ở trong bệnh viện. Chị ơi, căn hộ của anh chị ở gần đây phải không?

- Đúng vậy, ở cuối đường này, nhà chúng tôi mua là căn hộ sang tay, chủ hộ trước đây đã sửa sang, trang trí lại đôi chút, vì thế chúng tôi bớt được một khoản, cũng bớt được một gánh nặng.

Thanh Hoành lại nói:

- Vậy là tâm nguyện của chị đã thành hiện thực, em từng nghe chị tâm sự là muốn đưa con gái lên đây học.

- Đúng vậy cô ạ. Anh nhà tôi may mắn thế nào mà lại trúng số độc đắc. Cô biết không, đã bao lần anh ấy có được cơ hội thăng tiến, nhưng cuối cùng vẫn không đến lượt.

Thanh Hoành về nhà và gặp Cửu Thiệu đang chờ thang máy. Trông anh có vẻ mệt mỏi, anh cụp mắt, trầm tư suy nghĩ.

Thanh Hoành nhìn bảng số các tầng trong thang máy, chọc anh:

- Bây giờ anh quyết tâm ở nhà em, không chịu về nhà mình đây à?

Cửu Thiệu mỉm cười, nhưng nụ cười rất gượng gạo, và lập tức tắt lịm.

- Nếu về nhà, anh sẽ bị mẹ anh làm phiền vì những cuộc cãi lộn vô bổ, chỉ bằng ở lại chỗ em cho yên tĩnh.

Quả thật anh đã có ý định ở lại chỗ cô lâu dài, vì anh mang theo cả mấy bộ quần áo để thay giặt. Bồn rửa mặt xuất hiện nước cạo râu, cốc và bàn chải đánh răng của anh. Điều này khiến Thanh Hoành có ảo giác, cô đã bắt cóc cậu con trai độc nhất của bà Trắc Ninh.

Thang máy kêu lên một tiếng, cửa mở ra.

Cửu Thiệu nói:

- Hôm nào chúng ta đi xem nhà nhé. Ý anh là căn nhà đứng tên hai chúng ta.

Cửu Thiệu làm đầu bếp, cô đứng bên phụ giúp mấy việc như lấy phụ gia hay nhặt rau. Loáng một cái anh đã nấu xong ba món, Thanh Hoành xăm xăm bụng đồ ăn ra ngoài.

- Em đói lắm rồi!

Buổi trưa cô gọi com hộp, nhưng không nuốt nổi. Buổi chiều đến tập đoàn Tinh Triền. Trước lúc đi, cô đã nghĩ đủ mọi tình huống và cách ứng phó, thậm chí còn diễn tập cảnh gặp mặt Trắc Hiến Dương, nhưng sau cùng mọi thứ đã chuẩn bị chu đáo đều không cần dùng đến, cô còn mắc nợ Trắc Diễm vì anh ta đã giúp đỡ cô.

Cửu Thiệu điềm nhiên bảo:

- Anh cũng rất 'đói'.

- Há?

Thanh Hoàng vừa cắn đũa vừa nhìn anh đầy ẩn ý.

- Lúc trước vết thương chưa lành, chẳng làm được gì. Hôm nay đội trưởng còn hỏi anh vì sao tinh thần kém như vậy.

Thanh Hoàng bỗng có dự cảm chẳng lành:

- ... Anh trả lời thế nào?

- Anh buộc phải trả lời vì suy thận, chứ không lẽ em bảo anh trả lời vì anh không được thỏa mãn nhu cầu hay sao?

Thanh Hoàng nuốt nửa phun com ra ngoài, không ngờ anh có thể nói những lời này bằng vẻ mặt hết sức nghiêm chỉnh, đứng đắn, khiến cô tưởng mình nghe nhầm.

- Anh tranh với ông ấy chuyện này thì có ý nghĩa gì chứ?

- Nhìn ông ấy anh thấy khó chịu.

Thanh Hoàng bỗng có cảm giác lạnh buốt, người có thể khiến Cửu Thiệu cảm thấy khó chịu... Cô thầm cầu khẩn cho Hình Mẫn.

Thanh Hoàng rút trong túi tài liệu một đĩa DVD và bỏ vào ổ đĩa của máy tính xách tay. Đó là đĩa ghi lại mọi hoạt động hằng ngày trong phòng thí nghiệm Cửu Thiệu cũng ghé đầu cùng xem với cô. Được một lát, Thanh Hoàng chợt bảo:

- Chờ chút, thời gian ở đoạn này hình như có vấn đề.

Cửu Thiệu kéo thanh chỉ chuột lùi lại khoảng ba mươi giây trước.

Thanh Hoàng chỉ vào chiếc đồng hồ xuất hiện trên màn hình:

- Trên màn hình, kim đồng hồ chỉ một giờ bốn mươi lăm phút chiều, nhưng hình ảnh kế tiếp đã là ba giờ, tức là có một đoạn hình ảnh rất dài ở giữa bị cắt bỏ.

Đoạn hình ảnh ấy được cắt bỏ hết sức tinh vi, nếu không có chiếc đồng hồ thì khó có thể nhận ra sự bất thường.

Thấy cô cứ dụi mắt suốt, đoán cô đã thấm mệt, Cửu Thiệu liền bảo:

- Em đi ngủ đi, để anh xem thêm một lát.

Anh quấn kín cô trong tấm chăn như bọc kén, sau đó vỗ về cô:

- Anh sẽ ngủ ngay đây.

Thanh Hoàng mặc kệ anh, cô trở mình và chìm vào giấc ngủ.

Dù sao tập tài liệu đã thuộc quyền sở hữu của cô, ngày mai cô có thể xem đi xem lại thoải mái. Cô đã theo đuổi sự thật suốt ba năm, và càng ngày cô càng trở nên kiên trì, nhẫn nại, vì thế cô không cần phải vội.

Nửa đêm thức giấc, cô thấy đèn bàn được vặn nhỏ hết cỡ, anh đang ngồi chăm chú đọc tập tài liệu báo cáo thí nghiệm. Ánh sáng và bóng ảnh cùng chiếu trên gương mặt nghiêng của anh, tạo nên hiệu ứng điện ảnh đặc biệt ấn tượng của một thước phim chân dung.

09.09.2015, 14:19 ngocquynh520 Bang Chủ Sư Ngoan Hiền Bang Cầm Thú Ngày tham gia: 20.07.2006, 10:47

Tuổi: 23 Re: [Trình thám] Âm lấy ma quỷ - Tô Mịch - Điểm: 10 Thanh Hoàng mê mải ngắm anh, nhưng anh lập tức phát giác ra, bèn quay lại nhìn cô:

- Ô, em tỉnh rồi à? Anh làm em thức giấc phải không?

Cô thở dài:

- Sao anh còn chưa ngủ...

Cửu Thiệu đặt tập tài liệu xuống, chống tay sát bên cô, đệm giường lún xuống, anh cúi người hôn lên trán cô:

- Em ngủ đi, anh sắp xong rồi.

Cô biết anh không còn thời gian để ngủ, trời vừa sáng anh đã rời khỏi nhà đến nhiệm sở.

Mấy ngày qua anh có vẻ mệt mỏi và nhiều phiền muộn hơn trước kia, lúc nào cũng rầu rĩ, đầy tâm sự.

Nhưng nếu cô hỏi đến, anh sẽ phủ nhận ngay lập tức. Cô bỗng nhớ lại câu nói của Tần Tấn, hần bảo, cho dù toàn bộ cánh đàn ông trong Sở cảnh sát phải lòng Thanh Hoành thì Cửu Thiệu cũng không nằm trong danh sách đó, bởi vì cách biệt giữa cô và anh quá xa.

Cũng có lúc cô nghĩ, liệu Cửu Thiệu có cảm thấy nuối tiếc vì không thể tìm được một người cùng tầm trí tuệ với anh, luôn chung vai sát cánh bên anh, chiến đấu không mệt mỏi hay không?

Cô lắc đầu, quyết định gạt bỏ suy nghĩ lung tung sang một bên, cầm tập tài liệu lên và bắt đầu nghiên cứu từng trang.

Năm đó, ngay sau khi xảy ra vụ nổ, tin tức về việc loại thuốc Actos mới mà tập đoàn Tinh Triễn vừa phát minh có chứa chất gây ung thư cũng bị báo chí và truyền thông khai ra. Nếu vụ nổ đó có nguyên nhân sâu xa, không phải chỉ là trò đùa ác của tên tội phạm kỳ dị đỉnh cao Âm Hoa, thì chắc chắn, nó có mối liên hệ không thể tách rời với tin đồn về chất gây ung thư kia.

Và năm đó, sở dĩ Chủ tịch hội đồng quản trị kiêm cổ đông tự nguyện là ông Trác Hiển Dương không tiến hành điều tra sâu theo hướng này cũng là có nguyên do của nó. Thứ nhất, Trác Hiển Dương vốn không phải chuyên gia về lĩnh vực dược phẩm, ông chỉ chịu trách nhiệm quản lý vĩ mô và không nắm được tường tận toàn bộ quá trình nghiên cứu phát triển loại dược phẩm mới này. Thứ hai, sau khi thuốc Actos được sản xuất và đưa ra thị trường liền bị điều tra và phát hiện có chứa chất gây ung thư, đã gây nên phản ứng dây chuyền, khiến hàng loạt doanh nghiệp kinh doanh và sản xuất thuốc trong và ngoài nước bị ảnh hưởng nghiêm trọng, gây nên cuộc khủng hoảng lớn trong ngành dược. Vì thế, sau khi quan sát tình trạng toàn cục, và phân tích lợi hại, ông quyết định, nhiệm vụ cấp bách lúc này là tìm bằng được đối tác và nhà đầu tư mới, chứ không phải truy ra chân tướng của vụ nổ kia.

Bố mẹ cô đều là những người phụ trách chính trong dự án nghiên cứu phát triển dược phẩm mới đó.

Cô lật từng trang trong tập hồ sơ ghi chép kết quả thí nghiệm và nhanh chóng phát hiện được những thông tin hữu ích.

Rõ ràng chỉ là loại thuốc Actos, nhưng có rất nhiều số liệu thí nghiệm không cần thiết, không liên quan đều được liệt kê vào bảng báo cáo, thậm chí còn có cả số liệu của thí nghiệm kích thích hoạt động của các gen gây ung thư. Người nào đó đã lợi dụng phòng thí nghiệm để thực hiện các thí nghiệm khác, và vì sơ ý đã đưa cả các số liệu không liên quan vào hồ sơ báo cáo. Thời gian đầu, loại thuốc Actos mới phát minh tỏ ra khá công hiệu, nhưng vì các gen gây ung thư bị kích hoạt, nên sau khi đưa vào sử dụng loại thuốc này đã gây phản tác dụng, khiến cho các tế bào ung thư ngày càng lan rộng.

Cô dùng bút đánh dấu nội dung cần lưu ý, bỗng thấy màn hình điện thoại sáng lên, Trác Diễm gọi đến. Hôm qua cô đã lưu lại số của anh ta, mục đích là để sau này sẽ gọi thông báo về quyết định của cô, không ngờ anh ta lại chủ động liên lạc với cô, Thanh Hoành nghe máy, giọng nói trầm ấm của Trác Diễm vang lên bên tai cô:

- Cô đừng hiểu nhầm, tôi không định nài nỉ cô đâu, tôi chỉ cảm thấy cần phải giải thích với cô về một vài chuyện.

Thanh Hoành hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Về việc năm xưa tập đoàn Tinh Triễn đột ngột nổ ra tin đồn gây chấn động. - Trác Diễm bình tĩnh nói - Sau khi tôi tiếp quản công việc quản lý tập đoàn, có người nói với tôi, báo cáo thí nghiệm loại thuốc Actos bị cấm có nhiều chỗ không bình thường, nhưng tôi quyết định không truy xét, vì tôi cho rằng sự việc đã đến nước ấy, có tiếp tục điều tra cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, điều cốt lõi là làm sao vượt qua cửa ải trước mắt. Nhưng tối hôm qua ngẫm lại, tôi thấy có thể điều này sẽ có ích với cô.

- Cảm ơn anh nhắc nhở, tôi sẽ đọc bản báo cáo thật kỹ...

- Còn một chuyện nữa, cô cho rằng mấy năm qua tập đoàn không ngừng mua lại cổ phần và phân tán cổ quyền, khiến cô chịu tổn thất nghiêm trọng. Nguyên nhân là vì, năm đó tôi phải cầu viện sự trợ giúp của nhà họ Tạ để thu hút vốn đầu tư. Khi ấy, người nắm quyền ở nhà họ Tạ là Tạ Doãn Thiệu, anh ta nuôi tham vọng thôn tính Tinh Triễn đã lâu. Vì thế, sau khi thoát khỏi khủng hoảng, tôi không thể không tiến hành các biện pháp phân tán cổ quyền, việc đó không phải nhắm vào cô.

Giờ thì Thanh Hoành đã hiểu ra một số chuyện. Vì sao họ Chử vừa xảy ra biến cố, họ Tạ lập tức hủy hôn. Người ta thường nói “giậu đổ bìm leo”, nhưng họ Tạ đâu cần làm vậy để phải mang tiếng xấu tiếng ác ngày sau, vì dù sao thì người mà cô lấy làm chồng chỉ là gã cậu ấm bất tài vô dụng Tạ Doãn Luy. Nhưng, chân tướng sự việc là: họ Tạ từ lâu đã nuôi tham vọng thôn tính Tinh Triễn, muốn nhân cơ hội tập đoàn này rơi vào khủng hoảng để ra tay, đây mới là nước cờ mà Tạ Doãn Thiệu ấp ủ từ lâu.

Thanh Hoành suy ngẫm hồi lâu mới cất giọng bình tĩnh:

- Trác Diễm này, theo anh vụ nổ năm xưa có liên quan đến Tạ Doãn Thiệu không?

Trác Diễm hơi bất ngờ:

- Sao cô nghĩ vậy? Theo tôi, chắc chắn nhà họ Tạ có liên quan đến việc năm xưa các phương tiện truyền thông đồng loạt đưa tin tố cáo Tinh Triễn. Nhưng còn về vụ nổ, tôi nghĩ nếu chỉ dựa vào thực lực của nhà họ khi đó, có lẽ không đủ khả năng.

Thanh Hoành cũng cho rằng, không thể có chuyện Tạ Doãn Thiệu ra lệnh cho Âm Hoa gây nên vụ nổ đó. Bọn họ chỉ có thể lợi dụng danh nghĩa cấp vốn đầu tư, ngấm ngấm mua lại phần lớn cổ phần của tập đoàn, sau đó biến Tinh Triễn thành một công ty con thuộc sở hữu của nhà họ Tạ mà thôi.

Cô cho đĩa vào ổ, xem lại toàn bộ nội dung ghi hình trong phòng thí nghiệm thời gian đó.

Đến đoạn ghi hình bị cắt bỏ tối qua, cô nhận thấy, thời gian là điểm sơ hở duy nhất, sau phân đoạn này thì góc quay của camera dường như có sự thay đổi, nên không ghi lại được trọn vẹn hình ảnh của chiếc đồng hồ kia nữa.

Nếu Ám Hoa đã nhúng tay vào việc xóa bớt đoạn băng ghi hình và thay đổi vị trí chiếc đồng hồ thì cũng không có gì lạ, vì với tầm trí tuệ của hân, việc phát hiện ra điểm bất thường vốn không hề khó khăn. Độ khó của nội dung thông tin trong đĩa ghi hình này phức tạp hơn rất nhiều so với bộ phim hợp tác sản xuất Einstein mà Cửu Thiệu đã xem đi xem lại mười mấy lần. Nhưng cô vẫn phải tập trung tinh thần cao độ để không bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

Xem hết lần một, không thu hoạch được gì, cô xem lại lần hai.

Có thể nói cô đã dành hết sự nhẫn nại trong suốt phần đời còn lại của mình cho băng ghi hình này. Đã không ít lần cô định tắt máy.

Đến lần thứ bảy, cô phát hiện một bóng người rất lạ xuất hiện thoáng ở một góc của màn hình.

Cô cắt và chụp hình ảnh đó ra, phóng to lên để nhìn cho rõ.

Đó là một người đàn ông mặc áo vest, và cho dù chỉ là hình chụp nghiêng, cô vẫn nhận ra ngay lập tức, người đó là Hình Mẫn. Cô ngó thời gian dưới bức hình, đó là thời điểm trước ngày xảy ra vụ nổ. Vì sao ông ấy lại xuất hiện trong phòng thí nghiệm của tập đoàn Tinh Triền vào lúc này?

Cửu Thiệu mở cửa vào nhà và thấy cô đang cầm một lá bài trên tay, những lá bài khác được xếp ngay ngắn trước mặt. Dù nghe thấy tiếng anh, cô cũng không quay đầu lại.

Anh tới gần và thấy đằng sau mỗi lá bài đều ghi những dòng chữ. Lá bài đầu tiên bên trái viết: “Vụ đánh bom Tinh Triền có liên quan đến tin đồn thuốc Actos của tập đoàn này có chứa chất gây ung thư không?” Anh mỉm cười, cảm thấy việc làm này của cô thật đáng yêu!

- Em đang sắp xếp lại manh mối?

Thanh Hoành vừa chăm chú nhìn những lá bài trước mặt vừa dăm chiêu suy nghĩ sau đó cô cầm bút viết lên lá bài anh vừa đọc: “Chắc chắn hai vụ việc có mối liên quan nào đó.”

Cửu Thiệu giành lấy chiếc bút trong tay cô, viết thêm một câu: “Loại độc được mới BHN1 được tiêm vào người giám đốc Lăng phải chăng có liên quan đến hai vụ việc nêu trên?”

Thanh Hoành thoáng sửng sốt, cô hỏi:

- Vụ việc của giám đốc Lăng có kết luận rồi sao? Họ đã tìm được hộp đen?

- Đúng vậy. Vì cậu ấy đã nhìn thấy Ám Hoa và còn ẩu đả với hân, nên anh chắc chắn chính Ám Hoa đã tiêm chất độc BHN1 vào người cậu ấy.

Thanh Hoành cầm lá bài thứ hai lên: “Đêm trên du thuyền, ai đã khiến Tô Quý bị thương? Vì sao hân làm vậy?”

Đáp án cho câu hỏi này đã có sẵn, chính Ngô Y Thanh gây ra chuyện đó. Vậy thì câu hỏi thứ hai, vì sao Ngô Y Thanh làm vậy, vì hận tình ư? Nhưng tối hôm đó xảy ra bao nhiêu chuyện, vì Tô Quý bị thương nên du thuyền phải đổi hướng và cập bến trước dự kiến, rồi Hình Mẫn để lộ thân phận, sau đó thì kíp nổ gắn trên du thuyền được khởi động. Tất cả những chuyện này là do đâu?

Cô cầm lá bài thứ ba lên: “Khúc mắc giữa bốn cô cậu trẻ tuổi và cái chết của hai người cậu của Thẩm Dật trên đảo hoang, hai sự việc này tưởng chừng không hề liên quan đến những vụ việc kia.”

Lá bài thứ tư: “Ám Hoa có gián điệp trong Sở cảnh sát. Ngoài Tần Tấn, liệu còn ai khác nữa?”

Bây giờ nghĩ lại cô mới nhận ra, kể từ sau vụ án phanh thây của tay quản đốc phân xưởng cưa điện, Tần Tấn đã không ngừng tiếp cận cô, đồng thời truyền tải rất nhiều thông tin mà cô muốn biết.

Khi đối mặt với nạn nhân đầu tiên của vụ án phanh thây, cô không hề để tâm đến tình tiết của vụ án. Bởi vì cô từng nhìn thấy rất nhiều thi thể trên bàn giải phẫu, các xác chết đều giống nhau cả. Nhưng ngày hôm sau, Tần Tấn đã chủ động cho cô xem những bức ảnh chụp tại hiện trường vụ án.

Hân tiếp cận cô với lý do mà ai cũng có thể chấp nhận, đó là hân muốn theo đuổi cô. Thậm chí Nhã Ca cũng vì thế mà hiểu nhầm, từng nhiều lần chất vấn cô. Cô vẫn nhớ khi đó cô trả lời rằng: “Làm gì có ai theo đuổi người khác lại đem ảnh hiện trường vụ án phanh thây cho người ta xem”

Câu nói của cô tưởng chỉ là một lời giải thích, nhưng kỳ thực lại rất chính xác. Cho dù người lạnh lùng, kỳ quặc như Cửu Thiệu cũng không bao giờ muốn thu hút sự chú ý của cô bằng các vụ trọng án.

Sau đó, khi cô vào vai “mồi nhử”, Ám Hoa còn gửi tin nhắn cảnh cáo cô.

Thanh Hoành nhặt một lá bài mới, viết lên mặt sau: “Tội phạm của vụ án phanh thây có liên quan đến Ám Hoa không? Nếu có, phải chăng hân từng gặp Ám Hoa?”

Cô xếp lá bài mới này vào vị trí thứ năm.

Sau đó, hình như cũng nhờ Tần Tấn, cô đoán ra thông tin cơ mật: giám đốc Lăng và những người khác đang chuẩn bị kế hoạch vây bắt Âm Hoa. Chỉ duy nhất một thông tin quan trọng cô lấy ở chỗ Tạ Doãn Luy. Nhưng nghĩ kỹ thì thấy không khó để suy luận điều này. Nếu đúng như Cửu Thiệu nói, Âm Hoa hiểu cô hơn những người khác, chắc chắn hẳn sẽ biết cô và Tạ Doãn Luy từng đính hôn, và đến nay họ vẫn là bạn bè của nhau, việc họ trao đổi thông tin với nhau là hết sức bình thường. Cuối cùng, vì một câu nói lỡ lời của Tần Tấn: “Sau vụ tàu Đông Thái Bình Dương mà cậu ấy không đòi chia tay cô ư?”, cô mới sinh nghi. Nếu Tần Tấn là người ngoài cuộc, làm sao hẳn biết cô đã gạt Cửu Thiệu, mà không cho rằng cô đi du lịch và chỉ tình cờ gặp họ?

Lá bài thứ sáu: “Lúc Tô Quỳ bị mưu sát, Âm Hoa có mặt hay không? Ông ngoại của Thẩm Dật bị giết, Âm Hoa có mặt hay không?”

Cô ngắm ngời một lát, bổ sung thêm: “Trong bản tường trình của mình về toàn bộ diễn biến của sự việc trên tàu Đông Thái Bình Dương, Tô Quỳ viết rằng, có người đã rời khỏi hoặc không có mặt trên boong tàu, vậy người đó là ai? Và ai đã xé trang giấy trong bản tường trình đó?”

Cô đặt lá bài thứ sáu trước mặt Cửu Thiệu:

- Đây có lẽ là câu đơn giản nhất. Theo anh, liệu Tần Tấn có phải là người đã xé trang giấy đó?

Cửu Thiệu lắc đầu:

- Anh không nghĩ là Tần Tấn.

- Vì sao?

- Theo quy định, bắt buộc phải cử hai người đi lấy chứng cứ, họ có trách nhiệm giám sát lẫn nhau, đề phòng chứng cứ bị hủy. Tần Tấn không thể xem trộm và xé trang viết tay đó dưới sự giám sát của Nhã Ca.

- Vậy thì trang giấy đó có thể bị xé khi nào?

- Anh nghĩ, chính là lúc phát hiện Tô Quỳ bị giết.

Lúc đó tình hình rất hỗn loạn, nếu có kẻ rắp tâm gây án từ trước, hẳn hoàn toàn có thể làm việc này, tuy nhiên hẳn phải ra tay thật nhanh gọn, không để lại sơ hở.

Thanh Hoành đặt lá bài đó xuống, lật lá bài thứ bảy: “Âm Hoa đóng vai trò gì trong những việc này? Hẳn không ra mặt trong bất cứ sự vụ nào, gần như mất tăm mất tích. Ban đầu, hẳn đã có rất nhiều hành động khiêu khích, nhưng đến thời điểm hiện tại, hẳn như thể bốc hơi khỏi trái đất này.”

- Em đã sắp xếp xong toàn bộ manh mối?

Cửu Thiệu say mê ngắm nhìn cô đang tập trung cao độ vào công việc. Người ta thường bảo, đàn ông hấp dẫn nhất lúc chuyên tâm làm việc, thực ra câu nói này đúng với cả phụ nữ.

- Vậy kết luận của em là gì?

Không nhắc đến thì thôi, anh nhắc chuyện này cô lại thấy điên tiết.

- Không có kết luận gì hết!

Âm Hoa giống một kẻ tàng hình, thỉnh thoảng hẳn nhảy vọt ra gửi vài thông điệp thị uy, đe dọa, sau đó lại biến mất không dấu vết.

Nếu từ đầu cô không chắc chắn mọi chuyện là hoàn toàn có thật, có lẽ cô sẽ nghi ngờ mình mắc bệnh tâm thần, hoang tưởng, đang yên đang lành tưởng tượng ra một người ảo.

- Không có kết luận - Cửu Thiệu lặp lại câu nói của cô, rồi anh đưa mắt về phía tập tài liệu trên bàn: - Thế còn, tài liệu kia em đọc hết chưa?

- À, đúng là có vấn đề - Thanh Hoành lật đến trang cô đã đánh dấu - Anh xem đi, báo cáo thí nghiệm ở đoạn này rất không bình thường. Chỉ là thuốc Actos mà phải làm cả thí nghiệm kích hoạt gen ung thư, anh thấy có nực cười không?

Cửu Thiệu tránh né câu trả lời và hỏi một câu chẳng hề liên quan:

- Em mất bao lâu mới phát hiện ra vấn đề này?

- Khoảng hơn một giờ, nói chung là không khó để nhìn ra.

- Em biết anh mất bao nhiêu thời gian để đọc hết tập tài liệu và tìm ra điểm khả nghi giống em không?

- Đang nói chuyện nghiêm túc mà anh vẫn lôi em ra mỉa mai được à? Tối hôm nay cho anh ngủ ở sofa! Không thương lượng gì hết!

Cửu Thiệu thờ dài ào ào:

- Thường ngày anh hay gây sự với em lắm sao?
- Thường ngày anh không chọc tức em à?
- Quay lại chuyện chính nhé, anh mất khoảng hai tiếng mới phát hiện ra vấn đề. Nhưng anh không cho rằng tốc độ đọc hiểu của anh chậm chạp, do vậy chỉ có một nguyên nhân, đó là em có khả năng thiên bẩm về lĩnh vực này, vượt xa người thường, đồng thời cũng vượt xa ngành cảnh sát điều tra và tâm lý tội phạm mà em đang rất hứng thú tìm hiểu và theo đuổi.

Thanh Hoành chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng có một điều cô dám chắc, đó là cô đã hiểu lầm anh.

- ... Lần đầu được anh khen ngợi một cách nhiệt tình như thế, em thấy không quen lắm.

Cửu Thiệu than thở:

- Thế ư? Vậy thì từ nay về sau anh sẽ chú ý hơn.

Họ nhìn nhau một lát, Thanh Hoành bỗng thấy nổi da gà. Về lý mà nói, lẽ ra được anh khen như vậy cô nên vui mừng đến mức nhảy cẫng lên mới phải, đằng này cô lại thấy không quen chút nào. Có vẻ dạo gần đây cô bị chọc tức, khích bác quen rồi, đến lúc được khen lại thấy không thoải mái.

Cửu Thiệu nửa đùa nửa thật:

- Tôi nay không phải ngủ sofa nữa nhì?
- Ai dám bắt sắp Tiêu ngủ sofa, trừ phi người đó không thiết sống nữa.

Ngừng một lát, Thanh Hoành lại nói:

- À phải rồi, mấy hôm trước đi siêu thị, tình cờ em gặp Hình phu nhân. Chị ấy bảo họ trúng số độc đắc, nên có tiền mua nhà ở thành phố, cả nhà đã dọn lên đây. Anh nghĩ thế nào về chuyện này?
- Mặc dù xác suất không cao, nhưng không phải không thể xảy ra.
- Hà, vậy sao chưa bao giờ em trúng xổ số?
- Thứ nhất, em mua quá ít. Thứ hai, xác suất này vốn rất thấp.
- Vậy anh giải thích thế nào về mấy hình ảnh này?

Thanh Hoành xoay màn hình máy tính xách tay về phía Cửu Thiệu.

- Ngạc nhiên hết sức, em không ngờ lại quay được hình ảnh của đội trưởng. Đoạn băng ghi hình này được quay trước ngày xảy ra vụ nổ. Nếu chỉ là tình cờ thì thật đáng kinh ngạc.

Hôm sau, Thanh Hoành đến trại tạm giam. Tội phạm của vụ án phanh thây đang trong giai đoạn kháng án, vì phán quyết trước đó của tòa án đối với tên tội phạm này là bản án tử hình. Cô thấy điều này thật vô nghĩa, dù hẳn có kháng án hay không cũng không thể thoát khỏi tội tử hình. Tất nhiên, gã này vốn là kẻ tâm thần, biến thái, có khi hẳn lại thấy việc hoãn thi hành án, kéo dài thời gian xử tử là một việc hết sức thú vị cũng nên.

Gã phạm nhân vốn là quản đốc của xưởng cưa điện được hai người áp giải đến gặp Thanh Hoành. Trông thấy cô, hắn tươi cười liếm mép, cất giọng khàn khàn:

- Đã lâu không gặp.

Ánh mắt gã nhìn cô như thể muốn lột sạch y phục trên người cô, khiến cô dựng tóc gáy. Thanh Hoành ngồi thẳng người, điềm tĩnh gạt đầu, mỉm cười với gã:

- Đúng vậy, đã lâu không gặp, ông vẫn khỏe chứ?

Viên cảnh sát đứng gác nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu. Bởi vì, rõ ràng cô và gã phạm nhân là hai người ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Gã phạm nhân râu ria bồm xồm, mặc bộ đồng phục tù nhân rộng thùng thình, gã thô lỗ, thiếu lễ độ và xuất thân nghèo hèn. Trong khi Thanh Hoành vận bộ trang phục đắt tiền và đeo trang sức đắt tiền, trông cô lại rất dịu dàng lịch sự.

Gã quản đốc cười hềnh hếch:

- Tôi biết cô em sẽ tới tìm tôi mà! Cô em là người có vóc dáng hoàn mỹ nhất mà tôi từng gặp, tôi rất muốn sờ tằm khùng xương của cô em.

Thanh Hoành sớm đã biết gã sẽ nói những lời như vậy, cô chẳng buồn chớp mắt, vút một bức ảnh xuống trước mặt gã:

- Những lời đó do người này dạy ông, đúng không?

Gã chăm chú nhìn bức ảnh, rồi ngẩng lên nhìn cô:

- Không phải.

- Vậy có phải người này?

Cô lôi bức ảnh của Tần Tấn, đó là ảnh chụp buổi dã ngoại của họ, Tần Tấn đang nâng ly, đứng bên cạnh là Nhã Ca.

- Người này... trông rất quen.

- Quen là phải rồi, vì anh ta từng thăm vấn ông.

Thanh Hoành lấy ra ảnh thẻ của Thẩm Dật:

- Còn người này thì sao? Ông thấy quen không?

- Ô, chưa gặp bao giờ.

Thanh Hoành đập bức ảnh thẻ của Thẩm Dật xuống bàn một lần nữa:

- Gặp chưa?

- Gặp rồi.

- Nhưng khi này ông bảo chưa từng gặp.

- Ô, vậy à, chắc tôi nhận nhầm, thì ra chưa gặp bao giờ.

Thanh Hoành đã hết kiên nhẫn, rõ ràng cô đã đến gần sát biên giới của sự thật, vậy mà vẫn không thể tìm ra chứng cứ, cô trở nên nóng nảy:

- Rốt cuộc là gặp hay chưa gặp hả?

Gã quán đốc bật cười ha hả:

- Có thể gặp rồi, cũng có thể chưa gặp. Mỗi ngày tôi phải gặp bao nhiêu người, nhớ làm sao xuể.

Nghe tiếng cười của gã, Thanh Hoành dần bình tĩnh, cô lạnh lùng nói:

- Nếu ông chịu nói ra người nào đã chỉ đạo ông làm những việc đó, có lẽ ông sẽ được hoãn thi hành án tử hình.

Thực ra, cô cũng không biết nếu gã chịu đứng ra làm chứng vạch mặt Ám Hoa thì có thể hoãn thi hành án tử hình hay không, nhưng trước mắt, cô chỉ cần gã chịu mở miệng. Cô xếp ba tấm hình trước mặt gã. Gã nhìn rất lâu, gương mặt thấp thoáng nét cười của kẻ mắc bệnh tâm thần:

- Cả ba bức đều rất quen, có thể đã gặp cũng có thể chưa, không nhớ nữa.

Nói xong, gã đưa tay lên vỗ đầu.

Thanh Hoành kiên trì:

- Ông nhìn kỹ lại xem.

Gã ngả người vào thành ghế, chỉ bức ảnh của Tần Tấn:

- Bức này...

- Là người này à?

- Cô em đứng kế bên khá xinh, xinh hơn cô.

Thanh Hoành nổi đóa đập bàn:

- Tôi không cần biết điều đó!

Viên cảnh sát lắc đầu, cảnh cáo cô:

- Xin hãy kiềm chế cảm xúc!

- Gương mặt của cô ta đẹp hơn, nhưng chưa chắc bộ xương của cô ta đã đẹp hơn của cô em. Cô em biết không, tôi rất muốn sưu tầm khung xương của cô em và đặt vào tủ đồ của tôi. . .

- Ông nói điều đó rồi, tôi cũng đã nghe ba lần, không cần lặp lại, bởi vì trí nhớ của tôi xưa nay vẫn rất tốt, cảm ơn!

Đột nhiên gã trở nên hết sức nghiêm túc:

- Cô em có biết ý nghĩa của việc hiến tể nằm ở đâu không?

Không chờ cô trả lời, gã tiếp tục:

- Đó là dâng hiến thứ đẹp đẽ nhất, sau đó hủy diệt nó. Tôi đây chẳng bận tâm đến án tử hình, bởi vì tôi sắp dâng hiến bản thân mình, tôi là một tín đồ sùng đạo.

- Vậy vì sao ông kháng án?

- Bởi vì... - Gã liếm môi - Tôi còn chờ cô em.

- "... - Thanh Hoành trầm ngâm một lát - Chờ tôi?

- Bởi vì bộ xương của cô em rất đẹp, tôi muốn xếp vào tủ để sưu tầm.

Rời trại tạm giam, trước mắt Thanh Hoành là quãng đường ngoại thành khá dài, cô bực mình đạp ga, chiếc xe lao vút đi, mãi đến khi vào nội thành cô mới giảm tốc. Cô lái xe thẳng đến Sở cảnh sát, vừa chạy xe vừa gọi điện cho Nhã Ca:

- Muốn trốn việc không? Chúng ta đi chơi trò gì cảm giác mạnh nào.

Nhã Ca vui vẻ nhận lời.

Nhưng khi cô lái xe đến điểm hẹn thì thấy Cửu Thiệu đã chờ sẵn ở đó. Anh mặc sơ mi trắng, khoác comple đen bánh bao, lịch sự, phong độ, ai đi ngang qua cũng phải ngoái lại nhìn.

Thanh Hoành đỗ xe bên lề đường, ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại là anh?

Anh mở cửa, ngồi vào ghế phụ, thắt dây an toàn.

- Sao không thể?

- Em hẹn Nhã Ca kia mà!

- Em không đến trả phép thì thôi còn tự ý dụ dỗ nhân viên của anh trốn việc, theo em, anh có thể để em làm việc đó không?

Anh lườm cô.

- Vậy ý anh là sao?

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

- Thực hiện nghĩa vụ của bạn trai.

Thanh Hoành quay đầu xe ở ngã tư, lái xe về hướng ngược lại.

- Anh thử suy luận xem, bây giờ em muốn đi đâu?

Cửu Thiệu khẽ nheo mắt, suy ngẫm một lúc.

- Anh đoán em muốn đi xả stress, chắc là kiếm mấy chỗ có trò chơi cảm giác mạnh.

- Hoàn toàn chính xác! Giờ anh đã biết anh sai lầm thế nào khi bỏ việc đến đây chưa? Lẽ nào anh định chơi mấy trò đó với bộ comple trên người?

Cửu Thiệu mỉm cười:

- Còn phải xem đối thủ của anh là ai.

Trước mắt họ lúc này là hai vòng tròn bằng thép đặt cạnh nhau, ở giữa có dây thép kết nối, nhờ lực tác động, hai vòng tròn sẽ được đẩy lên điểm cao nhất.

Thanh Hoành xuống xe và nhanh chóng thay đôi giày đế bằng, cởi áo khoác, buộc dây an toàn.

- Anh định mặc comple chạy trên vòng tròn thép với em thật à?

- Thử xem sao, anh chưa thử bao giờ.

Anh cởi áo comple, vút trên nắp động cơ, khởi động tay chân một lát, sau đó mới đeo dây an toàn.

- Bắt đầu nào.

Thanh Hoành không biết cảm giác của Cửu Thiệu ra sao khi anh và Thẩm Dật chơi trò đi bộ trong vòng tròn thép ở độ cao mười mét mà không hề thất dây an toàn. Mặc dù lúc này cô đang cần tìm cảm giác mạnh để giải tỏa những bức bối trong lòng, nhưng cô cũng không dám liều như họ. Cô giẫm bước đầu tiên trong vòng tròn.

Trò chơi nguy hiểm này đòi hỏi khả năng điều chỉnh sự cân bằng của cơ thể và sự phối hợp ăn ý giữa hai người chơi rất cao. Cô đang có một đối thủ rất ổn, nhưng cô vẫn loạng choạng trong bước đi đầu tiên của mình.

Cửu Thiệu điều chỉnh nhịp bước, phối hợp nhịp nhàng với cô.

- Sao anh không hỏi em vì sao muốn chơi trò này? Trước đây, em chưa bao giờ chơi mấy trò mạo hiểm.

- Em muốn nói tự khắc sẽ nói, cần gì phải hỏi.

Nhận thấy vòng tròn đã bắt đầu dịch chuyển lên cao, Thanh Hoành quyết định không nhìn xuống bên dưới.

- Sau vụ nổ đó, em chưa bao giờ lái xe quá 110 km/giờ trên đường cao tốc - Cô ngừng lại một lát, cao giọng : - Vì em sợ chết, vì em muốn sống để chờ cho đến khi tìm ra sự thật.

Nghe cô thừa nhận mình sợ chết, anh bật cười:

- Trước đây, có lần em từng hỏi vì sao anh lại thấy em rất thú vị thì phải?

- Vì sao?

- Vì em rất cứng đầu, đừng phải trở ngại nào cũng không chịu tìm cách đi đường vòng, sẵn sàng đụng độ, sẵn sàng va chạm.

Thanh Hoành ngẫm một lúc thì thấy đúng là như vậy. Sau vụ nổ đó, nhà họ Trác nhanh chóng tìm cách vượt qua khó khăn, làm lại từ đầu. Khi tất cả mọi người xung quanh cô đều đi tiếp, cô vẫn kiên quyết không chịu bắt đầu một cuộc sống mới.

- ... Lẽ nào đó không phải khuyết điểm hay sao?

- Đúng là khuyết điểm. Biết rõ sẽ thất bại nhưng vẫn kiên trì thực hiện, em không cho rằng đó là ưu điểm đấy chứ? - Cửu Thiệu tươi cười - Khi bình tĩnh suy nghĩ lại, anh nhận ra rằng, nếu như anh có cảm tình với cả khuyết điểm của em, thì có lẽ anh yêu em mất rồi.

- Anh đang tỏ tình đấy à?

Lần tỏ tình này nghiêm chỉnh hơn rất nhiều lúc họ bắt đầu chính thức yêu nhau, nghiêm chỉnh tới mức khiến cô cảm thấy không quen.

- Anh đang an ủi em.

Quả nhiên vẫn không nghiêm chỉnh.

Thanh Hoành nhìn chằm chằm xuống chân anh, chờ đợi giây phút anh trượt chân và cuộc đấu này sẽ kết thúc. Nhưng thật đáng tiếc, bước chân anh vẫn

vững vàng, khoan thai.

Vòng tròn mỗi lúc một lên cao, gió cũng mỗi lúc một lớn. Đã mấy lần Thanh Hoành suýt ngã, vòng tròn dưới chân cô lắc lư dữ dội. Cô biết thần kinh của cô không đủ vững để thực hiện những vận động mạnh thế này. Ngày trước, khi thi vào Sở, cô đạt điểm số rất thấp ở những môn liên quan đến vận động thể lực.

- Anh muốn an ủi em vì anh biết em đến gặp gã đầu trâu mặt ngựa, tội phạm của vụ án phanh thây và bị hấn chơi xỏ, đúng không?

Cửu Thiệu nhìn vào mắt cô. Cho dù khoảng cách giữa họ tương đối xa, nhưng Thanh Hoành vẫn có cảm giác kỳ lạ là ánh mắt anh thấu suốt tâm can cô.

- Gã đó thần kinh không bình thường, muốn hiểu được gã thì trước tiên em cũng phải là người không bình thường.

- Em chính là người thần kinh không bình thường đây.

- Vậy thử nhìn xuống bên dưới xem, cảm giác của em là gì?

Nghe lời anh, cô nhìn xuống bên dưới, họ đã lên đến điểm cao nhất, từ độ cao này nhìn xuống, cô thấy hơi chóng mặt. Nếu tâm lý của cô kém, chắc sẽ mềm nhũn chân mà ngã ra đó.

- Em cảm thấy rất nguy hiểm, đúng không? Không hề hưng phấn, kích thích?

Thanh Hoành nhìn anh, mỉm cười:

- Rất nguy hiểm, cũng rất kích thích.

- Há? - Cửu Thiệu nở nụ cười nham hiểm - Thế thì anh nhảy xuống nhé, đằng nào cũng có dây an toàn.

- Đừng. - Thanh Hoành lo lắng tái mặt - Anh dám nhảy xuống?

Về lý thuyết, có dây an toàn thì không sao cả, nhưng nếu anh nhảy xuống, vòng tròn sẽ mất thăng bằng, và cô sẽ phải trải nghiệm cảm giác rơi từ độ cao này, cô không thích như thế một chút nào.

- Em nghĩ anh có dám không?

Thanh Hoành tái mặt:

- Không được nhảy, anh mà nhảy em không thèm để ý đến anh nữa!

Cửu Thiệu giải thích:

- Em chỉ cảm thấy nguy hiểm, mà không thấy hưng phấn, đây chính là tư duy của người bình thường.

Khi họ chậm chậm quay lại mặt đất, Thanh Hoành trượt chân ngã ra khỏi vòng tròn, dây an toàn căng hết cỡ, cô tiếp đất an toàn.

Cửu Thiệu chạm đất ngay sau cô. Anh tháo dây an toàn, vòng tay ôm lấy cô:

- Bây giờ em thấy thế nào?

Thanh Hoành nghĩ ngợi một lát, đáp:

- Em thấy hơi hối hận vì đã đến đây và chơi trò dã man này.

Ngồi trong xe mà cô vẫn thấy chân tay mềm nhũn. Cô quay sang hỏi anh:

- Lần trước anh chơi trò này mà không thắt dây an toàn, cảm giác của anh thế nào?

- Khi ấy anh nghĩ, nếu anh tiếp đất an toàn thế nào cũng bị em “muru sát”, nhưng anh cũng không muốn bị người ta khiêng ra ngoài, thế là tiến thoái lưỡng nan.

Thanh Hoành nằm bò trên vô lăng cười một tràng:

- Đôi lúc sự hài hước của anh lạnh như băng Bắc cực ấy.

- Tâm trạng của em khá hơn rồi phải không?

Thanh Hoành gật đầu:

- Tốt lắm, anh thấy đói bụng, em mời nhé!

Thanh Hoành rút ví, mở cho anh nhìn:

- Anh biết thế này nghĩa là gì không? - Cô chỉ vào mấy thẻ ngân hàng - Thẻ của anh đều ở cả ví em, em không mời, lẽ nào anh vẫn còn tiền mời em?

Cửu Thiệu khá bối rối:

- Em lấy lúc nào thế?

- À, tối qua, tiện tay thôi.

- Cô Chừ, cô lấy hết thẻ ngân hàng của tôi cũng không sao, nhưng chí ít phải để cho tôi một thẻ chứ!

- Sau này... - Thanh Hoành cất ví, đập chân ga - Hằng tháng em sẽ cho anh tiền tiêu vặt.

Một lúc sau, khi họ dừng xe chờ đèn đỏ, Cửu Thiệu đột nhiên phì cười:

- Sao anh có cảm giác... ngày tháng sau này của anh sẽ rất thê thảm nhỉ?

Thanh Hoành quay sang nhìn anh:

- Nghe anh nói vậy thì có vẻ bữa tối hôm nay sẽ rất đặc biệt, đây là bữa tối chào mừng anh bắt đầu cuộc sống thê thảm.

Cô rút đi động, tìm trong danh bạ, nhấn số gọi cho ai đó, nói nhỏ với người đó vài câu rồi tắt máy.

- Chính là nhà hàng trên núi lần trước anh đưa Nhã Ca đến ăn. Em vừa gọi cho đầu bếp ở đó, ông ấy bảo hôm nay thực khách không đông lắm, nên có thể sắp xếp cho chúng ta.

- Em bảo không thích nhà hàng đó mà!

- Em phải tranh thủ lúc còn đủ tiền tới đó ăn, chưa biết chừng sau này muốn đi cũng không được.

- Há?

Thanh Hoành bật xi nhan, rẽ trái.

- Mấy hôm trước em đến Tinh Triền lấy tài liệu, Trác Diễm đề nghị em đầu tư cho dự án của anh ta. Em quyết định đồng ý. Có điều, đối thủ của anh ta là Tạ Doãn Thiệu, rất có thể em sẽ tán gia bại sản cũng nên.

- Trác Diễm?

Rõ ràng, Cửu Thiệu chỉ hứng thú với cái tên lạ lẫm cô vừa nhắc tới.

- À, anh ta là con trai cậu chú Trác, đồng liêu với bố em ngày xưa.

- Em thân với anh ta lắm à? Thanh mai trúc mã?

Thanh Hoành quan sát nét mặt kỳ quặc của Cửu Thiệu qua gương chiếu hậu. Có lúc cô cảm thấy anh là người đàn ông già dặn, chín chắn, chừng chạc, nhưng mỗi khi nhắc đến những người đàn ông mà cô quen biết, anh bỗng trở nên cực kỳ trẻ con, ghen tuông vô cớ.

- Không thân như anh và Nhã Ca đâu.

- Thú vị quá nhỉ! Em không quen thân anh ta, nhưng lại giúp anh ta đối đầu với Tạ Doãn Thiệu, có phải vì yêu nên sinh ra căm hận không?

Thanh Hoành cố nhịn cười, bắt chước kiểu lý luận của anh:

- Thứ nhất, mặc dù danh dự của em ít nhiều đã bị ảnh hưởng sau vụ hủy hôn, nhưng cũng không đến mức vì yêu mà sinh ra căm hận, huống hồ em chưa bao giờ yêu Tạ Doãn Luy. Thứ hai, nếu em ký hợp đồng hợp tác, Trác Diễm sẽ mở hợp báo, em sẽ được lên báo, dù không với tư cách một nhân vật chủ chốt.

Cửu Thiệu trầm ngâm:

- Em muốn dụ Ám Hoa ra mặt?

- Anh bảo hán rất quan tâm đến em, đúng không? Một sự kiện lớn như thế, nếu hán không xuất hiện thì chẳng phải rất có lỗi với em hay sao?

- Em không định bàn bạc với anh, cứ thế tiền trăm hậu tấu, xong xuôi mới thông báo cho anh biết?

- Em đang bàn bạc với anh đấy thôi. Em vẫn chưa gọi cho Trác Diễm. Em định chờ thêm vài ngày nữa, nếu không anh ta sẽ nghĩ rằng em rất dễ dụ.

Thanh Hoành ngừng một lát, hỏi anh:

- Anh cho rằng em làm thế không có nghĩa lý gì sao?

- Rất khó nói, mạo hiểm không phải là thượng sách.

- Nhưng có anh rồi mà!

Thanh Hoành xuống xe, trao chìa khóa cho người trông giữ xe, rồi cô khoác tay Cừ Thiệu đi vào với sự dẫn đường của nhân viên nhà hàng. Lúc ngang qua chỗ chiếc đèn treo tường dọc dãy hành lang dài, cô nói:

- Lần trước anh đã đứng ở đây, chứng kiến cảnh em bị hất rượu.

- Anh chỉ thấy cảnh em hất rượu vào người khác thôi.

Cô ngẩng lên nhìn anh:

- Lúc đó anh nghĩ gì?

- Em muốn biết thật không?

Thanh Hoành đang băn khoăn giữa hai câu trả lời “có” và “không”, cuối cùng cô quyết định:

- Anh nói đi.

- Anh nghĩ, sau này mình sẽ thăm lắm đây!

- Hà?

Thanh Hoành ngạc nhiên hết sức, theo logic thông thường, trong trường hợp này, anh sẽ đưa ra lời phê phán cô mới phải chứ!

- Sau này chung sống với em, nếu anh khiến em phật ý, anh sẽ lãnh đủ.

Họ ngồi vào bàn, nhân viên phục vụ đeo găng tay màu trắng lịch sự kéo bình phong ngăn chiếc bàn và lối đi, tạo một không gian riêng tư. Người ta bày đủ mọi loại hoa màu sắc rực rỡ trên lối đi, có lẽ chúng được chuyển đến đây bằng máy bay.

Cừ Thiệu bước lại, kéo ghế mời cô, sau đó anh mới về chỗ ngồi của mình. Anh gờ tay lên ra hiệu cho nhân viên phục vụ:

- Sau món chính, thêm điểm tâm sau bữa ăn. Nhưng trước tiên hãy hỏi quý cô đây có kiêng kỵ gì không.

Thanh Hoành đan tay vào nhau, đặt dưới cằm, tươi cười nhìn anh:

- Kiêng gì, tôi, không ăn nội tạng gia cầm, không ăn ớt xanh, rau cần, súp lơ, rau sống, đậu Hà Lan. Hãy hỏi thêm quý ngài đây.

Cừ Thiệu lịch sự đáp:

- Tạm thời thế đã.

Nhân viên phục vụ thoáng bối rối với khẩu vị của cô hôm nay, nhưng vì phép lịch sự, nên không tỏ thái độ ngạc nhiên, chỉ lẳng lặng thu thực đơn rồi lui ra ngoài.

Thanh Hoành vẫn giữ nguyên tư thế chống cằm, nở nụ cười ngọt ngào:

- Vì sao lúc ấy anh có suy nghĩ như vậy, lẽ nào anh biết sẽ chung sống với em.

- Xác suất của việc này rất lớn.

Đừng hòng anh cho cô biết sự thật, căn cứ mức độ ăn ý giữa hai người mà anh đã thống kê và tính toán chính xác, căn cứ sách lược theo đuổi cô mà anh đã vạch ra, anh tuyệt đối không cho cô cơ hội lật ngược tính thế.

- Vậy thì...

Thanh Hoành đặt tay mình lên tay anh. Anh lập tức xoay bàn tay, nắm chặt tay cô. Cô gãi nhẹ nhẹ vào lòng bàn tay anh, dùng đầu ngón tay chậm chậm vẽ những vòng tròn.

- Bây giờ em có thể gửi gắm sự an toàn của bản thân cho anh được chưa?

Cửu Thiệu điềm tĩnh trả lời:

- Em nghĩ, anh dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc?

Thanh Hoành chỉ muốn trợn mắt, đúng là lãng phí công sức diễn kịch của cô! Nhưng cô vẫn kiên trì nở nụ cười tươi rói:

- Nếu xét về sắc, thì hình như em còn thua xa anh. Nhưng, có thật anh không thèm đón nhận?

Cửu Thiệu cup mắt, rồi anh chậm chậm ngẩng lên:

- Anh chấp nhận sự hồi lộ. Nhưng về đến nhà, em phải mặc bộ đồ ngủ mẹ anh mua cho em.

- ... Đồ không phải đồ ngủ.

Thanh Hoành cầm mạnh móng tay vào lòng bàn tay anh. Anh khẽ nhíu mày vì đau, nhưng vẫn thản nhiên:

- Không phải à? Với anh thì rất giống.

Đường xuống núi vẫn quanh co, khúc khuỷu như ngày nào. Thanh Hoành ngắm nhìn thành phố rực rỡ ánh đèn về đêm dưới chân núi. Từ nhà hàng trên núi đi xuống, người ta dễ có ảo giác vừa chia tay với cuộc sống thời Trung cổ để về với đời sống phồn hoa thời hiện đại.

Cửu Thiệu lái xe rất từ tốn, thi thoảng anh lại liếc nhìn cô.

- Em đang nghĩ gì vậy?

- Em đang nói lời từ biệt - Cô ngoảnh sang, mỉm cười: - Có câu này anh nói rất đúng, sự thật luôn là sự thật, em không thể thay đổi những gì đã xảy ra, vì thế em phải bước tiếp. Nếu lần này vẫn thất bại, em sẽ từ bỏ.

Cửu Thiệu im lặng không đáp, bầu không khí yên tĩnh tràn ngập trong xe. Rất lâu sau, khi lái xe xuống tầng hầm, anh mới lên tiếng:

- Vì anh ư?

- Còn lâu!

Thanh Hoành xuống xe, rào bước về phía thang máy, vừa cười vừa nói:

- Anh đừng tưởng bở!

Cửu Thiệu đuổi theo, nắm lấy cổ tay cô:

- Em tin tưởng anh như thế, anh không nên khiến em thất vọng, đúng không?

Thanh Hoành dừng bước, quay sang nhìn anh. Lần đầu tiên cô bắt gặp vẻ mặt sót ruột của anh, thậm chí cô còn nhận thấy bàn tay anh ẩm mồ hôi.

- Ý anh là... sau này anh sẽ không gạt em ra ngoài mọi kế hoạch hoạt động của anh?

Cửu Thiệu cười, đáp:

- Nếu có thể thì anh đã làm từ lâu rồi, sao phải đợi đến bây giờ.

Thanh Hoành dùng dằng mãi trong phòng thay đồ.

Mặc dù đã hứa với anh sẽ mặc chiếc váy hai dây xẻ cao, độ "hở" rất lớn, nhưng cô thực sự không quen nổi với phong cách thời trang này, nó không hợp gu của cô một chút nào. Mặc chiếc váy này, cô có cảm giác mình như nữ sinh trung học cố ý ăn mặc gợi cảm để thu hút sự chú ý của người khác!

Ngập ngừng một lúc, cô quyết định đẩy cửa bước ra. Cửu Thiệu đang đứng trước cánh cửa thông ra ban công, dõi mắt nhìn ra xa. Nghe động tĩnh phía sau, anh quay người lại, thoáng sững sờ khi nhìn thấy cô, ngắm nghía cô một lượt, anh cười, bảo:

- Lần đầu thấy em mặc thế này...

Anh bước lên phía trước vài bước, đến trước mặt cô, khẽ cúi người thực hiện động tác mời nhenh:

- Tiểu thư xinh đẹp có vui lòng nhảy với tôi một điệu không?

Thanh Hoành đặt tay mình vào tay anh. Anh đứng thẳng, đặt tay vào eo cô, tay kia nắm lấy bàn tay cô.

- Thực ra, lúc ở trên du thuyền Đông Thái Bình Dương anh rất muốn nhảy với em, nhưng hoàn cảnh không cho phép.

Thanh Hoành gục đầu và ngực anh, bên tai cô văng vẳng nhịp đập trái tim anh.

- Như thế này thật tuyệt!

Họ xoay vòng đến bên chiếc đàn dương cầm. Cửu Thiệu thả bàn tay ôm eo cô, mở nắp đàn, Thanh Hoành ngồi xuống ghế, dạo một đoạn nhạc.

- Trước đây đều là em thưởng thức màn độc tấu của anh, lần này đến lượt em biểu diễn.

Cửu Thiệu ngồi xuống cạnh cô, khẽ hỏi:

- Bản nào?

- Ánh trăng của Achille-Claude Debussy.

Cô chơi một đoạn ngắn, vì không có bản nhạc, lại thêm đã lâu không luyện tập, nên kỹ thuật không được điêu luyện cho lắm.

Cửu Thiệu ghé lại, hợp tấu cùng cô. Thanh Hoành cười nói:

- Không ngờ đàn dương cầm anh cũng chơi hay đến thế!

Anh nhìn cô:

- Anh tấu nhạc hay, mà... - Anh đột ngột bế bổng cô lên, nốt nhạc rung lên cao vút. - ... “diễn tấu” em còn hay hơn nữa.

Thanh Hoành hốt hoảng:

- Bây giờ mấy giờ rồi? Người ta mắng cho đấy.

- Vậy thì em phải ráng kiềm chế, đừng động chạm lung tung vào “nốt nhạc” bên dưới.

- Kiến nghị hay nhĩ?

Vừa dứt lời, cô ngoạm thẳng vào cổ anh. Cửu Thiệu khẽ rên lên, nắm chặt vòng đùi của cô đang quấn quanh lưng anh.

- Vậy thì, bắt đầu nhé?

Thanh Hoành sợ rằng, từ nay về sau cô sẽ thấy ám ảnh khi chơi đàn dương cầm mất thôi!

Cô quan sát rất lâu mạch máu trên cổ anh, và băn khoăn không biết nên cắn như thế nào. Cô tin, nếu cô ra tay ở chỗ này, chắc chắn sẽ trút được cơn giận. Cửu Thiệu đang nhắm nghiền mắt, bỗng nhiên anh nói:

- Đừng nhìn nữa, có nhìn thêm dung mạo của anh cũng không thay đổi đâu!

Chiếc váy trên người cô nằm rúm rỏ ở một góc, ánh đèn ngoài kia hắt vào phòng yếu ớt, chiếu lên chiếc váy sắc sỡ sắc màu, trông hệt như những cánh bướm đang đậu lại nghỉ ngơi.

Cửu Thiệu bảo:

- Nếu em bằng lòng giữ lại những lời nói cay nghiệt sắp tuôn ra, thì cuối tuần này anh sẽ đưa em đến một nơi rất quan trọng.

Thanh Hoành không ngờ nơi quan trọng mà anh nói chính là hòn đảo hoang cô dạt vào sau khi xảy ra vụ nổ tàu lần trước.

Bạn đang đọc truyện *Ám Lát Ma Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Hòn đảo hoang đó vẫn thuộc lãnh hải Trung Quốc, chưa ra đến hải phận quốc tế, vì thế chỉ cần trả công xứng đáng, những tàu cá nhỏ sẵn sàng chở họ ra đó.

Cô đặt chân lên hòn đảo, thấy trời chiều lơ lửng giữa tầng không, ráng chiều đỏ quạch màu máu, như đang làm lễ tế vong linh những người gặp nạn trên biển.

Đây là lần đầu đặt chân lên hòn đảo, nhưng Cửu Thiệu tỏ ra rất thông thuộc nơi này. Anh dạo một vòng quanh bờ biển, xem xét kỹ càng điểm tập trung khi Thanh Hoành và những người khác đặt lên hòn đảo. Sau đó, anh men theo hướng đi đã định sẵn, tìm đến hang động. Anh lẳng lặng kiểm tra khắp lượt, sau đó đập cỏ, đi tiếp.

Thanh Hoành theo sau, thấy anh đi một đoạn thì rẽ sang trái, đi thêm lát nữa thì dừng lại trước một bụi cây rậm rạp. Anh cúi xuống, dùng gậy leo núi gạt bụi cây thấp sang bên, một hang động xuất hiện phía sau. Cửa hang không lớn, Cửu Thiệu phải cúi xuống mới có thể chui vào trong.

Anh đứng chờ một lát cho xú khí trong hang bay đi hết mới cúi người, chui vào. Không gian trong hang không thấp như ngoài cửa, có thể đứng thẳng người.

Thanh Hoành rọi đèn pin:

- Ở đây... có dấu vết của con người. Đạo đó em cứ nghĩ nơi này chỉ là một hòn đảo hoang.

Tuy trong hang đã hoàn toàn trống không, nhưng đám cỏ khô và chiếc chăn nằm trong góc là minh chứng cho thấy hòn đảo này không hoàn toàn cách biệt với thế giới loài người như họ nghĩ.

Cửu Thiệu rọi đèn pin vào từng phiến đá, thậm chí từng ngóc ngách trong hang.

- Chính Lý Trần đã cho anh biết về sự tồn tại của hang động này.

Trong phút chốc, Thanh Hoành không hiểu Lý Trần là ai, một lúc sau cô mới nhớ ra đó là cô gái bị bạn trai đập xuống biển dạo trước.

- Cô ấy nói với anh... khi nào?

Cửu Thiệu rọi đèn pin vào chiếc chăn.

- Trong lần trò chuyện với cô ấy ở thị trấn Vân Lạc. Cô ấy nói đã phát hiện ra hang động này trong lúc lẳng lặng tách khỏi đám bạn, vì khi đó cô ấy không còn tin bất cứ ai trong số họ, nên không nói cho ai biết.

Thanh Hoành chợt nhớ lại, cô đã tình cờ bắt gặp một khúc cây bị gãy khiến cô nghi ngờ khúc cây không phải bị gãy tự nhiên mà do bàn tay con người gây nên. Cô nhắc lại chuyện đó với anh. Cửu Thiệu trả lời cô bằng vẻ bình tĩnh lạ lùng:

- Thực ra, anh đã nghĩ đến điều này từ lâu. Vì sao cô Tô bị sát thương, vì sao có người dẫn đầu đoàn người bơi về phía hòn đảo này, tất cả đều đã được sắp đặt từ trước.

- Ý anh là, có người... à không, chính là Âm Hoa đã sắp đặt tất cả, để sau vụ nổ tàu, mọi người sẽ bơi đến hòn đảo này? Nhưng vị trí xảy ra vụ nổ cách hòn đảo này rất xa, nếu như không được đến đây, chẳng phải tất cả sẽ chết chìm dưới đáy biển sao?

Cửu Thiệu tắt đèn pin:

- Khoảng cách này cũng đã được lên kế hoạch từ trước. Với khả năng của hần thì không nhằm nhò gì, nhưng với đại đa số mọi người thì đúng là rất khó.

Ngừng một lát, anh tiếp tục:

- Chỗ này không có manh mối gì, ra ngoài thôi.

Họ mất gần một ngày để lật tung hòn đảo lên.

Mỗi khắc trôi đi sắc mặt anh lại trở nên hết sức căng thẳng, cô thậm chí không dám trò chuyện với anh.

Hoàng hôn buông xuống, chủ tàu chạy đến gọi họ:

- Nay hai cô cậu, cô cậu có định về không đấy? Nhân lúc trời mới trở gió chúng ta phải đi ngay, nếu không lát nữa mưa to không về nổi đâu.

Ông ta vừa dứt lời thì trời bắt đầu đổ mưa. Chủ tàu ngượng ngùng:

- Cái miệng của tôi thật là... Bây giờ thì hay rồi, có lẽ phải chờ ngớt mưa mới đi được. Hai người lên tàu đi.

Vào trong khoang tàu, Cửu Thiệu ngồi cạnh cửa sổ, ngoài kia mưa như trút nước, một bên vai và tóc anh ướt sũng. Thanh Hoành đứng bên anh, khẽ nói:

- Cho dù trên đảo không có thứ anh muốn tìm, chúng ta vẫn còn cơ hội kia mà. Em đã liên lạc với Trác Diễm. Anh ta cũng định phô trương thanh thế cho nhà họ Trác dựa vào dự án bất động sản này.

Cửu Thiệu không nói không rằng, anh chỉ lắc đầu.

- Hôm đó Lý Trân bị bạn trai đập xuống biển, nhưng thủy triều, cô ấy đã được sóng biển đánh dạt vào bờ. Ông trời không tuyệt đường của ai bao giờ...

Thấy anh đột nhiên ngừng lên nhìn cô chăm chăm, Thanh Hoành quên luôn về sau.

- Trên mặt em... có gì à?

Cửu Thiệu đứng lên, ôm ghì lấy cô, hơi thở dồn dập:

- Không, em rất tuyệt, gương mặt em cực kỳ xinh đẹp!

Anh quay người, túm lấy chiếc ba lô đã trang bị đầy đủ đồ đạc.

- Em ở yên trên tàu, anh đi một lát rồi về.

Vừa dứt lời, anh liền nhảy qua lan can, phi xuống đất, và chạy đi như bay.

Thanh Hoành cảm thấy có điều gì không ổn, sợ anh vì kích động mà làm điều thiếu suy nghĩ, bèn xách ba lô đuổi theo anh.

Chủ tàu đang sung sướng thưởng thức rượu ngon, thấy họ người trước kẻ sau nhảy khỏi tàu, vội vàng gọi với theo:

- Trời đang mưa to như thế, hai người định đi đâu?

Thanh Hoành nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, nhưng vì hòn đảo rất nhỏ, tìm anh không khó. Biết rằng không thể bắt kịp anh, cô chạy chậm lại, đôi mắt xa xa thấy anh đang leo lên vách núi trông ra biển, rồi anh phạt cò, vạch lùm cây tìm kiếm thứ gì đó.

Sau đó, anh đặt ba lô xuống, tìm dây thừng, lựa điểm quăng dây, rồi mới đeo găng tay leo núi và thắt dây an toàn.

Thanh Hoành chạy đến gần, toàn thân ướt như chuột lột, tiếng cô lẫn trong tiếng mưa, cô cố gắng gào thật to:

- Anh định làm gì vậy?

Anh chỉ tay xuống dưới vách núi:

- Anh xuống dưới kiểm tra.

- Anh điên rồi!

Anh đưa tay quạt nước mưa trên mặt, đôi mắt đen sâu thẳm, đồng tử rục lên ngọn lửa kỳ bí.

- Em ở trên trông chừng, anh cần em giúp.

Cô dõi theo anh chậm chậm men theo vách núi leo xuống bên dưới. Vách đá lởm chởm, dựng đứng, dưới kia là từng đợt sóng biển vỗ vào ghềnh đá, tung bọt trắng xóa. Cơ thể anh săn chắc, cường tráng, những đoạn dốc đứng vô cùng nguy hiểm, tường chừng không thể vượt qua, nhưng anh đã vượt qua một cách chuyên nghiệp. Anh leo núi cũng giống khi anh đi trên vòng tròn thép, tuy mỗi bước đều chứa đựng nguy hiểm, nhưng anh không hề tỏ ra hoang mang, bước từng bước vững chắc, kiên định.

Please download at the original page

Chỉ một lát sau, anh đã vượt khỏi tầm nhìn của cô.

Thanh Hoành ước mình có thể bỏ mặc tất thảy mà chạy đi, cô không muốn phải chờ đợi thể này, cô có cảm giác, nơi này không tốt lành gì, và người thân yêu nhất của cô có thể sẽ lại biến mất trước mắt cô bất cứ lúc nào. Nhưng cô đã kìm chế được nỗi sợ hãi, để không quay đầu bỏ đi.

Màn mưa giăng giăng xối xả, tiếng mưa trên mặt biển bao la đáng sợ hơn mưa trong thành phố rất nhiều. Khắp bốn phương tám hướng đều là tiếng sấm dội mưa rền, như thể sắp nuốt chửng hòn đảo nhỏ bé này vậy. Cô không biết mình đã chờ đợi bao lâu, khi hầu như không còn bất cứ cảm giác nào đối với sự chảy trôi của thời gian, cô mới thấy anh đang ra sức bám vào mỏm đá nhô lên cao, rồi dùng lực gồng mạnh một cái, và xuất hiện trọn vẹn trước mặt cô.

Họ lại được cùng nhau đứng trên một mặt phẳng.

Cô đỡ đầu nhìn anh:

- Em không thích thể này đâu!

Cửu Thiệu nhìn cô, rồi cuộc anh cũng hiểu ý nghĩa câu nói của cô. Anh sải bước lên phía trước, chìa tay ra kéo cô vào lòng:

- Anh biết, sau này anh sẽ không như vậy nữa.

Cổ áo anh sưng nước, anh như vừa được vớt từ dưới biển lên. Cô lắng nghe nhịp đập gấp gáp của trái tim anh qua làn da ẩm áp và lớp vải mỏng dính chặt vào vòm ngực.

Họ trở về khoang tàu trước cặp mắt tròn xoe vì kinh ngạc của ông chủ tàu. Ông ta tu ừng ực một ngụm rượu, như để lấy lại bình tĩnh:

- Hai người... không phải chạy đến chỗ khi họ có gậy này để tự tử đấy chứ? Tôi không lấy khoản tiền còn lại đâu, phiên hai người tìm người khác thay thế, tôi không kiếm tiền bừa bãi đâu!

Thanh Hoành cảm thấy đỡ khốc đỡ cười, cô khua ngón tay:

- Gấp đôi tiền thuê tàu được không?

Chủ tàu do dự một hồi, đáp:

- Đồng ý!

Mưa trên biển đến rất nhanh mà đi cũng nhanh, một lúc sau đã tạnh, chỉ còn lác đác vài hạt, cơn mưa như cười gió lướt qua vùng biển này.

Thanh Hoành ngồi trong khoang, ngắm nhìn cảnh biển sau cơn mưa, vẫn là khung cảnh biển trời một màu ấy, nhìn mãi nhìn mãi sẽ gây cảm giác buồn ngủ. Cô quay đầu lại, thấy Cửu Thiệu bước ra boong tàu, chọn một chỗ và nằm xuống, tóc anh lòa xòa rũ xuống trán và mặt. Anh khép mắt, khuôn ngực phập phồng hơi thở. Trời sẩm tối, chủ tàu cho tàu chạy về cảng.

Cô lắng nghe tiếng sóng biển, đôi lúc chủ tàu nổi hứng cất giọng hát vài câu, nhưng anh vẫn nằm yên, hình như anh đang ngủ rất say.

Về đến bến cảng, họ chia hai hướng, cô về nhà tắm rửa thay quần áo, anh vẫn mặc nguyên bộ quần áo ướt sũng và nhăn nhúm ấy đến Sở. Thường ngày anh ăn mặc chỉnh chu, lịch sự là thế, không biết bộ dạng này của anh có khiến người trong Sở được phen chết khiếp hay không?

Về đến nhà, Thanh Hoành gọi điện cho Trác Diễm, nhưng người nghe máy là thư ký của anh ta. Giọng cô thư ký ngọt lịm như mật:

- Thưa cô, Tổng giám đốc đang họp, lát nữa tôi sẽ nhắn anh ấy gọi lại cho cô.

- Vậy phiên cô nhắn với anh ấy, tôi đã đọc bản kế hoạch dự án tổng thể, và tôi rất hài lòng, mong rằng chúng ta có cơ hội hợp tác.

Cô thư ký chùng như cũng rất đôi bất ngờ và vui mừng:

- Tôi sẽ chuyển lời đến Tổng giám đốc.

Cô lật mở bản kế hoạch trước mặt, về hình thức, có thể đánh giá đây là một đề án hết sức hoàn hảo, thậm chí, trong mỗi giai đoạn của dự án đều đã tính đến việc lợi dụng truyền thông và ưu thế của chính sách miễn thuế. Đọc được một lúc, bỗng cô hắt xì hơi, không ổn rồi, dầm mưa như thế, cô rất dễ bị cảm lạnh.

Cô vào bếp pha một cốc giải cảm, rồi rút điện thoại định gọi cho Cửu Thiệu. Nhưng ngẫm nghĩ một lát, cô đoán giờ này có lẽ anh không còn tâm trí nào để nghe điện, vì thế cô đôi sang nhắn tin.

“Anh ổn chứ? Anh nên đi thay quần áo, cẩn thận kéo bị cảm.”

Cô tin rằng, một người cuồng công việc như anh, chắc chắn đã chuẩn bị sẵn quần áo để thay trong tủ đồ ở cơ quan.

Chỉ một phút sau, cô nhận được tin nhắn trả lời của anh:

“Anh đã tìm ra một số manh mối, tối anh về muộn, đừng chờ anh.”

Thanh Hoành thu mình trên sofa đọc sách. Lát sau, cô thấy màn hình điện thoại lóe sáng. Trác Diễm gọi cho cô. Cô nghe máy và thấy giọng anh ta hết sức lịch sự, nhã nhặn:

- Tôi đã nhận được lời nhắn của cô, nếu cô rảnh, tuần sau mời cô đến ký hợp đồng.

Thanh Hoành đồng ý, và không quên đùa:

- Tôi đã dốc toàn bộ hầu bao vào vụ này, nếu anh thất bại, tôi sẽ khuynh gia bại sản.

Trác Diễm bật cười, trình trọng đáp:

- Tôi cũng... không cho phép mình thất bại dễ dàng như vậy đâu.

Chương 40: Tự thú

Ngày ký kết hợp đồng, Thanh Hoành lại một lần nữa bước vào tòa nhà trụ sở của tập đoàn Tinh Triển. Cô nhận thấy bãi đậu xe bên ngoài tòa nhà có rất nhiều xe công vụ của phóng viên các báo đài địa phương tới dự buổi họp báo.

Tập đoàn Tinh Triển còn dành riêng một phòng họp cho các phóng viên sử dụng để tác nghiệp. Vừa bước vào phòng, Thanh Hoành đã nghe thấy không ít lời bàn tán về người nắm quyền mới của nhà họ Trác, đa phần đều khen anh ta xử lý công việc rất chuyên nghiệp, tính cách lại phóng khoáng, thoải mái.

Thanh Hoành tủm tỉm cười, cô không ngờ anh ta giỏi giao thiệp với giới báo chí và truyền thông đến thế. Nếu năm xưa, sau khi liên tiếp bị giáng những đòn chí mạng, tập đoàn Tinh Triển có được một cán bộ quản lý giỏi quan hệ cộng đồng thì có lẽ họ đã không rơi vào thế bị động.

Mười giờ sáng là lễ ký kết hợp đồng. Đa số các phóng viên đều đã vào vị trí sẵn sàng. Trác Diễm cầm micro, giới thiệu vắn tắt dự án kinh doanh bất động sản lần này, dưới kia, máy ảnh chớp lia lịa. Anh ta ngừng lại một lát, giới thiệu đại diện hình ảnh cho dự án này là một nam diễn viên đang nổi, giàu thực lực và tiềm năng. Bên dưới có phóng viên đặt câu hỏi:

- Diễn viên nổi tiếng mà Tổng giám đốc Trác nhắc đến phải chăng là Lăng Hàn?

Trác Diễm úp úp mở mở:

- Khi nào quay xong clip quảng cáo, các bạn sẽ biết.

Rốt cuộc cũng đến thời khắc ký kết. Một tập hồ sơ dự án đặt trong hộp nhung hình thiên nga được đưa đến trước mặt họ. Thanh Hoành mở bản kế hoạch, ký tên vào trang cuối cùng. Thực ra, đoạn này đã được diễn tập từ trước. Cô đã ký vào bản hợp đồng chính thức trong văn phòng của Trác Diễm sáng nay. Bản hợp đồng đó đã được cô và luật sư của cô soát kỹ từng chữ, sau đó hai bên thống nhất cùng ký vào bản hợp đồng đã chỉnh sửa hoàn thiện.

Nếu so về thủ đoạn và đầu óc kinh doanh, có thể Thanh Hoành không bằng Trác Diễm, nhưng từ nhỏ cô đã thường xuyên được tiếp xúc với những việc như thế này, nên cô khá thành thạo trình tự cần thiết.

Cô đóng tập hồ sơ lại, Trác Diễm chủ động đưa tay ra bắt:

- Mong rằng sau này chúng ta sẽ luôn hợp tác vui vẻ.

- Sau này? - Thanh Hoành mỉm cười: - Đầu tiên phải đánh bại “Đại ma vương” họ Tạ đã, rồi mới nói chuyện này. Thực lòng, tôi rất trông đợi đấy!

- Tôi cũng vậy.

Đám phóng viên bên dưới chớp được hình ảnh họ niềm nở bắt tay nhau thì lập tức chĩa máy ảnh, máy quay về phía họ và chụp lia lịa.

Ngày hôm sau, tin tức về buổi họp báo ký kết hợp đồng hợp tác dự án mới của Tinh Triển đồng loạt lên báo.

Hình ảnh minh họa cho bài báo chính là bức ảnh họ bắt tay và cười nói thân mật. Thanh Hoành mở rộng tờ báo, nhìn kỹ một hồi, mới quay sang, nói với Cừ Thiệu:

- Em thấy mình khá ăn ảnh đấy chứ, anh nhìn xem. . .

Cừ Thiệu đón lấy tờ báo, đọc to tiêu đề bằng ngữ điệu hoàn toàn dửng dưng:

- Cha chú chung vốn, con cháu hợp tác. Người nắm quyền mới của nhà họ Trác lên tiếng tuyên chiến với nhà họ Tạ. Thú vị quá nhỉ!

- Thú vị ở chỗ nào?

- Truyền thông lúc nào cũng chuyện bé xé ra to. Nếu ngày nào đó, người nắm quyền hành của hai nhà tình cờ gặp gỡ, trò chuyện xã giao đôi câu, có lẽ báo chí sẽ viết: Đôi bên lời qua tiếng lại rồi sinh ra ầu ầu.

Cừ Thiệu điềm nhiên nói:

- Chúc em không bị ai đó gọi điện truy sát.

Anh vừa dứt lời, di động của Thanh Hoành lập tức đổ chuông. Cô nhìn số điện thoại hiện trên màn hình, ngần ngẫm cực độ.

- Anh đã thắng, Tạ Doãn Luy gọi đến.

- Nếu anh là em, anh sẽ nghe điện.

Thanh Hoành trừng mắt lườm anh, chiếc điện thoại trong tay cô vẫn không ngừng đổ chuông inh ỏi. Cô đành đầu hàng, bấm nút nghe:

- Cậu chủ Tạ có điều gì sai bảo?

Giọng nói của Tạ Doãn Luy trong điện thoại rất lớn, có vẻ hơi quá khích:

- Tôi đã đọc tin tức trên báo, cô có biết ý nghĩ đầu tiên trong đầu tôi là gì không? - Không cho cô cơ hội trả lời, anh ta tiếp tục: - Đó... chính... là... Cô điên rồi! Nếu không thì thế giới này điên cả rồi! Cô biết mình đang làm gì không?

Bỗng nhiên Thanh Hoành cảm thấy rất nhẹ nhõm. Cô đã hiểu nguyên nhân vì sao năm xưa nhà họ Tạ hủy hôn, vì thế cô không còn thấy sợ khi phải đối diện với “Đại ma vương” Tạ Doãn Thiệu nữa. Năm xưa, Tạ Doãn Thiệu quyết định hủy hôn, mà không tiếp tục cuộc hôn nhân liên kết, để lợi dụng quan hệ hôn nhân, thôn tính cổ quyền trong tay cô, thực ra đó cũng là một quyết định đúng đắn. Bởi vì nếu làm thế, cô sẽ nhanh chóng nhận ra ý đồ của anh ta và quay sang bắt tay với nhà họ Trác, giống như cục diện của ngày hôm nay, chỉ có điều cục diện này đến hơi muộn một chút.

- Tôi rất bình tĩnh và sáng suốt, nhưng không biết anh trai của anh có đủ bình tĩnh và sáng suốt hay không.

- Bình tĩnh, sáng suốt? Anh ấy sắp tiến hóa thành quỷ dạ xoa rồi đó!

- Vậy thì càng tốt! Cho tôi gửi lời hỏi thăm anh trai anh. Còn nữa... cho tôi gửi lời hỏi thăm cả cái bụng bia và chiếc đầu hói của anh ta.

Nói xong, Thanh Hoành tắt máy không thương tiếc.

Cửu Thiệu rung rung tờ báo, hờ hững nói:

- Lòng căm hận của em đã vượt xa tưởng tượng của anh, anh bắt đầu thấy lo cho Âm Hoa.

Thanh Hoành sán lại gần anh:

- Anh nhìn kỹ mặt em mà xem, có phải trên đó viết rõ hai chữ “khoái trá” không? Nếu Âm Hoa cũng gặp đen đui, thì hai chữ “khoái trá” sẽ biến thành “cực kỳ khoái trá”.

Cửu Thiệu dịch chuyển ánh nhìn từ tờ báo sang gương mặt cô, bỗng anh đưa tay ra sau giữ chặt lấy gáy cô, và hôn đắm đuối lên môi cô. Rất lâu sau họ mới buông nhau ra, anh nhặt tờ báo rơi trên đất lên:

- Bây giờ chữ “khoái trá” sẽ biến thành “xấu hổ”.

Phụ trách quay clip ngoại cảnh quảng cáo cho dự án bất động sản mới là một nhà đầu tư khác, tên Diệp Ti, em trai Diệp Vi. Anh ta lớn lên ở Mỹ từ nhỏ, vì thế tiếng Trung rất kém. Là một người cực kỳ đam mê lĩnh vực PR và tạo scandal, có thể nói anh ta sinh ra để gieo rắc những tin đồn thất thiệt. Năm xưa, khi bản thân cô còn chưa hay biết về vụ hủy hôn thì anh ta đã vui vẻ, hoan hỉ thay mặt cô tung tin khắp mọi nơi.

Cô vừa ló mặt đến địa điểm quay quảng cáo đã bị Diệp Ti túm lấy, kéo vào trong.

Anh ta mặc bộ comple hiệu Valentino hoa văn kẻ sọc, tạo cảm giác mới mẻ, phá cách.

- Nam diễn viên tham gia quay quảng cáo lần này rất nổi tiếng, là người tình trong mộng của các chị em thời gian gần đây, cô vào mà xem!

Thanh Hoành theo anh ta vào khu vực quay quảng cáo thì thấy mình tình đang cúi đầu để chuyên viên trang điểm dặm thêm phấn. Trong thời gian đi trốn cùng Cửu Thiệu, cô cũng tranh thủ xem được mấy tập phim truyền hình phát sóng vào khung giờ vàng, nam diễn viên tên Lăng Hàn này thường xuyên xuất hiện trong khung giờ ấy, anh ta đóng vai nhân tài cấp cao của ngành thương mại.

Nhưng được gặp người thật việc thật ở khoảng cách gần thế này cô lại thấy hơi thất vọng. Anh ta trang điểm quá đậm, làm cho đường nét trên gương mặt rất thiếu tự nhiên. Dựa vào kiến thức của một sinh viên y khoa, cô đoán anh ta mới tiêm HA(*) nên gương mặt anh ta hơi phù.

(*) Hyaluronic Acid là một đường chất giúp dưỡng ẩm và chống lão hóa hữu hiệu.

Diệp Ti hớn hờ:

- Đẹp trai, đúng không? Chính tôi mời anh ta làm người đại diện đây!

Thanh Hoành hỏi:

- Hết bao nhiêu tiền? Liệu tôi có thể rút vốn khỏi dự án này không?

Diệp Ti bỗng xì mặt:

- Sao cô có thể chê anh ta được nhỉ, đẹp trai thế kia mà!
- Anh rất thích anh ta?
- Cô đừng si nhục đắm mỹ của tôi như thế!

Diệp Ti vênh mặt, trợn mắt với cô.

Đậm phần xong, Lăng Hàn tiếp tục quay quảng cáo.

Thực ra nội dung của clip quảng cáo này rất nhạt nhẽo, đại khái nó kể câu chuyện về một người đàn ông thành đạt trong cả sự nghiệp và gia đình. Thanh Hoành không thể không chê:

- Ai viết kịch bản này thế? Thật là ác ý!
- ... Tôi viết đấy.

Diệp Ti cay cú đáp.

- Nếu thế thì... viết rất khá.

Đối với một Hoa kiều như anh ta thì viết được thế này là khá lắm rồi, xưa nay cô vẫn luôn rất khách quan trong đánh giá.

Quay xong một đoạn, đạo diễn hô dừng lại, chuyên viên trang điểm tiếp tục đậm phấn cho Lăng Hàn.

Đúng lúc đó, Trác Diễm cũng vừa tới. Hôm nay, anh ta không đóng bộ comple giày da nghiêm chỉnh như khi đến văn phòng mà mặc áo sơ mi với cầu vai trẻ trung và quần cộc, trông anh ta không khác một công tử đang đi nghỉ mát.

Mọi người trong trường quay nhất loạt dừng tay lại, chào anh ta:

- Chào Tổng giám đốc!

Trác Diễm bước tới, chào hỏi xã giao với Thanh Hoành, rồi quay sang trò chuyện với Diệp Ti.

Chợt một phóng viên chạy đến, vừa lau mồ hôi vừa hỏi:

- Tổng giám đốc, may quá các vị đều ở đây cả. Bài báo của tôi còn thiếu một bức ảnh, chi bằng các vị hãy chụp chung với nam diễn viên nổi tiếng một bức?

Trác Diễm nghĩ ngợi giây lát, mỉm cười, bảo:

- Được thôi.

Thanh Hoành thấy nam diễn viên kia bước lại, anh ta càng đến gần cô càng nhìn rõ lớp trang điểm trên gương mặt anh ta, kẻ viền mí, chuốt mascara, phủ phấn nền đủ cả. Nhưng trang điểm đậm cũng là vì công việc, nếu lúc này cô nôn ra trước mặt anh ta thì thật thất lễ. Cuối cùng, Lăng Hàn dừng lại trước mặt Trác Diễm. Anh ta thấp hơn Trác Diễm đến nửa cái đầu. Lăng Hàn chìa tay ra:

- Chào anh Trác!

Trác Diễm khẽ nheo mắt, rút cánh tay rút trong túi quần, vỗ vai anh ta:

- Nào, chúng ta chụp chung một tấm, tôi chưa bao giờ được chụp hình với minh tinh màn bạc.

Diệp Ti nhanh chóng tạo dáng, đặt tay lên vai Trác Diễm, nờ nụ cười rạng rỡ đến không thể rạng rỡ hơn.

Thanh Hoành đành đứng sang phía bên kia, cạnh nam diễn viên, bất chợt bàn tay anh ta khẽ quàng qua vai mình, cô cảm thấy khó chịu không tả nổi.

Phóng viên điều chỉnh chân máy, tiêu cự, giờ ngón tay lên ra hiệu:

- Bây giờ tôi sẽ đếm 1-2-3, đếm đến ba thì các vị hãy cười lên. Nào, 1, 2, 3!

Thanh Hoành không rõ nụ cười của mình có gượng gạo, thiếu tự nhiên hay không.

Nhưng khi cô quay người lại một lần nữa, thì vẫn không thấy ai.

Cô thầm cười nhạo bản thân yếu bóng vía.

Lăng Hàn đi mua đồ nướng, cô đứng chờ một lúc, thấy chán, bèn dùng mũi chân đá mấy viên sỏi. Viên sỏi bị cô đá văng đi rất xa, nhưng tiếng lẩn lộn của nó bỗng nhiên ngừng bật. Chỗ kia có người ư? Cô chau mày, tiến lên phía trước vài bước:

- Có ai ở đó không?

Không có tiếng trả lời.

Cô tiếp tục tiến lên phía trước, bỗng cô lại nghe thấy tiếng bước chân vang lên sau lưng, cô giật mình quay lại, thì thấy Lăng Hàn chạy tới, trên tay là hộp đựng mấy xiên thịt nướng. Anh ta cười, bảo:

- Tôi không biết cô thích món gì, nên tôi chọn mỗi loại một xiên, đều là những món bán rất chạy.

Thanh Hoành đi tới, đón lấy hộp đồ ăn có rất nhiều que tre lộ ra ngoài.

- Anh cũng ăn đi.

Lăng Hàn không khách sáo, anh ta rút vài xiên thịt rồi cắn một miếng. Lúc anh ta cắn miếng thịt ấy, một con muỗi bay qua, đậu trên mặt anh ta. Quanh đây cỏ mọc um tùm, buổi tối lại có đèn cao áp chiếu sáng, chính là ngôi nhà tuyệt vời cho loài muỗi tập trung về đây.

Thanh Hoành định nhắc anh ta, nhưng cô thấy con muỗi chỉ đậu một lát rồi bay đi.

Cô không ăn miếng thịt nướng nào, trực giác mách bảo cô rằng, có lẽ cô đã lại đi sai hướng. Nhưng rõ ràng băng ghi hình trong phòng thí nghiệm của tập đoàn Tinh Triền đã quay được hình ảnh của Hình Mẫn, và sáng nay cô cũng bắt gặp ông ta giả làm nhân viên trong trường quay quảng cáo kia mà! Lê nào Âm Hoa không phải ông ta?

Còn nữa, khi nãy, con muỗi chỉ đậu một lát trên mặt Lăng Hàn rồi bay đi thẳng mà không cảm vòí hút máu anh ta. Điều này chứng tỏ, gương mặt của Lăng Hàn không chỉ đơn thuần tiêm dung dịch căng da HA. Thông thường, muốn tu sửa làn da các diễn viên chỉ cần tiêm dung dịch HA là được. Đằng này anh ta lại đi thẩm mỹ, thay đổi gần như hoàn toàn gương mặt, và khi gương mặt mới chưa kịp phục hồi, anh ta đã nhận lời đi quay quảng cáo, điều này không hề bình thường.

Đáp án cho tất cả những chuyện này chỉ có một, người trước mặt cô lúc này không phải diễn viên Lăng Hàn! Vì đã có sự đề phòng nên khi vừa nhìn thấy Lăng Hàn rút dao ra, cô lập tức lùi lại phía sau. Cô đang định kêu cứu thì Cửu Thiệu xuất hiện, nhanh như chớp, anh tóm cánh tay đang cầm chặt con dao của kẻ giả mạo, bẻ quặt ra sau. Thanh Hoành nghe thấy cả tiếng xương gãy kêu “răng rắc”. Nhân lúc đối phương chưa kịp phản ứng, anh bồi thêm một cú đá vào vùng bụng của hắn. Kẻ giả mạo lăn ra đất như một đồng phê liệu. Thanh Hoành đang định lên tiếng thì chợt nghe thấy tiếng ầu ẩu ở bụi cây gần đó. Tất nhiên, Cửu Thiệu cũng nghe thấy, anh lao đến, tung một cú song phi vào kẻ đang quay lưng về phía anh, động tác hết sức đẹp mắt. Kẻ đó mất đà, bổ nhào về phía trước, bỗng có người quát lớn:

- Cửu Thiệu, không được dả thương hắn!

Giọng nói đầy phẫn nộ ấy là của Hình Mẫn.

Nhưng... vì sao lại là Hình Mẫn? Và, kẻ gây ầu ẩu với Hình Mẫn là ai?

Cô cuống cuống chạy tới thì thấy cuộc vật lộn đã kết thúc. Người đàn ông đội mũ lưỡi trai đáng mô vệt rúm ró tựa lưng vào gốc cây, thở dốc. Một lúc sau, hắn mới phun ra một bụm máu:

- Cảnh sát các ông... đúng là bọn người tàn bạo!

Hắn ngẩng đầu, lộ mũi xuống, để lộ gương mặt con lai đặc trưng, nụ cười trong trẻo:

- Chào buổi tối, các vị!

Thanh Hoành sững sờ, thốt lên:

- Thẩm Dật!

Hình Mẫn đứng thẳng, nhìn xuống anh ta. Rõ ràng Thẩm Dật không giỏi đấm đá, vì thế gương mặt anh ta lúc này chỗ thì sưng đỏ chỗ thì phù tái, trông không khác mặt heo. Thực tế đã chứng minh, dù gương mặt của anh có diễn trai đến đâu, nếu bị đấm no đòn cũng trở nên rất khó coi.

- Ngài Âm Hoa kính mến, cảm ơn sự chiếu cố của ngài, cuối cùng, chúng ta cũng gặp được nhau. - Hình Mẫn rút còng số tám: - Nào, đưa tay ra!

Thẩm Dật bật cười ha hả:

- Cảnh sát Hình, ông đừng đùa, ông bảo tôi là Âm Hoa sao? Các ông đào đâu ra bằng chứng. Kẻ các ông cần bắt trời đang nằm ở đằng kia kìa. Chính hắn định ra tay đâm người.

- Đừng vội vội nữa, anh chính là Âm Hoa, cô ấy luôn luôn có sức hút đối với anh. - Hình Mẫn chỉ Thanh Hoành. - Vì thế sau khi đọc tin trên báo, anh đã lập tức chạy đến đây. Ngoài Âm Hoa, không ai rồi hoi như thế.

- Ông cảnh sát này. - Thẩm Dật chậm rãi nói. - Đề nghị ông đưa ra chứng cứ xác đáng. Câu giải thích của tôi thì rất đơn giản. Tôi thích cô ấy, nên mới đi theo cô ấy. Thế được chưa?

Thanh Hoành muốn xông tới, nhưng đã bị Cửu Thiệu giữ lại, đẩy lùi về sau.

- Anh có phủ nhận cũng chẳng ích gì, nếu anh ta khai anh ra thì sao? - Hình Mẫn không hề tỏ ra tức giận, trái lại, ông kiên nhẫn nói lý lẽ với anh ta: - Người kia không phải nam diễn viên được thuê đóng quảng cáo. Cách đây một tuần, tổ chức đứng sau lưng anh biết anh muốn làm một việc mạo hiểm, mới cử một người có tướng mạo giống hệt nam diễn viên kia đến đây. Anh nhìn đi, trên mặt anh ta vẫn còn dấu vết rất rõ ràng của cuộc phẫu thuật thẩm mỹ.

Thẩm Dật lắc đầu:

- Ông sai rồi. Hắn không khai tôi ra đâu. Nếu hắn làm vậy thì cả nhà hắn sẽ phải chết.

Thẩm Dật quay đầu lại, nhìn Cửu Thiệu:

- Anh rút tay trong túi thế kia có phải đang thu âm không? Đừng lãng phí thời gian, băng ghi âm chỉ có thể được xem là bằng chứng gián tiếp. Những lời tôi nói vừa nãy không thể chứng minh thân phận của tôi.

Thanh Hoành ra sức vùng thoát khỏi gọng kìm của Cửu Thiệu, nhưng cô đã bị anh ghì chặt, không nhúc nhích nổi. Tròng mắt cô như muốn nổ tung, trước mặt cô là kẻ đã khiến cô nhà tan cửa nát. Vậy mà hắn vẫn ngang nhiên bảo rằng hắn đi theo cô vì hắn thích cô? Cô ước gì có thể xé ngực, moi tim hắn ra.

Thẩm Dật mỉm cười với cô:

- Cô cảm hận tôi lắm phải không? Đừng hận tôi, thực ra tôi không chỉ đem đến sự hủy diệt mà còn giúp cô được tái sinh. Nếu không nhờ tôi, cô vĩnh viễn sẽ chỉ như đám cậu ấm cô chiêu con nhà giàu khác, suốt đời phải sống trong nỗi buồn tẻ, nhàm chán mà thôi.

Thanh Hoành nghiêng rằng:

- Buông em ra!

- Cho anh một phút thôi, nếu như em có thể giữ im lặng trong chừng đó thời gian... - Cửu Thiệu bình tĩnh nói: - Thì anh sẽ trao cho em cơ hội mà em mong muốn.

Cửu Thiệu rút tay vào túi quần, anh tìm thấy một khẩu súng tự động và còng số tám. Anh rút khẩu súng vào túi áo khoác, rướn cằm về phía hắn:

- Anh Thẩm Dật, tôi bắt anh vì nghi ngờ anh có liên quan đến vụ án giết người, không phải vì anh là Âm Hoa. Anh bị nghi ngờ đã giết hai người cậu của mình, chúng tôi có bằng chứng trực tiếp tố giác tội trạng của anh.

Thẩm Dật hơi tái mặt, nhưng hắn lập tức lấy lại vẻ bình tĩnh. Hắn khoanh tay trước ngực, cười, bảo:

- Đừng đùa nữa, anh có bằng chứng gì?

Cửu Thiệu bước lên một bước, ghé vào tai hắn, nói nhỏ:

- Chai thuốc chứa chất độc Mao địa hoàng. Anh quen Lý Trần được thủy triều đẩy lên bờ rồi sao? Tương tự, chai thuốc đó cũng vậy. Trên thân chai có dấu vân tay của anh.

Sắc mặt Thẩm Dật trở nên khó coi hơn lúc trước, nhưng hắn vẫn cố:

- Nếu có chứng cứ này trong tay thì anh đã bắt tôi từ lâu, sao phải đợi đến hôm nay?

- Bởi vì, tôi thấy anh rất hào hứng với trò chơi này. - Cửu Thiệu lạnh lùng nói. - Đã vậy, sao tôi không làm theo những quy tắc mà anh đặt ra, giúp anh vui chơi cho thỏa. Dù sao thì, nửa đời sau của anh cũng không còn cơ hội để vui chơi thỏa thích nữa.

Thẩm Dật và Cửu Thiệu nhìn nhau rất lâu, cuối cùng, hắn thở dài, nói:

- Được rồi, anh đã thắng, tôi chịu thua.

Hình Mẫn tới chỗ lùm cây, nhặt di động lên, gọi báo cảnh sát.

Phía xa xa, tại khu vực tập trung của tổ quay phim, đèn pha vẫn chiếu sáng như ban ngày. Lúc này chỉ còn lại ba người. Thanh Hoành không rõ Hình Mẫn lánh mặt đi nơi khác có phải vì muốn cho cô cơ hội này hay không, nhưng lúc này cô không muốn nghĩ nhiều.

Cô đến trước mặt Thẩm Dật, cúi xuống nhìn hần. Hần cũng từng nhìn cô như thế. Cuộc gặp gỡ chớp nhoáng trong rạp hát năm xưa đã giầy vò cô suốt bao năm qua.

Thẩm Dật ngẩng đầu, ánh mắt hần nhìn cô thật ám áp:

- Tiểu Hoành, tôi thật lòng rất thích cô...

- Im đi!

Thanh Hoành đá mạnh vào người hần, cú đá tích tụ bao nỗi căm hận và phẫn nộ của cô, vì thế cô thờ đốc ngay sau đó.

- Tôi không muốn nghe anh nói gì hết!

Thẩm Dật rên khe khẽ vì đau, hần đưa tay lên quệt môi:

- Dù là án tử hình đi nữa, người ta vẫn cho phạm nhân được nói lời trăng trối kia mà. Tiểu Hoành, ngay từ dạo gặp gỡ trên du thuyền, tôi đã nói với cô, anh ta không phù hợp với cô đâu, chỉ có tôi là người phù hợp nhất. Cô ngấm kỹ mà xem, cuộc đời của hai ta đã trải qua bao thăng trầm giống nhau, bố mẹ chúng ta đều đã qua đời từ rất sớm... ôi!

- Đó là do ai gây ra?

Thanh Hoành cảm thấy trái tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đau đớn dữ dội, cô tức giận đá cho hần một cú nữa.

- Bố mẹ tôi vì đâu mà qua đời từ sớm? Không phải tại anh thì còn ai vào đây? Thế mà anh còn dám nói những lời đó? Tôi muốn giết anh, tôi phải giết anh!

Hần bật cười như vừa chứng kiến cảnh một chú chó con nổi khùng, càng lúc hần càng cười lớn:

- Cô muốn giết tôi? Cô dám không?

Mỗi lời nói của hần như chiếc răng nanh nhọn hoắt của loài rắn độc cắm phập vào những vùng yếu đuối nhất trong cô.

- Cô thậm chí còn không biết tháo chốt, thì giết tôi sao được? Thừa nhận đi, cô sẽ không giết tôi, vì cô biết, chỉ có tôi mới là người thấu hiểu và thương yêu cô nhất. Còn gã đàn ông bên cạnh cô kia, một khi gã không chịu nói, thì cô vĩnh viễn không bao giờ biết được suy nghĩ của gã!

Thanh Hoành cảm thấy sợi dây thần kinh lý trí cuối cùng trong đầu cô vừa đứt “phụt” một tiếng. Cô thoáng thấy khẩu súng trong túi áo Cừ Thiệu, chỉ cần cô mở chốt, ngắm bắn và “pằng” một tiếng là máu tươi và não bộ của hần sẽ văng tứ phía.

Thẩm Dật tiếp tục dụ dỗ cô bằng những lời lẽ ngon ngọt:

- Tình yêu bé bỏng của tôi, cô không biết dùng đến vũ lực đâu. Điều mà cô cần làm bây giờ là quên đi mọi chuyện, rồi sà vào lòng tôi, bởi vì, chúng ta quá ư giống nhau.

Hần vừa dứt lời thì một hòng súng đen kịt đã chĩa thẳng vào trán hần. Động tác của cô khá thô lỗ, trán hần hần lên vệt đỏ.

- Tôi sẽ giết anh!

Không hề do dự, cô mở chốt.

Thanh Hoành nhắm chặt mắt lại, lý trí đã trở lại trong khoảnh khắc cô mở chốt. Cô vẫn hằng tâm niệm phải tìm bằng được Ám Hoa để trả thù, nhưng lúc này, cô không hề thấy vui vẻ.

Người mà cô sắp giết là một người bằng xương bằng thịt, tên Thẩm Dật, chứ không phải biệt hiệu “Ám Hoa” lạnh lùng vô cảm.

Nếu cô bóp cò, cô sẽ giống những tội phạm khác, chôn vùi nửa đời còn lại trong u mê tăm tối.

Lúc mở chốt, cô nghe bụng súng vang lên tiếng đạn trống. Cô kinh ngạc mở mắt, mắt chừng ba giây sau cô mới hiểu, liền quay lại nhìn Cừ Thiệu.

Anh biết cô sẽ bắn hần, vì thế anh đã tháo hết đạn ra khỏi khẩu súng.

Anh biết hần sẽ kích động cô thực hiện những hành vi không thể cứu vãn.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Anh cũng biết nếu cô bắn hắn vỡ sọ ở cự ly gần như thế, cô sẽ hối hận. Thảm Dệt dường như cũng bị bất ngờ vì tình huống này, hắn ngẩn ra một lúc mới bật cười sáng sủa:

- Cô em bé bỏng của tôi, cô vẫn quyết định chọn hắn sao? Ồ, nếu vậy tôi thật sự lo lắng cho tương lai của cô đấy!

Hình Mẫn cuối cùng cũng quay lại, ông xóc hắn lên:

- Tôi mong lát nữa anh vẫn cười được như thế này. Đi theo tôi!

Thảm Dệt ngoan ngoãn đứng lên, bước đi của hắn hơi loạn choạng, được mấy bước, hắn đột ngột vùng thoát khỏi cánh tay Hình Mẫn, lao đến trước mặt Thanh Hoành.

Cô nhìn hắn trân trân, trong lòng trào dâng nỗi sợ hãi và xót xa.

- Tôi nói thật lòng mình nhé... - Hắn thở gấp. - Tôi chưa bao giờ thích cô, vì cô kém thông minh, không theo kịp tư duy của tôi, tôi chỉ muốn chọc cô cho vui thôi.

Hắn vừa dứt lời, Hình Mẫn đã chạy tới, thụi một cú đấm trời giáng vào bụng hắn. Thảm Dệt đau điếng co người lại.

Hình Mẫn lạnh lùng quát:

- Đi mau!

Một lúc sau, Thảm Dệt mới đứng lên được, hắn lau bàu:

- Tôi nói rồi mà, cảnh sát các người thật thô bạo.

Hắn đi được vài bước, đột nhiên quay đầu lại.

- Em yêu, hãy nhớ những gì tôi nói.

Tiếng còi xe cảnh sát hú inh ỏi ngoài kia, ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy trong không gian.

Thanh Hoành vui mặt giữa hai tay, ngồi sụp xuống, nghẹn ngào. Vậy là mọi thứ đã kết thúc, nhưng vì sao cô không hề thấy vui?

Không biết bao lâu sau Cửu Thiệu mới cúi xuống, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cô co rúm trong vòng tay anh. Anh có vẻ lúng túng:

- Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Cô bất ngờ đẩy anh ra, lùi lại phía sau:

- Đừng đụng vào tôi...

“Gã đàn ông bên cạnh cô kia, một khi gã không chịu nói, thì cô vĩnh viễn không bao giờ biết được suy nghĩ của gã!”

Nhưng anh biết rõ mọi suy nghĩ của cô, thậm chí anh còn đoán được mọi việc cô định làm. Anh mở xẻ cô bằng con dao giải phẫu vô hình, cô thậm chí không hề hay biết bản thân đang bị anh phẫu thuật, cô chỉ cảm thấy lưỡi dao lạnh ngắt xoẹt qua người cô, sau đó cô thấy mình đang bị banh ra trên bàn mổ.

Chưa bao giờ cô cảm hận cảm giác này đến thế.

Cửu Thiệu như người bị thương, anh lo lắng hỏi:

- Tiểu Hoành.

Nhưng cô không còn là kẻ dễ tin và dễ mui lòng như xưa nữa. Anh thông minh là thế, anh biết vào lúc này thì cần tỏ ra thế nào.

Cô nhìn anh chăm chăm, nhìn mãi cho đến lúc anh trở lại với gương mặt lạnh lùng, vô cảm thường ngày. Anh đứng lên, hơi cụp mắt, khẽ nói:

- Anh biết rồi...

Sau đó, anh quay người và bước về phía khu phố tập nập với những cửa hàng đồ nướng khói bốc nghi ngút.

Còn cô, cô đi về phía trường quay quảng cáo, cảnh sát đang tiến hành thẩm vấn tại hiện trường. Trác Diễm khoanh tay trước ngực, nụ cười tắt ngấm, cất giọng lạnh lùng:

- Cô là trợ lý mà để người giả mạo Lăng Hàn trà trộn vào đoàn quay phim, tôi sẽ yêu cầu bên pháp chế nói chuyện với cô.

Cô trợ lý của Lăng Hàn không dám ngẩng đầu lên, hết lời xin lỗi:

- Xin lỗi anh, tôi rất xin lỗi. Tôi bị người ta đe dọa nên bất đắc dĩ mới phải...

- Bất đắc dĩ? Ngày mai gọi Lăng Hàn đến đây cho tôi, tôi gia hạn thêm một ngày, nhất định phải quay cho xong quảng cáo.

- Nhưng anh ấy bị thương, đang nằm trong bệnh viện...

- Thế thì bảo anh ta bò từ bệnh viện đến đây! - Trác Diễm đã hết kiên nhẫn. - Các người nên nhớ, tôi đủ bản lĩnh khiến cho các người có muốn cũng không thể ngóc đầu lên ở cái thành phố này!

Đạo diễn đứng bên cạnh đột nhiên bảo:

- Anh Trác, tôi thấy đây là dự án bất động sản kiểu mới, nên chi bằng anh hãy vào vai nhân vật chính trong đoạn phim quảng cáo này. Như thế vừa mới mẻ, gây tiếng vang, vừa đánh bóng thương hiệu. Hơn nữa, anh Diệp Ti là cổ đông, cũng là một nhân tài hiếm có, nếu cả hai anh cùng xuất hiện trong clip quảng cáo này, chưa biết chừng lại gặt hái được hiệu ứng bất ngờ cũng nên.

Diệp Ti hào hứng:

- Đạo diễn, ông thấy tôi đóng quảng cáo có ổn không?

- Con mắt nghề nghiệp của tôi không sai bao giờ, luận về tướng mạo hay khí chất, Lăng Hàn đều không thể so với anh.

Diệp Ti nghe vậy vội túm lấy tay Trác Diễm:

- Thử đi, thử đi mà... Tôi diễn trai ngồi ngồi thế này, không quay quảng cáo thật quá lãng phí, đúng không?

Trác Diễm tránh anh ta như tránh tà:

- Anh thích quay thì đi mà quay, đừng lôi tôi vào.

Nói đoạn, anh ta quay sang nhắc lại với trợ lý của Lăng Hàn:

- Tôi sẽ yêu cầu bên pháp chế đến nói chuyện với cô.

Sự kiện bất ngờ xảy ra tại trường quay trở thành tin tức sốt dẻo đối với khán thính giả, dự án bất động sản mới cũng nhờ vậy mà “hot” theo. Nào là: Minh tinh màn bạc bị xã hội đen bắt cóc, phải vào viện chữa trị; Sát thủ đóng giả diễn viên nổi tiếng trà trộn vào phim trường chờ thời cơ trả thù; Phim quảng cáo phải thay diễn viên chính; Diễn viên mới thay là hai chàng trai trẻ, độc thân, giàu có, đẹp trai vào hàng nhất nhì thành phố.

Diệp Ti hướng vào máy quay của phóng viên, gửi một nụ hôn gió:

- Tôi là chàng trai độc thân, đang chờ đợi sự xuất hiện của em

Trác Diễm, trái lại, mặt mũi như đầm lè, nhưng các nhiếp ảnh gia lại thích phong cách lạnh lùng đó của anh ta, vì thế không ai đòi hỏi anh ta phải làm gì cả.

Một thước phim quảng cáo từ tế bỗng chốc biến thành một vở hài kịch đối với Trác Diễm, nhưng vở hài kịch này lại gặt hái được hiệu quả hết sức bất ngờ. Sau khi dự án được cấp phép và bắt đầu đi vào hoạt động thì lập tức chiếm thị phần đáng nể trong ngành bất động sản, thậm chí vượt mặt cả nhà họ Tạ. Trác Diễm đều đặn gửi email báo cáo tiến độ cho Thanh Hoành. Thi thoảng cô cũng đọc qua, nhưng không mấy hứng thú. Tối hôm đó, sau khi về đến nhà, cô nhận được tin nhắn của Cửu Thiệu: “Nếu em cảm thấy chúng mình vẫn có thể gặp nhau để trò chuyện, mong em bớt chút thời gian cho anh.”

Thực ra, người cần thời gian nhất lúc này chính là cô.

Trong đầu cô cứ mãi quẩn quanh câu nói đầy ám ảnh của Thẩm Dật: “Còn gã đàn ông bên cạnh cô kia, một khi gã không chịu nói, thì cô vĩnh viễn không bao giờ biết được suy nghĩ của gã!” Cô không hiểu anh, cũng không nhìn thấu anh.

Rõ ràng, anh đã tìm ra manh mối từ lâu, nhưng vẫn vờ như không biết, anh kiên trì chờ cho đến lúc thích hợp, mới ra đòn chí mạng, khiến đối phương không thể trở tay. Tâm tư sâu xa ấy, nếu anh đem ra đối phó với cô, biết đâu một lúc nào đó cô sẽ chết mà không biết vì sao mình chết! Cô và anh thân mật là thế, lại đều có mối liên hệ mật thiết với vụ án này, vậy mà anh vẫn kiên quyết giấu cô mãi cho đến tận hôm nay.

Cô bắt đầu dao động, bắt đầu sợ hãi trước dự định tương lai của họ.

Thẩm Dật nhìn quay, cả bốn bức tường đều được ốp đệm cao su chống va đập, những góc có gờ, cạnh đều được bọc dày ba lớp. Họ sợ hấn tự sát, ý nghĩ này vừa lóe lên, hấn thấy vui vui trong lòng.

Hấn thả lỏng cổ tay bị còng số tám khóa chặt ra sau lưng, giữ mãi tư thế này trong thời gian dài, máu huyết rất khó lưu thông.

Cuối cùng, cánh cửa phòng biệt giam cũng được mở ra, Hình Mẫn bước vào, theo sau là một chàng trai trẻ.

Thẩm Dật mỉm cười chào:

- Chào cảnh sát Hình!

Hình Mẫn ra hiệu cho Trần Thủ bước tới tháo khóa còng số tám cho Thẩm Dật. Thẩm Dật khởi động các khớp tay, rồi hấn chau mày:

- Suyt nữa mắt hết cảm giác...

Hình Mẫn ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Thẩm Dật, vẻ mặt nghiêm trang:

- Chúng ta bắt đầu thôi!

- Cảnh sát Hình này...

Thẩm Dật đổi mắt ra ngoài cửa sổ, bên dưới là khoảng sân rộng, bên kia là tháp đồng hồ được xây theo kiểu Pháp. Tiếng chuông rộn rã đổ vang sau mỗi giờ, khiến lũ bồ câu trắng giật mình, tung cánh bay lên trời cao.

- Tôi rất thích khung cảnh từ chỗ này nhìn ra ngoài, có điều môi trường ở thành phố này không được trong lành như thành phố Tân, thành phố Tân rất ít khói bụi.

Khóe môi Hình Mẫn khẽ giật, ông nghiêm mặt nói:

- Anh định kể lại đầu đuôi sự việc, hay tôi sẽ hỏi và anh trả lời?

Thẩm Dật dường như không quan tâm đến những gì ông nói:

- Cứu Thiệu đâu? Sao anh ta không đến? Định làm người hùng giấu mặt à?

- ... Cậu ấy đang viết kiểm điểm

- Tôi muốn vẽ, có thể đem cho tôi dụng cụ để vẽ không?

Hình Mẫn đưa mắt nhìn hấn.

Thẩm Dật mỉm cười:

- Đừng nổi nóng, giờ này là khoảng thời gian trong ngày tôi dành để vẽ tranh. Nếu ông bằng lòng thỏa mãn sở thích của tôi, tôi cam đoan sẽ trả lời bất cứ câu hỏi nào của ông.

- Nếu tôi không chiều theo ý anh, anh sẽ không chịu nói? Nhưng anh có biết, trên đời này chỉ có người chết mới không chịu nói?

- À, tôi cho rằng ông không nhớ giết tôi đâu, cấp trên của cấp trên của cấp trên... của ông cũng không nhớ giết tôi. Họ cần tôi, và cả bộ não của tôi. Ông có chấp thuận yêu cầu của tôi không?

- Được, chúng ta thỏa thuận vậy nhé!

Hôm sau, Hình Mẫn trở lại phòng biệt giam, người gác cửa báo cáo tình hình của phạm nhân với ông:

- Hấn rất yên tĩnh, ngoài ba bữa cơm, hấn dành toàn bộ thời gian vào việc vẽ tranh.

Hình Mẫn gật đầu, bước vào phòng.

- Tối qua anh ngủ ngon chứ?

Thẩm Dật đang phác họa bằng bút chì, nghe tiếng ông, hấn chẳng buồn ngẩng đầu lên:

- Đừng làm phiền tôi lúc tôi đang vẽ.

Hình Mẫn không lấy thế làm bực, ông gật đầu, ngồi xuống chờ đợi. Trần Thủ có vẻ không quen với phong cách lạ lùng này của ngài Ám Hoa, chàng trai trẻ rất muốn lên tiếng nhưng cố kiềm chế.

Hình Mẫn vỗ vai anh ta:

- Hết sức kiềm chế, hãy học theo...

Ông định nói: “Hãy học theo hần”, nhưng ý nghĩ vừa lóe lên đã bị ông lập tức dập tắt.

- Không, đừng học theo hần thì hơn.

Trần Thủ nói nhỏ:

- Vậy có nên học theo sếp Tiêu?

Hình Mẫn lắc đầu:

- Phong cách của cậu ấy không hợp với cậu, cũng không hợp với hầu hết mọi người.

Ông không tin vào những thứ họ hay nhắc đến như tâm lý học tội phạm hay logic học. Ông đi lên từ một anh nhân viên quen, dựa vào quá trình tích lũy kinh nghiệm không ngừng nghỉ, có kinh nghiệm phong phú sẽ nảy sinh trực giác chính xác trong phán đoán. Chưa chắc Cửu Thiệu đã thích ứng được với phương pháp làm việc của ông.

Họ ngồi yên lặng chờ đợi hơn một giờ đồng hồ, cuối cùng, Thẩm Dật cũng gác bút, vươn vai thư giãn, bước tới và ngồi xuống bên ghế đối diện với ông:

- Có thể bắt đầu thời gian thẩm vấn hôm nay rồi chứ?

- Nếu anh không phiền thì chúng ta sẽ bắt đầu ngay bây giờ.

Hình Mẫn hắng giọng:

- Anh trở thành Âm Hoa như thế nào?

- Bố tôi là người Nam u, bố mẹ tôi yêu nhau rồi kết hôn. Sau đó, cả hai người đều chết trong một vụ tai nạn xe hơi. Nhưng đó không phải một vụ tai nạn thông thường. Năm mười tám tuổi, tôi sang Đức học dự bị đại học, có người đến tìm và nói cho tôi biết, vì bố mẹ tôi từ chối làm việc cho tổ chức, nên bị sát hại. Bọn họ đe dọa và bắt tôi phải gia nhập.

- Tổ chức?

- Ông không cho rằng những việc tôi làm đều do ngẫu hứng đấy chứ? Tôi không rành vậy đâu! Tôi là bộ não của họ, họ cần tôi, vì thế tôi chấp nhận làm những việc có lợi cho cả đôi bên. Lấy ví dụ, vụ đánh bom tập đoàn Tinh Triễn năm đó có nguồn cơn sâu xa như sau. Tôi lợi dụng phòng thí nghiệm nghiên cứu phát triển loại thuốc mới của họ, nhưng tiếc là không biết vì sao sau đó các số liệu thí nghiệm của tôi bị lọt ra ngoài. Trong đội ngũ những người làm công tác nghiên cứu phát triển loại thuốc mới của Tinh Triễn có kẻ đã lợi dụng một phần các số liệu thí nghiệm của tôi, để đưa vào loại thuốc mới của bọn họ. Kết quả là loại thuốc mới bị phát hiện có chứa chất gây ung thư trong thời gian ngắn.

Ngữ khí của Thẩm Dật hoàn toàn bình tĩnh.

- Và như thế có nghĩa, họ sẽ tiến hành điều tra, rồi sẽ có người phát hiện ra các số liệu thí nghiệm của tôi, vì thế tôi không thể không tạo ra vụ nổ vào dịp tập đoàn tổ chức liên hoan cuối năm. Mục đích là để hướng sự chú ý của mọi người vào vụ nổ ấy, sẽ chẳng còn ai để ý đến loại thuốc có chứa chất gây ung thư kia nữa.

Hần ngẫm nghĩ một lúc, bổ sung thêm:

- Chất độc BHN1 tiêm vào người giám đốc Lăng chính là kết quả bước đầu của quá trình nghiên cứu và bào chế thuốc độc của tôi vào thời gian đó. Sau khi tiêm vào cơ thể, chất độc này sẽ nhanh chóng phá hoại thần kinh của con người, người đó sẽ biến thành xác sống như trong các bộ phim kinh dị ta thường xem. Thú vị không nào?

Đầu bút trong tay Hình Mẫn đột nhiên cắm xuyên qua trang giấy, nhưng ông vẫn cố nín nhịn:

- Anh vừa nói, anh đã gia nhập tổ chức trong thời gian du học ở Đức?

- Khi ấy tôi không hề biết mình sẽ trở thành bộ não của tổ chức. Nhưng tôi nhanh chóng phát hiện ra năng lực đặc biệt của bản thân. Tôi có thể dẫn dắt, định hướng cảm xúc và suy nghĩ của người khác. Thế là tôi thử nghiệm khả năng đó với cô bạn gái của tôi. Sau đó thì cô ấy đã nhảy từ tầng hai mươi mấy xuống đất, và đến tận lúc chết, cô ấy vẫn nghĩ, chính bản thân cô ấy muốn tự sát.

Hình Mẫn gạt đầu:

- Tôi đã đọc hồ sơ về anh, đúng là vào năm anh học dự bị đại học đã có một cô gái nhảy lầu tự tử.

- Nhưng tôi cũng phát hiện ra khuyết điểm của bản thân, khả năng đọc của tôi rất kém. Mặc dù tôi có thể nói lưu loát những từ địa phương rất khó nghe,

khó thuộc bằng chính khẩu âm của người bản địa, nhưng nếu chuyển thành văn bản chữ viết thì tôi bỏ tay. Chính vì thế tôi đã không thể tốt nghiệp đại học, bởi vì tôi không thể vượt qua các kỳ thi và làm khóa luận tốt nghiệp.

Thẩm Dật nhún vai.

- Nhưng dù tôi không lấy được bằng cử nhân thì tổ chức cũng không chê trách tôi, họ chỉ cần bộ não của tôi không sao là được.

Hắn cười tươi với Hình Mẫn:

- Đội trưởng Hình này, ngày trước ông cũng không ưa gì các kỳ thi, đúng không? Vậy thì đáng ngại lắm đấy, bệnh này có thể di truyền sang thế hệ sau.

Hình Mẫn khẽ mấp máy môi, nhưng ông vẫn kìm chế được:

- Hãy nói về vụ án phanh thây liên hoàn đi, theo tôi được biết, đó là kiệt tác của anh.

Thẩm Dật lắc đầu:

- Ông sai rồi, tôi không liên quan đến vụ án đó.

- Không liên quan?

- Nếu tôi muốn giết người thì hầu như không bao giờ trực tiếp ra tay. Rõ ràng, tôi chỉ cần sử dụng lời nói đã có thể sai khiến người khác làm những việc mà họ hối không kịp, thì hà cớ gì phải vất vả dạy người khác cách phanh thây? Cách làm đó quá ư thô bạo, tàn nhẫn, hoàn toàn không có chút mỹ học nào. Xưa nay tôi không bao giờ thêm ra tay kiểu đó.

Hình Mẫn ngẫm nghĩ một lát, hỏi:

- Vậy thì, do Tần Tấn làm?

Thẩm Dật cười, đáp:

- Anh ta là một người rất thú vị. Anh ta vốn dĩ chỉ là người liên lạc cấp dưới của tôi, vai trò hết sức mờ nhạt, nhưng lại cố tình mô phỏng cách làm của tôi, dạy gã quản đốc phân xưởng cơ điện đó làm ra cái việc này. Vì thế, tôi mới gửi thư cảnh báo cho cô Chử và cô ấy đã không khiến tôi phải thất vọng. Cô ấy làm rất tốt.

- Cách nói này của anh khiến tôi không thể tin những gì anh nói.

- Vì sao không? Nếu tôi làm, tôi chẳng ngại gì mà không nhận, nhưng nếu không phải do tôi thì cớ gì tôi phải nhận.

- Vụ án đó đã lấy đi mạng sống của hai con người, trong đó có một cô bé mới học cấp hai!

- Can hệ gì đến tôi?

Hình Mẫn trầm ngâm hồi lâu, sau đó, ông mới hỏi câu tiếp theo:

- Chính Tần Tấn để lại mật mã bằng chữ số tại hiện trường?

- Là tôi để lại. Tôi xuất hiện để thu dọn tàn cuộc cho bọn họ. Gã quản đốc phân xưởng cơ điện thậm chí còn quên cả việc phải xóa dấu vân tay, ông thấy hắn có đàn không?

Thẩm Dật ngó thấp đồng hồ bên ngoài cửa sổ, quyết định tiễn khách:

- Cảnh sát Hình này, hôm nay ông đã hỏi khá nhiều rồi, bây giờ đã đến thời gian riêng tư của tôi, mời ông ngày mai lại đến.

Hình Mẫn lẳng lặng đứng lên, ông thấy hắn lại đứng sau giá vẽ, chuyên tâm vào tác phẩm hội họa của mình. Cầm hấn dán cao dán, những vết thâm tím trên mặt vẫn chưa tan hết, trông hắn thật buồn cười. Nhưng ông không sao cười nổi, phong thái của hắn cao ngạo hết như một vị vua, cho dù hắn đang là một tù nhân nguy hiểm.

Họ đi ngang qua khoảng sân ở cổng sau, đàn bò câu trắng đang thông dong tản bộ trên sân.

Trần Thủ rút trong túi ra một túi bánh, bẻ vụn và ném cho đàn bò câu, bọn chúng đập cánh rộn ràng, mỡ bánh riu rít.

- Đội trưởng, gã Ám Hoa đó có rất nhiều thói quen lạ lùng.

- Bởi vì hắn chính là Ám Hoa.

Hình Mẫn trả lời mà như không. Kết cục của Thẩm Dật rất có thể là tù chung thân, bây giờ mới chỉ là bắt đầu.

- Tôi lại đến rồi đây.

Hôm nay là ngày thứ ba, Hình Mẫn có mặt tại phòng biệt giam đúng giờ quy định. Thẩm Dật đặt cốc về và đĩa màu nước xuống, ngẩng lên, tươi cười chào Hình Mẫn.

Hình Mẫn đi ra sau lưng hắn và thấy bức vẽ của hắn thật kỳ quặc, ông không nhìn ra đó là thứ gì, chỉ thấy những mảng màu đột phá, bất ngờ. Ông bắt đầu cuộc chuyện bằng sở thích của hắn:

- Sao anh thích vẽ tranh đến thế?

Thẩm Dật kéo ghế, ngồi cạnh chiếc bàn nhỏ hình vuông:

- Việc này không liên quan đến nội dung điều tra của ông thì phải? Hay là bỗng dưng ông nổi hứng muốn tìm hiểu về tôi?

- Muốn tìm hiểu thêm về anh cũng tốt chứ sao.

Thẩm Dật “ừm” một tiếng, tiếp tục cười, đáp:

- Bởi vì tôi thuộc tuýp điển hình của những người ghi nhớ bằng hình ảnh. Trong đầu tôi chất chứa vô số hình ảnh, nên tôi phải tìm cách chuyển chúng ra bên ngoài, bằng không đầu tôi sẽ nổ tung mất. Đột nhiên, ông thuộc tuýp điển hình của những người ghi nhớ bằng con chữ thì phải. Mặc dù khả năng ghi nhớ chữ viết của ông không mấy đáng nể.

Hình Mẫn xem như không nghe thấy câu nói khích bác của hắn, ông tiếp tục:

- Chúng ta hãy tiếp tục câu hỏi hôm qua. Anh bảo anh chỉ xuất hiện để thu dọn tàn cuộc trong vụ án phanh thây đó?

- Đúng vậy. Tôi đã xóa sạch dấu vân tay ở hiện trường, sau đó bôi máu lên các thiết bị trong xưởng cưa điện. Tôi thật lòng muốn dẫn đường cho các vị.

Hình Mẫn cố kìm chế cảm xúc để ghi chép lại toàn bộ lời khai. Ông từng gặp rất nhiều loại tội phạm, nhưng chưa có tội phạm nào khiến huyết áp và hoóc môn tuyến thượng thận của ông liên tục tăng cao như tên tội phạm này.

- Theo thứ tự thời gian, câu hỏi tiếp theo sẽ là về vụ nổ tàu Đông Thái Bình Dương.

- Vụ đó thực ra chẳng có gì để nói.

- Dù không có gì cũng phiền anh bớt chút thời gian tường thuật lại rõ ràng.

Thẩm Dật xòe bàn tay ra, diễn về vô tội:

- Lúc đó, tôi bắt đầu nảy sinh hứng thú với cô Chữ. Ông không biết cô ấy đã dắt mũi bác sĩ điều trị tâm lý cho mình thế nào đâu. Nhân đây cũng xin góp ý thế này, tố chất của bác sĩ tâm lý trong ngành các ông quá kém cỏi, thậm chí còn không bằng một tay bác sĩ tâm lý nửa mùa Tiêu Cửu Thiều. Tôi thành thật đề nghị đội trưởng hãy đề đạt vấn đề này lên cấp trên trong bản báo cáo của ông. Nếu tình trạng này còn tiếp diễn, chẳng may một ngày nào đó cảnh sát các ông cần đến sự hỗ trợ, tư vấn về tâm sinh lý, nhưng lại không tìm được bác sĩ tâm lý giỏi chuyên môn thì sẽ là thảm họa cho nhân dân đó.

- ... - Hình Mẫn nhần nhịn, hỏi tiếp: - Sau đó thì sao?

Thẩm Dật tỏ vẻ bất bình:

- Ông không ghi lại kiến nghị vừa rồi của tôi sao? Rồi ông sẽ quên mất đó!

- Chúng tôi có camera theo dõi, không để lọt bất cứ điều gì.

Hình Mẫn ra hiệu cho hắn nhìn lên camera treo ở góc tường.

- Cái này không phải chỉ để trưng bày thôi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Thẩm Dật khoanh tay trước ngực, mỉm cười, nói:

- Được thôi. Thế là tôi đặt một nửa số phòng trên tàu Đông Thái Bình Dương. Vì sao tôi chọn con tàu đó ư? Là vì công ty du lịch quản lý con tàu thuộc sở hữu của nhà họ Tạ. Cô Chử sẽ nhanh chóng nhận được tin tức về những hoạt động bất thường của phía cảnh sát. Đồng thời, tôi cũng truyền tin cho Tần Tấn, ra lệnh cho anh ta cung cấp ám hiệu cho cô Chử. Nhưng tôi không ngờ anh ta lại tạo ra thứ ám hiệu quá mức ngu xuẩn, là sự xuất hiện của cảnh sát phòng chống bạo động trên đường. Cô Chử chỉ cần hỏi người khác về thông tin này thì lời nói dối của anh ta sẽ bị lật tẩy.

Tôi chỉ chuyển tiền đặt cọc cho một số phòng trên tàu. Tôi chia nhỏ thành mười món, chuyển khoản qua ngân hàng, nhưng là ở một thành phố khác. Vì thế, nếu các vị muốn kiểm tra camera quay lại các giao dịch tại quầy giao dịch của ngân hàng, các vị sẽ phải kiểm tra trên phạm vi toàn quốc. Tôi đã dùng số điện thoại di động của Tô Quý để đặt chỗ, vì hồi du học bên Đức, tôi từng là bạn học của em gái cô ta. Đồng thời, tôi cố ý bỏ tập tài liệu Những điều hành khách đi tàu Đông Thái Bình Dương cần biết vào xe của Tô Tường, chị gái cô ấy nhanh chóng đọc được và đặt phòng VIP trên tàu. Nhưng giả như Tô Quý không hứng thú với chuyến đi ấy thì cũng không sao, tôi sẽ thay bằng người khác.

Hình Mẫn cúi xuống ghi chép, được một lát, ông nhắc hẳn:

- Còn gì nữa?

- Tôi tìm được một tàu đánh cá chui, và nhanh chóng phát hiện ra hòn đảo hoang nằm ở vị trí rất đẹp, tôi còn sắp xếp sẵn mọi thứ trên đảo. Hòn đảo ấy hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của tôi, có chất độc, nhưng không có thú hoang hay rắn độc, khuyết điểm duy nhất là trên đảo không có cây Mao địa hoàng, vì thế tôi buộc phải trồng một ít trên đảo. Nhưng vì chất đất không phù hợp, Mao địa hoàng tôi trồng đều khô héo hết. - Thẩm Dật thở dài: - Đây có lẽ là sai lầm duy nhất của tôi.

- Đôi lúc anh cũng thật khiêm tốn.

Thẩm Dật chống cằm:

- Sau mỗi lần hành động, tôi luôn tổng kết, rút ra bài học, và không ngừng sửa chữa, cải thiện, đó là tố chất nghề nghiệp.

- Vậy anh đưa cả bốn người cậu lên tàu là xuất phát từ toan tính thế nào?

- Đội trưởng, ông sai rồi. - Thẩm Dật tươi cười chữa lại. - Ông quên bà ngoại tôi từng nói, lúc đầu, tôi muốn đưa toàn thể gia đình lên tàu đi du lịch, không phải chỉ có bốn ông cậu? Ý đồ của tôi rất đơn giản, tôi thấy bọn họ có sống thêm nữa cũng chẳng để làm gì, chỉ tổ thải ra nhiều cacbonic và rác thải cho thành phố mà thôi. Tất nhiên, nếu ông muốn nói tôi làm thế để chứng minh mình là người bị hại trong tai nạn trên biển đó thì cũng được.

Hình Mẫn điềm tĩnh hỏi:

- Ô, anh làm vậy vì điều gì? Vì họ từng cản cản cuộc hôn nhân của bố mẹ anh?

- Đúng là bọn họ đã cướp sạch phần lớn tài sản của bố mẹ tôi, nhưng đó không phải lý do tôi làm vậy. Khi nãy tôi nói rồi, tôi thấy bọn họ có sống thêm nữa cũng chẳng ích gì, chỉ bằng chết đi để trợ giúp tôi.

- ... Câu hỏi tiếp theo, vụ Tô Quý bị sát thương có liên quan đến anh không?

- Ô.

Thẩm Dật gõ đầu ngón tay xuống mép bàn.

- Tất nhiên là tôi đã kích động tay trợ lý, khiến hẳn ra tay với cô ta. Trước đó tôi đã phá hủy đường điện, đến điệu Valse thì cầu dao điện tự động ngắt, tôi lại bói ít bột màu phát sáng lên gấu váy của Tô Quý, giúp Ngô Y Thanh nương theo ánh sáng đó mà phán đoán chuẩn xác vị trí của cô ta, và còn có thể nhét mảnh thủy tinh vào tay tôi. Tất nhiên, tôi khá bất ngờ trước hành vi vu oan giá họa của hẳn, nhưng nếu hẳn muốn làm vậy, tôi cũng không tiện từ chối.

- Kích động bằng lời nói?

Thẩm Dật đưa tay ra, chủ động giúp Hình Mẫn lật lại những trang ghi chép trước đó.

- Đối với câu hỏi này, chúng ta hãy cùng trở lại câu chuyện mà tôi kể lúc đầu, tôi nhớ nó nằm ở dòng thứ tư trang thứ ba... Đúng, chính là ở đây, hồi tôi học dự bị đại học bên Đức, từng có một nữ lưu học sinh nhảy lầu tự tử.

Hắn chỉ tay vào hàng chữ đó, hỏi lại:

- Cảnh sát Hình à, ngày nào cũng thấy ông đến thăm vấn tôi, thế này dễ sinh nhầm chán lắm, chi bằng đổi người khác đi, được không?

- Anh muốn ai? Chử Thanh Hoành?

- Không.

Hắn kinh ngạc nhưn mày.

- Không, không, tôi không muốn gặp cô ấy. Tôi cần lưu lại những ký ức đẹp nhất về cuộc tình này. Tôi sẽ chỉ lựa chọn đối thủ của mình, mà đối thủ của tôi đương nhiên không phải ông.

Hình Mẫn gấp cuốn sổ lại.

- Tôi sẽ viết đơn đề nghị, nếu đơn đề nghị được thông qua và Tiêu Cửu Thiệu cũng bằng lòng đến đây, thì anh sẽ được toại nguyện.

- Buổi thăm vấn của ông hôm nay đến đây kết thúc?

- Hôm nay dừng ở đây thôi, đằng nào cũng sắp đến giờ về tranh của anh.

- Cảnh sát Hình quả nhiên là người thấu tình đạt lý.

Thẩm Dật đứng lên, lịch sự cúi chào họ, như thể một diễn viên đứng trên sân khấu cúi chào khán giả của mình.

Ngày thứ tư.

Hình Mẫn vừa đẩy cửa bước vào liền thông báo:

- Tiêu Cửu Thiệu không bằng lòng đến thăm vấn anh, vì thế vẫn sẽ là tôi.

Thẩm Dật đứng trước giá vẽ, vờn vai thư giãn:

- Đúng như dự đoán của tôi.

- Ý anh là sao?

- Anh ta đang sợ hãi.

Thẩm Dật vẫn đứng yên.

- Hôm nay tôi dừng đây tiếp chuyện ông được không? Vì tôi sợ không kịp hoàn thành bức vẽ này.

- Anh thấy thoải mái là được.

Thi thoảng Thẩm Dật mới đưa vài nét bút, phần lớn thời gian hắn chỉ đứng yên ở đó, chăm chú ngắm nghía bức vẽ của mình.

- Tiêu Cửu Thiệu đang sợ hãi, vì anh ta phát hiện ra chúng tôi có quá nhiều điểm tương đồng. Từ việc anh ta vô tình dẫn dắt cô Chử làm ra những việc mà lý trí của cô ấy không thể kiểm soát thì anh ta đã biết cả tôi và anh ta đều có chung khả năng kỳ diệu đó. Anh ta lo sợ sẽ trở thành người giống như tôi.

Hình Mẫn nói:

- Cậu ấy không như vậy đâu.

- Há?

Thẩm Dật ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

- Cậu ấy sẽ không như vậy, bởi vì năng lực kiểm soát bản thân của cậu ấy rất mạnh.

Thẩm Dật mỉm cười, đây là nụ cười trong sáng nhất, không hàm chứa vẻ khinh miệt như từ trước đến nay của hắn.

- Vậy ư, anh ta thật may mắn.

- Nếu năm xưa có người can ngăn anh, và anh kiểm soát bản thân tốt hơn thì có lẽ anh sẽ giống như Cửu Thiệu bây giờ.

- Không bao giờ có cái gọi là “nếu như”, không bao giờ tồn tại thứ đó. - Thẩm Dật lắc đầu. - Tôi không hối hận. Cuộc đời tôi đến đây coi như chấm dứt, nhưng ba mươi năm cuộc đời tôi rực rỡ và huy hoàng hơn bốn mươi năm cuộc đời của bất cứ ai.

- Ba mươi năm?

- Ngày kia là sinh nhật tuổi ba mươi của tôi.

- Có muốn tôi tặng quà cho anh không?

Thẩm Dật nháy mắt:

- Ông biết thứ tôi muốn là gì không?

- Anh muốn gì?

- Ông đoán thử xem

Nói xong, hắn tiếp tục cầm cọ vẽ, thờ ơ ra:

- Chúng ta tiếp tục hành trình của tàu Đông Thái Bình Dương nhé. Vì sao tôi chọn ra tay vào buổi tối ngày thứ ba, vì tại thời điểm đó, Tô Quý bị thương nếu phải đưa cô ta đến bệnh viện cấp cứu thì con tàu buộc phải thay đổi hành trình, và như thế nó sẽ ngang qua hòn đảo hoang mà tôi đã bố trí từ trước. Tiếp theo, việc tôi cần làm rất đơn giản, nhân lúc giám đốc Lăng chỉ có một mình, tôi đánh ngất ông ấy từ phía sau, tiêm chất độc BHN1. Tôi đã nói rồi, những người bị tiêm chất độc ấy sẽ biến thành xác sống giống như trong các bộ phim kinh dị, tôi bảo gì phải làm nấy, thế nên mới có đoạn băng ông ấy thừa nhận mình chính là Âm Hoa.

Tôi cứ nghĩ mọi chuyện thế là xong, nên tôi đi kiểm tra toàn bộ kíp nổ đã được gắn trên tàu, sau đó chuẩn bị chuẩn ra boong tàu, giả vờ sợ hãi, lo lắng giống như bao hành khách khác. Nhưng tôi chợt trông thấy giám đốc Lăng bất ngờ thoát khỏi sự khống chế của dược tính, đến trạm kiểm soát gần đó, gửi tín hiệu cầu cứu, đồng thời ra lệnh cho tất cả các vị rút lui, và còn để lại lời nhắn vào hộp đen.

Thẩm Dật trầm mặc giây lát.

- Vì thế tôi buộc phải giết ông ấy, trong lúc vật lộn tôi đã chặt gãy tay ông ấy. Nhưng cho dù đã gãy cả cánh tay, ông ấy vẫn hùng hổ lao tới đòi giết tôi.

Hình Mẫn cầm cùi ghi chép để che đi đôi mắt nhòe ướt.

- Tôi cảm thiết bị thu phát tín hiệu của giám đốc Lăng, đứng trên thuyền cứu hộ, nhắn tin cho các vị với nội dung “Game over” (trò chơi kết thúc). Tiêu Cừu Thiệu ý thức được điều gì nghiêm trọng đã xảy ra, nên anh ta cố gắng trở lại khoang tàu... Xem như anh ta may mắn, như thế mà vẫn không chết.

Tôi bơi đến hòn đảo hoang đã sắp đặt từ trước, trên đảo có một hang động bí mật, tôi đã chuẩn bị sẵn một ít đồ đạc trong đó để cầm cự chờ tàu cứu hộ tới. Số người bơi lên đảo nhiều hơn dự kiến của tôi, còn bao gồm cả ông nữa. Nhưng sự bức bối của tôi nhanh chóng tan đi nhờ có bốn cô cậu trẻ tuổi đó. Cậu nhóc đó, tôi quên mã số của cậu ta rồi, cậu ta gào khóc thảm thiết, đòi lao xuống biển tìm kiếm bạn gái của mình. Chắc chắn, cậu ta diễn xuất dở tệ. Nếu có lương tâm thì phải chăm sóc bạn gái của mình ngay từ đầu chứ, đến lúc sự việc đáng tiếc xảy ra mới diễn cái vè đau khổ muốn chết theo người yêu để làm gì?

Có vẻ nói một hồi đã thấm mệt và khát nước, Thẩm Dật cầm cốc nước lên uống liền vài ngụm, nghỉ ngơi một phút sau mới tiếp tục:

- Nhưng điều lý thú đã xảy ra, thủy triều đã đẩy cô gái đó lên bờ. Nhìn vẻ mặt của họ là biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì. Khi ấy, tôi đã nói với cô Chử: “Cô không thấy cảm động khi chứng kiến cảnh tượng trùng phùng sau kiếp nạn của những bạn trẻ này sao?” Thực lòng, tôi vô cùng yêu thích những nghịch cảnh kiểu này. Tôi thật không ngờ, trên hòn đảo hoang vẫn xảy ra những chuyện thú vị đến thế!

- Vì thế, phán đoán của tôi về nguyên nhân cái chết của hai người cậu của anh là hoàn toàn sai?

Thẩm Dật lắc đầu:

- Tình tiết không sai, nhưng tôi đã dẫn dắt ông đi đến một kết luận sai lầm. Người mà trong lúc lơ mơ thức giấc cô Chử nhìn thấy đang bóp cổ ông cậu tôi thực ra chính là tôi. Ngay từ lúc còn ở trên du thuyền, tôi đã bắt đầu dẫn dắt họ này suy nghĩ “chỉ bằng hãy giết kẻ kia”. Nhưng mặc dù quan hệ của họ đã đến mức trở mặt thành thù, họ vẫn không chịu sát hại nhau, do đó tôi buộc phải ra tay. Chỉ tiếc là vì trước đó tôi rất ít khi phải đích thân thực hiện, nên tôi mới để lại sơ hở.

- Chính là bình thuốc chứa chất Mao địa hoàng có dấu vân tay của anh?

- Đúng thế... Hòn đảo đó không thích hợp để trồng Mao địa hoàng, vì thế mấy cây Mao địa hoàng của tôi đã héo rũ. Và lại, tôi cũng không thể mạo hiểm sử dụng mấy loại cỏ độc chưa được chiết xuất thành tinh chất để giết người. Vì thế, tôi đã giấu một chai Mao địa hoàng trong hang động bí mật. Sau đó, nhân lúc thần kinh của bọn họ trở nên yếu ớt vì uống thuốc an thần, tôi đã ép họ uống Mao địa hoàng. Sau khi giải quyết xong hai ông cậu, tôi ném chai thuốc xuống vách núi. Tôi định nhìn nước biển sẽ nhanh chóng cuốn chai thuốc đi xa.

- Nhưng anh đã quên Lý Trần sống sót nhờ thủy triều đẩy dạt lên bờ, chai thuốc ấy cũng vậy, nó không bị sóng biển cuốn đi, mà trái lại, được sóng biển đánh dạt lên ghềnh đá. Cừu Thiệu trèo xuống vách núi và tìm thấy bằng chứng.

Thẩm Dật lắc đầu:

- Đó là sai lầm của tôi, tôi không nên làm những việc mà tôi không có nhiều kinh nghiệm.

Ghi chép xong, Hình Mẫn gấp cuốn sổ lại, đến bên Thẩm Dật:

- Anh đang vẽ gì thế?

Bức vẽ vẫn chỉ có mấy mảng màu phức tạp, còn những nét phác họa bằng bút chì thì hết sức hỗn loạn, rối rắm, khó phân biệt.

Thẩm Dật cười, đáp:

- Tôi đang chuẩn bị một món quà.

Hình Mẫn quay sang nhìn chàng trai trẻ trước mắt ông, đó là một gương mặt con lai, nhưng xét tổng thể thì vẫn mang nhiều nét Á Đông hơn, tuy nhiên gương mặt này lại có được vẻ nồng nhiệt của người Nam u. Tuy ông không thể lý giải hết những suy nghĩ và hành động của anh ta, nhưng ông không thể không kinh ngạc và thán phục trí tuệ của anh ta. Trên đời này chỉ có một Thẩm Dật, cũng chỉ có một Tiêu Cửu Thiệu, trong khi đám phàm phu tục tử thì vô số.

- Về món quà sinh nhật mà tôi muốn... - Thẩm Dật gác bút, quay sang nhắc Hình Mẫn: - Ông biết nó là gì.

- Anh làm khó tôi rồi, tôi đâu thể tùy tiện mang thứ gì vào đây.

- Tôi biết ông sẽ có cách. - Hần nở nụ cười khó hiểu. - Ông là người phán quyết cuối cùng của tôi.

Hình Mẫn trầm mặc một hồi, nói:

- Tôi về đây, ngày mai chúng ta lại tiếp tục.

Ngày thứ năm

Viên cảnh sát gác ngoài cửa nhìn ông bằng ánh mắt thông cảm:

- Tên đó rất khó chịu, đúng không?

Chưa từng có cuộc thẩm vấn nào kéo dài đến thế. Hằng ngày Hình Mẫn đều phải dành ra một khoảng thời gian để đến trò chuyện với hần, và sau khi quay về, ông vẫn phải giải quyết cả núi công việc với đủ mọi vụ án lớn nhỏ khác nhau. Không phải vụ án nào cũng kinh thiên động địa như vụ án này, đa phần là những vụ mất đồ, mất tích, lừa đảo. Đồ đạc bị mất chưa biết chừng vài ngày sau lại tìm thấy; người mất tích cách vài hôm lại trở về; còn các vụ lừa đảo thì rất có thể sẽ được hòa giải.

Cũng có lúc ông cảm thấy chán ngán.

Ông không rõ người coi công việc này như sinh mệnh thứ hai của mình là Tiêu Cửu Thiệu thì có cảm nghĩ thế nào?

Bức vẽ của Thẩm Dật cơ bản đã thành hình, ông chăm chú nhìn và lờ mờ nhận ra hai con người với hình thù kỳ dị, và vây quanh họ là những khung cảnh méo mó, kỳ dị hơn nữa.

Hình Mẫn quyết định không quan tâm đến bức vẽ của hần:

- Chúng ta trò chuyện một chút về vụ án Tô Quý.

- Chẳng có gì để nói cả. Ban đầu tôi còn có chút hứng thú, nhưng về sau tôi phát hiện ra chính cô ta muốn tìm đến cái chết.

- Vì thế anh mời Cửu Thiệu chơi trò cảm giác mạnh, không thắt dây an toàn, chính là để kích động người khác ra tay với Tô Quý?

- À, còn là để kích động cả Tiêu Cửu Thiệu. Bởi vì khi ấy anh ta đã chắc chắn tôi chính là Âm Hoa, và tôi cũng biết anh ta biết điều đó. Hai chúng tôi tuy không nói ra nhưng đều nhìn thấu tâm can nhau. Tôi muốn nhắc nhở anh ta, chúng tôi vốn là những người đi trên hai đầu của vòng tròn thép, chính vì có tôi, nên mới có anh ta. Một khi tôi rớt xuống, vòng tròn sẽ mất thăng bằng, và anh ta cũng sẽ chỉ có một kết cục. - Thẩm Dật nhếch miệng cười. - Nếu anh ta còn chút lý trí, anh ta sẽ chấp thuận tín hiệu cầu hòa của tôi.

Hình Mẫn lại hỏi:

- Nhưng trong bản tường trình, Tô Quý đã tiết lộ ai là người rời khỏi boong tàu khi đó.

- Đúng là cô ta đã viết ra tên người đó, nhưng có cả ông, cả tôi và Tiêu Cửu Thiệu.

- Chính vì vậy cô ấy mới nói: "Tất cả mọi người ở đây đều có những bí mật không thể nói ra, trừ cô Chủ và em gái tôi."

Thẩm Dật nói tiếp:

- Tôi đọc được nên đã xé bỏ trang viết đó. Lúc đó tình hình rất hỗn loạn, chẳng ai để ý đến hành động của tôi. Tất nhiên, dù Tiêu Cửu Thiệu có nhìn thấy, anh ta cũng sẽ không nói ra, vì hành động này càng chứng tỏ tôi chính là Âm Hoa, nhưng như thế không đủ để làm bằng chứng buộc tội tôi.

- Tôi vẫn cho rằng việc đó là do Tần Tấn làm.

- Tôi không tin tưởng anh ta.

- Lễ nào từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc, Tần Tần đều không biết thân phận thật sự của anh?

- Về sau anh ta có biết. - Thẩm Dật mỉm cười. - Ông còn nhớ, lúc xuống máy bay, anh ta có hỏi tôi: “Nhà anh có chị gái hay em gái nào không?”. Câu hỏi này chính là ám hiệu của chúng tôi. Tôi đoán trước đó anh ta cũng từng hỏi những người khác câu này, cho nên, mặc dù anh ta hỏi tôi khá đột ngột, nhưng cũng không mấy ai chú ý.

- Vì vậy, hôm đó, khi anh nói với chị họ của anh: “Chị thích thì đi mà ngăn cản ông ngoại”, thực chất là dẫn dắt chị ta thực hiện hành vi mưu sát?

- Đúng vậy, nhưng cũng không hoàn toàn là vậy.

- Ô, nói cụ thể hơn xem.

- Đầu óc của chị ấy rất đơn giản, vì thế không thể thực hiện một vụ mưu sát hoàn hảo. Tôi nghĩ cùng lắm chị ấy sẽ dùng đến thuốc chuột hoặc thuốc diệt côn trùng gì đó. Thực ra, người tôi muốn dẫn dắt hành động chính là bà ngoại yêu quý của tôi kia.

Thẩm Dật mỉm cười.

- Nếu là hồi trẻ, có lẽ bà tôi rất có tiềm năng trở thành tội phạm, nhưng mấy năm qua bà quy y tín Phật, e là rất khó nảy sinh tà niệm này. Vì thế, tôi hôm đó gọi điện cho bà, nói với bà từ khi còn rất nhỏ tôi đã tự chịu trách nhiệm về mọi việc mình làm. Bà đã tiếp nhận tín hiệu từ tôi, bà bảo rằng, đừng nghĩ bậy như đám chị họ của tôi, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Những việc sau đó các anh biết cả rồi đấy. Tôi đến nhận tội, rồi tôi đứng ra sau lưng bà, đẩy bà một cái, nhắc bà nhận tội.

Hình Mẫn trầm ngâm hồi lâu, sau đó, ông đặt câu hỏi thăm dò:

- Theo anh, về sau bà Thẩm có phát hiện ra mọi chuyện đều do anh sắp đặt, dẫn dắt không?

- Tất nhiên là không. Mà dù bà có thông minh đột xuất, nhận ra điều đó thì cũng là vào lúc hấp hối mất rồi. À, đúng rồi, đằng nào sau Tết bà cũng chết vì bệnh ung thư, bỏ lại hai bà chị họ bị thịt của tôi và mấy đứ ông chồng ăn bám của các bà ấy. Những ngày tháng sau này của bọn họ chắc chắn sẽ vô cùng đặc sắc.

Thẩm Dật khàn thiết:

- Bà ngoại vô cùng thân yêu của tôi là một người rất dũng cảm.

- Những người đó dù gì cũng là người thân của anh.

- Thế thì đã sao? Người thân thật sự sẽ không bao giờ cướp trắng tài sản của bố mẹ tôi để lại ngay sau khi họ qua đời, họ còn chẳng buồn che đậy lòng tham vô đáy của mình. Tuy nhiên, bọn họ cũng đã khiến cho những năm tháng sau đó của tôi trở nên vô cùng vui vẻ, sáng khoái. Cảnh sát Hình này, tôi muốn lập một di chúc, để loại toàn bộ tài sản của tôi cho cả nhà bà Lâm. Như thế, cuộc sống của mấy người họ hàng của tôi sẽ càng thêm phần vui vẻ.

Hình Mẫn cười ngất:

- Anh cho rằng tôi sẽ nhận lời với đề nghị ác ý của anh?

Hắn cất giọng hiền hòa, êm ái như ru:

- Ô, ông sẽ làm thế đấy, bởi vì ông không vô vị như vẻ ngoài của ông đâu.

- Không, e là tôi phải khiến anh thất vọng rồi, tôi sẽ không làm vậy.

Hình Mẫn đứng lên, chỉnh lại áo vest:

- Ngày mai tôi sẽ lại đến thăm anh.

Ngày thứ sáu.

Thẩm Dật sắp hoàn thành bức vẽ. Hình Mẫn cố gắng lắm mới nhìn ra đó là bức vẽ một trò chơi cảm giác mạnh, với hai người chơi rất kỳ dị đang bước đi giữa không trung.

Tinh thần của Thẩm Dật hình như đã cạn kiệt, sắc mặt anh ta rất kém, tóc tai bù xù. Phòng biệt giam này từng giam giữ không ít những tử tù cực kỳ nguy hiểm, xung quanh và mọi góc cạnh đều được bọc kín đệm cao su chống va đập, buổi tối còn không ngừng phát ra tiếng ồn, nhưng kẻ trong phòng biệt giam không thể tìm đến cái chết. Mà bên ngoài cửa sổ lại là khung cảnh tự do, thanh bình.

Hình Mẫn thầm nói với chính mình, hắn sắp thua rồi, hắn sắp không chịu đựng nổi nữa và sẽ chấp thuận mọi yêu cầu của cấp trên.

Thẩm Dật cầm bút vẽ bôi quệt một hồi mới ngừng lên, mắt hắn bắt đầu xuất hiện những tia máu:

- Tôi nhớ là đã trả lời hết mọi câu hỏi của ông, sao ông còn đến đây làm gì?

- Tôi đến để xem anh thích loại bánh gato nào?

- Ồ.

Thẩm Dật nhìn ông hồi lâu, bỗng dung hần bật cười lạnh lạnh như trẻ con:

- Tôi thích vị sô cô la. Tôi chưa bao giờ nói với ai về sở thích thích đồ ngọt của mình.

- Tại sao?

- Làm việc cho một tổ chức nghiêm khắc, lại là đại não của bọn họ, tôi không thể có thứ sở thích trẻ con ấy được.

Ngày thứ bảy. Mọi thứ sắp kết thúc.

Hình Mẫn xách hộp bánh ngọt trên tay, viên cảnh sát gác ngoài cửa lõi thiết bị kiểm tra ra soi vài lần, sau đó cắt một góc nhỏ, ném cho mấy con chó đi hoang ngoài cửa ăn, rồi mới để ông vào.

Thẩm Dật đã vẽ xong, hần đang chậm rãi cuộn bức vẽ lại một cách cẩn trọng:

- Cảnh sát Hình này, nếu ông không phiền, xin hãy giúp tôi chuyển nó cho Tiêu Cửu Thiệu.

Hình Mẫn ngắm bức vẽ đã được tô màu, vẫn là phong cách thường thấy của anh ta, dùng màu rất táo bạo, tạo ảo giác xuyên thấu. Ông chỉ tay vào hình ảnh hai người đang bước đi trên không:

- Điều này có nghĩa là gì?

- Tôi muốn nhắc nhở anh ta, cẩn thận kéo ngã xuống.

- Anh thật có lòng.

Hình Mẫn lật mặt sau thì thấy bức ký họa chân dung Thanh Hoành vẽ bằng bút chì. Ông nhận ra ngay cô bởi vì bức ký họa này được vẽ theo lối vẽ chân phương, rất thực.

- Còn bức vẽ này?

- Tôi thề rằng anh ta không dám truyền đạt ý tứ của tôi đến cô ấy đâu!

Hình Mẫn gói gọn bức vẽ lại:

- Tôi sẽ cố gắng gửi cho cậu ấy.

Vì bức vẽ là của Thẩm Dật, nên chưa chắc cấp trên đã cho phép đưa nó đến cho Cửu Thiệu.

Thẩm Dật thành khẩn:

- Xin cảm ơn!

Hình Mẫn đứng lên:

- Đây là bánh gato vị sô cô la, nhưng đồng chí cảnh sát gác cửa đã cắt đi một miếng. Chúc anh sinh nhật vui vẻ!

Ông rời phòng biệt giam, nhìn qua ô cửa sổ thì thấy Thẩm Dật đang ngồi ngay ngắn bên chiếc bàn vuông, chậm chậm mở hộp bánh gato. Ông quay người, bước đi. Ông cũng không biết vì sao mình lại mạo hiểm làm việc này.

Cứ cho là, bỗng dung ông bị Âm Hoa làm cho mê muội đi!

Cửu Thiệu đang ngồi thần thờ trước màn hình máy vi tính trống trơn. Anh đã viết xong và giao nộp bản kiểm điểm, nhưng mãi đến bây giờ anh vẫn chưa nhận được tin nhắn của cô. Những ngày tháng nhàm chán, vô vị cứ thế trôi đi khiến anh bức bối, khó chịu vô cùng.

Anh bắt đầu nhớ lại mỗi kỳ thi, mỗi cuộc thí nghiệm, thậm chí từng câu hỏi trong bài thi và từng hạng mục thí nghiệm.

- Tôi có cái này cho cậu.

Hình Mẫn không gõ cửa mà bước thẳng vào phòng.

- Thẩm Dật bảo tôi đưa cho cậu.

Đó là một bức vẽ.

Cửu Thiệu ngẩng lên, gương mặt anh cũng tiêu tụy hết như gương mặt Thẩm Dật.

Hình Mẫn trầm nghĩ, cậu ấy đang chịu đựng điều gì đó, liệu mình có nên chuyển bức vẽ này cho cậu ấy không?

- Thẩm Dật ư?

Anh nhắc lại cái tên này, và đón lấy bức vẽ.

Hình Mẫn ra ngoài, cẩn thận khép cửa lại.

Anh mở ra và ngắm nhìn không gian méo mó, kỳ dị trong bức vẽ, và hai hình người bước đi trên không, quay mặt vào nhau, dưới góc phải là chữ viết bằng tiếng Đức: “Cảnh cáo”. Anh lật mặt sau của bức vẽ, đó là chân dung của Thanh Hoành, nét vẽ rất chân phương, giản dị.

Anh cuộn bức vẽ lại, vào thang máy và bấm lên tầng cao nhất. Đứng trên tầng trên cùng của tòa nhà này có thể nhìn thấy tháp đồng hồ kiểu Pháp, đằng sau tháp đồng hồ là nơi giam giữ Thẩm Dật. Anh nhảy qua lan can, ngồi xuống gờ tường nhô ra, chỉ cần bước thêm một bước, anh sẽ rơi xuống và tan xương nát thịt.

Đã có một khoảnh khắc mà anh thực sự rất muốn nhảy xuống.

Cuộc sống này quá ư nhàm chán, buồn tẻ, nhạt nhẽo hơn cả nước đun sôi để nguội. Còn người mà anh yêu thương lại muốn rời xa anh chỉ vì thứ năng lực, khả năng lạ kỳ mà anh được trời phú và anh không thể kiểm soát, không chế được nó. Anh cũng biết thứ năng lực đó thực ra cũng là một tội ác. Bởi vì, không ai muốn bị người khác nhìn thấu mọi suy nghĩ. Nếu cô vì thế mà rời bỏ anh thì anh cũng không lấy làm ngạc nhiên.

Anh sớm đã có sự chuẩn bị về tâm lý cho điều này, nhưng vì sao khi nó thực sự xảy ra, anh lại buồn đến thế?

Nó giống như là thế giới này sắp mất đi ánh sáng vậy.

Anh nhớ lại hồi nhỏ, khi lần đầu tiên anh quan sát và biết được điều bí mật của người hàng xóm, sau đó thì mọi người đều tránh xa anh, vì ai nấy đều sợ bị anh nhìn thấy tâm tư và những bí mật của mình.

Anh mở rộng bức vẽ mà Thẩm Dật tặng, rút bật lửa, ngọn lửa bắt vào một góc giấy, không gian méo mó và thứ màu sắc kỳ dị ấy nhanh chóng tan thành tro bụi.

Ăn hết một miếng bánh ngọt, Thẩm Dật vào phòng rửa mặt súc miệng.

Người canh giữ hắn không phản đối, hắn là phạm nhân dễ chịu nhất, biết điều nhất mà anh ta từng gặp, thậm chí hắn chưa từng một lần đập đầu vào tường hồng tỳ sát, mặc dù bức tường đã được bọc kín đệm cao su chống va đập, nên không thể gây thương tổn cho con người.

Người canh giữ ra ngoài chừng nửa phút.

Lúc quay lại, anh ta đã thấy xuất hiện vệt máu trên tấm kính treo tường, bàn chải bị bẻ gãy, một nửa cắm vào mạch máu trên cổ Thẩm Dật, máu từ cổ hắn tuôn ra xối xả, chảy thành vũng trên mặt đất.

Người canh giữ hắn tái mặt, vội vã gào gọi người hỗ trợ, và cuống cuồng lấy tay bịt cổ hắn lại, giúp hắn cầm máu. Nhưng chỉ vô ích, máu tươi của hắn vẫn trào qua các kẽ tay anh ta.

Thẩm Dật chậm chậm hé mắt, nở nụ cười hồn nhiên:

- Các người... không bắt được tôi đâu...

Hắn vẽ lên mặt đất ký hiệu của Ám Hoa bằng đầu ngón tay đẫm máu.

Ngoài kia, tháp đồng hồ bỗng nhiên đổ chuông, tiếng chuông vang rền, xa xưa, khác khoải, như âm vang của tiếng chuông báo tang thời viễn cổ.

Cửu Thiệu lái xe ra khỏi Sở cảnh sát, đi được một đoạn, chợt anh phát hiện phía sau có xe bám theo.

Có hai chiếc, đều là loại xe thông thường, không phải thương hiệu đắt tiền. Anh đạp ga tăng tốc, khi đèn xanh chỉ còn vài giây, anh vọt qua, rẽ trái và quay đầu xe. Chiếc xe phía sau vẫn bám theo, còn vượt cả đèn đỏ.

Anh biết có một tổ chức đứng sau Thẩm Dật, nhưng không ngờ bọn chúng lại tìm đến anh. Anh xác định chắc chắn ý định của mình, rồi giữ vững tốc độ và lái xe về hướng đường quốc lộ vòng quanh núi, nơi mà lượng người tham gia giao thông thưa thớt nhất. Không lâu sau, mấy xe phía sau bất ngờ tăng tốc, một trái một phải, kẹp anh ở giữa.

Anh giữ chặt vô lăng, lợi dụng chân phanh và chân ga, không ngừng tạo ra những vệt bánh xe rõ nét trên mặt đường, đồng thời nhanh chóng gọi điện cho Hình Mẫn, báo với ông tình hình trước mắt.

Hình Mẫn trả lời sẽ lập tức đến tiếp ứng, trong khoảng thời gian này anh phải hết sức bình tĩnh, bảo vệ an toàn cho bản thân và dân thường.

Cửu Thiệu tắt điện thoại, đạp ga hết cỡ, chiếc xe bên cạnh vừa quệt vào xe anh, khoang xe rung lên dữ dội. Anh đánh lái sang bên né tránh và tiếp tục chạy xe lên núi.

Hai chiếc xe không chịu buông tha, tiếp tục rượt đuổi và tông vào xe anh, hẳn mục đích của chúng là húc xe anh rơi xuống núi.

Chuẩn bị đến điểm tiếp ứng mà Hình Mẫn sắp xếp, nhân lúc hai chiếc xe vẫn đang mãi mê rượt theo, Cửu Thiệu thình lình phanh gấp, động cơ phát ra tiếng kêu “kít” dữ dội, chiếc xe quay đầu nhanh như chớp. Hai xe kia vì quá bất ngờ, mất lái, đâm vào nhau, cửa xe méo mó, biến dạng, thanh chắn bảo hộ rơi rụng.

Phía trước, còi cảnh sát hú lên inh ỏi, đèn báo động của xe cảnh sát nhấp nháy cả một vùng. Cửu Thiệu chống tay lên vô lăng, mồ hôi ướt đầm lưng áo sơ mi, anh cảm thấy cổ tay phải như buốt dữ dội, có lẽ vì khi nãy phanh gấp nên xương cổ tay bị chấn động mạnh, gãy rồi chăng?

Hình Mẫn lao tới, gõ cửa xe anh:

- Cậu vẫn ổn chứ?

Cửu Thiệu mở cửa bằng tay trái, gượng cười:

- Không đáng ngại, vẫn viết tường trình được.

Anh chìa cánh tay phải lúng lẳng cho Hình Mẫn xem.

Thanh Hoành bật ti vi xem thời sự buổi tối, đài truyền hình đang đưa tin về một vụ đua xe gây thiệt hại nghiêm trọng, cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, phóng viên chỉ có thể đưa tin từ xa.

Máy quay rọi từ xa cho thấy hình ảnh một chiếc SUV đang đổ xiêu vẹo trên mặt đường. Nhận ra chiếc xe cùng thương hiệu xe của Cửu Thiệu, Thanh Hoành lấy làm băn khoăn, nhưng cô cho rằng không thể có chuyện trùng hợp như vậy. Hướng hồ với tính cách của Cửu Thiệu, không thể có chuyện anh đi đua xe ở ngoại thành vào buổi tối.

Nhưng, mối nghi hoặc của cô nhanh chóng được chứng thực.

Hình Mẫn gọi cho cô:

- Xem thời sự chưa? Nếu chưa thì bật kênh tin tức buổi tối ra, nếu đã xem thì hãy đến Sở.

Cô lập tức thay quần áo và đến Sở cảnh sát.

Hình Mẫn đang đứng hút thuốc trên dãy hành lang vắng vẻ và có chút lạnh lẽo. Ông khẽ gật đầu khi trông thấy cô.

Thanh Hoành bước lại, hỏi thẳng ông:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Tổ chức đứng sau Ám Hoa thực hiện vụ trả thù, nhưng chuyện này không thể công bố ra ngoài, vì thế đành phải biến thành một vụ đua xe trái phép.

Hình Mẫn tắt thuốc và ném vào thùng rác bên cạnh.

- Cửu Thiệu đang viết báo cáo trong phòng, cô có định chờ cậu ấy không?

Thanh Hoành cảm thấy bối rối, thực lòng cô cũng không biết mình có muốn gặp anh không. Thực ra, anh không làm gì sai, vấn đề chỉ ở cô mà thôi. Cô không thể không thừa nhận những lời nói sau cùng của Thẩm Dật đã tác động rất lớn đến cô. Mặc dù cô biết rõ mục đích của hắn là muốn chia rẽ hai người, nhưng cô cũng không thể không thừa nhận hắn nói có lý.

Hình Mẫn mệt mỏi tựa lưng vào tường, giọng ông khản đặc:

- Tôi đang nghĩ, có phải tôi đã làm một việc sai lầm không?

- Sao ạ?

- Thẩm Dật vẽ một bức tranh, nhờ tôi đưa cho Cửu Thiệu, và tôi đã làm vậy. - Hình Mẫn lắc đầu. - Cô cũng biết, xét về một số phương diện, thì hai người đó có rất nhiều điểm tương đồng, ví như trí tuệ vượt trội chẳng hạn. Có điều, Thẩm Dật là một kẻ điên cuồng, hẳn lợi dụng tài năng của mình để làm những việc xấu xa. Xưa nay tôi chưa bao giờ tin vào mô lý thuyết về tâm lý tội phạm mà các cô các cậu được giảng dạy trong trường. Tôi cho rằng những lý thuyết đó không hữu ích và thiết thực bằng những vụ án thực sự. Nhưng tự nhiên tôi lại nghĩ, nếu một người có khả năng vượt xa những người bình thường khác, phải chăng đó cũng là một nỗi khổ và gánh nặng?

Thanh Hoành khẽ nói:

- Ý ông là, vì giá trị của bản thân không được khẳng định mà nảy sinh cảm giác trống rỗng, vô vị.

Hình Mẫn gật đầu, rồi bỗng dưng ông bật cười:

- Nói ra thật nực cười, từ trước đến giờ tôi chưa từng nghĩ có người sẽ nảy sinh cảm giác ấy. Nhưng trong suốt những ngày tiếp xúc với Thẩm Dật, tôi nhận ra hẳn đích thị có tâm lý đó. Theo cô, liệu Cửu Thiệu có phải cũng như thế không?

Cô chợt nhớ lại ngày họ đi nghỉ ở thành phố ven biển, Cửu Thiệu đã tỏ ra khinh bỉ Âm Hoa khi hắn gửi tin nhắn nhắc nhở anh: Thực ra anh và hắn đều thuộc cùng một loại người. Anh khẳng định mình không như vậy, bởi vì anh luôn có nhiều hơn Âm Hoa một thứ.

Nhưng nếu cô rời bỏ anh, phải chăng anh sẽ mất đi thứ quan trọng ấy?

Thanh Hoành thỉnh thoảng không nói.

Một lát sau, Hình Mẫn đi lướt qua cô, và mắt hút ở cuối dãy hành lang.

Cô cứ đứng mãi như thế, đã quá nửa đêm, trời sắp sáng, chỉ vài tiếng nữa mặt trời sẽ lộ rạng.

Cô đã chuẩn bị tinh thần để gặp Cửu Thiệu chưa?

Cô đã hứa với anh, cho dù xảy ra chuyện gì, nếu cô cảm thấy không thể tiếp tục, chí ít cũng nên cho anh biết sự thật, đừng để anh mòn mỏi chờ đợi.

Không biết phải mất bao lâu cánh cửa phòng viết tường trình mới mở ra.

Người trong phòng lục tục đi ra. Cô quay lại và trông thấy người đàn ông đi sau cùng, anh vẫn đóng bộ sơ mi trắng vest đen như thường lệ, duy có sắc mặt hơi tiêu tụy.

Anh rảo bước đến trước mặt cô, nhìn cô đắm đắm. Họ nhìn nhau, nhưng không ai lên tiếng, bầu không khí giữa họ ngọt ngào đến nghẹt thở.

Thanh Hoành cúi đầu, nhìn xuống cánh tay phải bị bó bột của anh, bỗng cô thấy thương anh vô cùng.

- Va vào vô lăng, gãy xương.

- Đây là tay cầm dao mổ của anh.

- Ừ, nhưng không sao, ba tháng nữa là khỏi.

Thanh Hoành ngẩng lên, nở nụ cười gượng gạo:

- Em muốn nói với anh về quyết định của em...

Cô mới nói được câu mào đầu đã bị anh ngăn lại. Anh cất giọng bình tĩnh, nhưng ánh mắt chứa nỗi tuyệt vọng:

- Đừng nói gì cả, ít nhất là trong lúc này, anh xin em!

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ngoại truyện 1: Báo cáo phân tích xác suất theo đuổi thành công

Truyện kể trước ngày xảy ra vụ nổ du thuyền Đông Thái Bình Dương.

Lưu Hạ thất tình.

Cầm tập hồ sơ đi ngang qua và bất gặp gương mặt đưa đám, tay áo sơ mi xộc xệch, nhàu nhĩ, Cửu Thiệu đoán ra ngay anh chàng Lưu Hạ đang thất tình.

Một lúc sau, Tần Tấn thậm thà thậm thụt vào phòng:

- Này, cậu thấy lạ không, ngày nào Luru Hạ cũng nấu cháo điện thoại với bạn gái, nhưng hôm nay không thấy gọi cho nàng, bằng cặp mắt chứa tia X-quang của mình, cậu thử soi xem có phải hắt hủi tình không?

Cửu Thiệu chợt nhớ đến câu nói của Thanh Hoành: "Có lúc cũng cần giả vờ ngờ nghệch", bèn im lặng, lắc đầu.

Vậy là Tần Tấn đành đi tìm người khác để chia sẻ phát hiện mới này. Bị mọi người chiếu tướng bằng cặp mắt cảm thông, Luru Hạ không chịu nổi, gất lên:

- Đúng thế, tôi đang thất tình, thất tình, thất tình đây! Các người muốn gì? Muốn cười nhạo tôi thì cứ việc!

Nhã Ca ngó mặt anh ta rồi thùng thảng xoay chiếc bút trong tay:

- Mới sáng ra đã nổi khùng, kiểu này có chuyện nghiêm trọng thật rồi.

Tần Tấn nghĩ ngợi một lát, động viên:

- Phòng chúng ta toàn những người độc thân, vài lần thất bại cũng có sao đâu. Cậu nhìn sếp Tiêu mà xem, chẳng phải cậu ấy tu thành chính quả đều nhờ vào quá trình bách chiến bách bại trong tình yêu hay sao?

Luru Hạ úp cuốn sổ ghi chép lên đầu, chậm rãi nói:

- Thực ra, lúc trước tôi có nhờ sếp Tiêu tính xác suất theo đuổi thành công giúp tôi...

- Kết quả thế nào?

Luru Hạ nằm bò ra bàn, gục đầu xuống:

- Rõ ràng xác suất thành công là 56%, nhưng vì sao lúc tỏ tình lại bị từ chối?

Hình Mẫn không chịu nổi, đẩy cửa văn phòng:

- Các cậu rảnh rồi nhì, nếu rảnh qua thì mau đồ rác đi, ngồi trên đồng rác mà không thấy khó chịu à?

Thế là mọi người lập tức vào guồng, người viết báo cáo, kẻ nghiên cứu hồ sơ, ai cũng cố gắng diễn cho ra cái vẻ "thực ra, chúng tôi đều rất bận."

Cửu Thiệu kéo rèm cuốn, mở máy tính xách tay, nhập mật mã hai mươi sáu ký tự gồm đủ cả chữ số, chữ cái và ký hiệu. Sau đó đăng nhập vào phần mềm đã viết sẵn. Phần mềm gồm ba trăm câu hỏi. Sau khi gõ xong câu trả lời của cả hai người, phần mềm sẽ tiến hành tính toán xác suất, và cho ra kết quả là con số thể hiện mức độ "án ý" của hai người trên mọi phương diện. Phần mềm này được anh viết ra lúc rảnh rỗi thời còn đại học, với mục đích chính là đánh giá xu hướng của các loại cổ phiếu niêm yết trên thị trường Hồng Kông. Về sau anh sửa lại để sử dụng cho mục đích như hiện nay.

Anh kích chuột, lôi ra bảng số liệu nguồn của anh và Thanh Hoành. Anh đã tốn không ít công sức để có được bảng số liệu này, bởi vì cô rất đa nghi và cảnh giác, mỗi khi trả lời câu hỏi của anh đều nói hươu nói vượn chán chê, mà cuối cùng vẫn không trả lời vào câu hỏi chính. Vì thế anh phải mất nửa năm trời mới thiết lập được kho số liệu mới.

Và tất nhiên, kết quả không như anh mong đợi.

Họ chỉ hợp nhau 50% về tính cách, lối sống vào kinh nghiệm từng trải. Tất nhiên xác suất càng cao thì càng tốt.

Với tác phong hành sự từ xưa đến nay của anh, anh không bao giờ đánh trận mà không nắm chắc phần thắng. Những việc mà xác suất thành công dưới 90% thì anh sẽ không làm. Xác suất thành công quá thấp, mức độ rủi ro sẽ lớn, kết quả chưa hẳn đã như ý, những hững hờ như vậy chỉ khiến người ta lãng phí thời gian mà thôi.

Cửu Thiệu tắt máy, cầm di động lên nhắn tin: "Xin hỏi, em định đến bao giờ mới công khai danh phận của anh?"

Câu trả lời của Thanh Hoành rất thú vị: "Danh phận của anh sờ sờ ra đó, không đến cũng không đi, hà có gì phải cất giấu hay công khai?"

Anh chưa bao giờ bận tâm đến những lời bàn tán của người đời về mình, bằng không anh đã bị cơn lũ của những lời bình xét không mấy hay ho về mình nhấn chìm từ lâu.

Một lúc sau, Thanh Hoành lại nhắn cho anh:

“Anh bận lòng về chuyện đó?”

“Không.”

“Nói dối.”

“Ừ thì anh nói dối.”

“...”

Trong suốt thời gian ba năm về Sở cảnh sát, Thanh Hoành như cá gặp nước. Phàm những việc đồng nghiệp không giải quyết được, và cần phải trao đổi qua lại nhiều lần thì cô chỉ một chốc một lát là xử lý ổn thỏa. Cuối dãy hành lang của khoa bệnh lý có một chiếc máy bán cà phê hòa tan tự động, các chàng trai độc thân ở phòng ban gần đó đều thích đến đây mua cà phê.

Nhưng nếu đụng phải Thanh Hoành, thì đó là nỗi bất hạnh lớn nhất của họ. Cô rất giỏi đánh trống lảng, chỉ cần đối phương không tỏ tình trực tiếp, thẳng thắn, thì mọi lời ong bướm, hoa lá cành cô đều có thể vờ như chưa từng nghe thấy, chưa từng xảy ra. Tất nhiên, ngay cả nếu đối phương có thẳng thắn bày tỏ tình cảm, cô cũng vẫn hồn nhiên xem như không hề có chuyện gì xảy ra giữa họ, kiểu ứng xử của cô rất đúng với lý thuyết “đi qua cà vườn hoa, không để hương vương tóc.”

Cửu Thiệu đã chứng kiến nhiều vụ tỏ tình thất bại, kết quả chỉ một, nhưng hình thức thất bại thì nhiều. Anh đành chọn cách “án binh bất động”. Với xác suất thành công chỉ có 50% mà anh vẫn muốn “tham chiến”, thì sách lược và thủ đoạn là hai thứ vô cùng quan trọng.

Một thời gian sau, xảy ra vụ án phanh thây khủng khiếp, từ chỗ bị động, cô chủ động xuất hiện và cả ngày cứ quần quanh ở chỗ máy bán cà phê tự động.

Vừa đi họp trên tỉnh về, anh trông thấy cô cầm lon cà phê, đứng đó cười cười nói nói với Tần Tấn. Anh vào phòng, mở hồ sơ ra đọc, nhưng không được chữ nào vào đầu, anh liền đẩy cửa bước ra. Thanh Hoành kết thúc cuộc trò chuyện với Tần Tấn khi bắt gặp ánh mắt chăm chú của anh, cô định quay về phòng.

- Lại đến mua cà phê à?

- Hả? - Cô nhìn lon cà phê chưa mở nắp trên tay, trả lời luôn không cần suy nghĩ. - Tôi rất mê cà phê.

Hết giờ làm, anh lái xe đến siêu thị, dạo quanh một vòng và mua một chiếc bình giữ nhiệt bằng inox cỡ XL...

Mẹ anh vừa đi châu Âu tham dự nhạc hội về, không có việc gì làm, suốt ngày bà cần nhằn với con trai:

- Con trai mình trông cũng không đến nỗi nào, công việc tốt, nhà mình lại khá khá, vì sao không cô gái nào thêm yêu nó nhỉ?

- Bởi vì con trai mẹ không có duyên với phụ nữ.

Cửu Thiệu rửa sạch bình giữ nhiệt, đổ hạt cà phê vào máy pha cà phê.

- Con có bao giờ uống cà phê đâu, sao tự nhiên thay đổi khẩu vị thế?

- Vì con đang thích một cô gái rất mê cà phê.

- Hợp với sở thích của mẹ đấy, cô ấy thích uống loại cà phê nào? Để mẹ pha cho. - Rồi bà huơ huơ ngón tay: "Con đừng bắt nạt con gái nhà người ta quá mức nhé, nếu không con sẽ phải sống độc thân suốt đời đấy. Cứ nghĩ đến cảnh mẹ thì đã già cả mà con vẫn chưa có nơi có chốn, mẹ cảm thấy không chịu đựng nổi."

- ... Cô ấy không bắt nạt con là may cho con rồi đó.

- Hả, cô ấy bắt nạt được con à? Tuyệt quá, bao giờ đưa cô ấy về cho mẹ gặp mặt?

Ngày hôm sau, quả nhiên anh lại thấy cô quần quanh bên chiếc máy bán cà phê tự động.

Anh liền bước tới:

- Cô vào đây một lát.

Thanh Hoành há hốc miệng, nhưng cô không hỏi, mà lẳng lặng theo anh vào phòng.

Cửu Thiệu đặt bình giữ nhiệt inox cỡ XL trước mặt cô:

- Cho cô.

Về mặt bồi rồi của cô thật thú vị:

- Tôi không mang theo cốc, anh xem...

- Cô cứ dùng cái cốc này, tôi sẽ đem về khử trùng sau.

Trong lòng anh thầm nghĩ: Dù sao cũng mua cho em mà.

Không thể thoái thác, cô đành ép mình uống hết bình.

Về nhà, Cửu Thiệu đưa cho mẹ chiếc bình trống không.

- Cô ấy rất thích, bảo là một bình không đủ.

Sau ba ngày liên tiếp uống cả một bình giữ nhiệt cỡ lớn cà phê, Thanh Hoành bắt đầu lờ đờ, mỗi mệt, cô ngáp lên ngáp xuống cả ngày. Anh nghe thấy Nhã Ca hỏi cô:

- Cậu sao thế? Sao lại mệt mỏi như vậy?

- ... Uống quá nhiều cà phê.

Cửu Thiệu xuất hiện và đặt bình cà phê trước mặt cô. Cô ngẩng lên, cuối cùng không vờ vịt nữa:

- Tôi xin hứa không đi mua cà phê nữa, xin sắp tha cho tôi.

Đối phó với kiểu người như Thanh Hoành, kế sách đầu tiên là: Xử lý đến nơi đến chốn.

Sau đòn xử lý của anh, cô không còn giả vờ đến mua cà phê mà thực chất là để tìm người nói chuyện nữa, dẫu hành lang trở nên yên bình hơn rất nhiều. Nhưng dù vậy, anh vẫn còn cách rất xa mục tiêu theo đuổi của mình.

Đối phó với kiểu người như Thanh Hoành, kế sách thứ hai là: như có như không.

Người như cô, trong lòng thì hiểu rõ nhưng ngoài mặt vẫn vờ như không. Cô thừa biết người ta có tình cảm với cô nên mới tìm cách tiếp cận, trò chuyện với cô, sau đó lựa thời cơ thích hợp mời cô ăn cơm, mời cô xem phim. Nhưng cô vẫn tỉnh bơ như không, ánh mắt đưa tình của người ta thì cô coi đó là ánh mắt khinh khinh.

Muốn cô chú ý tới, cách tốt nhất là không thể hiện, không chủ động, không nhiệt tình, cũng không thờ ơ. Càng khó nắm bắt mới càng thu hút sự quan tâm của cô, vì cô sẽ tò mò muốn biết rốt cuộc tâm tư của đối phương như thế nào.

Mỗi câu càng phong phú thì xác suất cá cắn câu càng cao.

Anh chỉ cần diễn vai ngư ông đắc lợi.

Buổi trưa, nhà ăn thường kín chỗ.

Nghiêng ngó một hồi, Thanh Hoành phát hiện một chỗ trống ở bàn ăn của mấy người thuộc đội điều tra. Cô bung đĩa cơm suất của mình đi về phía đó, vừa đi vừa nói:

- Cho tôi ngồi chung với nhé!

Tần Tần vội vàng dịch sang một bên:

- Lại đây, lại đây, chân dài hãy ngồi cạnh đại gia.

Thanh Hoành vẫn đứng yên:

- Rất tiếc, tôi đã nhầm trúng chỗ ngồi bên trái Nhã Ca, chỗ đó yên tĩnh.

Chỗ ngồi bên trái Nhã Ca tất nhiên là chỗ của Cửu Thiệu. Cô đang nói với anh bằng ánh mắt. Anh có định nhường chỗ không hả? Ăn xong thì đứng lên và đi đi.

Cửu Thiệu mỉm cười:

- Vì sao cô thích chỗ ngồi của tôi?

Hà Tiêu Linh cũng lấy làm khó hiểu:

- Ủ, đúng rồi, vì sao thế?

Thanh Hoành bị bất ngờ trước câu hỏi của anh, cô ấp úng không biết trả lời thế nào. Nhưng anh đã tiếp tục tấn công:

- Xét về góc độ tâm lý, thông thường một người cố ý gây sự với người khác là vì muốn đối phương chú ý đến mình, cô thuộc kiểu nào?

Kiểu nào? Rõ ràng anh chỉ đưa ra một kiểu duy nhất mà bất người khác lựa chọn? Thanh Hoành vắt óc suy nghĩ nhưng không tìm ra cách đáp trả khiến anh cứng họng, đành duy trì trạng thái im lặng.

Nhã Ca nhìn cô đầy vẻ cảm thông, hơi dịch sang bên, cười tủm:

- Cậu ngồi đi, tuy không như chỗ ngồi yêu quý của cậu, nhưng thôi dùng tạm.

Thanh Hoành lập tức chuyển đề tài, nằm giải thoát bản thân khỏi tình thế khó xử:

- Ô, Luru Hà, sao trông cậu có vẻ chán đời thế, thất tình à?

Cả đội điều tra, trừ Cửu Thiệu và Luru Hạ, đều đồng loạt cười ồ lên:

- Có phải cô bị sếp Tiêu "lây bệnh" từ khi cùng nhau thực hiện nhiệm vụ lần trước không, mà vừa nhìn đã biết thế?

Luru Hạ phần uất:

- Các người có thôi đi không?

Sau đó, anh ta quay sang Cửu Thiệu:

- Sếp bảo xác suất thành công là 56% kia mà, sao tôi lại thất bại khi tỏ tình?

Cửu Thiệu hơi liếc mắt về phía Thanh Hoành, thân nhiên đáp:

- Cậu thất bại chính vì cậu tỏ tình đấy. Tỏ tình tức là cho người ta cơ hội từ chối.

Luru Hạ tỏ ra thông suốt:

- Đúng thế, sao lúc đó tôi không nghĩ ra nhỉ?

Đối phó với kiểu người như Thanh Hoành, kế sách thứ ba là: không bao giờ tỏ tình, tỏ tình tức là cho cô cơ hội cự tuyệt.

Thanh Hoành chợt nhớ lại câu nói của anh: "Anh biết là em thích anh", trong lòng cô như có mười vạn con thú hoang quần thảo, giày xéo.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ngoại truyện 2: Họ nuôi dạy con gái thế nào?

Theo định lý số một của di truyền học, nếu sinh con gái thì trí tuệ của cô con gái sẽ bằng trí tuệ của người bố và người mẹ cộng lại chia đôi. Nếu sinh con trai, thì trí tuệ của cậu con trai sẽ được di truyền từ người mẹ.

Vì thế, Thanh Hoành cảm thấy mình giống như tội nhân thiên cổ, vì đã kéo tụt điểm trí tuệ của con gái.

Cửu Thiệu ngắm nhìn cô con gái bé bỏng nằm trong lòng kính bằng ánh mắt rất dịu dàng, ấm áp, nhưng lời nói thốt ra từ miệng anh thì vẫn như có gang có thép, như dao nhọn đâm thẳng vào linh hồn Thanh Hoành:

- Kém thông minh một chút cũng không sao, lớn lên xinh đẹp, dễ thương là đủ. Rồi ngày sau kiếm một anh chàng thông minh, tài giỏi, tiếp tục kéo thấp chỉ số thông minh bình quân là được.

Thanh Hoành ghé lại, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của con gái:

- Chẳng nhìn ra nét xinh đẹp, dễ thương nào cả.

- Sao không? - Anh dịu dàng nhìn cô. - Chỉ cần em không làm điều gì xấu xa sau lưng anh thì con gái của chúng ta chắc chắn sẽ xinh đẹp.

- ... Anh đang nói chuyện cười phải không?

- Ừ.

Thanh Hoành điên tiết kéo mạnh hai bên mép của anh sang hai bên:

- Em cực kỳ, vô cùng ghét cái miệng nanh ác này của anh...

Cô nhanh chóng xuất viện và đưa con gái về nhà. Mỗi ngày Cửu Thiệu đều áp dụng tinh thần làm việc nghiêm cẩn trên bàn mổ trước đây vào việc kiểm tra ghi chép các chỉ số sức khỏe của con gái, thậm chí dưới mỗi trang anh còn ký tên và ghi ngày tháng, sau đó đưa cuốn sổ ghi chép cho Thanh Hoành:

- Em đọc lại cho kỹ, nếu không có vấn đề gì thì ký tên vào đây.

- ... Đây có phải là sổ liệu thí nghiệm đâu! - Cô ném cuốn sổ vào người anh. - Em không ký.

Con gái tròn một tuổi đã có vài cái răng và nói được nhiều câu dài.

Thanh Hoành mừng thầm:

- Con bé rất giống em ở điểm này, hồi nhỏ em biết nói từ rất sớm, từ bé đã lanh lợi.

Cửu Thiệu nhìn cô chơi với con gái, gương mặt bé con rất giống mẹ, chắc ngày sau khung xương của nó cũng sẽ đẹp như mẹ.

Thanh Hoành hỏi:

- Lý tưởng của con là gì? Con có biết lý tưởng nghĩa là gì không?

Kể cả anh lúc một tuổi cũng không biết chữ "lý tưởng" viết thế nào, câu hỏi của cô thật nực cười. Anh không nói gì, vì anh cũng muốn nghe câu trả lời của con gái. Con bé ngoẹo đầu sang bên, nghiêm túc đáp:

- Mẹ ơi, lý tưởng là gì?

- Lý tưởng là điều con muốn làm khi lớn lên, như mẹ chẳng hạn, hồi nhỏ lý tưởng của mẹ là sau này trở thành nhà khoa học.

Cô vừa dứt lời, chợt nghe thấy tiếng cười nhạo của Cửu Thiệu, anh đang cầm cúi viết báo cáo. Cô ngẫm nghĩ một lát, quyết định không thềm đề ý đến thái độ khiếm nhã của anh.

- Nhà khoa học là gì?

Cơ hội đã đến ! Cô lôi đĩa phim Einstein ra, bỏ vào đầu đĩa, chỉ người đàn ông xuất hiện trên màn hình.

- Ông ấy chính là nhà khoa học.

Con gái tròn xoe mắt theo dõi màn hình một hồi, kinh ngạc nói:

- Ông ấy hơi ít tóc.

- ... Ngoại hình không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là tâm hồn và trí tuệ đẹp đẽ.

- Bố có tâm hồn và trí tuệ đẹp đẽ không mẹ?

Cửu Thiệu lặng lẽ dừng gõ báo cáo, nín thở chờ câu trả lời của cô.

Thanh Hoành suy ngẫm một lát, trả lời chắc như đinh đóng cột:

- Bố con làm gì có, hồi trước mẹ thích bố là vì bố đẹp trai, nhưng sau đó mới biết mình bị lừa, ngày sau con phải ghi nhớ bài học này.

Sau đó, cô đã bị anh dạy cho một bài nhớ đời, cụ thể thế nào xin phép không kể ra ở đây vì quá khủng khiếp và đẫm máu!

Con gái vào mẫu giáo, Thanh Hoành đưa con bé đến trường mà trong lòng thấp thỏm không yên.

Mặc dù con bé già dặn hơn nhiều so với tuổi của nó, nhưng vì đồng nghiệp của cô ai nấy lần đầu đưa con đến trường mầm non cũng đều phải hạ quyết tâm, vì sợ nghe thấy tiếng con khóc thì mũi lòng.

Chiều hôm đó, Thanh Hoành xin nghỉ sớm để về đón con gái.

Cô giáo phụ trách lớp con bé rất lịch sự, có khen con bé ngoan, không nghịch ngợm, không la hét om sòm, dù bị các bạn cùng lớp bắt nạt, bé cũng không khóc. Tóm lại, nó là đứa bé vừa xinh xắn, ngoan ngoãn, rất được lòng các cô giáo.

Thanh Hoành cảm thấy có điều gì không đúng, nhưng không biết nói thế nào.

Qua gương chiếu hậu, cô quan sát con gái ngoan ngoãn ngồi yên ở hàng ghế sau, con bé mặc chiếc váy công chúa điệu đà bà nội mua cho, tóc mái cắt bằng chải mượt, tóc dài chấm ngang vai, xinh xắn như búp bê.

Buổi tối về nhà ăn cơm, Cửu Thiệu ôm con gái đặt lên đùi, âu yếm trò chuyện với con bé:

- Hôm nay ở lớp có gì hay ho không con?

Lúc nào anh cũng trò chuyện với con bé như trò chuyện với một người lớn.

Con bé thành thật đáp:

- Có ạ, bạn Tiểu Minh muốn chơi với con nhưng con không muốn, con thích chơi với em gái của bạn ấy hơn. Nhưng bạn ấy cứ bám lấy con, con tức mình mới nện cho bạn ấy một trận.

- ...

Thanh Hoàng cảm thấy tuyệt vọng, cô biết ngay chuyện không hề đơn giản.

- Cô giáo có biết con đánh bạn không?

- Không ạ, Tiểu Minh mách cô nhưng cô không tin.

- Ô, vậy con có bị bạn ấy đánh lại không?

- Không ạ, chỉ có con đánh bạn ấy thôi, xong là bạn ấy khóc.

- ...

Thanh Hoàng cố kìm con giận, cô định lát nữa sẽ dạy bảo con bé cẩn thận, con gái con đũa không được tùy tiện đánh người khác.

Cửu Thiều hỏi:

- Con thấy việc làm hôm nay của con có đúng không?

Câu hỏi này có vẻ hơi khó với con bé, nó chau mày, dáng điệu suy nghĩ hệt như một người lớn. Rất lâu sau, nó mới trả lời:

- Con cũng không biết.

- Hôm nay con đã làm rất tốt!

Thanh Hoàng:

- ...

Cửu Thiều:

- Con giống bố.

Thanh Hoàng:

- ...

Cửu Thiều:

- Có muốn học võ không?

Thanh Hoàng không nhìn nổi nữa:

- Đừng dạy trẻ con học thói xấu.

Các cô gái đều học đàn, học múa, học vẽ, làm gì có ai học võ?

- Bố biết đánh võ à?

- Tất nhiên, các giải thưởng bố đạt được từ nhỏ đến lớn có thể nấu chảy và đúc thành một chiếc ô tô đấy.

Thanh Hoàng bước lại, xua đuổi.

- Đi rửa bát đi, đừng ở đó mà nói huyền thoại.

Con gái không trả lời, nó đang bị tiết mục quảng cáo trên truyền hình thu hút: "Dùng Wishper, bạn có thể tự tin đi khắp mọi nơi."

Con bé chỉ màn hình tivi:

- Đó là gì?

Cửu Thiệu ngăn người, anh không trả lời được, đành nhường quyền giải đáp thắc mắc cho vợ:

- Anh đi rửa bát.

Thanh Hoành suy nghĩ rất lâu, không biết nên dùng cách giải thích nào thật ngắn gọn và dễ hiểu, để con bé hiểu rằng phụ nữ ai cũng có mấy ngày đặc biệt trong tháng, và sau này lớn lên con bé cũng sẽ dùng thứ đó. Nhưng quá khó, cuối cùng cô đành trả lời:

- Đó là lót giấy.

Thanh Hoành nghĩ cô cần phải bàn bạc với chồng về cách dạy dỗ con cái, cho dù họ không thể đi đến sự thống nhất tuyệt đối, nhưng chí ít cũng không khác nhau quá xa.

Sau khi dỗ con bé ngủ, và thom lên cái má bụ bẫm của nó, cô đóng cửa lại, nói với Cửu Thiệu, lúc này đang ngồi trước màn hình vi tính chăm chỉ tăng ca:

- Em nghĩ có một vấn đề hết sức quan trọng mà chúng ta cần phải thống nhất ý kiến.

Cửu Thiệu không rời mắt khỏi màn hình, nghe cô nói vậy, anh chỉ hờ hững đáp:

- Em nói đi.

Thanh Hoành đẩy máy tính của anh sang bên, ánh mắt của anh cũng dịch chuyển theo. Cô tức quá, ngồi luôn lên đùi anh:

- Làm việc gì cũng phải chuyên tâm. Anh tập trung nghe em nói, đừng viết báo cáo nữa.

Cửu Thiệu ôm eo cô, đáp:

- Dù anh có một công đôi việc thì hiệu suất công việc của anh cũng cao hơn em chỉ chuyên tâm làm một việc.

Vòng tay anh siết chặt hơn, anh gác cằm lên vai cô, khẽ thở dài:

- Lâu rồi không được hưởng chế độ đãi ngộ này. Một người phụ nữ không biết làm nũng như em, rất nên kiểm điểm bản thân.

- Có gì em phải làm nũng? Anh thích thì tự mình thực hiện, đừng có lôi tiêu chuẩn đó ra mà đòi hỏi em.

Nói đến đây chợt cô nhận ra chủ đề của cuộc nói chuyện đã bị anh lái sang hướng khác. Họ càng ngày càng giống nhau, chung sống với cô càng lâu, trình độ lý luận thâm và đánh trống lảng của anh ngày càng cao, không biết đồng nghiệp của anh có chịu nổi anh không.

- Nghiêm túc nhé, anh không cảm thấy con gái thì không nên học võ vẽ, đấm đá à? Cho dù con bé có học giỏi chừng nào thì về mặt thể lực cũng không địch nổi bọn con trai. Huống hồ, con gái thì nên học mấy thứ như đàn và múa chứ!

- Anh biết ngay em sẽ có suy nghĩ này, có phải vài hôm nữa em định cho con bé luyện viết chữ, học tiếng Anh, làm toán? - Cửu Thiệu vỗ vai cô. - Xuất phát điểm của em thì tốt đấy, nhưng làm vậy vô hình trung sẽ giết chết tài năng thiên bẩm của con bé. Chưa biết chừng nó chỉ đam mê võ thuật thì sao?

- Không thể nào, nó là con gái em kia mà!

Cửu Thiệu cười, bảo:

- Con bé còn mang gen của anh nữa đấy.

Thanh Hoành trầm ngâm giây lát:

- Ý anh là để mặc con bé?

- Con bé cần được trải nghiệm thế nào là "cuộc sống" và "sự sống" chứ không phải những huấn luyện thông thường. Huống hồ, xã hội ngày càng phức tạp, con gái cũng cần học một số kỹ năng để phòng thân. Em xem, chí ít thì hôm nay con bé đã được quyền chọn lựa chơi với bạn nhỏ nào mà nó muốn.

Cửu Thiệu vuốt má vợ:

- Bà xã ơi, những chuyện chưa xảy ra thì em đừng phức tạp hóa nó lên, được không? Anh thấy em căng thẳng quá rồi đó.

Nhưng Thanh Hoành đã phải hối hận về quyết định để mọi thứ diễn ra một cách tự nhiên của mình.

Cám ơn bạn đã ủng hộ sản phẩm của nhóm

Cô làm việc chăm chỉ trong phòng thí nghiệm đến tám giờ tối mới ra về. Vừa ra khỏi cửa đã trông thấy một lón cô bé đang ngồi chờ cô trên sofa ở phòng

khách tăng một. Cô chào tạm biệt đồng nghiệp, các đồng nghiệp nữa lấy làm ngưỡng mộ cô:

- Này, chồng chị lại đến đón kìa, ghen tỵ quá!

Thanh Hoành rào bước đến chỗ hai bố con:

- Anh chờ lâu chưa?

Cửu Thiều đứng lên:

- Không lâu, anh mới đến.

Bé con đang ngồi trên ghế cũng nhảy xuống, lao đến trước mặt cô. Khoảnh khắc ấy, Thanh Hoành có cảm giác như trời long đất lở, cổ run run hỏi:

- Sao... sao... tóc con bé lại thế này?

Cửu Thiều thùng thảng đáp:

- Hôm nay anh đưa con bé đến lớp học võ sơ cấp, trên đường về con bé bảo để tóc dài học võ rất bất tiện, thế là anh đưa con đi cắt tóc.

Thanh Hoành nói:

- Mẹ mà trông thấy sẽ giận lắm đấy!

Sở thích lớn nhất của bà Trác Ninh là trang điểm cho bé gái trở nên xinh đẹp như búp bê. Và vì quá yêu thích công việc ấy, bà thậm chí không buông tha cả con trai mình. Bây giờ, khó khăn lắm bà mới có được cô cháu gái xinh xắn, đáng yêu như thế, sở thích của bà càng được dịp phát huy.

Cô con gái với mái tóc dài chấm ngang vai giờ đây đã biến thành con nhóc tóc ngắn cùn cùn như con trai, Thanh Hoành nhìn nó mà muốn ngất xỉu. Thế mà nó lại ngẩng đầu lên, tươi cười hỏi mẹ nó:

- Mẹ ơi, không đẹp sao mẹ?

Tất nhiên không đến mức xấu xí, nhưng nếu bảo rất đẹp thì là nói dối.

Thanh Hoành cúi xuống bế nó lên, cánh tay ngăn ngực của nó ôm lấy cổ mẹ, ghé miệng vào sát tai cô thì thào:

- Hôm nay thầy giáo bảo con có khả năng thiên bẩm đấy mẹ ạ.

Thanh Hoành cảm thấy vừa ngọt ngào vừa cay đắng:

- Đúng thế, con rất có khả năng mà.

Cửu Thiều khoác vai cô:

- Anh đỗ xe ở đằng kia, đi bộ chừng mười mét là tới.

Thanh Hoành bỗng có cảm giác, thì ra họ đã ở bên nhau lâu đến vậy, lâu tới mức con gái họ đã chạy lăng xăng khắp nơi, còn biết bắt nạt bạn cùng lớp nữa. Cửu Thiều đặt con gái ngồi vào hàng ghế sau, giúp cô thắt dây an toàn rồi mới ngồi vào ghế lái.

Anh bật đèn pha, lái xe ra khỏi bãi đậu xe. Đột nhiên anh nghe cô nói:

- Không ngờ đã lâu như vậy.

Anh không hiểu cô nói gì, bèn thắc mắc:

- Gì kia?

- Em bảo là, không ngờ đã qua từng ấy năm. Em vẫn nhớ hồi mới quen anh em từng nói rằng, em không tin vào tình yêu.

Cửu Thiều đặt tay lên vô lăng, mỉm cười:

- Còn bây giờ?

- Bây giờ vẫn không tin.

Thanh Hoành khép mắt lại, khoe môi cong cong:

- Nhưng, em tin anh!

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Vĩ Thanh

Đến đây, vụ án Ám Hoa coi như đã kết thúc.

Hình Mẫn được thăng chức nhờ những công hiến của ông trong suốt quá trình phá án. Còn Cửu Thiệu phải làm kiểm điểm suốt một tháng vì tham gia đua xe trái phép.

Một ngày kia, Thanh Hoành về Sở nộp đơn xin nghỉ việc. Người tiếp nhận đơn của cô chính là Hình Mẫn. Ông không đọc nội dung lá đơn mà viết thẳng hai chữ "đồng ý" ở mục ý kiến lãnh đạo, và ký tên xuống dưới.

- Từ lâu tôi đã biết cô chỉ lợi dụng công việc này mà thôi.

Thanh Hoành cảm tờ đơn đã được phê duyệt, nhưng vẫn ngồi yên.

- Cũng còn hơn có những người để hình ảnh của mình lọt vào camera theo dõi của tập đoàn được phẩm Tinh Triền.

Cô nghĩ mãi nhưng không sao lý giải được chuyện này, vì thế cô đã quay lại tập đoàn Tinh Triền dò hỏi xem gần đây có ai đến và yêu cầu được xem băng ghi hình đó không, kết quả là trong sổ đăng ký có tên của đội trưởng Hình Mẫn.

Hình Mẫn mỉm cười:

- Mục đích của tôi là hướng sự chú ý của cô vào tôi, để đánh lừa Ám Hoa.

- Vì thế chú đã nhờ chị nhà đến nói chuyện với cháu về việc trùng số độc đắc?

- Tôi đã bán toàn bộ nhà cửa đất đai dưới quê để mua nhà trên thành phố. Từ nay, tôi sẽ là công dân chính thức của thành phố này.

Thanh Hoành hỏi ông:

- Chú hết nghỉ ngơi Cửu Thiệu từ khi nào?

- Khi tìm thấy hộp đen. Tôi vẫn luôn tin rằng một trong hai chúng tôi chính là Ám Hoa. Tôi biết mình không phải, vì vậy, cho dù kết luận cuối cùng vô cùng nhục cười, hết sức khó tin, nhưng chỉ còn khả năng duy nhất, chính là cậu ấy. Nhưng sau khi tìm thấy hộp đen, tôi hỏi cậu ấy, có nên dừng việc điều tra Ám Hoa lại, cậu ấy trả lời ngay không cần suy nghĩ là nhất định phải điều tra tiếp, bởi vì chúng tôi đã phải trả giá quá đắt. - Hình Mẫn nắm chặt chiếc bút ký tên trong tay. - Cậu ấy không phải Ám Hoa, suy luận trước đó của tôi chắc chắn có vấn đề.

Thanh Hoành nhận xét:

- Chú thật giỏi dối trá.

- Cô sai rồi.

Ông phóng bút viết mấy chữ xuống tờ giấy, gấp nó lại và đẩy về phía cô.

- Thực ra chú Hình Mẫn của cô thông minh hơn cô tưởng.

Thanh Hoành mở tờ giấy, và nhìn thấy bốn chữ "ẩn mình chờ dịp", trong lòng thấm rủa.

- Thế mà chú đòi làm bề trên của cháu? Cháu không gọi chú bằng chú nữa đâu.

- Tôi có muốn nghe cô gọi tôi bằng chú đâu! - Hình Mẫn vẫn cười thật tươi. - Tiểu thư con nhà giàu như cô gọi tôi bằng chú thì nghĩa lý gì? Cô nói xem nào? Chẳng qua tôi muốn một người khác gọi tôi bằng chú thôi!

- Chú mới là con nhà giàu ấy!

- Tôi nói không sai đâu, cậu con út nhà họ Tạ thường bị cô gọi là "cậu ấm út", nhưng thực ra anh ta không phải, cô mới đúng.

- Tạ Doãn Luy không phải cậu út nhà họ Tạ, anh ta còn một cậu em nữa, chú Tạ sinh nó lúc năm mươi tư tuổi.

-Ồ, hóa ra anh ta là đồ bị thịt à, không cả xứng với biệt danh "cậu ấm út" nữa!

-...

Ký tên xong, Thanh Hoành ra ngoài nhắn tin cho Cửu Thiệu : " Arthur, em muốn mời anh ăn trưa ở nhà hàng mà lần đầu chúng ta gặp mặt. Anh có rảnh không ? "

Cô không nhận được tin trả lời.

Tuy vậy, cô vẫn đến quán ăn nằm ở góc phố chọn suất ăn giống lần trước.

Kim đồng hồ đã vượt thời gian hẹn, nhưng anh vẫn chưa tới. Cô cứ nghĩ anh sẽ không xuất hiện.

Cô vừa ngẩng lên, thì thấy anh đứng trước mặt mình. Vải áo sơ mi trắng và vest đen, tay phải của anh chưa tháo bột. Anh đón cốc trà sữa lạnh từ nhân viên phục vụ và đặt bên tay phải của cô, sau đó cầm cốc nước chanh đặt trước mặt mình, rồi mới ngồi vào ghế.

Thanh Hoành ngẫm nghĩ một lát, lên tiếng trước:

- Lần trước em cũng hẹn anh ở đây.

Cửu Thiệu nhìn tờ giấy ghi đồ ăn trên bàn, gật đầu:

- Gọi đúng món lần trước.

Họ im lặng hồi lâu.

Thanh Hoành cười gượng:

- Sáng nay em đã đến nộp đơn xin nghỉ việc.

- Anh biết.

- ... Sao anh biết?

- Trên Weibo của em. - Cửu Thiệu chậm rãi đáp. - Em đã quay lại dùng Weibo, còn kết bạn với một giáo sư trường đại học S, ông ấy là chuyên gia nghiên cứu, phát triển dược phẩm. Một ngày gần đây, hai người thường xuyên trao đổi với nhau, vị giáo sư này... - Anh hơi chau mày, cố tìm cách diễn đạt thỏa đáng nhất: - Kể từ ngày nhậm chức đến nay, ông ấy chưa có được thành tích xuất sắc gì, ngay cả bài phát biểu trong các luận văn mà ông bỏ tiền túi ra mua danh "người hướng dẫn" cũng toàn câu chữ, lời lẽ cũ rích, nhạt nhẽo.

Thanh Hoành chẳng lấy thế làm phật ý:

- Còn gì nữa không?

- Sở thích lớn nhất của ông ấy là tham gia các buổi tiệc của giới doanh nhân. Anh nghĩ, chắc chắn ông ấy sẽ bằng lòng nhận một cổ đông lớn của tập đoàn dược phẩm Tinh Thiên như em làm học trò vô điều kiện.

Thanh Hoành tán thưởng:

- Chính xác. Em tưởng anh sẽ không đến.

- Sao anh lại không đến?

- Vì đây có thể là bữa cơm chia tay của chúng ta, không phải thế sao?

Cửu Thiệu ngẩng lên nhìn cô chăm chăm, ánh mắt anh thoáng vẻ dửng dưng, như thể muốn nhìn xuyên qua cô vậy. Nhưng anh lập tức cúp mắt xuống, vờ như không:

- Phở cuốn thịt bò lên rồi, anh vẫn nhớ em rất thích món này, ăn đi cho nóng.

Cô hỏi anh:

- Hình như anh gầy đi thì phải.

-Ừ, dạo này anh ngủ không ngon giấc.

- Vì sao thế?

Cửu Thiệu hơi do dự, anh đáp:

- Anh gặp ác mộng, thấy mình nhảy từ tầng cao nhất xuống, tan xương nát thịt, thật may sau đó anh đã tỉnh giấc.
- Xưa nay anh rất giỏi ứng phó với hoàn cảnh sống khắc nghiệt kia mà, giống như lần bị giam lỏng và theo dõi trong bệnh viện gần bến cảng hay trong suốt quá trình truy bắt Âm Hoa cũng vậy.

Anh là người giỏi lập nên những kỳ tích, trước đây cô vẫn luôn tán thưởng điều đó, nhưng bây giờ cô chỉ có thể thờ dài khi nói về nó. Cảm giác của con người về một sự việc sẽ rất khác nếu xem xét nó ở những hoàn cảnh khác nhau.

- Tâm tư của anh rất sâu xa, người khác khó mà nắm bắt.

Cửu Thiệu mỉm cười:

- Thực ra, xưa nay anh vẫn luôn tin tưởng em.
- Nhưng em cảm thấy anh không hề tin tưởng em.
- Không, phạm những việc em muốn tham gia, anh không có cách nào từ chối em. Cho dù em không phải lựa chọn tốt nhất đối với anh, nhưng dù thế nào anh vẫn chọn em.
- Tiếc rằng em không phải đám búp bê hình cầu của Thẩm Dật, để anh thích làm gì với nó cũng được.

Thanh Hoành lắc đầu.

- Anh còn nhớ em từng nói, em không tin tình yêu không? Em chưa bao giờ đoán được suy nghĩ của anh, vì thế em sợ một ngày kia khi anh hết yêu em, em sẽ phải chịu một kết cục thê thảm, hơn bất cứ ai.

Cửu Thiệu trầm ngâm một lúc mới lên tiếng:

- Vì thế khi em nói có lẽ đây sẽ là bữa cơm của hai ta, anh đã không phản đối. Anh nghĩ... đó là tự do của em. Thực ra, anh đã nghĩ đến kết cục này từ lâu, và anh chỉ có thể chấp nhận. - Anh mỉm cười, để lộ lúm đồng tiền duyên dáng. - Nhưng dù sao cũng rất cảm ơn em, vì em đã sẵn lòng trò chuyện thẳng thắn với anh về vấn đề này, mà không lảng lạng ra đi không một lời từ biệt.
- Ý của anh là... quyền quyết định nằm trong tay em? Vậy còn suy nghĩ của anh thì sao?

Thanh Hoành bỗng thấy vị thế của họ đã hoàn toàn thay đổi, cô chiếm thế thượng phong, còn anh giống như người đang chờ bị phán quyết. Lúc này cô mới nhận ra, không phải lúc nào anh cũng mạnh mẽ, lấn át người khác, vì anh đang là một người yếu đuối.

- Anh không biết. - Cửu Thiệu hết sức hoang mang. - Suy nghĩ của anh thế nào không quan trọng, quan trọng là suy nghĩ của em, chỉ có em mới có quyền quyết định.

Thanh Hoành rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười:

- Tức là anh không phản đối nếu em đề nghị chia tay?
- Tất nhiên không phải vậy. - Anh lập tức phủ nhận. - Tuy nhiên giờ em không chấp nhận anh, nhưng anh vẫn còn cơ hội để đến với em, biết đâu một ngày nào đó em sẽ suy nghĩ lại chuyện của chúng ta. Tính đến thời điểm hiện tại, anh chỉ mới thích có hai người. Anh đã dành rất nhiều thời gian theo đuổi Tiểu Nguyệt, và anh sẽ dành nhiều thời gian hơn thế để theo đuổi em, cho đến khi anh cảm thấy không thể tiếp tục nữa mới thôi. Anh không thể hứa hẹn chuyện tương lai, bởi vì không ai biết trước tương lai sẽ ra sao, nhưng anh có cảm giác, nếu lần này anh phải chờ đợi, thì khoảng thời gian ấy sẽ là vô hạn.

Thanh Hoành nhướn mày:

- Anh đang đe dọa em?
- Không, chỉ là một lời cảnh báo.

Nhân viên phục vụ đã dọn đủ các món lên.

Thanh Hoành động đũa.

- Ăn thôi.

Họ trở về điểm xuất phát, nhưng sẽ là một khởi đầu mới hay một kết thúc dứt khoát? Cô nghĩ, thực ra cô đã có câu trả lời từ buổi tối cô chờ anh bên ngoài phòng viết tường trình, chỉ có điều cô không thể nào hạ quyết tâm được.

Ngày tháng sau này còn rất dài, và cô còn rất nhiều thời gian.

Cô gấp một miếng phở cuốn thị bò vào đĩa của anh.

- Lần trước anh chưa nhận xét về hương vị của món này.

Anh giật mình ngẩng lên, nhìn cô chăm chăm. Anh quả rất thông minh, mới thể đã nhận ra ý tứ của cô.

- Em từng nói, đối với em tình yêu giống như việc hai người nắm tay nhau cùng nhảy xuống vực sâu. Em đã nhảy cùng anh một lần. Phong cảnh dưới vực rất đẹp, bao giờ chúng ta nhảy tiếp lần nữa?

Anh bật cười rạng rỡ, nụ cười ấy giống như cực quang từ miền xa thẳm rọi tới.

Anh trịnh trọng đáp lại:

- Ngay bây giờ.

Xong bữa trưa, Thanh Hoành đến trường đại học S tìm hiểu tình hình còn Cửu Thiệu quay về Sở. Cô nghĩ anh nói đúng, thế mạnh của cô là công tác nghiên cứu, cô không nên gắng sức theo đuổi công việc không phù hợp với mình.

Cô nghĩ, cô đã bị ảnh hưởng bởi câu nói của anh, vì thế vừa nhìn thấy vị giáo sư sắp trở thành thầy hướng dẫn của mình, cô không kìm được mong muốn tìm ra vết tích gì đó trên cổ áo và cổ tay của ông. Đúng như Cửu Thiệu nói, ông ấy chưa đạt được thành tích xuất sắc gì về học thuật, nhưng cô không quan tâm. Cô đã lãng phí rất nhiều thời gian, bây giờ quay lại trường, cô sợ mình không thích nghi nổi. Vị giáo sư hỏi cô:

- Nghe nói ngày mai anh Trác sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn mừng thành công, không biết em đã chọn được bạn đi cùng chưa?

Một tấm thiệp có thể mời hai người, ông ấy đã nói thế cô không thể không biết ý :

- Dạ chưa, nhưng nếu thầy có thể bớt chút thời gian tới dự cùng em thì hay quá.

Mấy thứ tiệc tùng nhặt nhẻo trăm buổi như một này, chắc chắn Cửu Thiệu không có hứng tham dự.

Cô đứng trên bục cao, cùng Trác Diễm và Diệp Ti khui nắp chai sâm banh đầu tiên. Dòng rượu màu đỏ sóng sánh tràn trên tháp ly tỏa mùi hương thơm dịu, bên dưới lễ đài, đủ mọi loại máy ảnh ống dài ống ngắn chĩa vào họ, chụp lia lịa, khiến cô có cảm giác sắp quáng gà vì chói mắt. Trác Diễm đứng giữa lễ đài, nhìn xuống phía dưới bằng vẻ nho nhã, lịch thiệp nhưng trong bụng chứa đầy “tà tâm”.

- Thật vinh hạnh cho chúng tôi trong buổi tiệc hôm nay có sự xuất hiện của Tổng giám đốc Tạ, xin mọi người xoay ống kính về phía anh ấy để nhiệt tình chào đón!

Tạ Doãn Thiệu đứng ở nơi dễ nhận thấy nhất dưới lễ đài, hướng về phía Trác Diễm, vẻ mặt điềm nhiên, nâng ly chúc mừng.

Thanh Hoành cảm thán:

- Cậu cả nhà họ Tạ thật phong độ, rõ ràng tức đến hộc máu, vậy mà vẫn nhận lời dự tiệc.

Diệp Ti cười khi khi:

- Chuyện vui, chuyện vui đây. Tôi phải đến hỏi thăm “cự” anh rề mới được.

Thanh Hoành quay sang Trác Diễm:

- “Cự” anh rề?

Trác Diễm vốn không thích đưa chuyện, nhưng không thể không trả lời cô, đành miết cường bật ra ba tiếng:

- Ly hôn rồi.

Thanh Hoành hết sức bất ngờ, cô xa lánh giới này quá lâu, nên ngay cả tin tức nóng hổi nhường ấy cũng không hay biết. Nhưng cũng phải khen thay nhà họ Tạ, bởi vì chưa một tờ báo lớn, nhỏ nào đăng lại thông tin này. Cô cầm ly rượu, bước xuống lễ đài, cô thấy Diệp Ti đang tươi cười trò chuyện với Tạ Doãn Thiệu, anh ta im lặng lắng nghe bằng vẻ mặt hoàn toàn vô cảm.

Cô bước lại, gia nhập vào cuộc chuyện của họ:

- Anh Doãn Thiệu dạo này vẫn khỏe chứ?

Tạ Doãn Thiệu lạnh lùng nhìn cô, khề chau mày:

- Tôi vẫn khỏe, vẫn tập luyện thường xuyên, nhưng rất ít khi tham gia mấy hoạt động ngoài trời thiếu văn hóa và vô bổ.

Hoạt động ngoài trời thiếu văn hóa? Hình như anh ta đang cố tình chọc ngoáy Trác Diễm. Cô quay lại nhìn, thấy Trác Diễm nâng ly, biểu thị hiểu ý, sau đó uống cạn ly Kluge đỏ sẫm.

Thanh Hoành quyết định phải giẫm nát cái đuôi cáo của Tạ Doãn Thiệu, cô cất giọng hỏi bằng vẻ mặt đầy kìm chế nhưng trong lòng vô cùng hoan hỉ:

- Nghe nói anh mới ly hôn, bên cạnh không có người chăm sóc, anh nên chú ý giữ gìn sức khỏe.

Đám phóng viên xung quanh bắt được hai từ “ly hôn” thì lập tức lôi bút ghi âm ra.

Tạ Doãn Thiệu khá căng thẳng:

- Cảm ơn cô đã quan tâm.

Thanh Hoành biết mình ứng xử kiểu giậu đổ bình leo thế này khá tiểu nhân, nhưng đã trót vào vai tiểu nhân thì cô phải diễn cho tròn vai:

- Đầu có, tôi phải biết ơn anh mới đúng, nếu không nhờ có anh, thì hôm nay tôi làm gì có được cơ hội bắt tay với nhà họ Trác.

Nói xong câu ấy, cô lập tức rời gót, bỏ lại đám phóng viên tha hồ bàn tán xôn xao.

Cô trao ly rượu cho nhân viên phục vụ, rồi bước ra khoảng sân rộng bên ngoài phòng tiệc. Không ngờ cảm giác làm tiểu nhân lại dễ chịu đến thế! Nếu không vì phải giữ gìn hình ảnh, cô rất muốn cười thật to, thật đã. Cô ra đến bể bơi thì thấy Trác Diễm và bạn gái đang cãi vã gì đó, mặc dù họ đã cố gắng nói thật nhỏ, nhưng cô vẫn nghe bập bõm. Thanh Hoành khề thờ dài:

- Nóng nảy như thế, không nên chút nào.

Vì phép lịch sự, cũng muốn giữ thể diện giúp anh ta, nên cô định lảng lạng quay về. Nhưng mới bước được vài bước bỗng nghe “tùm” một tiếng, cô quay người lại thì thấy trên bờ thiếu một người. Cô vén cao gấu váy, chạy như bay về phía đó:

- Sao thế, sao thế?

Bạn gái Trác Diễm ngẩng lên, phân bua:

- Anh ấy tự mình nhảy xuống.

- ... Tự nhảy xuống? Không phải cô đẩy?

Dù thế nào cô cũng nên rút đi động gọi cho Diệp Ti.

- Phiền anh mang giúp anh Trác bộ quần áo đến đây để thay, anh ấy vừa ngã xuống nước. Ừ, đúng rồi, chính là bể bơi ở khu đông.

Trác Diễm bám vào lan can treo lên bờ, ướt như chuột lột:

- ... Tôi bị trượt chân mới ngã xuống bể.

Thanh Hoành bặm bụng cười:

- Cũng đến lúc tôi phải về nhà rồi, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ anh giao, giờ tôi đi được chưa?

- Xin... cứ... tự... nhiên.

Cô thừa biết anh ta muốn cô biến ngay đi cho khuất mắt.

Thoát khỏi bóng đen ám ảnh của quá khứ, Thanh Hoành như chim sổ lồng, nhanh chóng hòa nhập với cuộc sống mới.

Tất nhiên, cuộc sống mới của cô có thêm một người nữa. Người đó là Tiêu Cửu Thiệu.

Cuộc sống của anh đầy áp những vụ án, lớn có nhỏ có, cực kỳ nghiêm trọng có, nhưng bất kể quy mô vụ án thế nào, anh đều làm việc nghiêm túc, kính nghiệp hết sức.

Buổi tối hôm đó, sau màn ái ân nồng cháy, cô bất chợt nhớ đến câu nói của Hình Mẫn:

- Đội trưởng đòi em gọi bằng chú, vì ông ấy muốn trở thành người có vai vế cao hơn anh.

Tuy Hình Mẫn đã được thăng chức, nhưng cô vẫn quen gọi ông là đội trưởng.

Cửu Thiệu điều chỉnh nhịp thở, ghé tai cô thì thào:

- Thế thì sao nào?

- Thế thì sao nào? Người bỗng dưng bị hạ bậc vai về là anh chứ đâu phải em.

Thanh Hoành lẩn sang trái rồi lẩn sang phải tránh né anh:

- Đừng nói vào tai em như thế, nhột lắm.

Cửu Thiều giữ chặt gáy cô, hôn tới tấp lên má cô.

- Cũng phải, em là người rất “tùy tiện”...

- Em là người “dễ chịu” thì có... - Cô bật cười. - Khoan đã, khoan đã, để em nói nốt.

Anh nhìn cô, xác định cô đang nói nghiêm túc, bèn buông tay, Thanh Hoành kéo ngắn kéo tú ở đầu giường, lôi ra chiếc hộp khám hoa văn màu bạc, nền màu lam:

- Tặng huân chương cho anh.

Anh cầm chiếc hộp, thoáng băn khoăn.

- Huân chương?

- Anh muốn biết bên trong khắc chữ gì, đúng không?

Lúc nhận được điện thoại của nhân viên bán hàng, tâm trạng của cô đang rối bời, vì thế cô đã gạt chuyện này sang một bên. Sau đó, vì chờ mãi không thấy cô đến, cô nhân viên lại gọi lần nữa, lúc này cô mới nhớ ra món quà lì xì năm mới.

Cửu Thiều mở hộp và thấy một cặp đồng hồ đôi. Chiếc dành cho anh có màu đen, kiểu dáng đơn giản mà trang nhã. Anh cầm đồng hồ lên, lật mặt dưới, thấy khắc tên cô viết tắt, ngoài ra không có gì khác. Chiếc còn lại khắc tên anh viết tắt. Anh cười, bảo:

- Anh tưởng em sẽ khắc câu gì lãng mạn, bay bổng, ai dè đơn giản thế này.

Thanh Hoành ghé sát lại:

- Đơn giản, chân phương mà hơn ngàn vạn lời.

Cửu Thiều hôn lên môi cô:

- Anh thấy nên dùng hành động để chứng minh, thay vì lời nói.

Thanh Hoành muốn trốn, nhưng không kịp.

- Anh đã chứng minh một lần rồi, không cần chứng minh lần nữa đâu!

Nhưng tất nhiên, anh không chịu cho cô bất cứ cơ hội trốn tránh nào.

- Đừng mà, buông em ra! - Cô ra sức vẫy vùng. - Ngày mai em còn cả buổi thí nghiệm đấy.

- Không thí nghiệm gì hết, ngày mai anh đã hẹn người ta đến xem nhà.

- ... Căn hộ này ổn đấy chứ, dịch vụ cũng tốt, môi trường cũng được.

- Em nói nhiều quá! - Anh giữ chặt lấy cô. - Việc này liên quan đến sự tôn nghiêm của đàn ông. Em cho rằng anh chịu sống trong căn hộ đứng tên em mãi à?

- Thế thì đổi thành tên anh đi.

- ... Chứ Thanh Hoành, anh cho em nửa phút để lại lời trăng trối.

Gọi cả họ cả tên như thế thì biết rồi đấy! Cô không nên nói câu đó. Cô đảo con ngươi một vòng, lập tức tìm ra đáp án chính xác.

- Ngày mai còn phải đi xem nhà mới, em đâuỡ để lại lời trăng trối sớm thế!

Câu nói ấy đủ để anh tha mạng cho cô.

Họ không thuộc tuýp người khó tính, vì thế họ quyết định ký hợp đồng ở căn hộ thứ ba. Thanh Hoành vui vẻ ngồi xuống nghỉ ngơi, để mặc anh quẹt thẻ chuyển tiền đặt cọc và ký hợp đồng. Lúc quay lại, anh mang theo bản hợp đồng và đặt xuống trước mặt cô, chỉ vào chỗ ký tên:

- Em ký vào đây.

Theo thói quen, Thanh Hoành định sẽ lật trang đầu tiên của bản hợp đồng và đọc cho đến hết trang cuối cùng, nhưng đã bị anh giữ lại:

- Anh đọc rồi, em chỉ cần ký thôi.

Dù sao thì mẫu hợp đồng mua bán nhà đều như nhau cả, có đọc kỹ cũng đến thế mà thôi, nghĩ vậy cô liền ký tên mình vào hợp đồng.

Cửu Thiệu cầm ba hợp đồng đưa cho nhân viên của công ti nhà đất, sau đó quay lại kéo cô dậy:

- Về thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Thanh Hoành nhìn vành tai đỏ ửng của anh, rút tay ra khỏi tay anh:

- Đừng như vậy, người ta đang nhìn em bằng ánh mắt cảm thông kia kìa.

Cửu Thiệu quay lại nhìn cô từ đầu đến chân:

- Cuộc đời bất hạnh của em sắp bắt đầu, em có muốn để lại lời trăng trối nào không?

Thanh Hoành đảo mắt:

- Anh có muốn hiểu em hơn nữa không?

- Anh không cần phải tìm hiểu em thêm nữa đâu, tiểu thư đầu óc đơn giản ạ.

- Người ta bảo tính cách của một người chịu ảnh hưởng sâu sắc từ nơi người đó sinh ra và lớn lên, anh có muốn đến đó tham quan không?

(Download trực tiếp tại)

Kỳ thực, đã gần bốn năm cô không về thăm nơi này.

Kể từ vụ nổ năm ấy.

Thanh Hoành bấm nút khóa gara ô tô bằng điều khiển từ xa, cánh cửa mở ra và vang lên âm thanh rùng rùng, âm ì của kim loại. Cô nhón bước lên bậc thềm, rút chìa khóa cửa chính. Căn nhà đượm mùi bụi bặm, hoàn toàn yên ắng, vắng lặng, nhưng không nhuốm bầu không khí chết chóc như trước kia. Cô biết đó là do tâm trạng và tâm tình của cô đã thay đổi.

Cô đi cả giày vào trong nhà, kéo rèm cửa sổ, những hạt bụi nhỏ nhảy múa trong nắng.

Cô đi một vòng quanh nhà, rút trong két sắt ra bức tranh đã được chụp bảo vệ:

- Theo anh, có nên treo biển rao bán căn nhà này không? Trước đây, em không dám bước chân vào vì nơi này lưu giữ quá nhiều kỷ niệm.

Cửu Thiệu điềm nhiên đáp:

- Em muốn bán thì cứ bán, nhưng anh phải nhắc nhở em, em nên bán trước khi chúng ta đăng ký kết hôn, nếu không, căn nhà sẽ trở thành tài sản sau hôn nhân đó.

- Hả, anh thật là... - Thanh Hoành kéo tay anh. - Lên đây đi, phòng của em ở tầng trên, anh có muốn tham quan không?

Anh không rút tay ra, mà chỉ bổ sung thêm một câu:

- Đối với loại người như anh, em sẽ không biết anh nghĩ gì đâu. Nếu một ngày kia anh không còn yêu em nữa, em không thể biết anh sẽ làm gì với em, có khi kết cục của em sẽ tệ hơn bất cứ ai... Đây là những lời từ chính miệng em nói ra.

Đúng là cô đã nói như thế, nhưng cô không ngờ anh thù dai như vậy. Cô thờ dài:

- Thì cũng có lúc em lỡ lời chứ.
- Nhưng anh không cảm thấy lúc đó em “lỡ lời”.

Cô bực bội:

- Thế theo anh xuất phát từ nguyên nhân gì?
- Đó là những lời từ tâm can của em, đừng phủ nhận. - Ánh mắt Cửu Thiệu lộ rõ ý cười. - Em biết lúc đó anh đau lòng thế nào không?
- Đau lòng không hợp với cá tính của anh đâu, thật đấy.

Cô vừa dứt lời liền bị anh tóm cổ, nhưng vì động tác của anh rất nhẹ, nên không khiến cô sợ hãi.

- Dừng lại, dừng lại, em có thể nói nốt lời trăng trối mà lúc trước chưa nói xong không?
- Xin mời, khách sáo như thế không giống em chút nào.
- Hãy cho em một cơ hội nữa! Em tình nguyện dùng cả cuộc đời để chuộc tội! - Cô cao giọng thề thốt. - Hãy niệm tình bấy lâu nay em vẫn một lòng yêu anh!

Bàn tay anh khẽ run lên, anh lập tức nhìn đi chỗ khác. Sau đó, anh quay người đi, có lẽ vì không dám nhìn vào mắt cô.

- Đi nào, em còn định ở lại đây bao lâu nữa?

Anh đang bối rối, ngượng ngùng. Nhưng cô vẫn là người thích đùa, làm sao có thể buông tha anh được.

- Chờ đã, em muốn đem bức tranh này đi.

Cửu Thiệu khinh khinh nhìn cô:

- Em bảo căn nhà này chứa đựng những hồi ức mà em không dám nhớ lại nên mới muốn rao bán nó kia mà.
- Đúng vậy.
- Lẽ nào bức tranh này không thuộc những hồi ức đó?
- Anh đùa à, anh có biết bức tranh này do ai vẽ không? Triệu Vô Cực đấy!

Cô ngừng lại một lát, thấy anh không tỏ ra bất ngờ như cô mong muốn.

- Anh có biết Triệu Vô Cực là ai không?
- ... Biết.
- Thế thì đúng rồi, nên em phải giữ nó lại làm bảo bối gia truyền, truyền lại cho đời sau.
- Điều này chứng tỏ giá trị của bức tranh vượt xa những kỷ ức đẹp đẽ của em.

Thanh Hoành nghiêm túc nói:

- Sao anh lại nói vậy, em yêu anh là thế, em cũng phải tính toán cho cuộc sống sau này của chúng ta chứ.

Cửu Thiệu suyt nửa vấp cầu thang.

- Thôi đi! Cho dù em không bán nó thì anh vẫn đủ khả năng nuôi em.

Cô quay đầu nhìn lại, gia đình trong quá khứ của cô xa dần xa dần, những kỷ niệm đẹp đẽ mà cô không dám nhớ lại cũng xa dần xa dần. Đi được một đoạn khá xa cô mới nhận ra họ đã đi sai hướng.

- Anh định đi đâu thế?
- Đem em đi bán.
- ... Hả?

- Đi ký hợp đồng bán thân của em.

Thanh Hoành bám chặt vào tay vịn cửa xe.

- Anh hãy quay xe lại ở ngã tư trước mặt, em không đi! Nếu anh cố ép em, em sẽ nhảy xe đấy.

Cửu Thiều chẳng thèm nhìn cô, lạnh lùng đáp:

- Cứ việc. - Sau đó, anh còn bồi thêm một câu. - Gan con muỗi mà đòi liều.

Thanh Hoành âm ứ:

- Em đã bảo không đi là không đi, đừng tưởng em sợ anh!

Ngay sau đó, cô trông thấy công trình kiến trúc quen thuộc hiện ra ở phía trước. - Ủy ban nhân dân thành phố.

Thanh Hoành nhắm chặt mắt lại trong niềm tuyệt vọng:

- Có thể thư thư thêm vài ngày nữa không?

- Em mắc bệnh tri hoãn à? Đã đến cổng rồi thì vào làm thủ tục luôn đi. Xuống xe!

- Ít nhất anh phải cho em thời gian để chuẩn bị tâm lý chứ.

Cửu Thiều mặc kệ cô, anh mở cửa, xuống xe, rồi vòng sang bên ghế phụ, lôi cô xuống:

- Anh rất nghi ngờ cái gọi là chuẩn bị tâm lý của em, chưa biết chừng vài ba năm ấy chứ. Chi bằng anh quyết định thay em là hơn.

- Nhưng em...

- Em sợ gì chứ? - Cửu Thiều nhìn xoáy vào mắt cô. - Em làm ra bao nhiêu chuyện với anh như thế, không định chịu trách nhiệm à?

- Em chịu trách nhiệm? Vì sao anh không chịu trách nhiệm?

- Bây giờ anh sẽ chịu trách nhiệm, đi thôi.

Cô bị anh “áp giải” vào Ủy ban nhân dân thành phố. Cảm tờ đơn đăng ký, cô điền được vài ô thì buông bút, anh hết kiên nhẫn, giằng lấy tờ giấy, tự điền các mục giúp cô, sau đó anh chỉ vào chỗ ký tên:

- Ký tên vào đây.

- Chị có kết hôn tự nguyện không?

Cán bộ của Ủy ban thấy cặp đôi này thật lạ lùng, rõ ràng họ rất xứng đôi, nhưng không hiểu sao thái độ thì thật kỳ quặc, vì thế, trách nhiệm của họ phải hỏi cho rõ ràng.

- Tôi... hơi sợ hôn nhân, theo anh làm thế nào để khắc phục nỗi sợ này?

- Đang yên đang lành sao lại sợ hôn nhân?

Cửu Thiều trả lời thay cô:

- Vì trước đây từng có anh chàng đính hôn với cô ấy, nhưng đã bỏ chạy trước ngày đăng ký kết hôn.

- Ô, chả trách chị lo sợ như vậy, nhưng chị đừng lo, anh chị đến đây để nhận giấy chứng nhận kết hôn kia mà! Chỉ cần cầm trên tay chứng nhận kết hôn, luật pháp sẽ bảo vệ quan hệ hôn nhân của chị.

Thanh Hoành ngoảnh mặt sang bên, nghiêng răng:

- Tiêu Cửu Thiều, đừng bịa đặt, hủy hoại danh tiết của em.

Thủ tục xong xuôi, cảm tờ giấy chứng nhận trên tay, cô thấy nặng như đeo đá. Trong bức ảnh chụp vào giấy chứng hôn, họ ngồi sát bên nhau, rất có tướng vợ chồng. Thanh Hoành thở vắn than dài, vậy là cô đã trở thành phụ nữ có gia đình, cuộc sống độc thân của cô từ đây một đi không trở lại, thậm chí không có cả bước đệm cho cô thích nghi dần dần.

Sau khi làm xong thủ tục thì việc tiếp theo là đặt khách sạn tổ chức tiệc cưới.

Bà Trác Ninh vỗ ngực mà rằng, mọi việc cứ để bà lo liệu, họ không cần phải bận tâm.

Thanh Hoành không mấy yên tâm về thẩm mỹ của bà, cô lo với tính cách “kịch, tuồng” của bà, chưa biết chừng lại nghĩ ra sự sắp xếp kỳ quặc gì cũng nên. Nhưng vì cô quá bận rộn nên cũng không có thời gian để ý đến chuyện ấy.

Nửa cuối năm đó, cô được cử sang Đức giao lưu học tập, lại xin được thị thực một cách thuận lợi, vì thế cô vui vẻ đặt chân lên máy bay sang Đức.

Cuối tuần đầu tiên ở Đức, cô bị giáo sư giam hãm trong phòng thí nghiệm cùng với các sinh viên đủ mọi sắc tộc đến từ khắp nơi trên thế giới.

Thực ra tinh thần tự giác học tập của cô rất tốt, không giống đám sinh viên quốc tế phải bị giam cầm trong phòng mới chịu giao nộp những bản luận văn đạt chuẩn. Huống hồ cô chỉ sang đây để giao lưu, cô không bắt buộc phải nộp luận văn như những người khác.

Mãi mới chờ được đến giờ ăn trưa, cô quyết định bực bạch suy nghĩ của mình với giáo sư bằng tiếng Anh lần thứ tiếng Đức bập bõm, nhưng câu trả lời cuối cùng là: không, cô không phải ngoại lệ.

Cô chán nản về vị trí, mạng internet bị cắt, không có việc gì để làm, cô đành nghịch di động. Sao khi tiêu tốn không biết bao nhiêu cước roaming quốc tế(*), cô quyết định viết lên Weibo một câu đầu bực dọc.

(*) Cước chuyển vùng quốc tế.

Nhã Ca lập tức bấm nút “like” dòng tâm trạng đả kích của cô, và còn viết bình luận bằng một tràng dài các biểu tượng mặt cười.

Cô phản nộ:

- Cười gì mà cười, không biết thương người ta gì cả!

Cô đang định viết bình luận trút giận, thì chợt thấy điện thoại phát tín hiệu hết pin. Nhưng đèn đui thay, cô quên không mang theo dây sạc!

Một ngày rười rượi sau, họ được thả ra ngoài. Thanh Hoành chạy như ma đuổi về khu căn hộ mà cô thuê trọ, mở cửa vào nhà và điên cuồng tìm dây sạc để sạc pin cho điện thoại.

Cô mở Weibo và giật mình thấy mấy chục bình luận gắn tên cô. Mở ra đọc cô mới hiểu rõ sự tình. Cử Thiều viết lời bình luận dưới dòng trạng thái kẻ tội nước Đức của cô như sau: “Miss U.” (Nhớ em), sau đó Nhã Ca là người chuyển tiếp đầu tiên dòng bình luận ấy với biểu tượng “ngồi chờ xem anh bị ăn tát”. Sau đó, mấy chục người đồng loạt chuyển tiếp dòng bình luận ấy cũng với biểu tượng “ngồi chờ xem anh bị ăn tát”. Cô trầm nghĩ, anh nên xem lại cách ăn ở của mình. Thanh Hoành nhiệt thành và mon tron đáp lại: “Come and get me, sweetie.” (Hãy đến đây với em, anh yêu!)

Cho dù muốn cho anh ăn tát thì cô cũng phải đích thân làm việc đó, sao có thể để người ngoài xem trò cười được.

Tháng thứ hai sau khi cô sang Đức, thời tiết đột ngột thay đổi, buổi sáng vẫn trong lành ấm áp, vậy mà mới hết nửa tiết học đã bắt đầu có tuyết lớn, sau đó họ nhanh chóng nhận được thông báo của trung tâm khí tượng cảnh báo đỏ về nguy cơ bão tuyết. Toàn trường nghỉ học.

Thanh Hoành dạo bước trên lớp băng mỏng trên mặt đường, về đến khu chung cư có căn hộ cô thuê trọ thì thấy có người đang đứng chờ ở ngoài cửa.

Người đó mặc áo choàng dài màu nâu sẫm, tay xách túi hành lý nhỏ gọn, mỉm cười với cô.

Cô lao như bay về phía anh, suýt nữa trượt ngã, may mà có anh đỡ kịp.

- Em không sao, đường hơi trơn, sao anh lại sang đây? Sao không báo trước với em?

Cử Thiều cười, đáp:

- Sang kiểm tra thì phải đột ngột chứ.

Cô vui vẻ khoác tay anh cùng bước vào tòa chung cư. Các tòa chung cư lâu đời có chung khuyết điểm là đường ống dẫn khí nóng phát ra thứ âm thanh rất đáng sợ, lúc đầu cô cũng thấy không quen.

Trong nhà bật hệ thống sưởi dưới sàn, nên chỉ một lát sau nhiệt độ đã tăng từ âm độ lên hơn hai mươi độ. Cử Thiều cởi áo, đi vào bếp, mở tủ lạnh. Ngăn mát trống không, ngăn đá có đến hai hộp kem to tướng. Anh thoáng ngỡ ngàng, nói:

- Chúng ta đi siêu thị thôi.

- Lát nữa hãy đi, vội gì.

Thanh Hoành vừa về đến nhà nên không muốn ra ngoài chịu rét.

- Lúc xuống máy bay anh nghe thông tin báo hiệu đỏ về nguy cơ bão tuyết, nhân lúc tuyết chưa rơi dày, mau đi thôi. - Anh vừa nói vừa túm tay cô. - Đừng lười biếng, tri phi em định chống đói bằng hai hộp kem.

Thấy anh khoác áo choàng chuẩn bị ra khỏi nhà, Thanh Hoành biết không thể chần chừ thêm nữa, cô liền quàng vào cổ anh chiếc khăn của mình khi nãy:

- Sao anh không quàng khăn? Ngoài trời lạnh lắm đấy. Đừng coi ra. Kiểu khăn này nam, nữ đều quàng được. - Cô vỗ nhẹ vào khăn áo của anh. - Ồ, rất hợp với anh, tặng anh luôn!

Cửu Thiệu không cách nào từ chối, đành im lặng làm thinh. Chiếc khăn vẫn còn vương hơi ấm và mùi nước hoa của cô, đó là lại nước hoa dành cho nam giới. Nhã Ca từng nhăm nhe xin xỏ cô chai nước hoa này, bảo rằng đó là dòng Story của Paul Smith hương hoa cỏ mà hiện nay không xuất hiện trên thị trường nữa. Chắc chắn Thanh Hoành mua chai nước hoa này là vì bức hình anh chàng người mẫu nam cực kỳ điển trai in trên thân chai. Rồi sẽ có ngày anh ngấm ngấm sang chiết hết chai nước hoa ấy cho Nhã Ca.

Họ đi siêu thị gần đó mua mấy túi đồ liền, lúc quay về thì vừa đến giờ cơm tối. Thanh Hoành chỉ vào quán cá nướng vẫn còn mở cửa:

- Hay chúng ta vào quán này ăn tạm một bữa.

Chủ quán là Hoa kiều quốc tịch Đức, Thanh Hoành là khách quen của quán, vì ở đây họ có thể giao tiếp với cô bằng tiếng Đức kết hợp với thứ tiếng Hoa bập bõm.

Chị chủ quán trông thấy cô liền tươi cười hơn hớn:

- Tôi cứ nghĩ còn lâu lắm mới gặp được cô. Bảo tuyệt thật đáng ghét!...

Thoáng thấy người đàn ông đứng sau cô, chị ta lập tức lao đến, ôm chầm lấy anh.

- Kia Arthur, lâu lắm không gặp cậu!

Cửu Thiệu vui vẻ ôm chị chủ quán, sau đó họ trò chuyện với nhau bằng tiếng Đức, Thanh Hoành không theo kịp tốc độ nói của họ.

Chị chủ quán nhanh nhẹn sắp xếp chỗ ngồi bên cửa sổ cho họ, rồi quay đi làm việc khác.

Thanh Hoành ngồi xuống:

- Chúng ta giao hẹn nhé, anh không được nói chuyện bằng tiếng nước ngoài trước mặt em khi mà trình độ ngoại ngữ của em còn hạn chế.

Cửu Thiệu vui vẻ nhận lời:

- Được thôi, điều kiện trao đổi là em phải cho Nhã Ca chai nước hoa Story đó.

- Vì sao?

Thanh Hoành không muốn giải thích với anh rằng người ta đã ngừng sản xuất loại nước hoa đó, trên thị trường không còn nữa, và cô định tiếp tục lưu giữ nó.

- Không vì sao hết. Nếu em không nhận lời thì thôi, khỏi giao với chả hẹn.

- Không giao hẹn thì thôi, đừng tưởng em sợ sự uy hiếp của anh.

Thanh Hoành lập tức hừ kẻo.

Chị chủ quán nhanh nhẹn bưng canh gà nóng sốt lên cho họ, rồi vừa cười vừa chọc họ:

- Làm gì mà căng thẳng thế, vợ chồng mới cưới đừng động tí là cãi nhau như vậy.

Thanh Hoành đáp:

- Tụi em không cãi nhau, thật đấy.

Chị chủ quán vừa đặt hai đĩa cá nướng lên bàn, cô liền vợ lấy lọ ớt, dốc cả lọ lên đĩa cá của anh. Nhưng Cửu Thiệu vẫn đứng đĩnh cầm đũa, chuẩn bị gấp cả ăn.

Cô đành chịu thua, nếu nói về trò “lâm mặt lạnh”, cô vĩnh viễn không bao giờ thắng nổi anh.

- Đừng ăn, cay như thế, ăn vào sẽ đau dạ dày.

Cửu Thiệu nắm tay cô, ghé sát lại, hôn lên môi cô.

- Cay lắm à?

Cô phì cười:

- Quá cay là đằng khác, đổi suất khác đi, anh ăn phần của em trước này.

Cô cúi xuống mức canh uống, bỗng nghe thấy “leng keng”, cô cẩn thận mức từng muỗng nhỏ, mãi mới thấy một chiếc nhẫn phi thủy trong bát.

- Đây là...

Cửu Thiệu chưa kịp trả lời, cô đã đưa ra kết luận:

- Đây là nhẫn cưới?

Cửu Thiệu lặng thinh không đáp.

- ... Thẩm mỹ của anh tệ đến vậy sao?

Thanh Hoành nhặt chiếc nhẫn lên, lau sạch bằng giấy ăn, chiếc nhẫn khá to, có lẽ chỉ đeo vừa ngón tay cái, có một viên ngọc phi thủy to đính ở giữa, xung quang viên đá hồng ngọc, đây rõ ràng là thẩm mỹ của đám trọc phú mới nổi.

- Đeo nhẫn này vào thì e là không thể cử động ngón tay.

- Tóm lại, em có nhận hay không?

- Em không nhận mà được à?

Cô nhớ lại, ngày trước cô từng nói với anh, cô không thích mấy loại nhẫn bạc của Tiffany, vì nó quá bình dân, nó khiến cô có cảm giác mình không đáng đồng tiền bát gạo. Không ngờ anh lại tặng cô chiếc nhẫn phô trương sự giàu có, giống mấy kẻ mới phát lên thế này.

Anh thò tay vào túi áo choàng treo sau ghế, lôi ra một chiếc hộp:

- Thực ra đây mới là nhẫn cưới.

Anh mở hộp, bên trong là chiếc nhẫn hồng ngọc Mikimoto, xung quanh viên ngọc là một đường viền đơn giản bằng kim cương.

- Anh biết em yêu cầu rất cao, chọn tới chọn lui, cuối cùng quyết định chọn chiếc nhẫn này.

Anh đứng lên, cầm chiếc nhẫn, nâng tay trái của cô, đeo nhẫn vào ngón áp út, sau đó anh quỳ một chân xuống:

- Em bằng lòng lấy anh chứ?

Thanh Hoành ngượng chín mặt, lắp bắp:

- Anh... anh đứng lên đi.

Nhưng anh vẫn giữ nguyên tư thế, không nhúc nhích, lặp lại một lần nữa:

- Em bằng lòng lấy anh chứ?

Rõ ràng đây không phải vấn đề cô có bằng lòng lấy anh hay không, bởi vì họ đã kết hôn và được sự bảo hộ của pháp luật. Giấy chứng nhận kết hôn đâu thể làm giả được. Cô không thể không nhắc nhở anh:

- Em đã đồng ý lấy anh rồi còn gì?

Anh miết chặt ngón tay cô, bực mình quá, cô càng ngày càng biết cách chọc tức anh, anh đành phải tăng âm lượng thêm nữa:

- Anh hỏi em là em có bằng lòng lấy anh không thì em chỉ việc trả lời bằng lòng là xong.

- .. Bằng lòng, bằng lòng, bằng lòng. - Thanh Hoành vung vẩy cánh tay. - Anh vừa ý chưa? Có thể đứng lên được chưa? Anh xem chị chủ quán đang cười anh kia kìa.

Cuối cùng, anh cũng chịu đứng lên và trở về chỗ của mình.

Chị chủ quán dọn đồ ăn lên cho họ, tiện thể nháy mắt với Cửu Thiệu:

- Này Arthur, cậu làm vậy không ổn đâu, không nên ép buộc người khác.

Cửu Thiệu trả lời bằng tiếng Đức:

- Nhưng cô ấy thích bị tôi ép buộc.

Chị chủ quán phì cười, phát biểu bằng thứ tiếng Trung lơ lớ:

- Cậu thật đáng ghét!

Thanh Hoành quay sang anh:

- Anh lại phạm quy rồi, đã bảo không được nói mấy thứ tiếng xì xà xì xồ em không hiểu kia mà.

Cửu Thiều nắm lấy bàn tay trái đeo nhẫn của cô.

- Anh thấy em vẫn chưa nhận ra một thực tế. Thứ nhất, giao kèo lúc trước của em đã bị hủy bỏ vì hai bên đều không thực hiện điều kiện người kia đưa ra, do đó anh vẫn được phép sử dụng tiếng Đức. Thứ hai, xin em hãy tỏ ra tôn trọng ngôn ngữ của các dân tộc, không nên chê bai nó là thứ tiếng xì xà xì xồ.

Thanh Hoành cầm thẳng móng tay vào lòng bàn tay anh.

Anh đau quá thả tay ra:

- Em cắt móng tay đi được rồi đấy.

Cô lại hỏi:

- Nếu chiếc nhẫn này mới là nhẫn cưới, vậy còn chiếc nhẫn kia...?

Bạn đang đọc truyện *Ám Lây Ma Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: CHƯƠNG 47

Cô nhặt chiếc nhẫn anh thả vào bát canh lên, chiếc nhẫn vừa gắn ngọc phi thúy, vừa đính đá hồng ngọc.

- Đây là quà ra mắt mà mẹ anh tặng em, bà nói nó là bảo vật gia truyền.

- ... Anh!

Thanh Hoành lau sạch sẽ chiếc nhẫn.

- Sao anh không nói sớm, còn dám thả nó vào bát canh nữa chứ! Giờ này các cửa hàng trang sức đều đã đóng cửa, làm thế nào rửa sạch bây giờ?

Cửu Thiều thần nhiên đáp:

- Cứ mặc nó đi, chẳng nào mẹ anh cũng không bận tâm đâu.

- Trên đường trở về khu chung cư, họ bị bão tuyết tấn công, tuyết bám dày, gần như phủ kín áo quần của họ. Về đến căn hộ có hệ thống sưởi dưới sàn nhà, tuyết lập tức tan ra thành nước, nhỏ xuống tí tách. Thanh Hoành vội đem áo khoác treo vào nhà vệ sinh.

Toàn nước Đức phải hứng chịu một đợt bão tuyết trăm năm một thuở, những ngày sau đó không ai lộ mặt ra đường.

Thanh Hoành pha trà nóng bùng vào phòng thì thấy anh đã mặc đồ ngủ và thiếp đi. Mấy giờ liền trên máy bay, lại thêm chênh lệch múi giờ nên chắc anh đã rất mệt.

Thanh Hoành đặt cốc trà xuống bàn, nhẹ nhàng trèo lên giường, thò tay bóp mũi anh. Có lẽ cảm thấy khó chịu, anh khẽ hé môi, thở gấp, nhưng vẫn không chịu tỉnh giấc.

Thanh Hoành chợt nghĩ, trông anh lúc này thật quyến rũ, bây giờ, cô đã có thêm nội dung mới trong quan điểm thẩm mỹ của anh, đó là...

Thình lình, cả cô và anh cùng mở mắt nhìn nhau trừng trừng, cô hốt hoảng lùi lại phía sau, suýt nữa ngã xuống đất, may mà cô bám được vào chiếc tủ ở đầu giường nên mới giữ được thăng bằng.

Nhưng chai nước hoa mà cô và Nhã Ca tranh cướp nhau, loại nước hoa đã ngừng sản xuất, có in hình gương mặt điển trai của chàng người mẫu nam thì rơi đánh "xoảng" một tiếng xuống nền nhà, vỡ tan tành.

Cửu Thiệu nhìn những mảnh thủy tinh vương vãi trên sàn nhà, và mùi hương hoa cỏ thoang thoảng trong không gian bằng ánh mắt lạnh lùng, rồi anh hững hờ buông lời nhận xét:

- Đáng đời mi lắm!

Thanh Hoành điên tiết nhảy bổ vào người anh, chuẩn bị bóp cổ anh.

Anh hít ngược vào một hơi, chậm rãi nói:

- Vị trí cọ xát của em không ổn chút nào. Anh cho em ba giây để tụt khỏi người anh, bằng không, cho dù anh đang thấm mệt, nhưng vẫn có thể...

Thanh Hoành đành ngoan ngoãn chấm dứt mọi tiếp xúc cơ thể giữa hai người. Cửu Thiệu xoa đầu cô:

- Ngoan lắm!

Rồi anh ôm cô vào lòng, trùm chăn kín và chìm vào giấc ngủ.

Đường ống cấp khí nóng vẫn không ngừng kêu ro ro trong căn phòng, ngoài kia tuyết rơi mù mịt, những bông tuyết trắng đổ lại tên khung cửa sổ, kết thành những khối băng tuyết đẹp hình bướm bướm.

Kỳ nghỉ của Cửu Thiệu kéo dài một cách bất ngờ. Suốt những ngày bão tuyết, anh giam mình trong phòng, đầu gối tay áp với Thanh Hoành, điều này cũng dễ hiểu, vì tuyết rơi quá dày, các hãng hàng không buộc phải tạm ngừng mọi chuyến bay. Nhưng khi tuyết đã tan, anh cũng không có ý định về nước. Thanh Hoành mấy lần chực hỏi lại thôi, cô muốn hỏi xem anh định ở lại đến bao giờ, nhưng ngẫm nghĩ mãi vẫn không thể cất lời. Vì hỏi như thế chẳng khác nào đuổi khéo anh.

Anh đưa cô đi tham quan Heidelberg, thậm chí còn đến tham quan cả một trung tâm nghiên cứu về ung thư ở Đức.

Thanh Hoành chia sẻ với anh về thành quả thí nghiệm gần đây của cô:

- Em đang nghiên cứu một loại thuốc chống ung thư rất hữu hiệu, tuy liệu trình điều trị hơi dài, nhưng tác dụng phụ thấp hơn nhiều so với các loại thuốc đang bán rộng rãi trên thị trường. Khuyết điểm duy nhất của nó là kinh phí dành cho nghiên cứu rất tốn kém, vì thế giá thành sản phẩm tương đối cao. Em đoán rằng, cho dù em có nghiên cứu thành công đi nữa, tập đoàn Tinh Triền cũng chưa chắc đã sử dụng để sản xuất.

- Vẫn còn một cách khác. - Cửu Thiệu đề nghị. - Em có thể đầu tư toàn bộ nguồn vốn của em ở tập đoàn vào dự án này, như thế sẽ hạ thấp được giá thành phẩm.

Thanh Hoành nghe thoáng qua thì thấy cũng có lý, nhưng ngẫm nghĩ kỹ mới thấy có gì đó không ổn:

- Như thế khác nào bắt em gánh chịu một phần chi phí thuốc men cho tất cả mọi người?

Về phương diện này cô tương đối nhanh nhạy, đừng hòng lừa được cô. Cửu Thiệu lấy làm tiếc:

- Như thế có gì không tốt?

- Nếu làm thế, hàng năm em sẽ thất thu một khoản lớn.

- Anh sẽ bù cho em.

- ... Sao em luôn có cảm giác anh không phải một người cao thượng, vĩ đại đến mức ấy nhỉ? Có phải anh đang nghĩ cách hạ thấp thu nhập của em không?

Cửu Thiệu thành thực trả lời:

- Anh rất mong một ngày kia em không nuôi nỗi bản thân, như thế em sẽ phải dựa vào anh hoàn toàn, mà không phải dựa vào tiềm lực kinh tế là đi rót mấy chai rượu vang cho người ta uống... Nhân tiện cũng nhắc để em nhớ, đó là đãi ngộ mà chỉ mình anh được hưởng. Và em thì, rất ít khi cung cấp đãi ngộ ấy cho anh.

Rốt cuộc Thanh Hoành đã hiểu ý đồ của anh, rõ ràng khát khao chiếm hữu của anh quá lớn.

Cô nắm tay anh, chậm rãi nói:

- Bởi vì danh phận của em đã khác trước, chẳng phải em đã là bà Tiêu rồi hay sao?

Hôn lễ của họ, tất nhiên phải tuân theo sự sắp xếp của bà Trác Ninh là tổ chức trên du thuyền. Bà làm vậy cũng là để bù đắp nỗi tiếc nuối năm xưa.

Thực lòng, Thanh Hoành không thích tổ chức lễ cưới trên du thuyền chút nào, vì màn kịch truy bắt Ám Hoa trên du thuyền Đông Thái Bình Dương năm xưa đã sứt hủy hoại cô và Cửu Thiệu. Nhưng thật may mắn, trải bao sóng gió, cuối cùng họ cũng có được ngày hôm nay.

Giữa buổi tiệc, họ nghỉ giải lao trong phòng. Thanh Hoành thay bộ váy cưới thứ hai, nhưng cô thật sự muốn khóc:

- Làm sao bây giờ, vòng eo của em không còn vừa với chiếc váy này nữa.

Nửa năm trước cô cùng giáo sư sang Đức một chuyến, kết quả là không kìm chế được bản thân, cô tự do ăn uống thả cửa, nên bây giờ phải chịu hậu quả. Lẽ ra cô không nên đặt may váy cưới từ nửa năm trước, bây giờ không kịp may váy mới nữa rồi.

Cửu Thiệu mặc độc một chiếc sơ mi, nằm dài trên ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe cô kêu than anh liền mở mắt:

- Có cần anh giúp không?

Cô đang ra sức vật lộn với mấy sợi dây thắt lưng.

- Anh biết mấy món này à?

- Để anh thử xem sao.

Anh bước ra sau lưng cô, nhặt mấy sợi thắt lưng hình xương cá voi lên, úm thử độ chắc chắn của chúng.

- Em bám vào bàn đi, sau đó hít một hơi thật sâu...

Thanh Hoành làm theo, vừa hít vào một hơi thì thấy vùng thắt lưng chặt căng đến mức ngạt thở:

- Anh... nhẹ tay thôi...

Cửu Thiệu buộc xong mấy sợi dây và buông tay:

- Xong rồi. Nhưng tốt nhất em đừng nói to hay ăn uống gì cả, nếu không dây thắt lưng sẽ đứt.

Cô nhướn mắt về phía giá treo quần áo, trên đó có bộ comple ba lớp của anh:

- Anh cũng vậy!

Thói quen ăn uống của cô nghiêng nhiều về ăn thịt, và dưới sự dẫn dắt của cô, khẩu vị của họ đã ngày càng giống nhau, vì thế, nếu người này tăng cân thì người kia cũng tăng theo.

Đúng lúc này, di động của Cửu Thiệu báo có tin nhắn.

Thanh Hoành nói:

- Lại một vụ án mới. Nhưng nếu hôm nay anh bỏ em một mình trong lễ cưới để đi làm nhiệm vụ, em sẽ hận anh suốt đời.

Cửu Thiệu cầm di động lên, nhìn vào màn hình:

- Em cả nghĩ quá đấy, là tin quảng cáo.

Anh vừa dứt lời thì điện thoại của Thanh Hoành vang lên chuông báo tin nhắn. Cô mở ra đọc, đó là tin nhắn của bạn học cùng phòng thí nghiệm: “Chúng ta sắp thành công rồi, bao giờ lễ cưới của cậu kết thúc? Mau đến đây đi!”

Cô bắt đầu bối rối.

Chợt cô nghe thấy giọng nói lạnh lùng, không hàm chứa bất cứ màu sắc cảm xúc nào của anh:

- Nếu em đến phòng thí nghiệm mà bỏ anh một mình ở lễ cưới, anh cũng sẽ hận em suốt đời.

Cô lại càng khó xử hơn!

Nghĩ đi nghĩ lại, cô đành cắn răng, tắt di động.

- Hình như hồi nãy đội trưởng bảo muốn bàn với chúng ta về bài phát biểu của người làm chứng trong hôn lễ.

Cửu Thiệu ra ngoài và nhanh chóng dẫn theo Hình Mẫn vào phòng.

Hình Mẫn cầm tờ giấy trên tay, cất giọng truyền cảm:

- Mong hai người sẽ tôn trọng và yêu thương nhau nhiều hơn qua mỗi ngày, cùng nắm tay nhau đi đến trọn cuộc đời, cho tới lúc đầu bạc răng long... như thế có được không?

Cửu Thiều ghé lại ngó tờ giấy trên tay không, bổ sung một câu:

- Tốt nhất hãy viết thêm câu này: Người vợ phải yêu thương và tin tưởng chồng mình nhiều hơn, và phải ghi nhớ những gì đã hứa, rằng sẽ chuộc tội bằng cả cuộc đời mình.

- Này, anh có thôi đi không hả...

- Chuộc tội? - Hình Mẫn nhướn mày. - Cậu không nên dọa dẫm cô ấy trong ngày quan trọng này.

Ông quay sang, lắc đầu với Thanh Hoành:

- Không được bắt nạt chồng, như thế là bạo lực gia đình, chú Hình Mẫn sẽ bắt cháu đấy!

- ...

Khoảng tám giờ tối, khách khứa đang thưởng thức bữa điểm tâm nhẹ nhàng trên du thuyền.

Thanh Hoành cầm trên tay thiết bị điều khiển bắn pháo hoa từ xa, cô bấm nút khởi động, Cửu Thiều nắm lấy tay cô và nhìn vào chiếc đồng hồ màu đen thanh lịch trên tay phải của mình:

- Vẫn còn mười giây... năm, bốn, ba, hai...

Con số cuối cùng chìm trong tiếng pháo nổ rộn vang.

Anh ôm eo cô, đổ người xuống, bắt đầu một nụ hôn miền man, nồng nàn kiểu Pháp.

Bỗng có tiếng ai đó hét lên.

Họ ngẩng đầu, và thấy trên bầu trời đêm lấp lánh những hình ảnh rực rỡ, ghép lại thành ký hiệu thường thấy của Âm Hoa.

Thanh Hoành kinh ngạc, trừng mắt nhìn.

Hình ảnh biến mất, thay vào đó là những chùm pháo hoa liên tiếp ghép lại thành một chữ tiếng Anh: Back (Quay lại).

Âm Hoa, đã quay lại.

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Âm Láy Ma Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.